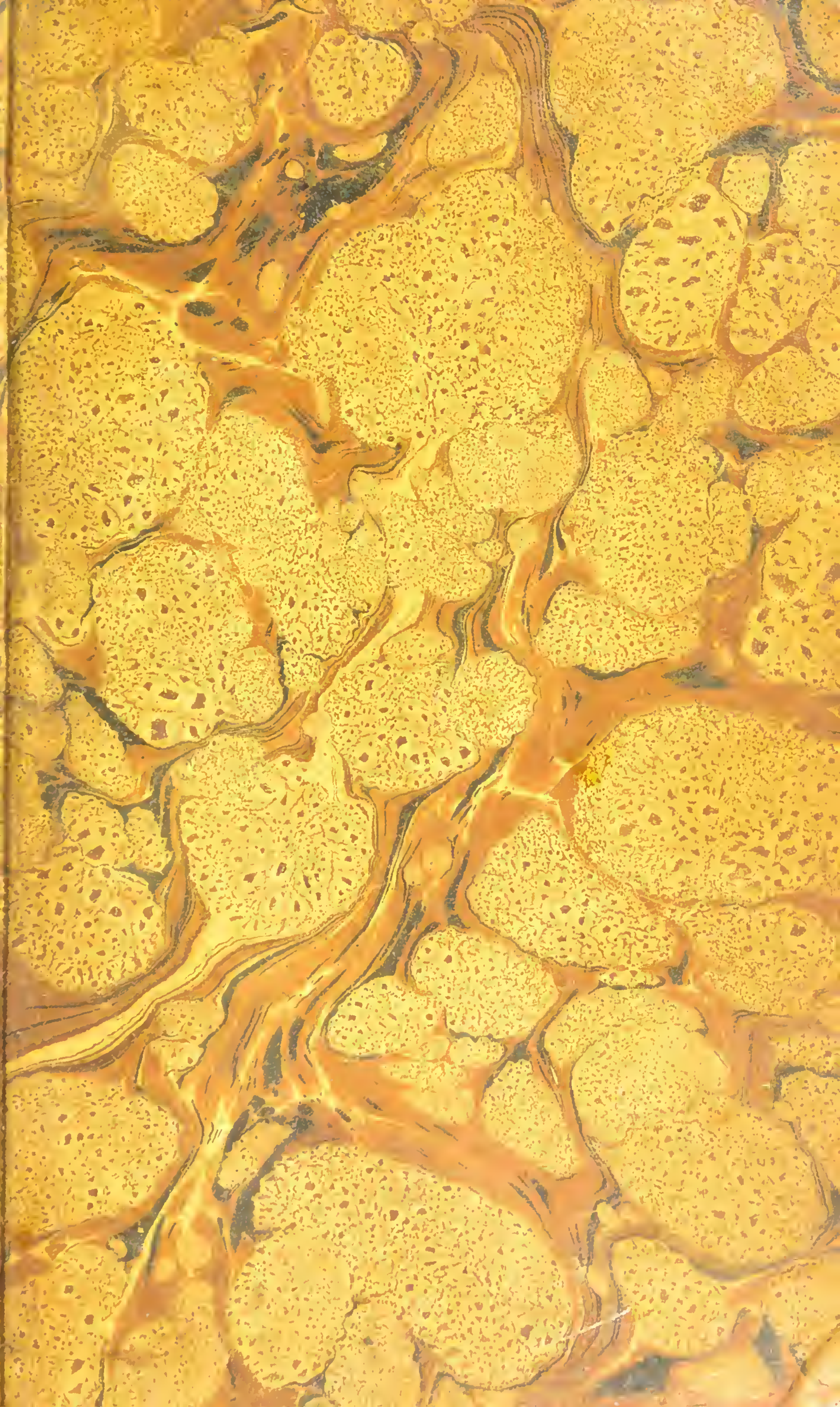

Hippocrates IV. d.

EROTIANI GALENI ET HERODOTI
GLOSSARIA IN HIPPOCRATEM

EX RECENSIONE HENRICI STEPHANI

GRAECE ET LATINE

ACCESSERVNT

EMENDATIONES HENRICI STEPHANI
BARTHOLOMAEI EVSTACHII
ADRIANI HERINGAE ETC

RECENSVIT

VARIETATEM LECTIONIS EX MANVSCRIPTIS CODD. DORVILLII ET MOSQVENSI ADDIDIT

SVASQVE ANIMADVERSIONES ADIECIT

IO. GE. FRIDER. FRANZIVS.

LIPSIAE
SVMT. IOHANNIS FRIDERICI IVNII
CIↃIↃCCLXXX.

VIRO

ILLVSTRI EXPERIENTISSIMO

EXCELLENTISSIMO

DOCTISSIMOQVE

DANIELI GVILIELMO TRILLERO

CONSILIARIO AVLICO ET ARCHIATRO S. A. ELECTORIS SAXONIAE, PHILOSO PHIAE AC MEDICINAE DOCTORI, PRO FESSORI THERAPIAE PVBLICO ORDI NARIO IN ACADEMIA AD ALBIM CELE BRATISSIMA, ASSESSORI FACVLTATIS MEDICAE, INSTITVTI BOLOGNIENSIS SOCIO ETC

SENI ANNORVM, DOCTRINAE ET MERITORVM COPIA VENERANDO

PATRONO MAXIMO.

VIR ILLVSTRIS
EXPERIENTISSIME
PATRONE OMNI PIETATIS
CVLTV PROSEQVENDE

Grauissimas sane habeo rationes, cur ad TE vetustissimum Hippocratis, vetustissimi medici, interpretem mittere non erubescam, ad TE, intimum illum ac veterem Hippocratis amicum, quocum consenuisti, quem immortalis nominis gloria et doctrinae omnis, praecipue autem criticae et medicae praestantia cum ipso Hippocrate semper perennem, semper vene-

 randum,

randum, ſemperque ſerae poſteritati commendabilem eſſe iubebit. Sed et ipſa modeſtia et pietas a me non exigere, ſed poſtulare, non cogere, ſed impellere me videtur, vt publice obſtrictiſſimi animi ſenſa, quae arctis limitibus contineri ſe non ſinunt, TIBI declarem, quum inter reliqua TVI fauoris ſummi erga me documenta hoc quoque eſſe iuſſeris, vt cuperes precibus meis locum relinquendum eſſe, et mihi TVVM Erotianum mitteres comitante Euſtachio, vt mihi editionem ipſius curanti eſſent ad manus atque ſubſidio. Fateor autem ingenue, me Erotiano TVO, aut potius TIBI quam plurima debere, meque TVA gratia ita affectum atque exhilaratum ſentio, vt, quibus verbis animi deditiſſimi obſeruantiam efferre debeam, ignorem penitus. Itaque accipias velim animo hilari ſerenaque fronte hanc meam qualemcumque gratiarum actionem, omni ornatu ſermonis, verborumque elegantia deſtitutam prorſus, at ex animo probo TIBIque penitus conſecrato profectam. Ignoſcas vero, etiam

atque

atque etiam rogo, meae temeritati, qua TVVM nomen illuſtriſſimum opuſculo huic praeponere atque ipſi gratiam commendationemque hac ratione conciliare ſtuduerim. MAGNI enim TRILLERI nomen omnibus, et mihi erit gratiſſimum ſemper, maximaque veneratione et cultu dignum perpetuo. Vnde ea, quae religio a nobis exigit, expediamus, atque pro ſalute et incolumitate TVA preces fundamus ardentiſſimas ad rerum omnium moderatorem ſummum atque vitae noſtrae rectorem, vt TE, annis et meritorum multifariaeque eruditionis copia grauiſſimum, ſuo amore complectatur, incommoda aetatis ingraueſcentis leuet, vires ferendis tot laboribus difficillimis, tot muneribus grauiſſimis rite obeundis et fungendis, fulciat, et ſaluti incolumitati TVAE omni tempore, omnibuſque modis proſpiciat benigniſſime. Seruet TE Deus T. O. M. Academiae, rei literariae, familiae ſplendidiſſimae, atque proſpere omnia, quaecumque perficis, ſuccedere iubeat. Sit Ordini TVO gratioſo, ſit TIBI, principi

 illius

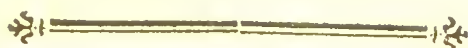
illius ſingularique ornamento, ſit toti reipublicae literariae gratioſus aeternus omnium rerum arbiter, atque TE multos annos rebus humanis intereſſe ſinat, vt ſemper ex TVAE ampliſſimae eruditionis ambitu fructus capiat vberrimos orbis literatus. Vota ſi quid valent, valent autem plurimum, id tantum humaniſſime peto, vt et me TVO fauore impoſterum complecti haud dedigneris.

TANTI TVI NOMINIS

Scr. Lipſiae
Kal. Iul. A.R.S. CIƆIƆCCLXXX.

cultorem obſeruantiſſimum
Ioh. Georg. Frid. Franzium.

LECTORI

LECTORI
LITERARVM GRAECARVM
ET
REI MEDICAE CVPIDO
S

Iohannes Georgius Fridericus Franzius
Phil. et Med. D.

Glossariorum veterum in interpretandis et emendandis veterum auctorum libris, tantam esse vtilitatem, tam egregium vsum, vt his ipsis saepenumero deprauatissimis locis, quae omnem prorsus respuere medelam sunt visa, medicina sit facta, vniuersi norunt, atque remotis omnibus perspicillis et tubulis, et obesitatis, et elegantiae causa a quibusdam adhibitis, perspiciunt, qui suam operam huic literarum generi, non sine dulcedinis fructu et vtilitatis commendatione dicando, verae atque genuinae eruditioni, quae ignoratis literis Latinis Graecisque manca, barbara atque prorsus nulla esset, dicare consecrareque videntur, potissimumque id curant, vt non solum seruetur sarta tectaque, sed etiam magis magisque elaborata, emendata ac perfectior reddita transmittatur ad posteritatem. Quae autem in vniuersum auctoribus Graecis et Latinis sanandis adhiberi possunt, atque adeo debent, praesidia, iis quoque cum fructu et laude vti debemus in scriptis

 medi-

medicorum ſanandis, quippe quae noſtris etiam admodum laborant temporibus, medicaque manu, tenente critica inſtrumenta, reſecandis naeuis et luxationibus corrigendis apta, indigere videntur. Nam, quamquam medicorum aeque ac criticorum ſtudium etiam in libris veterum medicorum recenſendis, emendandis et illuſtrandis non ſine laude verſatum ſit, tamen largam poſt meſſem, ariſtarum pomorumque in aceruos collectorum copiam, et florum munerumque paruorum collectionem remanſiſſe aliis, res ipſa loquitur. Vnum tantum commemorabimus Hippocratem, medicorum principem, ſtudiis indeſeſſis atque eximiis Foeſii, Cornarii, Obſopoei, Lindani, Charterii aliorumque repurgatum atque politum, non tamen ita hucuſque comparatum adaptatumque, vt vbique [a] Ionicae dialecti veſtigia conſpicere liceat, quibus indagandis inueſtigandiſque nouorum editorum ſagacitas ac induſtria deſudari queat. Quid quod hodienum ex Hippocrate multa [b] exulant vocabula, quae tamen fuiſſe olim

a. Si deſideras huius rei exempla, Adr. Heringa in obſſ. critt. tibi ſuppeditabit, p. 48. Hipp. cum cod. Med. collati, ſic p. 759. A. σημεῖον l. σημήϊον, ex MS. C. συνειλημμένον l. ξυνειλιγμένον, e MS. συγκάμπτοντα l. ξυγκάμπτοντα, e MS. συμπίπτειν l. ξυμπίπτειν, D. σὺν l. ξύν. Sic L. de aer. loc. et aqu. p. 285. l. 8. γίνεται l. γίγνεται, vt paſſim l. 12. κεῖνται l. κέονται, l. 14. παραῤῥεῖ l. παραῤῥέει, l. 17. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ l. ὡς ἐπὶ τὸ πουλύ, et ſic etiam lin. 25. reſcribendum. l. 28. προσκεῖνται l. προσκέονται, l. 31. πολὺ l. πουλύ, l. 40. θέρους l. θέρεος, l. 54. δεῖσθαι l. δέεσθαι.

b. Heringa in Obſeruatt. critt. Leouard. ed. 1749. huius defectus hanc eſſe ſcribit cauſam c. 13. p. 104 ſq. Tot vero vocabulorum iactura non vni cauſae adſcribenda eſt. Quum ſcilicet ante multa iam ſecula

olim ibi lecta liquet e Galeno: ſic enim voces *ἀλκτὴ, αἱμοκέρχνα, ἀντέονθεον, ἀγκυρομήλη, ἀψόῤῥοον, ἀναχελεύεται, Ἄνδρειος οἶνος, ἴκταρ, ἴπος, ἀποπαλλήσιος*, innumeraque alia ab Hippocrate abſunt, quae tamen teſtibus Erotiano ac Galeno ibidem ſuis exſtitere temporibus. Quare Gloſſaria illa cum vocibus obſoletis ſimul obſoleta facta, atque cum tineis blattiſque luctantia, obliuioni eripere ac poſteritati vindicare decreui, eo praeprimis conſilio, vt lectio ſcriptorum Hippocraticorum facilior ac iucundior, magiſque proficua reddatur omnibus, quibus intereſt Graecorum ſcriptorum ſuauitate atque dulcedinibus animum paſcendo recreandoque exſatiare penitus. Cui quidem conſilio maiori fide atque gaudio dulci ſatiſfaciundum eſſe rati, quum praeprimis illud a Viro Excell. atque Doctiſſimo CAR. CHRIST. KRAVSIO, Patrono ac Praeceptore noſtro aeternum colendo, cui multa in re medica debere nos grati profitemur, quemque quamdiu vita ſpirabit veneratione proſequemur ſumma, et quem in hoc literarum genere doctriniſque medicis verſatiſſimum eſſe omnes norunt, probatum, nobis calcar ſtimuloſque addiderit, vt manus admoueremus

ſecula in deſuetudinem abiiſſent Hippocratis dictiones, diligentes lectores earum explicationes margini adſcribere coeperunt: ita in cod. Mediceo aliiſque MSS. paſſim Galeni, aliorumque interpretationes apparent (Vide varr. lectt. poſt Edd. Foeſii). Sed indocti librarii ſaepe explicationes has in textum receperunt, vera lectione expulſa: atque haec primae iacturae cauſa. Sic L. de art. p. 819. D. vbi legitur: *ἐπὶ τῦτο γὰρ οἱ γλυτοὶ ῥέπυσι καὶ τὸ ἄχθος τῦ σώματος ὀχεέται ἐπὶ τῦτο.* Codex Mediceus in textu exhibet *ἔγκειται*, in margine *ὀχέεται*. quum tamen prius nihil niſi poſterioris explicatio ſit.

remus operi taediofo atque periculi pleno, quo, vt communiffime in hoc literarum genere fieri folet, nos faepe pro eo qui Socrates erat, Calliam falutauiffe nobis haud fumus nefcii. Qua quidem in re ob rerum copiam ac profufionem, quae feliciffimum quoque ingenium fatigare ac frangere folent, fi aberrauimus, a lectoribus veniam impetraturos nos effe, non fperamus, fed confidimus, non exfpectamus, fed flagitamus ferio.

Vt autem conftet, quinam auctores horum fuerint gloffariorum, et quibus inftructi fubfidiis ad eos emendandos, caftigandos atque recudendos acceflerimus, arbitramur pauca praefanda effe, vt iudicium ferri queat, de ipfius operis praeftantia ac vtilitate. Igitur primo loco de Erotiano quaedam dicenda funt, de quo adeo ipfiufque nomine inter eruditos viros haud leuis eft diffenfio, fiquidem quamplurimi eum [c] *Erotianum*, quidam [d] *Herotianum*, Hugo Grotius [e] *Erotionem*, Aldus [f] *Erotinonem*, Ioh. Alb. Fabricius [g] *Herodianum* nomi-

c. Sic Henr. Stephanus, Conr. Gefnerus, Barth. Euftachius, Petrus Lambecius, Ioh. Steph. Bernardus, Adr. Heringa, et alii, qui codices MSS. infpexerunt, edidere; eofque Hieron. Mercurialis, Anut. Foefius, Henr. Meurfius, Euftachius, Luc. Ant. Iunta, Renat. Charterius, alii fequuti funt. Et Ph. Labbeus fic Reg. MSS. Par. codd. in Bibl. p. 126. exhibere afferit.

d. V. Phil. Labbeum in Bibl. noua MSS. p. 385.

e. V. Thomae Gatakeri Aduerfaria p. 138.

f. Conf. quae p. 490. in variis annotauimus lectionibus n. 7.

g. In Bibl. gr. Vol. IV. L. IV. c. 36. p. 572. Qui gaudet de fuffragiis eruditorum virorum et comprobatione fententiae in differtatione de Lexicis Graecis prolatae, praeprimis Ifaaci Voffii in com. ad Catullum p. 91. fcribentis: *mirum eft, quod fcribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus,* et auctoris Etymologici

nominant, ita, vt incerti vagantes ignoremus plane, cui ſententiae adſtipulemur; tutiſſimum tamen eſſe arbitramur, ſi vulgatae a quamplurimis receptae lectioni noſtrum addamus calculum, neque praeiudicio critico decepti rariorem eligamus lectionem, eamque praeferamus, quippe quae, quum a paucis ſit adaptata, deprauationis ſuae ſigna prae ſe ferre videtur euidentiſſima. Retinendo igitur nomen Erotiani aſſerimus, eum [h] Grammaticum fuiſſe, atque [i] ſcriptorem vetuſtiſſimum, nequaquam autem [k] medicum; neque audiendus eſt [l] Marſilius Cagnatus, qui falſo titulo

gici M. in *ἄμπωτις* ſic dicentis: *Κυρίως λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἤγουν ἡ ἀναπινομένη θάλασσα — — καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης, οὕτως* ῾ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ *ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους.* Verum quum vox *ἄμπωτις* hodienum non exſtet in Erotiano, mutilum hoc opus eſſe coniicit Fabricius, et quidem non iniuria, atque adeo Herodianus Grammaticus, qui pelagus ſcriptorum reliquit teſte Priſciano, facile a librariis cum Erotiano confundi potuit.

h. V. Gottlieb Stollens Anleitung zur medicin. Gelahrheit, c. 1. p. 76. not. r.

i. Hunc titulum ei tribuit Barth. Euſtachius in fronte operis: Erotiani, graeci ſcriptoris vetuſtiſſimi, vocum, quae apud Hippocratem ſunt, collectio, cum annotationibus Barth. Euſtachii, Venetiis apud Luc. Ant. Iuntam, A. 1566. quaternis.

k. Argumentum eſt, quia Ioh. Conr. Barchuſen in diſſ. de origine et progreſſu medicinae eius non meminit, neque alia lexica medicorum. V. Herm. Conringii introd. in hiſt. med. c. 3. §. 8. p. 87.

l. Quem Cognatum nominat Fabricius l. l. Verba Cagnati ex varr. obſſ. L. II. c. 28. p. 573. digna ſunt vtique, vt hic apponantur, ſic enim ſcribit: *Teſtimonium denique Erotiani (parcant quaeſo viri eruditi, nec de noſtra ſententia, niſi prius aequo animo re diligenter aeſtimata, quidquam pronuncient) nullius momenti eſſe cenſendum eſt, quoniam*

tulo et inſcriptione ab impoſtore quodam recentiori Erotiani libellum vulgatum eſſe exiſtimat, eo praeprimis conſilio, vt ipſi propter vetuſtatis opinionem multos eoſque maximos conciliet amicos ac lectores. Nam, etſi tales piae fraudes omnibus paene temporibus ſolennes fuerunt atque frequentes, tamen vix mihi perſuadeo, tunc temporis, quo Erotianus hoc falſo prodierit nomine in publicum, hanc fraudem aciem acutiſſimorum

niam liber ille in temporum definitione nullam auctoritatem habere debet: namque auctori penitus ignoto adſcriptus eſt, quamuis enim multa in eo bona notata ſunt, quamobrem viri docti dignum iudicauerint, qui typis egregiis excuſus, doctiſque adnotationibus illuſtratus in lucem exiret: tamen antiqui alicuius ſcriptoris teſtimonio illius auctoritas hactenus a nullo confirmari valuit: et dignum eſſet admiratione, Galenum vocabula Hippocratis explicaturum, in prooemio ceteros eorumdem interpretes, Bacchium, Herophilum, Dioſcoridem iuniorem memorantem, Erotianum negligere. Neque enim ignoratum ab eo, ſi exſtabat, credibile eſt; praeſertim Andromacho dedicato eius volumine, quae magna erat occaſio, vt in vulgus ederetur, archiatro ſcilicet Andromacho laudis cupido; vt facile quiuis credat ex ſola archiatri appellatione, quam primus vſurpaſſe viſus eſt. Quapropter exiſtimo etiam, quod habetur in ipſa Exegeſi Galeni in voce κάρμορον, nihil conferre ad auctoritatem Erotiani comprobandam, etſi exemplar aliquod ſit, in quo Erotianus legitur, quoniam exemplaria mirum in modum inter ſe differunt, neque in ipſo volumine, quod ſub Erotiani nomine habemus, illud exſtat, quod eo loco Galenus Erotiano tribuit, quamobrem probarem ea magis, in quibus Herophilus legitur, cuius etiam in prooemio meminerat, quam in quibus Erotinon vel Erotinus, ignota nomina ſimiliter, quam Erotianus. Itaque veritus ſum, ne recentior aliquis temporum ignarus falſo titulo et ſimulata dedicatione librum hunc ediderit, vt opinione vetuſtatis auctoritatem ei compararet, quod multis accidiſſe manifeſtiſſimum eſt. Verum hanc ſententiam ficulneis inniti argumentis iam vidit Fabricius l. l. liber enim antiquus et doctus eſt, nec quidquam habet, quod illa aetate ſit indignum.

morum oculorum effugisse, neque statim sub censuram et examen vocatam, aut catalogo et Bibliothecae, si forte quaedam exstiterit, Pseudonymorum insertam fuisse, vt nimis creduli lectores et posteri hebetiores admoneantur, ne nimium fidant. Itaque per nos licet fuisse Erotianum, suffragantibus omnibus reliquis optimae notae scriptoribus, vnico Cagnato excepto, per nos quoque licet fuisse Erotianum probum Hippocratis interpretem, quod ipsius libellum fugitiuis tantum oculis inspicientes fugere potest nequaquam.

Quae quum ita sint, nulla quoque nos dubitare sinit ratio, quin vixerit reuera Neronis Imperatoris aetate et ante Galeni tempora; eam potissimum ob rationem, quia [m] Andromacho Iuniori, Archiatro Neronis, suum inscripsit libellum, et quia ab ipso Galeno commemoratur; quamquam lectio varia dubitationem aliquam posset producere, quae tamen nullam prorsus meretur attentionem, praesertim quum multo plures codices manu exarati verum nomen exhibeant, atque ineptum propemodum sit argumenta ex erroribus librariorum euertendae veritatis causa colligere sedulo, et adeo conquirere cum quadam anxietate, defensionem malae causae indicatura certissime. Plura [n] de Erotiano, quae vitam eius ac scripta concernunt, non sunt nobis comperta,

m. Vide Praef. Erotiani p. 3. et quae diximus not. c. Th. Bartholinum de medicis poetis et le Clerc histoire de la Medecine p. 598.

n. Forte certiora de Erotiano dici possent, si ad manus nobis esset Carrerii V. Cl. Bibliotheque ancienne et moderne litteraire, nuper Parisiis Lutetiorum typis exscripta, quae autem, quod dolemus, nondum ad nos apportata est.

ta, quae ad rem noſtram aliquid facere videntur, et de quibus diſputari iamiam poſſet fuſius.

Reſtat tantum, niſi plura ſcripſit Erotianus, eius τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή, cuius, quantum quidem nos ſcimus, codices manu exarati exſtant in Bibliotheca [o] Vaticana et Carpenſi, in Bibliotheca regia [p] Pariſina, quem codicem Henr. Stephanus contulit, et in Bibliotheca [q] Ioh. Phil. Doruillii codex Amſtelaedamenſis. Latent forte huc et illuc alii codices, qualis fuiſſe cenſendus eſt is, quem Medicus Auguſtanus, [r] Georg. Hieron. Welſchius in ſubſidium vocauit, aliique complures, de quibus tamen ad nos notitia non peruenit. Certo quoque non poſſumus affirmare, quot Codices in Bibliotheca Vaticana exſtent, tres

o. Vide Phil. Labbei Biblioth. nou. MSS. p. 385. ſub titulo: Herotiani Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum.

p. Vide Labbei l. l. p. 126. vbi itidem Erotiani Lexicon appellatur, in notis Stephani vocatur MS. ſine vllo additamento.

q. Vide Miſcellan. Obſſ. criticas nouas in auctores veteres et recentiores in Belgio collectas et proditas in Annum CIↃIↃCCXLIX. Tom. IX. Amſt. 1749. octonis, de quo ſic ſcribit Doruillius: *Tertio loco exhibentur* Collationes *binae hae* Lexici medici *ab* Erotiano *conſcripti: illa* Gloſſarum Hippocraticarum, *quas* Claud. Galenus *collegit, eas meo rogatu confecit ad codicem meum Medicus apud Amſtelaedamenſes literatiſſimus,* Ioh. Steph. Bernardus, *cui mecum velim eo nomine eruditi gratias promeritas agant. Is codex ſane bene exaratus, continet praeterea quoſdam* Oribaſii *libros graece nondum publica luce donatos. Et in his aliqua profecto vtilitas non defuerit. Sic lectio* codicis πολυιστίχου βιβλίου *in* praefatione Erotiani *longe praeferenda videtur vulgatae* πολυσχιστοῦ, *plura hoc genus iam in medium adponere non vacat.* Collatio lexici Erotiani ibi incipit a p. 999 - 1020. lexici Galeni a p. 1020 - 1056. Et Spicilegium ad calcem libri exſtat.

r. De quo infra dicemus.

tres enim tantummodo numerare poſſumus, quorum prior laudatur a Labbeo, poſterior [s] Heluetii cuiuſdam, et tertium denique Barthol. Euſtachius in ſuos tranſtulit vſus.

Pauciſſimae autem ſunt Erotiani, Galeni et Herodoti Gloſſarum editiones, quarum prima ſtudio et opera [t] Henrici Stephani Pariſiis 1564 prodiit cum eius caſtigationibus et Conr. Geſneri emendationibus, ad Stephanum tranſmiſſis, praemiſit vero illas Dictionario medico. [u] Duo circa hanc editionem commemoratione digna nobis viſa ſunt, alterum, Erotianum [x] ex Graeca editione adſcriptas habente Bonauenturae Vulcanii emendationes, quae fuit in [y] Bibliotheca Iſaaci Voſſii, eſſe editum, alterum, editionem a Stephano percuratam, iam anno 1557 catalogis bibliopolarum tamquam impreſſam fuiſſe inſertam, adeoque ſex annis ante eius publicationem, [z] vnde Stephanus eam *βιβλίον --- παλαιόκαινον* appellat. Latine vero Erotianum ex alio codice Vaticano vertit Bartholomaeus

s. Quidam Heluetius ex Bibliotheca Vaticana ſibi commodatum ſurripuit codicem MSS. qui dein ad alios transiit.

t. Vide Lundium in comp. Bibl. Gr. p. 62.

u. Cuius titulus eſt: Dictionarium medicum, vel expoſitiones vocum medicinalium ad verbum excerptae ex Hippocrate, Aetio, Aretaeo, Alexandro Tralliano, Galeno, Paulo Aegineta, Oribaſio, Actuario, Rufo Epheſio, Corn. Celſo, cum latina interpretatione, Lexica duo huic Dictionario praefixa ſunt, vnum *Erotiani*, numquam antea editum, alterum *Galeni* multum emendatius quam antea excuſum A. MDLXIIII. Exc. H. Stephanus octonis.

x. Vide Lambecium de Bibl. Vindol. L. VI. p. 154. et Ioh. Alb. Fabric. L. I. p. 570.

y. Vide Fabric. l. c. p. 574.

z. V. Stephani praefationem Dictionario med. praefixam.

maeus Eustachius, Sanctoseuerinas, Archiater Ducis Vrbini, et Protomedicus ac Professor anatomiae Romae, medicus immortalis nominis, suisque animaduersionibus,[a] multis quidem operarum erroribus inquinatis, at tamen [b] doctissimis, ditauit atque aliis praeiuit face accensa, vt eo melius reclusos Erotiani thesauros inuenire potuerint. Omnes tamen mallent, vt Graecam quoque addidisset explicationem, nam ex collatione cum aliis exemplaribus intelleximus eam haud raro differre, quae quidem varietas haud dubie sanando textui quamplurimis fuisset proficua in locis. Illa versio inserta quoque Graecolatinae editioni operum Hippocratis Geneuae in folio editae cum Hieron. Mercurialis argumentis librorum Hippocratis, et quibusdam animaduersionibus. Recusus quoque Erotianus est in splendida editione Graecolatina Parisiensi anno 1639 a Renato Charterio curata, et in tredecim volumina in folio diuisa, illi praeter versionem adiectae sunt variae lectiones e Stephano atque perpaucae coniecturae. Hae sunt editiones, quae hucusque, quantum ad nostram peruenit notitiam, exstitere; promisit quidem [c] Georgius Hie-

a. Prodiit Venetiis apud Lucam Ant. Iuntam, 1566. quaternis. Vide Mercklini Linden. renouat. p. 115. a. et p. 464. a. cuius historiam vide in eius praef.

b. Laudat has animaduersiones Casp. Barthius Aduersarr. L. XXXIII. c. 1. et L. LIV. c. 4.

c. Vide Welschii epistolam de scriptis suis ad calcem epistolarum Ioh. Gerh. Vossii edit. Augustanae Vindelicorum et ad calcem Bibliothecae promissae ac latentis Almeloueenii, Fabric. l. l. p. 572. Schroeckii memoriam Welschiam, siue historiam viri celeberrimi, G. H. Welschii, Aug.

Hieronymus Welſchius nouam editionem Erotiani et Galeni, cum verſione latina, cuius vſum ſigillatim demonſtraturum ſe recepit, et Arabica, ſed morte interceptus promiſſis ſtare non potuit.

De Galeno, altero Gloſſographo, qui magis quam Erotianus innotuit, et de quo plurima colligere poſſemus teſtimonia, multa dicere non attinet, quippe quum eius Gloſſarium ſimul Stephani Erotiano adiectum et omnibus Galeni editionibus ſit adnexum; hoc addimus tantum, Manuſcriptum codicem de eo et in Bibliotheca Moſquenſi adſeruari, de quo Vir celeberrimus CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI, humaniorum litterarum in Academia Moſquenſi Profeſſor meritiſſimus, in Catalogo Manuſcriptorum Bibliothecae patriarchalis Moſquenſis eſt conſulendus. Ἐξήγησις autem Galeni ad Theutram tranſſcripta, [d] a Petro Gillio emendata ad Henr. Stephani manus peruenit, et ſic adiecta eſt Erotiano, cui etiam ſuas animaduerſiones et coniecturas laude digniſ-

 ſimas

Aug. Vind. 1678. quaternis, Philologiae ac medicinae et linguarum orientalium et exoticarum fuiſſe optime gnarum p. 44. ſq. legimus, eumque propterea a Meibomio in Epiſt. de medic. hiſt. ſcribenda πολυγλωττώτατον dictum adeo fuiſſe. Capite octauo ſcripta edita ordine chronologico, nono vero inedita et affecta recenſentur, quorum tanta eſt copia, vt annorum Neſtoreorum ſeries et longaevitas Methuſalemica vix iis edendis ſufficere videatur: vnde Struuius in introd. ad rem liter. c. 1. §. 12. p. 14. recte ſcribit: *Multa ſibi propoſuerat Welſchius, quae ipſe, magni licet ingenii, abſoluere numquam poterat. In collectaneis itaque inque promiſſis ſubſiſterat omnis Welſchii conatus.*

d. Vide Fabric. l. l. p. 571. et L. IV. c. 17. Vol. III. p. 328 ſqq. le Clerc hiſtoire de la Medecine p. 753. Pope Blount cenſur. celebrior. auctor. p. 164. Hederici notit. auct. antiqq. p. 558. et Paſchalis Bibl. medic. p. 18. 19. alioſque.

ſimas et vtiliſſimas addidit. Ab hoc tamen Galeni diuerſum MS. Gloſſarium in Hippocratem euoluit [e] Cangius.

Ad Herodoteum Gloſſarium acceſſuri, paulo intricatiorem multiſque tenebrarum inuolucris obductam adgredimur rem. Nonnulli enim hoc [f] Herodoto Lycio medico tribuunt, et eamdem fouiſſe ſententiam [g] Charterius videtur, quippe qui ſequutus Hieronymum Mercurialem ſuo adiunxerat [h] Hippocrati. Alii in aliam tranſierunt ſententiam, at Stephanus, paulo clarius nominans *Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων*, veritati quam proxime accedit, indicans, contineri hoc opuſculo voces Hippocrati vſitatas, et paſſim quoque apud Herodotum obuias. Fabricius [i] ambigit, vtrum illud Lexicon, quod veriſimiliter Mauſſacus [k] habuit pro particula operis Apollonii Grammatici, cuius *ἐξήγησιν Ἡροδότου γλωσσῶν* laudat auctor Etymologici MS. in *σοφιστής* et *κωφός*, ſit habendum. Sane cum Clerico res prorſus in medio relinquenda eſſet, num Herodoto Lycio, aut alii cuipiam hoc lexicon ſit tribuendum, niſi ab [l] Adr. Heringa meliora edocti fuiſſemus; is enim non ſolum doctiſſimos illos viros erraſſe turpiter, qui Herodotum aliquem pro auctore venditent, docuit, ſed etiam Stephani inſcriptionem belle interpretatus eſt: *Quippe*, ait, *Gloſſarium illud Herodoteum vocatur, non quod Herodotum quempiam auctorem*

e. Vide Fabric. l. l. p. 580.

f. Vide le Clerc hiſt. de la med. P. II. L. IV. ſ. 11. c. 2.

g. Vide Fabric. l. l. p. 580.

h. Vide Tom. II. operr. Hipp. p. 140.

i. Vide l. l. p. 580.

k. In diſſert. de Criticis p. 389.

l. Vide eius Obſſ. critt. p. 2

ctorem agnoſcat, ſed qaod explicet vocabula in Herodoti hiſtoriarum libris reperiunda; neque alium in finem Hippocrati praemittitur, niſi quod multae harum Gloſſarum etiam apud Hippocratem reperiantur: nec mirum, quum dialectus Ionica vtrique communis ſit. Ouum reuera ouo non ſimilius, accuratius enim rem perquirenti planum fiet rem ſic ſe habere, noſque metipſi experientia duce cognouimus vera vtique eſſe Heringae aſſerta, immo veriſſima.

Rite diſputatis, quae ad hiſtoriam horum Gloſſariorum ſpectare poterant atque debebant, iam officii noſtri memores rationem reddimus, de ratione, qua verſati ſumus in hac noua quoque editione comparanda adornandaque. Textum Graecum quod concernit Stephani lectionem vbique retinuimus, ſubiunctis lectionibus variis vel ex codice MS. Stephani ſiue Pariſino, vel ex MS. Doruillii a [m] Bernhardo V. Cl. collato, vel ex Euſtachii editione, Charterii et Geneuenſi operum Hippocratis editionibus, et Foeſii oeconomia Hippocratis, in quo opere aureo, vt [n] Heringa dicit, et cum ipſo Hippocrate duraturo, ſaepiſſime ſinguli horum triumuirorum feliciter et vere emendantur. Animaduerſiones Stephani ad [o] calcem horum triumuirorum poſitas ſuiſque quibuſque locis [p] ſuppoſuimus, additis emendationibus Corn. Geſneri, his adiecimus Euſtachii obſeruationes elegantes atque accuratas, quas eo cariores atque pretioſiores acceptioreſque lectoribus fore

m. Vide ſupra p. XVI.

n. Vide eius obſſ. critt. p. 2.

o. Obſeruationes in Erotianum leguntur in Dict. med. p. 113-154.

p. Diction. med. p. 179. adiectis.

fore ſperamus, quo rariores noſtris temporibus eſſe ſolent, et nos iubemur publice Viro Illuſtri ac Experientiſſimo DANIELI GVILIELMO TRILLERO gratias agere decentiſſimas, animumque polliceri obſtrictiſſimum, quod ipſi placuerit humaniſſime ex inſtructiſſima ſua bibliotheca hunc non ſolum libellum nobiſcum communicare, ſed etiam nos cogere, excitare atque impellere, vt de noua editione cogitemus; cui conſilio quidem eo libentius morem geſſimus, quo magis nos intelleximus prorſus ſingularis huius propenſi in nos animi praeſtantiam. Deinde Heringae obſeruationes adiecimus, paucaſque de noſtris addidimus, coniecturiſque verum ſenſum, quantum fieri potuit, eruere tentauimus.

Galenus ex eadem Stephani editione aeque cum Stephani [q] emendationibus, Heringae obſeruationibus aeque ac noſtris prodiit. Varias quoque lectiones ab H. Stephano et Bernhardo collectas adiecimus, acceſſerunt vero variae lectiones e Moſquenſi codice, quas Viro Illuſtri IOH. GODOFREDO GRVNERO, Profeſſori artis medicae in Vniuerſitate literaria, quae Ienae floret, meritiſſimo, et in hoc literarum genere egregie verſato, humaniſſime miſerat Cel. MATTHAEI, quique pro ſuo erga nos fauore eas ad nos tranſire iuſſit, vt in vſum noſtrum conuerteremus. Quibus duumuiris clariſſimis grato animo demonſtrando me prorſus ſentio imparem, tamen verbis ſaltem declarare teneor, meque huius tanti beneficii memoriam ex animo nullo non tempore eſſe deleturum ſancte polliceor. Plures autem

q. Quae exſtant in Dict. Hipp. p. 154-178.

tem ex Aldi, Charterii, Iuntae editionibus vtramque etiam paginam faciunt, quibus iunctae ſunt Cornarii emendationes et coniecturae, humaniſſime quoque nobiſcum ab Ill. GRVNERO communicatae, cuius ſaepiſſime fauorem experti laeto praedicamus animo fronteque ſerena declaramus. Neque abeſſe voluimus obſeruationes, quae ad marginem Iuntinae editionis ad Galeni Gloſſarium erant notatae, quum et commode locum propter breuitatem habere poterant, et propter vtilitatem non facile exulare debebant.

Orbum autem Lexicon Herodoteum quum vbique inuenirem, vix a me impetrare potui, illud abſque omni viatico in publicum emittere. Quare meum ſtudium in eo verſatum eſt, vt varias lectiones diuerſas editiones comparando notarem, verum eae ita paucae fuere, vt ipſis non praecipuum, vt reliquis, aſſignandum locum cenſerem, ſed ſtatim ipſis obſeruationibus addendas curarem. Potuiſſemus quidem, ſi lubuiſſet, plures depromere, ſi manifeſta operarum peccata, variarum lectionum numero haberemus; neque omnes notauimus in exemplo Euſtachii et Iuntae, quia ſtatim in oculos incurrunt. Obſeruationes vero addidimus ex [r] Lexico Herodoteo, quod H. Stephani atque eleganti Weſſelingii editionibus ad calcem eſt, quoque firmatur veritas coniecturae Adriani Heringae de ipſa Lexici denominatione. Omnia et Camerarii et H. Stephani con-

r. Cuius titulus hic: Herodoti vocabula Ionica et quaedam loquendi genera, illi cum Homero maxima ex parte communia, nec non alia collecta et latine reddita partim ab Ioachimo Camerario, partim ab Henrico Stephano.

consulto addidi verba, ne truncata atque amputata prodirent, quam operationem chirurgicam, si suas meretur optimo laudes iure, tamen in rebus philologicis et criticis omni prorsus destituitur laude. Verum quum nihil humani a me alienum esse sentiam, me etiam multoties peccauisse ingenue profiteor, atque veniam posco, praeprimis autem peccatum in ipso auctorum indice commissum non commissionis, vt veteres Theologi loqui amant, sed omissionis, celare nequeo, potius meum est, damnum illud, quantum fieri potest, resarcire atque restitutionem religiose mihi imperare. Siquidem p. 610. lin. 3. in voce Εὐεστὴ Diogenianus nominatur, de quo in Indice nulla vola, nullum vestigium reperitur. Itaque hic habes, quae de eo dicere debuissemus: *Diogenianus*, ex Heraclia, Grammaticus sub Adriano Imperatore, scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammatica. Fuit *ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος*, *Vir studiosus et elegans*, vt ab Hesychio in Lexici sui initio vocatur: vbi ait se Diogeniani huius exemplo paroemias quoque admiscere libro suo; multumque se eius opera fuisse adiutum. Diogeniani paroemias ex duobus codicibus MSS. primus diuulgauit Andreas Schottus. Meminere vero eius operis quoque [s] Suidas et [t] Harpocration: quippe vbi dicitur edidisse compendio scripta collectanea *περὶ παροιμίων*. Alia quoque eiusdem memorat [u] Suidas. Fuit etiam *Diogenianus*, seu *Diogenes* Gram-

s. In voce Διογενιανός.
t. Vide elenchum scriptorum ab Harpocratione laudatorum in Bibl. gr. Fabricii Tom. IV. L. IV. c. 36. p. 601.
u. Loco laudato.

Grammaticus Cyzicenus, de quo [x] Vossius, qui autem nihil ad nos. In Addendis quoque quasdam addidimus varias lectiones ex Fabricio, quae forte ex [y] exemplo suo, in quo passim quaedam emendata fuere ab Iosepho Scaligero, depromtae sunt; quibus aliae accessere emendationes.

Iam redeat oratio, vnde digressa est: vt lectorum commodis inseruiamus, indicem duplicem addidimus, alterum auctorum, alterum rerum, breuitate tamen priorem magis commendare quam prolixitate verborumque copia taedium lectoribus creare, stomachumque mouere studuimus, posteriorem autem eo consilio concinnauimus, vt singulae voces eo facilius reperiri possint, quum non semper exacte seruauerint hi triumuiri, seruato cetero alphabeti ordine, litterarum ordinem, quod quam ob causam factum sit, declarauit [z] Heringa, et ineptum foret, si, quod quidem facillime fieri potuisset, in ordinem redegissem; ergo Stephanum aliosque sequutus via tutissima me ingressum esse arbitror.

Multa ac paene innumera addi potuissent, at tenuitatis meae exiguique ingenui conscius, aliorum forte diligentiae, aut saltem secundis curis ea relinquenda esse censeo. Neque enim aliquis me propter ea reprehendet aut vocabit in ius, quod hac in parte deliquerim, quis enim hominum in vasto opere, sic enim nomino Glossas has propter vocum copiam ac varietatem, nihil

x. De historicis Graecis p. 356.

y. Vide Bibl. gr. p. 574.

z. Conf. eius notam in Erot. p. 26. a. vbi de ordine literarum in Exegesi vocum Hippocratis disseruit copiosius.

praetermittet, quod notandum, emendandumque fuerit? Ceterum haud leue solatium afferet mihi hoc, si sentiam atque intelligam hunc meum qualemcumque laborem imperfectum quidem, nec satis comtum ac politum, durissimisque secundinis, vt vrsorum pulli hinc atque inde involutum, non prorsus ingratum fore Graecarum literarum et scriptorum Hippocraticorum cultoribus.

DEDI-

DEDICATIO EVSTACHII.

IVLIO FELTRIO DE RVVERE
CARDINALI AMPLISSIMO

Bartholomaeus Euſtachius felicitatem.

Si quae exſpectari a me maxima poſſunt, Antiſtes optime, nomine tuo illuſtriſſimo digna eſſent: credi facile poſſet, animi etiam mei vires, virtutem ac fortunam tuam vel aequare, vel certe non multo iis inferiores eſſe. Verum quoniam illa, quae hactenus edidi, quaeque quotidie elaboro, multo leuiora ſunt, quam vt eo pertingere poſſint, quo ego contentis neruis curſum dirigo, et intueor: ſatis me praeſtitiſſe putabo, ſi multorum aliorum exemplo, omni cura et ſtudio enitar, vt meae in te obſeruantiae memoria ſemper exſtet: et actiones meae ad eum finem perueniant, qui a propoſito minus aberrat. Sane agellus ingenii mei, qui multos iam annos quieuerat, calore bonitatis tuae iam pridem excitatus, et benignitatis rore perfuſus, ac vomere prudentiae cultus, ſeminum, quae in eum proiecta ſunt, vberiores et praeſtantiores fructus ferre deberet: tamen quia natura non eſt admodum bonus: crebriſque moleſtiarum ventis ac procellis impeditur: et variis fortunae caſibus diu multumque iactatur: idcirco accidit, ne fructus tua amplitudine dignos, laetos, atque vberes, ſed paucos, et vix maturos legere ex eo poſſis: quos tamen tibi qualeſcumque ſint, veluti perpetuum pignus ſummae meae erga te obſeruantiae, hoc ſolo nomine, quod ager tuus eſt, alacri animo offero. Sunt vero hi Onomaſticum in Hippocratem Erotiani ſcriptoris Graeci, et quidem inter veteres non vulgaris: et libellus de Multitudine, hoc autumnali vitae meae tempore, in gratiam diſcipulorum a me editus: quos vel eo con-

consilio Amplitudini potissimum tuae dedico, vt inter tot fructus, quos permulti in augusta domo tua quotidie edunt, odore et gustu maxime delectabiles, habeas etiam meos, nec aspectu forsan iniucundos, nec odore, ni fallor, aut sapore prorsus insuaues. Vale.

PRAEFATIO
BARTHOLOMAEI EVSTACHII.

Multi sane exstiterunt, qui difficiliores Hippocratis dictiones exponentes, sublime eius dicendi genus, ab eo, quo alii Graeci vsi sunt, qui de re medica post illum scripserunt, longe diuersum, omni studio et diligentia illustrare conati sunt. Sed tanta fuit hominum negligentia, ne quid grauius dicam, vt solus Galeni libellus, Explanatio linguarum Hippocratis inscriptus, adhuc in lucem prodierit: lucubrationes ceterorum expositorum, quorum maximus est numerus, vel interierint, vel certe nondum in apertum relatae cognoscantur: quam ego iacturam saepius cum animo meo considerans, et de ea valde sollicitus, sedulo inuestigare cepi, num aliquem ex eis forte fortuna inuenire possem. Demum post multum diuturnumque laborem resciui Erotianum, quem sciebam hoc in genere non inutilem operam nauasse, in Vaticana Bibliotheca reperiri. Hac re audita, et diligentius explorata, non sine maxima animi mei molestia certior fio, hunc libellum, nullo relicto exemplo, Heluetium quemdam surripuisse, eius legendi facultate a Bibliothecae praefectis impetrata. Deterruit me id maximopere, et fortasse factum esset, vt ab hac cogitatione animum omnino abducerem, nisi me praeter opinionem amicus quidam tum mihi occurrens admonuisset, ne spem plane abiicerem reperiendi Erotianum: scire se eum libellum volumini Hippocratis

pocratis adiunctum, quod alii ferme omnes ignorabant, in eadem bibliotheca exſtare. Hac ſpe ductus, ſtudioſe inquiro: tandem inuenio libellum: ſed ne voti compos fiam, totum lacerum, et in pleriſque locis mutilum. Illico vero Conſtantinum Rallum, natione Graecum, eiuſque linguae peritiſſimum, et multae lectionis virum conuenio: ſimulque Viuianum Brunorum, Graecarum literarum apprime ſtudioſum adeo: eoſque in laboris honeſti ſocietatem voco: ipſi vero pro ſumma humanitate, et quia quiſque noſtrum Ampliſſimo Cardinali Vrbini inſeruit, et domi ſuae alitur, mihi facile obtemperarunt. Inſudauimus igitur ſimul omnes, donec effecimus, vt Erotianus, qui tam diu delituit, poſſit a bonarum artium ſtudioſis noſtrae aetatis Graece et Latine legi. Viſum eſt autem nobis, quamvis ſit multipliciter deprauatus, tamen nihil immutare, ſed qualem accepimus, in lucem emittere. Vt vero huius laboris fructus exſtaret vberior, animaduerſiones quaſdam meas adſcripſi, et locos plurimos ex Hippocrate excerptos, partim a librario, vt opinor, male deſcriptos, partim ab Erotiano ipſo, breuitatis ſtudio praetermiſſos; ex quibus percipitur facillime, non modo Erotiani interpretationem cum Hippocratis ſententia conſentire, verum etiam erraſſe nonnullos alios eius interpretes. Nec vero me praeterit, libellum, quem communi ſtudioſorum vtilitati conſulens, nunc edo, minimam eſſe diligentiae meae partem, quam Erotianus in Hippocrate illuſtrando poſuit. Quiſquis enim ipſius praefationem accurate legit, liquido intelligit, id nobis eum vtilitatis in explicatione Hippocratis afferre voluiſſe, quod Euſtathium, dum Homerum expoſuit, praeſtitiſſe nemo non fatetur. Verumtamen ex hoc etiam fragmento, quod nobis reliquum eſt, vtilitatis plurimum capitur: nam, vt multa nunc alia praetermittam, quis obſecro vnquam intellexiſſet, αἰῶνα ſpinalem medullam, ἀριθμοὺς nomina ab Hippocrate dici, niſi eius rei Erotianus nos admonuiſſet? Fruere igitur, tu quidem candide lector, hoc libello: ego vero commentarios propediem edam

edam valde copiosos: in quos cunctas dictiones Hippocratis, tum passim a Galeno, tum frequenter ab aliis bonis auctoribus explicatas simul redegi. Ceterum quisnam fuerit Erotianus, et quo tempore vixerit, nihil certi reperire potui: et quod sciam, solus Galenus in Exegesi, in dictione Κάμμορον, de Erotiano simpliciter meminit: sed lectio eius loci ita varia et ambigua est, vt non satis constet, de quo ipse loquatur. Quamobrem id a me necessario praetermissum est, quod in editione veterum auctorum, eorumque praesertim, quorum nulla memoria ad eum diem exstat, fieri solitum est. Adiunxi vero huic operi libellum, qui de Multitudine inscribitur, iamdiu a me compositum, vt volumen iustam magnitudinem haberet, et amicorum desiderio, qui eum a me quotidie efflagitabant, aliquando satisfacerem: quem si aequo animo leges, pleraque, opinor, in eo inuenies, quae te, non modo propter nouitatem, sed etiam propter ordinem ab initio vsque ad finem seruatum, non mediocriter delectabunt. Illud velim scias, quasdam a me tibi obseruationes et inuentiones anatomicas paratas esse, quas, modo aequum, vt spero, te mihi iudicem praebere velis, legisse numquam poeniteat. Illas equidem iam pridem aere incidendas mandaui, sed edere supersedeo; quia nonnullos, iis, quae de Renibus, de Musculis ossiculorum auditus, de Dentibus, de Vena azyga et de Capitis motu anno proximo superiore publicaui, vehementer audiui commotos fuisse: ideoque operae pretium me facturum esse arbitratus sum, si aliquamdiu exspectarem, donec ipsi ad suam sententiam tuendam, si quid volunt, rescribant: ne nouas subinde appendices meis scriptis adiungerem. Interea eos, dum haec parant, non oro solum, sed obtestor, vt quae de memoratis ipsi partibus scripserunt, cum his, quae ego asserui, amice conferant: et si nostram reprehensionem iniustam comperiant, tum vero obiurgent, et conuitiis me onerent, et qualibet poena dignum putent: sin, vt spero, rem aliter se habere intelligant, publicae obse-

cro

cro vtilitati consulant, animumque, veluti ingenuos ac liberos homines decet, ad rationem et veritatem reuocent: et priori sententia deposita, non erubescant fateri, per quos profecerint: quod quidem eo facilius facere debent; quia se multis abhinc annis, nullam secandi hominis occasionem, aut facultatem habuisse, et in quibusdam auctorum sententiis iudicandis, Galenum Hippocratemque leuiter legisse, et a canibus, non ab hominibus renes descripsisse, dentesque qui renascuntur, accurate parum obseruasse: et fetus inuolucra parum considerate descripsisse, sua sponte testantur. Prima vero libri editione caninis pro humanis, pictura et sermone expressis; in secunda grauius errarunt, dum propter Syluii solius auctoritatem, qui hostili contra illos animo inuehitur, re minus recte perspecta, farciminalem membranam, animalium ruminantium, et quorundam aliorum propriam, non autem communem etiam hominum, turpiter introduxerunt. Quod si ea, quae a me veritatis tuendae potius, quam illos oppugnandi gratia scripta sunt, eodem studio, quo illa quae dixi, et permulta alia, quae nunc praetermitto, expenderint: plurima quoque alia, quae adhuc asseruerunt, lectoribus in dubium venient: accidetque, vt veritatis studiosi iacturam fortasse potius aliquam faciant, quam e suscepto labore fructum aliquem ferant. Romae Kal. Iul. MDLXIIII.

Animad-

ANIMADVERSIO.

In citandis locis Hippocratis, vtimur codice Germano, tum Graeco, tum Latino: cuius verſionem perpetuo expendere noluimus: ne libri moles augeretur: neue a propoſito ſaepius declinaremus, quod eo ſpectat, vt loca Hippocratis facile inueniri poſſint, quamuis de eorum expoſitione Erotianus, Galenus, et interpretes interdum non conueniant. EVST. In reliquis locis laudatis, editio Foeſii eſt euoluenda.

Compendia ſcribendi, quibus notarum auctores deſignantur.

Ald. Aldus.
CAM. Ioach. Camerarius.
Cod. Moſq. Codex Moſquenſis.
Corn. Ian. Cornarius.
EVST. Euſtachius.
FABR. Fabricius.
GESN. Conr. Geſnerus.
HER. Heringa.
I. Iuntina ſiue Geneu. editio.
MS. Doru. Manuſcriptum Doruillii.
MS. St. Manuſcriptum Stephani.

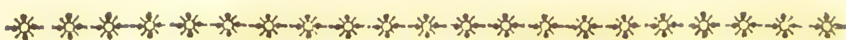
I

ERОTIANI

EXPOSITIO

VOCVM HIPPOCRATIS

GRAECE ET LATINE.

Ἐρωτιανȣ

Τῶν παρ' [1] Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή.

Τὸ [a] Προοίμιον.

Τὴν Ἱπποκράτȣς πραγματείαν, [2] ἀρχίατρε [b] [c] Ἀνδρόμαχε, ȣ̓κ ὀλίγα συμβαλλομένην πᾶσιν ἀνθρώποις ὁρῶν, ὅσοι λογικῆς [d] ἀντιποιȣ̃νται [e] παιδείας, [3] καὶ τȣ́των ἐξαιρέτως τοῖς ἰατροῖς, οἳ δὴ τὴν ἀρχαίαν ἱϛορίαν [f] ἀποκηρύττȣσι τῆς τέχνης, φιλοτίμως δὲ καὶ σφόδρα ἐπιπόνως, ἅ, τε ȣ̓κ ἴσασι, μαθεῖν ἐπιθυμȣ̃σιν, ἃ δὲ καὶ ἤδη μεμαθήκασι, κρίνειν σπȣδάζȣσι· τὸ μὲν ἀδίδακτον, ὡς ἐνδεὲς, τὸ δὲ ἄκριτον, ὡς ἄπιϛον, παραπέμποντες. εἰκότως [4] ἠβȣλήθην τὰς ἐμφερομένας αὐτȣ̃ τοῖς συγγράμμασιν ἀσαφεῖς, καὶ κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ἀνακεχωρηκυίας ὁμιλίας ἐξηγήσασθαι λέξεις· αἳ δὴ ἀγνοȣ́μεναι μὲν, ἱκανῶς [5] ἀφηγȣ̃νται

LECTIONES VARIAE.

[1] Ἱπποκράτȣς MS. Doru. consentit Chart. [2] ἀρχιίατρὲ MS. Doru. [3] καὶ τȣ̃τ' ἐξαιρέτως, MS. St.

a. Hoc prooemium ita est deprauatum, vt arduum sit in multis locis verborum sensum elicere. Saepe enim cohaerens oratio ac iuncta non est: et voces non solum proposito non quadrant, verum etiam longe ab eo declinant. Curauimus tamen pro viribus nonnulla restituere: quaedam alia distinguere et illustrare: reliqua vero coniectura assequi, aut saltem adumbrare. EUST. Hoc prooemium neque Graece neque Latine est apud Hier. Mercurialem, qui Erotianum Opp. Hippocratis apud Iuntam editis adiunxit.

b. Andromachus Senior primus fuit, qui hoc honoris titulo est ornatus, de cuius tituli significatu fusius disserit le Clerc in Histoire de la Medecine, p. 585 - 598. Archiatros Constantinopolitanos autem *Actuarios* appellatos fuisse eleganter et docte

PROOEMIUM.

Quum viderem, Andromache, medicorum princeps,* tractationem Hippocratis omnibus hominibus, qui institutionem rationalem profitentur, non parum prodesse: atque iis praesertim medicis, qui veterem artis historiam celebrant: et enixe ac magno cum labore, quae ignorant, addiscere cupiunt: et quae iam didicerunt, iudicare student (nimirum, quod edoctum non est, tanquam mancum; quod vero non iudicatum, tanquam incertum praetermittentes): iure volui voces, quae in illis commentariis essent obscurae, et multum a communi consuetudine loquendi alienae, interpretari. Quae non intellectae, prom-

[4] *ἡ βελθής Chart.* [5] *pro ἀφηγῦνται reponendum ἀφαιρῦνται censet vir doctissimus et praecipuum Galliae decus Adr. Turnebus. St.*

* Hoc est, qui praeest valetudini principis.

cte, vt solet, explicauit I. F. Fischerus V. Cel. in praef. ad *Ἀντουαρίου περὶ ἐνεργείων καὶ παθῶν τοῦ ψυχικοῦ πνευματὸς καὶ τῆς κατ' αὐτὸ διαίτης λογ. β'*. Lipf. 1774. p. VII.

c. Quidam existimant Andromachum hunc Seniorem fuisse, quia dicitur *ἀρχίατρος*, quo titulo Iunior apud nullum scriptorem gaudet. Verum huic sententiae chronologia repugnat, atque de Iuniore accipiendum Erotiani effatum suadet. Quam sententiam egregie tuitus est Paul. Cigalinus in Lect. II. de Plinii fide et auctoritate p. CXXIX. praemissae edit. Plinii H. N. a nobis curatae, simulque obiectiones ficulneas aduersariorum penitus discussit. Plura de Andromacho dicemus in Auctorum Indice.

d. Bene quidem interpres *profitentur;* mallem tamen latius sumere hanc vocem, vt simul comprehendantur, qui rationali institutioni consequendae studiosi sunt: nam *ἀντιποιεῖσθαι* vt plurimum *nisum in aliquam rem, studium alicuius rei* connotat.

e. Id est *δογματικήν*, cf. Gorraeus in Defin. medic. sub hac voce p. 271.

f. Non male interpres *celebrant*, et quidem *publice*, nam *ἀποκηρύττειν* hoc potissimum innuit. Fateor tamen hanc significationem raro occurrere.

γοῦνται τῆς διανοίας τὸ πρὸς ἐπίστασιν ἕτοιμον· [1] ἐξαπλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι, πολὺ παρέξονται φῶς πρὸς τὸ [g] εὐκατάληπτον τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως. Καὶ μάλιστα ἐπεὶ πολλοὶ τῶν [2] ἐκ τοῦ ῥάστου πάντα γινώσκειν ἐθελόντων ἰατρῶν, οἱ μὲν οὐδ' ὅλως μετὰ χεῖρας [3] ἔχοντες σπουδάζουσι, τὴν [4] πραγματείαν τινὸς [h] χλεύης ποιοῦντες, οἷς [5] [i] ἐπετήδευσεν Ἱπποκράτης [6] ἀσαφὴς [7] φανῆναι· καὶ διὰ τοῦτο [8] [k] ἀνακεχωρηκυίας εὐπορῆσαι λέξεις σπουδάσαι· καὶ ταῦτα, [l] μακρὰν μὲν τὴν τέχνην, βραχὺν δὲ τὸν βίον οἰόμενος, διὰ τὸ [9] σαφῆ ποιῆσαι τὴν ὁμιλίαν καὶ πᾶσι φανεράν. Δέδοται γὰρ ἡμῖν ὑπὸ τῆς φύσεως λόγος [10] πρὸς τὸ τὰς κατὰ διάνοιαν γενηθείσας φαντασίας [m] τοῖς πέλας ἐκτυποῦν. Λελήθασι δὲ οἱ ταῦτα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν [11] μειρακίων φλυαροῦντες, ὡς οὐ μᾶλλον καὶ Ἱπποκράτους [12] ταῦτα, ὅσον τὴν [13] αὐτῶν ἀμαθίαν εἰς ὕπαιθρον ἄγουσιν. Εἰ μὲν γὰρ μόνος ἢ πρῶτος [14] ἐπιπλάττει τὰς φωνάς, ἴσως

[1] ἐξαπλωθῆσαι MS. Dorv. in margine ἐξαπλωθεῖσαι. [2] ἐκ τῶν ῥάστου Chart. et paulo poſt κατὰ χεῖρ. [3] ἔχειν ſcribi debere putat Turnebus pro ἔχοντες, St. [4] MS. St. πρ. τ. χλ. τελωνοῦντες, οἷς ἐπιτ. Illa lectio parum mihi placet, haec autem etiam minus. Videtur enim hoc velle Erotianus ſignificare; quoſdam medicos ſcripta Hippocratis ludibrio exponere conari, quaſi ille obſcuritatem affectauerit, ideoque vocabula ab vſu communi remota conquiſiuerit. Sed tamen hunc ſequendo ſenſum pro ποιοῦντες legendum eſſet ποιεῖσθαι, et addenda praepoſitio, vt διὰ χλεύης ποιεῖσθαι idem valeret quod χλευάζειν St.

g. Ipſam huius vocis explicationem ſuppeditat Erotianus per τὸ ἐκ τοῦ ῥάστου γινώσκειν, quod eodem redit.

h. Idem ac χλευάζοντες.

i. Innuit haec vox exactum ſtudium, operam ſummo ſtudio alicui rei impenſam, quam Hippocrates ἀκριβίην nuncupat. Quidam nimirum accuſarunt Hippocratem ſibi fuiſſe conſilium ita ſuos componere libros, vti auctores epiſtolarum obſcurorum virorum, vt obſcurus videretur, quoniam videlicet con-

promptitudinem mentis ad adipiſcendam cognitionem potenter adimunt: explicatae vero, et clariores effectae, multum afferunt luminis ad facilem conceptus mentis comprehenſionem. Ac praeſertim quoniam multi, qui omnia facillime conſequi volunt, quum ipſum Hippocratem omnino nunquam in manibus habuerint, ſtudent tamen huic tractationi quandam ſubſannationem tribuere: nimirum Hippocratem operam dediſſe, vt obſcurus videretur: atque propterea ſtuduiſſe his vocibus, quae a communi vſu longe diſtant, abundare: praeſertim quum artem quidem longam, vitam vero breuem eſſe opinaretur: vt videlicet loquendi inter ſe conſuetudinem, omnibus hominibus manifeſtam atque perſpicuam faceret. Siquidem datus eſt nobis a natura ſermo, vt eas, quae in mente noſtra cogitationes ortae ſunt, alteri exprimamus. Latuit autem ipſos, qui eiuſmodi de viro inter pueros nugantur: quod quo magis Hippocratis haec eſſe demonſtrant, eo magis inſcitiam ſuam ante oculos omnium ponunt. Si enim primus, vel ſolus has voces finxiſſet, ipſius fortaſſe

[5] *ἐπιτήδευσεν MS. Doru.* [6] *ἀσαφεῖς MS. Doru.* [7] *φανεῖναι MS. Doru.* [8] *ἀποκεχωρυκυίας Chart.* [9] *Addenda eſt negatiua particula μὴ ante σαφῆ. St.* [10] *πρὸς τὰς κατὰ omiſſo τὸ, MS. Doru. et ſic Chart.* [11] *μειρακείων MS. Doru.* [12] *poſt ταῦτα in quibuſdam codicibus additum eſt ἀποφαίνοντος, fortaſſe pro ἀποφαίνοντες. Quamquam ne ſic quidem legendo bene procedit huius loci ſententia, paulo autem melius procederet legendo, ἀποφαίνονται, et καθ' Ἱπποκράτους. St. Inter ταῦτα ὅσον ſpatium relictum eſt in MS. Doru.* [13] *αὐτῶν ἀμαθείαν MS. Doru.* [14] *ἐπεπλάκει, MS. St.*

concifo ac laconico dicendi genere ſit vſus.

k. Repete ex paulo ante dictis verba *κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ὁμιλίας*, quae aut exciderunt, aut conſulto omiſſa ſunt.

l. Hic locus Hipp. Aphor. L. I. aph. 1. exſtat, at transpoſitis verbis.

m. Qui nobis propius adſtant, qui nobiſcum verſantur. Interpres non ſatis accurate, *alteri*. H.

ἴσως αὐτοῦ τὸ περίεργον ἐμέμψατο ἄν τις· ἐπεὶ δὲ πάλαι αἱ συνήθειαι ταύτῃ κέχρηνται τῇ περὶ [1] τὴν διάλεκτον Φορᾷ, [2] (ἐξ ὧν οἵτε περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν καταγινόμενοι ἐμφαίνουσι· καὶ τῶν μὲν Φιλοσόφων, Δημόκριτος, τῶν δὲ [3] ἱστορικῶν, Θουκυδίδης καὶ Ἡρόδοτος, καὶ σχεδὸν ὁ σύμπας τῶν ἀρχαίων [n] χορὸς συγγραφέων·) τί δήποτε τὸ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις εἰρημένον [4] συμβεβηκέν, τοῦτο καθ' Ἱπποκράτους [5] κεκομίκασι [6] μόνως. [7] Δειχθῆσα γὰρ ἐν τῇ κατὰ μέρος ἐξηγήσει τὸ περὶ τὴν τοιαύτην ὁμιλίαν τῶν ἀρχαίων ὁμονοοῦν, ἐπεὶ γέγονεν ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν Φράσιν, καὶ τὴν ὀνοματοποιΐαν [8] εὐχερὴς, [9] περιγράψαι καὶ διάνοιαν [10] ἱκανὸς, καὶ τῆς κοινῆς καὶ εἰς πολλοὺς [11] πιπτούσης λέξεως ἐκλέξασθαι τὴν κυριωτέραν· [12] ἣν καθάπερ τινὲς [13] [o] τύποι καὶ [14] σφραγῖδες αἱ τὴν ἑρμηνείαν πεπιστευμέναι [15] τιθέασι λέξεις. Παρὰ ταύτην γέ τοι τὴν αἰτίαν πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων [16] ἐκ ἰατρῶν [17] μόνον, ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν, ἐσπούδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον τῆς ὁμιλίας ἀγαγεῖν. Ξενόκριτος γὰρ ὁ Κῷος, γραμματικὸς ὤν, ὥς Φησιν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς τοιαύτας ἐξαπλοῦν Φωνάς· ὡς δὲ καὶ ὁ [p] [18] Κιττιεὺς

[1] art. τὴν deest apud Chart. [2] Parentheſi haec non ſunt incluſa ap. Chart. [3] ἱστοριῶν MS. Dor. [4] συμβεβηκὸς MS. St. συμβεβηκέναι Chart. [5] κενομίκασι Chart. [6] μόνον Chart. [7] δειχθήσεται legit Turnebus. St. et ſic quoque Chart. [8] εὐχερὲς MS. Dorv. [9] περιγράψαι τὴν διάνοιαν MS. St.

n. Hoc vocabulum haud dubie concinnitatis cauſa adhibuit A. propter antecedens κωμῳδίαν, nam in comoediis χορὸς, quod neminem, niſi ignariſſimum, fugit, aeque ac tragoediis et ſatyris, peculiariter multitudo ſaltantium et canentium inter actus diceba-tur, qui ſpectatorum ſenſus feriret oblectaretque. Et de Democrito philoſophiſque veterum, quorum vitae ratio ſingularis fuit, et de Thucydide, Herodoto aliiſque, qui ſuaui dicendi genere aures lectorum mulſerunt, χορὸς commode dici poteſt.

o. Quam

taſſe curioſitatem quis poſſet iure accuſare; verum, quum antiqui vſi ſint eiuſmodi loquutione, vt demonſtrant nobis ex ſuis dictis, et qui operam dederunt antiquae comoediae, et ex philoſophis Democritus, ex hiſtoricis vero Thucydides, et Herodotus, ac fere omnis antiquorum ſcriptorum chorus: cur obſecro, quod ab omnibus antiquis ſcriptoribus vſurpatum fuit, in Hippocratem ſolum tranſportarunt? In priuata enim explicatione demonſtrabitur, antiquos omnes in huiuſmodi loquendi conſuetudine conſenſiſſe. Quandoquidem fuit hic vir in phraſi Homericus: et in nominibus fingendis promtus: et ad mentis ſenſa explicanda idoneus: atque etiam ad eligendas ex communibus, et popularibus vocibus magis proprias: vt velut typi quidam, et ſigilla, quibus ipſa rei interpretatio credita eſt, dictiones collocarentur. Hac de cauſa multi, iidemque eximii viri, non ſolum medici, ſed etiam grammatici, auctorem hunc interpretari, atque huius voces ad communem vſum loquendi transferre, ſunt conati. Xenocritus enim Cous grammaticus, vt ait Heraclides Tarantinus, primus omnium coepit has voces exponere: quemadmodum etiam Citieus Apollonius hiſtoria prodidit:

10 *ἱκανῶς MS. D.* 11 *πιπτέσαν MS. D.* 12 *ἵνα pro ἦν et verbo ſequenti τεθῶσι pro τιθέασι, MS. St.* 13 *τύπω MS. D.* 14 *σφραγίδι MS. D.* 15 *τεθᾶσι MS D. forte librarii culpa pro τεθῶσι vt recte monuit Stephanus ſupra.* 16 *ἐχ ἰατρῶν MS. D.* 17 *μόνων MS. Dorv. et ſic Chart.* 18 *πιτιεὺς MS. D.*

o. Quam ob cauſam id effatum magnificum Macrob. in Somn. Scip. L. I. c. 6. optime ſic explicat, *Hippocrates, qui tam fallere, quam falli neſcit.*

p. In quodam exemplari ſcribitur Cittieus Apollodorus, quae lectio mihi non placet. EVST. Lectionem quam tuetur Euſtachius ac Stephanus vtique vera eſt, vid. Strabo, Geogr. L. XIV. extr. p. 683. Aurelian. Chron. L. I. c. 4. cf. quoque Ioh. Meurſii Apollonius, ſiue de antiquis eius nominis ſcriptoribus eorumque operibus ſyntagma, ſub voce *Apollonius Citticus.* Exſtat in Apollonii Dyſcoli, Alexandri Grammatici Hiſtoriarum commentitiarum Libro.

τιεὺς [1] Ἀπολλώνιος ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος ὁ ἀπὸ [2] τῆς Ἡροφίλου οἰκίας. Μεθ᾽ ὃν φασὶ τὸν Ταναγραῖον [q] Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ, καὶ διὰ τριῶν συντάξεων πληρῶσαι τὴν [r] προθεσμίαν, πολλὰς [3] παραθέμενον εἰς τοῦτο μαρτυρίας ποιητῶν. [4] Ὧι δὴ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα [s] Φίλινον [5] ἐξ ἑξαβίβλου πραγματείας ἀντειπεῖν, καὶ [6] Παρεπικελεύστου [7] Κρητὸς [8] ἐπιθεμένου τὰς Βακχείου [9] λέξεις διὰ συντάξεων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ [t] Ὄφεως τοῦτο ποιήσαντος, καὶ [u] Διοσκορίδου τοῦ [10] Φωκᾶ πᾶσι τούτοις ἀντειπόντος

[1] Κιττιεὺς Ἀπολλόδωρος *MS. St.* [2] τῆς Ῥοδοφίλου οἰκίας *perperam St.* Ἡροδοφείλου *MS. D. et Chart.* [3] παραθέμενος *MS. D.* [4] ὡς δὴ *MS. D. et Chart.* [5] ἐξ ἐξ ἀβίβλου *MS. D.* [6] Παρεπικελεύσου *MS. D. Eustachius* παρ᾽ Ἐπικελεύστου *legisse videtur.* [7] *hic articulum* τοῦ *inserit Chart.* Κριτὴς *MS. D.*

q. Hunc Bacchium cum Bacchio Milesio Varronis et Columellae L. I. c. 1. confundit Ioh. Harduinus in Indice Auctorum Plinii Opp. Tom. I. praemisso p. 55. Vox enim Ταναγραῖον eius sententiae aduersatur. Obseruamus et formam Ταναγραῖος et Ταναγρικὸς in vsu esse, vide Varronem de R. R. L. III. c. 11. vbi *galli Tanagrici* nominantur; Ταναγραῖος autem in trito prouerbio: *cetus Tanagraeus*, in prouerbiali figura illa de praegrandi et obeso corpore, occurrit. Plura de Bacchio in Indice Auctorum.

r. Hoc est, propositum, consilium, institutum. Recte Interpr. quod instituerat.

s. Κῶος videlicet, qui in Plinianis libris *Phyllinus* perperam scribitur, obseruante Ioh. Hard. in Ind. Auct. p. 64.

t. Hunc Erotiani locum laudat quoque Ioh. Meursius in suo Appollonio sub hac voce.

u. Quot fuerint medici, Dioscoridis nomine appellati, qui editis libris artem illustrarunt, non est facile explicare, quandoquidem Galenus in Prooemio Exegesis, Anazarbei, Herophilii, et Iunioris meminit; in explicatione vero dictionis Ἰνδικόν, Herophilio dimisso, Anazarbei, Alexandrini, & Iunioris mentionem facit; et in quinto de compositione medicamentorum per genera, capite 15. quendam alium Tharseum introducit. Ex quibus locis facile colligi potest, aut quinque exstitisse medi-

dit: et Callimachus, qui fuit ex familia Herophili. Poſt quem, dicunt, Bacchium Tanagraeum hoc opus aggreſſum eſſe: atque, quod inſtituerat, tribus libris, multis poetarum teſtimoniis adhibitis, abſoluiſſe; cui Philinus Empiricus, qui eadem aetate fuit, ſex libris eſt aduerſatus, et Epiceleuſtus Cretenſis, qui in epitomen Bacchii dictiones ſecundum ordinem redegit. Idem fecit Apollonius Ophei: et Dioſcorides Phocas his omnibus ſeptem libris contra-

dixit.

[8] *vocem ἐπιθεμένȣ omiſit MS. ſed relictum eſt ſpatium. Doru. Verum Turnebus ἐπιτεμομένȣ reponit pro ἐπιθεμένȣ. St.* Βακχίȣ *MS. Doru.* [9] *λέξας MS. Doru.* [10] *Turnebus pro Φῶκα ſcribendum iudicauit Φακᾶ; cui emendationi adſtipulatur locus in ipſa Expoſ. Vocum ſub Φωναὶ κατείλλȣσαι St. In edit. Steph. quoque eſt Διϲκροϱίδȣ ex errore operarum. Διοσκορίκȣ MS. D. Διοσκȣρίδȣ Chart.*

medicos, quibus Dioſcorides nomen fuerit: aut tres, ſi Alexandrinum Herophilium, Tharſeum vero Iuniorem fuiſſe cognominatum aſſerimus: quum Iuniorem, neque Alexandrinum, neque Herophilium eſſe poſſe, ſatis conſtet. Ex his autem tribus Dioſcoridis nomine vocatis, Anazarbeus caeteris antiquior, ab Anazarbo, Ciliciae vrbe, eius patria, dictus fuit: quae, quum Diocaeſarea, et Cyindia prius vocaretur, a terrae motu diruta, ex proprio Zarbae ſeu Anazarbae nomine, qui eam Neruae Imperatoris iuſſu reaedificauit, Anazarbus fuit appellata. Herophilium eundem atque Alexandrinum fuiſſe, vel inde coniici poteſt, quod Herophilus medicus celeberrimus, a cuius ſecta cognomen illum aſſumſiſſe credi poteſt, Alexandriae degiſſe certo ſcimus. Et praeterea ſi ea, quae in Exegeſi, in dictione ἰνδικὸν Galenus ſcribit, attente legantur, vt monui, non temere aſſeritur Dioſcoridem Iuniorem, et Alexandrinum eſſe diuerſos. Quod ſi eiuſmodi coniecturae leviſſimae eſſe videntur, neceſſario dicendum eſt, quinque medicis Dioſcorides nomen fuiſſe. Caeterum ad quodnam genus tractationes horum auctorum pertineant: et quo pacto ex illis internoſci poſſint: maiorem habet difficultatem. Nam, vt taceam, de numero librorum ab Anazarbeo editorum, inter ſcriptores parum conuenire: illud ſane conſtat, praeter ipſum,

πόντος δι' ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ [1] Κιττιέως ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ [2] τοῦ Ταραντίνου τρία πρὸς Βακχεῖον διαγράψαντος· καὶ [x] Γλαυκίου τοῦ ἐμπειρικοῦ δι' ἑνὸς [3] πολυστίχου πάνυ καὶ κατὰ στοιχεῖον [4] πεποιημένου τοῦτο ἐπιτηδεύσαντος· πρός τε [5] τούτοις Λυσιμάχου τοῦ Κώου καὶ βιβλίον [6] εἰσπονήσαντος πραγματείαν, μετὰ τοῦ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν [7] Ἡροφίλειον,

[1] πιτιέως *supra scriptum est* κ. *in MS. D.* [2] τοῦ ῥαντίνου *MS. D.* [3] πολυστίχου *MS. D. et Chart.*

ipsum, etiam Alexandrinum et Iuniorem de Medicamentorum differentia ac facultate scripsisse: siquidem Galenus in libro, qui a me nuper citatus est, de significatione vocis *ἰνδικὸν* differens, ostendit, Dioscoridem Anazarbeum de pipere et zinzibere scripsisse: ac inter vtrumque distinctionem assignasse; et ob id Alexandrini opinione consutata, Iunioris sententiam assensione sua comprobat, quem nihilominus in Prooemio eiusdem libri damnat: vt qui multis conscriptis voluminibus, formam cuiusque stirpis, herbae, rerum metallicarum, piscium, et omnium animantium, de quibus frequens apud Hippocratem mentio est, exponat: nec pudeat ex libris Nigri, Pamphili, et Dioscoridis Anazarbei, atque ante hos Crateuae, Theophrasti, et Heraclidae Tarantini, et aliorum, omnia ea describere. Sed potest inter illos ea distinctio assignari: vt Anazarbeo sola tractatio simplicium medicamentorum accepta referatur: Iuniori vero, Onomasticum, multis voluminibus conscriptum: in quo tum simplicia medicamenta, tum aliae voces Hippocratis explicentur. Is enim, teste Galeno, in eodem libro in dictione *ἰνδικὸν*, linguas conscripsit; quamuis in prooemio illius asserat, multis voluminibus, non modo dimidiam, sed ne tertiam quidem, aut quartam verborum Hippocratis partem explanasse. Scrupulus tamen ex animo legentium euellendus est. Eiusmodi enim tractationis genere, Iunior ab Alexandrino haud distingui posse videtur; quum et hunc quoque Hippocratis voces exposuisse, Pauli Aeginetae testimonio, non sit difficile ostendere: qui libro IV. cap. 23. scribit: Dioscoridem Alexandrinum literis mandasse, *τέρμινθας* cutis esse excrescentias, rotundas, nigrouirides, terebinthi fructum referentes. Sed dici potest, Alexan-

dixit. Apollonius Cittieus decem et octo ſcripſit contra tres Tarantini libros ad Bacchium, et Glaucias Empiricus vno, eodemque magno volumine, et literarum ordine ſeruato, idem etiam facere eſt aggreſſus. Lyſimachus praeterea Cous, vnius libri tractatione confecta, tres ad Cydiam Herophili libros conſcripſit: tres etiam ad Demetrium,

[4] *πεποιημένον, MS. D.* [5] *τέτοις ἐπὶ Λυσ. MS. D.* [6] *ἐκπονήσαντος MS. St. ἐσπονήσαντος MS. D.* [7] *Ἡροφώλιον MS. D.*

Alexandrinum commentarios in Hippocratem edidiſſe: Iuniorem vero, Onomaſticum, Linguae nuncupatum. Poſtremo inquiſitione dignum videtur, nunquid Φωκᾶ Phocas, an Φακᾶ Phacas legendum ſit, et nunquid Anazarbeo, an Iuniori, aut Alexandrino hoc cognomen attribui debeat. Sane, quum vtraque lectio, in Exemplaribus Erotiani et Galeni reperiatur, non ſtatim occurrit animo, quae ſit cauſa ambigui; fieri enim poteſt, vt pro Phacas Phocas mendoſe legatur, quia Dioſcorides, vt teſtatur Suidas, a faciei maculis lentes referentibus cognomento Phacas fuit appellatus. Negari etiam non debet, vel plures exſtitiſſe, quibus Dioſcorides Phacas nomen fuerit: vel ex eis, alterum Phacam, alterum Phocam fuiſſe appellatum. Quam coniecturam non eſſe prorſus ſpernendam putarem: ſi ea ad componendas ſcriptorum lites ſatis eſſe poſſet. Neſcio enim etiam, ſi haec ipſa coniectura non abiiciatur, quo pacto inter Galenum, Erotianum, et Suidam, ea de re conuenire poſſit, quum Suidas Anazarbeum, Phacam cognominari ſcribat: ei, vt iudico, plus tribuens, quam res et veritas ipſa concedat: Galenus vero in Prooemio Exegeſis, Herophilium a Iuniori, qui linguas multis voluminibus ſcripſit, hoc cognomine diſtinguat: Erotianus denique ei prorſus aduerſatur, quia in dictione *φωναὶ καθειλοῦσαι* Dioſcoridis Phacae expoſitionem adducit: et in huius operis praefatione aſſerit, Hippocratis dictiones ſeptem conſcriptis libris eundem explanaſſe et in multis contra Bacchium, atque alios, qui ipſum praeceſſerunt, dixiſſe. Quid autem in hac controverſia aſſerendum ſit, me latet. Galeno tamen, propter ſummam eius auctoritatem in re, opinione tam dubia, ſubſcribo. EUST.

x. De hoc et Epicle paulo inferius nobis dicendi erit oportunitas.

φίλειον, τρία δὲ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων, πᾶσαν [1] ἐσπέδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἕξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις [2] ἐλλόγιμος φανεὶς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. Ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος, περὶ ὧν [3] γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ [y] [4] Ἀριστοπέας οἱ Ῥόδιοι, καὶ μετὰ πάντας [z] Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Ὅθεν ἐπεί τινας τῶν ἀρχαίων οὐκ [a] ἀποδοχῆς, ἀλλὰ μέμψεως ἀξιοῦσι, δι' αὐτὸ τοῦτο μετὰ τοὺς ἥρωας, καὶ αὐτοὶ τετολμήκαμεν περὶ τοῦ ἀνδρὸς συντάξαι. [b] Εὔλογον οὖν ἡγοῦμαι προειπεῖν τοῦτο, ὅτι πολλαὶ τῶν ἐπὶ τὰς γραφὰς ὁρμώντων γεγόνασιν ὑπολήψεις. [5] Εἰ [c] γὰρ ὅσα τινὲς εὗρον, ἐσπούδασαν φιλανθρώπως ἀναγράψαι, ἢ ὅσα εὑρόντες οὐκ ἐφθόνησαν ἐμφανῆ ποιῆσαι, ταῦτά τινες ἕτεροι [6] δείξαντες, [d] τ' ἀμισθοῦς μεταδόσεως ἱκανὴν ἀπηνέγκαντο μαρτυρίαν, ἢ καὶ τὰ μὴ συμφέροντα, ἱστορηθέντα [e] διορθοῦν ἐσπούδασαν· κατηγορικὴν οὐκ ὀλίγοι [7] πεποίηνται συντάξεως ἀφορμήν. Οἷς πάλιν [8] ἀντειπόντες ἕτεροι, σφόδρα που τὸ Ὁμηρικὸν ἐξεπλήρωσαν.

[9] Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

Ὧν

[1] ἐσπούδασεν MS. D. [2] ἐλλογίως MS. D. [3] γεγράφουσιν MS. D. [4] Ἀριστοβοῦλος MS. St. Ἀριστέας Eust. [5] Turnebus ἢ γὰρ legit, St. eamdem lect. tuetur Chart.

y. Aliqua exemplaria habent Ariſtopeas, alia Ariſtobulus. EUST. Forte Ἀριστογείτων, qui laudatur a Plin. L. XXVII. f. 14.

z. Locum Erotiani de Antigono laudat Ioh. Meurſius in Praef. ad Antigoni Caryſtii Hiſtoriar. memorabilium collectanea; illumque ipſum eſſe cenſet, quem poſtea laudat Erot. in Πρηνιρά, quem locum conſule.

a. Interpres *laudem* vertit. Bene. Praecipue autem eiusmodi laus, qua magnae auctoritatis apud nos aliquem eſſe ſignificamus.

b. Interpres, *rationi conſentaneum*. Melius, *huic commentationi, diſſertationi conſentaneum*. Sic enim voce λογὸς Maximus Tyrius in inſcriptionibus commentationum libri ſui vſus eſt, vt et alii.

c. Cau-

metrium, quem ſequutus Euphorion, dictionem omnem ſex libris interpretari conatus eſt. Ex Grammaticis vero nemo ita eximius viſus eſt, qui hunc virum praeterierit. Ariſtarchus inſuper de omnibus his tractauit, de quibus Ariſtocles et Ariſteas (Ariſtopeas) Rhodii ſcripſerunt. Poſt vero omnes Antigonus, et Didymus, Alexandrini. Quum vero quoſdam veterum, non laude, ſed vituperatione dignos putent: hac de cauſa, poſt heroas nos quoque de viro ſcribere auſi ſumus. Verum haec prius dixiſſe rationi conſentaneum videtur, varias eorum fuiſſe opiniones, qui ſcribere aggreſſi ſunt. Plerique enim quae inuenerunt, perhumaniter literis mandare curauerunt. Nonnulli vero, quum propria inuenta aliis communicare non inuidiſſent, haec ipſa quidam alii edentes, benignitatis ſuae magnum teſtimonium reliquerunt. Alii, quae nobis non vtiliter ſunt tradita, corrigere ſunt conati. Non pauci occaſionem accuſandi alios idem nacti ſunt. Quibus rurſus alii, quum ſint aduerſati, Homericum illud valde comprobarunt. Iliad. XX, v. 250.

Quale verbum dixeris, tale et audies.

Quos

[6] *δίξχυτες MS. D.* [7] *πεποιήται MS. D. πεπαίηνται τῆς συντ. Chart.* [8] *ἂν εἰπόντες MS. D.* [9] *ὁποῖον MS. D.*

c. Cauſa, quam Erotianus aſſignat, non modo cum priori videtur coincidere, verum etiam cum verbis, quae ſequuntur, non cohaerere; et ideo vel *οὐκ* negatio ſuperflua eſt, vel pro *οὐκ ἐφθόνησαν*, hoc eſt, *non inuidiſſent*, legendum, *οὐκ ἔφθασαν*, hoc eſt, *non praeueniſſent;* vel dicendum eſt, fieri poſſe, vt quae aliquis inuenit, alter edat. EUST.

d. Id eſt, *ingenuae liberalitatis, ab omni odio, partiumque ſtudio remotae.*

e. Erotianus ipſe per *διατυποῦν* interpretatur, quod eſt, *ad priſtinam redigere formam.* Hoc ſiquidem verbum de rebus aliquo modo excedentibus vſurpatur, ſi in naturalem et moderatum reſtituuntur ſtatum, vid. Gorraeum in hac voce, vnde de luxatorum membrorum repoſitione paſſim apud medicos occurrit. Tranſlate tandem

ᵉὯν ἀντικατηγόρησαν [1] τινὲς, ἐμφρόνως εἰδότες, ἀνδρὲς ἐπαμύναϑαι, [2] ὅ τε τις πρότερον [3] χαλεπήνῃ. Πολλοὶ καὶ τὰ [4] σποράδην τισὶν εἰρημένα ἐφ' ἓν συναγαγόντες, ἐκ ἀκάρπȣ γραφῆς ἐπινοίας ηὐπόρησαν, [5] καὶ τὰ ἀναποδείκτως ἱςορηϑέντα μετὰ λόγȣ παραϑέμενοι, [6] οἱ δὲ καὶ τὸ σαφῶς λεγόμενον, ἐξαπλῶσαι, καὶ τȣ̃το ἐπὶ [7] μακρῶς, συντομώτερον ἀποςεῖλαι, καὶ τὰ ἀμφίβολα ἐκεῖνα ἑρμηνεῦσαι, εὔλογον δόξαν [8] ἀπενεγκαμένȣς· τῶν δὲ εἰρημένων χαρακτήρων εἷς ἕκαςος εὐλόγȣ τετύχηκεν ἐπαίνȣ· πῶς [9] ȣ̓ μείζων ἀξιȣ̃ϑαι [10] δικαίως. τυγχάνειν τῆς παρȣ́σης γραφῆς ἡ ὑπόσχεσις διὰ πάντων τῶν εἰρημένων ἰδιωμάτων κεχωρηκυῖα· Καὶ γὰρ [11] εὑρέσεως [12] ἕνεκεν πολὺν εἰσφέρεται πόνον, καὶ ᶠ κριτικῶς παρατίϑεται τὴν ἐν ταῖς φωναῖς ἀλήϑειαν, διορϑȣμένη τὰ μὴ κατὰ τρόπον ἀναγεγραμμένα, ςρογγυλώτερον δὲ ἀπαγγέλλȣσα τὰ [13] καινότερως εἰρημένα, τȣ̃ σαφȣ̃ς καὶ τεταγμένȣ πολὺν ἔχȣσα λόγον· [14] μετὰ τȣ̃ τὰ σποράδην πολλοῖς εἰρημένα, ὑφ' ἓν συναγαγεῖν. Τοσαύτης [15] γȣ̃ν συντάξεως καταβαλλόμενοι πληϑὺν, οἱ μὲν ἕνεκα ταύτης [16] δικαίως ȣ̓δεμίαν ἀπηνέγκαντο δόξαν· ἐπεὶ προσκορὲς ἰδίως πᾶν τὸ πολύ· οἱ δὲ διὰ τὸ ἄγαν ματαίως τὸ ἀκριβὲς ἐξηγȣ́μενοι, ᵍ τί ἐςι [17] γένος, καὶ τὶ τὸ [18] πλατὺ, καὶ τὶ τὸ ἀςρονομικὸν, καὶ τὶ τὸ [19] ἀκροκώλιον, καὶ [20] ςενωπὸς, καὶ τὰ

[1] ἀντικατηγόρησαν ἐμφρόνως εἰδότες τινὲς Ἀνδρ' ἐπαμ. Chart. et in animaduu. ἐμμυνάϑαι. [2] ὅςις πρότερος Chart. [3] χαλεπήνοι MS. D. [4] κατὰ σποράδην τι σὺν εἰρημένοι MS. Doru. [5] καὶ τ' ἀναποδείκτως MS. D. [6] Turnebus ſcribit, εἰ καὶ τὸ σαφῶς; St. ἀσαφῶς Chart. [7] μακρὸν Chart. [8] Turnebus ſcribit ἀπηνέγκατο. St. [9] Turnebus ſic: ȣ̓ μειζόνων ἀξιȣ̃ται St.

dem *corrigere, emendare,* ſignificat. Sic et in ſequentibus: διορϑουμένη τὰ μὴ κατὰ τροπὸν ἀναγεγραμμένα, quod potiſſimum opus Criticis eſt proprium.

f. Hoc eſt: accuratione ſumma et exercitato iudicio, quale eſt Criticorum, veritatem in vocibus contentam et latentem prodere ac eruere.

g. Aliud

Quos nonnulli reprehenderunt, qui prudenter ſciebant viros vlciſci, quum quis prius laceſſiuerit. Multique ſparſe quorundam dicta in vnum colligentes, et ea, quae ſine demonſtratione erant tradita, cum ratione apponentes, infructuoſae ſcriptionis ſtudio non eguerunt. Alii vero obſcure dictum explanare, et id multis verbis ſcriptum, contrahere, et ambigue dicta interpretari conati, iuſtam gloriam reportarunt. Atqui, ſi horum vnuſquiſque eſt in ſuo genere meritam laudem conſequutus, qui fieri poterit, vt praeſentis ſcriptionis promiſſio, quae omnia dicta idiomata complexa eſt, maiorem laudem aſſequi digna non cenſeatur? Etenim multum laboris, inuentionis cauſa ſuſcipit: et veritatem vocum cum iudicio explicat: ea, quae, non quemadmodum oportet, ſcripta ſunt, corrigendo: plenius, faciliuſque inuſitate dicta pronunciando: magnam habens eius rationem, quod lucide ordinateque ſcriptum ſit: ſimul etiam, quae ab aliis variis in locis dicta ſunt, in vnum contrahendo. Qui vero tantae conſtructionis multitudinem reiecerunt, huius rei merito nullam ſunt gloriam conſequuti: quoniam omne, quod multum eſt, ſatietatem proprie affert. Alii vero, quoniam fruſtra nimii ſunt in eo explicando, quod omnibus eſt manifeſtum: vt quid ſit γένυς *gena*, quid πλατὺ *latitudo*, quid ἀςρονομίη *aſtronomia*, quid ἀκροκώλιον *extremum coli*, quid ςενωπὸς *locus anguſtus*, et his notiora verba. Si

[10] *δικαία τυγχάνει, Chart.* [11] *ἐρέκσεως MS. D. εὑρήσεως Chart.* [12] *ἕνεκε MS. D. ἕνεκα Chart. v. ſq. πολλὴν MS. D.* [13] *καινότερον Chart.* [14] *μετὰ τὰ σποράδην omiſſo τȣ MS. D.* [15] *ȣ̃ν Chart.* [16] *δικαίαν Chart.* [17] *γένυς Euſt. γένȣς MS. D. in margine γένος.* [18] *πολὺ MS. St.* [19] *ἀκροκόλιον MS. D. ἀκρόπλοον Chart.* [20] *ςενοπὲς MS. D. et Chart.*

g. Aliud exemplar habet pro γένυς *gena*, γένος *genus*, et pro πλατὺ *latitudo*, πολὺ *multum*, et pro ἀςρονομίη *aſtronomia*, ἀςρονομικὸν *aſtronomicum*. Sed non refert hoc, an illo modo legatur. Quaedam etiam exemplaria pro ἀκροπώλιον *extremum coli* habent ἀκροπόλιον *arx*:

τὰ ἔτι τούτων φανερώτερα ῥήματα. Εἰ γὰρ μέλλοιμεν τὰς [1] πᾶσι γινωσκομένας ἐξαπλοῦν φωνὰς, ἤτοι πάσας ὀφειλήσομεν ἐξηγήσασθαι, ἢ τινας. Ἀλλὰ πάσας μὲν [2] ἀδύνατο, [h] τινὰς δὲ δίκαιον. Ἢ γὰρ διὰ συνήθων ἐξαπλώσομεν αὐτὰς ῥημάτων, ἢ διὰ τῶν μὴ συνήθων. Ἀλλ' αἱ μὲν ἀσυνήθεις [3] εἰς τοῦτο ἀφυεῖς φαίνονται (δεκτὸν γὰρ τὰ ἧττον γινωσκόμενα διὰ τῶν μᾶλλον γινωσκομένων ἐξαπλοῦν) αἱ δὲ συνήθεις [4] τὸ ἐπίσης εἶναι φανεραὶ, πρὸς τὸ δηλωτικὸν τῆς ἑρμηνείας, οὐκ ἔσονται, ὥς φησιν Ἐπίκουρος. Ἀπόλλυται γὰρ ἰδίως τῆς ἑρμηνείας τὸ φανερὸν, ὅθ' ὑπὸ λόγου, καθάπερ τινὸς οἰκείου [i] μαγγανεύεται φαρμάκου. [k] Τῶν δὲ ἄλλων [5] Ἐπικλῆς μὲν ὁ κατὰ στοιχεῖον ποιησάμενος τὴν ἀναγραφὴν, ματαίου συντομίας ἐγένετο ζηλωτής. Πρὸς τῷ γὰρ μὴ πάσας ἐξηγήσασθαι, ἔτι καὶ τὰ συντάγματα, ἐν οἷς αὐτῶν [6] ἕκαστος κατεγέγραπτο, [7] σιωπῆς ἱκανῆς αἴτιον ἐγένετο τοῖς ἀναγινώσκουσι. Πάλιν γὰρ ἐδέησε καθ' ἑκάστην γραφὴν ἐξηγεῖσθαι μὴ τὴν ἀνάγνωσιν, εἰ νοητή τις ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν, εἰ κατατέτακται. Γλαυκίας τε ὁμοίως τὸ κατὰ στοιχεῖον ζηλώσας μακρότερος ἐφάνη, καθ' ἑκάστην φωνὴν παρα-

[1] πᾶσιν MS. D. [2] ἀδυνατὸν Chart. [3] ἐς Chart. Signa parenth. non habet Chart. [4] Turnebus reponit διὰ τὸ. *Possit etiam* τῷ *scribi, idem valens ac* διὰ τό. *St.* τῷ *Chart.*

arx: quae vox Hippocrati non est in vsu, sicut nec στενωπός. EUST.

h. Haec sententia difficilis est: et dictio aliqua in ea deesse videtur. Fortasse legendum est: τινὰς δὲ οὐ δίκαιον, hoc est, *aliquas vero non aequum.* Quae lectio a priori differre non videtur; quia parum refert, si oratio particularis, vel affirmatiua sit, vel negatiua: quouis enim modo legatur, disiunctum, quod sequitur, cum priori sententiae parte, cohaerere non videtur. EUST.

i. Haec vox de praestigiatoribus et incantatoribus proprie dicitur, deinde de fuco super aliqua re inducto, quod bene vidit h. l. interpres. Sic μαγγευμάτα Cleopatrae passim occurrunt apud scri-

Si enim voluerimus omnibus notas voces explicare, aut omnes interpretari debemus, aut aliquas: omnes autem, fieri non poteſt: aliquas vero aequum: vel enim ipſas vſitatis verbis explicabimus, vel minus conſuetis. Sed quae minus conſueta ſunt, ad hoc minime apta eſſe videntur: quoniam ignota, per ea, quae ſunt magis nota, declarari oportet. Conſueta vero, quum ſint aeque manifeſta, non erunt, vt ait Epicurus, ad declarandam interpretationem apta. Perit enim proprie euidentia interpretationis, quando a ſermonis fuco inficitur, tanquam a proprio pharmaco. Inter alios autem Epicles, qui iuxta ordinem elementorum commentarium fecit, vanae fuit imitator breuitatis; quoniam praeterquam quod omnes voces non explicauit, compoſitiones etiam, in quibus vnaquaeque ipſarum conſcripta erat, cauſa fuerunt, vt legentes omnino conticeſcerent. Oportebat enim rurſus in qualibet ſcriptione interpretari, non ſi, quod egebatur, erat * intelligibile, ſed ſi, quod dicebatur, erat ex ordine collocatum. Atque Glaucias eodem modo elementorum ordinem imitatus, in vnaquaque voce longior eſt viſus, addendo

[5] *ἐπικλεῖς MS. D.* [6] *ἑκάστῃ. MS. St. quam lectionem meliorem eſſe clarum eſt. Sed et haec ſequentia verba, σιωπῆς ἱκάνης αἴτιον, mendi ſuſpicione non carent. St. ἑκαστὸν Chart.* [7] *σιωπῇ ἱκανῇ MS. D.*

* Ad percipiendum aptum, euidentia praeditum.

ſcriptores, quippe quae ob haec maxime celebrata fuit. Tandem de artibus coquorum vtitur, et eorum qui vinis perditis et vilibus bonum ſaporem, odorem et colorem conciliare, eaque vendere ſolent. Ad Latinos demum tralatum hoc verbum, qui *mangonizare* barbare dicunt.

k. In hac ſententia mendum ſubeſſe ſuſpicor; qui enim fieri poſſit, vt compoſitiones Epiclis, legentibus ſilentium imponant, aſſequi nequeo; niſi pro *σιωπῆς*, hoc eſt, *ſilentium*, *πλησμονῆς*, id eſt, *ſatietas* reponatur, aut *ſilentium* pro *animi perplexitate*, hoc in loco ſumatur. EUST. Hunc locum laudat Hadr. Heringa in Libro ſingulari Obſſ. critt. Leovard. 1749 edito, p. 4.

παρατιθέμενος τὰς [1] ἐν οἷς καταγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ γλῶτται συντάξεις. Διόπερ ἡμεῖς καθ' ἑκάστην [2] γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τοῦ συγγράμματος [3] δηλώσομεν ὁποῖαι τυγχάνουσι κείμεναι, ἐν ὅσαις τε βίβλοις ἱστοροῦνται αἱ μὴ συνήθεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι, μιμνησκόμενοι καὶ τῶν ἅπαξ εἰρημένων, καὶ τὰς [4] ἀνακεχωρηκυίας [5] Διδύμου πιστούμενοι μαρτυρίας· τὰς δὲ οὐχ οὕτως ἀσαφεῖς εἰς τὸ ἀνθ' ἑνὸς δηλουμένας, ὑπάγοντες. [6] Προσεξαπλοῦντες δὲ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις τέλεον [7] παραλελημμένας. [8] Τό, [l] τε γὰρ [9] τέρθρον [10] τοῦ πάθους οὐδεὶς αὐτῶν ἐξηγεῖται, [m] καὶ τὰς αἰθόλικας, καὶ τὸ κερχνῶδες, καὶ [n] τὰς τέρμινθας,

[1] ἐν αἷς *Chart.* [2] γραφὴν οὐξελέξαμενοι *MS. D.* [3] δηλωσώμεν *MS. D. Et pro* ὁποῖαι *Adr. Heringa legendum censet* ὅπου. [4] *Turnebus scribit* ἀνακεχωρηκήας *St.* ἀνακεχωρηκήας *MS. D.*

l. τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος, *Extremum, seu finem passionis*, nusquam apud Hippocratem reperio. In omnibus enim exemplaribus etiam MSS., quorum quatuor in Bibliotheca Vaticana mihi videre contigit, legitur στερεὸν τοῦ πάθεος, vt suo loco explicabo. EUST. Nihilo tamen secius haec vox reperitur libro II. de morbis mulier. apud Hippocr. p. 269. 28. quo in loco notat *summum, supremum morbi, curationis maxime indigens.* Plura vide ap. Foes. in Oec. Hip. p. 625. qui asserit: vtique in omnibus exemplaribus τὸ στερεὸν pro τέρθρον scribi, non sine insigni vitio. Nam etsi firmitas et soliditas morbi significatur, elegantis tamen translationis vsus eluditur.

m. Aliud exemplar habet τὰς αἰθαλικάς. Galenus vero in Exegesi legit αἰθύλικες, vt paulo post dicam. EUST. Gorraeus vtramque formam et αἰθάλικες et αἰθύλικες occurrere asserit in Defin. med. p. 10. Eas autem Galeno auctore sic describit: *sunt in summa cute circuli quidam rubentes, iis similes, qui ab igne excitantur.*

n. Quum Erotianus de hac voce nullam faciat mentionem, dicendum est, vel ipsum promissis non stare: vel hoc opus mancum, esse fragmentum eorum, quae ipse scripsit, sine vllo ordine ab aliquo

addendo quibus in libris hae voces reperirentur. Quare nos in vnoquoque libro eas voces deligentes, hoc commentario quomodo ſint poſitae, quibuſque libris eae, quae minus ſunt vſitatae, ſcriptae ſint, explicabimus: atque in noſtra hac interpretatione, quid ſignificent, exponemus: in memoriam reuocantes eas, quae ſemel dictae ſunt, et quae a communi vſu ſeparatae ſunt, duobus teſtimoniis a nobis confirmabuntur, eas vero, quae non ita ſunt obſcurae, ad vnius ſignificatum referemus: explanantes perfecte eas quoque, quas prorſus alii reliquerunt. Nemo enim ex iis τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος, *finem*, ſeu *vltimum paſſionis*, interpretatur. Et τὰς αἰθολικὰς, *puſtulas vrentes, quae in corporis ſuperficie naſcuntur.* Et τὸ κεγχρῶδες, *aſperas eminentias habens.* Et τὰς τερμίνθας,

[5] *διδύμους MS. D. μαρτυρίαις Chart.* [6] *πρὸς ἐξαπλοῦντες diſtinctim MS. D.* [7] *παραλελειμμένας MS. D. et ſic quoque Chart.* [8] *τοῦ τε MS. D.* [9] *τέρθρου MS. D.* [10] *τὸ πάθος MS. D.*

quo graeculo collectum. Sunt autem τέρμινθοι *tumores praeter naturam*, de quibus Hippocrates ſecundo de morbis vulgaribus ſectione ſecunda, p. 312. v. 49. ita ſcribit: *Ariſtaei vxoris frater fatigatus in via incaleſcebat: deinde in tibia τέρμινθοι, tumores, terebinthi fructui ſimiles, fiebant;* vel vt Caluus vertit, *tibiae rubuerunt.* Et ſexto de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu 27. p. 346. v. 18. *Qui haemorrhoidas habent, neque pleuritide, neque peripneumonia, neque phagedaena, neque furunculis, neque τερμίνθοισι tuberculis terebinthi figuram habentibus, corripiuntur.* Quam ſententiam repetit tertio de humoribus textu 26. p. 117. v. 28. Caluus vertit *puſtulis.* Galenus vero in Exegeſi inquit: τέρμινθοι, *tumores ſunt praeter naturam, qui terebinthi arboris fructui ſimiles in cute naſcuntur.* Exprimit autem clarioribus verbis hanc vocem in expoſitione loci, quem modo citaui ex tertio de tumoribus et ex ſexto de morbis vulgaribus, ita ſcribens: *Nomen vero terminthorum nigras quaſdam puſtulas, in cruribus potiſſimum erumpentes ſignificat: ductum a ſimilitudine figurae coloris ac magnitudinis, quam cum τέρμινθου terebinthi fructu gerit;* in

μινθας, τό, τε θηριῶδες, καὶ τὸ [1] [o] σκορδίνημα, [p] καὶ τὸν σκίῤῥον, [q] καὶ τὴν ἐκνύπην μήτραν, καὶ τὸ [2] ἐπηλυγάζεσθαι, τά τε [r] αἱμόκερχνα, καὶ [s] τὸ [3] φολλικῶδες, καὶ τὸ [t] ἔναιμον νεῦρον, καὶ τὸ [u] ἴκταρ, καὶ ἄλλας πλείους λέξεις, ὑπὲρ ὧν ἐν τοῖς κατὰ μέρος ἐροῦμεν. Ὅθεν καὶ [4] ἐπεὶ τῶν ἀληθῶν νομιζομένων συνταγμάτων [5] ἔστι μὲν ἃ σημειωτικὰ, ἃ δὲ, φυσικὰ καὶ αἰτιολογικά· ἔνια [6] δ' εἰς τὸν περὶ τέχνης συντείνοντα λόγον· καὶ τῶν θεραπευτικῶν, ἃ μὲν διαιτητικὰ, ἃ δὲ χειρουργέμενα, καὶ πάντως μικτά· δίκαιον ἡγοῦμαι, προϊστορήσας

[1] σκορδίνευμα MS. D. [2] ἐπολυγάζεσθαι MS. D. ἐπηλογάζεσθαι falſo Obſſ. Miſc. [3] φιλλικῶδες MS. D.

in qua voce interpres latinus fallitur, ἐρεβίνθου, ciceris, pro τέρμινθου, terebinthi fructu legens. Sumſiſſe autem Galenum interpretationem huius dictionis a Dioſcoride Alexandrino, ex iis, quae Paulus Aegineta ſcribit libro quarto, c. 24. clare patet. Oribaſius in eadem eſt ſententia; paucis enim clarioris doctrinae gratia additis, libro ſeptimo ſynopſeos c. 26. ſcribit, *τέρμινθος phymatis ſpecies eſt; in ſummo autem ipſo vlcere puſtula nigra eminet, qua rupta id, quod ſubiectum eſt, ſimile deſquamato apparet: vbi hoc diuiſeris, pus inuenitur.* Cui ſubſcribit Aetius, L. XIV. c. 62. et Paulus Aegineta libro et capite ſupra citato. EUST. cf. Gorraeum in def. med. ſub hac voce p. 454.

o. Σκορδινισμὸς quoque eſt in vſu. Quidam κορδίνημα dant, male. Euſtachio tamen interpretanti, *capitis grauitatem*, aſſentire non poſſum propter Galen. in Gloſſ. in hac voce; vnde Gorraei amplector ambabus manibus ſententiam in Def. med. p. 421. *Eſt*, inquit, *σκορδίνημα diſtenſio coacta* membrorum omnium ad vaporum diſflationem.

p. Quae vox notiſſima eſt; et ideo ſuſpicor legendum eſſe, τὸν σκηρὸν, *fungoſum*, quia haec dictio apud Hippocratem raro inuenitur. EUST.

q. In aliquibus exemplaribus legitur, κνίζειν μήτραν, *pungere vterum:* in aliis ἐκνευτὴν μήτραν, *prolabentem vterum:* in aliis ἐκνυτὴν μήτραν, *vterum ſtimulatum*, quarum dictionum nulla apud Hippocratem et Erotianum reperitur. Reponerem ἀγρηθῆναι τὰς μήτρας, vel ἀγρηθῶσιν αἱ μήτραι, quum ea dictio

θας, *tubercula terebinthi fructui non absimilia*. Et τὸ θηριῶδες, *ferinum*. Et τὸ σκορδίνημα, *capitis grauitatem*. Et τὸν σκίῤῥον, *scirrhum*. Et ἐκνύπτην μήτραν, *vterum explicatum*, seu *explanatum*. Et τὸ ἐπηλυγάζεσθαι, *impeditum esse*, seu *obumbratum esse*. Et αἱμοκέρχνα, *cruenta et arida*. Et τὸ φολλικῶδες, *scabiosum*. Et τὸ ἔναιμον νεῦρον, *neruum sanguine praeditum*. Et τὸ ἴκταρ, *prope*. Aliasque plures voces, de quibus omnibus suo loco dicemus. Quare in illis voluminibus, quae vere Hippocratis nomine circumferuntur, Alia sunt significatiua: Alia naturalia et causatiua: Alia vero curatiua: Nonnulla autem spectantia ad artis praecepta. Et horum, quae ad curationem referuntur, Alia spectant ad victus instituendi rationem: Alia vero ad chirurgiam. Alia autem sunt omnino mixta. Quae quum ita sint, non ab re esse

B 3 existi-

[4] *ἐπὶ τ. ἀ. κομιζομένων MS. D.* [5] *ἐςι μὲν σημειωτικὰ, omisso ἂ MS. D.* [6] *δὲ Chart.*

dictio ab Erotiano exponatur, et ab Hippocrate raro vsurpetur, nisi a prioribus longe distaret. EUST.

r. Vide Erotian. in hac voce.

s. Ita legendum esse censeo: quia apud Erotianum et Galenum in Exegesi reperio *Φολλικώδεα*. In aliquibus exemplaribus *φολλικῶδες* perperam legitur, pro quo *φυλλικῶδες*. *frondosum* reponerem, si hanc vocem Erotianus explicaret. EUST. Laudatur hic locus a Foesio in Oecon. Hipp. p. 664. qui simul obseruauit quaedam exemplaria legere vitiose *φυλλικῶδες* et *φιλλικῶδες*.

t. Id est sanguineum neruum. Laudat Foes. in Oec. p. 428. locum Hippocr. *περὶ ὑγρῶν χρήσιος* p. 112. 49. *τῦ δέρματος τὸ ἔξω, ὅτι συνεχές τε ἑωυτῷ καὶ νεύρῳ ἐναίμῳ. Externa cutis, quoniam sibi ipsi et neruo sanguineo continua est.* Et quamquam Erotianus *νεύρον ἐναίμον ἀντὶ τῦ τῆς φλεβὸς* poni afferat, tamen hoc non insolens est antiquis *νεῦρα, φλεβὰς* dici. v. Foes. l. c.

u. Quid sibi velit Erotianus, non facile est videre: Quandoquidem si haec dictio, *prope*, significat, rara non est, sed omnibus notissima: si vero pro *pudendo muliebri* sumitur, vt Galenus in Exegesi monuit, insolita est: sed ea significatio ab Erotiano praetermittitur. EUST. Conf. Foes. in Oec. Hipp. sub hac voce.

σας τὸν τῶν βιβλίων ἀριθμὸν, τηνικαῦτα [1] ἐπὶ τὴν τῶν λέξεων [2] ἀνάπλωσιν ἥκειν. Σημειωτικὰ μὲν ἔν ἐςι ταῦτα· Προγνωςικὸν, Προῤῥητικὸν, [3] α΄ καὶ β΄, ὡς ἐκ ἔςιν Ἱπποκράτες, ἐν [4] ἄλλοις δείξομεν. Περὶ χυμῶν. Αἰτιολογικὰ δὲ καὶ Φυσικὰ· Περὶ Φυσῶν, Περὶ [5] Φύσιος ἀνθρώπε, Περὶ [6] ἱερῆς νέσε, Περὶ [7] Φύσιος παιδίε, [x] Περὶ τόπων καὶ [8] ὡρῶν. Θεραπευτικὰ δὲ [9] τῶν μὲν εἰς χρόνοις ἀνηκόντων· Περὶ ἀγμῶν, Περὶ ἄρθρων, Περὶ ἑλκῶν, Περὶ [10] τραυμάτων, καὶ βελῶν, [11] Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων, [12] Κατὰ ἰητρεῖον, Μοχλικόν, [13] Περὶ αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων. Εἰς δίαιταν· Περὶ νέσων [14] α΄, β΄, [y] Περὶ πτισσάνης, Περὶ τόπων, τῶν [15] κατὰ ἄνθρωπον, Γυναικείων [16] α΄, β΄, Περὶ τροφῆς, Περὶ ἀφόρων, [z] Περὶ ὑδάτων. Ἐπίμικτα δέ ἐςι ταῦτα, Ἀφορισμοί, Ἐπιδημίαι ζ΄. [17] Τῶν δὲ εἰς τὸν περὶ τέχνης

[1] ἐπὶ τῶν λ. omiſſo τὴν MS. D. [2] Pro ἀνάπλωσιν malim ἐξάπλωσιν, ut dixit initio ἐξαπλώσεως St. et ſic Chart. [3] πρῶτον καὶ δεύτερον Chart. [4] ἄλλας MS. D. [5] φύσεως MS. D. et Chart. [6] ἱερῦ νόσε MS. D. ἱερῆς νόσε Chart. [7] φύσεως MS. D. et Chart. [8] Pro ὡρῶν legendum eſt ἀέρων. Ita enim Hippocratis liber inſcribitur, περὶ ἀέρων, ὕδατων, τόπων. St.

x. Hic liber Hippocratis plures habet inſcriptiones: et ideo, non ſi altera earum eſt, De aeribus, aquis, et locis, pro *ὡρῶν, anni temporibus*, legendum eſſe *ἀέρων, aeribus*, quia Galenus in tractatione de libris propriis, c. 6. aſſerit, librum De locis, aere et aquis, eſſe inſcribendum, De habitationibus, et aquis, et *ὡρῶν*, anni temporibus, et regionibus. Et in libro, quod mores animi inſequantur corporis temperaturam, libri De aeris, et temporum anni temperatura meminit. EUST.

y. Erotianus de inſcriptione libri parum ſollicitus, in eorum numero eſt, qui teſte Galeno primo aphoriſmorum textu IV. et tertio De difficili reſpiratione, cap. 6. librum de victus ratione in morbis acutis, de ptiſana inſcribunt; quos idem Galenus reprehenſione dignos putat, primo de ratione victus morborum acutorum, text. XVIII. et ſecundo de fracturis, textu XXIX. et tertio de ali-

existimo, prius omnem librorum numerum recensere, quod quum perfecero, ad singularum vocum explicationem accedam. Significatiui igitur libri sunt hi: Prognosticum, prorrheticum, primus scilicet et secundus, quos non esse Hippocratis in aliis ostendemus. De humoribus. Causatiui vero ac naturales sunt. De flatibus. De hominis natura. De sacro morbo. De natura pueri. De locis et de anni temporibus. Ex his vero, qui ad medendi rationem pertinent, Chirurgiae inseruientes sunt: De fracturis. De articulis. De vlceribus. De vulneribus et telis. De vulneribus capitis. De officina medici. De vecte curandis. De haemorrhoidibus. De fistulis. Qui ad victus rationem spectant, sunt: De morbis primus, et secundus. De ptisana. De locis in homine. De morbis mulierum primus, et secundus. De alimento. De sterilibus. De aquis. Qui mixtam materiam tractant, sunt: aphorismi. De morbis popularibus septem. Ex his qui pertinent ad artis praecepta, sunt:

 Iusiu-

9 *Turnebus reponit τῶν μὲν εἰς χειρουργίαν ἡκόντων. St. εἰς χειρουργίας ἀνηκ. Chart.* 10 *τραμάτων MS. D.* 11 *καὶ τῶν Chart.* 12 *κατὰ ἰατρὸν MS. D.* 13 *περὶ αἱ αἱμορροΐδων MS. D.* 14 *πρῶτον καὶ δεύτερον.* 15 *κατὰ ἀνθρώπων MS. D.* 16 *πρῶτον καὶ δεύτερον. Chart.* 17 *τῶν δ' εἰς MS. D. et sic Chart.*

alimentis, c. 39. Quamuis Hippocrates in libello de veratri vsu p. 534. v. 32. eum titulum non reiiciat, quum sic scribit: Quicunque vero inflammata in principio morbi, velut ἐν τῷ περὶ πτισάνης, id est, in libello de ptisana dixi, statim medicamento soluere aggrediuntur. Et parum infra v. 44. Sicut autem de πτισάνης, ptisana dixi, sesamoides sursum purgat. EUST. De hac πτισάνη cf. Foes. in Oec. Hipp. p. 542.

z. De Aquis nullus liber Hippocratis exstat: et ideo diuinare non possum, quem Erotianus intelligat. Suspicarer eum esse, quem de aere, et aquis, et regionibus scripsit: nisi inter causatiuos illum supra enumerasset. EUST.

τέχνης τεινόντων λόγον, Ὅρκος, Νόμος, Περὶ τέχνης, Περὶ [1] ἀρχαίης ἰητρικῆς. [2] [a] Πρεσβυτικὸς γὰρ καὶ Ἐπιβώμιος Φιλόπατριν μᾶλλον ἢ ἰατρὸν ἐμφαίνουσι τὸν ἄνδρα· ὧς ἐπὶ ταύταις τινὰς βεβαίως Ἱπποκράτους [3] λέγομεν εἶναι διδασκαλίας εὐσήμου ἕνεκεν. Ἀρκτέον οὖν ἂν εἴη ἀπὸ τῶν σημειωτικῶν, ἐπειδὴ πάσης αἰτιολογίας καὶ θεραπείας προηγεῖσθαι ὀφείλει σημείωσις. [b] Λοιπὸν ἀρξόμεθα ἀπὸ τοῦ προγνωστικοῦ.

[1] *ἀρχαίας ἰατρικῆς MS. D. et ſic Ch.* [2] *πρεσβευτικὸς MS. St. et ita vulgo inſcribitur St. et ſic Chart.*

a. Hic finit ſe commemoratio librorum Hippocratis, quae paulo aliter ſe habet in Galen. de libris propr. c. 6. p. 44. Tom. I. ed. Charterii. Palladius vero in Comm. in Libr. de Fract. apud Foeſ. Sect. 6. p. 147. Opp. Hipp. alium ſeruauit ordinem. Cf. Chriſti. Godofr. Gruneri V. Ill. cenſuram librorum Hippocrateorum Vratiſl. 1773. p. 27. ſq. vbi etiam de reliquis ſermo inſtituitur.

b. De ordine quo omnia perſequi cupit, iam rationem reddit, eumque prorſus alium fuiſſe Adr. Heringa l. c. p. 5. docuit, quem locum ab initio ipſius Συναγωγῆς exhibebimus.

---

*ΑΡΧΗ

Iusiurandum. Lex. De arte. De veteri medicina. Πρεσβευτικὸς enim et ἐπιβώμιος, hoc eſt, oratio legationis ad aram, patriae amantem potius, quam medicum virum oſtendunt. Quare in his dicimus, quoſdam eſſe vere Hippocratis, clarioris doctrinae gratia. Incipiendum eſt itaque a ſignificatiuis, quoniam omnem αἰτιολογίαν, id eſt, cauſarum enumerationem, et omnem curationem ſignificatio praecedere debet. Igitur a prognoſtico incipiemus.

[3] εἶναι λέγομεν *Chart.*

[a] ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

[1] Ἀλυ-

a. Ante omnia, de ordine quem in expositione vocum Hippocratis Erotianus sequutus est, dicendum existimo: vt quid sibi velit ἐνθάδε siue ἐνταῦθα (quod passim apud illum inuenies) quantum satis longa inuestigatione assequi potui, patefaciam, atque ita eodem inuestigandi labore alios leuem. Meminerimus igitur Erotianum in vltima sua praefatione libros Hippocratis in quatuor primarias classes distribuisse, et primam σημειωτικοῖς, secundam αἰτιολογικοῖς καὶ φυσικοῖς, tertiam θεραπευτικοῖς, quartam τοῖς εἰς τὸν περὶ τέχνης τείνουσι λόγον assignauisse. Cuius distributionis si seruare ordinem voluerit (vt certe debuit) ab iis libris, quos σημειωτικοὺς vocat, non dubium est, quin sumendum sibi initium putauerit: ideoque, quum locum προγνωστικῷ primum dedisset inter σημειωτικοὺς, suam verborum Hippocratis expositionem auspicaturus, dixerit, λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τοῦ προγνωστικοῦ. Quae, quum ita sint, nemo, vt opinor, inficias iuerit, quin hunc sequutus fuerit in hoc opusculo ordinem, vt primo loco verba προγνωστικοῦ, secundo vocabula προῤῥητικοῦ, tertio τοῦ περὶ χυμῶν explicarit. Deinde ad αἰτιολογικοὺς καὶ φυσικοὺς veniens, primum locum vocabulis libri περὶ φυσῶν, secundum, verbis opusculi περὶ φύσιος ἀνθρώπου, tertium vocibus libelli περὶ ἱερῆς νούσου dederit, et ita deinceps progressus fuerit. Quum ergo dicit ἐνθάδε (id est, hoc in loco) fingamus ab eo praefixum certi cuiusdam libri titulum, cuius vocabula (ea quidem, quae explicatione indigere existimat) quo illic ordine occurrunt sigillatim explicet: ac voces, quae in diuersis reperiuntur locis, primum ex eo loco citari censemus, qui primus apud Hippocratem eas habet, sequendo videlicet propositum antea eius librorum ordinem. Verbi gratia quum ἀλυσμὸν habeamus cum alibi apud Hippocratem, tum circa principium τοῦ προγνωστικοῦ, et ab eo Erotianus vocabulorum expositionem ordiatur, ἀλυσμὸν primum huius Lexici vocabulum, quod exponitur ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν, non abs re contenderit quispiam esse id, quod in hoc προγνωστικοῦ loco habetur, ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει: quum alioqui haec ipsa verba etiam in κωακαῖς

PRINCIPIUM A.

Ἀλυ-

κῆς προγνώσεσι legantur. Itidem et hic, quum vocem ἀραιὰ explicandam sumens, dicit, ἀραιὸν valere ἐνθάδε idem quod τὸ ἐκ διαστήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον, mihi non dubium est, quin ἐνθάδε (id est, hic) significet in hoc loco, qui exstat τοῦ προῤῥητικοῦ libro secundo, τὰ ἀραιὰ κατὰ πλευρὸν ἐν τοῦτέοισιν ἀλγήματα παραφροσύνην σημαίνει. Nam is quem sibi proposuerat librorum Hippocratis ordinem, postulabat, vt explicatis prognostici verbis, ad prorrheticum veniret. Locus autem in Hippocratis epidemiorum I. est hic, τούτῳ τὸ πνεῦμα διὰ τέλεος ὥσπερ ἀνακαλουμένῳ ἀραιὸν, μέγα. Confirmant autem meam coniecturam, (si res minime dubia, coniectura vocanda est) haec quae subiunguntur ab ipso Erotiano verba, καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Hic enim σημαίνει, non vt vulgo, intelligendum puto: sed quum ἀραιὸν dicit σημαίνειν ἄλγημα et πνεῦμα, perinde esse reor ac si diceret, esse adiunctum ad declarandum quale sit ἄλγημα, item quale sit πνεῦμα. Conuenit autem Galeni expositio cum hac Erotiani, quod ad sensum attinet: vtpote qui ἀραιὸν πνεῦμα exponat τὸ διὰ πολλοῦ, vel διὰ πολλοῦ χρόνου: nam alicubi χρόνον addit. Sic enim in I. Comm. in prognostico, τὸ δ' ἀραιὸν πνεῦμα, τουτέστι τὸ διὰ πολλοῦ, μετὰ μεγέθους μὲν παραφροσύνην σημαίνει, μετὰ δὲ σμικρ. etc. Idem in I. Comm. in prorrh. I. ὀνομάζει δὲ τὸ διὰ πολλοῦ τοῦτο πνεῦμα καὶ ἀραιὸν αὐτὸς, ὡς ἐπιδέδεικταί μοι κατὰ τὰ περὶ δυσπνοίας ὑπομνήματα. Idem in lib. I. epid. Com. III. περὶ πνεύματος loquens, πρόδηλον δ' ὅτι ταυτόν ἐστιν ἀραιόν τε φάναι καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου. Quin etiam alicubi idem πυκνὸν πνεῦμα opponit τῷ ἀραιῷ, manifeste repugnans iis, qui, (vt ait Erotianus) ἀραιὸν dici putauerunt πυκνόν. Sed cur (dixerit aliquis) si ἀραιὸν πνεῦμα significat τὸ διὰ χρόνου, alicubi comperitur post ἀραιὸν et μέγα addidisse διὰ χρόνου Hippocrates? videlicet hoc in loco epid. III. τεσσαρεσκαιδεκάτῃ πνεῦμα ἀραιὸν μέγα διὰ χρόνου, καὶ πάλιν βραχύπνοος. Nimirum hic ἀραιὸν et διὰ χρόνου coniuncta pro διὰ πάνυ πολλοῦ χρόνου accipere oportet, vt docte annotauit Galenus. Sic autem post ἀτρεκέως Hippocra-

pocratem obferuaui addidiffe alicubi κατ' ἀληθείην, quum alioqui nonnunquam ἀτρεκέως pro ἀληθῶς vfurpet. STEPH. Iuuabit de eodem argumento apponere verba Heringae in Obff. p. 3. feq. Fundamenti autem loco, inquit, pauca praemonenda funt de Erotiani Lexico; licet enim hodie illud fecundum feriem alphabeti difpofitum videamus, certum tamen habeo, auctorem in eo confcribendo ordinem fequutum toto caelo diuerfum: nec operam perditurus videor, fi latius hoc dederim probatum. Plurima enim, quae hoc euincunt argumenta in promtu funt. Ac primo quidem, fi Erotianus ordine fcripfiffet alphabetico, non dubito quin eumdem morem tenuiffet quem alii: primo fcilicet pofuiffet voces ab AB. incipientes, dein ab ΑΓ, ΑΔ, et fic porro in quauis litera, quod etiam Galenus accurate obferuauit. In Erotiano autem nihil tale, omnia fe mutuo fequuntur ὕϛερον πρότερον: immo eft vbi eadem vox bis refertur, vt v. g. Ἄλις, quod ridiculum fuiffet, fi ordinem literarum in Lexico fuo fequutus effet Auctor. Dein multa in hoc Lexico loca alio id ordine prodiiffe demonftrant. Sic v. g. in ἀτρεκέως ait: ὁμοίως κἀνταῦθα τῷ ἀληθεῖ ἀντιδιαϛέλλων, et in Ἀραία: ἀλλ' ἐνθάδε μὲν — — ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διαϛήματος, in Γαργαρέων: τὸ ὑπὸ τὴν ὑπερῴαν νῦν λέγει, in Δικαιὸν: ἐνθάδε μὲν εὔλογον, et fic pluribus locis. Iam vero verba illa ἐνταῦθα, ἐνθάδε, νῦν, clare monftrant ordinem in hoc Lexico fuiffe talem, vt lectoribus primo intuitu pateret, ad quofnam Hippocratis locos referendae effent Erotiani explicationes; quod de Lexico Erotianeo, quo hodie vtimur, minime dici poteft: Saepe enim totus fere Hippocrates, etiam fruftra, euoluendus eft, vt defiderata loca reperiamus: vnde non eo habitu ab auctore profectum, pronum eft concludere. Sed fortiora reftant argumenta: audiamus igitur, (vt breuis fim,) ipfum *Erotianum*. Damnat hic in praefatione fua eorum inftitutum, qui vocabula *Hippocratis* fecundum literarum ordinem expofuerant, *Epiclem* nominatim et *Glauciam*. Prior enim (quanquam locus *Erotiani* de eo obfcurior et forte corruptus eft,) breuitati ftudens non annotauerat loca vel libros *Hippocratis*, vnde Gloffas fuas defumferat, quod moleftiam creabat lectori; quo etiam vitio *Galeni* exegefis laborat, quippe qui rariffime loca *Hippocratis*, quae refpicit, Libro nominato fignat. *Glaucias* autem quum vbique loca *Hippocratis* ftudiofe annotaffet, hinc nimia

mia mole ipſius liber laborabat. Subdit dein, quanam ipſe vſurus ſit methodo: διόπερ ἡμεῖς καθ' ἑκάστην γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τοῦ συγγράμματος δηλώσομεν ὁποῖαι τυγχάνουσι κείμεναι, ἐν ὅσαις τε βίβλοις ἱστοροῦνται αἱ μὴ συνήθεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι. *quare nos per ſingulos libros deligentes infra deſcriptas voces, per Commentarium noſtrum monſtrabimus, quales ſint et quibuſnam in libris reperiantur minus vſitatae; per explicationem vero, quid ſignificent, indicabimus.* Forſan tamen in his verbis pro ὁποῖαι legendum ὅπου. Haec enim clariſſime, ni fallor, euincunt, *Erotianum* ordinem literarum in Lexico ſuo condendo minime attendiſſe: ſed ductum Librorum *Hippocratis* ſequutum voces obſcuriores annotaſſe et explicuiſſe eo ordine, quo in *Hippocrate* ſe inuicem ſequebantur. Quotieſcunque vero ad nouum perueniebat librum, eius titulum vocibus inde deſumtis praefixiſſe videtur; quod docent illa, quae in fine praefationis ait: λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τοῦ προγνωστικοῦ: *incipiemus igitur a prognoſtico.* Ordo hic lectoribus erat vtiliſſimus, qui ſic facillime *Hippocratem* et *Erotianum* inuicem contendere poterant. Sed deinde neſcio quis male feriatus Lexico huic violentas manus inferre, atque illud ſecundum literarum ordinem diſponere auſus eſt, pulcherrimum procul dubio facinus hoc opinatus. Id tamen laudo in eo, quod non penitus in ordinem Alphabeticum redegerit, ſed tantum excerpſerit omnes voces ab A incipientes, ordine, quo eas in *Erotiani* Gloſſario reperiebat: tum eodem modo eas, quae a B, Γ, etc. incipiunt: hinc enim illud lucramur commodi; vt quamuis perdito quoad totum, auctoris ordine, in ſingulis tamen literis eum adhuc ſuperſtitem habeamus, et hinc voces ex eodem libro excerptae ſe mutuo ſequantur, quod ſaepe ſummi vſus eſt, vt dein latius monſtrabo. Nec eſt, quod miretur quiſpiam, tantum ſibi in Veterum ſcriptis interpolandis indulſiſſe homines male ſedulos: nec enim in ſolum graſſati ſunt *Erotianum.* Idem expertum eſt Gloſſarium *Herodoteum*, quo de ante dixi; nec enim, prout editur, ordine Alphabetico ſcriptum erat, ſed ad ductum ipſius *Herodoti:* immo ſupereſt adhuc dum Codex in Gallia, vnde verus illius ordo in integrum reſtitui poteſt. Vide *Montfaucon:* Biblioth. *Coiſl.* p. 484. Nec non Gloſſarium *Oppiani*, quod ſecundum

[1] Ἀλυσμὸν) [b] ἀπορίαν, ἀμηχανίαν· ὡς καὶ [d] Ὅμηρος ἐν τῷ ε τῆς Ἰλιάδος, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετρωμένης φησὶν, Ὣς [2] ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' [3] ἀπεβήσατο. Ἀντὶ

[1] *ἀλισμὸν MS. D. quod* ſalituram, muriam *notat.*

dum Alphabeti ſeriem ediderat *Rutgerſius;* ſed et huic verum ordinem e MS. Libro reſtituit Cl. *Doruillius* Miſcell. Obſeru. Vol. IX, p. 100. et ſqq. *Ammonii* etiam ac *Thomae Magiſtri* opera olim aliter ac nunc diſpoſita fuiſſe ſtatuunt Viri eruditi, validis ſatis rationibus ſubnixi. Vtinam cui adeo felici eſſe contingat, vt incidat in *Erotiani* exemplar natiuum adhuc ſeruans ordinem! Sic multa procul dubio reſtituere et illuſtrare poſſemus loca, quae iam tanquam totidem folia Sibyllae ſunt: at verendum quam maxime, ne inania ſint haec vota, et omnes noſtri Codices promanarint ex illius Apographo, qui *Erotianum* tam miſere diſcerpſit. Iis igitur, quae ſuppetunt, adiumentis pro virili et *Hippocrati* et *Erotiano* prodeſſe conabor, atque indicare loca nonnulla, quae *Foeſii* diligentiam effugere: ac primo, vt ea, quae hactenus dixi, vlterius illuſtrem, ſubiungam Gloſſas e prognoſtico, vnde initium fecerat *Erotianus*, eo ordine, quo apud *Hippocratem* occurrunt, et quem *Erotianus* etiam in genuino opere tenuerat: ſingulis autem praepoſui paginas et lineas Editionis *Foeſii*, qua in citando ſemper vtar.

P. 36. 3. Λέγων.
8. Τολμᾶν.
37. 3. Ξυντεκμαίρεσθαι.
ib. Ἐπανέρεσθαι.
5. Λιμῶδές τι ἔχε αὐτόν.
21. Ὑποφάσιας.
29. Κάμπυλον.
41. Προπετής.
46. Ἀλυσμόν.
38. 7. Πνεῦμα.
19. Ἀπέδειξαν.
20. Εὐπετέστερον.
54. Ἄλλη κοιλίη.
39. 24. Λαπάσσουσαι.
55. Νείαιρα γαστήρ.
40. 1. Τρύζειν.
12. Λαπαρήν.
21. Φῦσαν.
41. Νεφέλαι.
41. 31. Περιεστικόν.
43. 54. Εὐηθέστατοι.
44. 10. Ἀτρεκέως.
23. Κόσμου.
28. Ἀλλοφάσσοντες.
45. 24. Γαργαρεῶνες.
52. Πελάσῃ.
45. 55. Ὀρφνῶδες.
46. 18. Μαρμαρυγαί.
18. Καρδιώσσειν.
48. Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ.

Hanc vero nefarius ille huius Lexici interpolator ita in ordinem

'Αλυσμὸν) Mentis anxietatem, consilii indigentiam, vt Homerus in quinto Iliadis, quum loquitur de Venere vulnerata, sic dixit: Illa vero ἀλύουσα discessit, id est,

[2] ἔφατ' *MS. D.* [3] ἀπεβήτο *MS. D.*

dinem redegit: Ἀλυσμόν. Ἀπέδειξαν. Ἄλλη κοιλίη. Ἀτρεκέως. Ἀλλοφάσσοντες. Γαργαρεῶνες. Ἐπανέρεσθαι. Εὐπετέστερον. Εὐηθέστατοι. Κάμπυλον. Καρδαμύσσειν. Κόσμου. Καρδιώσσειν. Λέγων. Λιμῶδες τι ἔχε αὐτόν. Λαπάσσουσαι. Λαπάρην. Λιβύη, Δήλῳ, Σκυθίη. Μαρμαρυγαί. Νείαιρα γαστήρ. Νεφέλαι. Ξυντεκμαίρεσθαι. Ὀρφνῶδες. Προπετής. Πνεῦμα. Περιεκτικόν. Πελάσαι. Τολμᾶν. Τρύζειν. Ὑποφάσιας. Φῦσαν. quae prima cuiusque literae vocabula sunt. De plerisque horum consulendus *Foesius*, vnum tantum alterumue monendum restat. etc.

b. In quarto de Morbis vulgaribus p. 333. v. 43. inquit: Quibus abscessibus recidiuae fiunt: venae temporum, et contractiones, et colorum mutationes ante iudicationes, et quibus non iudicantur, et ἀλυσμοὶ, anxietates, circumtensiones: quae verba a Germano interprete prorsus dimittuntur. Quinto de morbis vulgaribus, p. 340. v. 23. de eo, qui lapide in caput percussus est. Tertia die voce destitutus erat, ἀλυσμὸς, anxietas, febris tenuis. Et parum infra, v. 31. de eo, qui in hepar percussus est iaculo. Oculi caui, ἀλυσμὸς, anxietas, molestia. Vtramque autem sententiam repetit libro septimo, p. 357. v. 41 et 44. In quo etiam libro p. 354. v. 38. de Chartade ait. Progrediente vero die, et inquietudo maior, et ἀλυσμὸς anxietas, et spiritus paulo densior. In primo de morbis muliebribus, p. 235. v. 27. At vero si biliosae menses prodeant, pusillanimitas incidit, et cibi fastidium alias atque alias, et ἀλυσμὸς anxietas, ac vigilia. Et p. 236. v. 39. Et nausea adest, et ἀλυσμὸς anxietas, ac iactatio multa. Et libro secundo p. 268. v. 26. Et animi deliquium, et ἀλυσμοὶ anxietates, et perfrigerationes. Quem locum ex aphorismis adducit, non inuenio; sed primo prognosticorum, textu XVI. p. 402. v. 16. de notis, quae sumuntur a decubitu: de his, qui pedes nudant, ita scribit: Malum est. Significat enim ἀλυσμὸν anxietatem; quam vocem Galenus in commento explicat, dicens: Ait enim ἀλυσμὸν angorem indicare; quod nomen significat omnem situm ei molestum esse: ac subinde mutari,

Ἀντὶ τȣ̃ ἀποϱȣ̃σα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λέξεων φησὶ, τὸ Ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι. Οὐκ ὀρθῶς· [1] ȣ̓ γὰρ εἴ τις ἄχθεται, πλανᾶται, ἢ ἀδυνατεῖ πάντως, καὶ ἀλύει. Οἱ γȣ̃ν ἀλύοντες ἄχθονται μὲν ἐν τῷ ὀδυνᾶσθαι· ȣ̓κ ἀλύȣσι δὲ οἱ πλανώμενοι. Ἀλλ' ὡς εἰκὸς, ἐπλανήσεν αὐτὸν Ἡρόφιλος, συνώνυμον θεὶς τὸ ἀλύειν [2] τῷ πλανᾶσθαι. Κεῖται [3] ἐν τῷ τετάρτῳ Ἐπιδημιῶν, καὶ ἐν πρώτῳ Γυναικείων, καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.

[c] Ἀπεδείξαμεν) ἐποιήσαμεν.

[d] Ἄλλη κοιλίη) Ἀντὶ τȣ̃ [4] ἡ λοιπή. Πολλαχȣ̃ γὰρ αὐτὸς τὸ Ἄλλο ἐπὶ τȣ̃ λοιπȣ̃ τίθησιν, ὡς κἀν τῷ Περὶ ἄρθρων.

[e] Ἀτρεκέως) Βακχεῖος μὲν ἐν τῷ ά φησὶν, ἀληθῶς, αὐτάρκως, ἀκριβῶς. [5] Φίλινος δὲ [6] μόνον ἀκριβῶς·

[1] ȣ̓κ ἡ γὰρ *apud Chart. in Var. lectt.* [2] τὸ πλανᾶσθαι *MS. D.* [3] ἐν τετάρτῳ *MS. D.* [4] ἡ λοιπά *MS. D.*

mutari, ac si te praesente aeger eodem modo, quo dictum est, cubans, protinus se in aliam figuram vertat, et praeterea artus collumque aequaliter iactet. Et primo de humoribus text. XVII. p. 114. v. 40. Somnus, vigilia, ἀλυσμὸς anxietas, oscitatio, horror; quae tria verba in graeco et latino Hippocratis exemplari desunt: leguntur tamen in codice Galeni, qui in commento ita scribit: Ἀλυσμὸν anxietatem vocauit, quam plerique taedium sui nominant: aiunt enim eos aegrotos anxios esse, qui decubitum ferre non possunt, sed formas mutant: quia praesens eis semper molesta sit. Primo prorrheticorum, commentario secundo, textu XXVII. p. 410. v. 14. Quaecunque in diebus iudicatoriis ἀλυσμῷ cum anxietudine absque sudore perfrigerantur, malum est. EUST. In duobus Hippocratis locis inuenio: ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει: in prognostico videlicet et in coacis prognostibus. Diximus (vid. obs. ad voc. ἐνθάδε. not.a. p. 26) autem Erotianum prognostici verba primo loco explicare. Galenus in suis in illum librum commentariis ἀλυσμὸν latius quam in sua Exegesi γλωσσῶν Ἱπποκράτȣς explicans, scribit vocem hanc significare: τὸ δυσφορεῖν ἅπαντι σχήματι καὶ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο. Idem Hippocrates ἀλύων cum ἀδη-

est anxia. Bacchius vero in primo Dictionum libro, τὸ ἀλύειν interpretatur imbecillum esse, mente vagari, aegre ferre. Verum non recte. Non enim si quis aegre fert, mente errat, vel omnino est imbecillus, et animo cadit. Siquidem ἀλύοντες aegre ferunt, dum dolent, non autem dolent, qui errant. Iam vero, vt rationi consentaneum videtur, Herophilus eum in errorem induxit, qui synonymum esse dixit τὸ ἀλύειν τῷ πλανᾶσθαι. Exstat haec dictio in quarto de morbis popularibus, et in primo de muliebribus, et in aphorismis.

Ἀπεδείξαμεν) fecimus.

Ἄλλη κοιλίη) id est, reliqua. Saepe enim ipse τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, vt est in libro de articulis.

Ἀτρεκέως) Bacchius quidem in primo libro interpretatur, vere, satis, exacte. Philenus tantum exacte: Epicles

[5] *Φίληνος MS. D. Hoc nomen apud Plinium in vulgg. editt. scribi* Phyllinus *perperam supra monuimus.* [6] *μόνος MS. D.*

ἀδημονέων alicubi copulauit. ST.

c. Primo Prognosticorum, textu XXVI. p. 402. v. 37. de sudoribus. Boni vero sunt, qui per totum corpus fientes, hominem facilius morbum ferre ἀπέδειξαν faciunt. EUST.

d. In libro de carnibus p. 42. v. 46. inquit: Vbi cerebrum ipsum de se ipso, plurimum liquefecerit, in palatum, et fauces, et pulmonem, καὶ ἐς τὴν ἄλλην κοιλίην, et in reliquum ventrem. Et parum infra v. 47. Destillat autem et in τὸ ἄλλο σῶμα, reliquum corpus. Et rursus ibi, p. 43. v. 14. Quemadmodum os, et lingua, et ἡ ἄλλη κοιλίη, reliquus venter, humida sunt. Et primo praesagiorum, textu XXXV. p. 403. v. 9. de notis, quae sumuntur a tumoribus, inquit. Quod si intra sexaginta dies, neque febris desinit, neque tumor cessat; in suppurationem et hoc, et quod in ἄλλη κοιλίη, reliquo ventre est, versum iri significat. Quem locum adducit ex libro de articulis, quia saepe ibi τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, tibi latius inuestigandum reliqui. EUST.

e. Primus locus, quem adducit, est in tertio prognosticorum, textu IV. p. 406. v. 49. Eandem sententiam, paucis quibusdam mutatis, repetit

βῶς· [1] Ἐπικλῆς δὲ, σαφῶς, εἰλικρινῶς. Ὁ μέν τοι Ἱπποκράτης ἐ καθ' ἑνὸς σημαινομένε φαίνεται [2] τάττων τὴν λέξιν, ἀλλὰ πλεονάκις μὲν ἐπὶ τε ἀκριβῶς, σπανιάκις δὲ ἐπὶ τε ἀληθῶς, [3] λέγων, Οὐ δύναται [4] ἀλλήσιν ἡμέρῃσιν τετέων ἐδὲν ἀριθμεῖσθαι ἀτρεκέως. Ἀντὶ τε [5] ἀκριβῶς. Ὁμοίως κἀν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὅταν [6] λέγῃ, [7] Κλῃὶς δὲ [8] κατεαγεῖσα, ἢν μὲν ἀτρεκέως [9] ἀποκαυλισθῇ, εὐϊητοτέρη ἐςίν· ἢν δὲ [f] παραμηκέως, δυσιη-

[1] Ἐπικλεῖς *MS. D.* [2] τέτων *MS. Doru. ſed in margine ab eadem manu* τάττων. [3] λέγω *MS. D.* [4] *Vitioſe* ἄλλησιν *pro* ὅλησιν *ſcribi cenſet Foeſius in oecon. Hippocr. p. 107.*

repetit in libro de iudicationibus, p. 385. v. 23. Quem citat ex libro primo de articulis, textu LXII. p. 477. v. 21. deprauatus eſt: ſic enim habet exemplar Erotiani, καὶ εἰς δέην μὲν ἀτρεκέως, pro quo legendum eſt, Κλῃὶς δὲ κατεαγεῖσα, ἢν μὲν ἀτρεκέως. Clauicula vero fracta, ſiquidem ἀτρεκέως, exacte hoc contigerit, curatu facilior eſt. Et in eodem loco, paulo inferius, v. 23. Nam quae ἀτρεκέως, exacte fracta eſt, cogi magis poterit, vt ad naturam redeat. Caeterum, quia Erotianus de tribus fractorum oſſium differentiis mentionem facit, eaſque minime explicat, operae pretium me facturum puto, ſi illas declaro. Diuiſio transverſa, in qua partes fracti oſſis prorſus ſeparantur, καυληδὸν appellatur. Altera ſecundum longitudinem facta, in qua non omnino ſeparantur a ſe partes ſic affecti oſſis, ſed veluti per rectitudinem finduntur, σχιδακηδὸν dicitur. Tertia ῥαφανιδὸν, ad raphani ſpeciem, a recentioribus medicis nominatur: in qua os varie frangitur: et in partes comminuitur. Tu ſi plura deſideras, lege Galenum ſexto methodi c. 5. et primo de articulis, textu LXII. de fractura iuguli, et ſecundo eiuſdem, textu XXIV. de fractura maxillae. Praeterea locus, quem Erotianus citat ex libro de veteri arte medendi, p. 7. v. 46. corrigendus eſt; deeſt enim in codice Hippocratis impreſſo negatio μὴ, ex cuius defectu ſenſus non modo obſcurus redditur, verum etiam pervertitur: Ita enim habet: Quum itaque eiuſmodi exacta certitudo circa artem exiſtat. Erotianus vero inquit, χαλεπὸν δὲ μὴ τοιαύτης, hoc eſt: Quum itaque non eiuſmodi

Epicles autem, manifeste, vere: Hippocrates quidem dictione hac, non ad vnum tantum significandum vti videtur: sed saepe ad exacte, raro refert ad vere, quum sic inquit: Nihil enim horum totis, seu integris diebus numerari potest ἀτρεκέως exacte. Eodemque modo in libro de articulis, quum ait: Clauicula vero fracta, siquidem ἀτρεκέως exacte hoc contigerit, curatu facilior est: si vero

C 2

[5] *Post ἀκριβῶς repetit MS. Doru. verba σπανιάκις δὲ ἐπὶ τȣ ἀληθῶς. Forte ex librarii incuria ea ex superioribus huc transferentis.* [6] *λέγει MS. D.* [7] *καὶ εἰς MS. D.* [8] *vocem κατεαγεῖσα MS. Doru. omittit.* [9] *ἀποκλιθῇ MS. D.*

modi exacta certitudo circa artem existat. Quod attinet ad Euripidis carmina, sciendum est, ea ita esse deprauata, vt non sit facile librarii culpam agnoscere ac emendare, praesertim quum tragoedia *Claues* inscripta non exstet: ea tamen verba, quae ad propositum faciunt, nullum habent mendum: ita enim legitur: καὶ ταυρολέτω κολληθεὶς ἀτρεκεῖς ἁρμάς. οὐκ εἶπεν ἀληθεῖς ἁρμὰς, ἀλλ' ἀκριβεῖς; hoc est, et taurino glutine adiungens ἀτρεκεῖς, exacte factas compagines. non dixit veras compagines, sed exactas. At vero sententia libri de locis in homine p. 64. v. 23. haec est. Nihil ἀτρεκέως vere videre potest, quae verba fuerunt a Caluo prorsus omissa. Et in primo de morbis muliebribus p. 239. v. 13. inquit. Cognouerit autem quis haec singula, si de his ἀτρεκέως, vere interroget. Denique Homerus septimo Iliadis, similiter hanc vocem vsurpans ἀτρεκὲς αἷμα dixit, verum sanguinem, et nunquam visum decipientem. Haec satis multa sunt pro declaratione huius vocis. Tu si plura desideras, lege Hippocratem in L. de praeceptis p. 18. v. 17. et p. 19. v. 4. L. de lege p. 19. v. 25. et 36. De natura pueri p. 37. v. 31. De carnibus p. 44. v. 15. De flatibus p. 121. v. 46. De morbis quarto p. 169. v. 11. Primo de morbis muliebribus p. 244. v. 8. De morbis vulgaribus sexto, commentario octauo, textu VIII. p. 350. v. 25. Prorrheticorum secundo p. 414. v. 31. De fracturis primo, textu XLII. p. 459. v. 9. De articulis secundo, textu XXVI. p. 481. v. 7. In mochlico p. 510. v. 41. Homeri locus, quem Erotianus adducit, est in II. Iliadis, v. 11. sq. EUST.

f. Hic διαφορὰν mendo non carere

δυσμητοτέρῃ. Νῦν γὰρ τὴν [1] ῥαφανηδὸν διαφορὰν, [2] καὶ οἷον καυληδὸν τῇ [3] σχιδακιδὸν ἀντιτάξας, τὸ ἀτρεκὲς ἐπὶ τοῦ διὰ τάχους καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διηρημένου ὀξέος τίθησιν· ὡς κἀν τῷ Περὶ [4] ἀρχαίας ἰατρικῆς φησὶ, Χαλεπὸν, μὴ τοιαύτης [5] ἀκριβείης ἐούσης περὶ τὴν τέχνην, [6] τυγχάνειν τοῦ ἀτρεκεστάτου. Πολλὰ οὖν εἴδεα κατ' ἰητρικήν ἐστιν ἐς τοιαύτην ἀκριβείην. Ὁμοίως κἀνταῦθα τῷ ἀληθεῖ ἀντιδιαστέλλων. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, λέγων, Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν. [7] Καὶ πάλιν, — — πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω. Καὶ Εὐριπίδης ἐν [8] Κλεισὶ φησὶν, [g] Ἥκω ζαθέους ναοὺς [9] προλιπὼν, οὓς αὖθις εὖνις τμηθεῖσα δοκοὺς [10] τετανοὺς παρέχει [11] χαλεποὺς [12] πελέκεις, καὶ [13] τορολέτῳ κολληθεὶς, ἀτρεκεῖς ἁρμάς. [h] Οὐκ εἶπεν ἀληθεῖς ἁρμὰς, [14] ἀλλ' ἀτρεκεῖς. Ἐν δὲ τῷ Περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον, καὶ ἐν Γυναικείων πρώτῳ, [15] ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς χρῆται τῇ λέξει.

Ἀλλο-

1 *ῥαφανιδὸν MS. D. διαφυΐαν forte cum Chart. in Var. Lect. reponendum.* 2 *καὶ ἡ MS. D. at in margine οἱ οἵων Chart.* 3 *σχιδακηδὸν MS. D.* 4 *αὐχείας MS. D.* 5 *ἀκριβείας MS. D.* 6 *τυγχάνει MS. D.* 7 *καὶ πάλιν — ἐγὼ πάντα MS. D. forte pronomen excidit Stephano.*

carere fuſpicor. Διαφυὰν fiue διαφυΐαν (cui opponitur συμφυΐα) forſitan aliquis pro διαφορὰν reponendum putaverit: fed et διὰ τάχους haud fcio, an nemini fuſpectum fuerit. Galenus certe ἀτρεκέως ἀποκαυλιθῇ exponit διόλως ἀποκαυλιθῇ, ὡς κατὰ μηδὲν προσέχεσθαι. Exponit etiam ἀκριβῶς, pro quo Erotianus κατ' ἀκρίβειαν dixit. ST.

g. In fragmm. Eurip. haec fabula exſtat inſcripta Κρῆτες, vt bene monuit Barneſius ad Eurip. p. 475. et 478, feliciter hunc locum deprauatum reſtituens, verſus autem ibi fic leguntur v. 6. fqq. Ἥκω ζαθέους ναοὺς Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει καὶ κολληθεῖσ' Ἀτρεκεῖς ἁρμὰς Κυπάρισσος.

h. In eo quem citat libello inuenio hunc locum, καὶ τἄλλα οὐδὲν ἀτρεκέως κατ' ἀληθείην δύναται ὁρᾶν. Vbi certe

ſi vero ſecundum longitudinem, difficilior. Nunc autem differentiam fracturae ῥαφανιδὸν, inſtar raphani, et velut καυλιδὸν, caudicis, opponens τῇ σχιδακηδὸν, illi, quae fit aſſulatim, hanc vocem ἀτρεκὲς, dixit de oſſe fracto, celeriter et exacte: ſicut etiam dicit in libro de veteri arte medendi. Difficile, inquit, eſt, quum non eiuſmodi exacta certitudo circa artem exiſtat, conſequi τȢ ἀτρεκεςάτȢ, quod exactiſſimum eſt. Multae ergo formae in arte medendi ſunt, quae eiuſmodi exactam diligentiam requirunt. Similiter et hoc in loco opponit ἀληθεῖ vero: quod Homerus teſtatur dicens: Veniens ad tentorium Agamemnonis Atridae, omnia μάλ᾽ ἀτρεκέως, valde exacte concionari. Et rurſus, Ego omnia μάλα ἀτρεκέως, valde exacte dicam. Et Euripides in clauibus tragoedia, inquit: Venio, diuina relinquens templa, quae iterum Eunis inciſa rectas trabes, reddit obtuſas ſecures, et taurino glutine adiungens ἀτρεκεῖς, exacte factas compagines. Non dixit, veras compagines, ſed exactas. In libro vero de locis in homine, et de muliebribus morbis primo, pro ſignificatione veri hac voce vtitur.

[8] Κρῆσι *Barneſ.* [9] προλιπὸν *MS. D. Saepe enim o et ω confunduntur in MSS.* [10] τιταυȢ̀ς *vulgg.* [11] χαλεπὰς *MS. D. in marg.* χαλεπȢ̀ς. [12] πελέκης *vulgg.* [13] τορολέβω *MS. D.* [14] ἀλλ᾽ ἀκριβεῖς *MS. D.* [15] ἂν τῇ *MS. D.*

certe mirum videri poſſit, ſi ἀτρεκέως ſignificet ἀληθῶς, (vt vult Erotianus) quorſum adiunctum fuerit κατ᾽ ἀληθείην. Sed de hac re lege quae ſcripſi in fine primae annotationis. Certe in lib. περὶ γυναικείων ſine huiuſmodi adiunctione aduerbio hoc vtitur quatuor in locis, quorum eſt hic primus, εἰδείη δ᾽ ἄν τις τȢ́των ἕκαςα εἰ ἐρωτῴη ἀτρεκέως ταῦτα. Secundus, χρὴ δὲ τὴν μελέτην ἀτρεκέως ποιέεσθαι ἑλκέων τῶν ἐν τῇσι μήτρῃσιν. Tertius, ἅμα δὲ καὶ οἱ ἰητροὶ ἁμαρτάνȢσιν, Ȣ̓κ ἀτρεκέως πυνθανόμενοι τὴν πρόφασιν τῆς νȢ́σȢ. Quartus ſtatim poſt, ἀλλὰ χρὴ ἀνερωτᾷν αὐτίκα ἀτρεκέως τὸ αἴτιον. Sed in quo ex his quatuor ἀτρεκέως ſignificet ἀληθῶς potius quam

[i] Ἀλλοφάσσοντες) ἀπορέμενοι καὶ [1] τεθορυβημένοι, ὥς φησι Βακχεῖος. Ξενόκριτος δὲ ὁ Κῷος φησὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι λέγεσθαι τὸ Ἀλλοφάσσειν ἐπὶ τῦ τῆς διανοίας παραφόρε· πιθανῶς ἱϛορῶν παρὰ τὸ [2] ἄλλο φάσσειν, καὶ [3] ἄλλο φωνεῖν.

[k] Ἀραιά) Βακχεῖος μὲν ἤκεσε τὰ λεπτά. Τινὲς δὲ τὰ πυκνὰ καὶ ϛενὰ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, — ἀραιὴ δ' [4] εἴσοδός

[1] τεθορηβυμένοι Chart. [2] ἀλλοφάσσειν καὶ ἀλλοφωνεῖν *MS. D. vitiose* ἀλλοφάσειν *ap. Hesych. p. 64.*

quam ἀκριβῶς, aliis iudicandum relinquo. Certe et ἀτρεκέϛερον aliquot in locis apud eumdem scriptorem invenio pro ἀκρεβέϛερον positum, (meo quidem iudicio) potius quam pro ἀληθέϛερον. ST.

i. Tertio prognosticorum, textu VIII. p. 407. v. 10. Qui vero morituri, aegre spirantes fiunt, ἀλλοφάσσοντες, delirantes, vigilantes. Galenus in Exegesi, delirantes et desipientes exponit. Idem dicit in commentario textus citati, additque secundum aliquos significare eos, qui huc et illuc se iactant: aut oculos huc et illuc circumferunt. Priorem tamen expositionem magis probat, quia ἀλλόφασσειν alia atque alia loqui importat. EUST. Locus Hippocratis est in prognostico, vbi scribit, οἱ δὲ ἀπολλυμένοι, δύσπνοοι γίνονται, ἀλλοφάσσοντες, ἀγρυπνέοντες, τά τε ἄλλα σημεῖα κάκιϛα ἔχοντες. Sed Galenus aliam quoque huius verbi etymologiam affert, hanc videlicet, vt sit ἀλλοφάσσειν dictum ἀπὸ τῦ μεταβάλλειν τὰ φάη ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα. Verum longius petitum videtur hoc etymum quam alterum, ἐκ τῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, vt habet Galenus, et fortasse Erotianus scripserat παρὰ τὸ ἄλλο, καὶ ἄλλο φάσσειν, ἤ τοι φωνεῖν. ST. Cf. quoque quae hac de voce eleganter disseruit D. W. Trillerus Vir Ill. in Obss. critt. in varios Graecos et Latinos Auctt. p. 476.

k. Primus locus Homeri libro vigesimo secundo Odysseae, Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλησιν Ἐν ϛόματι πρέχεσιν, ἀραιὴ δ' εἰσοδός ἐϛιν. *Littoraque procedentia inter se aduersa In ora prominent*, ἀραιὴ *angustus alioqui introitus.* Secundus locus libro decimo sexto Iliadis, Λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ, *Lambentes linguis* ἀραιῇσι *tenuibus aquam nigram.* De dolore, qui cum interuallo fit; primo

ʾΑλλοφάσσοντες) dubitantes, et animo turbati, vt ait Bacchius. Xenocritus vero Cous ait, apud Iones τὸ ἀλλοφάσσειν in mentis alienatione dici: probabiliter ſcribens, παρὰ τὸ ἀλλοφάσσειν, καὶ ἄλλο φρονεῖν, hoc eſt, ab eo, quod eſt, aliud dicere, et aliud cogitare.

ʾΑραιά) Bacchius quidem ſubtilia eſt interpretatus: Nonnulli vero denſa et anguſta, vt eſt apud Homerum,

C 4 ἀραιή,

[3] ἄλλο φρονεῖν *Euſt. et Chart.* [4] ἀσωδός *MS. D.*

mo prorrheticorum, commentario primo textu XXII. p. 409. v. 25. ita ſcribit: τὰ ἀραιὰ, rari circa latus in his dolores, deſipientiam ſignificant. De ſpiritu vero, in primo de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu XVIII. p. 307. v. 42. Philiſci morbum narrans, inquit: huic ſpiritus ad finem vſque velut reuocanti, ἀραιὸν rarus, et ceu ex interuallo, et magnus. Et in textu XIX. eiuſdem commentarii p. 308. v. 13. de Sileno verba faciens, ait: ab initio huic, et ad finem vſque, ſpiritus magnus ἀραιὸν rarus. Sed dubitabit fortaſſe aliquis: quum ſpiritus rarus ſit, qui longis interuallis ducitur: vt teſtatur Galenus primo prognoſticorum, textu XXIV. Primo prorrh. com. I. t. 4. Primo de morb. vulg. com. III. t. 18. L. II. de difficili reſpiratione c. 3. et 6. quam ob rem Hippocrates, tertio de morbis vulgaribus, com. III. t. 86. p. 327. v. 35. aegritudinem vxoris Dealcis enarrans, ſcribat: Decima quarta ſpiritus ἀραιὸν, μεγὰ, διὰ χρόνȣ, id eſt, rarus, magnus, per multum tempus. Cui dubitationi Galenus, in expoſitione loci citati, ita occurrit. Spiritus rarus, quod eſt perinde, ac per interuallum: et id ipſe videtur deinceps addidiſſe. Fortaſſe igitur ſubiunxit, per interuallum, vt raritatis augmentum indicaret: ac ſi dixiſſet: per magnum admodum interuallum. Conſuetudo enim eſt, vt magnum omittatur: et ſolum, per interuallum, dicatur: non tamen perpetuo, vt in aliis. Vſurpauit etiam hanc vocem Hippocrates, ad ſignificandum ſubſtantiam raram, ſecundo de articulis, textu XXI. p. 481. v. 24. de luxatione maxillarum, ita ſcribens: perfecte enim, (ſeu vt Vaticanus codex habet ταχέως, cito) callo obducitur, quemadmodum etiam alia oſſa ἀραιὰ rara. Primo de morb. muliebr. p. 231. v. 46. Et lanae quidem, tanquam ἀραιὰ rarae, et molles, ex dece-

οδός ἐςι. Καὶ, Λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι, μέλαν ὕδωρ. Ἀγνοοῦσι δὲ οἱ ταῦτα λέγοντες, ὅτι ἡ λέξις οὐχ ἓν δηλοῖ παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλ᾽[1] ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν α' Ἐπιδημιῶν, ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διαστήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον· καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων φησὶν ἀραιὰ ὀςᾶ, τὰ διεςῶτα ἀλλήλων. Ἐν δὲ α' τῶν Γυναικείων, κἀν τῷ Περὶ ἀρχαίης [1] ἰητρικῆς, φησὶ σώματα [2] ἀραιὰ καὶ [3] εὔαιμα.

[4] ll Ἆλις) [5] m ἀρκούντως.

n Ἀπολελαμμένοι) Βακχεῖος μὲν ἐν δυσὶν, οἱ πλήρεις ὄντες· ὁ δ᾽ Ἐπικλῆς, τροφῆς γέμοντες· ἢ καθηρημένοι,

[1] *ἰτρικῆς MS. Doru.* [2] *ἀρσιὰ MS. D.* [3] *εὔμενα MS. Doru. et Eust.*

decedente amplius suscipiunt. Et paulo post v. 48. Sic sane mulier, velut quae ἀραιοτέρη, rarior est, ampliorem a ventre, corpori humiditatem attrahit. Libro de veteri arte medendi, p. 11. v. 27. loquens de differentiis figurarum inquit: Aliae spongiformes, et ἀραιὰ rarae. Et paulo inferius v. 40. Spongiformes vero et ἀραιὰ rarae, veluti lienis, pulmonis, et mammae humorem ebibunt. Et rursus ibidem, v. 43. Sed quum biberit, et susceperit in se ipsum humorem, et vacua, et ἀραιὰ rara, ac parua penitus explentur. Plura de hac voce leges, L. de natura pueri p. 32. v. 2. Primo de morbis p. 129. v. 19. Sexto de morb. vulgar. com. 2. t. 10. p. 344. v. 14. Quinto aphorismorum t. 69. p. 397. v. 48. et t. 71. p. 389. v. 1. Sciendum est etiam Rufum Ephesium L. I. de partium humani corporis appellationibus c. 27. in alia significatione hanc vocem vsurpasse. Est autem, inquit, totum intestinorum vinculum ac firmamentum, quod mesenterion, ac mesaraeon graeci vocant: ἀραιὰς vero et ventrem, et omne intestinum vetustissimi graeci appellabant: ex quo ad haec vsque tempora, hoc nomen mesaraeon deriuatum est. EUST.

ll. Quem locum designet, quum ἐνθάδε dicit, in prima declarauimus annotatione. ST. Vide p. 26. not. a.

ll. Erotianus huius vocis expositionem sine causa parum infra iterat: vnde nemini non patet, hunc libellum esse fragmentum eorum, quae

ἀϱαιὴ, i. e. anguſtus aditus eſt. Et rurſus, lambentes linguis ἀϱαιῆσι tenuibus nigram aquam. Qui haec dicunt, ignorant hanc vocem apud Hippocratem non vnam tantum rem ſignificare, ſed hoc quidem loco, et in primo de popularibus morbis ἀϱαιὸν dicit, quod ex interuallo eſt, et non cum celeritate fit; et hic quidem dolorem ſignificat, ibi vero ſpiritum. In libro autem de articulis inquit, ἀϱαιὰ oſſa inter ſe diſtantia. In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de veteri arte medendi, dicit corpora ἀϱαιὰ, id eſt, tenuia, et εὔμενα, hoc eſt ſatis rara.

"Αλις) ſatis.

Ἀπολελαμμένοι) Bacchius quidem duobus in locis, pleni exiſtentes: Epicles vero nutrimento referti, vel ina-

C 5 niti,

[4] Vulgg. ſic: Βακχεῖος ἐν β', ἀρκοῦντως, ἱκανῶς, ὡς καὶ Ὅμηρος λέγων· Ἀφνειὸς βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι. [5] ἀρκοῦν MS. D.

quae ipſe ſcripſit, ab aliquo imperito collectum. Meminit huius dictionis Hippocrates, in L. de ſuperfoet. p. 51. v. 6. Ex hoc, inquit, bibat ieiuna copia quanta moderata eſſe videbitur, tot diebus, quot ἅλις ſatis habere videbitur. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 16. Circa iudicationem vero, et vna cum iudicatione ἅλις aceruatim elucet. Galeni vero interpres, abunde transtulit. Primo prorrh. com. 1. t. 35. p. 409. v. 40. ita inquiens: Verum circa iudicationem his ſpiritus ἅλις ſatis cum vehementi cupiditate penetrat. Caluus vertit: ſatis creber. Germanus interpres, aceruatus. Galenus in eius loci expoſitione ait, ἅλις, id eſt, ſatis, ſimul totum ſignificare.

m. Heſ. explicat per ἱκανῶς, ſed addit πλῆρες ἢ αὐταρκές ἐστι καὶ μετρίως ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι.

n. Quum Erotianus inquit, Sed hic quidem et in primo de morb. mul. innuit, vt coniicio, t. 6. com. 2. primi L. prorrh. p. 409. v. 46. in quo loco ſic ſcribit: Κοιλίαι ἀπολελαμμέναι, alui interceptae. et t. 56. eiuſdem commentarii et libri p. 410. v. 45. capite dolentes cum catoche delirantes κοιλίης ἀπολελαμμένης aluo intercepta. Et t. 60. p. 411. v. 1. Cibis ἀπολελαμμένων interceptis, in ſudoribus. Quem autem locum

μένοι, ἢ [1] ἀπειλημμένοι. Φαίνεται δὲ ἡ λέξις ἐχ ἓν δηλῦσα, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν ά Γυναικείων, ὅταν εἴπῃ, [o] Ἀπολελαμμέναι κοιλίαι, ἐν ἴσῳ τῷ ἀπειλημμέναι καὶ ἐξεγνωμέναι. Ἐν δὲ τῷ περὶ ἄρθρων, ὅταν ἐπὶ τῦ [2] σπονδύλῦ [3] τάττων εἴπῃ τὸ ἀπολελαμμένον, ἀντὶ τῦ ἀπειλημμένον καὶ ἐσφηνωμένον.

[p] Ἀχλυῶδες) Ἀχλὺς λέγεται ποιά τις ἀμαύρωσις καὶ σκοτία περὶ τὺς ὀφθαλμὺς, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ έ [4] τῆς Ἰλιάδος φησὶν, Ἀχλὺν δ' [5] αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν [6] ἕλον, [7] ἣ πρὶν [8] ἐπῆεν.

[q] Ἀσήμως ῥαςωνήσαντα) ἀντὶ τῦ, χωρὶς φανερᾶς ἐπικυρίας εἰς τὸ βέλτιον [9] ἀποκλίναντα.

Ἀσκα-

[1] *ἀπειλημένοι MS. D.* [2] *σπονδήλῦ MS. D.* [3] *τάττον Chart.* [4] *τῆς deest in vulgg.*

cum Erotianus adducit ex primo de morb. muliebr. reperire non potui. In eodem tamen libro, de obduratione pudendi p. 244. v. 27. ita scribit: sed et frigus fit, et ambo labia clausa sunt, *ξυνδήσασά τε τῆς καθάρσιος ἀπολελαμμένης*, hoc est, vt Germanus interpres vertit, constringentia purgationem relictam, quae verba Caluus praetermittit. Alter locus ab eo citatus, est in tertio de artic. t. 46. p. 486. v. 7. vbi de luxata vertebra ait: At ea pressa, et *ἀπολελαμμένος* intercepta, multarum et magnarum, et nobilium partium torporem inducit. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 7. Zoilo aluus *ἀπολελαμμένη* intercepta. In Coac. praenot. p. 429. v. 16. *Ἀπολελαμμένοι* aluo suppressa exudantes. EUST.

o. Inuenio *ἀπολελαμμένοι* apud Hippocr. in progn. Coacis, vbi scribit *οἱ ἐν πυρετοῖσιν ἐφιδρώοντες, κεφαλαλγέες, κοιλίην ἀπολελαμμένοι, σπασμώδεες.* Hunc autem locum esse eum, in quo Bacchius *ἀπολελαμμένοι* exposuit *πλήρεις ὄντες*, Epicles autem *τροφῆς γέμοντες*, aut *καθηρημένοι*, aut *ἀπειλλημένοι*, (quam postremam explicationem Erotianus approbat) affirmare nondum ausim. A Galeno certe *ἀπολελαμμέναι κοιλίαι* exponitur *ἐπεχομέναι*. ST.

p. Tertio aphorismorum t. 5. p. 392. v. 25. Austri *ἀχλυώδεες* caliginosi. Quam sententiam repetit, tertio de humoribus, t. 13. p. 116. v. 44.

niti, vel intercepti. Videtur autem vox haec non vnum tantum ſignificare, ſed hic quidem, et in primo de muliebribus morbis, quum inquit, *ἀπολελαμμέναι κοιλίαι*, idem ſignificare videtur, quod *ἀπειλημμέναι καὶ ἐστεγνωμέναι*, hoc eſt, ventriculi intercepti et adſtricti. In libro vero de articulis, quum de vertebra loquitur, inquit, *τὸ ἀπολελαμμένον*, hoc eſt, interceptum, et quaſi cuneo * adſtrictum.

Ἀχλυῶδες) Ἀχλὺς dicitur obſcuritas, et obtenebratio circa oculos, quemadmodum ait Homerus in quinto Iliadis, *ἀχλὺν*, id eſt, caliginem ab oculis iterum ſubſtulit, quae prius inſidebat.

Ἀσήμως ῥαστωνήσαντα) Non manifeſte melius habentem, hoc eſt, ſine manifeſto auxilio in melius declinantem.

Ἀσκα-

[5] *αὖ τ' ἀπ'* *MS. D.* [6] *ἕλων vulgg.* [7] *ἢ* *MS. D.* [8] *ἐπείη* *MS. D.* [9] *ἀποκλινάντων* *MS. D.*

* obſtructum Euſt.

Primo prorrh. com. ſecundo. t. II. p. 410. v. 2. Oculus *ἀχλυῶδες*, caliginoſus, ſeu tenebroſus, malus. Quem locum Galenus exponens, inquit: Hippocratem vocare *ἀχλὺν* aeris turbationem, quae medium tum nubis, tum nebulae habet craſſamentum; quaeque magis quam nebula concreuit, minus vero, quam nubes. EUST. Videtur *ἀχλυῶδες* exponendum ex Hippocrate, qui ita ſcribit in aphoriſmis, *νότοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοὶ, νωθροὶ, διαλυτικοί*. Non exponit autem *ἀχλυώδεες* Erotianus, ſed tantum *ἀχλύν*: verum ex Galeni Comm. in illum locum colligi poteſt, *ἀχλυώδεες* ſignificare *οἱ ἀχλυώδη τὴν ὄψιν ποιοῦντες*: quemadmodum *βαρυήκοοι* ſunt *οἱ βαρυηκοΐαν ποιοῦντες*. Idem Galen. in Com. I. in epid. II. auctor *ἀχλυώδεες* ab Hippocrate dici ob caliginem, quae noſtris oculis offunditur, non propter caliginem aeris. ST.

q. In primo prorrh. com. 2. t. 17. p. 410. Perniciosa *ἀσήμως ῥαστώνησαντα*, ſi citra ſigna leuia facta fuerint, mortem ſignificant. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu parum diſtat. EUST.

[r] Ἀσκαρίδες) λεπτὰ [1] ἑλμινθία, ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τῶν ἀδδηφάγων παιδίων διαχωρήμασιν εὑρισκόμενα. Οἱ γὰρ [2] ἐλλογιμώτατοι τῶν συγγραφέων εἶδος αὐτὰ [3] σκωλήκων ἱςοροῦσι τῶν ἐπὶ τοῖς σαπροῖς ὕδασιν εὑρισκομένων.

[s] Ἀπαρτί) ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένως, καὶ παντελείως, καὶ ὁλοκλήρως.

[t] [4] Αὐασμόν) ξηρασμόν. Καὶ Αὖον λέγεται τὸ ξηρόν. Ὡς Ὅμηρος, — [5] ξύλον αὖον [6] ὅσον τ᾽ ὀργυιά.

Αἶρε-

[1] ἑλμίθια MS. D. [2] ἐλλογισμώτατοι Chart. [3] σκολήκων MS. D.

r. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 15. p. 343. v. 36. Circa initia exacerbationes confidera: et in omni morbo, quale eſt ad veſperam exacerbari: et annus ad veſperam: et *ἀσκαρίδες* aſcarides. Quam vocem Galenus eo in loco non explicat: quia in ſecundo libro copioſe de ea ſe dixiſſe ſcribit; nimirum ſect. 1. p. 311. v. 25. ea in parte, cuius initium eſt; *ἀσκαρίδες* Aſcarides ſimiliter huic veſperi, et illi tunc in die infeſtant plerumque. Et quoniam Galeni expoſitione ſuper hunc librum priuati ſumus, ideo ad ea, quae in tertio aphoriſmorum, t. 26. ipſe ſcribit, confugiendum eſt. Pueris (inquit Hippocr. eo in loco, p. 393. v. 26.) ſenioribus accidunt tonſillarum inflammationes, et *ἀσκαρίδες* aſcarides. Qui ſunt, vt eo in loco, inquit Galenus, tenues quidam lumbrici in parte praecipue inferiore craſſi inteſtini geniti. Et plurimi manifeſte gigni conſpiciuntur in iumentis, male cibum coquentibus, quorum malam coctionem foetor indicat excrementorum. Aliud vero genus lumbricorum eſt rotundorum. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 37. Si in pudendo mulieris, aut inteſtino recto *ἀσκαρίδες* aſcarides naſcuntur. Et paulo inferius v. 40. *Ἀσκαρίδες*, Aſcarides exeunt et moriuntur. Et libro de fiſtulis p. 517. v. 40. Cum hac etiam *ἀσκαρίδες* vermes purgato. Sic vertit Germanus interpres. EUST. Vberiorem deſcriptionem vide apud Aetium L. IX. fol. 39. b. in MS. Lipſ.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 43. p. 373. v. 5. Et plerumque *ἀπαρτὶ*, ſeu *ἀπαρτίως* exquiſite. Pro quo in aliquibus exemplaribus male legitur; *καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἁμαρτάνουσιν*, id eſt, et plerum-

Ἀσκαρίδες) minuti lumbrici, qui omnino in edacium puerorum excrementis inueniuntur. Scriptorum vero clarissimi hos vermium speciem esse, qui in putribus aquis reperiuntur, memoriae prodiderunt.

Ἀπαρτὶ) accurate, perfecte, integre.

Αὐασμὸν) siccitatem, et αὖον siccum dicitur, quemadmodum Homerus: Lignumque αὖον, id est, siccum, quantum ὀργυίη vlna.

Αἴρε-

[4] ἀνασμὸν MS. D. [5] ξύλȣ τ' αὖον MS. D. [6] ὅσον ὀργύην MS. D. ὀργύοι Eust.

plerumque peccant. In cuius loci expositione Galenus inquit, Ἀπαρτὶ et apud auctores Atticos, et apud Hippocratem in vsu est, pro ἀπηρτισμένως, καὶ ἀκριβῶς, id est, exquisite et absolute. Secundo de humoribus t. 13. p. 115. v. 27. super ea verba. Quae iudicantur, et iudicata sunt ἀπαρτὶ, perfecte ait. Sed quod hic dicit ἀπαρτὶ, id est, perfecte, in aphorismis dixit ἀρτίως, integre. Primo aphorismorum, t. 20. p. 390. v. 44. super eadem verba, ita scribit. Quod in aphorismis ἀρτίως, integre dixit, hoc in Libro de humoribus commutans, ἀπαρτὶ perfecte nominauit. Est autem huius nominis ἀπαρτὶ apud alios antiquos significatum pro cumulate, plene atque indeficienter; quae omnia etiam hoc loco per ἀρτίως, id est, integre, debemus accipere. EUST. In Galeni vocabulario legitur ἀπαρτίως non ἀπαρτὶ, itidem tamen expositum ἀπηρτισμένως, praeterea ἀκριβῶς. Sed neque hic male ἀπαρτὶ, neque ibi non recte ἀπαρτίως. Nam si illi credimus in Com. 1. in aph. ἀρτίως, et ἀπαρτίως et ἀπαρτὶ Hippocrates eadem significatione vsurpavit, videlicet pro ἀπηρτισμένως et ὁλοκλήρως et ἀνελλιπῶς, item τελέως. Ibidem et apud alios veteres scriptores in vsu fuisse, alibi vero nominatim Atticos id vocabulum vsurpauisse tradit. ST.

t. Αὖον siccum dicitur, quemadmodum Hom. Lib. XXIII. Il. Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσοντ' ὀργυὶ ὑπὲρ αἴης. *Stetit lignum αὖον siccum quantum vlna super terram.* Et verbum αὔειν apud eundem, Odysseae quinto Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μήποθεν ἄλλοθεν αὔοι. *Semen ignis servans, ne aliunde comburat.* Eustathius in expositione eius loci inquit, αὖον ξύλον, esse lignum siccum et combustum. Primo de humoribus t. 22. p. 114.

[u] Αἴρεται) ἐπαίρεται.
[x 1] Ἀκτή) βοτάνης ὄνομα.
Ἀέκουσιν) οὐ βούλονται.
[y] Ἀνθεῖν) ἀκμάζειν.
[z] Ἀρκτοῦρος) ὃν τινες Ἀρκτοφύλακα προσαγορεύουσιν. Οὖροι γὰρ οἱ φύλακες καλοῦνται, ἔστι δὲ οὗτος λαμπρὸς [a] ἀστὴρ ἐν τῇ ζώνῃ τοῦ Βοώτου κειμένος.
[b] Ἀρχαίη φύσις) ἡ πρὸ τοῦ νοσεῖν καὶ κατὰ φύσιν οὖσα.

Ἀμαρ-

[1] ἀλκτὴ *Steph. et vulgg.*

p. 114. v. 45. Flatus expertia, cruda, cocta, αὖα ficca. Et t. 24. p. 115. v. 2. Deiectionem αὐχασμὸν ficcitatem, fi corpus non concidit, fpiritum turbidum. In fecundo de morb. mul. p. 272. v. 12. Caeterum in ollam alium αὖον ficcum iniicere oportet. EUST. Homeri verfus integer eft hic Iliad. ψ. v. 327. Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης. Sed ὄργυια fcripfit Erotianus fine apoftrophi nota, quod eo nomine locum clauderet. ST.

u. In primo de morb. mul. p. 248. v. 15. Et fi his fic habentibus non exfudarit, neque aluus laxetur, ab hoc fplenis αἴρεται attollitur. Et libro II. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter αἴρεται attollitur, et inflatur ac fonitum edit. In Libro de natura muliebri p. 217. v. 4. Et tumores funt crurum ac manuum: et caua αἴρεται eleuantur. In fecundo de morbis p. 140. v. 10. Si vero longo tempore poftea reuertatur morbus, cutis capitis craffefcit, et reliquum corpus αἴρεται attollitur. Sexto de morbis vulgaribus, com. 4. t. 1. p. 346. v. 28. de tuberculis circa aurem. Recidiua vero inquit, fiente rurfus, αἴρεται intumefcunt. Quam fententiam repetit, tertio de humoribus t. 34. p. 117. v. 37. EUST.

x. Male in quibufdam exemplaribus Erotiani ἀλκτὴ pro ἀκτὴ legitur. In fecundo de morbis p. 144. v. 33. Si vero aluus non fubeat, braffficas edat, et fuccum forbeat, fin minus ἀκτῆς fambuci folia eodem modo. Sic in Vaticano codice legitur: in impreffis vero αὐτῆς, fed perperam. In libro de natura mul. p. 218. v. 24. Paeoniae grana nigra quinque bibat, et fructus ἀκτῆς fambuci conchae teftam maiorem in vino. In fecundo de morb. mul. p. 268. v. 17. Diebus vero inter collutiones intermediis

Αἴρεται) attollitur.

Ἀκτή) herbae nomen.

Ἀέκουσιν) nolunt.

Ἀνθεῖν) in vigore esse.

Ἀρκτοῦρος) quem nonnulli Arctophylacem appellant. Οὖροι enim custodes dicuntur, est autem haec stella fulgens in zona Bootis posita.

Ἀρχαίη φύσις) antiqua natura, hoc est, quae ante morbum est, et secundum naturam.

Ἀμαρ-

diis ἀκτῆς sambuci fructum bibat, et leporis coagulum. Et p. 283. v. 6. Ad hoc commodum est ἀκτῆς sambuci folia sumere cocta cum origano, aut thymo, aut ruta. Et p. 285. v. 49. ἀκτῆς sambuci folia, et lentisci in aqua coquito. De cuius plantae differentiis ac facultatibus Dioscorides L. IV. c. 155. tractat. EUST. Vide Gorr. in def. med. p. 29.

y. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 13. de febre continua inquit. Continua quibusdam statim ab initio ἀνθεῖ floret, et viget maxime. Et libro II. sect. 1. p. 311. v. 35. Circa principia morborum considerandum, an statim ἀνθεῖ florent, pro qua voce quidam vertunt, consistendi vigorem habent. Secundo de humor. t. 26. p. 115. v. 49. Proinde nosse expedit, in quibus temporibus humores ἀνθέουσι florent. EUST.

z. Galen. L. III. aphor. t. 14. inquit: Arcturus oriens facit initium autumni. Primo de morb. vulgar. com. 1. t. 1. Arcturum oriri ante autumnale aequinoctium, duodecim fere diebus, asserit. Meminit autem eius Hippocr. in L. de aëre, aquis, et loc. p. 75. v. 41. et p. 76. v. 7. Tertio de diaeta p. 101. v. 36. De morb. vulg. L. I. com. 2. t. 4. p. 302. v. 47. et t. 60. p. 304. v. 3. et 37. et 38. et libro tertio, com. 3. t. 2. p. 322. v. 1. et t. 7. p. eadem v. 5. Et L. septimo de Pythodoro loquens, p. 352. v. 27. EUST.

a. Suid. Ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστὴρ (ἀρκτοῦρος λέγεται) λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ. Φύλακες autem οὖροι dicti teste Eustathio παρὰ τὸ ὁρᾶν, quia προορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες.

b. Tertio de fract. t. vlt. p. 471. v. 17. Neque enim aliam vllam communem duorum ossium connexionem emotam ad ἀρχαίην φύσιν pristinam naturam collocare facile est. Primo de artic. t. 61. p. 477. v. 20. de summitate

c Ἁμαρτωλίην) τὴν τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν.

d Ἀλύκη) [1] ἀπορία μετὰ [2] χάσμης.

e [3] Ἄφθα) λέγεται ἐξανθημάτων εἶδος περὶ τὰ τῶν παιδίων ςόματα μάλιςα γινομένων.

f Ἄναυδος) ἄφωνος. Αὐδὴ γὰρ ἡ φωνή. Ὡς Ὅμηρος φησὶν, Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἀνε-

[1] ἀπὸα MS. D. [2] χάσμησο MS. D. vulgg. poſt χάσμης habent ἀρθώδεα. ἄφθα λέγεται.

tate lati ſcapularum oſſis, quod cum iugulo coniungitur. Neque enim aliud vllum os in eumdem locum reſtituitur, quod cum alio oſſe communionem habet, et adhaerens ab ἀρχαίης φύσιος priſtina natura auulſum fuerit, pro qua voce interpres elegantiſſime vertit, veteri ſede auulſum fuerit. Et t. 72. p. 478. v. 41. Quum ad ἀρχαίην φύσιν priſtinam naturam reſederit, reliqua curatio velox erit. Secundo de artic. t. 24. p. 482. v. 28. de luxatione maxillarum. Primum igitur et intrinſecus conformando, et forinſecus non parcendo, ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν ad priſtinam naturam reducere ac dirigere oportet. Secundo de morbis vulg. ſect. 1. p. 311. v. 46. Quae vero contraria ſignificant, malum, non ſolum ſi recurrant, ſed etiam ἀρχαίης φύσιος primariae naturae contraria repentia. Et infra p. 312. v. 18. Molles vero tardiores ſunt ad peccatum et ad bonum, quam ἀρχαίη φύσις prior natura. Libro de ſteril. p. 298. v. 33. Sed et poſt ſuffitum lauet: et vteri ſtomachum ad ἀρχαίην φύσιν priſtinam naturam reducat. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 17. Molles vero tardiores ſunt, et ad ἁμαρτωλίην peccatum, et ad bonum, quam prior natura. EUST.

d. Secundo de morbis vulgaribus ſect. 6. p. 318. v. 33. Ἀλύκης, in anxietate, horrore, oſcitatione, dato vinum. De cuius vocis expoſitione Galeno cum Erotiano non conuenit, nam ſeptimo aphoriſmorum, t. 56. p. 400. v. 10. Ἀλύκην, anxietatem, oſcitationem etc. quam vocem Caluus vertit pandiculationem et aeſtum. Galenus inquit: Nos ſcire oportere, quod ἀλύκην nominauit, quam multi Graeci ἄλην appellant, id eſt anxietatem. EUST. Ex Hippocr. aphor. eſt hic vnus, Ἀλύκη, χάσμη, φρίκη, οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος λύει τὴν νόσον. Vbi

Ἀμαρτωλίην) errorum cognitionem.

Ἀλύκη) haesitatio cum oscitatione.

Ἀφθώδεα) ἄφθα dicitur pustularum species, quae in summo ore puerulorum nascuntur.

Ἄναυδος) sine voce. Αὐδὴ enim vox, vt ait Homerus: αὐδήεντα loquentem reddidit Dea habens caesios oculos Minerua.

Ἀνε-

[3] Ἄφθωδα. ἄφθα λεγέται *MS. D. Sic quoque MS. Steph.*

Vbi Galenus ἀλύκην ait eum appellasse, quam vulgus Graecorum vocare soleat ἄλυν, et ex iis, qui prospera valetudine vtuntur eos ἀλύειν dici, quibus quum praesentia semper displiceant, ex opere vno statim ad aliud transiliunt: itidem vero et ex aegrotis eos, qui quum decubitum impatienter ferant, subinde modum ac formam decubitus mutant, quod praesens status semper sit illis molestus. ST. Budaeus obseruauit apud Galenum ἀλύειν explicari per τὸ δυσαρεστεῖσθαι. V. Gorr. in def. med. p. 25.

e. Eust. legit ἀφθώδεα et dicit: In aliquibus exemplaribus perperam scribitur ἀφθώδα. Tertio de morbis vulgaribus, com. 3. t. 12. p. 322. v. 10. Ora ἀφθώδεα vlcere feruido affecta. Caluus vertit, ora pustulabantur. Quem locum Galenus exponens, inquit, ἄφθαι quidem ora puerorum frequenter sollicitant, quae exulcerationes quaedam sunt in oris superficie, de quibus in secundo de morb. mul. p. 266. v. 44. ait: Et in ore ἄφθαι vlcera feruida, et superficiaria. Alibi vero aliis etiam partibus hanc vocem accommodauit. Nam L. de nat. mul. p. 226. v. 40. inquit, ἢν ἀφθήσι τὰ αἰδοῖα, id est (vt Germanus interpres vertit): Si ex feruido et superficiario vlcere pudenda fuerint exulcerata. Quae verba ipse repetit p. 227. v. 48. Habetur etiam haec vox in eodem libro p. 229. v. 5. Primo de morb. mul. p. 242. v. 15. Si praegnanti ἄφθα τὰ αἰδοῖα pudenda feruido et superficiario vlcere fuerint exulcerata. Et p. 263. v. 14. EUST. Paulus L. III. c. 54. ἀφθῶντας διδύμους quoque habet, id est, testes veluti aphthis exulceratos.

f. L. de coac. praen. p. 434. v. 18. In conuulsionibus ἀναυδίη vocis interceptio, diu durans, mala est. In primo de morb. mul. p. 241. v. 19. de repentina suffocatione praegnantium. Et mulier ἀναυ-

 δίη

[g] Ἀνεκὰς) ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω. Σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκὰς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ φησὶν, ὁ μηχανοποιὸς, ὁπότε βούλει τὸν τρόχον ἐᾷν κἀνεκὰς, λέγε, χαῖρε φέγγος ἡλίου.

[h] [1] Αἱμοκέρχνα) τὰ μετὰ τοῦ διαίμα εἶναι, καὶ κατάξηρα. Κέρχνον γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ ξηρόν.

Ἀκο-

[1] αἱμοκέρχνοντα *MS. D.*

δίη voce priuatur. Et L. II. p. 269. v. 41. Tales si non breui a praecordiis vteri descendant, ἄναυδοι loqui non possunt. Et infra p. 278. v. 27. de conuersione vteri ad crura et pedes. Si vero ἄναυδος γένηται loqui non poterit, crura de repente frigida reperis. Et p. 283. v. 28. Et anxia est: et ἄναυδος ἐστὶν loqui non potest. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 1. de virgine pulchra Nerii filia: Rursus augebatur febris: et in soporem deferebatur: et ἄναυδος loqui non poterat. Galenus in Exegesi dicit, hanc vocem significare eum, qui disserere nequit. In tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 324. v. 49. de Pythione verba faciens, qui ἄναυδος et ἄφωνος, hoc est, loquela et voce destitutus fuit; vel vt Caluus vertit: Non loquebatur, querebaturque: vel vt aliis placet: obmutuit, voce defectus est. Galenus inquit, postquam dixit ἄναυδος mutus, addidit voce destitutus est; quia αὐδὴν non quidquid auditu sentitur, aut ore animantis de industria emittitur; veteres appellarunt: sed vnam hominis vocem, qua inter nos colloquimur, αὐδὴν nominant. Itaque Poeta vbi facit alteram equorum Achilli humano sermone respondisse, ait vt legere est in XIX Iliadis iuxta finem: Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *Loquentem fecit Dea albas vlnas habens Iuno;* non quod antea voce careret: nec quod in eo vox equorum communis non esset: sed quod non illa loquela, quae αὐδὴ dicitur: sic deam dicit loqui, quae humana lingua vteretur. Primo prorrh. com. 2. t. 58. p. 410. v. 47. In febribus ad praecordiorum dolores ἀναύδως sine voce, si sudore soluantur, maligni sunt. Sine voce, inquit eo in loco Galenus, nonnulli pro, sine sermone dici putarunt: quia sermo in vocis genere sit. Dicitur autem apud veteres φώνη non ita solum, verum quoque αὐδὴ: atque hoc per translationem ἀλόγως, ex ἀναύδως significari dicimus. In cuius expositione Galenus cum Erotiano non conuenit. Locum, quem ex Homero addu-

Ἀνεκάς) desuper. Composita enim est ab ἄνω, quod est supra, et ἑκὰς, quod est procul; quemadmodum Aristophanes in Daedalo ait: Machinarum faber, quando vis rotam dimittere, quamuis ἑκας, id est, procul, dic, salue splendor solis.

Αἱμοκέρχνα) dicuntur ea, quae et cruenta et arida sunt. Κερχνὸν enim Attici siccum dicebant.

D 2 Ἀκο-

adducit, non inuenio, nisi is sit, quem Galenus citat. EUST.

g. Primo de morb. mul. p. 251. v. 45. loquens de corporis muliebris raritate, ait: Fit autem hoc ex eo, quod semper ab aqua ἀνεκὰς sursum decedit in vasa ampliora oscula habentia. Et libro secundo p. 276. v. 46. de vteri procidentia. Sed et lectum a pedibus ἀνεκὰς altiorem facere oportet. Et infra p. 278. v. 12. Oportet enim ipsos, scilicet vteros, ἀνεκὰς sursum reuellere. EUST. Hippocrates et ἀνεκὰς et ἐς τὸ ἀνεκὰς dicit, illud περὶ γυναικείων L. I. hoc autem II. ST.

h. In aliquibus exemplaribus scribitur αἱμοκέρχνοντα. Sunt autem αἱμοκέρχνα secundum Galenum in Exegesi, quae, quum sanguis effluit, asperitatem inducunt. EUST. Agnoscit hanc vocem Galenus quoque in Gloss. Sed in accentu variatur; ego Erotianum sequi malim. Galeni vero priora verba ita distinguo: Αἱμόκερχνα (ἐπὶ αἷμα-τος ἐκχύσει) κέρχνον ἐμποιοῦντα. Vt illa ἐπὶ αἵμ. ἐκχ. per parenthesin legantur, ac notent in loco Hippocratis, quo pertinet haec Glossa, de sanguinis effluuio agi. Hesychius ex aliis forte Hippocratis commentatoribus αἱμόκερχνα ἠχοῦντα exponit: aliter adhuc Phauorinus. Vide sis Foesium. Sed quid in tanta diuersitate sequendum? maxime vbi Foesius de Hippocratis loco nihil compertum habuit: in epid. I L. quaerendum esse probabile fit ex iis, quae praecedunt et sequuntur apud Erot. Nihil tamen reperi. quorsum referre ausus sim, nisi forte sit hic locus epid. IV. p. 1134. Ἐν Κρανῶνι Λυκίνῳ γραμματικῷ ἐκ πυρετοῦ χολώδεος ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίη, ἐκέρχου κατὰ σπλῆνα. Ἐν χείλεσιν ἀμφοτέροισιν ἕλκεα, ἔνδοθεν στρογγύλα, σμικρὰ, ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἴξιν σμικρὸν ἐρρύη. Aesculapio aliquo indigemus, qui teterrimis his vlceribus medeatur: quid enim est ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίη? quid ἐκέρχα κατὰ σπλη-

Ἀκολαστότατον) ἀναιδέστατον.

Ἀνάπλοον) τὸ κοῦφον καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν τινά.

i [1] Ἀπόξεα) τὰ ἀπόξηρα καὶ ἀποκεκομμένα, λέγω τὰ ἐκ πλάτους εἰς [2] στενὸν ἠγμένα.

k Ἀκμὴ πάθους) ἡ τῶν τὸ μέγεθος δηλούντων σημείων παρουσία.

Ἀπαυ-

[1] ἀποξῆ Chart.

σπλῆνα? Ego parum me hic cernere fateor, coniecturas tamen experiar. Puto scil. pro ἐκέρχα Erotianum et Galenum legisse αἱμόκερχνα. Dein coniicio, duplicem fuisse lectionem, in aliis nempe exemplaribus exstitisse ἐπὶ σπληνὸς, in aliis κατὰ σπλῆνα. Vnde posteriora lubenter eiecerim. Itaque legerim, Ἐν Κρανῶνι Λυκίνῳ γραμματικῷ ἐκ πυρετοῦ χολώδεος ἐπὶ σπληνὸς, καρηβαρίη, vt intelligatur, febrem hanc biliosam ex splenis vitio ortum duxisse: nisi tamen, quod malim, ita haec concipienda sint: Ἐν Κρανῶνι Λυκῖνος γραμματικὸς, ἐκ πυρετοῦ χολώδεος ἐπίσπληνος. καρηβαρίη. αἱμόκερχνα ἐν χείλεσιν ἀμφοτέροισιν ἕλκεα ἔνδοθεν στρογγύλα, σμικρά. Ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἴξιν σμικρὸν ἐῤῥύη. Ita legendo ἐπίσπληνος *lienosum* notabit, qui lienis tumore vel alio vitio laborat, vt epid. L. VII. p. 1238. B. ὕστερον δὲ θέρμαι αὐτῷ ἦσαν, καὶ ὑδρωπιώδης ἦν, καὶ ἐπίσπληνος, καὶ ἀσθματώδης. Vertendum itaque erit ex Erotiani sententia: *Cranone Lycinus Grammaticus ex febre biliosa lienosus (euasit) dolor capitis: in interiori vtriusque labii parte (orta sunt) vlcera cruenta ac arida, rotunda, minuta: deinde parum quoque sanguinis ex (nare) directe opposita profluxit.* Sed secundum Galenum αἱμόκερχνα ἕλκεα sunt talia, quae morsum aliquem irritantem asperam arteriam excitant: et potest vtique ferri vtraque expositio, attamen et hic ego ab Erotiano secedo, atque Galeno assentior; admodum enim probabile est, vlcuscula haec stillasse cruorem tenuem acri lympha permixtum, qui quum sensim per os in fauces deflueret; caput asperae arteriae mordere, et ad tussiculam proritare potuit. Vltima vero verba ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἴξιν σμικρὸν ἐῤῥύη, notant sanguinem fluxisse e nare spleni directe opposita, quoniam praegressum est ἐπίσπληνος. Vid. Erot. in Σπληνὸς κατ' ἴξιν et ibi Eustachium, nec non Foesium in Κατ' ἴξιν. HER. Cf. Gorr. in def. med. p. 11.

i. Se-

'Ακολαστότατον) impudentissimum.

'Ανάπλοον) leue, et patentem quamdam habens latitudinem.

'Απόξεα) poliendo detracta et amputata; intelligens ea, quae ex latitudine in angustum redacta sunt.

'Ακμὴ πάθεος) earum, quae magnitudinem declarant, notarum praesentia.

[2] στερνὸν *MS. D.*

i. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 21. Hoc tamen probe nosse conuenit, quod omnis deligatio ad decliuia, et ἀπόξη, acuminata fugit. Galenus in expositione t. 15. eiusdem libri inquit, nos moneri vt prouideamus, ne fascia ad partes decliuiores delabatur, neue sursum tendat ad gibbas, quas ipse supra dixit ἀπόξη, id est, in extremitates tenuatas. Et libro tertio, in com. t. 11. ait, partes, quae in extremitate tenuantur, ipse nominare solet ἀπόξη, et ὑπόξηρα, cuiusmodi brachium est iuxta primam palmae partem, et crus iuxta pedem. Primo de fract. in t. 34. expositione. Longorum membrorum fines, angustiorem habentes latitudinem ἀπόξηρα, id est, desiccantia, seu ὑπόξηρα, id est subsiccanea, ea de causa appellat: quae etiam ἀπόξη, hoc est in acutum abeuntia, vocare consueuit. EUST. Apud Hippocratem legitur ἀπόξη, et hanc lectionem agnoscit Galenus. Ita enim Hipp. in L. περὶ ἄρθρων scribit, εὖγε μὴν γνῶναι ὅτι ἐς τὰ κατάντη καὶ ἀπόξη φεύγει πᾶς ἐπίδεσμος. Vbi ἀπόξη vocari κυρτὰ tradit Galenus. Idem com. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον L. III χρεία μὲν γὰρ αὐτὴ διττὴ, κράτησίς τε τῶν ἐπιδεσμίδων, ἀναπλήρωσίς τε κατὰ τοιαῦτα τῶν μορίων ἃ καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν ἀπόξη τε καὶ ἀπόξηρα, καθάπερ ἐστὶ πήχεος μὲν πρὸς καρπῷ, κνήμης δὲ πρὸς ποδί. ST.

k. Reperio ἀκμὴ apud Hipp. non ἀκμὴ πάθεος. Primo aphorism. t. 9. p. 390. v. 20. Simul autem coniectare oportet, an aeger ex victu durare possit ad τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου vigorem morbi. Et t. 10. p. ead. v. 21. et 22. Quibus igitur statim ἡ ἀκμὴ vigor est, his statim tenuis victus adhibendus est: quibus vero posterius, ἡ ἀκμὴ vigor, his etc. Et L. II. t. 30. p. 391. v. 36. Circa principia et fines omnia debiliora sunt, circa vero τὰς ἀκμὰς, vigores, fortiora. Quarto de morbis vulgaribus p. 333. v. 40.

[l] Ἀπαυδῆσαι) [1] οἷον ἄφωνον γενέσθαι.

[m] Ἀμφιδέξιος) Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος, ὡς [2] Ἀμφήκης, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. Σαφὲς δ' [3] αὐτὸ ποιεῖ [4] ὁ Εὐριπίδης ἐν [n] Ἱππολύτῳ λέγων ἀμφιδέξιον σίδηρον, ἀντὶ τοῦ ἑκατέρωθεν τέμνοντα. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης οὐκ ἐπὶ τοῦ [5] ἀμφήκους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ εὐχρήστου τίθεται κατὰ ἀμφότερα τὰ μέρη. Διδάσκει δὲ καὶ ὁ ποιητὴς, [6] τὸν μὴ καθ' ἓν μόνον μέρος εὔχρηστον, [7] περιδέξιον λέγων, Ἥρως [o] Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος [8] ἦεν. Ὁμοίως καὶ ὁ [9] Ἱππῶναξ φησὶν, Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω κόπτων. Μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως. Δεῖ οὖν ἀκούειν τοῦ

[1] οἶμαι vulgg. [2] Ἀμφίκης MS. D. ἀμφήκις vulgg. [3] αὐτῷ MS. D. [4] articulum ὁ omittit MS. D. [5] ἀμφίκους MS. D.

40. Ἀκμὰς τῶν νούσων: Vigores morborum et ad iudicationem, et quotidie. Et libro sexto com. 1. t. 9. p. 343. v. 26. Quae ad vigores fortes progressa sunt, non valde mitigantur, nisi prope τῆς ἀκμῆς statum seu vigorem. In cuius loci expositione Galenus ait: Quidam dicunt hoc loco factam esse status mentionem, qui vnum est ex vniuersi morbi temporibus: quidam vero illius, qui ad singulas accessiones pertinet. Aliis autem rebus hanc vocem accommodare Hippocratem ex iis, quae in libro de veteri medicina p. 8. v. 33. scribit, manifeste patet. Fortissimum autem est, inquit ipse, inter dulcia, dulcissimum, inter amara, amarissimum, inter acida, acidissimum; et in omnibus adeo rebus ἀκμὴ vigor ipse, ac summum. Libro de praeceptis p. 19. v. 8. Ἀκμὴ vigor aetatis omnia habet gratiosa: decrepita vero aetas, vice versa. EUST. Cf. Gorr. in def. med. p. 16.

l. Primo de morb. mul. p. 254. v. 6. Hoc vteros inflat. Hoc etiam ἀπαυδησαῖς, vel vt Vatic. codex habet, ἀπαυδῆσασι, desperatis optimum est. Primo aphorism. t. 9. p. 390. v. 20. Simul autem coniectare oportet, an aeger ex victu durare possit ad morbi vigorem: et vtrum ille prius ἀπαυδήσει deficiet: et ex victu durare non possit. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST.

m. Hippocratis locus, quem citat, est in septimo aphorismorum,

Ἀπαυδῆσαι) idem eſt, quod vocis expertem fieri.

Ἀμφιδέξιος) Bacchius inquit ambidexter, vt ἀμφήκης, vtrimque acutus. Explicat autem hoc Euripides in Hippolyto, dicens, ἀμφιδέξιον ferrum, pro vtrimque incidens. Hippocrates vero non ad vtrimque acutum, ſed ad id, quod ad vtramque partem facile poteſt accommodari, refert. Docet autem et Poeta illud eſſe περιδέξιον, quo non ſecundum vnam ſolam partem facile vti poſſimus, dicens: Heros Aſteropaeus quoniam περιδέξιος circumdexter erat. Eodem modo et Hipponax ait, ἀμφιδέξιος, id eſt, ambidexter ego ſum, et percutiendo non erro. Meminit quoque huius vocis Herodotus. Verum Hippo-

[6] *τὸ μὴ MS. D.* [7] *ἀμφιδέξιον MS. D.* [8] *εἶεν MS. D.* [9] *Ἱππάναξ MS. D.*

ſmorum, t. 43. p. 400. v. 4. Mulier ἀμφιδέξιος ambidextra non ſit. In cuius expoſitione Galenus inquit, Ambidextrum Euripides nominat ferrum vtrimque incidens. Περιδέξιον circumdextrum autem Homerus. Aſteropaeum ambabus manibus ſimiliter vtentem: ac ſi vtrimque dextrum dixiſſet. Eodem modo ἀμφιλαῖον ambilaeuum Ariſtophanes in Daedalo, vtrimque ſiniſtrum. Hipponax ἀμφιδέξιον ambidextrum dixit in hoc verſu: Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ ἐχ' ἁμαρτάνω κόπτων. *Ambidexter enim ſum, et non aberro percutiens.* Et in Exegeſi inquit Ἀμφιδέξιος, ambidexter, id eſt, vtraque manu, vt dextra vtens. Sic etiam apud Poetam περιδέξιος circumdexter. Sic Hipponax aiebat: Ambidexter enim ſum, et non aberro. Quidam ἀμφιδέξιον perperam intelligunt eam, quae in dextris vuluae partibus concepta eſt. Homeri locus ab Erotiano et Galeno adductus eſt in XXI. Iliadis. KUST. Inter aphoriſmos Hippocratis legitur, γυνὴ ἀμφιδέξιος ἐ γίγνεται. ST. Vide quae de hoc loco diximus ad Ariſtotelis Phyſiog. p. 29. not. 24.

n. Vide Act. IV. v. 780. ſq. ἐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον Σίδηρον, ᾧ τό δ' ἅμμα λύσομεν δέρης. Scholiaſten ſequutus eſt Erotianus, qui ſic dicit: ἀντὶ τἕ δίςομον ᾧ ἄν τις πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη δεξιῶς χρήσαιτο.

o. Vide Homer. Iliad. Φ. v. 163.

τῦ Ἱπποκράτυς λέγοντος, ὅτι γυνὴ κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῦ σώματος ὐκ ἔςιν εὔχρηςος. [1] Ἡ γὰρ εὔχρηςος ἐν τῷ ἐνεργεῖν ἐςὶ, καθάπερ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν. Ὁ δὲ Γλαυκίας φησὶν, ὅτι τὸ ἀμφιδέξιον ὕτω χρὴ ἀκύειν, ὡς εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς ὑςέρας ὐ γίνεται γυναικεῖον σῶμα, διὰ τὸ [p] τὰ μὲν ἄῤῥενα ἐν τοῖς δεξιοῖς, τὰ δὲ θήλεα ἐν τοῖς ἀριςεροῖς. Πλὴν ὐκ ὀρθῶς ἀπεφήνατο. Πῶς γὰρ [2] ἦν δίδυμα ἢ τρίδυμα γεννᾷν τὴν γυναῖκα;

[pp] [3] Ἀμόργη) ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποςάθμη τῦ ἐλαίυ. Εἴρηται δὲ ὕτω καὶ ὁ [4] ὀρός.

[q] Ἀμαλδύνεται) ἀφανίζεται καὶ [5] ἀφαυρῦται. Ὡς ἐν β' Γυναικείων φησὶν, [6] ὄμματα ἀμαλδύνεται.

[r] [7] Ἀρμῶ) ἡσυχῆ, [8] μικρῶς, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλῦσιν.

Ἀρυσ-

[1] *Videtur legendum: ὐ γὰρ εὔχρηςος St. firmat hanc lectionem Foes. in oecon. p. 42.* [2] *ἦν vulgg.* [3] *ἀμόργης MS. D.* [4] *ὄρος vulgg. Foes. in oec. p. 39. ὀῤῥὸς et recte, haec enim vox transfertur ad sanguinis serum.*

p. Vide Hippocr. aphor. S. V. aph. 48. Gal. de vsu part. L. XIV. c. 7. Theophilum Protospath. de fabrica hom. L. IV. c. 30.

pp. Septimo aphorismorum, t. 45. p. 400. v. 7. de suppurato hepate ait: Si vero velut *ἀμοργὴ*, amurca fluat, pereunt. Quem locum ita exponit Galenus. Quod autem *ἀμοργὴ* amurcam omnes nominent faecem olei, et quod tali par est, esse incoctam putredinem hepatis, liquet vnicuique. Et libro de vlceribus, in descriptione cuiusdam medicamenti p. 514. v. 42. De vino desuso duas partes sumito: et *ἀμοργῆς* amurcae olei quam siccissimae partem vnam. Et paulo post v. 45. Postea admixta *ἀμοργῇ* amurca coquito. EUST.

q. Galenus in Exegesi ait: Hoc vti solet pro obfuscatur fere, et obscuratur, vt in secundo de morb. mul. oculi *ἀμαλδύνεται* offuscantur. Primo de morb. mul. p. 235. v. 15. Et semen amborum et maris et feminae *ἀμαλδύνεται* euanescit. Caluus vertit, languescit. Et L. II. p. 287. v. 1. Quum adest perfrigeratio, et spiritus offendens, et oculi *ἀμαλδύνεται* hebescunt, vt vertit Caluus: vel tabescunt et obscurantur, vt vertit Interpres Germanus, L. de

Hippocratem audire oportet dicentem: Mulierem non esse agilem, vt vtraque corporis parte vtatur. Εὔχρηστος enim refertur ad agendum, quemadmodum multi homines. Glaucias vero ait, quod τὸ ἀμφιδέξιον intelligere ita oportet, quod in dextris vteri partibus muliebre corpus[4] non gignitur, eo quod mas in dextris partibus, femina vero in sinistris: verumtamen non recte demonstrauit: quo enim modo fieri posset, vt mulier binos, vel ternos parere posset?

Ἀμόργη) vt plurimum sedimen olei, (amurcam dicunt) aliquando etiam serum dicitur.

Ἀμαλδύνεται) deletur, et extenuatur: sicut in secundo de morbis muliebribus inquit: Oculi ἀμαλδύνεται, id est, tabescunt.

Ἀρμῷ) quiete, paulatim, vt Pherecrates in metallicis.

 Ἀρυσ-

[5] ἀμαυροῦται MS. St. consentit Chart. [6] ὄμματ' ἀμδύνεται MS. D. [7] Galeno ἀρμίως exponitur παραχρῆμα apud Hipp. ἀρμοῖ Chart. [8] MS. D. vocem μικρῶς ignorat.

de semine p. 27. v. 48. Ceterum eunuchi propterea non coëunt, quia geniturae transitus ipsis ἀμαλδύνεται, sublatus est. In cuius vocis expositione interpretes parum sibi ipsis constant, et minus cum Erotiano consentiunt. EUST. Hes. non tantum explicat ἀφανίζεσθαι sed et μαραίνεσθαι, tabescere, marcescere, languere.

r. Galenus in Exegesi habet ἀρμίω et ἀρμίως, vt habent aliqui codices, ilico significat, et est vox Dorica. Primo de morb. mul. p. 233. v. 47. Si vero menses mulieri prodeant quidem, verum pauciores quam conuenit, vtpote osculo vterorum paululum a pudendo emoto, aut ἀρμῷ nuper concluso. Et infra p. 243. v. 18. Si vero curetur mulier superstes erit, si ἀρμῷ cito curetur. Sic legitur in Vat. cod. in impressis vero vtrobique habetur ἀρμοῖ. Quae expositio ab Erotiani sensu non parum discrepat. EUST. Apud Galenum habetur ἀρμίως, et exponitur παραχρῆμα, adscriribiturque linguae Doricae. Apud Hippocratem ἀρμοῖ saepe inuenio, sed et ἀρμῷ alicubi. Hesychius tamen non ἀρμῷ, sed ἀρμοῖ exponit ἡσυχῇ. ST. Cf. Foes. in oec. p. 94.

rr Ἀρυσθέντι) ἀντληθέντι.

s Ἀπαυρίσκεται) [1] ἀπολύεται.

t Ἀσκαρίζει) ἀντὶ τȣ̃ u σκαρίζει. Ὡς [2] ἄσαφις καὶ σαφὶς, ἄσαχυς καὶ x σάχυς.

y Ἀτεράμνοις) [3] δυσμεταβλήτοις.

Ἀναλ-

[1] ἀπολύεται MS. D. hanc lectionem Foesii coniectura firmat in oec. p. 70. aut ἀπόλλυται legendum.

rr. Eustachius et Foesius nullum huic voci locum assignarunt, at reperitur de nat. pueri p. 244. 50. ὅταν δὲ ἀρυσθέντι χρόνος ἐγγένηται, σάσιμον γίνεται καὶ θερμὸν ὁρᾶται. Hinc enim ἀρυσθέντι ἀντληθέντι exponit, de quo nemo puto dubitauerit. HER.

s. Quarto de morbis p. 177. v. 35. Procedit potus in ventrem, a ventre antem in reliquum corpus ἀπαυρίσκεται expanditur. Caluus vertit, corpus ab eo haurit. Quae expositio Erotiani sensui ad amussim non quadrat. EUST. Foesius et Eust. male ad L. IV. de morb. p. 513. 48. retulere. Tu mecum refer ad p. 245. 30. ἔτως μεθίησιν ἐς τὸ δένδρεον ῥίζας ἀπ' αὐτȣ̃ λεπτάς· καὶ πρῶτον ἀπαυρίσκεται ἀπὸ τῆς ἰκμάδος τῆς ἐν τῷ δενδρέῳ ἐνεȣ́σης, ἐν ᾧ ἔγκειται. Bene illa vertuntur: *radices in arborem demittit; primumque arboris humore, in quam insitus est, fruitur.* Ἀπαυρίσκεται igitur hic eadem poteſtate adhibetur, qua ἐπαυρίσκεται semel iterumque hoc libro occurrit, vt p. 241. 55. καὶ τὸ παιδίον ἀπ' αὐτȣ̃ ἐπαυρίσκεται ὀλίγον: *atque exiguo eius (lactis) puer fruitur.* Verum hinc multum abludit Erotiani expositio Ἀπαυρίσκεται· ἀπολαύεται: nihil enim facilius fuit, quam ΑΠΟΛΑΥΕΤΑΙ in ΑΠΟΛΛΥΕΤΑΙ corrumpi: et sic Erotiani explicatio optime loco huic quadrabit. Similiter Suidas ἀπηύρα· ἀφείλετο, ἀπέλαυσεν. Eodem ausem modo vox adhibetur loco supra citato L. IV. de morb. χωρέει τὸ ποτὸν ἐς τὴν κοιλίην, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίης ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται, tollenda inde propositio ἐς, et vertendum: *defertur potus in ventriculum, a ventriculo vero reliquum corpus attrahit, vel accipit.* HER.

t. Libro de nat. pueri p. 37. v. 45. Quando vero mulieri partus appropinquat, tunc puero se mouente, et manibus ac pedibus ἀσκαρίζοντι calcitrante, pelliculam quandam internam rumpi contingit. Caluus vertit, scarificando rumpit. Et p. 38. v. 25. Et puer plenus ac maturus

Ἀρυσθέντι) exhaurienti.

Ἀπαυρίσκεται) diſſoluitur.

Ἀσκαρίζει) idem eſt quod σκαρίζει, ſaltat vel calcitrat; vt ἄςαφις, ςαφὶς, quae vuam paſſam, ἄςαχυς, ςάχυς, quae ſpicam ſignificat.

Ἀτεράμνοις) his, quae difficulter mutantur.

Ἀναλ-

[2] ἄσαφις MS. D. [3] ἰδυσμεταβλήτοις vulgg. ex operarum errore.

rus ſi exiſtat, copioſius alimentum deſiderans, ἀσκαρίζει calcitrat. Caluus vertit, ſeſe agitat, et v. 30. Quae vero menſes paucos demittunt, hae etiam pueris poſtremo tempore, vbi iam maturi fuerint, alimenti rarius exhibentes, ipſos ἀσκαρίζειν calcitrare faciunt. Caluus vertit, vti agitentur. Et rurſus v. 48. Vberius itaque praeſente alimentum puer quaerens, ἀσκαρίζει calcitrando pelliculas diſrumpit. Caluus vertit, non quieſcit. Vt mihi videtur, haec vox in citatis locis, pro calcitrare appoſitiſſime ſumitur; quamuis moueri, ſaltare, ſcalpere etiam ſignificet. EUST.

u. Hipp. περὶ Φύσιος παιδὶȣ non procul a fine; ὁπόταν ἁδρὸν ἔῃ τὸ παιδίον, ποθέον πλείονα τῆς ὑπαρχȣ́σης τροφῆς, ἀσκαρίζει καὶ τὰς ὑμένας ῥήγνυσι. In eodem libro κινεῖσθαι et ἀσκαρίζειν copulauit, ξυμβαίνει τότε τῷ παιδίῳ κινεομένῳ καὶ ἀσκαρίζοντι χερσί τε καὶ ποσί. ST. Foeſ. et Ad. Heringa eumdem locum laudant. v. oecon. in hac voce et Obſeruatt. critt. p. 10.

x. Apud Hippocr. περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων pro ἀναλθέες ex hoc loco reponendum fortaſſe ἀναλδέες, vbi ſcribit, οἵτε καρποὶ γινόμενοι αὐτέοι πάντες ἀναλθέες εἰσὶν, κατατεθηλυσμένοι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πολυπληθείης τȣ̃ ὕδατος. Nam ἀναλθὴς eſt potius incurabilis, inſanabilis, ab ἄλθω, quamquam Heſychius vult ἀλθαίνω quoque ſignificare αὔξω. ST.

y. Galenus in Exegeſi, ἀτεράμνα exponit, difficilia ad concoquendum, et dura: qua voce Hippocrates in libro de aëre, aquis et locis ſaepe vſus eſt p. 75. v. 14. Haec itaque diligenter oportet perſcrutari: ac ſimul quomodo circa eam habeant aquae: numne paluſtribus vtantur et mollibus, aut duris, et ex ſublimi loco prolabentibus, et ſcaturientibus ex petris, ſiue ſalſis, et ἀτεράμνοισιν crudis. Et parum infra in ea parte, quae ad ſinem libri de vulne-

[z] Ἀναλδέες) ἀναυξεῖς.

[a] Ἄναλκες) ἔνιοι μὲν τὸ ἄνανδρον καὶ ἀδύνατον· βέλτιον δέ ἐστιν ἀκούειν τὸ ἀβοήθητον. Ἀλκὴ γὰρ παρ' αὐτῷ λέγεται ἡ βοήθεια.

Ἀράβη) ἡ βλάβη.

[1] Ἀργά) [b] [2] ἀγύμναστα ἢ λευκά.

[c] Ἀήρ) τετραχῶς λέγεται, ὅ, τε κοινῶς φαινόμενος καὶ λεγόμενος· [3] ἥ τε ὀμίχλη καθ' ὃ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, — — ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ [4] βαθεῖη· Οὐ δὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοή.

Ἀναΐσ-

[1] ἀργῶ MS. D. [2] ἀγύμναστοι MS. D.

vulneribus capitis appofita eft, p. nempe 453. v. 5. Homines autem vegetos et ficcos effe neceffe eft: et plures ventres infernos ἀτεράμνους crudos et duros habere, fupernos vero fluidiores. Et v. 19. Ex mulieribus vero, primum quidem multae fteriles fiunt propter aquas, quae durae funt, ac ἀτέραμνα crudae et frigidae. Et iterum v. 22. Vbi vero pepererint, pueros nutrire non poffunt: lac enim ab aquarum duritie et ἀτεραμνίης cruditate exftinguitur. Et p. 454. v. 38. de aquis. Quaecunque vero falfae et ἀτέραμνα crudae et durae funt, ad hoc quidem vt omnes bibant, non bonae funt. EUST. Hefych. τὸ μὴ ἐνδιδοῦν, σκληρὸν, explicat, quod τῷ ἁπαλῷ oppofitum eft.

z. Galenus in Exegefi habet ἀναλδὲς, et dicit fignificare id, quod non nutritur, et non augetur: quem locum nonnulli in annotationibus in eum librum confcriptis, deprauatum effe putant: et ex eo, qui de aëre, aquis et locis infcribitur, ita emendandum, vt pro ἀναλδὲς, legatur ἀναλθὲς; immemores fe fcripfiffe in annotationibus Erotiani, in hoc ipfo libro Hippocratis ἀναλθεὲς mendofe legi: et pro eo reftitui debere ἀναλδεές. Vnde vnicuique patet, eos magna cum inconftantia falli. Sic autem Hippocrates in libro cit. p. 77. v. 16. de Phafi fluuio verba faciens, fcribit: Fructus autem, qui illic nafcuntur, omnes ἀναλθέες infalubres funt. Pro qua voce num reponi debeat ἀναλδέες, aliis inquirendum relinquo. EUST. Vide Foef. in oec. p. 49.

a. Libro de aëre, aquis, locis, p. 77. v. 33. Propter quas fane caufas, ἄναλκες imbelle et effeminatum vniverfum Afianorum genus exiftit.

Ἀναλδέες) quae non crescunt.

Ἀναλκές) nonnulli effeminatum et imbecillum. Melius est autem hoc intelligere de eo, cui auxilium praestari non potest. Ἀλκὴ enim apud ipsum auxilium dicitur.

Ἀράβη) detrimentum.

Ἀργὰ) quae inexercitata sunt, vel alba.

Ἀὴρ) aër quatuor modis dicitur: et qui omnibus communiter splendet, et aër caliginosus, vt est apud Homerum: Ἀὴρ enim apud naues profundus, neque Luna e caelo fulgebat. Dicitur et spiritus in nobis: et per sedem graueolens flatus.

Ἀναΐσ-

[3] ἦτε vulgg. *Verba καθ' ὃ vsque προὔφαινε vncinis inclusa sunt apud Steph.* [4] *βαθείην MS. D.*

stit. EUST. Hes. quoque exponit ἀδύνατον, ἀσθενὲς, ἄνανδρον.

b. Eodem redit Hesychii explicatio, qui βραδὺν, μιλλὸν tardum, hebetem hac voce innui dicit.

c. In tertio de humor. t. 8. p. 116. v. 35. Quum igitur et ἀὴρ aër sic processerit, pro quo Germanus interpres, et quidam alii, ver transtulerunt. Caluus vero aër, et quidem recte, vt iudico. Secundo de morbis mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progressi vteri suffocent, et ἀὴρ aër impeditus violenter attrahatur, anxia est. Libro de morbo sacro p. 125. v. 19. Calcitrat autem pedibus, quum ἀὴρ aër in membris conclusus fuerit. Et libro de flatibus p. 118. v. 22. Ac spiritus quidem, qui in corporibus sunt, flatus vocantur: qui vero extra corpora existunt, ἀὴρ, aër. Et p. 119. v. 36. Hiatus etiam praecedere solet febres: siquidem multus ἀὴρ aër coaceruatus, cumulatim superne petens, commouet, ac diducit os. Ceterum, licet haec vox frequenter apud Hippocratem reperiatur: pro graueolenti flatu per sedem emisso ab eo vsurpatam nusquam legi. Locus autem Homeri, quem citat Erotianus, est in nono Odysseae: Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, Οὐδὲ σελήνη ὀρανόθεν πρὔφαινε. *Aër enim iuxta naues profundus erat. Neque Luna e caelo splendebat.* EUST. Locus Homeri Odyss. ι. v. 144. sq. sic legitur et sic legendus est, (vt habet Eustachius). Sed legitur περὶ, non παρὰ in vulgatis editionibus. ST. Cf. Foes. in oecon. p. 7.

d [1] Ἀναΐσσοντος) ἀνορμῶντος. Ἀΐσσειν γὰρ τὸ ὁρμᾷν λέγεται.

Ἀλαζόνες) εἴρηται. [2] παρὰ τὸ ἄλῃ ζῆν. e [3] Ἄλη δὲ ἡ πλάνη. Καὶ Ἀλήτην, τὸν πλανήτην. Λέγονται δ' οὕτως καὶ οἱ ψεῦσται.

f [4] Ἀντεόνθεον) τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. [5] Ἀντίον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα. Ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων, τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θεοῦ.

g Ἀλάστορες) Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησὶν, ἐκ [6] τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης, λέγοντος, Ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. Ἔνιοι [7] δὲ τοὺς ἀνόσιόν τι καὶ μιαρὸν ἐργασαμένους, κἂν μὴ ὦσι φονεῖς, οἷον h [8] ἄλιστά τινα καθ' ὁδοὺς διαπραττόμενοι. Παρὰ τὸ [9] Ἀλητεῖν καὶ αὐτοὶ, ὅπερ ἐστὶν ἁμαρτεῖν.

Αἰό-

[1] *vulgg. quae alium ſeruant ordinem:* ἀναΐσσει, ἄνορμα, ἀναΐσσοντος ἀναρμοῦντος. *Reliqua autem ab* ἀΐσσειν *non habent, neque in* ἀΐσσειν. [2] ἀπὸ ἄλης ζῆν *MS. St. conſentit Chart.* παρὰ τὸ ἄλλης *MS. D.* [3] ἄλλη *MS. D.* [4] ἀντέονθεα *Chart. qui hoc vocabulum corruptum cenſet.* [5] ἀντέον *MS. St. et hanc lectionem ex Sophocle firmari Foeſ. aſſerit. conſ. Iunt. et Euſt.*

d. Secundo progn. t. LXX. p. 406. v. 33. de doloribus lumborum. Si vero ἀναΐσσοντος aſſiliente ad ſeptum tranſuerſum morbo, alia ſigna non mala acceſſerint, hunc ſuppuratum fore multa ſpes eſt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, prorumpat. Alii aſcendente. EUST. Foeſ. magis ad locum de morbo ſacro refert p. 122. 19. τοὺς δὲ καὶ ἀναΐσσοντάς τε καὶ φεύγοντας ἔξω, ideoque pro ἀναΐσσοντος ἀναΐσσοντας legendum cenſet p. 46.

e. Vnde haec vox quoque de agyrtis vſurpatur, apud Hipp. de morbo ſacro p. 122. 22. v. Foeſ. p. 26.

f. De ἀντέονθεον nihil memini me apud Galenum legere, et corruptum ſuſpicor eſſe vocabulum. ST. Foeſius ad locum Hipp. de morbo ſacro p. 123. 25. reſpici putat, vbi pro ἀθεώτατον ἀντεόνθεον legit Erotianus.

g. Ga-

Ἀναΐσσοντος) irruentis, ἀΐσσειν enim idem eſt, quod irruere.

Ἀλαζόνες) dicuntur eo quod cum errore viuant. Ἄλη autem error; et ἀλήτης errans, quo etiam nomine mendaces appellantur.

Ἀντεόνθεον) hominem, quem damni alieni auctorem futurum ſuſpicamur. Ἀντέον autem veteres continentem appellabant, vt eſt apud Sophoclem in Clytaemneſtra: Nonne vidiſtis hunc ἄντεον obuerſantem, et metum ſpirantem ἀντέας, id eſt, continentis Deae.

Ἀλάστορες) Bacchius quidem in primo libro homicidas interpretatur, ex Euripide in Melanippe. Fortaſſe ἀλάστορας, id eſt, homicidas non auſa eſt interficere. Nonnulli vero eos, qui impium quoddam ac ſceleſtum patrarunt, quamuis homicidae non ſint, quemadmodum committentes quaedam, quae erroris plena ſunt, circa itinera, eo quod, haec vox deriuetur παρὰ τὸ ἀλητεῖν, quod eſt peccare.

Αἰό-

[6] τῆς ἐν Εὐριπίδου *MS. D.* [7] δὲ τοῦρ *MS. D.* [8] ἀλιστὰ *vulgg.* ἄληστα *Chart. ι in η mutato. Foeſ. vero* ἄλαστα, *vel* ἄληστα *legendum cenſet.* [9] *Potius* ἀλιτεῖν *legi debere exiſtimat Foeſ. quod ſignificat delinquere et ea peccare, quae veniam non mereantur, vt ſit* ἀλιτῶ, λιτῆς καὶ ἱκεσίας στεροῦμαι, *venia aut ſupplicatione priuor.*

g. Galenus in Exeg. dicit, hanc vocem ſignificare, et homines, qui iniqua committunt: et Deos vindices poenas de his ſumentes. Libro de morbo ſacro p. 123. v. 27. de iis, qui huius morbi cauſas ad Deos referunt: inquit. Expiant enim morbo correptos ſanguine, itemque aliis ſceleribus inquinatos, aut ἀλάστορας nefarios, vt Caluus vertit, vel iniuſtos, vt Germanus interpres. EUST. V. Foeſ. in oec. p. 26. Huius vocis expoſitionem dat Scholiaſt. ad Euripidis Phoeniſſas v. 1550.

h. Videtur ἄλαστα ex Graecis lexicographis eſſe reponendum, et certe melius etymologiae conuenit haec lectio. Niſi forte per η quiſpiam legere malit ἄληστα, quod ſequatur ἀλητεῖν, vt dicamus α in η eſſe mutatum. ST.

[i] Αἰόνησις) κατάντλησις. Βακχεῖος δέ φησι [1] πρόσκλυσις.

[k] [2] Αἰθόλικες) [3] αἱ παρὰ τὴν ἐπιφανείαν τοῦ σώματος γινόμεναι φλύκταιναι, εἴτε ὑπὸ πυρὸς ἢ ἄλλης αἰτίας, ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὠνομασμέναι. Ἄλλοι δὲ αἰθόλικας εἶπον, τὰ στρογγυλούμενα κατὰ τὴν ἐπιφανείαν φύματα. Ταῦτα δὲ ὑπὸ θερμοῦ μὲν γίνεται, ὑπὸ ψυχροῦ δὲ ἀποκρούεται. Τοῦτο δὲ Ἱπποκράτης οὐ βούλεται λέγειν. Τὸ γὰρ θερμὸν οὐ γίνεται στρογγύλον, ἂν μὴ ἄγαν ἐκζέσεις ᾖ, κἂν τοιοῦτον ᾖ, οὐ γίνεται στρογγύλον, ἀλλὰ μᾶλλον [4] σκληρύνει. Ἔνιοι δὲ εἶπον τὰς κατὰ τὴν ἐπιφανείαν ἐκζέσεις, ἃ δὴ ὡς ἐπίπαν στρογγυλοῦνται. Γλαυκίας μέντοιγε ἀγνοήσας, οὐκ ὀλίγα γέγραφε, λέγων αἰθόλικας εἶναι τὰ ἐν ταῖς θερμολουσίαις ἐπανιστάμενα [5] ἐρυθήματα.

[l] Ἄλητον) ἄλευρον.

Ἀλέ-

[1] *προσκλησις MS. D.* [2] *apud Chart. αἰθύλικες ex Gal. inde αἰθυλικώδεα. Hesych. habet ἄτυκας.* [3] *αἱ περὶ MS. St. consentit Foes.*

i. Libro de humidorum vsu p. 112. v. 13. de aqua. Cutis ipsa superne exulceratur calidae *αἰονήσει* aspersione, sic vertit Germanus interpres. EUST. v. Foes. p. 13.

k. Aliqua exemplaria habent, *αἰθάλικες*. Galenus in Exeg. habet *αἰθύλικες*. Significantur autem, vt ipse exponit, hac voce circuli in summa cute similes circulis rubentibus, quos ignis excitat: quam ego apud Hippocratem non inuenio, sed *θοληκὰς* in Libro de vsu humidorum, p. 113. v. 40. de papulis verba faciens: In carnosis vero et tenera carne praeditis, subrubicundae sunt: in nigris autem rotundae *θοληκὰς λέγουσι*, hoc est, vt Germanus interpres vertit, dothienes, id est, furunculi, appellatae: et quales in ipsis calidis lauacris oboriuntur: quod videtur comprobare Glauciae opinionem ab Erotiano confutatam. Et praeterea haec versio suspecta videtur, quia *δοθίην*, quem describit Paulus L. IV. c. 23. et Galenus quinto de compositione medicamentorum secundum locos c. 7. et tertio de humoribus com. t. 26. mihi videtur differre a *θοληκαῖς* descriptis ab Hippocr. in

L. de

Αἰόνησις) fomentum ſeu exhauſtio. Bacchius vero inquit prouocatio.

Αἰθόλικες) quae in corporis ſuperficie naſcuntur puſtulae, ſiue ab igne, ſiue ab alia quauis cauſa, ἀπὸ τοῦ αἴθειν, id eſt, ab vrendo, nominatae. Alii autem αἰθόλικας dixerunt rotunda in corporis ſuperficie tubera: haec autem ex calore gignuntur, frigore vero expelluntur. Sed hoc non vult dicere Hippocrates. Calidum enim non fit rotundum, niſi valde feruidum ſit; et quamuis eiusmodi ſit, non fit tamen rotundum, ſed potius obdureſcit. Nonnulli vero dixerunt bullas, quae in ſuperficie naſcuntur, quae ſane vt plurimum in rotundum tendunt. Glaucias vero, quum rem totam ignoraret, non pauca ſcripſit, dicens αἰθόλικας rubores eſſe, qui ex calidis lauacris naſcuntur.

Ἄλητον) farina.

Ἀλέ-

4 *σκληρύνει, haec vox cum ſequentibus vſque λέγων deeſt in MS. D.* 5 *ἐκθύματα Foeſ. ex coniectura.*

L. de vſu humidorum. EUST. Apud Galenum legitur αἰθύλικες et inde deriuatum αἰθυλικώδεα. Heſychius autem habet αἴθοκας. Sed Erotiani lectioni plures aſſentiuntur. ST. Vide Foeſ. in oecon. p. 10. et Gorr. in def. med. p. 10.

l. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 24. Sunt autem ex ſorbitionibus hae commodiſſimae, panicum, lenticula, ἄλητον farina horni, vt Germanus interpres vertit, ſimila, Caluus, et p. 288. v. 6. Et ἄλητον farinam ſorbendam dato. Secundo de morbis p. 144. v. 45. A vomitu quidem bibat ἄλητον farinam trimeſtris tritici in aquam inſperſam. Et p. 146. v. 39. Foris autem ceruicem et maxillas ἀλήτῳ farina calida in vino et oleo cocta integito. Et p. 156. v. 3. Et ἄλητον farinam ac fauum inſpergat. Libro etiam quarto p. 178. v. 3. Si quis Cyceonem biberit, aut ἄλητον farinam coctam ſorbuerit. Et v. 7. eadem repetit. Secundo de morbis vulgaribus, ſect. 6. p. 318. v. 13. Sin minus ἄλητον, farinam quam calidiſſimam dato. Vtitur etiam hac voce alias in eadem ſectione. Alia exempla habentur, Libro de affectionibus p. 181. v. 33. Secundo de diaeta p. 92. v. 41.

E Libro

[1] Ἀλέξασθαι) βοηθῆσαι. Ὅθεν καὶ τὸ ἀλεξιφάρμακον.

Ἄρδει) βρέχει.

[m] Ἀνακῶς) [2] ἐπιμελῶς, καὶ περιπεφυλαγμένως· ἔστι δὲ ἡ λέξις Δωρική.

[n] Ἀῤῥοίη) [o] [3] ἀῤῥωστία.

[p] Ἀπεσυριγγώθη) ἀπεφυσήθη, καθάπερ αἱ πνευματούμεναι σύριγγες.

[q] Ἀργέμον) πάθος τὶ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκωματῶδες· ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ὠνομάσθη.

[r] [4] Ἀψυχέειν) λειποθυμεῖν.

[s] [5] Ἀρτίων) Βακχεῖος μὲν ἐν τῇ τρίτῃ [6] φασὶν, [7] ἀρτηριῶν κοινῶς. Ἐπικλῆς δὲ καὶ Λύκος ὁ Νεαπολίτης τὰ

[1] *ἀλέξασθαι, vulgg. ex operarum vitio.* [2] *ἐπιμενῶς vulgg.* [3] *mendum ſuſpicatur Chart. quum ἀῤῥοίη potius ſignificet ἐποχὴν ἐμμήνων quam ἀῤῥωστίαν.* [4] *ἀψυχεῖν vulgg.*

Libro de fiſtulis p. 518. v. 41. et p. 519. v. 22. EUST. v. Foeſ. in oec. p. 29.

m. Galenus in Exeg. interpretatur, caute. EUST.

n. Galen. in Exeg. *ἀῤῥοίας* dicit eſſe menſtruarum purgationum ſuppreſſiones. EUST.

o. Apud Hipp. *περὶ τόπων τῶν καθ' ἄνθρωπον* inuenio *ἀῤῥοίην*, ſed quod videtur, potius *ἐποχὴν ἐμμήνων* quam *ἀῤῥωστίαν* ſignificare. Ac certe Erotianum ita ſcripſiſſe vix credo. ST.

p. Foeſius locum ex Hipp. de loc. in hom. p. 66. 48. reſpici cenſet, et de auribus accipit, quae velut inflatae fiſtulae flatu impletae ſunt, hoc eſt in fiſtulam verſae. v. eius oec. p. 85.

q. Ex iis, quae Erotianus ſcribit, coniicio Hippocratis codices, in libro de locis in homine, p. 67. v. 45. eſſe deprauatos, ibi enim de oculorum affectibus tractatur, et mendoſe legitur. Si autem *ἄρ' ἐπῇ γέμον*, ſeu *ἄρ' ἐπηγέμον*, id eſt, vt interpres Germanus vertit, humoribus plenus fuerit, lacrymare oculo conducit. Pro quo legendum eſt: Quum vero *ἄργεμων*, hoc eſt affectio oculi alba colore fuerit, lacrymare oculo conducit. De hac oculorum affectione, *ἄργεμον* dicta, meminit Auct. definit. medic. et Auct. introductorii c. 15. et Paul. Aegin. L. III. c. 22. et Actuar. L. II. c. 7. In tractatione de nothis, adiectis ad finem

'Αλέξασθαι) auxiliari, ſuccurrere, vnde et τὸ ἀλεξιφάρμακον, cum auxilio remedium.

"Αρδει) irrigat.

'Ανακῶς) diligenter et caute. Eſt autem haec vox Dorica.

'Αῤῥοίη) imbecillitas.

'Απεσυριγγώθη) quod ad ſummum intumuit, quemadmodum fiſtulae inflatae.

"Αργεμον) affectio quaedam in oculis, alba colore, quae ſane a ſequenti albedine nominata eſt.

'Αψυχέειν) animo deficere.

'Αορτέων) Bacchius quidem in tertio inquit: De arteriis communiter haec vox intelligitur. Epicles autem et Lycus

E 2

[5] *ἀορτέων MS. St. et hanc veram lectionem etiam tuetur Foeſ. aeque ac Euſt. et ſic quoque in vulgg. ordinem litterarum ſeruantibus.* [c] *φησὶν MS. D. et Foeſ. ac vulgg.* [7] *ἀρτερίων MS. D.*

nem primi libri de morb. mul. p. 300. v. 48. πρὸς "Αργημον, ad Argemon oculi vlcus legitur, non πρὸς ἄργεμον. EVST. Vide Foeſ. p. 90.

r. In Exegeſi, ἀψυχεῖ animus deficit, et ἀψυχίη, defectio animi. Primo prorrh. com. 3. t. 20. p. 411. v. 36. In his etiam ſpumoſae mictiones, vna cum ἀψυχίῃ, animi deliquio, pro qua voce, vt teſtatur Galenus in com. Dioſcorides ἀποψυχῇ animo defecerit, ſcribendum eſſe cenſuit. EVST.

s. In Exegeſi, ἄορτον eſt pars pulmonis, ſeparata ab vtraque parte, vt in libro de morbis maiore; in quo hanc vocem reperire non potui; ſed libro de locis in homine, p. 68. v. 23. ita ſcribitur: Tabes autem fit, quum in idem, vel in ſuppurato, fluxio fit per guttur, et appendentes pulmonis partes, appellatas ἀορτέων, aortas; quae pulmonem et guttur coniungunt. Et p. ead. v. 26. Et in ἀορτῇσιν aortis id quod influit detentum, vtpote quum anguſta habeant foramina τὰς ἀορτὰς aortae, pro qua voce, venas Caluus perperam vertit. Sumi autem etiam pro arteriis et venis cordis, ex iis, quae libro de corde p. 55. v. 47. ſcribit, clare patet; vbi de pelliculis cor claudentibus verba faciens, inquit: Hae mihi nerui ipſius viſceris, et vaſorum principia, ἀορτῇσιν, aortis eſſe videntur. Et p. ead. v. 49.

τὰ ἐν τῷ πνεύμονι καὶ τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ [1] βρογχία φασὶν οὕτω καλεῖσθαι. Βέλτιον [2] δέ ἐστιν [3] ἀρτηρίας ἀκούειν, ὡς Βακχεῖος εἶπεν, οἷον ἀερστῆρας τινὰς οὔσας, κατὰ ἐθνικὴν στοιχείων ἐναλλαγὴν, οὕτως ὠνομάσθαι φησίν.

t Ἄρθρα) ἰδίως τὰς συμβολὰς τῶν ὀστῶν ἄρθρα καλεῖ, δι' ὧν φησὶν, Αἱ δὲ χεῖρες ἄρθρα ἔχουσι πολλά· ὁκόσα γὰρ ὀστέοισι ξυμβάλλουσι, πάντα ἄρθρα ποιέουσι. Ποτὲ δὲ ἑκάτερον μέρος ὀστέου τὸ μέλλον συμβάλλεσθαι, ὅταν λέγῃ, Ἐν τοῖσιν ἰσχίοισιν ἄρθρα [4] δύο εἰσὶν αἱ κοτύλαι καλούμεναι.

u Ἀπτίστων) ἀλεπίστων. Πτίσσειν γὰρ λέγεται τὸ λεπίζειν καὶ κόπτειν.

Ἀρα-

[1] βροχία MS. D. [2] δ' ἐστὶ ἀρ. vulgg.

v. 49. Et qui rei intelligentes sunt, admirantur; quomodo oscula, et ἀορτέων aortarum fines claudunt. EUST. Vide Foes. in oec. p. 66.

t. Loca ab Erotiano citata sunt in libro de loc. in hom. p. 65. v. 26. 29. Ex quibus elicimus, posse nos id os, quod proximum sua concauitate suscipit, articulum appellare, licet Galeno aliter videatur, recte, secus ne, postea iudicabis. Secundo de fracturis, t. 51. p. 462. v. 2. Facile iam est, τὸ ἄρθρον articulum reponere. Et libro tertio, t. 52. p. 469. v. 49. Nam femoris ἄρθρον articulus pro magnitudine expeditior est, quam brachii. Et t. 54. p. 470. v. 2. Brachii vero ἄρθρον articulus magnus est. Et t. 56. p. 470. v. 6. At cubiti ossa inaequalia sunt: et quod breuius est, multo crassius est: quod vero tenuius est, multum superat et excedit ἄρθρον articulum. Primo de artic. t. 1. p. 472. v. 15. Humeri vero ἄρθρον articulum vno modo luxari noui. In quorum locorum expositione Galenus asserit articuli nomine ab Hippocrate appellari, aut ipsam ossium coniunctionem, aut ex ossibus, quae inter se committuntur, non cauum proximi ossis caput, vel extremum recipiens, sed os, alterum subiens. Et praeterea quarto de articulis t. 16. p. 495. v. 30. haec verba exponens. At vero quibus tibiae ossibus ἐξαρθρήσαντα luxatis, ac vlcere inducto ἄρθρα articuli circa pedem penitus eminent. Hippocratem reprehendit, quod ossa cruris ἐξαρθρεῖν

Lycus Neapolitanus dicunt bronchia pulmonis, et asperae arteriae sic appellari. Melius autem est intelligere arterias, vt Bacchius dixit, quasi ἀεροτηρίας τινὰς, id est, vasa quaedam spiritum in se seruantia, secundum vulgarem literarum mutationem sic nominatas esse dicit.

Ἄρθρα) proprie ossium coniunctiones appellat his verbis. Manus autem ἄρθρα, id est, iuncturas, seu articulos habet multos. Quaecumque enim ossibus committuntur, omnia articulos faciunt, aliquando autem vtraque pars, hoc est, os, ex quo articulus confici debet, vbi dicit: In coxendicibus ἄρθρα duo sunt, quae κοτύλαι, id est, acetabula appellantur.

Ἀπτίςων) sine squama, seu cortice. Πτίσσειν enim dicitur decorticare, et contundere.

E 3 Ἀρα-

[3] ἀπορίας MS. D. [4] δύω Foes.

θρεῖν luxari, parum apposite dixerit: quum id de talo potius fuisset dicendum. Quam tamen obiectionem eo in loco et secundo de fract. t. 51. paruipendit, et Platoni subscribens asserit, nominum disceptationem, dummodo error nullus accidat, esse prorsus reiiciendam, memor fortasse se quoque cum prioribus anatomicis eo nomine abusum fuisse, quando in octauo de vsu part. c. 14. epiphysim cerebri vermisimilem multipliciter esse articulatam dixit. Ceterum numquid Hippocrates in aliis suis libris articuli nomen ossium concauitatibus accommodauerit, tu ipse inquires. Et si alia exempla desideras v. lib. de arte p. 3. v. 33. L. de carnibus p. 41. v. 39. Primo de morb. mul. p. 244. v. 1. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 30. et p. 316. v. 1. Et libro IV. de sene in lapideis vestibulis p. 333. v. 17. Et lib. V. de Eumelo Jarissaeo p. 337. v. 48. Ac L. VI. com. 1. t. 12. et 16. et 17. p. 343. v. 30. et 37. et 38. Lib. de iudicat. p. 387. v. 12. Septimo aphor. t. 63. et 64. p. 400. v. 31. Tertio de artic. t. 45. p. 485. v. 44. EUST. Cf. Foesius, qui fusius p. 92. omnia explicat.

u. Galenus in Exeg. integrorum, in integras farinas diuisorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non secreta. Hinc coniicio nomen ptisanae ductum esse; nam Erotianus ait, πτίσσειν enim dicitur decorticare et contundere. Lib. de vet. medic. p. 8.

[x] Ἄραδον) ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον.

Ἀσκητέον) ἀθλητέον. Τὰς γὰρ ἀθλητὰς Ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλᾶσιν.

[y] Ἀκέσιας) τὰς [1] ἰάσεις. Καὶ Ἀκεστὰ, τὰ ἰάσιμα. Καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ῥαφίδας Ἀκεστρίας καλᾶσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ [2] ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια.

Ἀδιαῤῥοίη) ἡ τῶν διαῤῥεόντων παντελὴς ἐποχή.

[z] [3] Ἀγαθῶς) συμφερόντως.

Ἀθέλ-

[1] ἰάμασεις vulgg. [2] ὑγιῆ MS. D.

p. 8. v. 21. de differentia panis ἢ ἀπτίστων πυρῶν ἢ ἐπτισμένων, et ex tritico non decorticato, aut decorticato, et multa aqua subacto. Secundo de diaeta p. 92. v. 5. Eius signum habebis, si velis hordeum ἀπτίστȣς non purgatum coquere; purgat enim is succus fortiter: si vero ἐπτισμένȣς decorticatum coxeris, perfrigerabit magis, et aluum sistet. Lib. de vet. med. p. 5. v. 36. de inuentione panis. Ex tritico igitur macerato, et πτίσαντες a cortice purgato, molitoque ac cribrato, et subacto ac assato, panem fecerunt. EUST. Hesych. ἀκόπα, μὴ κεκομμένα. cf. Theophr. de causis plant. L. IV. c. vlt.

x. Quarto de morb. p. 177. v. 43. Mitiora vero ἄραδον turbulentum corporis motum faciunt. Primo de rat. victus acutorum, t. 18. p. 369. v. 11. de ptisana. Neque adstrictionem habet, neque ἄραδον turbationem malam. Et libro quarto t. 94. p. 382. v. 38. Lens adstringit, et ἄραδον turbationem inducit. In cuius loci expositione Galenus inquit: Dictum est autem ἄραδον significare turbationem quamdam, ac veluti pugnam, quae in ventre ex eduliis discrepante facultate praeditis excitatur. Lib. de vet. med. p. 9. v. 6. Sin autem est calidum quoddam acerbum existens, aliud vero calidum fluidum, aliud calidum ἄραδον tenue. Sic vertit Germanus interpres, sequutus Phavorinum: non vehemens; Caluus, sed vterque, vt iudico, perperam. EUST. Galenus ait ἄραδον esse tumultum quemdam et velut pugnam, quae excitatur in ventriculo ex cibis, quorum sunt diuersae facultates. Apud Hippocratem tum alibi, tum ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξέων νοσημάτων, nomen hoc legitur; vt quum scribit, καὶ ὅτε ςύψιν ἔχον, ὅτε ἄραδον κακόν. Ibidem circa finem libri, Φακὸς δὲ ςύφει, καὶ ἄραδον ἐμποιέοι, ἢν μετὰ τȣ̃ φλοιȣ̃ ἦ.

³Ἄραδον) turbulentum motum, et maris aestum.

Ἀσκητέον, ἀθλητέον) id est, certandum. Athletas enim ἀσκητὰς Attici dicunt.

Ἀκέσιας) medelas, et ἀκεστά, medicabilia, et Attici acus ἀκεστρίας appellant, eo quod medeantur, et quasi sana faciant vestimenta.

Ἀδιαῤῥοίη) diffluentium exacta retentio.

Ἀγαθῶς) vtiliter.

³ ἀλαθῶς vulgg. ex operarum vitio.

ῆ. In quos locos etiam Galenus eam quam dixi explicationem annotat. ST. Hes. ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις.

y. Galenus in Exegesi exponit ἀκεστά, quae curationem admittunt: siquidem ἄκη medicamenta sunt. Primo de humor. t. 12. p. 114. v. 33. ἄκη medela, declinatio. Tertio de artic. t. 103. p. 493. v. 26. Oportet enim ἀκεστὰ curabilia ita tractare, vt ne ἀνήκεστα incurabilia fiant. Et v. 29. Siue eo vertantur, vt ἄκεστον curabilia fiant. EUST. Locum ἐν παραγγελίαις p. 187. 29. denotari censet Foes. p. 16.

z. Secundo de officina medici, t. 3. p. 503. v. 14. Eius vero, quod ἀγαθῶς bene deligatur, duae sunt species. Secundo de fract. t. 19. p. 460. v. 40. At vero talia ἀγαθῶς bene deligare non cuiusuis est. Galen. in com. inquit: Hic auctor, et alii antiqui saepe numero ἀγαθῶς bene, pro καλῶς pulchre vsurpant. Et t. 31. p. 461. v. 17. ἀγαθὸν bonum est hoc testimonium in omnibus sugillatis. Galenus eum locum exponens ait: Idoneum siue bonum dixisse ἀγαθὸν quasi certum, stabile, verum, perpetuum. Secundo de artic. t. 44. p. 482. v. 14. Vti autem conuenit ad omnia haec huiusmodi farina, si ex ἀγαθῶν optimo tritico fuerit. Galenus eo in loco inquit: Optimum triticum dixisse ἀγαθοὺς πύρους. Maiores enim soliti sunt ἀγαθοὺς vocabulo vti ad notandum id omne, quod in suo genere primum. Secundo aphorism. t. 33. p. 391. v. 41. In omni morbo valere mente, et bene se habere ad ea, quae exhibentur, ἀγαθὸν bonum: contrarium vero malum. Galenus in com. inquit: Dici signum esse bonum, quantum in se ipso est hoc aliquid. Et Lib. quarto t. 25. p. 394. v. 19. Sanguis sursum quidem qualiscumque fuerit, malus est: deorsum vero ἀγαθὸν bona sunt nigra sub-

[a] Ἀθέλγηται) Βακχεῖος φησὶ θηλάζηται ἢ ἐπισπᾶται· Ἐπικλῆς δὲ, ἐκπιέζηται καὶ [1] ἐκθλίβηται, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγεῖται.

[2] Ἀναλελάφθαι) ἀνειλῆφθαι.

[b] Ἄλις) Βακχεῖος ἐν β', ἀρκέντως, ἱκανῶς. Ὡς καὶ Ὅμηρος, [3] λέγων, Ἀφνειὸς βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι.

[c] Ἀνακώχησις) Βακχεῖος ἐν ά φησι, σύμπτωσις· Γλαυκίας δὲ, [4] ἀναπίεσις καὶ ἀνοχή. Οὐ κατὰ τροπὴν, ὡς οἶμαι, ἱστάμενος. Τὰς γάρ τοι ναῦς, ὁπόταν ἐπὶ μετεώρου [5] σαλεύωνται, Ἀνακωχεῖσθαι λέγομεν. Ὅπερ ἐστὶν [6] ἄνω χωρεῖν. Ὁ μέντοι Ἐπικλῆς φησὶν, Ἀνακωχὴν τὸ συμπεπτωκέναι, συναμαρτάνων τῷ Βακχείῳ. Σαφῶς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων φησὶν, οὕτως λέγων, Ἐντιθέναι δὲ εἰς τὴν μασχάλην καθαρὸν ἔριον ἑλίσσοντα, καὶ ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα, ἵνα ᾖ στήριγμα ἐν τῇ ἐπιδέσει ἀνακωχὴ ἐς τὸ ἄρθρον. Τουτέστιν ἀνέχηται καὶ [7] ἀνακρατῆται.

Αἰὼν

[1] ἐκθλίβεται MS. Doru. [2] ἀναλελάμφθαι MS. D. Haec lectio ex Galeno petita est, v. Foes. p. 49. Sic quoque Eustach. [3] λέγων MS. D. ignorat. [4] ἀνήβη τις Chart. [5] σαλεύονται MS. D.

subeuntia. Galenus in eo loco vult ἀγαθὸν bonum, non tamquam proprie dictum, sed tamquam idem, quod melius, esse accipiendum, quasi ita diceret: Infra autem melius nigra deiici. Hic aduertendum est, versiones interpretum non omni ex parte quadrare verbis Hippocratis. Sic enim scribit: Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ᾖ, κακόν. κάτω δὲ, ἀγαθόν. καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρέοντα, κακόν. hoc est, vt mihi videtur: Sanguis sursum quidem, qualiscumque fuerit, malum, deorsum vero ἀγαθὸν bonum, et nigra subeuntia, malum. EUST. Foesius p. 1. ex loco Ciceronis Tuscul. IV. belle haec illustrat.

a. Galenus in Exeg. habet ἀθέλγεται, quod interpretatur, remittitur, dissoluitur. Primo de humoribus t. 16. p. 114. v. 36. Turbatio, infusio, ablatio, quibus ad sedem abscedit, vnde ἀθέλγεται exsoluitur, aut medicamentum, aut vlcus, aut humor quispiam. EUST. Galenum autem

'Αθελγῆται) Bacchius inquit, lactat, vel attrahit. Epicles vero, exprimit et elidit, vt etiam Nicander interpretatur.

'Αναλελάφθαι) vires reficere.

"Αλις) Bacchius in secundo, satis, affatim, vt etiam Homerus inquit: Diues rerum copia, ἄλις, id est, satis autem ei erant arua.

'Ανακώχησις) Bacchius in primo ait, casus, seu symptosis. Glaucias vero ἀνάπαυσις requies et sustentatio: non recte, vt opinor, intelligens. Naues enim, quum in sublimi aguntur, ἀνακωχεῖθαι dicimus, quod est sursum tendere. Epicles autem interpretatur ἀνακωχὴν simul cecidisse, errans cum Bacchio. Manifeste enim Hippocrates in libro de articulis sic ait: Imponere autem in axilla puram lanam circumuoluentem, et explementum concaui facientem, vt sit firmamentum dum vincula damus, et vt ἀνακωχέῃ τὸ ἄρθρον, id est, articulus sustentetur et sustineatur.

[6] *ἀναχωρεῖν MS. St. consentit Chart. ἄνωχωρεῖν autem veram lectionem esse contendit, quia de nauibus, quae in alto retinentur, Erotiano sermo est.* [7] *ἀνακρατεῖται MS. D.*

tem hoc in loco ἀλθαίνεται legisse Foes. p. 7. asserit.

b. Haec vox supra ab Erotiano est explicata, et a nobis annotatione illustrata, et ideo hic frustra iteratur. Homeri locus est, Il. XIV. EUST.

c. Locus Hippocratis ex primo de art. t. 29. p. 475. v. 10. de luxatione humeri, male fuit a scriptore librario Erotiani excerptus. Sic autem restitui debet: ὑποτιθέναι δὲ ἐς τὴν μασχάλην εἰρίον μαλθακὸν καθαρὸν ξυνειλίσαντα, ἐκπλήρωμα τῆ κοίλης ποιέοντα, ἵνα ἀντιστήριγμα μὲν τῇ ἐπιδέσει ἔῃ, ἀνακωχέῃ δὲ τὸ ἄρθρον, id est: sub alam vero lanam mollem, puram, conuolutam subiicere oportet, ad cauitatem explendam, quo fulcimentum quidem sit deligationi, ἀνακωχέῃ δὲ τὸ ἄρθρον, sustentet vero articulum. Et com. secundo t. 45. p. 482. v. 47. de naso fracto. Atque aut ipsum, aut alium quemdam ἀνακωχέειν sustentare, donec vulnus corroboratum fuerit. In mochlico, de naso similiter fracto

[d] Αἰὼν) ὁ νωτιαῖος μυελός. Φησὶ γὰρ, [e] Ἐσφακελίσθη τὸν αἰῶνα, κἂν τῷ Περὶ βελῶν καὶ τραυμάτων φησὶ, Τὸν αἰῶνα νοσήσας τὶς, ἑβδομαῖος ἀπέθανε. Καὶ Πίνδαρος ἐν [1] ὑπορχήματι, λέγων, [2] Ἐνέπισε [3] κεκραμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἕλκεα πλευρὰς [4] ἔμβαλεν ὦμον [5] τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ ἀείρας πρὸς στιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς· αἰὼν δὲ δι' ὀστέων [6] ἐρραίσθη.

Ἄχη

[1] ὑποχρήμασι MS. D. [2] ἐν ἐνέπισε vulgg. mendose. [3] κεκραμμένα MS. D.

fracto p. 506. v. 12. Deinde ἀνακωχήσας sustentabis digitis alte contrectando et dirigendo. Sic habet codex Aldinus. Basileensis vero pro ἀνακωχήσας habet ἀνακογχίζειν, id est, vt Caluus vertit, adaptato. EUST. Hesych. interpretatur: μετεώρους τὰς ναῦς κατέχειν.

d. Gal. in Exeg. ἀντὶ τοῦ βίου, pro aeuo vsurpari dicit: quem deinde alii sunt sequuti interpretes. Erotianus pro spinali medulla in libro de telis et vulneribus, quo nos caremus, poni affirmat. Secundo de fract. t. 21. et 22. p. 460. v. 43. de calcanei fractura. Atque hoc pacto periculum est, ne os calcis corrumpatur: Quod vbi corrumpitur, morbus αἰῶνα aeuum durat. Quam vocem Galen. in com. pro tota aetate hominis exponit. Quarto de artic. t. 68. p. 502. v. 3. de ossibus ex saltu disparatis. Si grauiter haec acciderint, periculum est, ne corruptione accedente αἰῶνα per omnem vitam affligantur. In mochlico p. 509. v. 27. Periculum est, ne siderata et laesa ossa τὸν αἰῶνα per omnem vitam periculum facessant. In quibus locis ea vox pro medulla spinali sumi non potest. At Pindarus, quem Erotianus adducit, aperte ei fauet; licet ea pars operis, quam citat, non exstet. In cuius verbis aduertendum est, ὦμον τραχὺ ῥόπαλον, quod nos praeduro humero, vertimus, posse etiam sumi ἀντὶ μεταφρένου: quod non modo partem, quae a tergo praecordiis obiecta est, significat, verum etiam pro dorso, et ea parte spinae, quae est inter scapulas, sumitur. In qua significatione si accipiatur, Pindari verba proposito magis quadrare videbuntur. EUST. Cf. Foes. p. 14.

e. Corrigendum hic puto: Ἢν σφακελίσῃ τὸν αἰῶνα: fallor enim, nisi respiciat locum de fract. p. 759. E. καὶ οὕτω

Αἰὼν) ſpinalis medulla, ait enim: Sí quis paſſus eſt ſphacelum *τὸν αἰῶνα*, id eſt, in ſpinali medulla. Et in libro de telis et vulneribus inquit: Quidam aegrotans *τὸν αἰῶνα*, ſecundum ſpinalem medullam, ſeptimo die obiit. Et Pindarus in ſaltationibus: Cecidere ſanguine mixta; multa autem vlcera intulit coſtis, et praeduro humero, denique extollens, duras coſtas abſcidit: *αἰὼν*, id eſt, ſpinalis vero medulla per oſſa corrupta eſt.

ᵃ Ἄχη

[4] *ἔμβαλλεν* MS. D. [5] *τραχυρῶπαλον* MS. D. [6] *ἐῤῥέθη* MS. D.

ὔτω κίνδυνος σφακελίσαι τὸ ὀςέον τὸ τῆς πτέρνης. Καί τοι ἢ *σφακελίσῃ τὸν αἰῶνα πάντα ἱκανὸν ἀντισχεῖν τὸ νόσημα.* Sed haec verba vt *Euſtachio* quoque et *Foeſio* viſum, non admittunt *Erotiani* explicationem; ita enim diſtinguenda ſunt: *καίτοι ἢν σφακελίσῃ, τὸν αἰῶνα πάντα κ. τ. λ.* Verto: *quod ſi contingat carie affici* (id enim hic notat *τὸ σφακελίσαι*) *malum tota vita perdurat.* Quomodo enim, vbi de calce ſermo eſt, ſpinae dorſi caries intelligi poteſt. Sed adſcribo hac occaſione fragmentum ex *Pindaro ἐν ὑπορχήμασι* ab *Erot.* adductum. Ἐνέπισε *κεκραμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἕλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὦμον τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ ἀείρας πρὸς ςιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς· αἰὼν δὲ δι' ὀςέων ἐῤῥαίσθη.* Neſcio an alii his verbis medicinam fecerint: id ſcio certiſſime, mendoſa eſſe. *Bon. Vulcanius* (qui libro ſuo adſcripſerat nonnullas emendationes mecum humaniſſime communicatas a Cel. *Valkenario*,) pro Ἐνέπισε legebat Ἐνέπτυσε, ac dein *ἔμβαλε νομῶν τραχὺν ῥόπαλον*: ſcribere voluit procul dubio *νωμῶν*, a *νωμᾷν*, *vibrare:* quae emendatio egregia vtique eſt: ſed pro Ἐνέπισε malim Ἐξέπτυσε *κεκραμένα ἐν αἵματι*; narrabat *Pindarus* in his certamen (ni fallor) Herculis vel alius herois contra alium, qui iam saepius claua percuſſus, *ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι*: ſed quibus ex praecedentibus deeſt aliquid ad ſenſum perficiendum: puto locum ſimilem fuiſſe huic *Virgilii* de Darete Aeneid. L. V. 469. *craſſumque cruorem Ore eiectantem, miſtoſque in ſanguine dentes:* in ſequentibus, quae ad heroem pertinent, offendit quoque *τὸ πλευρὰς* bis repetitum, ac prius lubens eiecerim: de metro vero nihil quod moneam habeo, niſi forte ita conſtituere placeat Ἐξέ-

[f] Ἄχη) λύπας.

Ἀσήμοις τόποις) [1] κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις. Ὡς καὶ Ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις. καὶ Ἄξυλω ὕλη. Πολυσήμους δὲ λέγει [2] τόπους ἐπί τε φλεβῶν, καὶ ἀρτηριῶν, καὶ νεύρων.

[g] Αὐτίκα) Βακχεῖος ἐν α' φησὶν, ἤδη· Ἐπικλῆς δὲ, εὐθέως. [3] Ἔστι δέ τις καὶ ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα λεγομένη ἡ λέξις.

[h] Ἀποκεκάρπωκεν) ἀποβεβλάστηκεν, [4] ἀπογεγέννηκεν.

Ἀποσυριγγώσασα τὴν χολὴν) οἷον ἀποφυσήσασα.

Ἄχνη

[1] κατὰ ἀντίφρασιν *MS. D.* [2] τόμους *MS. D. in margine tamen* τόπους. τόμους *quoque Eust.*

Ἐξέπτυσε κεκραμέν' αἵματι. πολλὰ δ' Ἕλκε' ἔμβαλε, νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δ' ἀείρας Πρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευρὰς, αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη. *Exspuit sanguine commixta. Hic vero multa Vulnera infligit, quassans duram clauam: (quam) tandem extollens Validis impegit costis, medulla vero ossibus effusa est.* Multos in his agnosco trochaeos et anapaestos, hyporchemati satis proprios: sed de versuum distributione nemini pugnauerim. Eorum quoque, quae initio desiderantur, talis sensus fuisse potuit, vt pro ἐνέπισε legendum sit ἐνέπηξε, et sic omnia ad eumdem pertineant. Vltimum vocabulum ἐῤῥαίσθη, legitur quoque apud *Apoll.* Rhod. L. I. v. 1054. Ὀστέον ἐῤῥαίσθη, vbi Scholiastes notat, ἀντὶ τοῦ ἐθραύσθη, est nempe a ῥαίω, *frango,* vnde ῥαιστὴρ: hic vero δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη, non proprie notat, *per ossa fracta est,* sed *per ossa fracta erupit.* HER.

f. Hesychius ἄχος dicit, et sic interpretatur. Vide V. Ill. Trilleri Obss. critt. p. 87.

g. Primo de morbis mul. p. 234. v. 14. Oportet autem αὐτίκα statim curationem facere. Sin minus αὐτίκα statim comparent morbi. Et p. 236. v. 12, 13. Interrogetur an αὐτίκα statim exeat genitura, an postera die, aut tertia, aut sexta, aut septima. Si igitur dixerit αὐτίκα statim exire, vbi coiuit, vteri osculum non rectum est. Et p. 248. v. 49. Quare αὐτίκα statim causam exacte interrogare oportet. Secundo de morbis vulg. sect. 5. p. 317. v. 34. Si hydropicum tussis corripiat, siquidem αὐτίκα

Ἄχη) tristitia.

Ἀσήμοις τόμοις) vel τόποις per antiphrasin πολυσήμοις, id est, insignibus, vt etiam ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις, id est, lacte abundantibus, et sylua ἀξύλῳ, id est, lignosa. Πολυσήμους τόμους autem dicit multas incisiones, in venis, et arteriis, et neruis.

Αὐτίκα) Bacchius interpretatur in primo libro, iam. Epicles vero, statim. Significat etiam haec vox, posthaec.

Ἀποκεκάρπωκεν) germinauit, genuit.

Ἀποσυριγγώσασα τὴν χολὴν) id est, inflata.

Ἄχνη

[3] ἐστὶ δέ τις καὶ *MS. St. consentit Chart.* [4] ἀπογεγένηκεν *MS. D.*

τίκα statim animo linquatur, calidis omnibus vtatur. Et L. IV. p. 328. v. 47. Meandri caeci vxor αὐτίκα statim cum pallore viride, et αὐτίκα statim purulentum spuit circa sextam. Et p. 329. v. 8. De Metrophanti filio: Circa vlcus perfricuit, et perfrigeratus est: et labia αὐτίκα statim sunt eleuata. Et p. 329. v. 21. In Cranone vxorem Nicostrati correptam, decima quarta die αὐτίκα statim occupauit impotentia colli, et aliarum partium. Et pluries in eodem libro quarto. In sexto vero comm. I. t. 12. p. 343. v. 30. Crurum effeminationes, veluti si aut ante morbum iter fecisset, aut αὐτίκα statim ex morbo. Primo de ratione victus morborum acut. t. 26. et 27. p. 369. v. 30. Conueniunt autem talia vt plurimum his, qui αὐτίκα statim tota ptisana vtuntur: nam et dolores in pleuriticis αὐτίκα statim sua sponte cessant. Primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus est morbus, αὐτίκα statim etiam extremos labores habet. In cuius expositione Galenus ait: Αὐτίκα statim esse intelligendum circa primos dies quatuor, vel paulo vlterius. Et t. 10. p. 390. v. 21. 22. Quibus igitur αὐτίκα statim vigor est, his αὐτίκα statim victus tenuis exhibendus est. EUST. Cf. Foes. p. 108.

h. Galen. in Exeg. habet ἀποκεκαρπωκὸς, id est, ἀποβλεβαστηκὸς, quod omni fructu priuatum est; sed melius est exponere, quod germinauit. Libro de ossium natura p. 62. v. 40. de venarum distributione: Ἀποκεκαρπώκε distribuit etiam de se in poplite multas implicatas venas. EUST. Vide Foes. p. 73.

i [1] Ἄχνη ὀθονίου) τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Ξύσμα· Ἐξ οὗ γίνεται μοτὸς, ὁ καλούμενος Ξυσμός.

k Ἄγχιστα) ἔστι μὲν ἔγγιστα· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ μάλιστα τίθησι τὴν λέξιν.

l Ἄναλλις) Βοτάνης ὄνομα.

m Ἁρμὴ) πᾶσα σύνοδος [2] τραυμάτων. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τὸ [3] ἡρμόσθαι.

Αἰάζειν) θρηνεῖν.

n Ἄλθεσθαι) ὑγιάζεσθαι.

o Ἀγκυρομήλη) τὸ [4] ἄγκιστρον.

p Ἀψόῤῥοον) τὸ εἰς τοὐπίσω ῥέον.

Ἀνα-

[1] ἄχνου MS. D. [2] *forte* τρημάτων *legendum Foes.*

i. Primo de morb. mul. p. 238. v. 49. Quarto vero die fel bubulum ſiccum in oleo feruefacito, et ἄχνην teneram lanam eo imbutam ſubdito, ſic vertit Germanus interpres. Et libro ſecundo p. 284. v. 2. de flatu in vtero contento. Lini folia et adipem volucrinum terito; et lacte muliebri diluta ἄχνη ἀπὸ ὀθονίου raſura de tenuibus linteolis deraſa, excipito, ac illigato. Vbi notandum Calvum interpretari ὄρνιθος στέαρ pinguedinem gallinaceam: et ἄχνην ὀθονίων ſimpliciter linteum. In mochlico p. 506. v. 9. de naſo fracto: Si cartilago depreſſa ſit, ἄχνην ὀθονίου tenue linamentum pellicula Carchedonia conuolutum intro dato. EUST.

k. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 30. Et inter fomenti adhibitionem, oſculum contingere coneris, an fomentum vteros ἄγχιστα propinquiſſime adducat. Et p. 276. v. 39. Si vero ἄγχιστα propinquiſſimi fuerint vteri, frequenter vomat. Primo de art. t. 69. p. 478. v. 18. Ἄγχιστα proxime quidem clauicula ad humeri articulum ſupernatat. In cuius expoſitione Galenus inquit: Initio ſermonis ἄγχιστα prope dixit, dubium autem eſt ad locum ne, an ad rem debeat referri; vel enim accipiemus ἄγχιστα prope articulum frequenter moueri iugulum, quam ſententiam magis probo: vel vt quibuſdam placet ἄγχιστα prope, referemus ad frequentem motum, ita, vt mens eius ſit: Iugulum maxime ἄγχιστα prope accedit ad ea, quae frequenter mouentur: quum humeri articulo iungatur. Et libro ſecundo t. 41. p. 428. v. 8. Ἄγχιστα proxime vero deligatio reſiſtere mihi videtur.

ἌΧνη ὀθονίε) apud nos ramentum dicitur, ex quo fit vulnerarius penicillus, qui ξυσμὸς vocatur.

Ἄγχιςα) eſt quidem proxime. Ipſe vero vocem hanc pro maxime ponit.

Ἄναλλις) herbae nomen.

Ἀρμη) omnis vulnerum coniunctio dicta eſt ab ἡρμόσθαι, quod compingere ſignificat.

Αἰάζειν) lugere.

Ἄλθεσθαι) ſanari.

Ἀγκυρομήλη) hamus.

Ἀψόῤῥοον) retro fluens.

Ἀνα-

3 ἡρμῶσθαι vulgg. 4 ἄγγυςρον MS. D.

tur. Et libro quarto t. 18. p. 495. v. 36. Et neque veratrum mihi videtur profuturum eſſe, et eadem die datum, et rurſus epotum: ἄγχιςα proxime autem, ſi quicquam huiuſmodi facit, non tamen mihi hoc videtur. EUST.

l. Hanc vocem nec apud Hippocratem, nec apud alios auctores inuenio, et ideo ſuſpicor pro ea ſcribendum eſſe ἀνάγαλλις, de qua Dioſcorides, Galenus, Paulus, Aetius et alii mentionem faciunt. Forte ſcriptum erat ἀγαλλίς, quae auctore Heſychio idem ſignificat et a librario γ in ν fuit commutatum. Libro de vlceribus p. 516. v. 3. de ſiccis ad vlcera medicamentis. Ἀναγαλλίς Anagallis, et alumen Aegyptium toſtum. etc. EUST.

m. Galenus in Exeg. ἄρμην futuram interpretatur. Erotianus vero omnem vulnerum coniunctionem ita vult appellari, deducique vocem a verbo ἡρμόσθαι, quod eſt coniungi, arbitratur. Et ideo ſi plura deſideras, ad annotationem eius dictionis accedendum eſt, in qua de ἁρμονίας, et quibuſdam aliis vocibus dicetur. EUST. Heſych. σύνοδος, σώματος ἁρμόργη.

n. Galenus in Exegeſi habet ἀλθεῖν ſanare, ἄλθεξις ſanatio, ἀλθίσκειν ſanare. Quidam pro ἀλθεῖν volunt ſcribi ἀλθαίνειν, et ἀλθήσκειν pro ἀλθέσκειν. Vide in annotatione dictionis ἀλθέξεσι. EUST. V. Foeſ. p. 30.

o. Galenus in Exeg. exponit ſpecillum, quod hamum habet. EUST. V. Gorr. in def. med.

p. Galenus in Exeg. habet ἀψιῤῥόον, quam vocem eodem modo, quo Erotianus interpretatur. EUST. Cf. Hom. Il. 6. v. 399.

[q] [1] Ἀναχελεύεται) ἀναπνεῖ.

[r] Ἄνδρειος οἶνος) ἢ ὁ εὔτονος, ἢ ὁ ἀπὸ Ἄνδρου τῆς [2] νήσου, ὡς Λέσβιος, ὁ ἀπὸ Λέσβου· οὕτω καὶ Ἀνδρεῖος, ὁ ἀπὸ Ἄνδρου.

[s] Ἀπορέγει) ἀποτείνει.

[t] Ἀλλόκοτον) ἐξηλλαγμένον.

[u] [3] Ἄκαμπτος) ἀκοπίαστος.

[v] Ἀναψύχειν) γυμνοῦν.

[4] Ἀποταννύσας) ἐκτείνας.

Ἀνάθλασις) ἔκθλιψις.

[x] Ἀπολυσίας) ἢ τὰς τῶν ἄρθρων ἀπολύσεις, ἢ τὰς [5] ἐπιδέσμων ἀνέσεις.

Ἀση-

[1] *ἀναχελεύσεται MS. D. forte ἀναχελύζεται.* [2] *νόσου Foeſ. ex operarum negligentia.* [3] *ἄκαματος MS. St. conſentit Chart. Vocem ἄκαμπτος mendoſam eſſe et ἄκαματος ſubſtituendam cenſet Foeſ.*

q. Vel, vt alter codex habet, ἀναχελεύεται. Reperio apud Galen. in Exeg. ἀναχαίνεται, et in quibuſdam exemplaribus etiam ἀναχελίσχεται, hoc eſt, ſuſcitatur. Sed neſcio an conueniat cum Erotiani ἀναχελεύσεται. EUST. V. Foeſ. p. 56.

r. Sunt qui ſcribant Ἄνδριος. EUST.

s. Galenus in Exeg. exponit, porrigit. Primo de fract. t. 4. p. 456. v. 28. Qui igitur nihil praemeditati ſunt, plerumque nihil peccant: ipſe enim qui deligatur, manum ἀπορέγει porrigit, vt qui ad iſta a iuſta natura cogatur. In cuius expoſitione Galenus ait: Vocabulum deporrigit, ἀπορέγει dixit: quod nonnulli accipiunt pro ὀρέγει, id eſt porrigit medico. Nonnulli pro non permittit, vt medicus indoctior membrum in contrarium conuertat. Et parum infra addit: Hoc autem volunt Hippocratem ſignificaſſe verbo ἀπορέγειν. Sed vtrouis modo acceperis, res eadem manet. EUST. Hipp. περὶ ἀγμῶν ſcribit, αὐτὸς γὰρ ὁ επιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέγει, οὕτως ὑπὸ τῆς δικαίης φύσιος ἀναγκαζόμενος. Vbi Galenus ait nonnullos quidem ἀπορέγει accepiſſe pro ſimplici ὀρέγει, id eſt, praeter medicos: ſed alios expoſuiſſe ἀποκωλύει τὸν ἰατρόν. Eumdem tamen ſenſum vtramque expoſitionem efficere docet. ST. Cf. Foeſ. p. 80.

t. Galenus in Exeg. habet ἀλλόκοτον obſcurum et ignotum. Primo de morb. mul. p. 241.

Ἀναχελεύεται) respirat.

Ἀνδρεῖος οἶνος) vel vinum potens, vel ab Andro insula, vt Lesbius a Lesbo; Andrius ab Andro.

Ἀπορέγει) extendit.

Ἀλλόκοτον) immutatum.

Ἀκάματος) indefessus.

Ἀναψύχειν) nudare.

Ἀποτανύσας) extendens.

Ἀνάθλασις) elisio.

Ἀπολύσιας) vel fasciarum relaxationes, vel membrorum solutiones.

Ἀση-

[4] *ἀποτανύσας MS. D. et sic recte legendum esse coniicit Foesius; vulgg. quoque sic.* [5] *πιδέσμων MS. D.*

p. 241. v. 39. de praegnante: Et quum paucior sanguis sit in corpore, necesse est ipsam esse pallidam, et semper *ἀλλοκότων* alienos cibos appetere. Sic Germanus interpres vertit. Caluus, diuersa. De huius vocis expositione Erotianus, Galenus, et interpretes parum conuenire videntur. EUST. Foes. p. 31. laudat quoque locum Hipp. de fract. p. 527. 39.

u. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 34. de directione cubiti fracti. Et manus dum appensa excipitur, in consimili figura erit, in quali etiam erat, dum deligaretur, *ἄπονος μὲν ὁδοιπορέοντι, ἄπονος δὲ κατακειμένῳ καὶ ἀκάματος*, hoc est, ita vt neque ambulanti, neque decumbenti, vllus dolor, aut fatigatio accedat. EUST. Cf. Foes. p. 15.

v. Tertio de fract. t. 14. p. 466. v. 19. de vlcere post fracturam facto. Et futurum est, vt et carnes suppurentur; et nerui insuper excidant, hos omnino *ἀναψύχειν* nudare, seu, vt Germanus interpres vertit, refrigerare non oportet. Galen. in com. ait: Nudare dixit *ἀναψύχειν* refrigerare, hoc est vinculum detrahere fracturae idoneum, vt vlcus nutriatur, vel curetur. EUST. Apud Hom. Il. έ. v. 795. eodem sensu haec vox etiam vsurpatur. Hes. *ἀναπνέειν* et Schol. *καταπνέειν* *perfrigerare, reficere.*

x. Primo de fract. t. 40. p. 458. v. 21. de fractura ossium brachii. *Ἀπολύσαντα δὲ* resoluere, aut relaxare fascias oportet tertia die post distentionem et directionem. Et libro secundo t. 15. p. 460. v. 26. de fractura humeri. In vnaquaque vero *τῶν ἀπολυσίων* vinculorum solutionem, multa aqua calida fo-

vendum.

[y] Ἀσηρὸν) ἄσης ποιητικόν.
[z] Ἀρκέει) βοηθεῖ.
[a] [1] Ἀπεργέστερον) ἀπηνέστερον.
[b] [2] Ἀπαιωρέεται) [3] ἀποκρέμαται.
[c] Ἀτρεμέοντα) ἠρεμοῦντα.
[d] Ἀποπαλήσει) σαλεύσει καὶ σφόδρα κινήσει.

Ἀπο-

[1] *ἀςεργέςερον Foes. ex coniectura ap. Hipp. de fract. p. 553. 44.* [2] *ἀπαιώρηται vel ἀπαιωρέηται rectius ex coniectura Foes.*

vendum. Quinto de morbis vulgar. p. 336. v. 15. Foetus ab vtero solutionem, et illud ipsum tempus, quo in lucem editur, *ἀπολύσιν* appellauit. Huic, inquit, decimo mensis sanguis prodiit multus per quatuordecim dies: plurimus autem tribus diebus ante pueri *ἀπολύσιος* editionem, seu partum, vt Caluus transtulit. EUST.

y. Secundo de fract. t. 75. p. 464. v. 29. de canali, qui femori fracto subiicitur: *Ἀσηρὸν* molestum enim esset, ad poplitem pertingens. EUST. Plura v. apud Foes. p. 101.

z. Primo de morbis p. 130. v. 11. Et hae quidem occasiones repentinae sunt. Et paulo posterius non *ἀρκέει* sufficiunt. Et v. 17. His sane non *ἀρκέουσι* prosunt auxilia a medico adhibita. Secundo de art. t. 39. p. 482. v. 3. Noxia enim et molesta est gestatio: *ἀρκέει*. Satis autem est medico ostentasse, quod nasum varie deligare nouit. Et t. 42. v. 11. *Ἀρκέει*, sufficit autem super contusionem splenium inceratum extendere. Et libro tertio, t. 64. p. 489. v. 10. Si vero sanguinem non spuat, *ἀρκέει* sufficit viginti diebus vt plurimum curatio. Et libro quarto t. 52. p. 498. v. 42. et 44. Postea *ἀρκέει* sufficit in dimidia ligni parte, nihil tamen vetat etiam per totum velut fossas longas quinque vel sex, quatuor digitorum spatio inter se distantes incisas esse; et *ἀρκέει* satis est, vt sint latitudine trium digitorum. EUST.

a. Hanc vocem non inuenio, sed vt coniicio, in secundo de fract. t. 64. p. 463. v. 7. de canalibus, qui cruribus fractis subiiciuntur, eam vsurpauit, vbi ita scribit: Quin et *ἀςεργέςερον* crudelius est lignum subiicere, si non simul molle quiddam in ipsum indatur. Quam vocem immutasse librarium, ex his quae Galenus in comm. scribit, clare patet. Quo circa, inquit, Hippocrati huiusmodi ligni vsus non placet: quoniam

'Ασηρὸν) moleſtiam inferens.
'Αρκέει) opem fert.
'Απορyέστερον) crudelius.
'Απαιώρεεται) ſuſpenſus eſt.
'Ατρεμέοντα) quieſcentem.
'Αποπαλήσει) quatiet, et valde mouebit.

F 2 'Απο-

[3] ἀποκρέςαςαι *MS. D.* [4] ἐκπαλήσει *rectius ex coniectura Foeſii.*

iam praeter cetera incommoda durum eſt: nam immite, quod ipſe dixit ἀργέστερον durum ſignificat, et inſuaue, quod nihil cedat, haec Galenus. Suſpicari autem librarium ἀργέστερον pro ἀποργέστερον poſuiſſe, a ratione non eſt alienum. EUST. Cf. Foeſ. p. 80.

b. Primo de fract. t. 51. p. 459. v. 24. de fracto cubito. Et plurima faſciae pars circa fracturam exiſtit, ita vt manus hinc atque hinc ἀπαιωρέηται dependeat, vel ſuſpenſa ſit; pro qua voce codex Vat. habet ἀπηώρηται. Et t. 54. v. 29. Proinde in faſcia molli, latitudinem habente, maximam cubiti partem, et manus articulum aequaliter αἰωρέεσθαι ſuſpendere, ac eleuata geſtare oportet. Et libro ſecundo t. 77. p. 464. v. 39. de femoris ac tibiae fractura. Siquidem enim ἀπαιώρηται dependeat pes, reliqua tibia firmata etc. EUST. Vide Foeſ. in voce αἰώρα.

c. Secundo de fract. t. 77. p. 464. v. 44. de calcaneo. Sed et omnia oſſa tardius corroborantur, ſi non ſecundum naturam poſita fuerint, itemque ea, quae non in eadem figura ἀτρεμέοντα quieſcunt. Primo de artic. t. 70. p. 478. v. 35. de clauiculae deligatione. Decumbere tamen hominem multum refert: et ſufficiunt dies quatuordecim, ſi ἀτρεμέοι quieverit, aut ad ſummum viginti. Primo de officina medici t. 25. p. 503. v. 8. Reliquum autem corpus detineant, vt totum ἀτρεμέῃ quieſcat. Et libro ſecundo t. 15. p. 503. v. 27. Circumdare quoque inſuper oportet, comprehenſionis quidem gratia eorum, quae circa haec ſunt, apprehenſionis vero vniuerſi deligamenti in ἀτρεμέουσι quieſcentibus et depreſſioribus corporis partibus. Primo aphoriſm. t. 3. p. 390. v. 2. de bono habitu ad ſummum progreſſo. Non enim manere poſſunt in eodem, neque ἀτρεμέειν quieſcere. Quum vero non ἀτρεμέουσιν quieſcant, non amplius in melius auge-

d 'Ἀποκαυλισθῇ) οἷον [1] καυληδὸν κλασθῇ.

e 'Ἀναγνῶναι) μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι.

f 'Ἀνάγκη) Βακχεῖος ἐν τρίτῳ ἀντὶ τῆς βίας φησὶ κεῖσθαι τὴν λέξιν.

g [2] 'Ἀμφιβαλλέσαι) [3] περισφάλλεσαι.

'Αμ-

[1] καυλιδὸν κλαυσθῇ MS. D. [2] Foes. ἀμφισβαλλέσαι ex coniectura.

augescere possunt. Tertio de humoribus t. 25. p. 117. v. 26. Considerandum autem est ex his, quae praesentia, et ἀτρεμεόντων quiescentia nouimus de coloribus etc. Sunt et alia exempla, vt secundo de artic. t. 26. p. 481. v. 6. Et t. 31. p. 481. v. 20. Libro de natura pueri p. 30. v. 10. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 4. EUST.

d. Primo de art. t. 63. p. 477. v. 21. Clauicula porro fracta, siquidem exacte ἀποκαυλισθῇ caulatim hoc contigerit, curatu facilior est. Et v. 23. Nam quae exacte ἀποκαυλισθεῖσαν caulatim fracta est, cogi magis poterit, vt ad naturam redeat. Galeni interpretes vertunt, ex toto frangi. Et ipse in commento inquit: ἀποκαυλισθὲν ex toto frangi dicit, quod nulla parte haeret, cuius contrarium est, quod non ex toto abrumpitur. Et libro secundo t. 24. p. 480. v. 43. At si fracta fuerit inferior maxilla, siquidem non omnino ἀποκαυλισθῇ caulatim hoc contigerit, sed cohaeret adhuc os, confractum tamen si fuerit, dirigere quidem os oportet. In cuius com. Galenus inquit: Vbi comminuto osse nihil integrum relinquitur, partibus inter sese recedentibus, ita vt nullo pacto cohaereant, huiusmodi fracturae speciem recentiores medici καυλιδὸν a fracti caulis similitudine appellant: eo quod Hippocrates illud, vbi non frangitur omnino transversa, dixerit, ἐὰν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασι. Tertio de fract. t. 63. p. 471. v. 23. de fractura cubiti. Quum autem abductus fuerit ea parte, qua caput brachii excidit, vagabundus magis fit articulus, quam si penitus ἀποκαυλισθῇ sit abruptus: vel transuersus frangatur, vel sit fractus, vt Caluus vertit. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἀτρεκέως. EUST. Locum quemdam Hippocratis, vbi est ἀποκαυλισθῇ habuisti in voce ἀτρεκέως. ST.

e. Ga-

Ἀποκαυλισθῇ) quod caulis in modum frangitur.

Ἀναγνῶναι) dissuadere, dedocere.

Ἀνάγκη) Bacchius in libro tertio pro vi positam dicit esse hanc vocem.

Ἀμφισβάλλουσαι) seducentes, seu quae alios in errorem inducunt.

[3] περισβάλλουσαι MS. D.

e. Galenus in Exeg. eodem modo exponit: hoc est, vt interpretes eius vertunt, mutare sententiam, vt vetera dediscas, noua addiscas. EUST. V. Foes. p. 44.

f. Libro de affection. p. 187. v. 40. Etiam quod restat, debilius esse ἀνάγκη necesse est. Quarto de ratione victus acutorum t. 39. p. 378. v. 42. Nam vbi pedes frigidi fuerint, calidum ἀνάγκη necesse est ventriculum esse. Et t. 51. p. 379. v. 28. Et ἀνάγκη necesse est, vt morbus et ad deterius, et ad melius inaequalitatem permutet. Tertio aphorism. t. 11. p. 329. v. 36. ἀνάγκη necesse est aestate febres acutas, et lippitudines, et dysenterias fieri. In cuius com. Galenus ait, ἐξ ἀνάγκης, ex necessitate dictionem non solum apposuisse in aphorismis, sed etiam in libro de aquis, locis et aëre: ostendens per eam; quod rei natura persuasus, non aliqua obseruatione ductus, ista notauerit. Primo prorrh. com. 2. t. 6. p. 409. v. 46. de stercore, πρὸς ἀνάγκην ad necessitatem coacte emittentes. Plura exempla habes passim, et libro quinto aphor. t. 47. et 54. p. 397. v. 9. et 18. Et libro sexto t. 20. p. 398. v. 24. Tertio de fract. t. 5. p. 465. v. 16. Primo de art. t. 5. p. 472. v. 36. Et t. 62. p. 477. v. 18. Et t. 66. p. 478. v. 10. Sed in secundo de fract. t. 42. p. 461. v. 35. pro vi vsurpatur. Potest etiam, inquit, superna corporis pars ἀνάγκῃ necessitate hac extensionis vrgeri. Alii vertunt: sed a superiori quoque parte adhiberi vim licet. Galen. enim in comm. ait: Vim, hoc est, valentem in vtramque partem intentionem, ἀνάγκην appellauit, vt vehementem eius potentiam indicaret. EUST. Cf. quoque Foesium p. 44.

g. De repositione articuli luxati, quum in orbem ducendo aut circumuoluendo articulus reponitur, hanc vocem interpretatur Foes. in oecon. p. 41. vbi et correctionis suae veritatem prodit.

h "Αμβην) [1] Στράτων μὲν ὁ Ἐρασιςράτειος φησὶ τὴν ἄμβην μοχλὸν σφαιροειδῆ εἶναι. Φίλινος δὲ ξυςροειδῆ ὑπεροχήν. Ἀσκλατίων δὲ, γωνίαν. Ζήνων δ' ὁ [2] Ἡροφίλειος, ὑπεροχὴν τῶν θυρῶν μανδάλῳ [3] ὁμοίαν. Ἀπολλώνιος δ' ὁ πρεσβύτερος, ὑπεροχὴν ςρογγύλην [4] σφαίρᾳ ὁμοίαν. [5] Μενεσθεὺς δὲ ὁ Στρατονικεὺς, τὴν ἔρεισιν. Ἐρασίςρατος, ὑπεροχὴν ἐξ ἐπαγωγῆς, ἀπὸ τῦ ὑποκάτω μέρυς καὶ περιφερῦς. Διοκλῆς δὲ ἐν τῷ κατ' [6] ἰητρεῖον ὑπόκοιλόν τινα χώραν. Ἀπολλώνιος [7] δ' ὁ Μεμφίτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὑπεροχὴν παρὰ τὸ λοιπὸν ξύλον. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Θὴρ, ἐξοχήν. Ὁ δὲ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, σιγμοειδῆ ἐγκοπήν. Περὶ γένης δὲ ὁ ὀργανικὸς ἐν τρίτῳ μηχανικῶν, μοχλῷ ὅμοιον φησὶ τὸ σχῆμα ἔχειν τὴν ἄμβην· ὖ τὸ μὲν πλάτος, δακτύλυ ἑνός ἐςι, τὸ δὲ μῆκος, ἡμίσυς. Ἡμεῖς δὲ τύτυς πάντας παραιτησάμενοι, Βακχείῳ συγκατατιθέμεθα, ὃς ἐν τῷ τρίτῳ φησὶν ἄμβην καλεῖσθαι τὴν ὀφρυώδη ἐπανάςασιν. Καὶ γὰρ οἱ [8] Ῥόδιοι Ἄμβωνας καλῦσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ Ἀριςοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι.

Θέρσις

[1] Στρώτων MS. D. [2] Ἡροφίλιος MS. D. non diphtongôs. [3] ὑμοίαν MS. D. [4] σφαίραν MS. D.

h. Primo de artic. t. 19. p. 473. v. 40. de repoſitione humeri per lignum brachio alligandum: Sin autem ab altero extremo rotundum, anguſtiſſimum, ac maxime tenue, ἄμβην δὲ ἐχέτω in ſummo capitulum rotundum, ac leuiter cauum habeat: Vel, vt Germanus interpres vertit: Habeatque crepidinem paulum ſupereminentem in extrema rotunditatis parte. In cuius textus, et praecedentis com. Galenus inquit: Hoc, quia ſimile eſt labro, quod Graeci vocant ἄμβωνα, medici totum lignum ἄμβην appellant. Tale ſiquidem labrum eſt, quale videmus in ollis, conuerſum in interiorem partem verſus cauum. Vnde quidam Comicus, vt per iocum morderet, dixit quemdam ollarum ἄμβωνας labra delingere. Attici igitur maſculino genere ἄμβωνας: Iones feminino ἄμβας, hμiuſ-

"Αμβην) Strato quidem Erafiftrateus inquit τὴν ἄμβην vectem rotundum effe. Philinus vero ξυςροειδῆ eminentiam ftrigilis fpeciem referentem. Afclation vero angulum. Zenon autem * Herophilius, eminentiam fimilem μανδάλῳ, hoc eft, obici ianuarum. Apollonius vero Senior, eminentiam rotundam fphaerae fimilem. Meneftheus vero Stratonicus, firmamentum. Erafiftratus, eminentiam ex fubuectione a parte inferiori, et rotunda. Diocles in libro de officina medendi, concauam quamdam regionem. Apollonius Memphitis in libro de articulis, eminentiam ad reliquum lignum. Apollonius ** Tera, eminentiam. Apollonius Citieus, in libro de articulis, fectionem figmae literae fpeciem referentem. Perigenes vero Organicus in tertio mechanicorum inquit, ἄμβην confimilem vecti formam habere, cuius latitudo vnius digiti eft, longitudo vero dimidii. Nos autem hos omnes reiicientes, Bacchio affentimur, qui in tertio inquit, ἄμβην appellari eminentiam fupercilii formam repraefentantem. Etenim Rhodii ἄμβωνας vocant montium afcenfus fupercilio fimiles. Meminit vero huius vocis et Aefchylus, et Ariftophanes Grammaticus in libro de vocibus

F 4

[5] *Μενεςὰς MS. D.* [6] *Ιτρίον MS. D.* [7] *coniunctio δ' deeft in vulgg.* [8] *Ῥόδιος MS. D.*

* *Herophylius,* Euft. ** *Fera* Euft. et Iuntina ed.

huiufmodi labrorum figuras appellant. Cur autem moderni, qui definitiones medicas fcripferunt, in re leuiffima Galenum reprehendant, me prorfus latet. Totum enim lignum ἄμβην appellare, error non eft, licet ab extremo capitulo rotundo ac leuiter cauo hoc nomen ei fit impofitum: plura enim funt, quae ab aliqua parte nomen affumunt. Et libro quarto comm. t. 58. Nifi vectes talis ftruatur, quale ftrui voluit capitulum rotundum, ac leniter cauum fuper eam fpatham, quae ad reponendum humeri caput aptatur, ἄμβη dicitur. Secundo de officina medici com. t. 2. Vinculum vero fimum ab Hippocrate appellatur ea ratione, qua ἄμβη fpathae capitulum rotundum, ac leniter cavum. EVST. Hef. ἡ τῆς ἴτυος ὀφρῦς τῶν κυκλῶν ἀσπίδων.

Θέρσις δ' ἐν β' τῶν λέξεων, Ἄμβωνά φησι χεῖλος εἶναι [1] σκεύους, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐτῇ τῇ ἴτυϊ. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν, Ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας, [2] Ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας [3] περιλείξας. Τουτέστι, τὰ περὶ τοὺς ἄμβωνας χείλη. Λέγεται δὲ οἷον [4] ἀναβῆτις οὖσα.

i Ἀγωνιστικόν) ὀχλικόν. Καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως.

k Ἀνακλισμοῦ) [5] ἀνακλιντηρίου.

Ἀπολιπόντα) διεστῶτα.

l Ἀγάλλεται) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ φησὶ τέρπεται οὐκ ὀρθῶς. [6] Ἔστι γὰρ γαυριᾶν. Ὡς καὶ Ὅμηρος, μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ.

m Ἀμφώδοντα) [7] τὰ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντας ἔχοντα.

[8] Ἄκρην) [9] ἄκρως ἔχουσαν.

n Ἀπὸ συρμαϊσμοῦ) Σύρμαια λέγεται ἡ ἐπιμήκης [10] ῥαφανὶς, ἣν τινες μεθ' ἅλμης ἐσθίοντες καθαίρονται καὶ

[1] σκέλους vulgg. [2] ἀσέβηον vulgg. [3] περιλήξας MS. D. [4] ἀνάβη τις MS. D. consentit MS. St. [5] ἀνακλιτηρίου vulgg. Steph. lect. Foesius praefert, quia ἀνακλιντήριον et ἀνάκλιντρον idem est ac ἐπίκλιντρον, quod exponitur per ἀνάκλισμον.

i. Quarto de artic. t. 43, p. 497. v. 46. Bona quidem ac iusta, et secundum naturam haec repositio est: et sane etiam aliquid ἀγωνιστικὸν ostentationis habens, si quis talium rerum iactatione superbire velit, sic vertit Germanus. Galeni vero interpres vertit; quae nescio quid etiam ambitiosae concertationis in se habet, si quis harum rerum ostentatione delectatur. Alii vertunt: per quam subito fere ad finem peruenitur, si quis ostentationi studeat. Quarum expositionum nulla, meo iudicio, conueniens est. Loquitur enim hic Hippocrates de repositione femoris, quae fit, quum homo per pedes suspenditur, ideo fortasse melius esset, aut Erotianum sequi, aut vertere, et sane etiam aliquid laboriosi habens, ne sine causa a propria significatione vocis, tam longe recedamus. EUST.

Egre-

vocibus Atticis. Therſis vero in libro ſecundo de vocibus ait, ἄμβωνα eſſe vaſis labrum, et partem illam ſcuti, quae eſt prope ipſam circumferentiam. Ariſtophanes autem Comicus in Autolyco inquit: Nouis formis Aſebium flagitioſus confricabas: quam multarum ollarum ἄμβωνας circumlambens, hoc eſt, labra circa ollas. Dicitur autem quaſi aſcenſus quidam.

Ἀγωνιςικὸν) turbulentum. Etenim ὁ ἀγὼν, id eſt, certamen, ἀπο τῆς ὀχλήσεως, hoc eſt, a turbatione.

Ἀνακλισμȣ̃) accubitus.

Ἀπολίποντα) diſtantia.

Ἀγάλλεται) Bacchius in ſecundo ait, delectatur; non recte: Eſt enim prae nimio gaudio geſtire, vt eſt etiam apud Homerum: μὴ δ' ἐπαγαλλόμενος, gaudio non elatus ob hanc pugnam.

Ἀμφώδοντα) ſupra infraque dentes habentia.

Ἄκρην) quod in ſummo eſt.

Ἀποσυρμαϊσμȣ̃) Σύρμαϊα dicitur procerus raphanus, quem nonnulli cum marina aqua comedentes purgantur,

[6] *ἐςιν βριᾶ MS. D. margo γαβριᾶ.* [7] *τῆς ἄνωθεν MS. D.* [8] *ἄφην MS. D.* [9] *Forte ἀκρῇ et ἀκρῶς ἔχȣσα Foeſ.* [10] *ῥαφανῆς MS. D.*

Egregie de hoc vocabulo Foeſ. p. 4. differit.

k. Locus indicatur lib. de artic. p. 585. 29. vide Foeſ. p. 47. qui illuſtrationis cauſa laudat Homer. Il. θ'. v. 436, et Il. ι'. v. 200.

l. Secundo de artic. t. 39. p. 482. v. 1. de naſi fractura: Vna itaque alteraque die ἀγάλλεται, impenſe laetatur medicus, gaudet quoque et qui deligatur. EUST. Heſ. τέρπεται, γαυριᾶ. Locus Homeri eſt Il. π'. v. 91.

m. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 37. Rurſus ſolipeda animalia, vtpote ἀμφώδοντα vtrimque dentata, et dentes inter ſe committere poſſunt; et ſub breuem herbam dentes ſubiicere queunt. Quem locum Galenus exponens ait: σαρκάζειν dixiſſe, non de iis, quae ruminant, ſed de iis, quae vtrimque dentes habent: quae ἀμφώδοντα graece nuncupantur. EUST. Heſ ἀμφώδων nominari καὶ ἐπὶ τῷ ἄνω καὶ κάτω ὀδόντας ἔχοντας.

n. Hanc dictionem librarii negli-

καὶ καλεῖται [1] Συρμαϊσμὸς ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως τρόπος.

Ἀπόπτωσιν) τὴν τῶν ἐπιδέσμων [2] ἄνεσιν.

o [3] Ἀντικοταίνουσι) πρὸς τὸ ἐναντίον βιάζονται.

p Ἀπόπατοι) αἱ [4] ἀφοδεύσεις.

q Ἀέτωμα) ἡ στεφάνη τοῦ δώματος.

r [5] Ἀπὸ τόκου νοσημάτων) ἀπὸ γεννήσεως, φησί.

Ἀλ-

[1] συρμαθισμὸς *MS. D.* [2] ἄρνεσιν *MS. D.* [3] ἀντικοντέουσι *Foes. ex coniectura.*

negligentia ex duabus conflatam esse suspicor; nam in secundo de artic. t. 50. p. 483. v. 31. Si vero quis facile vomat, vomat ἀπὸ συρμαϊσμοῦ ex moderata aliqua purgatione. In cuius expositione Galen. ait: συρμαϊσμοὺς vocabant antiqui mediocres euacuationes, siue per secessum, siue per vomitiones fierent. Aduertendum est perperam in quibusdam codicibus scribi συρμεσμοὺς. In aliis vero συρμαϊσμοὺς, non male. Nam Paulus Aegineta L. I. c. 100. inquit: Vomitiones ante cibum Graecis συρμαϊσμοὺς appellari. Praeterea ignorandum non est, quod συρμαῖα, siue συρμαΐα Gal. teste in Exeg. est eorum, quae in ventre sunt, moderata purgatio. Putant aliqui sic dictam fuisse raphanum, quod ad concitandum vomitum esset idonea: secundum alios, est cibi genus, quod veteres ex adipe et melle concinnabant, vel potio ex sale et aqua mistis apta ventri purgando. Hermolaus Barbarus libro secundo Corollarii, c. 338. alterum genus raphani syrmaeam ab Herodoto vocari testatur. Sunt e Graecis, qui syrneam apud Iones genus oleris apio similis accipiant: itemque pro edulio ex adipe et melle: sed syrmeam legi malo, quam syrneam. Ceterum syrmaeam seu surmaeam pro succi quodam genere, seu passum, seu defructum id sit, ab Hippocrate sumi, quod idem Hermolaus testatur, me latet: nusquam enim reperio apud illum, quid in vino odorato, syrmaeaue sumendum sit. Sed ne meae diligentiae prorsus te committas, hoc per otium diligentius inquirere poteris. Haec enim expositio Erotiani interpretationi omni ex parte non respondet. EUST. Erotianus ἀπὸ συρμαϊσμοῦ depromsit hoc ex Hippocratis ἐν τῷ περὶ ἄρθρων loco, ἢν δὲ καὶ εὐήμετος ἔῃ, ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ. Vbi Galenus ait veteres

gantur, atque huiusmodi purgationis modus συρμαϊσμὸς appellatur.

Ἀπόπτωσιν) vinculorum excidentiam.

Ἀντικοταίνουσι) in contrarium coguntur.

Ἀπόπατοι) excrementa.

Ἀέτωμα) domus fastigium.

Ἀπὸ τόκου νοσημάτων) a generatione dicit.

Ἀλ-

[4] ἀμφοδεύσεις MS. D. [5] *Foes. censet legendum ἀπότοκους νοσημάτων, ἀπογεννήσεις φησί.*

res συρμαϊσμοὺς appellauisse, τὰς μετρίας κενώσεις, εἴτε διὰ τῆς ἕδρας, εἴτε καὶ δι᾽ ἐμέτων γίγνοιντο. Sed apud eumdem συρμεσμοὺς mendose legimus. ST. Cf. Foes. p. 601.

o. In Mochlico p. 508. v. 16. reperio κατὰ δὲ τὸ ὑγιὲς, πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντικοτέουσι, hoc est: super sanum crus lignum tortuoso corpore in contrarium coguntur; vel vt Caluus vertit: corpori renituntur. Numquid autem pro ἀντικοτέουσι, legendum sit ἀντικοτένουσι, aliorum sit iudicium. EUST. Apud Hippocr. ἐν μοχλικῷ legitur ἀντικοτέουσι. ST. Quod Foesii coniecturam firmat.

p. Tertio de art. t. 51. p. 487. v. 49. Vrinae ergo talibus magis supprimuntur, itemque ἀπόπατος alui egestio, quam his, qui extra gibbosi fiunt. EUST. Suidas ἀπόπατον explicat ἄφοδον.

q. Est acumen tecti, quod aquilarum alas refert. Galen. in Exeg. inquit: est culmen in sublime erectum instar trianguli. Tertio de artic. t. 23. p. 485. v. 6. de vertebrarum spinae luxatione: Scala ita praeparata attrahenda est ad turrim altam, vel ad ἀέτωμα culmen seu lacunar domus. In cuius expositione Galenus inquit: Turrim dixit τύρσιν, culmen vero domus, hoc est, altissimam partem ipsius ἀέτωμα. Ita enim appellant eam tecti partem, quae attollitur in speciem trianguli. Maiores igitur ad exemplum alarum demissarum hanc partem domus ab aquila videntur ἀετὸν appellasse, quo vocabulum tectum intelligebatur. EUST. Foesius p. 6. plures huius vocis significatus tradit.

r. Duas priores voces seiunctas non reperio: sed ἀποτόκους νοσημάτων in tertio de artic. t. 54. p. 488. v. 25. de his, quae iudicationem morbi inducunt: Quae vero debiliora, noxia, ita vt et ἀποτόκους νοσήματων χρονίους diuturnos morbos generent: Sic

[s] Ἀλθέξεσι) θεραπείαις.

[t][1] Ἄνωδον) βαθμὸν, καὶ οἷον ὀδὸν, ἣν καὶ Φλίαν καλοῦμεν.

[t] Ἀπομυλλήνη) τοῦτο γίνεται ὅταν διαστροφὴ καὶ οἷον σπάσμα περὶ τὴν γένην μετὰ [2] παρέσεως σχῇ, μάλιστα δ' ἐκ πληγῆς.

[u][3] Ἀνήκεστον) ἀθεράπευτον· Ἀνυπομόνητον.

[x] Ἀρβύλαι) ὑποδήματος εἶδος.

[y] Ἀνδάνει) ἀρέσκει.

[z] Ἀριθμοὺς) τὰ ὀνόματα οὕτω καλεῖ.

Ἀκε-

[1] τὸν ὀδὸν *legendum coniicit Foes.* [2] παρέσιος *MS. D.*

Sic vertit Germanus interpres praetermissa voce ἀποτόκους. Alii, et quidem melius, vt et diurnos morborum exortus efficiant. EUST. v. Foes. p. 86. Hes. ἀπογεννήσεις γεννημάτων.

s. Tertio de art. t. 65. p. 489. v. 14. Vbi vero tale quippiam relinquitur, neque ἀλθέξι curatione ad bonum habitum restituitur, deterius quid est, si iuxta ipsum os mucositas relicta fuerit. EUST. Alias quoque ἄλθαξις dicitur, vide Foes. p. 30.

t. Hippocrates verbo ἀπομυλαίνειν vtitur secundo de art. t. 30. p. 481. v. 19. de habena mento danda. Vt potissimum cautio sit, ne maxilla ἀπομυλαίνει in acutam figuram ducatur. Galen. in com. legit ἀποσμιλαίνει, sicut et Aldinus codex. Exegesis habet ἀπομυλήνας, hoc est, protendens labra comprimendo. Haec omnia cum Erotiani interpretatione conferes, et num ea a Galeni sensu differat, expendes. EUST. Hes. κύλλον, καμπύλον, σκολιὸν στρεβλόν. Eustath. μυλλὸν τὸν διεστραμμένον τὴν ὄψιν.

u. Secundo de rat. vict. acut. t. 40. p. 372. v. 43. Quae vero ab initio committuntur peccata, non similiter vt illa ἀνήκεστοι medelam omnem respuunt: sed πολλῷ εὐακεστότεραι multo facilius curationem admittunt. Tertio de art. t. 103. p. 493. v. 24. Quid enim opus est de his, quae ἀνηκέστων incurabilia iam facta sunt, amplius tractare? Et v. 26. Oportet enim ἀκέστα curabilia ita tractare, vt ne ἀνήκεστα incurabilia fiant: ea intelligentia, vt quam maxime prohibeamus, ne ad hoc deueniant, vt ἀνήκεστά incurabilia reddantur. Oportet autem et ἀνήκεστα incurabilia cognoscere, vt ne maxime laedant. Praedictiones autem splendidae sunt ac gloriosae

Ἀλθέξεσι) curationibus.

[x]Ἄνωδον) gradus et quasi ὀδὸν, id est, limen, quod etiam φλιὰν appellamus.

Ἀπομύλληνη) hoc fit, quum contorsio et quasi convulsio in gena μετὰ παραίσεως, hoc est, indecore, vel vt aliud exemplar habet, μετὰ παρέσεως, hoc est, cum relaxatione fit, maxime vero ex percussione.

Ἀνήκεστον) immedicabile, intolerabile.

Ἀρβύλαι) calceorum genus.

Ἀνδάνει) placet.

Ἀριθμὸς) nomina sic vocat.

[3]Ἀκε-

[3] *ἀνάκεστον forte legendum Foes. ex St. censet.*

riosae ex cognitione, quo, et qualiter, et quando singula desinant, ἤ τὲ εἰς τὸ ἄκεστον τράπηται, ἤ τὲ εἰς τὸ ἀνήκεστον, hoc est, siue eo vertantur, vt incurabilia fiant, siue curationis spem exhibeant, sic vertit Germanus interpres. Alii vero hoc pacto: Siue in curabilem, siue in incurabilem affectionem conuertatur. EUST. v. Foes. p. 59.

x. Galenus in Exeg. interpretatur, calcei alti. Quarto de art. t. 13. p. 495. v. 27. Vbi vero calcei ratio habenda est, Ἀρβύλαι Arbylae lutigradae calceamenti ita appellati species accommodatissimae existunt, sic vertit Germanus interpres. Alii, qui per loca luto plena gestari solent πηλοπάτιδες nuncupati. In cuius expositione Galenus inquit: Ἀρβύλας calceamenti genus esse cavum, quod arcte pedem vniversum exquisite vsque ad talos complectitur. Manifestum autem est eiusmodi esse ex eo, quod Hippocrates subiicit, cum inquit: Πηλοπατίδες nuncupatur a luto, quod πηλὸς dicitur et πατεῖσθαι calcari. Si πηλοβατίδες scribatur a luto similiter et a verbo βαίνειν ambulare: quum qui his vtatur, tuto in luto ambulet. EUST. Cf. Foes. p. 89.

y. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 21. Mihi vero ἀνδάνει placet, vt in vniversa arte mentem adhibeamus. EUST. V. Foes. p. 17. Et sic Hes. ἄνδανον, ἀρέσκον, εὐάρεστον.

z. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum ἀριθμὸς numeros singulorum morborum clare pronuntiare volentes, non recte scripserunt. Non enim εὐαρίθμητον facile fit enumerare, si ex eo quis aegrotantium

[a] Ἄκεσιν) ἰάμασιν.
[b] Ἀνάκιςον) ἀνίατον.
[c] [1] Ἀκρόπλοα) τὰ ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα.
Ἀφραίνοντος) ἀφρονοῦντος.
[d] Ἀεικές) αἰσχρόν. Καταγέλαςον.
[e] [2] Ἀναΐσσει) ἀνορμᾷ.
[f] Ἀείρειν) προσφέρειν.
[g] Ἀρτίως) ἀπηρτισμένως.

Ἀχιλ-

[1] ἀκρόπλου MS. D.

tium morbos aestimet. In quo loco Germanus interpres Galenum sequutus vertit numeros. Sed nisi obstaret eius auctoritas, appositissime verteretur, ἀριθμοὺς nomina, et εὐαριθμητὸν facile nominans. Coniectura autem ducor ἀριθμοὺς pro nominibus hoc loco Hippocratem vsurpasse, quod statim subiungit: ideo non putet eumdem morbum esse, si non idem ὄνομα nomen (pro quo supra ἀριθμοὺς dixit) habeat. EUST. V. Foes. p. 92.

a. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 10. Verum quod etiam paucis numero vsi sunt ἀκέεσιν medicamentis. Scribitur vt vides per duplex εε. EUST. V. Foes. p. 16.

b. Aliqui codices habent ἀνάκιςον. Parum vero supra habes ἀνήκεςον, immedicabile intolerabileque expositum, cuius exempla plura habes in eius annotatione. At ἀνάκεςον vel ἀνάκιςον nullibi inveni. EUST. Fortasse ἀνάκεςον legendum est per ε, vt sit pro ἀνήκεςον. ST. Et sic edidit Eustachius et Iunta.

c. Galenus in Exeg. inquit ἀκρόπλοα superne, et tanquam in summo nauigantia; ita quoque ἀκρόπλοοι, qui in summo nauigant. Primo de morb. p. 132. v. 40. Eodem porro modo etiam venae in latere afficiuntur, quae intus ἀκρόπλοα in superficie sitae sunt. EUST. Vocem ἀκρόπλοα reperio lib. περὶ νούσων α, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά εἰσιν. ST. V. Foes. p. 24.

d. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 48. p. 373. v. 23. Ἀεικὲς δέ; Indecorum etiam est ob vasorum vacuationem debilitatum non cognoscere, et victu premere. EUST. Cf. Foes. p. 6.

e. Libro de morb. virg. p. 213. v. 16. Sanguis non habens effluxum, prae multitudine ἀναΐσσει resilit ad cor. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 22.

Ἄκεσιν) medicamentis.
Ἀνάκεστον) insanabile.
Ἀκρόπλοα) in superficie natantia.
Ἀφραίνοντος) delirantis.
Ἀεικὲς) turpe, ridiculum.
Ἀναΐσσει[2]) impetuose fertur.
Ἀείρειν) ori admouere.
Ἀρτίως) exacte.

Ἀχιλ-

[2] ἀναΐσσεις MS. D.

v. 22. de inflammatione vteri. Et stomachus et venter omnino non continent cibum, et vociferatur, et ἀναΐσσει exilit, et pectinem dolet. EUST. V. Foes. p. 46.

f. Locus est L. II. γυναικ. p. 270. 18. v. Foes. p. 6. Sic quoque Hesychius exponit.

g. Primo. aphor. t. 20. p. 390. v. 44 Quae iudicantur et iudicata sunt ἀρτίως integre, neque mouere oportet, neque nouare. In cuius comm. Galenus inquit: Quod in aphorismis ἀρτίως integre dixit, hoc in libro de humoribus commutans ἀπαρτὶ perfecte nominauit. Est autem huius nominis ἀπαρτὶ apud alios antiquos significatus, pro cumulate, plene, atque indeficienter: quae omnia etiam hoc loco per ἀρτίως integre debemus accipere. Neque enim per id verbum dies pares oportet intelligere. Neque enim haec dictio ἀρτίως hoc loco significat nuper. Neque enim simpliciter dixit ἀρτίως, hoc est, nuper iudicata, sed quae iudicantur, et iudicata sunt: quorum alteri quidem, iudicata, aduerbium ἀρτίως nuper posset conuenire: alteri vero iudicantur, nullo modo; haec Galenus. Hunc aphor. repetit Hippocrates secundo de humor. t. 13. p. 115. v. 27. Sed pro ἀρτίως ponitur ἀπαρτὶ, vt Galenus monuit, qui in eius commento ita scribit: Si morbus iudicatus sit ἀπαρτὶ, hoc est, perfecte: in quam significationem vsus eodem aduerbio est Hippocrates, in secundo de ratione vict. morborum acutorum. Sed quod hic ait ἀπαρτὶ, in aphorismis dixit ἀρτίως, hoc est nuper. Etenim si in aphorismis pro verbo ἀρτίως, hoc est, nuper, scriptum esset ἀπαρτὶ aut integre et perfecte, nullus scrupulus iniectus esset de verbi ἀρτίως significatione. Quidam enim volunt ἀρτίως significare in diebus ἀρτίοις paribus, quod minime verum est. Hactenus Galenus. In cuius expositione

h [1] Ἀχιλληΐδες) κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς.

i [2] Ἀθέρας) τὰ ἄνω τῆς κριθῆς λεπτότατα.

k Ἀλυκτέει) οὐκ ἠρεμεῖ.

l [3] Ἄναλτον) ἄλφιτον, τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξές.

m Ἄρτον ἐγκρυφίαν) παρ' Ἀττικοῖς οὕτως ὀνομάζεται ὁ συντιθέμενος ἔκ τε φοινίκων λιπαρῶν, καὶ ἀλεύρου, καὶ ὕδατος. Εἰκὸς δὲ [4] λέγειν τὸν ἐν θερμοσποδιᾷ ἐγκρυβέντα ὀπτηθῆναι, ὃν τοῦρταν καλοῦσιν.

[5] Ἀν-

[1] Ἀχιλληΐδας *Foes.* [2] ἀθέρα *MS. D. et suspicatur Foes. sic legendum esse, quidam etiam vere sic legunt.*

tione aduertendum est, perperam ab eius interprete ἀρτίως, hoc est, nuper, bis verti. Nam praeterquam quod nihil ipsum cogit ἀρτίως pro nuper hoc in loco interpretari, in eum errorem etiam labitur, de quo Galen. in primo aphorism. t. 20. antiquos reprehendit. EUST. Hippocrates ἀρτίως pro ἀπηρτισμένως dixit in hoc aphorismo: τὰ κρινόμενα καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως μὴ κινεῖν, μὴ νεωτεροποιέειν. ST. Hanc significationem Steph. ex Hesychio depromsit.

h. Galenus in Exeg. habet Ἀχιλληΐάδας κριθὰς, hordea bene habita, et magna a quodam Achille agricola Brabonii, vt aiunt nominata. De hordeo, quod Ἀχιλλεΐς Achilleum dicitur tractatur a Theophrasto L. III. de caus. plantar. c. 27. et VIII. de historia, c. 4. Tertio de morbis p. 165. v. 19. de frigefactoriis potionibus in febre ardenti: Τοῦτο δὲ κριθὰς Ἀχιλληΐδας, hordeum Achilleum magnum ac plenum heminae mensura siccato. EUST. Dicitur et a Theophr. ll. ll. Ἀχίλλειος κριθὴ, Ἀχιλλεΐς, et Ἀχιλλιάς.

i. Foesius p. 7. fusius commentatur in hunc locum.

k. Vide Foes. p. 33. in voce ἀλύζει.

l. Galen. in Exeg. ἄναλτον sine salibus et insulsum interpretatur. Libro de internis passionibus p. 199. v. 27. Piscibus autem vtatur gobio etc. et in iusculum ne intingat, et ἄναλτοι insulsi sint pisces. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 29. Et ἄλφιτα polentae recentes, tenues in aqua madefacta, ἃ καὶ ἐλλείχειν ἄναλτα, quas etiam insulsas delingere prodest. Et p. 270. v. 44. Haec misce, et casei sint partes duae, reliquorum vero et τῶν ἀνάλτων ἀλφίτων polentae non salsae pars vna.

Quae

Ἀχιλλήϊδες) hordei ſpecies, de qua meminit Ariſtophanes et Sophocles.

Ἀθέρα) ſuperiores hordei partes tenuiſſimae.

Ἀλυκτέει) non quieſcit.

[3] Ἄναλτον ἄλφιτον) paruum et quod non creſcit.

[4] Ἄρτον ἐγκρυφίαν) ab Atticis ita appellatur panis, qui conſtat ex pinguibus palmulis, farina et aqua. Conſentaneum vero eſt dicere, hunc in calido cinere tectum coqui, quem etiam Τέρταν appellant.

Ἀν-

[3] *ἄναλτον ἄλφιτον) legendum, non ἄναλτον) ἄλφ. quod et Euſt. et Foeſ. bene animaduertunt.* [4] *λέγει MS. D.*

Quae exempla Erotiani expoſitioni nullo modo quadrant. Is enim, vt coniicio, eam vocem dici arbitratur ab ἄλλομαι, quod ſignificat attolli, quod farinae fermento admixtae accidere ſolet, indeque fortaſſe ἄναλτον ἄλφιτον dicitur farina vel polenta, quae ob fermenti carentiam, nec intumeſcit, nec attollitur. Hanc tamen coniecturam nullis exemplis confirmare poſſum. EVST. V. Foeſ. p. 50. cum Erotiano conſentit Heſychius.

m. Secundo de diaeta p. 92. v. 37. et 38. Et furfuracei ἄρτοι panes magis alunt, quam focarii, et vernarii, propterea quod minus exuruntur ab igne. Clibano autem cocti, et ἐγκρυφίαι ſubcineritii ſicciſſimi ſunt. Primo de morb. mul. p. 242. v. 2. Oua ſorbenda dato, et ἄρτον ἐγκρυφίην panem cineritium edendum. Et libro ſecundo p. 269. v. 2. Veſperi vero coenet carnem volucris modicam aſſatam, et ἄρτον μικρὸν ἐγκρυφίην panem modicum ſubcineritium. Septimo de morbis vulgar. p. 353. v. 5. de Eratolai filio: Ἄρτος panis erat ad menſuram dimidiae choenicis ἐγκρυφίης ſubcineritius. Sunt qui velint ἐγκρυφίαν eſſe genus panis, qui et ἀγοραῖος forenſis et vendititius dicebatur. Puto ego nomen tortae vocatae antiquum eſſe, quia Erotianus inquit, nonnullos hunc τέρταν appellare. EVST. Vide Meurſii Gloſſ. p. 571. Italicum Torta, ſcribitur etiam τόρτα, placentà, corona pretioſa. v. ibid. p. 569. Tortulas exponunt SS. Librorum interpretes. Vide Mercurial. Lectt. varr. L. II. c. 5. p. 74. cui Erotiani verba ſuſpecta ſunt.

n [1] Ἀνδράπαξ) βοτάνης ὄνομα.

o [2] Ἀνάσσυτος) ἀνόρμητος.

p Ἄρδαλον) ῥύπον ἢ [3] μολυσμόν. Καὶ γὰρ τὸ [4] μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι, Ἀρδαλῶσαι λέγεται, καὶ Ἄρδαλος ἄνθρωπος, ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Φερεκύδης ἐν Θαλάττῃ, καὶ Φιλήμων ἐν Πανηγύρει.

Ἀναίνονται) ἀπαρνοῦνται.

q [5] Ἀγριαθῶσιν αἱ μῆτραι) τουτέστιν ἄγρας [6] χρήζουσιν. Ἀντὶ τοῦ, συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμήνου καθάρσεως. Οὕτω δὲ ἀκουστέον καὶ τὸ Ὀδαξηθῶσι. Πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγορευομένων ζώων.

r Ἄλφιτα προκώνια) τὰ γινόμενα ἐκ τῶν φρυκτῶν κριθῶν οὕτως Ἀττικοὶ καλοῦσι.

Ἀμ-

1 *ἀνδράφαξ in vet. exempl. margine. St.* 2 *ἀνάσιτος quaed. MSS. et alia ἀνάσυρτος falso, notante St.* 3 *μοχλυσμὸν MS. D.* 4 *μολύναι vulgg.*

n. Secundo de diaeta p. 95. v. 18. Ἀνδράφαξις atriplex humida est, non tamen aluum mouet. Primo de morb. mul. p. 238. v. 7. de his, quibus intus manens femen viri, computrescit. His *ἀνδραφάξιος* atriplicis semen, aut succum cum melle, aut cum cumino delingendum dato. Dioscoridi vocatur haec herba *ἀτράφαξις*, vnde coniicere possumus exemplar Erotiani esse deprauatum, et pro *ἀνδράπαξ* scribendum esse *ἀνδράφαξ*, vel *ἀνδράφαξις*. EUST. In cuius exemplari est *ἀτράφαξ* et *ἀτράφαξις* vitiose ex Theophr. procul dubio hist. plant. L. I. c. 13. cui saepius quoque *ἀνάφραξις* dicitur haec herba.

o. Secundo de morb. mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progressi vteri suffocent, et *ἀνάσσυτος* concitatus fuerit aer violentus, anxia est, et vomit. Germanus interpres vertit, aer impeditus violenter attrahatur. EUST. Vide Foes. p. 53.

p. V. Foes. p. 41. Hes. explicat *ἄρδα κολυσμόν*.

q. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. Ἢν *ἀγρηθῶσιν αἱ μῆτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ, καὶ σμαραγεῖ*, hoc est, si inflati fuerint vteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, si vuluae durescant, exasperenturue. Forte melius esset sequi Erotianum, et sic ver-

Ἀνδράπαξ) herbae nomen.

Ἀνάσσυτος) animo concitatus.

* Ἄναυδος) ſine voce, αὐδὴ enim vox.

Ἄρδαλον) ſordes, vel inquinamentum. Etenim inquinare, vel ſordere ἀρδαλῶσαι dicitur, et ἄρδαλος homo, qui non pure viuit. Meminit huius vocis et Pherecydes in Mari et Philemon in Panegyrico.

Ἀναίνονται) recuſant.

Ἀργηθῆναι αἱ μῆτραι) venationis indigent, id eſt, conceptionis, a menſtrua purgatione. Sic enim intelligendum eſt καὶ τὸ ὀδαξηθῶσι, hoc eſt, dentibus corrodentur. Facta autem eſt haec vox ab animalibus venatione captis.

Ἄλφιτα προκώνια) quae fiunt ex hordeo torrido, ſic Attici vocant.

[5] *ἀγρηθῶσιν MS. St. ἀγρηςῶσιν Chart. c η ap. Hipp. ſed aliis ἀγριαθῶσιν. Ex coniectura πρηαθῶσιν Foeſ. ἀγρηαθῆναι Euſt.* [6] *χρήζωσιν vulgg.*

* Quum hanc vocem, de qua ſuperius tractauit, inutiliter repetat Erotianus, dicere cogimur hunc libellum eſſe fragmentum eorum, quae ipſe ſcripſit, ab aliquo imperito ſine ordine collectum. EUST. Hanc vocem in graecis exemplaribus, quotquot vidi, omiſſam reperi.

vertere. Si conceptione indigent vteri, venter attollitur, et inflatur, et ſonitum edit. Videtur autem mihi legendum eſſe pro ἀγρηαθῆναι, ἀγρηαθῶσιν, quia ſtatim ſubiungit ὀδαξηαθῶσι. Vatic. codex pro ἀγρηαθῶσιν legit προσθέωσιν, ſed perperam. EUST. Apud Hippocr. legitur ἀγρηαθῶσιν per η, περὶ γυναικείων L. II. vbi ſcribitur ἢν ἀγρηαθῶσιν αἱ μῆτραι, ἡ γαςὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ καὶ σμαραγεῖ. ST. Prouocat autem Foeſ., ſubſtituens πρηαθῶσιν, ad locum de nat. mul. p. 224. 35. et habet Heſychium conſentientem, qui πρῆσαι per φυσῆσαι explicat.

r. Galen. in Exeg. exponit, quae ante coni ſiue metae erectionem fiunt; hoc eſt ex recentibus et teneris hordeis: nam et hodie in areis conus quidam erigitur, praeſertim locis pluuiis: eſtque lignum rectum, circa quod fructus in coni formam componuntur. Secundo de morbis

s[1] Ἀμφίδιον) τὸ πέριξ τῦ τῆς μήτρας τραχήλυ.

t[2] Αἰολᾶ) πλανᾶται.

u Ἄγνυ) λύγυ. Ἔστι δὲ ὄνομα φυτῦ· ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, λέγων, Ἄγνυ τε βρύα λευκὰ καὶ [3] ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον.

[4] Ἀγλαΐζεται) [5] καλλωπίζεται. Καὶ Ἀγλαὸν, τὸ καλόν.

x Ἀρικύμων) μεγαλοκύμων.

y Ἀχώρ) ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει [6] κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον [7] πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεσθαι. Μάλιστα δὲ [8] περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.

Ἀρχὴ

1 ἀμφιδέον ap. Chart. ex Hipp. quod etiam notauit Foes. et sic Eust. 2 αἰολᾶται Eust. et Foes. 3 ἐμπριόντα MS. D.

morbis mul. p. 264. v. 29. Καὶ ἄλφιτα προκώνια et polentae recentes tenues in aqua madefactae, quas etiam insulsas delingere prodest. Aldinus codex habet προκρήνια, quae vox est mihi prorsus ignota. Galenus in Exegesi dicit προκώνια esse farinas ex nouis hordeis. Alii autem, solas ex non arefactis. Posteriores, triticum tostum esse volunt. EUST. V. Foes. p. 530. Pollux explicat τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, et Hes. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυραμένων κριθῶν ἄλφιτα.

s. Ruffus Ephesius, libro primo de partium humani corporis appellationibus c. 31. Colli vteri ostium, primus meatus, Hippocrates graece ἀμφίδιον, a rotundi ferri, quo praefiguntur aratra, similitudine vocat. Galen. in Exeg. dicit esse rotundam oris vuluae extremitatem, labris cucurbitulae similem, per translationem a mulierum armillis vocatam, quae ἀμφίδεα ipsae quoque nominantur ab eo, quod est orbem comprehendere, et tanquam circumligare. EUST. Et hic et apud Hippocr. ἀμφίδεον legi debet, non ἀμφίδιον, vt ex etymo vocabuli apparet, quod a Galeno traditur. ST. Vide Foes. p. 42.

t. Galenus in Exeg. habet αἰολᾶσθαι, quod significat quasi vagari et errare. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 46. de erysipelate vteri.

Et

Ἀμφίδεον) id quod eſt circa collum vuluae.

Αἰολᾶται) vagatur.

Ἄγνȣ) viticis. Eſt autem nomen plantae, vt etiam teſtatur Nicander in Theriacis: Viticis germina alba colligantia Onogyrum.

Ἀγλαΐζεται) ornatur et pulcrum ſe reddit.

Ἀρικύμων) hoc eſt, μεγαλοκύμων. Maximis vndis tumens.

Ἀχὼρ) puſtulae ſpecies, ex qua contingit glutinoſam humiditatem, et quaſi furfuraceas ſquamas circumferri. Maxime vero in capite naſci conſueuit.

[4] *ἀγλαΐζηται MS. D. forte ἀγλαΐζει Foeſ.* [5] *καλλωπίζηται MS. D. forte καλλωπίζει Foeſ.* [6] *κολλώδη MS. D.* [7] *πιτυρώδης MS. D.* [8] *παρὰ MS. D.*

Et triſtatur et *αἰολᾶται τῇ γνώμῃ* mente variatur, ſeu vagatur. EVST. Suidas *αἰόλλει.*

u. Libro de affect. p. 186. v. 6. Crudis vero ramni foliis, aut *ἄγνȣ* viticis, aut ſalviae, aut tithymalli. Primo de morb. muliebr. p. 245. v. 25. Καὶ *ἄγνȣ καρπὸν*, viticis item fructum in vino bibendum dato. Et p. 256. v. 15. Bibendum autem dato *ἄγνȣ καρπὸν* viticis fructum. Et p. 257. v. 30. et p. 258. v. 3. Et libro ſecundo p. 285. v. 25. Si ſanguis largus ex vteris fluat, *ἄγνȣ* viticis folia cum vino nigro dato. Et p. 286. v. 36. Si pecten prae fluxu aquoſo doleat; *ἄγνȣ καρπὸν* viticis fructum cum melle terito, et in cataplaſmate pectini probe adhibeto. Nicandri locus eſt non longe a principio libri. EVST. Locus eſt in Theriac. v. 71. dicitur *ἄγνος caſtus flos, καὶ ἄγονός τις ὤν.*

x. Galenus in Exegeſi exponit, quae cito praegnans redditur. EVST. Loca laudat Foeſ. p. 93. Heſych. reddit *εὐσύλληπτος.*

y. Libro de alimento, p. 110. v. 44. Vlcus, cruſta, ſanguis, pus, ſanies, lepra, furfur, *ἀχὼρ* vlcera capitis manantia, ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero ſanies. EVST. V. Foeſ. p. 116.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Β.

[a] Βιώμενον) βιȢ̃ντα.

Βαιόν) τὸ ὀλίγον.

[b 1] Βοθρίας) [2] τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοιλίας ἕλκεσι νῦν λέγει.

[c 3] Βολιτά) τὰ μικρὰ βόλβια.

Βρύχιον) τὸ οἱονεὶ βύθιον, καὶ κατὰ βάθȢς κείμενον.

[d 4] Βηχία) βοτάνης εἶδος, ὃ Βηκίαν καὶ Βήκιον καλȢ̃μεν.

[e] Βρυγμός) ἰδίωμα ποιȢ̃ ψόφȢ.

Βλι-

[1] *βοθρείας MS. D. βοθρίοις) τοῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοίλοις etc. Foes.* [2] *τοῖς MS. D.*

a. Hanc dictionem pro viuente non inuenio, sed *βιώμενος* pro violentia vsurpatur ab Hippocrate; Secundo de morb. muliebr. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progressi vteri, suffocent, et concitatus fuerit aer *βιώμενος* violentatus, anxia est, et vomit. Germanus interpres vertit; et aer impeditus *βιώμενος* violenter attrahatur. EUST.

b. Hanc vocem apud Hippocratem non inuenio. *Βοθρίον* Galeno in libro de definit medic. est cauum vlcus ac purum in nigro oculi. De quo Actuarius libro secundo c. 7. inquit: Ex vlceribus oculi, quod in cornea tunica oritur, cauum et angustum, ac purum, *βοθρίον* et fossula nominatur. Paulus Aegineta libro tertio, c. 22. idem dicit. Galenus in libello de ossibus c. 4. *βοθρία* dicuntur concauitates maxillarum, quas subeunt dentes. EUST. Cf. Foes. p. 123.

c. Hanc vocem pro bulbis, nec apud Hippocratem, nec apud Galenum inuenio, sed pro stercore. Βολιτὸς enim attice stercus maxime asinorum et boum significat, quod *βολβιτὸν* dicitur. Secundo de morb. mul. p. 262. v. 18. Si os vteri non recte habuerit, *βόλβιτον* stercus bubulum siccum etc. pro fomento adhibeto. Et v. 26. *Βόλβιτον* stercus bubulum velut conchae testam efformato. Et infra etiam v. 37. Et p. 288. v. 4. *Βόλβιτον* stercus bubulum contusum, aceti dimidia mensura etc. adhibeto. Et p. 289. v. 15. Omnia, quae in vnguenta iniiciuntur, tundito ac cribrato, et super *βόλβιτον* stercus bubulum mittito. Et v. 17. addito etiam

PRINCIPIVM B.

Βιώμενον) viuentem.

Βαιόν) parum.

Βοθρίας) vlcera concaua in oculis nunc dicit.

Βολιτά) parui bulbi.

Βρύχιον) quafi βύθιον, id eft, fummerfum, et in profundo iacens.

Βηχία) herbae fpecies, quam βηκίαν et βήκιον appellamus.

Βρυγμός) idioma alicuius ftrepitus.

[3] *βολβιδεῖα mauult Foef. nam βολιτὰ funt apud Hef. ἀφόδευμα βοός.* [4] *βήκιαν MS. D. forte βήχιον tuffilago ex coniect. Foef.*

etiam metopo, et fuper βολβιτῷ ftercore bubulo fuffito. In quibus locis exemplar Aldinum habet βολιτὸν et βολιτῷ. Si fcriberetur βωλιτὰ cum ω melius effet. Nam βωλίτης boletum et fungum fignificat, fic dictum, vel quod conuolutum fit, et quafi globofum, vel ἀπὸ τȣ̃ βώλȣ a bolo feu rubrica, qua pictores aurum fuis operibus inducunt, a quo colore, fungos eos boletos nominaffe veteres Romanos et Graecos verifimile eft. Marcellus Vergilius in Diofcor. L. IV. c. 81. EUST. Foef. vt fuae emendationis veritas conftet, laudat περὶ γυναικ. L. II. p. 272. 28.

d. Apud Hippocratem hanc vocem inuenio, et pro herbae fpecie et pro tuffïcula pofitam. Quarto de art. t. 22. p. 495. v. 41. Idonea etiam funt folia betarum, aut βηχίȣ tuffilaginis. Galen. in com. ait: Tuffilago herba quaedam eft, propofito affectui falutaris, quum modice ficcet. Diofcorides L. III. c. 117. βήχιον defcribit. Pro tuffïcula vfurpat hanc vocem Hippocrates, fexto de morbis vulg. com. 8. t. 36. p. 351. v. 16. Cui fiftula rumpebatur, βηχία tuffïculae permanere impediebant. Et libro feptimo p. 367. v. 10. de fiftula inteftini: Et rurfus rumpebatur, et βηχία tuffes permanere prohibebant. EUST. V. Foef. p. 121.

e. Galenus in Exeg. dicit fignificare ftridorem ex dentibus collifis excitatum, nam βρύχειν eft fic ftridere. Libro de carnibus p. 43. v. 39. Libro de fuperfoetatione p. 49. v. 33. de fignis conceptionis. Tertio de diaeta p. 106. v. 20. Secun-

[f] Βλιχῶδες) οἱ δὲ Γλισχρῶδες. Ἐπικλῆς μέν φησι τὸ [1] λελιπασμένον [2] μετὰ [3] γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου. Εὐφορίων δὲ τὸ ἐκπεπιεσμένον καὶ κατάξηρον. Βακχεῖος δὲ καὶ Λυσίμαχος διὰ τοῦ π. γράφουσι [4] Πληρῶδες, σημᾶναι θέλοντες τὸ ἐξεπτυγμένον.

[ff] Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν, ἀλλά γε τὸ ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, οὕτως εἴρηται. Ἔστι γὰρ εἶδος ἰχθύος λεγόμενον Βλέννα καὶ Βλακὸς, [5] ὃς ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. Οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [6] Ὄρνισι. Λέγεται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν Βλάξ. Βλακεύειν δέ ἐστι τὸ μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τὶ [7] πράττειν. Ὡς καὶ Πλάτων ἐν ά Πολιτείας φησὶ, Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος· ἀντὶ τοῦ, νωθρὸν καὶ ὀλίγωρον.

[g] [8] Βομβυλίου) ἔστι μὲν τὸ βομβύλιον, εἶδος μελίσσης· σημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐλητὴν, παρὰ τὸ τοῖς αὐλοῖς βομβεῖν. Ἔστι δὲ καὶ [9] βυκὶς εἶδος στενοστόμου.

Βρύ-

[1] λελεπισμένον Suid. ap. Hippocr. λελιπασμένον, μὴ καθαρὸν Foeſ [2] κατὰ vulgg. [3] γλιώδες MS. D. [4] πλιχῶδες pro πληρῶδες MS. St. πληχῶδες Chart. πλιχόδες vulgg. βληχῶδες et βλιχῶνως Heſ. falſo.

Secundo de morb. p. 149. v. 39. Et p. 151. v. 10. Libro de natura mul. p. 223. v. 27. et 47. Secundo de morb. muliebr. p. 265. v. 23. Et p. 279. v. 13. Et p. 283. v. 11. Libro de ſterilibus p. 291. v. 45. EUST. V. Foeſ. p. 129.

f) Hanc vocem non inuenio apud Hippocratem, ſed γλισχρῶδες. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 41. de oſſe fracto, aut rupto, aut contuſo, per errorem derelicto. Et quod inflammatum eſt ex ipſo emoritur, et γλισχρῶδες viſcoſum fit, et apparet velut ſalſamentum, colore fuluum, ſubliuidum. Quidam pro πληχῶδες ſcribunt πληρῶδες. EUST. Apud Hippocr. de vuln. cap. non βλιχῶδες ſed γλισχρῶδες reperio, vbi ſcribit καὶ ἐπειδὰν τοῦτο γένηται, τὸ ἕλκος ἄχροον γίνεται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχὼρ ῥέει σμικρὸς, καὶ τὸ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Alibi autem apud eumdem ſcriptorem legitur σὰρξ γλισχρανθῇ. ST. Cf. Foeſ. p. 123.

ff) Pro ὀλιγωρεῖν, id eſt, con-

Βλιχῶδες) Alii vero γλισχρῶδες. Epicles quidem inquit, quod est impinguatum humiditate lubrica et impura. Euphorion vero, quod expressum est, et aridum. Bacchius vero et Lysimachus per π scribunt, πληχῶδες, significare volentes quod detectum est.

Βλακεύειν) parui facere, etenim ita dicitur plurimum immorari; est enim genus piscis, qui dicitur βλακὸς, qui in coeundo δυσαπολύτως, id est, * *difficulter* auellitur, cuius meminit etiam Aristophanes in auibus. Dicitur autem recto casu βλάξ. Βλακεύειν autem est cum segnitie ac negligentia aliquid facere, vt inquit Plato in primo libro de republica: Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος. Βλακικὸν, hoc est, torpens ac negligens.

Βομβυλίῳ) Est quidem βομβύλιον apis species. Significat etiam tibicinem, eo quod tibiis βομβεῖ, id est, strepat. Est etiam et vasculi species angusti oris.

[5] *ὡς vulgg.* [6] *ὄρνησι MS. D.* [7] *παράττειν MS. D.* [8] *βομβλίῳ MS. D.* [9] *βικίῳ mauult Foes.*

* difficile EUST.

contemnere, vel negligenter aliquid agere vsurpatur. Secundo de fract. t. 55. p. 463. v. 27. Porro si alterum tibiae os fractum fuerit, extensione quidem debiliore opus habet, non propterea omittenda intentio est, aut βλακεύειν negligenda. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 29. de fractura nasi. Commodissime enim restituitur nasus fractus, praecipue eadem die, vel certe paulo post: Sed καταβλακεύουσιν, torpent medici, sic vertit Vidius. Germanus interpres, segniter agunt medici. Et com. 3. t. 83. p. 490. v. 24. de femore luxato: Quos tenera aetate calamitas haec inuasit, plerique in dirigendo corpore καταβλακεύουσι negligentes sunt. Et v. 26. καταβλακεύουσι negligentes item nonnulli sunt in recte ambulando, sic vertit Vidius. Germanus interpres, ad directionem tardi sunt, et ad ambulationem rectam cunctantur. EUST. Cf. Foes. p. 122.

g. Libro tertio de morb. p. 163. v. 46. de pleuritide. Post balnea etiam vinum dulce et aquosum bibendum est, non frigidum, modicum, ἐκ βομβυλίῳ, ex angusti oris vasculo. EUST. Haec postre-

ma

[h] Βρύξαι τὰς ὀδόντας) ἤγουν βιαίως ἐνερεῖσαι, ὡς ἦχόν τινα [1] γίνεσθαι, τῶν κάτω πρὸς τὰς ἄνω κρουόντων.

[i] Βύζην) ἀθρόως.

[k] [2] Βδελύξειν) συγήσειν.

[l] [3] Βάκχαρις) εἶδος βοτάνης, καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται.

[m] [4] Βδελλάζηται) ἀμέλγηται. Εἴρηται δὲ παρὰ τὰς [5] βδέλλας.

Βολ-

[1] γενέσθαι MS. D. [2] βδελύξι et συγήσει ex coniect. Foes.

ma significatio conuenit huic loco Hippocratis, de morbis L. V. καὶ οἶνον γλυκὺν καὶ ὑδαρέα προπίνειν μὴ ψυχρὸν, ὀλίγον ἐκ βομβυλίου εὐρυστόμου. Ceterum βίκος, cuius diminutiuum est βικίον, non autem βύκος, cum apud alios tum apud Xenoph. scriptum reperitur, quare et hic rectius legitur βικίον. ST.

h. Primo de morb. mul. p. 232. v. 28. Et venter ipsius durus erit, et maior quam prius, et βρύξει τοὺς ὀδόντας dentibus fremet. Et p. 235. v. 7. de suffocatione repentina. Quaedam etiam τοὺς ὀδόντας βρύχει dentibus fremunt. Et p. 242. v. 35. de partus purgamentis. Et tumet, et οἱ ὀδόντες βρύχουσι dentes strident. Et libro secundo p. 278. v. 28. Et cor vibratur, et βρύχει dentibus frendit. EUST. Hes. τρίζειν τοὺς ὀδόντας.

i. Galenus in Exeg. exponit, cumulate, vel consertim. Aduertendum tamen est, in aliquibus exemplaribus perperam scribi βύξην. Primo de morb. mul. p. 234. v. 21. de copiosis mensibus. Semel aliquando multi descendentes, et βύζην cumulate prodeuntes, os vterorum impetu suo magis dilatant. EUST. V. Foes. p. 129.

k. Primo de morb. mul. p. 244. v. 21. de muliere ex partu nimis purgata. Aliquando etiam horror, et cibi fastidium et omnino βδελύξεται abominabitur. Et v. 46. et cibum fastidit, et vigilabit, et βδελύξεται abominabitur. EUST. Hinc βδελυγμίαι sunt ναυσίαι Hesychio.

l. Galenus in Exeg. pro vnguento tantum exponit, quod in Lydia fit, de quo meminit Hippocrates in libro de natura muliebri p. 215. v. 9. de vteris agglutinatis. Et in coxam sanam decumbat, et apponat βάκχαριν baccharim vnguentum, aut oleum album ad coxam sanam. Et

p. 218.

Βρύξαι τὸς ὀδόντας) hoc eſt, vehementer firmare dentes inferiores cum ſuperioribus, vt ſtrepitus quidam fiat.

Βύζην) cumulate.

Βδελύξειν) odio habere, odio proſequi.

Βάκχαρις) herbae ſpecies, et vnguenti, cuius etiam meminit Ariſtophanes.

Βδελλάζηται) emulget, dicitur autem ab hirudinibus.

Βολ-

[3] βάκκαρις vulgg. [4] βθηλάξηται MS. D. [5] βδέλας MS. D.

p. 218. v. 23. Si puerperae vteri in coxam incubuerint, aut ad lateris mollitudinem, ad ſanam coxam, oleum Aegyptium album, aut βακχάριν baccharim vnguentum apponere oportet. In quibus locis notandum, perperam in impreſſis exemplaribus hanc dictionem per duplex κκ ſcribi, et in latino codice per duplex cc. Secundo de morbis muliebribus p. 269. v. 43. Proinde ad vteros quidem lanam quam maxime fieri poteſt ad foramen apponito, ita, vt pennae obvolutam, vnguento albo, aut Aegyptio, aut βακχαρίῳ bacchario, aut amaricino tingas. Pro herba in eodem libro p. 284. v. 17. vſurpatur, de capitis dolore. Curetur autem ſic: Cucumeris ſilueſtris anniculi internam partem, fel tauri, florem aeris, cum βάκχαρι bacchare terito, et ſubdititia formato. EUST. Cf. Dioſc. L. III. 51. Plin. L. XXI. c. 6.

m. Galenus in Exeg. ait, βδέλλῳ in maiore de praedictione et ſecundo, vt inſcribunt quidam; Dioſcoridi placet varicoſam venam ſic vocari, mihi autem de hirudine proprie dici. Hanc ego vocem apud Hippocratem non inuenio, ſed βδέλλαν in ſecundo prorrh. p. 419. v. 26. vbi loquitur de his, quibus fauces implentur ſanguine: Huius, inquit, conſiderandae ſunt nates et fauces, an vlcus aliquod habere compareat in hoc loco, aut βδέλλαν hirudinem. Quod autem nonnulli noui medici de hac re Galenum ſubſannent, mirum non eſt: quandoquidem nemo doctus imperitorum reprehenſionem euitare poteſt. Sane bibere aquam, in qua hirudo ſit, nec rationi, nec experientiae repugnat: quandoquidem hominum negligentia maiores lapſus incurrit. Vt enim alia modo praeteream, noui hominem aquam impuram hirudinibus exi-

n [1] Βολβόν) βοτάνης ὄνομα.
o [2] Βατίδες) ἰχθύων ὄνομα.
p [3] Βρίσῃ) βαρύνῃ.

᾿ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

a Γαργαρεών) τὸ κύριον ὄνομα τὸ ὑπὸ τὸν [4] ὑπερῴαν νῦν λέγει. Ἡ γὰρ Σταφυλὴ, καὶ ἡ Κιονὶς, καὶ ἡ Ἰμὰς,

[1] βόλβιον forte Foes. [2] βατίδος Eust. et Iunt. ex operarum errore.

exiguis, ac visum paene effugientibus plenam bibisse, et sanguinem multis diebus screasse, ita vt medici de affectione vasorum pulmonis dubitarent: cui amicus hirudinem faucibus adhaerentem auulsit: quam sensim creuisse non dubito. EUST. In laudato quidem prorrh. loco quidam vocem βδέλλαν per *venam varicosam* interpretantur, quam tamen explicationem reiicit Mercurialis, neque iniuria, in varr. lectt. L. I. c. 21. p. 48. et ex Herodoto docet hirudinem intelligendam esse. Et haec explicatio cum ἀμελγῆται optime conuenit.

n. Galen. in Exeg. habet βόλβιον, de quo Hippocr. in libro de morb. mul. Proinde quidam bulbi nomine narcissum significari male sunt arbitrati. Dioscor. L. secundo c. 160. et 161. habet βολβός. Numquid autem idem sit βολβὸν et βόλβιον? Et num exemplar Erotiani mendosum sit, et pro βολβὸν, βόλβιον legendum sit, tu ipse inquires? Ego enim vtramque vocem apud Hippocratem invenio: Primo de morb. mul. p. 257. v. 22. de foecunditatis experimentis. Aut βόλβιον bulbion ex tritico tritum, et vino subactum in lana apponito. Et libro secundo p. 284. v. 12. Hanc cum melle et vino apponito, aut βόλβιον bulbion. Conspicitur autem in tritico maxime Aegyptio, acre simile cumino Aethiopico. Septimo de morb. vulg. p. 365. v. 45. de Cliniae sorore seniore: Abscessit autem dolor moderatus ad lateris mollitudinem. Βολβοῦ bulbi succus, et vinum lactei teporis austerum, panes quam paucissimi cum oleo, etc. EUST. V. Foes. p. 124.

o. Libro de internis affectionibus p. 195. v. 22. Deinde modico tempore interposito prandeat panem, et obsonium habeat, frustum torpedi-

Βολβὸν) herbae nomen.
Βατίδες) piſcis nomen.
Βρίσῃ) onerat.

PRINCIPIVM Γ.

Γαργαρεὼν) proprium nomen, nunc autem quod ſub palato eſt, intelligit. Vua enim, et Columella, et ἱμὰς,

[3] βρύσῃ MS. D. [4] ὑπεροὰν MS. D.

pedinis, aut ſquatinae, aut galei, aut βατίδος raiae. Et v. 32. Edat autem torpedinem, ſquatinam, βατίδα raiam, galeum, paſtinacam, et ranas. EUST. Vide Plin. XXXII. 7. vocatur et βάτος. Heſych. tamen βάτον et βατίδα inter ſe differre cenſet. V. Foeſ. p. 119. Heſ. βατίδες ſunt εἶδος ἰχθύος πλατύ.

p. Primo de morb. mul. p. 234. v. 9. de diminutis menſibus: Verum his locis non ſemel dolet, ſed alias, atque alias, qua parte ſanguis diſcretus in vteris eſſe non potens, βρίσῃ grauarit. Germanus interpres vertit, impetu ſuo grauarit. EUST. Adde locum περὶ φυσῶν, p. 120. 33.

a. Quid ſit gurgulio declarat Aretaeus libro primo de cauſ. et ſign. acut. morb. c. 8. Ruffus Epheſius de partium humani corporis appellationibus L. I. c. 8. et altero L. I. c. 8. Galenus, tum alibi, tum ſexto de compoſitione medicamentorum ſecundum locos c. 3. Aetius libro VIII. c. 40. Paulus Aegineta L. VI. c. 31. Secundo de morbis p. 141. v. 43. de vua morbo. Vua ſit, quum pituita de capite ad γαργαρεῶνα gurgulionem deſcenderit. Et v. 45. Venoſus eſt γαργαρεὼν, gurgulio ac craſſus. Et v. 48. Nam vena calefacit, et prae caliditate partes circa γαργαρεῶνα gurgulionem ſanguine replet. Et p. 145. v. 41. de angina. Si apprehenſa lingua inſpexeris, γαργαρεὼν, gurgulio non magnus eſt, ſed mollis. Et p. 146. v. 44. Si vero morbus in faucibus fiat, ἄκρος ὁ γαργαρεὼν, ſumma gurgulionis pars aqua impletur, et pluries. Libro de affectionibus p. 179. v. 47. Si vero vua dependerit, et ſuffocarit, quidam hoc γαργαρεῶνα gurgulionem vocant, ſtatim gargariſmis vtendum eſt. Secundo de morbis vulg. ſect. 2. p. 314. v. 14. de anginoſis. Erant autem haec in facie maxime conſpicua, et in ore, et interſepto iuxta γαργαρεῶνα gurgulionem.

Ἰμὰς, πάθη εἰσὶ τȣ̃ γαργαρεῶνος. Γαργαρεὼν δὲ ὠνομάσθη παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ [1] τραχείᾳ ἐξ αὐτȣ̃ ἀρτηρίᾳ.

[b] Γονίμη ἡμέρα) ἀντὶ τȣ̃ περιττή. [2] Ἐπειδὴ αἱ περιτταὶ ἡμέραι ὡς ἐπίπαν κρίσιμοι τυγχάνȣσι καὶ γεννητικαὶ τινὸς ὠφελίμȣ. [d] Ὅθεν καὶ [3] γόνιμον μῆνα τὸν περιττὸν καλȣ̃σι.

[c] Γονοειδὲς) τὸ ὅμοιον γόνῳ, τȣτέςι σπέρματι· [4] αὐτὸ γὰρ ἐν [5] τῷ [6] Περὶ [7] τόπων τῶν [8] κατὰ ἄνθρωπον φησί·

[1] τραχία *MS. D. non diphthongós.* [2] ἐπειδὰν *vulgg.* [3] γόννμον *MS. D.* [4] *legendum potius* αὐτὸς, *et ſic Chart. quoque.* [5] ὦ *vulgg.*

nem. Et libro tertio com. 2. t. 3. p. 320. v. 42. de Euryanactis filia. Haec incipiente morbo fauces dolebat, et perpetuo ruborem habebat, et γαργαρεὼν gurgulio reuulſus. Tertio progn. t. 21. p. 407. v. 41. Οἱ δὲ γαργαρεῶνες, gurguliones autem periculoſi ſunt, vt et reſecentur, et ſcarificentur, quamdiu rubicundi fuerint, et magni. Et v. 44. Et fiat extrema γαργαρεῶνος gurgulionis pars maior et rotunda. EUST. V. Foeſ. p. 133. Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 197. Sic dictam putat a ſono, quem iſta particula in faucibus edimus, fictum, ſolo in homine vltimo palatu inter tonſillas dependentis carunculae vocabulum eſt; id Latinis ingratum caninae literae occurſum emollituris, forte etiam ad gulam ſeu iugulum, cui imminet, reſpicientibus *gurgulio* Perſ. Sat. 4. ad mentulam tentigine ſurrectam per metaphoram tranſtulit; alii, σταφυλὴν, κίονα, κιονίδα, v. locos ab Euſt. laudatos, et *vuam* et *columellam* appellarunt.

b. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 37. de hydropicis. Si febre tenente partes circa faciem graciles fuerint, ἐν ἡμέρῃ γονίμῳ in die impari, ſequenti die ſolvetur. Et v. 39. Si non ἐν τῇ γονίμῃ in die impari febris dimittat, recidiuare neceſſe eſt. Et ſect. 6. p. 318. v. 6. In conuulſionibus, ſi vox ἐν γονίμῳ in die impari ſoluitur, a magno morbo liberat. Et v. 10. Solutio enim ſimilis eſt voci. Soluitur autem ἐν γονίμῃ in die impari. Et v. 15. At interceptio morbi fieri non poterit, niſi ἐν γονίμῃ ἡμέρῃ in impari die. Neque principium fieri poterit ἢν μὴ ἀγόνῳ ἡμέρῃ καὶ μηνί. Ἔτι δὲ γονίμῳ. Sic habent impreſſi codi-

ἱμὰς, id eſt, Lorum, γαργαρεῶνος, hoc eſt, gurgulionis ſunt affectus. Dictus eſt autem γαργαρεὼν παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτοῦ ἀρτηρίᾳ, hoc eſt, a titillatione, quae ab ipſo fit in trachea arteria.

Γονίμη ἡμέρα) hoc eſt, περιττή. Impar, quoniam impares dies vt plurimum ſunt critici, et vtilitatem aliquam nobis afferunt. Vnde etiam γόνιμον menſem τὸν περιττὸν, hoc eſt, imparem appellant.

Γονοειδὲς) ſimile γόνῳ, id eſt ſemini: ſic enim inquit in libro de locis in homine, γονοειδὲς igitur vrina alba

[6] Προῤῥητικῷ *ſuſpicatur Foeſ. quia in L. de locis nulla huius rei fiat mentio, librariiſque mendum hoc ex lapſu memoriae tribuit.* [7] τόπον *MS. D.* [8] κατ' ἄνθρωπον *vulgg.*

codices: quae verba ſonant; niſi pari die et menſe, adhuc autem impari. Quidam pro ἔτι, adhuc, ſcribunt ἔτει, anno, et ideo interpretes vertunt niſi die pari, itemque menſe et anno pari. Verum vltima dictio, γονίμῳ, aut deprauata eſt, aut male conuerſa. Non enim vox illa par, ſed impar ſignificat. Et v. 17. Qui moriuntur, eos neceſſe eſt γονίμῳ ἡμέρῃ die impari, καὶ γονίμῳ μηνὶ et menſe impari, καὶ γονίμῳ ἔτει ac anno impari mori. Et v. 19. Si vero in γονίμῳ ἔτει impari anno fiat, ab vtriſque γονίμους impares fieri neceſſe eſt. Si autem in ἀγόνῳ ἔτει anno pari, et ἀγόνῳ ἡμέρῃ die pari, neceſſarium eſt in γονίμῳ ἡμέρῃ impari die mori. EUST. Hippocr. epidem. L. II. ἀπόληψις δὲ τοῦ νοσήματος οὐκ ἂν γένοιτο εἰ μὴ ἐν γονίμῃ ἡμέρᾳ. ST. Cf. Foeſ. p. 140. et Galen. de diebus decretoriis.

c. Locum, quem Erotian. adducit ex Libro de locis in homine, nuſquam reperio. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 18. p. 307. v. 38. de Philiſco: Vrinae variae, quae habebant innatantia quaedam rotunda, γονοειδέα geniturae ſimilia, diuerſa non ſubſidebant. Et libro ſecundo ſect. 3. p. 315. v. 45. de Scopo: In ſubſidentia vero ſubalbum quiddam adhaerens vaſi, tenue, neque γονοειδὲς geniturae ſimile, neque diſſimile. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 32. de eo qui in Dealcis horto decumbebat. Vrinae tenues, variae, in medio pendens quiddam habentes, minutim diſperſum, velut farinae craſſiores γονοειδέα geniturae ſimiles. Et com. 2. t. 1. p. 320. v. 14.

φησί· γονοειδὲς ὂν ὖρον, τὸ λευκὸν καὶ παχύ. Ἐὰν δὲ [1] Τονοειδὲς γράφῃ, τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ πόνου καί τινος συντονίας ἀναπνεόμενον λέγει.

[d] Γονή) ὅτι μὲν τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὅτι δὲ τὴν μήτραν. Κεῖται ἐν πολλοῖς παρ' Ἱπποκράτει.

[e] Γλῶσσα λιγνυώδης) μέλαινα καὶ [2] τεφρώδης. Ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸν Λιγνὺν, ἥτις ἐστὶ [3] καπνώδης αἰθάλη. Γίνεται

[1] Γονοειδὲς vulgg. et γράφει MS. D.

v. 14. de Philiftide: Vrinae tenues, pellucidae, habebant quiddam medio pendens γονοειδὲς geniturae fimile. Et libro fexto com. 2. t. 37. p. 345. v. 5. In Perintho γονοειδὲς geniturae fimilis vrina talis, quae effet iudicatoria, etiam pectinis affectionum. Et libro feptimo p. 357. v. 17. de vxore Theodori. Quod minxerat de feftucis detrahebatur, vifcofum, γονοειδὲς geniturae fimile. Primo prorrh. c. 2. t. 60. p. 411. v. 2. Num his turbidus fpiritus, et γονοειδὲς geniturae fimile quid fuperueniens, fingultum iudicat? Et comm. 3. t. 48. p. 412. v. 33. Conturbata in his vrina non mala, neque id, quod γονοειδὲς geniturae fimile, in ipfa refidet. In coacis praenotionibus p. 429. v. 17. Aluo fuppreffa exudantes, num his turbidus fpiritus, et γονοειδὲς geniturae fimile quid pertranfiens, fingultum fignificat? Et p. 433. v. 39. Conturbata in his vrina mala non eft, neque id, quod γονοειδὲς geniturae fimile in ipfa refidet, verum plerumque hi aquofa mingunt. EUST. Vide Foef. p. 141. Hefych. interpretatur γόνῳ εἰκός.

d. Pro femine vt plurimum haec vox vfurpatur; interdum pro vtero et partibus genitalibus. Secundo de morb. vulgar. fect. 1. p. 312. v. 1. Vnde fit, vt teftis ex tuffi intumefcens, nos commonefaciat communionis, quae eft pectoris, mammarum, γονῆς vteri, vocis. Germanus interpres et alii, geniturae vertunt. Tertio de artic. t. 41. p. 485. v. 40. Spina a facro quidem offe vfque ad magnum fpondylum, iuxta quod crurum annexio dependet, caua eft. Nam et vefica et γοναὶ partes naturales, et id inteftinum, quod laxum eft fupra anum, hac parte continetur. In cuius com. Galenus inquit: Naturales partes, quas γονὰς dixit, intellexit eas, quae generationi accommodantur, vterum in feminis, quae femini aptantur in maribus γεννητικὰ nuncupantur. Haec Galenus, qui in vfu huius vocis licentia vtitur, quandoquidem ea, quae fcribit, verbis

alba et craſſa. Si vero τονοειδὲς πνεῦμα ſcribatur, ſignificat reſpirationem cum labore, et quadam contentione.

Γονή) aliquando ſemen: aliquando vuluam ſignificat. Reperitur haec vox multis in locis apud Hippocratem.

Γλῶσσα λιγνυώδης) lingua nigra, cinerea. Eſt autem appellata παρὰ τὴν λιγνὴν, quae eſt fumoſa fauilla. Fit

[2] τεῤῥόδης MS. D. τιφρώδης vulgg. [3] καπνώδες MS. D.

verbis Hippocratis ad amuſſim non quadrant. Γονὴ enim non videtur ex hoc loco attribui poſſe membro genitali maris et feminae, quia teſtes viriles hinc inde ab oſſibus pubis pendent, et non continentur a concauitate, quae fit ab oſſe ſacro, in qua Hippocrates dicit contineri veſicam et γονάς. Hanc ſententiam citat Galenus libro de vteri ſectione c. 1. ibique aſſerit γονὴν vel genitalia membra, vel ipſum etiam vterum ab Hippocrate appellari. Eadem ſententia, paucis quibuſdam mutatis habetur in Mochlico p. 505. v. 36. Spina vero a ſacro oſſe vſque ad magnam vertebram cnruata, veſicaque et γονὴ genitale, et inteſtinum rectum hic curuatum. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 15. Muliere aegre pariente, ſi puer ἐν τῇσι γονῇσιν in genitalibus locis haereat, et non facile exeat, ſed cum labore, ac medici machinamentis, tales pueri modicae vitae ſunt. In quo loco hac voce vtitur pro vtero: libro de vſu humidorum p. 113. v. 14. Quoniam imus venter calida delectari videtur, conſiderandus locus eſt, et poſtea extremae partes, et veſica, et γονὴ genitale, et virilis membri glans natura frigidior, quam quis patet. Ruffus Epheſius libro I. de partium humani corporis appellationibus c. 31. Genitale mulieris μήτρα καὶ ὑστέρα vterus, vuluaque vocatur, Hippocrates autem et δελφὴν et γονὴν dicit. Ignorandum non eſt γονὴ eſſe nomen peſſi ad concipiendum, qui deſcribitur a Paulo Aegineta L. VII. c. 24. EUST. Galenus autem γονὰς plurali numero ſcribit vocaſſe Hippocratem τὰ γεννητικὰ μόρια, in feminis videlicet μήτραν, in viris τὰ σπερματικὰ μόρια. Locus autem Hippocratis, in quem hoc Galenus annotat, eſt in libro de artic κύστις τε γὰρ γοναὶ, καὶ ἀρχῆ τὸ χαλαρὸν ἐν τετέῳ ἔκτισαι. ST.

e. Galen. in Exeg. habet λιγνυώδης denigrans, quia λιγνὺς fuligo nigra eſt. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 73. p. 326. v. 44. de virgine

Γίνεται δὲ τοιαύτη διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν φλόγωσιν. Φησὶ γὰρ, πελίη δὲ γεγονυῖα. Ἤγουν λιγνυώδης.

f [1] Γλισχρόχρεα) τὰ μετά τινος κολλώδους ἐπαφῆς παρατετηρημένα τὴν χροιὰν ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον.

g Γῆν μεταμείβειν) ἤγουν πορεύεσθαι. [2] Ἀμείβειν γὰρ τὸ ἀλάσσειν καὶ μεταπορεύεσθαι.

h [3] Γυῖον) Βακχεῖος ἐν α', σῶμα φησὶν ἢ μέλος· οὐκ ὀρθῶς φήσας. Κατὰ γὰρ τῶν [4] μυῶν ἰδίως τέτακται· ὡς καὶ Ὅμηρος, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά.

i [5] Γαργαλισμοῦ) Γάργαλος καὶ Γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν [6] πασχητιουσῶν γυναικῶν [7] εἰλημμένης

[1] γλισχρόχρα Chart. γλισχρόχολα Ald. [2] ἀμήβειν vulgg. [3] ſcribitur et γῦον omiſſo ι.

in Lariſſa: Γλῶσσα λιγνυώδης, lingua fuliginoſa, arida. In cuius com. Galen. inquit: Sic vocari tinctam quaſi fuligine quadam, quae ſicca ex vaporibus erat. Et libro ſexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 33. Γλῶσσα lingua vrinam ſignificat. Γλῶσσαι linguae virides cum pallore, biliosae: biliosum autem a pingui: rubicundae vero a ſanguine: nigrae ab atra bile: ſicca ab ἐκκαύσιος λιγνυώδεος exuſtione fuliginoſa, et vterina parte. EUST. Foeſ. laudat locum Hipp. epidem. III. aegr. 12. poſt ſt. peſt.

f. Hanc vocem non reperio apud Hippocratem; ſed γλισχρόχολα. Quarto de morbis vulgar. p. 331. v. 37. de vxore Temenae: Aluus enim egerebat multa γλισχρόχολα, viſcoſa bilioſa. Et v. 43. Filius mulieris Apemanti ſororis, praecordia magna, et ſplenis ſpirituoſus ſeceſſus γλισχρόχολος amarae bilis, ſic vertit Germanus interpres, Caluus vero, glutinoſa. Vertendum puto: ſeceſſus glutinoſus bilioſusque. Sunt qui velint pro γλισχρόχολα hoc loco reponendum eſſe γλισχρόχροα. EUST. Apud Hippocr. Ald. editionis non γλισχρόχροα ſed γλισχρόχολα legitur: vbi, an lectio haec Erotiani reponenda ſit, dubito, in cuius explicatione puto παρατετηρημένα eſſe mendoſum. Habetur autem apud Hippocr. epidem. L. IV. γαστὴρ γὰρ διήει πολλὰ γλισχρόχολα, et paulo poſt, διαχώρησις γλισχρόχολος, ὑπόκοπρος, κοπιώδης. ST. Foeſ. p. 137. laudat loc. de vulner. cap. p. 450. 41.

g. Locus Hippocratis eſt in ſexto de morbis vulgaribus, com.

Fit autem huiusmodi ex nimia inflammatione: inquit enim πελίη δὲ γεγονῦια, videlicet λιγνυώδης, id est, fuliginosa.

Γλισχρόχροα) sunt corpora, quae retinent colorem tendentem in deterius cum contactu mucoso instar glutinis.

Γῆν μεταμείβειν) solum vertere. Ἀμείβειν enim est mutare, de loco in locum proficisci.

Γυῖον) Bacchius in primo, corpus inquit, vel membrum: verum non recte, ad membra enim proprie refertur, vt etiam testatur Homerus, γυῖα, id est, membra posuit agilia.

Γαργαλισμῦ) dicitur γάργαλος καὶ γαργάλη, irritatio. Ducta est autem vox a prurientibus feminis, vt etiam

H 2

[4] *μελῶν MS. St. et Chart.* [5] *γαργαλισμὸς, rectius, Foes.* [6] *πεσχητιεσῶν MS. D.* [7] *εἰλημμένης MS. D.*

com. 5. t. 20. p. 347. v. 37. In morbis longis γῆν μεταμείβειν terram mutare commodum. EUST. Et Hesychius ἀλάσσειν explicat.

h. Pro membro: Libro de locis in homine p. 65. v. 14. Scapulae vero ad γυῖα membra articulantur brachii, siue totius manus, incumbentes in ipsum os, quod ἐν τῷ γυιῷ in membro est. Et v. 22. Quae vero infra sitae sunt, et intus reclinatae, hae vtraeque committuntur ad radium ex supernis ἀπὸ τῦ γύιῦ a membro procedentem, ἐντὸς τῦ γύιῦ et intus ad membrum coarticulantur. Secundo de morb. mulier. p. 267. v. 6. Et quum aliquid festinanter egerit, anhelatio ipsam inuadit, et γυῖα membra exsoluuntur. Primo de art. t. 26. p. 474. v. 25. Quibus autem bene se habet τὸ γυῖον membrum, et carnosis; minus excidit, et difficilius reponitur. Pro corpore etiam ponitur: Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 28. p. 347. v. 11. Oculi prout validi fuerint, ita etiam γυῖον corpus. In cuius com. Galenus ait: Nam si oculi bene colorati sunt, γυῖον corpus totum in salubri statu esse significant. Locus Homeri est Iliadis quinto, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. *Membra autem fecit leuia, pedes et manus insuper.* EUST. Cf. Foes. p. 143.

i. Indicatur locus περὶ τροφῆς, p. 111. 5. vbi Foes. monet: γαργαλισμὸς scribitur, et corporis titillitationem indicat.

μένης τῆς λέξεως. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [1] Γηρυτάδῃ, καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι.

[k] [2] Γογγυλίδια) τὰ μικρὰ καταπότια. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος.

[l] [3] Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς ἐμβρέχειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

[m] [4] Δυσήνιος) δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φερούσης.

Διο-

[1] Γυρυγάδι MS. D. Γηρυτάδει, Eust. [2] γογγυλίδα MS. D. et sic Eust. et Iunta.

k. In aliquibus exemplaribus scribitur γογγυλίδια. Galenus in Exegesi habet γογγύλιον rotundum, et γογγυλίδια parui globuli, et pilulae. Reperio apud Hippocratem γογγυλίδας pro rapis vsurpari, libro de internis affectionibus p. 207. v. 3. Et fructus paeoniae grana decem in vino nigro cocta bibenda dato: et γογγυλίδας rapas decoctas faciens, sorbeat succum, condiens caseo non salito, et papauere, et sale, et oleo, et silphio, et aceto. Germanus interpres vertit, rapi probe percocti succum sorbeat, caseo insulso conditum etc. EUST. Hic γογγυλίδια, apud Hippocratem autem γογγυλίδας inuenio, περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, vbi scribit, καὶ γογγυλίδας διέφθους ποιέων etc. Habet tamen et Galenus γογγυλίδια, quod exponit τὰ μικρὰ σφαιρία, ὥσπερ εἰ καταπότια. ST. Hesych. interpretatur στρογγύλον, et σκληρόν.

l. Galenus in Exeg. inquit, λίπα oleum, vt in libro de morb. mul. secundo. τέγγειν est humectare. Has ego dictiones simul iunctas apud Hippocratem non reperi. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 33. Illitio autem sit λίπα oleum. Et p. 277. v. 39. Oleum vero ne adhibeto, neque aliud pingue, aut λίπα pinguedinem habens. Et p. 278. v. 4. Si vlcerati fuerint vteri, et extreme foras processerint, ἐλαίῳ χρίων λίπα τὰς χεῖρας ἐντιθέναι, id est, oleo illitis manibus indito. In qua clausula dictio ἐλαίῳ fortasse superflua est. Et v. 27. Et femora rosaceo λίπα oleo inungat. EUST. Vide Foes. p. 132.

m. Galenus in Exeg. habet δασανίης, et δυσηνίος. Critias

etiam teſtatur Ariſtophanes ἐν γηρυτάδει, et Diphilus in Danais.

Γογγυλίδα) paruae pilulae; dictae autem ſunt a formae ſimilitudine.

Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) id eſt, abunde perſundere.

PRINCIPIVM Δ.

Δυσήνιος) aegre, ac difficulter moleſtias ferentis.

[3] forte pro γάλακτι λιπαρῷ Foeſ. τέλειν MS. D. [4] δησανίος vulgg. δυσάνιης Gal.

tias in libro de amoris natura vel virtutum, ſic explicat: Δυσανίης eſt quicumque paruis de rebus triſtitia afficitur; de magnis pluſquam ceteri homines, vel longiore tempore. Δυσήνιος eſt, qui non facile triſtitia afficitur; eſt etiam is, qui frenari aegre poteſt, aut moroſiſſimus eſt. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 82. p. 326. v. 34. In Thaſo mulier δυσάνιος moroſa, ex moerore cum occaſione erecte obambulans, inſomnis facta eſt, et cibi faſtidiens. In cuius com. Galenus ait: Quid δυσάνιος ſignificet, declarauit Critias his verbis: Moroſus eſt is, qui paruis de rebus, et de magnis plus, diutiuſque ceteris mortalibus triſtatur. Aldinus codex non δυσάνιος, ſed δυσήνιος habet, vt Erotianus. EUST. Erotianus δυσήνιος genitiuum facit in hac ſua expoſitione, at Galenus nominatiuum, ſicut Heſychius, et rectius, meo quidem iudicio. Imo nec Erotianum ita ſcripſiſſe exiſtimo. Idem Galenus habet et δυσανίης, cui eamdem dat ſignificationem, quam Heſychius τῷ δυσήνιος. Exponit enim ille, ὅς τις ἐπὶ τοῖς σμικροῖς ἀνιᾶται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Heſychius autem inter ceteras explicationes hanc ponit, δυσήνιοι, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι. Quae expoſitio etiam conuenit cum ea, quam apud Erotianum habemus. At Galenus δυσήνιος facit quidem nominatiuum, ſicut et Heſychius, (quemadmodum dictum eſt) ſed explicationem contrariam ei dat. Eſt enim δυσήνιος ſecundum illum, ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Item ὁ δυσχαλίνωτος. Atque in hac poſteriori ſignificatione deducitur ab ἡνία, in illa autem priore ab ἀνία; quod prius α in η mutauerit, ſi δυσήνιος legamus: at manſerit immu-

n [1] Διοπῷ) τῷ τῆς [2] νηὸς [3] ἐπιμελητῇ· Παρὰ τὸ [4] διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' [5] Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν [5] Σισύφῳ, καὶ [6] Εὐριπίδῃ ἐν [7] Ἱππολύτῳ.

o [8] Δόρπης) τοῦ τῆς ἑσπέρας καιροῦ. Παρὰ τὸ δόρυ παύειν. Ὃ γὰρ ἡμεῖς Ἄριστον καλοῦμεν, οἱ παλαιοὶ Δεῖπνον ὀνομάζουσι· μεθ' ὃ δεῖ [9] πονεῖν.

p [10] Δίκρανα) τὰ διηρημένα εἰς δύο, καὶ οἷον δίχηλα καὶ δικόρυφα. Κεῖται κἀν τῷ Περὶ τόπων.

Διορ-

[1] *Chart.* διόπῳ, οἰκονόμῳ καὶ ἐπιμελητῇ *exponitur* διοπῷ. Δορπηστοῦ τῆς ἑ. κ. *ex coni. Foes.* [2] νηὸς *MS. D. ignorat, sed spatium relinquitur vacuum. Foes. vel gignendi casu propter* Φερέσης *legendum coniicit, vel* Φέρουσα, *i. e. mulier quae difficulter moerorem fert.*

immutatum, si δυσανίης. Certe apud Hippocratem nec δυσήνιος, nec δυσανίης, sed tantum δυσάνιος me legisse recordor, et quidem nominatiuum, non genitiuum. Sic enim epidem. L. III. scriptum reliquit: ἐν Θάσῳ γυνὴ δυσάνιος ἐκ λύπης μετὰ προφάσιος ὀρθοστάδην ἐγένετο ἄγρυπνός τε καὶ ἄσιτος. Galenus autem in suis in illum locum commentariis eam dat nomini δυσάνιος significationem, quam ego τῷ δυσανίης antea dedi, ex eius Exegesi γλωσσῶν Ἱπποκράτους sumtam. Atque haec mihi videtur Hippocratis loco conuenire, reliquae autem minime. Alicubi tamen, ni fallor, εὐήνιος legitur apud Hippocratem contrarium τῷ δυσήνιος ab ἡνία deducto. ST. Hesychius hanc vocem interpretatur τὸν δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεστον.

n. Galen. in Exeg. habet δίοπτος, quae vox significat eum, qui templi curam gerit, παρὰ τὸ διοπτεύειν, ἢ δίεπειν, a dispiciendo, vel curando, quae in eo sunt. Num autem hae dictiones differant, an eaedem sint, diligenter inquirendum est, ego enim primam tantum reperi apud Hippocratem: Quinto de morbis vulgaribus p. 341. v. 21. Magnae nauis διόπῳ gubernatori, anchora digitum indicem et infernum os dextrae manus confregit. Quam sententiam repetit libro septimo p. 358. v. 19. Vbi Aldinus codex non διόπῳ, sed διοπῷ habet. EUST. In vno exemplari Erotiani διοπῷ exponitur οἰκονόμῳ, item ἐπιμελητῇ. Eustathius quoque οἰκονό-

Διοπῶ) nauis gubernatori, παρὰ τὸ διοπτεύειν, quod eſt, omnia perſpicere. Attica autem dictio eſt, quae eſt apud Ariſtophanem in Atticis dictionibus, et apud Aeſchylum in Siſypho, et apud Euripidem in Hippolyto.

Δόρπȣ) veſpertini temporis, ab haſta deponenda dicti. Quod enim nos ἄριϛον, id eſt, prandium appellamus, veteres δεῖπνον, coenam nominant, poſt quam laborare opus eſt.

Δίκραια) in duo diuiſa, et quaſi bifida. Et δικόρυφα, hoc eſt, bicipitia; inuenitur in libro de locis in homine.

H 4 Διαρ-

[3] ἐπιμελιτῇ *MS. D.* [4] *forte* διοπεύειν *Foeſ.* [5] διάφω *MS. D.* [6] Εὐριπίδης *MS. D.* [7] Ἱππολίτῃ *MS. D.* [8] Δόρπȣ *Euſt. et Iunt.* [9] ποιεῖν *MS. D.* [10] δίκραια, *vel* δίκραιρα, *codd. quid.*

κονόμον apud Aeſchylum ſignificare teſtatur. Sed ſecundum eum et Graecos Lexicographos διόπῳ ſcribere debemus, non διοπῷ. ST.

o. Coenae, ſic exponit Galen. in Exeg. EUST. Subindicatur locus epid. L. V. p. 337. 40.

p. Galen. in Exeg. δίκρȣν exponit, veluti biceps, idem quoque bifidum dicitur, idque ἤδικρον ſignificat. Locus, quem Erotianus citat ex libro de locis in homine, vt coniicio, eſt p. 65. v. 33. Femur autem ſuperne, vbi in acetabulum ingruit, δικραῖος bifidum eſt huiuſmodi δικραιότητι bicipitate. In ea quidem parte, quae intro inclinata eſt, τῶν δικραίων bicipitum (quae dictio a Germano interprete praetermittitur) in ſummitate rotundum eſt, ac leue, quae etiam in acetabulum ingreditur. Altera autem τῶν δικραίων bicipitum pars exterior (bicipitatis vertit Germanus interpres) magis foras prominet, et inferius apparet ad nates, et coxendix appellatur. Ad genu vero os femoris taliter eſt δίκραιον biceps. Τῷ δὲ δικραίῳ bicipiti (bicipitio tranſtulit Germanus interpres) autem huic os tibia appellata, velut in cardine adaptatum eſt. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 13. p. 343. v. 32. Tubercula extra extuberantia etc. et non δίκραια bifida meliora. In Coacis praenotionibus p. 430. v. 39. Lingua circa δικρὸν bifidam ſui partem, velut ſaliua alba obduci, febris remiſſionis ſignum eſt. EUST. Δίκραιος

q [1] Διοϱθεν) διατυπεν.

r Διαθέσμες) διαφύσεις.

s Διεβλήθησαν) [2] παϱελογίσθησαν. Ὡς καὶ Εὐϱιπίδης ἐν [3] Ἱππολύτῳ [4] φησίν· τί δὲ ἦν [ss] [5] λυθῆς μεδιαβαλεῖς, παθεῖν σε δεῖ. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ καὶ ἐν [6] Ὀϱέστῃ.

Δί-

[1] διάρθρεν MS. D. et Eust. [2] παρελογίσαθησαν vulgg. [3] Ἱππολίτῳ MS. D.

κραιος est bifidus e loco Hipp. epid VI. p. 1165. B. ad quem respexit Erot. at corrigendum δίκραια: nisi forte vtramque lectionem agnouerit: quippe δικόρυφα magis ad δίκρανα, quam ad δίκραια pertinet. Galen. δίκρεν τὸ οἷον δικράνον ὅπερ καὶ δισχιδὲς ὀνομάζεσιν. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἤδικρον δηλοῖ. Vnde liquet idem fere esse δίκραιος et δίκρανος. Pro vltimis Foes. in oec. legebat: Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δίκραιον δηλοῖ. Sed malim καὶ ἡ δίκροα vt idem coniiciebat in not. ad Coac. p. 156. A. Vtitur ea voce Theophr. Hist. plant. L. II c. 8. de palmis: ἐ μὴν ἀλλὰ γίνονταί τινες διφυεῖς, καθάπερ δικρόαν ἔχοντες. Occurrit quoque adiectiuum δίκρος apud Nicandr. Ther. v. 228. et idem reddendum Theophr. hist. plant. L. IV. c. 2. vbi vulgo legitur: τῦτο δὲ προσαυξηθὲν σχίζεται, καὶ γίνεται ἄκρον. Optime I. C. Scaliger emendabat δίκροον; malo tamen δίκρον, quod vulgato propius. Scriptura igitur parum distant, significatione fere conueniunt δίκρος, δίκραιος, δίκρανος, δίκραιρος: hinc non mirum, si alicubi a librariis confusa sint. Notat vbique Foesius loco supra citato ex epid. L. VI. libros nonnullos δίκραιρα habere pro δίκραια. Hinc dubitaui aliquando, an non corruptus quoque sit locus Apoll. Rhod. L. IV. v. 161. vbi de Tritonis cauda sermo est: Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα Κητέος ἀλκαίη μηκύνετο. Durius aliquando dictum videtur ἀλκαίη δίκραιρα, cauda biceps; magis proprium esset δίκραια, bifida: nec aduersatur Scholiastae expositio: διπλῆ. Τοιαύτη γὰρ ἡ τε Τρίτωνος, ἐρα διηρημένη εἰς δύο. HER. Vide et Foes. p. 166.

q. Proprie intelligendum est de formatione et configuratione prima foetus: Libro de natura pueri p. 32. v. 23. Vt plurimum enim hoc tempore, aut paulo breuiore, aut paulo longiore, διαρθρεσθαι, dearticulari contingit. Et p. 33.

Διαρθρῦν) informare.

Διαθέσμους) diuiſiones.

Διεβλήθησαν) decepti ſunt, vt etiam Euripides in Hippolyto inquit. Quod autem ſi fueris ſolutus, me διαβαλεῖς, id eſt, decipies, pati te oportet. Meminit quoque huius vocis et in Polyido, et in Oreſte.

H 5 Δι-

[4] vox haec in MS. D. deeſt. [5] λυθῆς MS. D. λυθεὶς Chart. [6] Ὀρέςι vulgg.

p. 33. v. 5. de eadem re diſſerens, inquit: In his enim, ſcilicet quadraginta duobus diebus διαρθρῦνται coarticulantur puerorum membra. Secundo de artic. t. 8. p. 480. v. 10. de maxillae luxatione: Malae quidem quieſcunt, innectuntur enim capiti, ſed non διήρθρωται, vt articuli inſinuantur. In quo loco Galenus Hippocratem διάρθρωσιν pro naturali commiſſura oſſium, quae aperte mouentur, poſuiſſe affirmat. EUST.

r. Quorſum haec referenda ſint, non indicauit Foeſius: ſed pertinent omnino ad locum l. de nat. pueri p. 237. 12. τεταμένοι δέ εἰσι καὶ οὗτοι (οἱ ὑμένες) ἀπὸ τῦ ὀμφαλῦ, καὶ ἐς ἀλλήλους διαθέσμους ἔχουσιν. Dubitari iam poterit forte, Hippocrateſne ex Erotiano corrigendus ſit, an contra; mihi poſterius magis placet: lego itaque διαθέσμους, διαφύσεις. Per διαφύσεις vero intelligendae hic videntur fibrae quaedam oblique ſitae, atque has membranas inuicem connectentes: ſimili fere ſignificatione proceſſus vertebrarum et ſterni διαφύσεις dicuntur in mochlico p. 842. C. D. alias διάφυσεις fere interſtitium notat. Plura de ea voce vide apud Foeſ. in oec. HER.

s. Galen. in Exeg. eodem modo exponit. EUST. Agnoſcit eamdem vocem Galen. qui ἐξηπατήθησαν explicat, ſenſu eodem; ſed in noſtris Hippocratis editionibus non apparet. Nec tamen quidquam certius, quam ita legendum eſſe Lib. de nat. pueri p. 246. 30. ἀλλ' ὅσαι δὴ ἔδοξαν πλείονα χρόνον δέκα μηνῶν ἔχειν, ἤδη γὰρ τῦτο πολλάκις ἤκουσα, κεῖναι διελήθησαν τρόπῳ τοιῷδε, ᾧ μέλλω ἐρεῖν. Pro διελήθησαν ſcil. legendum διεβλήθησαν, iubentibus praeter Erotianum ac Galenum ipſis quoque MSS. quorum nonnulli teſte Foeſio διεβλήθησαν exhibent. HER.

ss. Fortaſſe legendum eſt, τί δ' ἢν λυθεὶς με διαβάλῃς, παθεῖν σε δεῖ; non inueni autem hunc locum in Hippolyto eo, quem habemus, cui cognomen eſt ςεφανηφόρῳ. ST.

[t] Δίκαιον) ἐνθάδε μὲν, εὔλογον, [1] ἐν δὲ τῷ Περὶ [2] ἄρθρων, τὸ ὅμοιον. Ὅταν φῇ, Ἐπειδὴ δίκαιον ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τό, τε ἄλλο σῶμα, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὰ [3] σκέλεα, παραδείγματι χρησάμενος ὑγιεῖ πρὸς τὸ

[1] εἰ δὲ τὸ *MS. D.*

t. Locus, quem adducit, est in primo de art. t. 34. p. 475. v. 22. Nam vbi δίκαιον iustum corpus habent homines, manus item, et crura, sano in exemplum vti oportet ad non sanum. In cuius comm. Galenus inquit: Quod ab vtraque parte, tam dextra, quam sinistra aequale est ad vnguem, δίκαιον appellavit. Secundus locus ab Erotiano citatus est similiter in primo de artic. t. 20. p. 474. v. 5. qui prorsus deprauatus est, et ex Hippocratis codice hoc pacto restituendus: Οὗτος ὁ τρόπος παρὰ πολὺ κράτιστος ἐμβολῆς ὤμου (non ὁμοίου, vt perperam scriba librarius Erotiani posuerat,) δικαιότατα μὲν γὰρ μοχλεύει, ἢν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἔῃ τὸ ξύλον τῆς κεφαλῆς τοῦ βραχίονος. Δικαιόταται δὲ αἱ ἀντιῤῥοπαί. Ἀσφαλέες δὲ τῷ ὀστῷ τοῦ βραχίονος; id est: modus autem repositionis humeri vt plurimum optimus hic est. Nam δικαιόταται iustissimae et ceu vecte obfirmat, modo penitus intus ad brachii caput lignum fuerit. Δικαιόταται δὲ iustissima vero sunt aequilibria, et ad os brachii secura. Tertius locus ab Erotiano adductus, est in primo de fract. t. 1. et 2. p. 456. v. 24. Oportet medicum et luxationum, et fracturarum extensiones quam directissimas facere. Haec enim δικαιοτάτη iustissima natura est. In cuius commento Galenus ait: Quasi dixerit maxime conueniens, nam vbi quod conuenit vnicuique, seruatur, res iuste habet, atque administratur. Quartus locus, cuius meminit Erotianus, est in primo de artic. t. 21. p. 474. v. 11. qui, quum mendosus sit, hoc pacto restitui debet: Pro τί γὰρ δίκαιον legendum est, τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχὶ κινήσειεν, hoc est: quid enim δικαίη iusta molitio non mouerit? Sunt et alia exempla. Libro de medico p. 12. v. 37. Δίκαιον iustum autem ad omnem conuersationem esse conuenit. Libro de superfoetatione p. 50. v. 39. Sunt autem in quibus etiam menses, iuxta corporis sanitatem et vterorum exitum reperiuntur, imo consueto, et δίκαιον iusto modo. Primo de diaeta p. 87. v. 7. Et hi quidem minus prioribus splendidi fiunt; tamen quia masculum a viro

Δίκαιον) hoc quidem in loco rationi consentaneum. In libro vero de articulis, simile, quum inquit: Quoniam δίκαιον simile habent homines et reliquum corpus, et manus, et crura, exemplo vtens sani ad non sanum. Ad aequale

[2] ἄρθρον MS. D. [3] σκέλη MS. D.

a viro superauit, viriles euadunt; et hoc nomine δικαίως merito habent. Libro de insomniis p. 107. v. 8. Quaecumque insomnia mens hominis in noctem per somnum offert de diurnis actionibus, et reddit, quomodo facta sunt ea, quae δικαίῳ seria ac iusta in re per diem facta sunt, aut de quibus consilium initum est; haec homini bona sunt. Secundo de morbis p. 140. v. 43. Quum quis aut manum, aut caput, aut aliam quamdam corporis partem hoc patientem incidat, sanguis niger profluit, et turbatus ac morbosus: quamquam neque sanguis nominari δίκαιον iuste mereatur. Primo de fract. t. 4. p 456. v. 28. Ipse enim, qui deligatur, manum porrigit, vt qui ita a δικαίης iusta natura cogatur. Et t. 48. et 49 p. 459 v. 18. Hic sermo velut lex δικαίος iusta posita est, de fracturarum curatione. Et quomodo tractare oporteat, et quomodo euentus sequi ex δικαίης iusta tractatione. Et libro tertio, t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque si bene machinatus fueris, et extensionem δικαίην iustam exhibuerint, et secundum rectitudinem aequalem, et vulneri nullus dolor accesserit. In cuius expositione Galenus ait: δικαίως dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως aequaliter; sed idem significare videbitur ὁμαλῶς aequaliter, et ἴσως pariter, quod proxime subiicitur. Quarto de artic. t. 38. p. 497. v. 34. Et in figuris δικαιοίσιν iustis corpus collocare. Δίκαια iusta autem hae sunt, vt neque sublimius eleuatum sit, neque deorsum repat. In cuius com. Galenus inquit: Ostendimus iam saepe δίκαιον apud Hippocratem vocari id, quod potentia aequale est; hoc autem illud est, quod vnicuique conuenit: quandoquidem et iustitiam huiusmodi quid esse, manifestum est. In epistola secunda ad Damagetum p. 531. v. 49. Quidam destruunt, deinde rursus aedificant; largiuntur, deinde poenitentia ducti, amicitiae δικαία iura tollunt. Adduxi plura exempla, quoniam vox multas habet significationes, et in sensus diuersos facile trahitur. In quibus, vt vides, Hippocratis interpretes nulla in vsu vocis δικαίον vtuntur distinctione, vt Erotianus facit. EUST. Vid. Foes. p. 164. sq.

τὸ μὴ ὑγιές. Ἐπὶ δὲ τȣ̃ ἴσȣ καὶ τȣ̃ συμφέροντος, ὅταν [1] λέγῃ, Παραπολὺ κράτιςος ἐμβολῆς [2] ὤμȣ· Δικαιότατον μὲν μοχλεύειν, ἢν μȣ̃νον [3] ἐσώτερον τῆς κεφαλῆς ἢ τȣ̃ βραχίονος· δικαιότατον δὲ δι' ἀντιῤῥοπίην ἀσφαλείης ὀςέȣ. Ἐπὶ δὲ μόνȣ τȣ̃ συμφέροντος, ἐν τῷ Περὶ [4] ἀγμῶν φησὶν, Ἐχρῆν τὸν [5] ἰητρὸν, τῶν ἐκπτωσίων καὶ [6] καταγμάτων ὡς [7] ἰθυτάτας τὰς [8] κατατάσιας ποιεῖσθαι. Αὕτη γὰρ ἡ δικαιοτάτη φύσις, [9] ὥσπερ νόμος δίκαιος. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων, [10] ἐπὶ τȣ̃ ἰσχίȣ φησὶν, Τὶ γὰρ [11] δικαίη μόχλευσις ȣ̓κ ἂν κινήσειεν, Ἀντὶ τȣ̃ [12] ἰσχυρά. Μόνον γὰρ τὸ δίκαιον, [13] εὔλογόν ἐςι καὶ ἁπλȣ̃ν, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ συμφέρον.

u [14] Διαφραδές) σαφές.

x [15] Διαροχάς) τὰς τῶν ἐπιδέσμων διαπνοὰς, καὶ τὰ μεταξὺ τȣ́των διαςήματα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὴν [16] ῥίχην, [17] ἥτις ἐςὶν εἶδος ἀναπνοῆς.

y Δῖνος) σκότωσις, ὡς φέρεσθαι δοκεῖν τὰ ὁρώμενα. Ἔςι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Καὶ ὁ [18] Σκοτόδινος δὲ ταὐτὸν [19] σημαίνει, καὶ ἡ Σκοτοδινία.

Δια-

[1] *λέγει MS. D.* [2] *ὁμοίȣ MS. D.* [3] *ἐσώτεροι vulgg.* [4] *ἀγρῶν MS. D.* [5] *ἰατρὸν MS. D. et vulgg.* [6] *κατηγμάτων MS. D.* [7] *ἰθυτάτα τὰ MS. D.* [8] *κατατάσια MS. D.* [9] *καὶ ὥσπερ νόμος δίκαιος ex coni. Foes. hoc est, legem iustam et aequam, et ad fracturarum curationem maxime accommodatam.*

u. Locus indicatur de loc. in hom. p. 64. 1. v. Foes. p. 161. Hes. φραδῶς, φρασικῶς, φανερῶς.

x. Spatium, quod fascia intermittit. Pro qua voce apud Hippocratem lego διαῤῥεωγάς: Secundo de art. t. 29. p. 481. v. 48. de fractura nasi. Inter omnia enim vincula hoc maxime varium est, et plurimos orbes obliquos habens, et διαῤῥεωγὰς aliquod spatium cutis nudum ac sine fascia intermittit, quo rhombi varie admodum repraesentantur. Germanus interpres vertit διαῤῥεωγὰς interruptiones; quem etiam sequuti sunt aliqui Galeni interpretes. In cuius com. Galenus ait: Spatium, quod fascia intermittit, dixit διαῤῥωγὰς, quae autem harum lectionum sit melior, tu ipse considerabis. EUST. Non διαροχὰς sed

aequale etiam et vtile refertur, quum ait: Valde optimus repositionis (modus) aequalis est: δικαιότατον aequissimus quidem vecte submouendi modus est, si tantum interius sit capite brachii: δικαιότατον aequissimus verò per aequilibrium gratia securitatis ossis. Quando vero vtilitatem significat, dicit in libro de fracturis: Oportebat medicum et luxationum et fracturarum quam rectissimas facere extensiones: haec enim δικαιοτάτη vtilissima natura, sicut lex iusta. In libro autem de articulis vtitur hac voce ad significandam vim. Quale nam δίκαιον per vectem molitio non moueret? hoc est, ἰσχυρὸν robustum. Solum δίκαιον igitur et rationi consentaneum, et simplex, et robustum, et vtile est.

Διαφραδὲς) manifestum.

Διαρροχὰς) fasciarum respirationes, atque inter has interualla. Dicta autem sunt παρὰ τὴν ῥέγχην, quae est respirationis species.

Δῖνος) vertigo, vt videantur ferri quae videntur. Est autem et saltationis species, et ὁ σκοτόδινος idem significat, et σκοτοδινία.

Δια-

[10] *Mauult Foes. ἐπὶ τοῦ ὤμου.* [11] *δίκαιον ἢ MS. D.* [12] *sic quoque MS. D. sed in margine ἰσχυρῶ.* [13] *καὶ εὔλογον MS. D.* [14] *διαφραδέως ap. Hipp. Foes.* [15] *διαρρεωγὰς Chart. ap. Hippocr.* [16] *ῥέγχην MS. St. et Chart. ῥέχιν vulgg. ῥεῖχην MS. D.* [17] *εἴτις MS. D.* [18] *σκοτήδινος vulgg. quod idem est.* [19] *σημένει MS. D.*

sed διαρρεωγὰς apud Hippocratem pariterque Galenum inuenio. Locus Hippocratis est in libro de articulis, ἐπιδεσίων γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη, καὶ πλείστους μὲν σκεπάρνους ἔχουσα, διαρρεωγὰς δὲ καὶ διαλήψιας ποικιλώτατας τοῦ χρωτὸς ῥομβοειδέας. Galenus autem in suis in hunc locum commentariis scribit διαρρεωγὰς vocari: τὰ μεταξὺ διαστήματα τῶν ὀθονίων. ST. Hes. διαρογχὰς τὰ μεταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διαστήματα. Foes. tamen p. 156. ait: et Erotianum et Hesychium medica manu hoc in loco indigere.

y. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 42. p. 179. v. 6. At quibus in febribus δῖνοι vertigines ab initio, et capitis pulsus fiunt, etc. In cuius comment. Galenus ait: Quum

[z] Διατρίβειν) ἐγχρονίζειν.
[a] Διέβασκον) διεβίβαζον.
[b] Διαμπερές) [1] διαμπάξ.
[c] Δακρυῶδες ἕλκος) τὸ δίυγρον καὶ [2] ἰχωρο῾ῤῥοῦν.
Δυσθεσίην) δυσαρέστησιν, ἢ δυσαποκατάστασιν.
[d] [3] Δικλεῖδες) δικλεῖδες ἰδίως [4] λέγονται θύραι αἱ δίχα

[1] διαμπλάξ MS. D. [2] ἰχωρορυοῦν MS. D.

Quum circumagi caput videtur, ea affectio δῖνος vertigo vocatur: quum autem aspectus quoque sit tenebricosus, σκοτόδινος tenebricosa vertigo nominatur. Libro de capitis vulneribus p. 448. v. 8. Si vulneratus in soporem altiorem inciderit, et caligo offusa fuerit, et δῖνος vertigo. Aretaeus primo de caussis et signis diuturnorum affectuum c. 3. Si tenebrae oculis praetenduntur, et caput δῖνος turbinis in modum circumduci videtur, et auribus murmur veluti delabentis cum strepitu fluminis insonat, aut tanquam ventus flatu vela percutiens etc. σκότομα vertigo huic vitio vocabulum est; ita transtulit eius libri interpres. Reperio apud Hippocratem etiam σκοτόδινος septimo de morbis vulgar. p. 363. v. 49. de Perecydae morbo: Circa tori tempus exacerbatur febris, anxietas, σκοτόδινος vertigo, tormen, capitis dolor. Quarto aphorism. t. 17. p. 394. v. 8. Sine febre existenti, cibi fastidium, et oris ventriculi morsus et σκοτόδινος (sic ibi scriptum reperi) vertigo, et os amarescens. Galen. in com. inquit: Σκοτόδινος tenebricosa vertigo est, quando simul res conspectae videntur circumvolui; et sensus visus repente destruitur: quum aegrotus sibi tenebras circumfundi opinetur. Secundo prorrh. p. 422. v. 35. Quoscumque vero vna cum doloribus σκοτόδινοι vertigines corripiunt, malum aegre exsolubile ac furiosum existit. Libro de veratri vsu, p. 534. v. 27. Quemadmodum autem in praenotionibus dixi, purgatio sursum versus commodat ei, in quo sine febre est cibi fastidium, aut stomachi punctura, aut σκοτοδεινὸς vertigo, aut os amarum. EUST. Cf. Foes. p. 166.

z. Foes. p. 159. locum de cap. vuln. p. 451. 3. laudat.

a. Coniicio διέβασκον ex libro de fract. p. 766. C. desumtum esse, referendumque videtur ad ea verba p. 753. C. ἔπειτα νεμέσθω ἐς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ ἧσσον πιέζον καὶ ἐπὶ μεῖζον διαβιβάσκων. Explicat Erot. διέβασκον, διεβίβαζον; sed putem fere ipsius glossam

Διατρίβειν) immorari.
Διέβασκον) traiiciebant.
Διαμπερὲς) vtrinque.
Δακρυῶδες ἕλκος) humidum et ichorem reiiciens.
Δυσθεσίην) morositatem, vel difficilem placationem.
Δικλείδες) proprie dicuntur δικλεῖδες fores bifariam

[3] *δικλεῖδος MS. D. et Eust. quam lectionem Foesius quoque praefert. δικλίδες Chart.* [4] *λεγέται MS. D.*

glossam sic refingendam: διαβάσκων, διαβιβάζων, eumque ita apud Hippocratem reperisse, non vt in nostris libris, διαβιβάσκων. HER.

b. Secundo de fract. t. 76. p. 464. v. 37. de femore, ἢν ἂν διαμπερὲς εἴη ποιητέος ὁ σωλὴν ἢ οὐ ποιήτεος, id est: Canalis igitur vel διαμπερὲς vtrimque adhiberi debet, vel non adhiberi. Quae verba ab interprete Germano prorsus sunt omissa. Caluus vertit διαπτερὲς oblongum. Galen. in com. ait: Mox autem adscribit canalem, vel διαμπερῆ, hoc est, qui totum crus excipiat, vel nullo modo subiiciendum esse. Secundo de morb. mulieb. p. 269. v. 29. aliud longe diuersum significare videtur. Quum autem, inquit, ad praecordia allapsi (scilicet vteri) strangularint, vbi hic fuerit affectionis soliditas, et vomitus feruidus acris corripit, et modico tempore mitior fit, καὶ ἐς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον ὀδύνη διαμπερὴς, hoc est: Et dolor ad caput et ad collum διαμπερὴς penetrans; sic vertit Germanus interpres. Caluus vero ea verba praetermittit. Verterem ego hic quoque, vtrimque. EUST. Cf. Foes. p. 153. Heringa laudat locum in libro de fract. p. 766. C.

c. Tertio de fract. t. 7. p. 465. v. 20. Necesse igitur est, vt decoloratum quidem, et labiis euersum, ac protuberans ἕλκος vlcus sit. Δακρυῶδες δὲ, humidum autem et non suppurans fit. Germanus interpres δακρυῶδες vertit lachrymosum. In cuius expositione Galenus inquit: Destillat ab vlcere tenuis et cruda sanies similiter ac lachrymae ab oculis inflammatis. Inde translatione vsus dixit: δακρύειν ἕλκος lachrymare vlcus, vbi sic afficitur. EUST. V. Foes. p. 145. Heringa quoque prouocat ad locum de fract. p. 167.

d. Galenus in Exeg. exponit bipartitus, vt clausa parte inferiore, superpositam reserare queat. Primo de art. t. 23. p. 474. v. 17. Idem quoque facit coactio supra δίκλειδος θύρης bipartitam ianuam. In

δίχα τετμημέναι, ὡς δύνασθαι, μέρȣς τινὸς κεκλεισμένȣ, τὸ λοιπὸν ἀνεῶχθαι.

[e] Διαφανέσι) διαπύροις.

[f] Διαιρῆσαι) διελθεῖν.

[g] Δῆθεν) δήπȣθεν.

[h] [1] Διακναισθέν) διαφθαρέν.

Δό-

[1] *διακναθέν Foes. ex operarum errore.*

In cuius expositione Galenus inquit, inueniri huiusmodi fores, in quarum medio interiectum est lignum firmum, quale dixit tignum inter duas columnas. Ex his foribus altera ab inferiori parte aperitur, a superiori altera: atque hac de causa *δίκλειδα θύραν* bipartitas fores vocauit, quasi duplicem quamdam, duas in se continentes paruas. EUST. Hipp. in libro de art. *τὸ αὐτὸ δὲ ποιέειν ἀναγκάζειν καὶ ὑπὲρ δίκλειδος θύρης.* Vbi Galenus *δίκλειδα θύραν* vult esse fores quae postem habeant per transuersum, supra quem sit et vna ianua, infra quem sit et alia. Ceterum *δικλίδες θύραι* itemque *σανίδες* apud Homerum scribitur, non *δικλεῖδες.* Quin et recentiores ε in hac voce omisisse comperiuntur: vt Paulus Silentiarius in hoc versu: *Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλατεία προσώποις.* Vbi notari etiam debet *δικλίδας* absolute dici, non adiuncto accusatiuo *θύρας:* ST. Hes. *δικλίδες δίθυροι,* ex emendatione Foes. p. 165.

e. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. de ferramentis ad vrendum paratis. Oportet autem *διαφανέσι* ignitis vrere, quo quam celerrime pro viribus penetrent. Interpres Germanus vertit, pellucidis. Vidius, candentibus. Galen. in com. ait: Candentia esse voluit ferramenta, quae ad alam admouentur, quod expressit vocabulo *διαφανῆ.* EUST. Vid. Foes. p. 159. Hes. *λαμπρὸν, διαπυρὸν,* exponit.

f. Corrigo *διέρσαι, διελθεῖν* et refero ad librum de art. p. 788. A. *ὑπάλειπτρον χρὴ λεπτὸν διέρσαι διὰ τῶν καυμάτων.* Ita enim legendum ex codice Mediceo, non *κατηγμάτων,* quod merito reiicit Foesius. Est tamen minus apposita Erotiani explicatio; quippe *διέρσαι* proprie notat non *διελθεῖν,* transire, sed transmittere, vt liquet tum ex hoc loco, tum ex aliis, quos notauit Foes. in oec. sic etiam mox post verba nostra sequitur: *ȣ γὰρ ἂν ἄλλως δύναιο διέρσαι, ἐπὴν δὲ διέρσῃς, ἀφεῖναι τὸ δέρμα.* In MS. Medi-

riam diuisae: vt possit earum vna parte clausa, altera aperiri.

Διαφανέσι) ignitis.

Διαιρῆσαι) pertransire.

Δῆθεν) nempe.

Διακναιθὲν) corruptum.

Δο-

Mediceo ad marginem notatum fuisse videtur διεῖραι, διέρεισαι. Vide Varr. Lectt. vnde liquet, quam facile ex notis his marginalibus textus corrumpi possit. HER.

g. Saepius hoc apud Hipp. obuium est: vt initio libr. de fract. p. 750. D. οἱ δὲ ἰητροὶ σοφιζόμενοι δῆθεν ἐςὶν ὅτε ἁμαρτάνουσι. Ita enim legendum, non ἐςὶν οἱ. Pertinet vero Erotiani explicatio ad libr. de art. p. 791. A. οἱ δὲ ἰητροὶ προθυμέονται δῆθεν ὀρθῶς ἰῆσθαι. Sed ibi MS. Mediceus legit προμηθεύονται, vnde corrigendum προμηθέονται. Frequens Hippocrati verbum προμηθεέσθαι, et saepius a librariis cum προθυμέεσθαι confusum. Vide Foes. p. 793. C. Ita quoque apud Thucyd. L. VI. c. 80. vbi vulgo legitur, καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, τῷ ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δὴ ὡς καὶ ἀμφοτέρων ὄντας ξυμμάχους βοηθεῖν. MSS. loco τοῦ προθυμίαν exhibent προμηθίαν, vel προμηθείαν, quod omnino reponendum cum cel. Duckero. Vlterius vero ex vestigiis cod. Cass. correxerim, καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προμηθείαν δοκεῖτο ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, κ. τ. λ. *neque ita vobis videatur, hoc consilium nobis quidem aequum esse* etc. sane et Scholiastes agnoscit. HER.

h. Primo de morb. p. 132. v. 19. de suppuratis: Quanto vero magis tempus progreditur, tanto magis pus sincerum spuit, et febres acutiores fiunt, et tussis frequens ac fortis, et inedia διακναίει vexat, et tandem aluus inferne turbatur, sic vertit Germanus interpres. Caluus vero concinnat. Quae expositiones parum cum Erotiani sensu conueniunt. EUST. Pertinet procul dubio ad libr. I. de morb. mul. p. 614. 38. vbi legitur ἡ δὲ νοῦσος λαμβάνει μάλιςα μὲν ἐκ τοῦ τόκου, ἤν ἐν αὐτῇσί τι διακνηθὲν σαπῇ. Quibus paria sunt haec e libro II. de morb. mul. p. 639. 27. ἡ δὲ νοῦσος λάζεται ἐκ τόκου μάλιςα, ἤν τι ἐν αὐτῇ διακνηθὲν μὴ ἴῃ ἀλλ' ἐνσάπηται, καὶ τρηχυνθῇ τὸ ἔμβρυον: sed vtrobique ex Erotiano legendum διακναισθέν. Ita p. 643. 50. ἡ δὲ νοῦσος γίνεται μάλιςα, ἤν ἐν αὐτῇσι διακναισθῇ, ἢ ἐνσαπῇ ἐν τῷ

i [1] Δόχμιον) πλάγιον.

k [2] Δεινὸν αὐτίτην) τὸν ἀπαράχυτον. Ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δήμῳ, Τυνδάρεων φησὶν, [3] Ἀμαθὰ γὰρ αὐτίταν πᾶσί τε θεοξενίης ἐγένετο.

l Διαπτερώσιες) διακαθάρσεις ὤτων. Χρώμεθα γὰρ πτεροῖς ἐνίοτε, [4] διακαθᾶραι ὦτα βεληθέντες, ὡς καὶ οἱ αὐληταὶ τοὺς αὐλούς.

m Δειμώδεος) φοβεροῦ. Καὶ Δεῖμα ὁ φόβος. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Δαῦ-

1 δογμὴ MS. D. δοχμὴ Eust. δόχμιοι, πλάγιοι Foes. ex coni. 2 οἶνον Chart. et Δημωτυνδαρέῳ Eust. ex Suida.

τῷ τόκῳ. Plura vide apud Foes. in oecon. Ceterum in loco ante adducto suspecta nonnihil habeo illa, καὶ τρηχυνθῇ τὸ ἔμβρυον, de quo tamen alii viderint: certius puto pro ἐνσάπηται, legendum esse ἐνσαπῇ τε. HER.

i. Secundo de morbis mul. p. 276. v. 31. Si vteri transversum situm habeant, et δοχμοὶ obliqui fuerint. Est etiam δοχμὴ Iulio Polluce teste, palmus, qui digitorum quatuor mensuram habet. EUST. Hes. interpretatur, δόχμια πλαγία, λόξα.

k. Haec vox deprauata est, et nusquam apud Hippocratem reperitur. Quam ego eam ob causam praeteriissem, nisi doctissimus ac sollertissimus AUGUSTINUS GADALDINUS, Mutinensis, animaduertisset, pro δεινὸν, οἶνον esse legendum; qui suo acerrimo iudicio non modo hunc locum restituit, verum etiam plerosque alios, tum in Prooemio, tum in Onomastico. Galenus in Exegesi αὐτίτην exponit vinum huius anni, vel anni praesentis. Et in expositione dictionis περσύας inquit, quasi περισύας anni praeteriti quiddam sit, vt αὐτίτην eiusdem anni vocat. Libro tertio de morb. p. 161. v. 40. de voluulo. Ceterum priore tempore mel optimum delingat, et οἶνον αὐτίτην vinum non dilutum bibat. Interpres Germanus, splendidum vernaculum vertit. Caluus vero clarum *augitimue* patriumque. Aduertendum quoque est in codicibus impressis, pro αὐτίτην mendose legi αὐγίτην, et in exemplari Erotiani αὐτίτην. Sic autem restituendum esse hunc locum ex his, quae Suidas scribit, clare patet. Is enim Polyzeli verba ab Erotiano citata recitat, quae haec sunt: Οἶνον αὐτίτην τὸν ἀπαράχυτον, ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δημοτυν-

Δοχμὴ) obliqua.

Δεινὸν αὐτίτην) non dilutum. Sicut et Polyzelus in Demotyndareo dicit: Temere enim non dilutum omnibus et aduenis apponebatur.

Διαπτερώσιες) purgationes aurium. Vtimur enim pennis aliquando aures purgare volentes, quemadmodum et tibicines tibias.

Δειμώδεος) timendi, et Δεῖμα, timor. Attica dictio est.

[3] ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτης MS. St. et sic Chart. [4] διακαθάραι vulgg.

μοτυνδαρέῳ φησὶν, ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτις πᾶσι τε θεοξένοις ἐγένετο: hoc est: vinum non dilutum, sicut et Polyzelus in Demotyndareo (videlicet comoedia) dicit: Temere enim vinum non dilutum omnibus aduenis appositum erat. EUST. Pro δεινὸν non dubito quin legi debeat οἶνον, vt habemus apud Galenum αὐτίτην οἶνον expositum τὸν αὐτοετίτην, item τὸν ἐκ τȣ̃ ἐνεςῶτος ἔτȣς. Nec video quid αὐτίτης diuidendo primam syllabam scribere necesse sit. Est praeterea deprauatus hic Polyzeli locus, sed qui corrigi sine melioris codicis auxilio nequeat. ST. Monstrum horrendum informe, vere δεινὸν: sed verissima est correctio Foesii οἶνον αὐτίτην legentis. Vide eius oec. voce αὐτίτης: atque idem iam obseruauerat Augustr. Gadaldinus docente Eustachio in annott. ad Erot. cuius vsum debeo cel. Valkenario. Hoc autem nouum et certissimum subministrat documentum, nostrum, non eo, quo iam circumfertur, ordine scripsisse; sub litera enim O hoc reposuisset, non sub Δ, nec quidquam manifestius, quam alios hoc patrasse, quum iam vox οἶνον in δεινὸν corrupta esset. Sequitur hinc vlterius in tractando Erotiano ordinem literarum minime attendendum: et vrgente necessitate etiam emendationes non violentas admitti debere. Iam videamus quantam saepe lucem praeferat haec obseruatio, ad inuenienda loca Hippocratis, quae Erotianus in Glossario suo respexit. HER.

l. Respicitur locus de rat. vict. in morb. acut. p. 79. 15. V. Foes. p. 155.

m. Sic vox δείματα de terriculamentis, quae virginibus per spectra incutiuntur, vsurpatur περὶ παρθενίων pag. 213. 8.

Δαῦκος) ἔνιοι τὴν δαφνὴν ἐνόμισαν, ȣ̓κ ὀρθῶς. Ἔςι γὰρ βοτάνης εἶδος.

n [1] Διηπέτης ὁ γόνος) ἀντὶ τȣ̃ διαυγὴς καὶ καθαρός. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [2] Φοινίκῃ, λέγων, Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη κτεῖναι.

o [3] Δελφύϊ) τῇ μητρᾳ̃.

p [4] Δέτιδα) τὴν λαμπάδα, περὶ τὸ δεσμεύεσθαι.

q Δρακόντιον) βοτάνης εἶδος. Οὕτω δὲ καλεῖται καὶ ὁ τȣ̃ ἄρȣ καυλὸς, παρὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον ὁμοιότητα.

[5] Διαρκεῦντες) βοηθȣ̃ντες.

ΑΡΧΗ

[1] διϊπέτης, sic omnia exempl. apud Hippocratem teste Foesio. [2] φοινίκη MS. D.

n. Quum Euripidis comoedia non extet, Erotiani verba prorsus deprauata, corrigere non potuimus. Apud Hippocratem non διηπέτης, sed διϊπέτης reperitur. Primo de morbis muliebr. p. 239. v. 31. Si vero ὁ γόνος ἀποῤῥέῃ διϊπέτης, genitura defluat pura, mulier viro commisceri non amat: et si misceatur, non concipit. Germanus interpres vertit: Si vero genitura iugi cursu defluat. Calvus vero, continua serie defluat. EUST. Quibusdam dicitur διϊπέτης γόνος a supernis partibus, nempe a cerebro, suprema mentis arce tamquam a caelo aut Ioue decidua genitura.

o. In aliquibus exemplaribus Erotiani scribitur, δελφύϊ. Libro de sterilibus p. 294. v. 10. de muliere amplius non concipiente: Proinde et pus ex vteris expurgare oportet: et tuberculum ἐν τῇ δελφῦϊ vtero sedare, quo de cetero non impediat genituram compingi. Ruffus libro primo de corporis humani partium appellationibus, c. 31. Genitale autem mulieris membrum, graece μήτρα et ὑςέρα: Hippocrates autem et Δελφὴν et Γονὴν dicit. EUST. V. Foes. p. 147.

p. Galenus in Exegesi habet δαΐτιδες magnae lampades appellantur; per abusum autem aliquando significat allii caput, quod ex multis conflatum spicis, ita vt lampades colligatur. Sunt, qui velint, in aliquibus Galeni codicibus, paruae lampades, non magnae legi. Haec vox in alio sensu ab Erotiano et Galeno accipitur. EUST. Apud Galenum δαΐτιδες legitur, non δέτιδες, habetque apud eum con-

Δαῦκος) nonnulli laurum esse putauerunt, non recte; est enim herbae species.

Διιπέτης ὁ γόνος) pro pellucidum et purum, vt ait Euripides in Phoenice: Seruis meis dixi, vt apponerent panes frumentaceos, et διιπέτη puros.

Δελφύη) vuluae.

Δέτιδα) facem; παρὰ τὸ δεσμεύεσθαι, quod est, ligare.

Δρακόντιον) herbae species: sicque et ari thyrsus appellatur, ex similitudine, quam cum animali habet.

Διαρκεῦντες) succurrentes.

I 3 PRIN-

[3] Δελφύη *Eust. Iuntina et vulgg.* [4] Δαιτίδα *Gal. et Chart.* [5] διαρκῶντες *vulgg.*

conuenientem scripturae sedem, sequendo alphabeti ordinem: ponitur enim ante nomen δακτύλιος. Quod tamen eo magis est mirum, quod in etymo huius vocis cum Erotiano consentiat. Hesychio quoque teste δεταὶ dictae sunt lampades, item pedicae, δράγματα item, παρὰ τὸ συνδεῖν. Ac certe dubitationem de scriptura tollere potest Homerus, apud quem legitur Iliad. λ. et ρ. Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμένος περ. Vbi Eustath. quoque δετὰς exponit δεσμοὺς δᾳδων, τουτέστι λαμπάδων. Qui fit ergo, vt apud Hesychium et alia scriptura inueniatur? in eius enim Lexico legitur non solum δαΐς, expositum πεύκη, item λαμπὰς, sed etiam δαιταὶ expositum λαμπάδες. Certe quid aliud responderi possit non video, nisi hoc vocabulum (vt alia quaedam) esse διττογραφούμενον. In cuius scripturam accuratius ideo inquisiui, quod apud Hippocratem quoque per αι scriptum reperiatur, contra id quod protulimus etymum. Sed qui cum αι scribere volet, alio se tuebitur etymo: nam a δαίω se deriuare dicet. ST. Vide quoque Foes. p. 144.

q. Libro de internis affect. p. 190. p. 47. de arteria exvlcerata. Dato item et τοῦ δρακοντίου dracontii radices in vinum derasas. Sed et tussis gratia δρακόντιον dracontium derasum in melle delingendum dato. Libro de nat. muliebri p. 220. v. 26. de potionibus ad vteros. Castorium, adiantum, δρακόντιον, dracontium, peucedanum etc. Libro de sterilibus p. 296. v. 31. Si vero voles etiam δρακόντιον dracontium derade, etc. EUST. Cf. Dioscor. L. II. c. 196.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

[a] Ἐπανέρεσθαι) ἐπερωτῆσαι.
[b] Εὐπετέστερον) ῥᾳότερον.
[c] Εὐηθέστατοι) οἱ μὴ κακοήθεις.

Εἰρύε-

a. Primo prognosticorum t. 8. p. 401. v. 40. Si quidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniecturam facere licuerit, ἐπανέρεσθαι interrogare oportet, num iam vigilauerit homo. Et t. 9. v. 45. At si vetustiore existente morbo, aut triduano, aut quatriduano, talis fuerit facies, de his ἐπανέρεσθαι interrogare oportet, de quibus etiam prius iussi. EUST. Foesius p. 221. plura laudat loca.

b. Libro de septim. partu p. 45. v. 17. Nam loci ipsius molles sunt, et transmotiones ipsis εὐπετέστεραι faciliores ac frequentiores fiunt, et propterea ad partum magis solubiles consistunt: et mulieres per hos vltimos dies ex toto quadragenario εὐπετέστερον facilius vteros ferunt. Libro de extractione foetus p. 53. v. 12. de foetu ope ferramenti extrahendo. Atque ipsi (sc. foetui) εὐπετεστέρη facilior exitus pateat. Primo de morb. p. 130. v. 49. Diffusa vero ac dispersa (scil. bilis) sub cutem εὐπετεστέρα ἔχειν τε τῷ ἔχοντι, καὶ τῷ ἰωμένῳ ἰῆσθαι, hoc est, facilius toleratu est habenti, et sananti curare. Et p. 136. v. 7. At vero in his, et similibus morbis multum refert, quantum ad τὸ εὐπετεστέρως τε ἀπαλλάσσειν καὶ δυσπετεστέρως, id est, facilem ac difficilem curationem, vir sit an mulier, qui morbum habet. Secundo de morb. p. 146. v. 21. de angina: Et frigidam aquam bibat, quo saliua εὐπετέστερον facilius exscreetur. Primo de morb. mul. p. 250. v. 30. Et si quidem post pharmaci potionem fluxiones pauciores fiunt, ac εὐπέτεστερα faciliores intermissione facta rursus eodem modo medicari oportet. Et libr. secundo p. 267. v. 3. Haec vbi feceris, sanae quidem penitus non fiunt, εὐπετέστερον facilius autem degunt. Libro de iudicationibus p. 385. v. 4. de sudoribus iudicantibus: Boni quoque sunt, qui per totum corpus fientes, morbum εὐπετεστέρως facilius ferre faciunt. Secundo prognost. t. 43. p. 404. v. 41. Sputum vero in omnibus doloribus, qui circa pulmonem et costas fiunt, cito ac εὐπετέως facile exspui conuenit. Et. t. 56. p. 405. v. 11. Sunt autem bona haec: εὐπετέως facile

PRINCIPIVM E.

Ἐπανέρεσθαι) interrogare.
Εὐπετέστερον) facilius.
Εὐηθέστατοι) non maligni.

I 4 Εἰρύε-

facile ferre morbum, bene spirare, a dolore liberatum esse. Et libro tertio t. 8. p. 407. v. 7. Qui porro morbi in breuissimo tempore iudicabuntur, εὐπετέστερα faciliores cognitu sunt. In cuius com. Galenus dixit: Dictum est autem εὐπετέως propense, significare promte et facile: quod vero hoc loco ait εὐπετέστερα propensius, significat faciliora, et ad cognoscendum promtiora. Secundo prorrh. p. 417. v. 13. de his, qui a sacro morbo corripiuntur. At quibus ex capite initium capere videtur, aut a latere, aut a manu, aut pede εὐπέτεστερα facilius curatur. Et p. 414. v. 22. de his, qui exercentur. Neque enim in morbis εὐπετὲς facile est peccata cognoscere, etiam si decumbant homines. Et p. 416. v. 6. de aqua inter cutem. Bonis visceribus praeditum esse oportet, ita vt natura se exserat, simulque εὐπετέως facile concoquat. Et v. 14. Laborem vero ferre oportet εὐπετῶς facile, et lassitudinis exsortem esse. In coacis praenot. p. 435. v. 21. Sputum in omnibus pleuriticis et peripneumonicis εὐπετέως facile ac cito expui conuenit. Et v. 35. Bonum vero est, et in his, et in omnibus circa pulmonem morbis etc. sputum εὐπετέως facile educere, bene spirare, et bene siti esse. EUST. Cum εὐπετέστερον, ῥᾳότερον, recte iunctum fuisset quod habetur sequente pagina, εὐπετίην, εὐχέρειαν. At Galenus εὐπετέως non solum ῥᾳδίως, sed etiam ἑτοίμως exponit. ST. Cf. Foes. p. 251. Heringa refert ad progn. p. 38. 20.

c. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 40. p. 372. v. 42. Etenim hoc modo mortem plurimis manifeste affert, si non omnino εὐηθὴς facilis vel benignus sit morbus. Quem locum exponens Galenus ait: Exteros morbos εὐήθεις benignos dixit, non eos, qui maligni sunt: sed qui facile ad bonum vergunt: scimus enim plerosque veteres hoc nomine vsos esse: id quod etiam Hippocrates fecit. Et t. 51. p. 373. v. 37. Nam si quis vlcus, neque admodum insigne, neque admodum εὐηθὲς vile in tibia acceperit, sic vertit Vidius. Germanus vero interpres, contemnendo. Galen. in com. inquit: Εὐήθες vile autem, quod simplex

d [1] Εἰρύεται) ἕλκεται. Ὡς καὶ Ὅμηρος, νεκρὸν γ' αὖ ἐρύοντα.

Ἐγκλοι-

[1] *Εἰρύαται legit Chart. ap. Hipp. quam lectionem tanquam vitiatam iam reprobauit Foes.*

plex est, et paruum, vel propter loci naturam, quae abiecta est, vel propter paruam sectionem appellatur. Tertio progn. t. 2. p. 406. v. 43. Etenim εὐηθέστατοι mitissimae, seu simplicissimae febres, et signis securissimis nitentes, quarto die desinunt, aut prius. In cuius expositione Galenus inquit: Dicuntur autem εὐήθεις, simplices homines, etiam malefici, simulatione quadam, vt etiam simia formosa. Dicuntur etiam ii, qui bonis praediti sunt moribus: sed prima significatio frequens apud Graecos est, secundae rarior est vsus. Neque solum ita nuncupant εὐήθη simplicem hominem, sed εὐήθειαν simplicitatem pro animi illa affectione vsurpant, quae bonis sit moribus confirmata. In quo sensu Dinarchum, Demosthenem et Platonem in tertio de republica, et in Euthydemo dicit hanc vocem vsurpasse. Et paulo post addit Graecos nomine εὐήθους simplicis, et εὐηθείας simplicitatis in duabus significationibus vti consueuisse. Ac nunc Hippocrates in altera earum significatione dixit εὐηθεστάτους febres, pro eo quod est, mitissimas, ac simplicissimas, et nihil maligni habentes. Primo prorrh. com. 3. t. 6. p. 411. v. 12. An et his bile carentes proluuies εὐηθέστεραι mitiores, meliorisque moris existant? In cuius com. Galenus inquit: Εὐηθέστεραι autem significat quidem et κακοηθέστεραι, id est, maligniores; et saepius in hoc significatu plerique veterum vsi videntur: verum et εὔτροποι significat, hoc est mitiores, et vt vertantur promptiores; vsi siquidem sunt et hoc significatu quidam ex antiquis, iuxta quod et nunc dictum esse videtur. Tertio de fract. t. 51. p. 469. v. 48. Ceterum luxationes, et emotiones ossium circa genua, multo εὐηθέστερα mitiores sunt emotionibus ac luxationibus circa cubiti flexuram. In quo loco Galenus scribit: Mitiorem vero casum εὐηθέστερον appellauit, iuxta propriam significationem verbi εὐήθους, quo significatur bonos habens mores. Nam si stolidus graece vocatur εὐήθης, similiter dicitur atque γλυκεία et καλλεία, hoc est, sus vbi Diis immolatur atque simia. EUST. Hippocr. in prognostico, οἵτε γὰρ εὐηθέστατοι τῶν πυρετῶν,

Εἰρύεται) trahitur, vt eſt apud Homerum: Mortuum quidem denuo εἰρύοντα, id eſt, trahentem.

I 5 Ἐγχλοι-

τῶν, καὶ ἐπὶ σημείων ἀσφαλεστάτων βεβῶτες, τεταρταῖοι παύονται, ἢ πρόσθεν. Οἱ δὲ κακοηθέστατοι, καὶ ἐπὶ etc. Vbi notandum eſt εὐηθεστάτους opponi κακοηθεστάτοις. Galenus explicat τοὺς ἐπιεικεστάτους, item τοὺς μηδὲν ἔχοντας κακόηθες. Idem tamen teſtatur multos ex veteribus εὐηθέστερον pro κακοηθέστερον dixiſſe. Sed in hoc Hippocratis loco, qui eſt in prorrh. L. II. ἆρά γε εἰσὶν αἱ ἄχολοι περιπλύσεις εὐηθέστεραι, vult εὐηθέστεραι ſignificare εὔτροποι. Itidem vero εὐήθη νόσον ab Hippocrate dictam tradit non τὴν κακοήθη, ſed τὴν εὔτρεπτον, hoc in loco, qui eſt in libro de diaeta acut. morb. οὕτω μὲν γὰρ θάνατον φέρει φανερῶς τοῖσι πλείστοισιν, εἰ μὴ πάμπασιν τις ἡ νοῦσος εὐήθης εἴη. ST. Cf. Foeſ. p. 248.

d. Inuenio apud Hippocratem εἰρύεται et εἰρύαται; Secundo de morb. mul. p. 270. v. 38. de vtero ad latera prolapſo. Et videtur ipſi περιπνευμόνια eſſe, et εἰρύεται contrahitur, et gibboſa ſit. Et p. 271. v. 5. Et crura εἰρύαται contrahuntur, et p. 281. v. 16. de vtero praeter naturam hiante. Et fieri non poteſt, vt genituram εἰρύασθαι attrahat. Et p. 282. v. 22. de inflammatione vteri. Et ſtomachus et venter non omnino εἰρύαται continent cibum. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 3. p. 345. v. 25. Detractionis ſignum eandem diei horam ſeruare, derepente enim εἰρύεται trahitur. Galenus in eo loco monet, verbum εἰρύεσθαι ſine dubio, trahi, ſignificare, quoſdam tamen pro εἰρύεται trahitur, ſcribere ἐρείπεται cadit, rei explicationem ex hac voce ſperantes clariorem fore: verumtamen vetus lectio verbum εἰρύεται habet. Primo prorrh. com. 2. t. 10. p. 410. v. 2. Vox acuta, his praecordia intro εἰρύαται trahuntur. Vbi Galenus inquit: quod pleriſque, qui in morbis vocem mittant acutam, ad internam ſedem trahantur hypochondria: nempe id verbum εἰρύαται ſignificat. In coac. praen. p. 425. v. 39. Vox acuta malum: praecordia his intro εἰρύαται trahuntur. EUST. Apud Hippocratem legitur εἰρύαται, περὶ γυναικείων L. II. καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται. Item prorrh. L. II. (ſi modo eius autor eſt Hippocrates) ὑποχόνδρια τουτέοισιν εἴσω εἰρύαται. Nam et Galenus hanc lectionem agnoſcit, exponens ἕλκεται. Dicitur autem εἰρύαται eadem

forma

e [1] Ἐγχλοιούμεναι) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ, ἔνωχρα [2] οὕτως [3] ἐνόησεν. Πεποίηται γὰρ ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις ἐστὶ περιαγωγὴ φυτώδης.

f Ἔρειψις) πτῶσις. Καὶ Ἐρείπειν, τὸ καταπεσεῖν. Οὕτω κεῖται καὶ τὸ [4] Ἐξείριπεν.

Εἶρος

[1] ἐγχλοιούμενα *MS. D. et Eust.* ἐκχλοιούμενα *Chart.* [2] οὕτω *MS. D.* [3] νοῆσαι *MS. D.*

forma qua alibi ἐξαρύαται. ST. Foes. p. 184. plura loca laudat et lectionem εἰρύαται vitiatam censet.

e. Reperio apud Hippocratem ἐκχλοοῦνται, et ἐκχλοιοῦνται, non ἐκχλοιούμενα. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 313. v. 15. Dicendum etiam, quod in sanguinis profluuio ἐκχλοοῦνται ex pallido virescunt. Cuius loci lectio admodum varia est. Caluus, vt coniicio, ἐκχλοιοῦνται legisse videtur, et quidem recte, vt idem sit ἐκχλοιοῦσθαι, quod χλωραίνεσθαι, quae verba virentem ex pallido colorem significant: χλοιοῦνται enim virescunt interpretatur Galenus in Exegesi. Germanus interpres pro ἐκχλοοῦνται legit ἐκχλιαίνονται; vel ἐκχολοῦνται, quod bilescere significat. Vsurpat autem Hippocrates τὸ ἐκχλοιοῦνται plurimis in locis. In coac. praedict. p. 439. v. 15. de morbo regio affectis. Fortassis autem et suppressio fit, hi ἐκχλοιοῦνται viridanti pallore inficiuntur. Et p. 444. v. 12. de notis morbi regii. Num his suppressis, hi ἐκχλοιοῦνται cum virore pallidi fiunt. Et v. 45. Ad hoc vbi quis ἐκχλοιοῦσθαι cum virore pallescit, bene spirare noxium non est. Vtrobique autem, vt vides, ἐκχλοιοῦσθαι valet χλωραίνεσθαι cum virore pallescit. Quidam codices ἐκχλαῶνται a verbo χλοάω habeat, quod flauescere et liuere significat. Alii etiam ἐκχολοῦνται, quod est, bilescere. Quae omnia ab aliis ante me fuerunt animaduersa. EUST. Apud Hippocratem ἐκχλοιοῦνται reperio in coac. progn. cum alibi, tum circa finem. Reperitur vero et ἐκχλοοῦνται sine ι apud eumdem epidem. L. II. Quare an apud Erotianum, an potius apud Hippocratem peccauerint librarii, dubitari potest. Certe hoc in loco ἔνωχρα οὕτως ἐνόησεν, quin perperam a librario scriptum fuerit οὕτως mihi minime dubium est. ST. Quid hic tentauerit Foesius, videas ex ipsius oeconomia in ἐκχλοιοῦσθαι. Eustachius ἐγχλοιουμένα legit, quod melius, quia genere cum ἔνωχρα conuenit: sed corrigendum ἐκχλοιούμενα: frequens Hip-

Ἐγχλοιέμενα) Bacchius in fecundo libro, pallida intellexit. Factum eft autem ἀπὸ τῆς χλόης, id eft, gramine, quae eft περιαγωγὴ φυτώδης, id eft, circumductio plantofa.

Ἔρειψις) cafus, et ἐρείπειν, decidere. Idemque fignificat et τὸ ἐξήρειπεν, cecidit.

Εἶδος

[a] ἐξέρειπεν MS. D. hinc Chart. dicit: lege potius ἐξέριπεν vel ἐξέρειπεν. ἐξήρειπεν Euft. et Iunt.

Hippocrati τὸ ἐκχλοιεσθαι. v. Foef. l. c. Locum vero, quorfum haec Gloffa pertinet, in mendo cubare puto, exftare nempe praed. L. I. p. 78. H. Τὰ τεταγμένοισι χρόνοισιν αἱμοῤῥαγέοντα, διψώδεα, δύσκολα, ἐκλυόμενα, μὴ αἱμοῤῥαγήσαντα, ἐπιληπτικὰ τελευτᾷ. Nullus dubito, quin pro ἐκλυόμενα, legendum fit ἐκχλοιέμενα: et hoc loco praefenti melius conuenit: folent enim illi, qui faepius haemorrhagiis tentantur, pallidi fere euadere. In coac. p. 172. F. vbi praeceptum hoc repetitur, non leguntur voces δύσκολα, ἐκχλοιέμενα. Firmat autem coniecturam noftram, quod praecedens vox εἰρύεται defumta fit ex eodem libro p. 71. A. HER.

f. Apud Hippocratem invenio ἔῤῥειψις. Primo de humoribus t. 24. p. 115. v. 1. Τὴν ἔῤῥειψιν, deiectionem, ficcitatem. In cuius com. Galen. dicit: Veteres ac recentiores Hippocratis interpretes reprehenfione dignos effe. Glaucias, Heraclides Tarantinus, et Zeuxis dixerunt ἔῤῥειψιν effe perturbationem quamdam, quum aeger confiftere vno in loco non poteft, fed modo huc, modo illuc fe iactat. Ruffus Ephefius et Sabinus dixerunt, effe mortiferum quoddam fymptoma, quod folet euenire, quum quifpiam inibi eft, vt fe moriturum opinetur. Artemidorus Capito, et Numefianus abfurdum quid dixerunt, et indignum, cuius nunc fuit mentio. Lycus peffime omnium hunc locum explanauit. Neque Afclepiades, neque Diocles Caryftius hanc vocem recte intellexerunt: neque enim effe corporis fymptoma, quod ad vires pertineat, fed mentis, quod ad animum referatur, putauerunt. Scito igitur nunc ἔῤῥειψιν deiectionem appellari, quum quis modo hominis viuentis decumbere non poteft, fed tanquam mortuum inanitumque corpus deorfum fertur. Quum enim quis iacens ad pedes fublabitur, fignum eft virium ad extremam

[g] Εἶρος) Οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σκιῤῥώδους ὀγκώσεως εἶναί φασιν. Οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκωσιν. Οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἔστι γὰρ ὁ εἶρος, πυρετοῦ εἶδος.

Ἔρπει) [1] ἠρέμα βαδίζει. Καὶ ἑρπετὰ, τὰ εἰς τὴν ἔραν βαδίζοντα, ἤγουν τὴν γῆν.

[h] Ἕλκεα περιμάδαρα) τὰ ἀνώμαλα καὶ [2] ἄτυφα.

[i] Ἔπαφρα) τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη.

Ἔκρουν

[1] ἠρήμα vulgg.

tremam imbecillitatem perductarum, non posse autem stare aut sedere, vel exsurgere, est certe minus graue, sed deiectum esse modo inaniti corporis, quum robur vniuersum est omni ex parte exsolutum et perditum, id corpus dicitur ab Hippocrate ἐῤῥίφθαι deiectum esse et profligatum: ipseque affectus ἔῤῥιψις virium deiectio nominatur. Hoc idem repetit Galenus in libro de palpitat. c. 4. EUST. Videtur legendum potius ἐξέριπεν vel ἐξέρειπεν. ST. Foes. prouocat p. 242. ad aph. 19. sect. 1. L. VI. epidem.

g. Suspectus hic locus Foesio p. 184. videtur, quoniam nusquam apud Hippocratem εἶρος reperiatur.

h. Tertio de humoribus t. 13. p. 116. v. 45. de austro. Quum hic praeualuerit, talia in morbis patiuntur, ἕλκεα μαδαρὰ vlcera glabra. Sic vertit Germanus interpres. Caluus putrida, fluidaque; alii vero madida. Sexto de morbis vulgaribus com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα κακοήθεα, vlcera circumglabra maligna sunt. Sic vertunt Hippocratis et Galeni interpretes. Caluus vero, circa loca humida vlcera tetra sunt. Quam sententiam repetit sexto aphorism. t. 4. p. 398. v. 8. Sed male in impressis codicibus legitur περιμάδηρα. Hunc aphorismum interpretes vertunt, vt supra: sed Caluus hoc pacto: Quum loca, quae vulnus vlcusue circumstant, pilos squamulasue porriciunt, vulnera ea vlceraue tetra pessimaue cacoethea sunt. EUST. Apud Hippocr. epid. VI. legitur τὰ περιμάδαρα ἕλκεα κακοήθεα, at in aphorismis, vbi eadem habetur sententia, scriptum est περιμάδηρα. Sed reponendum περιμάδαρα cum ex Erotiano, tum ex illo altero, qui est in epidemiis loco, crediderim. ST. Foes. p. 200. explicat vlcera

Εἶρος) nonnulli formam duri tumoris circa lienem esse aiunt: nonnulli vero circa totum corpus affectionem: vtrique non recte. Est enim ὁ εἶρος febris species.

Ἕρπει) sensim incedit, et ἕρπετα, τὰ εἰς τὴν ἔραν, id est, in terram incedentia.

Ἕλκεα περιμάδαρα) idem quod ἀνώμαλα καὶ ἄτροφα, hoc est inaequalia, et quae non aluntur.

Ἔπαφρα) subalbida, et velut spumosa.

Ἐκρεῦν

[a] ἄτροφα MS. St. consentit Eust. et Chart. apud Hipp. est αὔτυφα, per se tumida aut elata, aut intensa.

vlcera circumquaque glabra et depilia.

i. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 307. v. 47. de Sileno: Ab aluo prima die, biliosa, mera, ἔπαφρα spumosa, abunde colorata, multa prodierunt. Et v. 49. secunda die febris acuta, secessus plures, tenuiores ἔπαφρα spumosi. Et libro tertio com. 1. t. 18. p. 319. v. 33. de eo, qui in Dealcis horto decumbebat: Tertia die febris acuta, secessus nigri, tenues, ἔπαφρα spumosi. Et t. 20. v. 38. Quinta secessus plures, nigri, ἔπαφρα spumosi. Et t. 21. v. 39. Sexta die secessus nigri, pingues, ἔπαφρα spumosi. Et libro quarto p. 332. v. 28. de Hyle famula Aristidis, de excretione per sedem: Et neque ἔπαφρα spumosa, neque subsanguinolenta. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Sed et aluus ἔπαφρα spumosa, biliosa insuper egerit. Et com. 3. t. 1. p. 411. v. 4. Quibus sopor fit, ἐπάφρων (non ἐπᾶφρων, vt in impressis codicibus perperam legitur) spumosis prodeuntibus, his febris exacerbatur acuta. In cuius expositione Galenus inquit: Vocaui autem spumosam deiectionem, quomodo fecit Hippocrates in praesagiis (nimirum com. 2. t. 20. p. 404. v. 4.) inquiens: Deiectio autem, si valde aquosa fuerit, vel alba vel pallida, vel admodum rubens, vel ἀφρῶδες spumosa, mala haec sunt omnia, atque in epidemiis saepiuscule. Quidam interpres libri huius dicebat Hippocratem vocare ἔπαφρα, quae spumam sursum vectam habent, tanquam fluxilibus quibusdam existentibus, vel deiectionibus, vel vrinis, vel succis, in quibus spuma poni alio ordine apparet. EUST. Erotianus dicit ἔπαφρα esse τὰ οἷον ἀφρώδη, at Galenus plane vult ἔπαφρα διαχωρήματα vocari ea, quae sint ἀφρώδη, vbi exponit hunc locum,

k Ἔκρουν) τὸ πονηρὸν, ἢ τὴν [1] ἔκκρισιν.

Ἐνυδρέοντα) καθυγραίνοντα.

l [2] Ἐκχύμα) τὰ ἐκζέματα, ὥς φησι Βακχεῖος. Καὶ Ἐκχύσεις, αἱ [3] ἐξανθήσεις.

m [4] Ἐπαναιώρημα) ἐπινέφελον τὸ ἐφιστάμενον τοῖς οὔροις καὶ τοῖς διαχωρήμασι, καὶ οἷον ἐπικρεμάμενον, ποικίλῳ χρώματι [5] κεχρημένον. [6] Νεφέλας γὰρ ἰδίως καλεῖ τὰς τοιαύτας ἐφιστάσεις.

n Ἐλάπαξεν) ἐμάλαξεν.

o Ἐξέρυθρον) οἱ μὲν ἐξεδέξαντο τὸ λίαν ἐρυθρὸν, οἱ

[1] ἔκρισιν ἐνυδρέονται vulgg. vltima vox a seq. diuulsa hic irrepsit vulgg. addunt ἐνυδραίονται, καθυγραίνονται. et sic Eust. [2] Eust. Iunta et vulgg. ἐκχύματα; rectius ἐκχυμώματα Chart. Erotiani tota lectio suspecta videtur Foesio.

cum, qui est initio libri prorrh. 3. (secundum eam, quae apud illum habetur diuisionem) οἷς κῶμα γίνεται ἐπάφρων περιελθόντων, πυρετὸς παροξύνεται ὀξύς. Ita enim legi debet, non autem ἐπ' ἄφρων duobus verbis, vt apud eum legitur. Sic et libro prorrh. II. ἔπαφρα χολώδεα. Meminit autem Galenus cuiusdam enarratoris, qui ἔπαφρα putauerit appellari τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα. ST. Cf. Foes. p. 223.

k. Libello de morb. virg. p. 213. v. 16. Tunc sanguis non habens ἔκρουν effluxum, prae multitudine resilit ad cor. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 412. v. 4. de optimis abscessibus. Et qui per ἔκρων effluxionem fiunt. Alii vertunt: qui per emissaria quaedam effluunt: aut per emissionem fiunt. Et p. 412. v. 11. Abscessus aut per venas, aut per aluum, aut per neruos, aut per cutem, aut iuxta ossa, aut secundum spinalem medullam, aut secundum alias ἐκροὰς effluxiones, aut emissaria, os, pudendum. EUST.

l. Non reperio hanc vocem apud Hippocratem, sed quasdam similes. Primo de humor. t. 15. p. 114. v. 35. Μὴ τὰ ἐκκεχυμωμένα. Ne humores effusi intro reuellantur, perperam, vt arbitror, hoc in loco ἐκκεχυμωμένα pro ἐκχυμωμένα scribitur. Galen. in com. ait: Ipse enim vocare ἐκχυμώμενα, ἐκχυμώσεις, ἐκχυμώματα, id est, effusa, effusiones, et effusos humores, solet eas excretiones, et euacuationes, quae ex vasculis fiunt: quae quidem fieri solent, quum venae, quae in cute sunt, contun-

Ἔκρουν) prauum, vel effluxionem.

Ἐνυδρέονται) madefiunt.

Ἐκχύματα) feruidae eruptiones, vt inquit Bacchius, et ἐκχύσεις, papulae.

Ἐπαναιώρημα) nebulofum fupernatans in vrina, et excrementis, et velut fufpenfum, vario colore praeditum. Appellat enim proprie eiufmodi fupernatationes, nebulas.

Ἐλάπαξεν) emolliuit.

Ἐξέρυθρον) nonnulli interpretantur valde rubrum, non-

[3] ἐξανθήσης MS. D. [4] ἐναιώρημα Foef. [5] κεχρωσμένον, melius Foef. [6] Haec verba vfque ad finem defunt in vulgg.

tunduntur, ac fanguis per ipfas contufas effunditur: is tamen non vno loco ita effufus, ftatim in grumos coit, fed poftquam effufio per perfultationem efficitur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. Quaecunque vero ἐκχυμώματα effufo fanguine fugillationes, aut contufiones, aut vulfiones, aut tumores. In cuius com. Galenus ait: Verum vbi contufa caro ad regionem, quae fub cute eft, fanguinem tranfmittit, haec fanguinis fuffufio dicitur ἐκχύμωμα, fub qua cutis inuiolata feruatur. Scindi autem tenues venas cum carne, vbi id exoritur, manifeftum eft. EUST. Vide num legendum fit ἐκχυμώματα pro ἔκχυμα, et ἐκχυμώσεις? ST.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, fed faepiffime ἐναιώρημα, ac praefertim in libris de morb. vulg. Secundo progn. t. 29. p. 404. v. 22. Nubeculae, quae ἐναιωρεύμεναι fufpenduntur in vrinis. Sic habet codex Vaticanus. Galenus in com. t. 26. eiufdem libri habet, ἐναιώρημα fufpenfum, et ἐναιωρήματα fufpenfiones. EUST. Foef. p. 208. laudat quoque L. IV. epid. p. 339. 27.

n. Quarto de morb. vulg. p. 332. v. 13. de feruo in Hippolochi villa. Cui tenuia recrementa progreffa, partem aliquam ἐλάπαξεν euacuauerunt. Sic vertit Germ. interpres. Caluus vero, mollefcebant. EUST. Foef. p. 373. plura commemorat loca.

o. Sexto de morbis vulgaribus com. I. t. 29. p. 343. v. 49. de febrium differentiis. Aliae ad manum humectae, aliae ἐξέρυθροι rubicundae valde. In cuius com. Galenus ait: Ἐξέρυθροι perrubrae febres,

οἱ δὲ τὸ ἔξω γινόμενον ἐρύθημα. Ἐξ ὧν καὶ Φιλωνίδης ὁ Σικελός.

p [1] Ἔμυξεν) [2] ἐστέναξε. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι.

pp Ἐλατήρια) Κοινῶς τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα.

Ἐπί-

[1] ἔμυξε ap. *Hipp. sed tuentur Steph. lectionem exempl. quaedam Regia.*

febres, hoc est, vehementer rubrae, vehementissimum calorem subesse indicant: materiam vero esse sanguinem. Et com. 2. t. 18. p. 344. v. 18. Habent autem horum plurimi, et ἐξέρυθρα rubicundas, seu perrubras. Galenus eo in loco monet, subaudiendum esse facies perrubras habere. Et com. 6. t. 17. p. 348. v. 24. de sanguinis fluxu ex naribus. Quibus vero colores ἐξέρυθροι rubri fuerint, iis non aeque confert, scilicet vinum. In coacis praenotionibus p. 428. v. 23. Quandoque vero et ἐξέρυθρα rubicundae in pedibus ambulitiones eadem significant. Et v. 33. Capitis successiones, oculi ἐξέρυθρα rubicundi. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: Subquatientia capitis lumina perrubra. Et p. 433. v. 32. de alui egestione. Mala autem sunt et ἐξέρυθρα rubicunda valde et aeruginosa. Et p. 439. v. 12. Qui circa articulos ἐξερύθροισιν rubicundas in superficie pustulas habent. Et p. 441. v. 44. Αἱ ἐξερυθρῶν valde rubicundorum nigrorum a veratro purgationes, malae sunt. Et v. 46. A veratro vomere ἐρυθρὰ rubicunda spumosa, pauca, prodest. Et p. 444. v. 18. Quibus et flammeis, vt ἐξερύθροις valde rubicundis, solutis, graveolens, larga, ὑπέρυθρον subrubra fit, hi, ne insaniant, timor est. Et v. 19. In his ἐξέρυθρα valde rubicundae, instar purulentae carunculae, egestiones maxime prodeunt. Primo prorrh. com. 2. t. 40. p. 410. v. 28. de Dysode: Huic etiam vrinae vehementer fermentatae, erant valde ἐξέρυθρα rubicundae. Galeni exemplar habet: Vrinae fermentatae erant violenter, et faciei rubor. Ipse vero in com. inquit: Quum igitur fuerit talis difficultatis spirandi species, rubens iure optimo redditur facies. Si vero et capitis dolor simul fuerit, nihil miri, si valde rubens fuerit. EUST. Erotianus ex duabus vocis ἐξέρυθρον expositionibus, quas affert,

nonnulli vero, extra ruborem natum. In quorum numero fuit Philonides Siculus.

Ἔμυξεν) suspirauit. De hac voce scriptum reliquit Menander in Scuto.

Ἐλατήρια) communiter pharmaca inferioris ventris partes purgantia.

Ἐπέ-

[2] ἤσεναξε *Foes. forte ex operarum errore.*

affert, non dicit, vtram probet. At Galenus aperte ἐξερύθρους πυρετοὺς se intelligere dicit σφοδρῶς ἐρυθρούς. Hippocr. verba sunt epid. VI. οἱ δὲ (subint. πυρετοὶ) πρὸς τὴν χεῖρα νοτιώδεες, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, οἱ δὲ ἔξωχροι, οἱ δὲ πελιοί. Vbi Galenus, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, τουτέστιν οἱ σφοδρῶς ἐρυθροί, σφοδροτάτην μὲν ἐμφαίνουσι θερμασίαν, τὴν δ' ὕλην, etc. Idem alibi ἐρύθρον οὖρον medium inter ἐξέρυθρον et ὑπέρυθρον esse tradit. Quin etiam alio quodam loco ἐξέρυθρα οὖρα non alia esse scribit, quam quae vulgo vocentur αἱματώδη. ST. Vide Foes. p. 217.

p. Legitur haec vox epid. V. p. 1143. A. HER. Vide Foes. p. 206. Locus huc pertinens est epid. L. V. p. 335. 20.

pp. Galenus in Exeg. dicit, non modo ex syluestri cucumere factum esse, sed quidquid per infernas partes purgat, sic dici. Libro de locis in homine p. 69. v. 41. Φάρμακον δὲ πίσον ἐλατήριον. Medicamentum potandum praebe deorsum purgans, et inferne aluum lacte infuso elue. Interpres Germanus elaterium inutiliter addidit. Libro de internis affect. p. 197. v. 37. de renum morbo. Huic, quum sic habuerit, ἐλατήριον elaterium bibendum dato, aut thapsiae radicem, aut veratri, aut succum scammoneae. Et p. 205. v. 44. de morbo regio. Deinde fomento adhibito, ἐλατήριον pharmacum deorsum purgans bibendum dato, pro qua voce Germanus interpres vertit, elaterium. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 40. de prolapso vtero: Quum sic habuerint, φάρμακον χρὴ πίσαι κάτω ἐλατήριον pharmacum deorsum purgans bibere oportet. Et p. 276. v. 27. eadem verba repetit, absque dictione, κάτω. Quinto de morbis vulgaribus p. 335. v. 25. de Eupolemi morbo. Et pharmacum bibit ἐλατήριον aluum deorsum purgans. Et p. 337. v. 4. de Antimachi vxore. Huic datum est catapotium ἐλατήριον deorsum purgans, fortius, quam conueniebat. Et v. 14. de famula Onesidemi. Huic debile

 datum

[q] Ἐπέδυεν) ἐπεδιέῤῥει καὶ διεπήδα.

[r] Ἐπιγαίνετο) ἐνεπήγνυτο.

[s] [1] Ἐκθήλυσις) ἔκτηξις καὶ [2] ἰσχνότης. Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν.

[t] [3] Ἐπίθημα ἔχειν) ἀντὶ τȣ͂, πῶμα ἔχειν. Ἰδίως γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἐπίθημα τὸ πῶμα καλȣ͂σι.

Ἐκλα-

[1] *ſcribitur et ἐκθήλυνσις et ſic Euſt. et vulgg.* [3] *ἰσχνότητος MS. D. ſed margo ἰσχνότης.*

datum eſt pharmacum ἐλατήριον deorſum purgans in potu. Et p. 338. v. 46. de muliere, quae ſe ipſam iugulauit: Et datum eſt ipſi longe poſtea καταπότιον ἐλατήριον, catapotium deorſum purgans, et per ſeceſſum ipſi exiit. Et v. 48. de adoleſcente, qui ex Euboea venit: Deinde quum putaret ſe purgatione ſurſum verſus opus habere, radicem debiliter ἐλατήριον purgantem bibit, pro qua voce interpres Germanus perperam vertit, radicem veratri, Calvus vero, elaterium. Et p. 339. v. 2. Quidam homo Euboeus πιὼν ἐλατήριον poto pharmaco deorſum purgante, per tres dies purgabatur, et mortuus eſt. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12. Nam exceptis morbis acutis, plurima ab ipſis relata ſunt pharmaca ἐλατήρια aluum deorſum purgantia exhibenda, et ſerum, et lac pro tempore. EUST. Vide epid. V. p. 1143. G. HER. Vide Foeſ. p. 197. et Caſp. Hoffmanni varr. lectt. L. II. c. 2. 3. 4. 5. 6. p. 53-60.

q. Puto ἐπέδυεν ab Erotiano lectum epid. V. p. 1146. E. vbi editur καὶ ἐδόκεε τὸ ὀςέον ȣ̓κ ὑγιὲς εἶναι, καὶ ἐπήδα ἐξ αὐτȣ͂ ὀλίγον αἷμα. Lubens hic pro ἐπήδα reſcripſerim ἐπέδυεν. Forſan et hic in margine adſcripſerat quis ἐπήδα, vt Erotianus διεπήδα explicat, quod dein a librariis tanquam emendatio τȣ͂ ἐπέδυεν receptum eſt. Malim tamen ἐπέδυ legere, vt fiat ab ἐπιδῦμι. HER.

r. Legitur epid. V. p. 1153. F. HER.

s. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 11. p. 343. v. 29. Crurum ἐκθήλυνσεις effeminationes. Et v. 31. de abſceſſu articulorum ex laſſitudine: Ex quo crurum ἐκθηλύνσιες effeminationes. Quinto aphor. t. 16. p. 396. v. 14. Calida frequenter ea vtentibus, has noxas inducit, carnium ἐκθήλυνσιν effeminationem, neruorum impotentiam. In cuius com. Galenus inquit: Carnium ἐκθήλυνσιν effeminationem, hoc eſt, debilitatem dictam eſſe per tranſlationem,

Ἐπέδυεν) diffluebat, et profiliebat.

Ἐπιπαίνετο) concrefcit.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio. Nicander vero pro mollitie eam pofuit.

Ἐπίθημα ἔχειν) id est, operculum habere. Attici enim proprie ἐπίθημα operculum appellant.

K 2 Ἐκλα-

[3] ἐπίθεμα apud Hippocr. et Gal. in quibusdam exempll.

tionem, quoniam femina eft debilior mafculo. Tertio de artic. t. 82. p. 490. v. 19. Vfus enim aliquis liberat ab ἐκθηλύνσιος effeminatione. Tertio de officina medici, t. 6. p. 504. v. 11. de fafciarum numero, et longitudine: Vt onere non laedant, vt inclinationis caufae non fint, neque ἐκθήλυνσιν effeminent. In quo loco Galenus monet: Vfurpare Hippocratem verbum effeminare, quod ἐκθηλύνειν dixit. EUST. Hic ἐκθήλυσις, at paulo poft (nimirum in quarto verfu paginae 154) legitur ἐκθήλυνσις; fed ex Hippocrate et Galeno lectionem hanc illi anteponere debemus. Sic enim Hippocrates in quodam aphorifmo, σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν; vbi Galenus ἐκθήλυνσιν exponit ἀτονίαν, additque ideo ἀτονίαν vocari ἐκθήλυνσιν, quod femina omnis fit mare imbecillior. At vero in hoc eiufdem Hippocratis loco, epid. L. VI. αἱ τῶν σκελέων ἐκθηλύνσιες οἷον ἢ πρὸ νόσȣ ὁδοιπορήσαντι, ἢ ἐκ νόσȣ αὐτίκα, διότι ἴσως τὸ ἐκ κόπων εἰς ἄρθρα ἀπέςη, διὸ αἱ τῶν σκελέων ἐκθηλύνσιες, idem Galenus ingenue fatetur fe non fatis affequi poffe, an ἐκθηλύνσεις appellare voluerit folas ἀσθενείας, an quibus ἀτροφία coniuncta effe foleat. Nam fi rationem habeamus prioris exempli, licere ἀσθενείας intelligere, quibus adiuncta fit ἀτροφία: fin vero pofterioris, nequaquam ἰσχνότητας debere intelligi, fed fimpliciter ἀσθενείας. Erotianum tamen videmus ἐκθήλυνσιν exponere ἔκτηξιν, item ἰσχνότητα et ἰσχνασίαν. ST. Hefych. interpretatur ἐκτεθηλυσμένοι, μαλακισθέντες, κεκοπιακότες, ἢ ὡς θήλειαι γενόμενοι.

t. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 10. p. 346. v. 46. Aqua decocta, partim vt aerem admittat, partim vt vas non plenum fit, καὶ ἐπίθημα ἔχειν, et operculum habeat. Inuenio etiam ἐπιθέμα libro de nat. mul. p. 230. v. 3. de fomentis vterorum. Vafis autem ἐπιθέμα operculum perforato, et impofito arundine

[u] Ἐκλαπήσεται) ἀντὶ τοῦ [1] ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [2] Γηρυτάδῃ φησὶ, Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας [3] ἐκλαπῆναι. Ἅπαξ εἴρηται καὶ παρ' ἡμῶν. ἐξήγηται [4] μόνων.

[x] Ἐναυλιζόμενον) ἐμμένον.

[5] Εὐπετίην) εὐχέρειαν.

[6] Ἐξαυαίνεται) ξηραίνεται.

[y] Ἐκπεπταμένα) [7] ἐξεστιγμένα καὶ ἐξηπλωμένα.

[z] [8] Ἔργματα) [9] στηρίγματα.

Εὐστα-

[1] ἐκγλυφθήσεται MS. D. [2] Γυριτάδει MS. D. Γηρητάδει Eust. et Iunt. [3] ἐκλαμπῆναι vulgg. [4] μόνον MS. D. [5] εὐπετείην mauult Foes. [6] ἐξαυένεται MS. D.

dine foueto. Arundinem vero cum ἐπιθέματι operculo tollito. Si enim sine ἐπιθέματος operculo abstuleris, exuretur. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 9. Et olei rosacei heminam dimidiam in ollam mittere, cuius ἐπιθέμα operculum foramen habet. EUST. Foes. p. 227. laudat epid. L. VI. s. 4. aph. 8.

u. Aristophanes, inquit Erotianus, ἐν Γηρητάδει, quae comoedia quum non exstet, hunc locum restituere non potuimus. EUST.

x. Secundo de nat. hum. t. 10. p. 24. v. 22. Nimirum purgatione acclini existente, et multo tempore in pectore ἐναυλιζόμενον immorans putrescit, et purulenta redditur. EUST. Hippocrates περὶ φύσιος ἀνθρώπου videtur ἐναυλιζόμενον in ea significatione protulisse, quae hic ab Erotiano ponitur, atque adeo inde eum sumsisse hoc verbum existimo: vbi scribit, καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πουλὺν ἐν τῷ στήθει κατασήπεται, καὶ γίνεται πυοειδές. ST. Hesych. reddit διατρίβειν.

y. Libro de vet. medic. p. 11. v. 25. de figuris membrorum: Aliae ἐκπεπταμένα expassae, aliae solidae et rotundae. Et v. 29. Num cauae et ἐκπεπταμένα expassae, et v. 37. At vero cauae et ἐκπεπταμένα expassae figurae, influentem quidem humorem maxime omnium susceperint, non autem similiter attraxerint. Secundo de officina medici t. 25. p. 503. v. 39. Subligatio quidem in causa est, vt aut dispariata vniantur, aut ἐκπεπταμένα expassa contrahantur, aut contracta diducantur. In cuius com. Galenus dicit: Ἐκπεπταμένα hiantia dicere Hippocratem, quae plurimum inter se recedunt, quod fit duobus modis, vel vbi ipsa tota, vel vbi orae

Ἐκλαπήσεται) pro exſculpetur, ac in lucem edetur, vt inquit Ariſtophanes ἐν Γηρητάδει: Fama igitur ego hominum omnes ἐκλαπῆναι, exſculpi. Semel dictum eſt, et a nobis ſolum interpretatum.

Ἐναυλιζόμενον) immanens.

Εὐπετίην) facilitatem.

Ἐξαυαίνεται) exſiccatur.

Ἐκπεταμένα) idem quod ἐξεςιγμένα, expanſa et explicata.

Ἔργματα) firmamenta.

K 3 Εὐςα-

[7] *ἐξηπλομένα MS. D. Foeſ. reponendum cenſet vel ἐξεπτυγμένα, vel ἀνεπτυγμένα, vel ἐκπεπληγμένα.* [8] *ἔρματα Foeſ. et Chart. ἑρμάσματα Euſt. ex Hipp.* [9] *ςηρίσματα MS. D.*

orae duntaxat inter ſe diſtant: de qua re etiam loquitur in comm. t. 32. Reperio praeterea apud Hippocratem in eadem ſignificatione ἐκτεταμένα, id eſt, extenta. Primo progn. t. 14. p. 402. v. 13. Secundo de fract. t. 61. p. 467. v. 27. Primo de art. t. 40. p. 475. v. 36. EUST. Pro ἐξεςιγμένα crediderim reponendum ἐξεπτυγμένα. Galenus autem ἐκπεπταμένα eſſe ait, quae longiſſimo inter ſe diſtant interuallo, in ſuis commentariis in hunc locum Hippocratis, qui eſt in libro, qui κατ' ἰητρεῖον inſcribitur, ὑπόθεσις μὲν αὐτίη ὥς τε ἢ αφεςεῶτα προςεῖλαι, ἢ ἐκπεπταμένα συςεῖλαι, ἢ ξυνεςαλμένα διαςεῖλαι. ST. V. Foeſ. p. 190.

z. Apud Hippocratem et Galenum reperio ἕρματα, ἑρμάσματα, et ἐρείσματα, non ἔργματα. In ſecundo de fract. t. 77. p. 464. v. 39. Si enim dependeat pes, reliqua tibia ἡρματισμένης firmata, neceſſe eſt iuxta anteriorem tibiae partem oſſa incurua eſſe. Si vero calcaneum quidem moderato altius ἠρτισμένη fuerit firmatum. In cuius expoſitione Galenus inquit: De crure autem, quod fulcitur ἑρματισμένης dixit, ducto vocabulo a fulcris, quae graece dicuntur ἕρματα: quorum meminit poeta in eo carmine ὑποδείρεον ἕρματα νηῶν, hoc eſt, fulcimina puppibus abſtrahunt. Sic igitur accipitur vocabulum ἠρματισμένης. Tertio de art. t. 26. p. 485. v. 13. Ἑρμῆσαι firmare quidem oportet iuxta pectus ad ſcalam fortiter deligando. Quem locum explicans Galenus ait, in ſuperioribus ſe oſtendiſſe, ἕρματα dici ab Hippo-

[a] Εὐςαλέως) περιεςαλμένως.

[b] [1] Ἑδραίως) Βακχεῖος ἐν γ', [2] ἐπιμόνως. Ἐπικλῆς δὲ, [3] ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. Ἑκάτεροι

[1] ἑδρεςῶς MS. D. ἑδραιὸς Foes.

Hippocrate fulcimenta, et ἐρμάσαι fulcire: atque hoc esse quod a poeta scribitur ὑποδείρεον ἕρματα νηῶν, hoc est, fulcimina puppibus abstrahunt. Tertio de offic. med. t. 26. p. 504. v. 35. ἡρμόσθαι firmatum autem se esse, non compressum (dicat). In quo loco Galenus iterum monet, fulcimenta constare a Graecis appellari, non solum ἐρμάσματα, sed ἐρείσματα, vel ex eo, quod poeta ait in eo carmine ὑποδείρεον ἕρματα νηῶν fulcimina puppibus abstrahunt. Ad cuius similitudinem fulcire dictum est ab Hippocrate ἡρμώσθαι. Et t. 36. p. 505. v. 13. Τὰ δὲ ἐρμάσματα καὶ ἀποστηρίγματα fulcimenta vero ac firmamenta adhibere oportet. In cuius expositione Galenus quid eiusmodi voces significent, longa oratione declarat, asseritque vocem ductam esse a nomine ἕρμαται, quo fulcimenta graece vocantur: quorum meminit Homerus in supra citato carmine, quasi nihil differat ἐρείσματα fulcimenta ne dicantur, an στηρίγματα firmamenta. Nunc vero duorum nominum ἐρμάσματα, sic enim dixit fulcimenta, et στηρίγματα quo firmamenta expressit, proxime alterum alteri subiiciens indicari videtur, non significari idem ab vtroque. Vbi igitur agere curiosius volumus, στηρίγματα dicemus, quae sine vinculo, ἐρμάσματα, quae cum hoc adhibentur: sicque statuemus ea vocari στηρίγματα, quae partibus illis dantur, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis: ἐρμάσματα, quae immobilibus. Plura habes in annotatione dictionis ἥρμοσαι et ἐρυμάτων. EUST. Non ἕργματα, sed ἕρματα scripsisse Erotianum puto, vnde enim γ habere posset hoc vocabulum? Sed et Galenus ἕρματα scribit, non ἕργματα, exponitque ἐρείσματα, citans ex Homero, ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν. Inuenitur autem et apud Hippocratem et ἐρμάσματα in eadem significatione. Nam in libro κατ' ἰητρεῖον ita scribit, τὰ δὲ ἕρματα καὶ ἀποστηρίγματα, οἷον στήθει, πλευρῆσι, κεφαλῇ, καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν ὅσα τοιαῦτα, τὰ μὴ σφυγ. etc. Vbi Galenus ait ἐρμάσματα et στηρίγματα poni quidem saepe in eadem significatione, habere tamen, si accuratius vis verborum expenda-

Εὐςαλέως) ſuccincte.

Ἑδραίως) Bacchius in tertio perſeueranter, Epicles vero aſſidue; diu et conſtanter. Vtrique autem, vt arbi-

K 4 tror,

[2] ἐπιμονῇ MS. D. ἐπιμονὸς Foeſ. [3] ἐγκάθισμα MS. D.

pendatur, aliquam inter ſe differentiam, et ϛηρίγματα eſſe ὅσα τῆς ἐπιδέσεως ἔξωθέν ἐϛιν, at vero ἑρμάσματα eſſe τὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην· Vide plura ibidem. Eſt autem ἑρμάσματα a verbo ἑρμάζειν, quod idem enarrator apud Hippocratem ἑδράζειν καὶ ϛηρίζειν exponit. Ab eodem eſt et ἑρμασμὸς, quo vtitur in libello περὶ ἀγμῶν. ST. Adde quae de voce ἕρμα egregie pro more ſuo commentatus eſt Ven. Senex, V. Ill. Trillerus in Obſſ. critt. p. 288.

a. Libro de decenti ornatu, ſiue de probitate, p. 16. v. 36. Et omnia haec facere placide εὐςαλέως expedite cum miniſterio. Libro de ſuperfoet. p. 48. v. 36. de extrahendo foetu mortuo. Deinde his exemtis latera confringere, quo conſidens corpuſculum leuius ac εὐςαλέςερον expeditius fiat. Primo de officina medici t. 16. p. 502. v. 35. Veſtis εὐςαλέως ſuccincte, diſtincte, aequaliter, ſimiliter, cubitis, humeris. In quo loco Galenus inquit, εὐςαλέως ſuccincte, apte, ac expedite, pro collecte dixiſſe, vt neque fluat, neque medicum ſtrangulet. EUST. V. Foeſ. p. 252.

b. Primo de officina medici, quem librum, vt coniicio, Erotianus innuit, t. 17. p. 502. v. 41. de ſitu corporis. Huc vero aut illuc, vt non extra ἕδρης ſedem, ſed pro ratione conuerſionis, et corpus, et operantem corporis partem producat. Et t. 18. p. 502. v. 43. Agere vero oportet ita, vt altero pede inſcendat, non eo, qui eſt ad manum agentem, genu ad inguem ſublato, velut in ἕδρῃ ſede. Et libro ſecundo t. 27. p. 503. v. 42. Ad ea quidem, quae abſceſſerunt, ita vt ſublimia ἕδρης ſedem quidem contingant, non tamen comprimant. Primo de art. t. 62. p. 477. v. 17. Neque enim hoc os in priſtinam ἕδρην ſedem ſimiliter firmari poterit, veluti natura exigit. Et libro tertio t. 86. p. 490. v. 36. de Amazonis. Vtuntur autem his (ſcilicet viris,) pro opificibus, ad coriaria opera, aut fabrilia, aut aliud ἑδραῖον ἔργον ſedentarium opus. Alter locus Erotiani eſt in libro de vulner. capit. p. 447. v. 12. qui talis eſt: Διακοπὴ γὰρ καὶ ἕδρη τ' ωὐτό ἐϛιν, hoc eſt,

τεροι δὲ, ὡς οἶμαι, ἁμαρτάνουσιν. Οὐ γὰρ ἓν δηλοῖ ἡ λέξις, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν τὴν καθέδραν σημαίνει. Ἔνθεν γὰρ καὶ Διέδρα λέγεται τὰ ἐφ' οἷς καθήμεθα. Ἐν γοῦν τῷ [1] Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ [2] τραυμάτων αὐτὸς ἐξηγεῖται, λέγων, „Διακοπὴ δὲ καὶ ἕδρη [3] τωὐτό ἐστι. Ὅλα δὲ εὖ [4] μάλα καὶ πολλάκις. Ὁμοίως κἀν τῷ Μοχλικῷ φησὶ, [5] καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδραν [6] πτέρνῃ ἢ θέναρι. Τουτέστιν, εἰς τὸν [7] οἰκεῖον τόπον.

d [8] Ἐξήρειπεν) ἐξέπεσεν.

e Ἐξαρύεται) Βακχεῖος ἐν γ', ἐκθλίβεται.

Ἐξαν-

[1] περὶ τὴν κεφαλὴν MS. D. [2] θραυμάτων vulgg. [3] ταὐτὸν MS. D. [4] μάλλα MS. D.

eſt, intercifio enim et ἕδρη fedes idem eſt. Verba autem, quae ipſe Erotianus ibidem ſubiungit, nimirum, ὅλα δ' εὖ, μάλα, καὶ πολλάκις, id eſt, tota quidem, bene, valde, et ſaepe, in codice Hippocratis nuſquam reperiuntur. Et ſupra p. 446. v. 6. At vero ἕδραι ſedes telorum acutorum ac leuiorum, ipſae in ſeipſis fientes in oſſe. Quae verba frequenter in eo libro repeririuntur. Locus, quem Erotianus citat ex Mochlico, deprauatus eſt: Sicque ex Hippocratis codice p. 511. v. 6. reſtitui debet: Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πτέρνῃ ἢ θέναρι ἐπί τινος, id eſt, quae vero ſuberunt, calce vel manus palma, in ſuam ἕδρην ſedem pellito. Sic Calvus tranſtulit. Galenus in ſecundo de fract. in com. t. 9. inquit: Abrumpitur autem os quatuor de cauſis maxime generalibus. Super ipſum enim vehementi impetu incidit, aut aliquid conterendi vim habens, quod plane neceſſe eſt natura durum eſſe, et mole non exiguum: aut aliquid, quod non tantum cutem, et quae inter cutem ſunt, et oſſa, ſed haec quoque ſecare poſſit, quem morbum Hippocrates in L. de vulner. capit. ἕδραν appellat. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 12. p. 347. v. 2. Somnus ἑδραῖος ſedentium, ſtanti dormitatio. In cuius expoſitione Galenus ait: Somnum eorum, qui ſedent, aiunt ἑδραῖον, quaſi ſedentarium dicas, ab ἕδρας ſede appellatum: parum autem eſſe horum ſomnum dormitationi ſtantium: ac ſi tota oratio eſſet hoc modo pronunciata. Calidae naturae a plurimo ſomno arcendae ſunt;

tror, errant. Non enim vnum tantum haec vox ſignificat; ſed hic quidem cathedram ſignificat; hinc enim et ſellae dicuntur, in quibus ſedemus. In libro igitur de vulneribus capitis ipſe interpretatur dicens: Interciſio autem et ἕδρη ſedes idem eſt. Tota quidem bene, valde, et ſaepe. Similiter et in Mochlico. Cogere vero quae ſupereminent in ἕδρην ſedem ſuam calcaneo, vel planta; hoc eſt, in proprium locum.

Ἐξήρειπεν) decidit.

Ἐξαρύεται) Bacchius in tertio, exprimitur et exhauritur.

K 5 Ἐξαν-

[5] κατανάγκας MS. D. [6] πτέρνα ἢ θενάρη MS. D. [7] εἰκεῖον MS. D. [8] ἐξήριπεν vel ἐξείριπεν legendum cenſet Foeſ.

ſunt; melius enim eſt, vt vigilent, et aliquid faciant; praecipue autem prohibendae ſunt, ne ſedeant; ſin minus id concedendum erit, quod eſt ſtantium dormitioni perſimile; ſed ne decumbant, cauere conuenit. Quidam ſomnum ἑδραῖον pro profundo dictum putant, vt quicunque ita affecti ſunt, ſtantes iam dormituriant. Sed quum non addiderint, quem vſum haec afferant, quae ſcripſerunt, imperfecta eorum oratio eſt. EUST. Apud Hippocratem ἑδραίως κοιμηθῆναι quidam expoſuerunt βαθέως, ſicut ὕπνον ἕδραῖον, βαθὺν, apud eumdem in hoc aphoriſmo ὕπνος ἕδραιος ὀρθῷ νυσταγμός. Sed Galenus ἑδραῖον eſſe mauult τὸν τῶν καθημένων, dictum ἀπὸ τῆς ἕδρας. ST.

c. Apud Hippocratem poſt haec verba διακοπῆς etc. non ſequuntur iſta, quae ſubiungit Erotianus, ὅλα δὲ εὖ μάλα καὶ πολλάκις, ſed alia inchoatur ſententia. ST.

d. De hac voce ſupra meminit Erotianus in dictione ἔρειψις. In tertio de offic. medici t. 11. p. 504. v. 15. habetur ἐξέρριπτε, et in Vaticano codice ἐξήρειπε. Ferulae porro, inquit, ſint leues, aequales, iuxta extremitates ſimae, hinc, atque illinc paulo minores deligatione: craſſiſſimae autem ex parte, qua ἐξέρριπτε extat fractura, vel vt Vatic. cod. habet ἐξήρειπε cecidit, ſeu excidit. EUST. Saepius apud Homerum occurrit v. c. Iliad. ε. v. 294. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων.

e. Aliqua exemplaria Exegeſis habent ἐξαρύεται, alii ἐξα-

f [1] Ἐξαντλεῖται) ἐκπιέζεται.

g [2] Ἐξάστις) αἱ ἐμφερομέναι τοῖς ἐπιδεσμοῖς κατὰ τὰς ἕλικας κρόκαι, ἐξάστις παρ' αὐτῷ καλοῦνται.

h [3] Ἐκθήλυνσις) ἔκτηξις καὶ ἰσχνασία.

i [4] Ἐμβατευόμενον) Βακχεῖος ἐν β' ἐμβάλλον, ἢ [5] ζηλοῦν, ἢ ἐμπίπτον. Μᾶλλον δὲ ἐνεργεῖδον ἂν εἴη. [5] Ἐστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικὴ, καὶ διὰ τοῦ βτ [6] γραφομένη καὶ ἐκφωνουμένη.

k [7] Ἕδος) θρόνος ἢ δίφρος. Ὡς Βακχεῖος ἐν α'. [7] Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἕζεσθαι. Μαρτυρεῖ δὲ Ἱπποκράτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων λέγων, Πάνυ μὴν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικόν. Ἀντὶ τοῦ, περὶ δίφρον Θεσσαλικόν. Πᾶς γὰρ δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, Θεσσαλικὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται.

Ἐδι-

[1] *ἐξαντλῆται MS. D.* [2] *ἐξεστίας Chart. ἐξαστίας ap. Gal. et Hipp.* [3] *Hunc canonem MS. D. ignorat.*

ἐξαρύεται, hoc eſt, vt ibi exponit Galenus, inanitur, exprimitur, vel, vt quibuſdam placet, hoſtilem in modum impetum facit, et minatur. Tertio de offic. med. t. 30. p. 504. v. 46. Quaecumque exſuccationes, vel contuſiones, vel vulſiones, vel tumores inflammatione carentes, ex vulnere ἐξαρύεται exhauriuntur, in ſuperiori corporis parte plurimum, in inferiore, parum deligandum eſt. Sic vertit interpres Galeni. Germanus ex vulnere oboriuntur: Vidus, ſanguinis plurimum a vitio ſurſum expellitur. Pro qua voce in impreſſis codicibus ἐξεργᾶται perperam legitur. Galenus in com. ait: Illud vero a vitio ſurſum expellatur, dixit ἐξαρυᾶται, quod quaſi exprimatur ſignificat, nonnulli aperte ſcribunt ἐξαίρεται, hoc eſt, expellatur, vt nulla apud Graecos explanatione ſit opus. EUST. Foeſ. p. 215. plura his addidit loca.

f. Foeſius p. 215. hunc canonem ad priorem referendum eſſe arbitratur, quia explicat τὸ ἐξαρύεται, nec Euſt. ht.

g. Galenus in Exeg. habet ἐξάστιας, inquitque: Quidam lina a ſummis linteis diſciſſis eminentia, et a pannis vilibus fila. Ego vero etiam antequam ea ſciſſa ſint exſtantia ſimiliter appellanda eſſe exiſtimo. Secundo de offic. medici t. 26. p. 503. v. 41. Faſciae parentur leues, tenues, molles, mundae, latae, ſine ſuturis,

Ἐξαντλεῖται) exhauritur.

Ἐξάςις) fila, quae in reuolutionibus fasciarum eminent apud ipsum appellantur ἐξάςις.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio.

Ἐμβατευόμενον) Bacchius in secundo: Inuadens, vel aemulans, vel cadens. Verum melius esset, vt significet, inhaerens. Est autem dictio Attica, quae per βτ scribitur, et pronunciatur.

Ἕδος) sella, vel currus, vt Bacchius in primo; dicitur autem παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἕζεσθαι, hoc est ab eo, quod in ipsa sedeamus. Testatur autem Hippocrates in libro de articulis, quum ait: Valde quidem satis habet, circa magnam ἕδος sedem Thessalicam, pro circa currum Thessalicum; vnusquisque enim currus locum sedendi habens, Thessalicus apud antiquos dicebatur.

Ἐδι-

[4] ἐσμαρτευόμενον MS. D. [5] ζητεῖν Foes. [6] γραφομένου MS. D.

futuris, fine ἐξαςίας eminentiis, non ἐξεςίας, vt impressi codices habent. In cuius com. inquit Galenus, μήτε τὰς καλουμένας ἐξεςίας, hoc est, fine vocatis eminentiis, quae sunt in iis, quae texuntur, interdum de industria, interdum inuito textore, oblongis quibusdam exstantibus, modo ex ipso subtegmine, modo etiam ex purpura. Sed et feminae in iis, quas vocant praetextas, data opera omnino hoc faciunt, quae omnia caueri iubet. EUST. Apud Hippocratem et Galen. non ἐξάςις, sed ἐξεςίας invenio; ita enim ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον legitur, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς, μηδ' ἐξεςίας. Vbi Galenus ait, τὰς καλουμένας ἐξεςίας αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις συμβαίνουσιν. ST. Vide Foes. p. 216.

h. Haec vox habetur supra latius exposita, et annotatione illustrata. EUST.

i. Hesych. interpretatur κατέχειν καὶ καρποῦσθαι χωρίον, ἢ ζητεῦσαι.

k. Locus ab Erotiano citatus, est in primo de artic. t. 22. p. 474. v. 14. Satisque omnino fuerit, si recens adhuc vitium sit, super magnam ἕδος sedem Thessalicam vim adhibere. In quo loco Galenus ait: Sedilis quondam haec figura fuit, potissimum in Thessalia, vt ad rectam lineam attolleretur ea parte, cui sedentes dorso inhaerent. EUST. Plura apud Foes. p. 180. de hac voce legi possunt.

l Ἐδικρaιώθη) εἰς δύο διῃρέθη.

m [1] Ἐνεκρέκωσεν) ἐνέδυσεν.

n Ἐνεφλεβοτόμησε) Βακχεῖος ἐν γ´ φησὶν, ὅτι [2] διεῖλεν εἰς πλείους τόπους [3] τὰς φλέβας καὶ οἷον ἐμέρισεν.

o [4] Ἐξαμελγόμεναι) ἐκθηλαζόμεναι.

p Ἕλκος μυκονοειδὲς) οἱ [5] μὲν τὸ κάθυγρον καὶ [6] μυζῶδες. [7] Ἐπεὶ τοιοῦτοι οἱ μυκτῆρες.

Ἐπί-

[1] ἐνεκρίκωσεν *Eust. et Iunta.* ἐνεκρέκχσεν *Chart. et v. sq.* ἐνεδήσεν *Foes. rectius.* [2] διεῖλε *MS. D.* [3] τὰς φλέβας *ignorat MS. D.* [4] ἐξαθελγομέναι *Foes. ex coni.*

l. Frustra puto futurum qui hanc vocem in nostris editionibus quaesiuerit. Sequentes tres glossae ἐνεκρέκωσεν, ἐνεβλεβοτόμησε, ἐξαμελγόμεναι exstant successiue L. de ossium nat. p. 279. et 280. ibi itaque et hanc quaerendam putaui: estque, ni fallor, referenda ad p. 276.43. vbi ita legunt nostrae editiones: πρότερον δὲ πρὶν ἐνταῦθα ἐλθεῖν, παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιχώθη. Vltimam nempe vocem margini quis adscripserat pro explicatione τοῦ ἐδικραιώθη, namque ἐδιχώθη quod ad sensum plane idem est. Corrigo itaque: παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδικραιώθη. Interim quum tota haec tractatio de venis non sit ipsius Hippocratis, sed partim ex ipsius libris descripta, malim quoque epidem. L. II. p. 1035. A. vnde hic locus desumtus est, ἐδικραιώθη legere pro ἐδιχιρέθη, quod et ipsum e Glossemate ortum videtur. Fit vero ἐδικραιώθη a verbo δικραιόω, hoc a δίκραιος bifidus, quod etiam apud Hippocratem legitur. HER. Cf. supra p. 119. not. p.

m. Submersit, quod ἐνέδυσεν dixit Erotianus. Sed puto legendum ἐνέδησεν alligavit. Libro de nat. ossium p. 63. v. 3. de venarum distributione. Verum ex coxendice incipiens ascendere ad pubem, multas vagabundas producit venas, et costas ac verticula ad spinam ἐνεκρίκωσε illigat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: De coxendice incipiens in pectine finit. Multae praeterea venae per costas vertebrasque pererrant, quae spinam ἐνεκρίκωσε anuli modo pernectunt. Quae verba, vt iudico, hoc pacto vertenda sunt: A coxendice incipiens ascendere ad pubem, multas errando venas produxit, et costas ac vertebras ἐνεκρίκωσε

Ἐδικραιώθη) in duas partes diuisa.

Ἐνεκρίκρωσεν) submersit.

Ἐνεφλεβοτόμησε) Bacchius in tertio inquit, quod pluribus in locis venas separauit, et quasi in partes diuisit.

Ἐξαμελγόμεναι) emulsae.

Ἕλκος μυκονοειδὲς) vlcus nonnulli quidem humidum et mucosum, quoniam tale quiddam nares videntur esse.

Ἐπί-

[5] μὴν MS. D. [6] sic quoque Foes. et vulgg. vel μυκτηρῶδες aut μυξῶδες aut μυκῶδες ex coniectura Foesii. [7] ἐπὶ MS. D.

σε πρὸς τὴν ἄκανθαν fibulae modo ad spinam pernexit. EUST. Legendum potius ἐνεκρίκωσεν, vt apud Hippocratem περὶ ὀστέων φύσιος legitur. καὶ τάς τε πλευρὰς καὶ τὰς σφονδύλους ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν. Sic et apud Strab. Geogr. L. XVII. per ι non per ε hoc verbum scribitur, hoc in loco, ὁπλίζουσι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται, τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῷ κρίκῳ. Aeschylus item κίρκωσον habet edit. meae p. 9. per metathesin pro κρίκωσον. ST. Vide Foes. p. 355. in voce κρίκος.

n. Libro de ossium nat. p. 63. v. 4. de distributione venarum. Et propagines suas ἐνεφλεβοτόμησε diuisit in partes et intestinum ac ventrem inuoluit. Germanus interpres ἐνεφλεβοτόμησε vertit, multipliciter per venas transmittit. Caluus vento, proiecturasque et agnationes, per easque sanguinem emittunt. EUST. V. Foes. p. 210.

o. Haec explicatio optime conuenit loco κατ' ἰητρεῖον p. 685. 40. V. Foes. p. 7. in voce ἀθέλγεσθαι. Adde περὶ ὀστέων φύσ. p. 63. 15.

p. A Galeno non inuenio expositum μυκονοειδὲς, sed dumtaxat verbum ἐμυκώθη: hoc vero ἀπὸ τῶν μυκήτων deducit: at Erotianus suum μυκονοειδὲς, si modo ita scripsit, ἀπὸ τῶν μυκτήρων. Certe facilis fuit lapsus ex μύκητες in μυκτῆρες. Galenum autem in explicatione τοῦ ἐμυκώθη scripsisse ita, ἐπὶ φύσεις ἔσχε πλαδαρὰς ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες, haud negare ausit, qui alibi apud eum legerit, ἐπιφύσεις vocari μύκητας. Ceterum locus vnde illud ἐμυκώθη depromsit, est hic περὶ γυναικείων L. I. εἰ δὲ ἐχώρεεν ἡ κάθαρσις, οὐκ ἂν ἐμυ-

q 'Επίδοξοι) προσδόκιμοι.

r [1] 'Εκπεπληγμένον) ἐξεπτυγμένον.

s [2] 'Εγγωνίῳ πήχει) ἔγγωνος πῆχυς λέγεται, ὅταν καμφθεὶς, [3] γωνοποιηθῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα.

Εὐθυω-

[1] εὐκπεπληγμένον MS. D. ἐκπεπλεγμένον Foes. ex coni.

ἐμυκώθη τὰ ἕλκεα. s T. Foes. p. 200. multa docte de hac voce differit.

q. Locus respicitur de fract. p. 564. 38. vnde mauult Foesius ἐπίδοξος, προσδόκιμος.

r. Galenus in Exeg. exponit, detortum. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam facere oportet iuxta vlceris formam, quo fit quam minimum hians, et ἐκπεπληγμένον expassum inter deligandum, siue diuaricatum, siue digrediens. In cuius com. Galenus inquit, per translationem vtrisque his verbis vsum fuisse: Num et hians, quod est σεσηρὸς, id est, rigens de labiis oris dicitur, digrediens, hoc est, ἐκπεπληγμένον, de cruribus gradum facientibus, atque inter se distantibus. Crurum enim diductio πλίκτα digressio appellatur, et πλίγας gressura, sicut dictum est. Est ergo secundum Galenum σήρεσθαι hiare, a labiis oris sumto vocabulo: et ἐκπλήκτεσθαι diuaricari, a cruribus plurimum inter se diductis. Primo progn. t. 18. p. 402. v. 18. Et crura supini iacentis valde incuruata esse, ac διαπεπλεγμένα complicata, sic vertit Germanus interpres: alii distracta. Quem locum Galenus exponens, ait: Verbum διαπεπλεγμένα distracta scribitur, et per γ et per χ, et significat crura plurimum inter se distantia, non aliter iudicandum est, si περιπεπλεγμένα complicata legas. Eandem sententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 31. Secundo prorrh. p. 421. v. 31. de mulieribus concipere non potentibus. Aut enim reuulsus est, aut ἐκπεπληγμένον euersus. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vel conuulsus, vel repercussus, vel retusus est. EUST.

s. Primo de offic. med. t. 17. p. 502. v. 40. Summas manus ἐγγωνίας angulares ad brachia figuret. In cuius com. Galenus ait, iubere Hippocratem, ne medicus superius, quam sit mammarum situs, manus porrigat, nec inferius, quam vt pectore super genua incumbente, ad rectum angulum cum humeris figurentur: quem habitum ἐγγώνιον appellat. Hic autem medius est inter vltimum cubiti flexum, vltra quem flecti, et vltimam porrectionem, vltra quam extendi brachium

non

Ἐπίδοξοι) probati.

Ἐκπεπληγμένον) explicatum.

Ἐγγωνίῳ πήχει)[2] cubitus ἐγγώνιος dicitur, quando flexus in angulum redigitur secundum ἀγκῶνα.

Εὐθυω-

[2] ἐγγωνίε πήχεος Foes. ex coni. [3] γονιοποιηθῇ MS. D.

non potest. Et libro tertio t. 20. p. 504. v. 27. In quiete quidem atque otio conside-rare rectum habitum oportet, puta brachii: in medio, porrectionem, atque contractionem, οἷον τὸ ἐγγὺς τῦ ἐγγωνίε πήχεος πρὸς βραχίονα; hoc est, quemadmodum vbi cubitus cum humero prope ad rectum angulum figuratur. Quem locum Galenus exponens, inquit: non posse ἐγγώνιον dici, quod ad acutum angulum figuratur: tum quod nemo ex Graecis appellat, aut ἐγγώνιον per duplex γγ aut εὐγώνιον per εὐ syllabam, acuti anguli figuram: sed quae rectum angulum habet, ea εὐγώνιον, per εὐ diphthongum, et ἐγγώνιον per duplex γγ nuncupatur. An ἐγγώνιον necesse est accipere, id, quod ad rectum angulum figuratur: quod accidit, vbi cubitus cum humero facit angulum rectum. In com. etiam t. 10. primi de fracturis ait: Vbi totum brachium ad rectum angulum figuratur, ita vt humerus et cubitus rectum angulum ostendant, hunc habitum Hippocrates solitus est appellare ἐγγώνιον. Et in com. t. 11. addit: Vnus habitus est inter extremum flexum, et extensionem; quem Hippocrates ἐγγώνιον appellat: alter inter pronum et supinum, sub quo ait, cubitum radio subiici. Igitur sicut hunc iustum et rectum dicit, sic etiam illum, qui ἐγγώνιος dicitur, sub quo humerus cum cubito ad rectum angulum collocatur. In Mochlico p. 507. v. 29. Cubitus vero si foras, vel intro exciderit, reductio quidem in figura ἐγγωνίῳ τῷ πήχει κοινῷ, id est, anguli recti communis cubito, ad brachium. Et p. 511. v. 3. Cubitum autem ἐγγώνιον rectum angulum ad brachium habentem. EUST. Aut ἐγγώνῳ πήχει legendum, vt conueniat cum sequenti ἔγγωνος: aut ἐγγώνιος vt conuenire possit cum ἐγγωνίῳ. Sed ex Hippocrate et Galeno dubitatio tollitur, apud quos ἐγγώνιος πῆχυς legitur. Hippocr. κατ' ἰητρεῖον in vltima pagina, ἐκ δὲ τῦ κοινῦ, ἔκτασιν, σύγκαμψιν, οἷον τὸ ἐγγὺς τῦ ἐγγωνίε πήχεος πρὸς τὸν βραχίονα. Vbi tamen incertum est an Galenus ἐγγωνίε πήχεος, an ἐγγωνίε σχήματος πήχεος legerit. Et

t [1] Εὐθυωρίαν) εὐθύτητα.
Εἰσάσθω) [2] ἀντὶ τοῦ καθισάτω.
u Εὐθετισάμενος) [3] καταστρώσας.
x Ἐθανατώθη) ἐνεκρώθη.
y Ἐτιταίνετο) ἀντὶ τοῦ ἔτεινεν. Ὡς καὶ Ὅμηρος — — ἐτιταίνετο [4] καμπύλα τόξα.
z [5] Ἐπεσοφίσαντο) περιειργάσαντο.
a [6] Ἐκχαυνῶν) ἐξαπατῶν καὶ μετεωρίζων.
b [7] Εὐαλθέα) εὐθεράπευτα· καὶ Ἄλθεξις, ἡ ἴασις καὶ ἡ θεραπεία.
c Ἐπίσανται) δύνανται. Ὡς καὶ Ὅμηρος, ὅς τις ἐπίσαιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.
d Ἐπιεικῶς) ἱκανῶς. Καὶ Ἐπιεικῆ τὸν ἱκανὸν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Ἐγκυ-

[1] εὐθυωσίαν MS. D. εὐθυωρίδα MS. St. Eust. et Chart. ἰθυωρίην Foes. ex coni. [2] ἀντὶ τῷ MS. D. [3] κατασείλας MS. St. et Chart. [4] καμπύλω MS. D.

Et ἐγγώνιον σχῆμα inquit vocari aiunt τὸ κατ' ὀρθὴν γωνίαν, id est, ἵνα τὸ τοῦ πήχεος ὀξὺ πρὸς τὸ τοῦ βραχίονος ὀρθὴν ἐργάζηται γωνίαν. Idem in comment. I. in L. de fract. ἐγγώνιον σχῆμα τῆς χειρὸς vocari dicit ab Hippocrate τὴν ἐπ' ὀρθὴν γωνίαν σχέσιν τοῦ βραχίονος πρὸς τὸν πῆχυν. Idem in L. κατ' ἰητρεῖον Comment. I. ait ἐγγωνίους χεῖρας vocari ab eodem Hippocrate, ὅταν ὀρθὴν γωνίαν πῆχυς ἐργαζήται πρὸς τὸν βραχίονα. At de ἐκπεπληγμένος vide annot. ad Galen. in voce σεσηρός. ST. Foes. p. 175. plura suppeditat exempla.

t. Nonnulla exemplaria habent εὐθυωρίαν, quarum vocum neutram apud Hippocratem inuenio. Galenus tamen in primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. ait: Nos scire Hippocratem appellare ἴξιν magna ex parte εὐθυωρίαν, id est, rectum tramitem: quandoque vero etiam lationem. EUST. Foes. addit libr. de fract. p. 567. 41.

u. V. Hipp. de fract. p. 555. 4. 10. libr. de artic. p. 598. 19. et Foes. in voce εὔθετα.

x. Exprimitur locus de fract. p. 562. 23. v. Foes. p. 182.

y. Hanc vocem explicauit supra Erotianus diuerso modo, quam hic exponit, quod profecto mirum videtur. Locus Homeri est in quinto Iliadis v. 97. EUST. V. Foes. p. 246.

z. V.

Εὐθυωρίδα) rectitudinem.

Εἰσάϑω) pro, fedeat.

Εὐθετισάμενος) contrahens, vel fcribendum καταςρώσας, profterneus.

Ἐθανατώθη) mortuus eft.

Ἐτιταίνετο) pro extendit, vt Homerus, ἐτιταίνετο extendit curuos arcus.

Ἐπεσοφίσαντο) elaborauerunt.

Ἐκχαυνῶν) decipiens, et eleuans.

Εὔαλθα) fanabilia, et ἄλθεξις, medela, et curatio.

Ἐπίςανται) poffunt, vt ait Homerus. Quicumque ἐπιςαίτο poffet fuis praecordiis recta dicere.

Ἐπιεικῶς) fatis, et ἐπιεικεῖ idoneum Attici dicunt.

Ἐγκύρ-

[5] *ἐπεψηφίσαντο quaedam exempl. ap. Hipp.* [6] *ἐκχαυνῶν MS. D. et Euft. ἐκχαυνῶν ἐξαπατῶν) μετεωρίζων Foef. ex coni.* [7] *εὐελθέα MS. D. εὔαλθα quidam codd. ap. Hipp. male. et Euft.*

z. V. Foef. p. 223. Locus indicatur ex Lib. de arte p. 596. 6.

a. Vide L. de artic. p. 614. 20. et Foef. p. 193.

b. Vide loc. in L. de art. p. 608. 49. et 650. 5. et Foef. p. 246.

c. Locus Homeri ab Erotiano adductus, eft in octauo Odyffeae. Libro de carnibus p. 43. v. 20. Muti ex natiuitate differere οὐκ ἐπίςανται non poffunt, fed vnam tantum vocem fonant. Vfurpatur etiam haec vox pro cognofcere, pluries quidem in principio libri de affectionibus. Et primo de diaeta p. 84. v. 31. At vero homines ex manifeftis obfcura confiderare οὐκ ἐπίςανται non nouerunt. Et p. 89. v. 23. Quae vero per vifum aut auditum percipere oportet, quae non prius ἐπίςανται fciunt, percipere non poffunt. EUST. Vide Foef. p. 232.

d. Secundo de diaeta p. 94. v. 9. de falfamentis. Pleraque etiam aluum ἐπιεικῶς leniter mouent. Libro de affect. p. 184. v. 9. de alui profluuio. Poftea pituita (fcilicet fecedit) et ἐπιεικῶς probe quidem edit. Septimo de morb. vulgar. p. 351. v. 41. de febribus: Sed rurfus incalefcebant, et ἐπιεικῶς leniter longe. Et p. 353. v. 42. de Cydis filio: Spiritus ἐπιεικῶς leniter femper moderatus. Primo prorrh. com. 3. t. 67. p. 413. v. 9. Ex furdi-

tate

[1] Ἐγκυράσαι) [e] [2] ἐπελωθείη, κατελωθείη.

[f] [3] Ἀλωσδή) εἰς ἰθὺ σκολιά.

[g] [4] Ἐπιτυχώτερον) εὐφορώτερον.

[h] Ἐλύτροισιν) [5] ἔλυτρα [6] λέγεται τὰ περιεκτικὰ τῶν σωμάτων, οἷον σκέπασματα.

Ἐσμα-

[1] *Ante ἐγκυράσαι additum ἐγκύρσαι in vno codice St. et Chart. vulgg. addunt ἐγκύρσαι) ἐντυγχάνειν, et hanc lectionem praefert Foesius.* [2] *Eust. hic nouum inchoat canonem, et Iunt.*

tate ἐπιεικῶς leniter abſceſſus circa aures fiunt. In cuius com. Galenus ait: Quoniam aduerbium ἐπιεικῶς, id eſt, manſuete, in medio dictum eſt eorum, quae multam, et eorum, quae paucam habent ſpem in omnibus ſymptomatis: ſic et hominem vocamus ἐπιεικῆ moderatum, et a quo nihil per vitam ſit nimis. In coac. praenot. p. 426. v. 32. In phreniticis, in principiis affectiones ἐπιεικῶς manſueto ac frequenter tranſmutationem habentes, malae ſunt. Et p. 439. v. 3. At triſtitiae cum ſilentio, et hominum auerſationes ἐπιεικῶς leniter eo modo affectos, occidunt. Tertio de fract. t. 34. p. 468. v. 11. Habet enim et hic ſermo aliquam ἐπιείκειαν veriſimilitudinem. Quem locum exponens Galenus ait, veriſimile dixit ἐπιεικὲς, quaſi probabile. Primo de artic. t. 16. p. 473. v. 32. Haec repoſitio ſecundum naturam ἐπιεικῶς moderate eſt. Galenus in com. ait: hunc modum ſecundum naturam eſſe affirmat, moderate: quod ſignificauit verbo ἐπιεικεῶς: quemadmodum et homo moderatus ἐπιεικὴς graece dicitur: putarunt nonnulli verbum ἐπιεικῶς vſurpari pro maxime etc. quare neque verbo ἐπιεικῶς maxime ſignificatur. Et t. 55. p. 476. v. 32. Conducit enim omnes vſtiones tegere, vt etiam ἐπιεικῶς leniter, ſeu conuenienter curentur. Et libro tertio t. 102. p. 492. v. 40. Et tibia, et pes ἐπιεικέως moderate recta apparent. Quem locum exponens Galenus inquit: Hippocrates modice ἐπιεικέως dixit: quo verbo ſignificari, neque perfecte, aut omnino vehementer, neque ex toto, ſed mediocriter, ex ipſius verbis colligitur. EUST.

e. Primo de art. t. 57. p. 476. v. 36. de brachii alligatione ad coſtas. Sic enim maxime ἐπελωθείη cicatrix induci poterit. EUST.

f. ap. Euſt. εἰλωρδή. In aliquibus exemplaribus ſcribitur εἰλωσδή. Sed vt arbitror vtrobique mendoſe, neutra enim

'Εγκύρσαι) occurrere.

'Επυλωθείη) ad cicatricem perducta.

Εἰλωρδὴ) in recto obliqua.

'Επιτροχώτερον) agilius ad motum.

'Ελύτροισιν) dicuntur ἔλυτρα ea, quae corpora continent, et sunt ceu velamenta.

L 2 'Εσμα-

[3] *Pro hoc legitur εἰλωρδή. St. Eust. et vulgg.* [4] *Pro hoc legitur ἐπιτροχώτερον. St. Eust. et Iunta.* [5] *ἔλλυτρα Chart.* [6] *λέγονται MS. D.*

enim harum dictionum reperitur: sed ἰθυλόρδη sic enim legimus in tertio de art. t. 42. p. 485. v. 41. Inde vero (scilicet a magno verticulo) vsque ad septi annexionem ἰθυλόρδη in directum repanda est (videlicet spina). Hanc nostram coniecturam confirmare videtur Erotianus ipse, qui εἰλωρδὴ exponit ἰθυσκολιὰ, seu εἰς εἰθὺ σκολιὰ, quouis enim modo scribatur parum refert, quum vtraque vox, idem significet, nimirum in recto obliqua, de qua Hippocrates t. 40. libri supra citati p. 485. v. 38. mentionem facit. Ipsa autem spina, inquit, secundum longitudinem ἰθυσκόλιος rectobliqua est. In cuius com. Galenus inquit: Obliquam dixit σκολίαν, eam sic appellare solitus, quae in latus inclinata est, nunc autem non in latus, sed in posteriorem et priorem partem significare vult. Quid autem significet λορδὸν, infra dicetur in annotatione dictionis λορδότατον. EUST. Mendosam esse primam huius versus vocem vel inde patet, quod ab ε non α incipere debeat, vt in sua sit classe: sed quomodo emendanda sit perspicere nequeo. ST.

g. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 24. Quum igitur fracta fuerit clauicula, os, quod ad humerum est, magis deorsum repit, huc enim ipsum vna cum humero et brachio defluere ἐπιτροχώτερον agilius est inferius, quam superius. EUST. Vide Foes. p. 234.

h. Galenus in Exeg. habet, ἔλυτρα, velamina. In aliis locis ἔλλυτρα per duplex λλ scribitur, per simplex λ nusquam reperi. Tertio de artic. t. 33. p. 485. v. 28 Ipsa autem medulla spinalis quibus ἐλλύτρωται intecta sit ἐλλύτροισι inuolucris, et vnde profectis, et vbi desinentibus etc. In quo loco Galenus inquit: Tegmenta ac velamenta alicuius rei veteres appellant ἔλλυτρα, atque idcirco

i [1] Ἐσμασάμενος) ἐμβαλών.

k Ἐπιςορέσαι) ἐπιςρῶσαι.

l [2] Ἐκπαλήσαντος) ἐκ πάλȣ γενομένȣ.

m [3] Ἐγχρίμπτȣσιν) πελάζȣσιν.

n Ἐπικαρσίην) [4] πλαγίαν.

o Ἔμπηροι) πηρὸν λέγει Βακχεῖος τὸν χωλόν. Δυνατὸν δὲ ἀκȣ́ειν πάντα τὸν περὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας ἐμποδιζόμενον.

p Ἐσκεδασμένη) σκορπισθεῖσα.

Εὐφρό-

[1] *Chart. expon. Gal.* ἀντιθείς. [2] ἐκπαλήσαντες *et* γενομένοι *mauult Foes.*

co Hippocrates nunc medullae ſpinae tegmenta, ἔλλυτρα nuncupauit. EUST. Apud Hippocratem et Galenum inuenio ἔλλυτρα duplicato λ, ita enim legitur in L. de artic. αὐτὸς δὲ ὁ νωτιαῖος οἷσιν ἐλλύτρωται ἐλλύτροισι. Vbi Galenus ait ἔλλυτρα veteres appellaſſe τὰ σκεπάσματά τε καὶ περιπλήματα τινῶν, niſi eſt mendum. ST. Foeſius p. 201. vno tantum λ ſcribit.

i. Primo de morb. mul. p. 252. v. 35. de extrahendo foetu mortuo: Si vero fieri non poterit, vt hoc facias, quidquid ſane foris fuerit, quantum potes penitiſſime reſecato, et reliquum ἐσμασάμενος profunditate intus explorata, protrudito: et foetum in caput vertito. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 44. de naſo fracto: Et in nares ἐσματτευόμενον contrectatione facta, ea, quae intro repunt, impigre dirigere. Sic vertit interpres Germanus. Vidus vero: In naribus item alte inquirere. Et t. 26. p. 481. v. 2. inuenio ἐσμάττεσθαι. Frequenter autem, inquit, circa linguam ἐσμάττεσθαι alte inquirere oportet. In cuius expoſitione Galenus ait: Μάττεσθαι ſignificat, inquirere: ſed ἐσμάττεσθαι alte inquirere: ſicut nunc, vbi alte inquirere, ἐσμάττεσθαι dixit. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 10. Niſi hominem ſeces, deinde ἐσμασάμενος manu alte indita in ventrem ab interiori parte in exteriorem compellas. In quo loco Galenus inquit: Manum alte indere in ventrem cauſa conquirendi, quae ibi ſunt, dixit ἐσμάσσεσθαι. In Mochlico p. 506. v. 12. de naſo fracto: Deinde ſuſtentabis digitis, ἐσματευόμενον alte contrectando, vel inquirendo, et dirigendo. Caluus vertit, digitis coaptato. EUST. Habetur ἐσμασαμένος apud Hippocratem de articulis, vbi Gale-

Ἐσμασάμενος) iniiciens.

Ἐπιςορέσαι) ſternere.

Ἐκπαλήσαντος) cui ſorte aliquid contigit.

Ἐγχρίμπτουσι) appropinquant.

Ἐπικαρσίην)[4] obliquam.

Ἔμπηροι) Πηρὸν Bacchius inquit claudum eſſe. Poteſt etiam intelligi haec dictio de quouis, qui ad naturales operationes obeundas ſit impeditus.

Ἐσκεδασμένη) ſparſa.

L 3 Εὐφρό-

[3] *Iſta, quae vides, barbara, repoſuit typotheta aliquis, qui ſcilicet excidere paſſus harum vocum συμπλοκὴν, nec exemplar iterum inſpicere dignatus eſt. ἐγχρίμπτουσαι et πελάζουσαι mauult Foeſ.* [4] *πλαγίων MS. D.*

Galenus exponit ἐντιθείς. ST. Vide Foeſ. p. 244.

k. Vide L. de art. p. 620. 55. et p. 658. 10.

l. Tertio de fract. textu vlt. p. 470. v. 41. de brachii in anteriorem partem luxatione: Sed quid repentina ἐκπάλησις eluctatio non eiecerit. Et v. 42. Huic autem ἐκπαλήσει eluctationi magnum quoddam obſtaculum eſt. Et v. 43. Attamen quidam ſane ἐξεπάλησεν eluctantur. Signum autem ita ἐκπαλήσασιν eluctatis, nihil enim de cubito flectere poſſunt. Tertio de art. t. 93. p. 491. v. 49. de luxatione femoris. At quibus dum adhuc in ventre ſunt, hic articulus fuerit luxatus, aut dum adhuc augeſcunt, vi elapſus, non fuerit repoſitus, aut etiam prae morbo hic articulus exceſſerit ac ἐκπαλήσῃ luxatus fuerit. Sic vertit Germanus interpres. Alii vim, aut expulſionem, aut colluctationem hanc vocem ſignificare dicunt. EUST. Foeſ. p. 189. fuſius hanc explicat vocem.

m. Galenus in expoſitione t. 1. libri primi de fract. inquit: Ἐγχρίμπτειν, quod eſt appropinquare et attingere, vel oppangere nominat Hippocrates, quum partes oſſium, quae conſormantur, ad propriam ſedem aguntur, et ſe mutuo allidunt. Quidam interpretes, oſſa ἐγχρίπτοιτο, conduntur vnum ſub altero, vertunt. De hac voce plura dicemus infra in annotatione dictionis ἐγχρίπτειν. EUST. Pagina ſequente ἐγχρίμπτειν exponit ἐμπηδᾷν. ST. V. Foeſ. p. 179.

n. Praecipue de via apud Thucydidem Herodotumque paſſim haec vox occurrit.

o. Vide L. I. de morb. p. 129. 7. 41. et Foeſ. p. 203.

p. Vide L. I. de morb. p. 139. 49. et p. 131. 1.

q Εὐφρόνας) τὰς νύκτας.

r 1 Ἔκλαψας) ἀπελέπισας.

s 2 Ἐμυλώθη) ἀντὶ τῦ ἐτυλώθη. Μύλον γὰρ καλῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίρρον.

t Εὐλῶν) τῶν 3 σκωλήκων.

u Ἔλαιον ὑὸς) τὸ ὕειον στέαρ.

x 4 Ἐκτόμυ) Διοκλῆς φησὶν ὕτω καλεῖσθαι τὸν μέλανα ἐλλέβορον.

y 5 Ἐκθέωσιν) ἐκτρέχωσιν.

z 6 Ἐγχρίμπτειν) ἐμπηδᾶν.

Ἐκ-

1 *Chart.* ἐξεκόλυψας *ab* ἐκκολύπτω. *Hippocr. quidem est* ἐκλεπείζω, *Galen. ab* ἐκλέπω. *at legi deberet* ἐξελέψας. *At* ἔκλαψας *non admittit. Foes.* ἔκλεψας. 2 ἐμυκώθη *Foes. ex coniectura.*

q. Respicitur loc. περὶ γυναικ. L. I. p. 231. 43. Cf. Foes. p. 254.

r. Galenus ἐκκολύπτω vult esse apud Hippocratem ἐκλεπίζω, a quo legendum hic ἐξεκόλυψας. Ab ἐκλέπω autem legi deberet ἐξέλεψας, vt et ἐξέλεψεν habetur apud Hippocratem. At ἐκλάψας non video quomodo ferri possit. ST. Vide Foes. quoque p. 186. in voce ἐκκολύψας.

s. Galenus in Exeg. exponit, induruit, et ἐμυκώθη conclusit, vt Dioscorides ait. Plurimi autem, adnascentias habuit tumidas, vt et fungi. Ἐμυλώθη non reperio, sed ἐμυκώθη. Primo de morbis mul. p. 244. v. 28. de pudendo puerperae obdurato: Ἐμυκώθη τὰ ἕλκεα conclusa vlcera. EUST. V. Foes. p. 206.

t. Primo de morb. mul. p. 255. v. 23. de medicamentis ad conceptum: Secundum mulieris, et εὐλέων vermium carnium capita, et alumen Aegyptium cum adipe anserino diluito, et in lana ad os vteri adponat. Et v. 29. ad idem, εὐλὴν vermem carnium, qui caudam habet, accipito. EUST. Vide Homer. Il. τ. v. 26. et Il. χ. v. 509. ibique Scholiasten.

u. Primo de morb. mul. p. 250. v. 18. et ἔλαιον συὸς adipem seu pinguedinem suillam illinito, vel vt Caluus, suillum pingue. Legitur etiam frequenter anseris ἔλαιον adeps seu pingue in libris muliebribus: saepius etiam phocae ἔλαιον oleum seu adeps, in eisdem libris. EUST. Vide Foes. p. 197.

x. Galenus in Exeg. ἐκτόμυ, veratri nigri. Dioscorides

Εὐφρόνας) noctes.

Ἔκλαψας) corticem detraxisti.

Ἐμυλώθη) pro, occaluit. Μύλον enim medici nascentem in vulua scirrhum appellant.

Εὐλῶν) vermium.

Ἔλαιον ὗος) suillus adeps.

Ἐκτόμȣ) Diocles inquit sic nigrum elleborum appellari.

Ἐκθέωσιν) excurrunt.

Ἐγχρίπτειν) insilire.

L 4 Ἐκ-

[3] σκωλίκων vulgg. [4] ἐντόμȣ quidam ex Plinii L. XXV. c. 5. [5] Apud Hippocrat. est εὐανθέωσι Foes. [6] ἐγχρίπτειν Eust. et vulgg.

des L. IV. c. 145. Elleborum album, inquit, sunt qui ἄτομον appellent, nisi sit mendum: nam interpres vertit ἔκτομον. Et c. 146. inquit, elleborum nigrum, sunt qui ἔκτομον appellent, quod interpres vertit, ectomon, quam vocem Hermolaus Barbarus et Marcellus Vergilius frequenter fuisse in vsu Hippocrati testantur. Primo de morb. mul. p. 258. v. 45. Τȣ̃ ἐκτόμȣ veratri nigri radices tenues tritas, quantum tribus digitis apprehendere potes, etc. praebe. EUST. Apud Diosc. quaedam editiones exhibent ἔντομον. De Helleboro autem confer, si placet, Casp. Hoffmanni varr. lectt. L. I. c. 1. 2. 3. 4. p. 1-8.

y. Loca sunt L. II. περὶ γυναικ. p. 275. 16. et περὶ γυναικ. φυσ. p. 215. 23.

z. Secundo de art. t. 34. p. 485. v. 36. Facilius enim sic ad naturam redibunt, quam si quis ossa inter se ἐγχρίπτων complicans cogere conetur. Et libro tertio t. 112. p. 494. v. 15. Praeterea quibus sic procidit, magis adhuc calci προσεγχρίπτȣσιν inhaerent, quam priori parti pedis. In cuius com. Galenus ait: Inhaerere dixit ἐγχρίπτειν, quod vocabulum mutuari solet ad ea significanda, quorum alterum alteri inhaeret. Iuxta quam significationem eo vtitur, quum in fracturis componendis imperat, vt fracta ossa prius intenta inter se diducantur. Sic enim ait facilius componi, quam si ἐγχρίπτοντα, id est, quum alterum alteri inhaeret, propellantur. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἐγχρίμπτȣσι. EUST. Vide Foes. p. 179.

[a] [1] Ἐκθύῃ) ἐξορμᾷ.

[b] [2] Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζονται. Ἡ λύγη γὰρ παρ' Ἀττικοῖς ἡ σκιὰ λέγεται. Καὶ [3] Θουκυδίδης ἐν ς' φησὶ, τῷ κοινῷ [4] φόβῳ τὸν σφέτερον [5] ἐπηλυγάζονται.

[c] [6] Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ) ἀντὶ τοῦ ἐφάψῃ. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπαφᾶσθαι.

Ἐκ-

[1] *ἐκθύει Eust. et Iunt. quae lectio ex Foesii sententia praeferenda.* [2] *ἐπιλυγάζονται MS. D. et sic vulgg. ἐπιλυγίζονται vitiose apud Hipp.*

a. Libro de vsu humidorum p. 113. v. 38. de papulis rubicundis: Quales alia atque alia parte sublatae ἐκθύει erumpunt. Et v. 43. Nam si haec posterius fecerit, nequaquam amplius ἐκθύει erumpunt. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 323. v. 18. Quaedam lactans ἐκθύματα pustulas per corpus vbique habebat. Et libro tertio com. 3. t. 51. p. 323. v. 6. Ἐκθύματα papulae magnae. Quem locum Galenus exponens ait: Perspicuum est, ex verbo ἐκθύειν, quod est erumpere, ἐκθύματα papulas nominari: quod non in iis, quae sua sponte in cute erumpunt, dicitur. Et libro sexto com. 1. t. 19. p. 343. v. 40. Soluerit autem et vlcusculorum ad inferiora ἔκθυσις eruptio, si non profunda et rotunda fuerint. In cuius expositione Galenus ait: A verbo ἐκθύειν, quod est erumpere, vocem ἔκθυσιν, hoc est, eruptionem, media producta syllaba declinauit, ac si exitum cum impetu dixisset. EUST. Vide Foes. p. 186.

b. Reperio ἐπιλυγίζονται non ἐπιλυγάζονται. Secundo de morb. mul. p. 279. v. 10. Si vteri velut in callum indurati fuerint, τότε ἐπιμήνια ἐπιλυγίζονται, id est, et menstrua sunt impedita. Et p. 281. v. 40. de inflammatione vteri. Et p. 282. v. 2. in quibus locis Germanus interpres vertit, menstrua obtorquentur. Ceterum locus, quem ex Thucydide adducit, est in concione Athenagorae Syracusani, in ipso nimirum exordio. EUST. V. Foes. p. 223. Hesychius interpretatur ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται. Suidas, ὀλίγον φαίνειν, σκοτάζειν.

c. Et si ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ contigeris digito. Libro de natura mul. p. 225. v. 3. de contorto vtero. Et p. 223. v. 45. de indurato vtero: Quum sic habuerit, ἐσαφάσσῃς τῷ δακτυλῷ, contigeris digito,

Ἐκθύει) erumpit.

Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) id eſt, menſtrua ſunt impedita; ἡ λύγη enim apud Atticos vmbra dicitur. Et Thucydides in ſexto ait, communi metu ſuas res ἐπηλυγάζονται, id eſt, tegunt.

Ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ) hoc eſt, tangens. Dicta eſt autem haec dictio παρὰ τὸ ἐσαφᾶσθαι, quod eſt contrectare.

L 5 Ἐκ-

[3] Θυκυδίδης St. [4] Φόβῳ τὸ MS. D. [5] ἐπιλυγάζονται MS. D. [6] ἐσαφάσῃς MS. D. ἐσαφάσῃ) ἐσαφάσσῃ Euſt. et ſic Chart. et in ſeqq. ἐσαφᾶσθαι.

digito, quae verba repetit p. 224. v. 18. Et p. 225. v. 22. et 31. et p. 277. v. 13. Reperitur etiam haec vox cum accuſatiuo, et tunc ſignificat immittere, cum datiuo vero tangere. Libro eodem p. 216. v. 12. de vteri ore collapſo. Et ſi ἐσαφάσσῃ τὸν δάκτυλον digitum admoueris. Et p. 223. v. 40. de indurato vtero: Si vero etiam ἐσαφάσσῃς τὸν δάκτυλον immiſeris digitum, quae verba etiam habentur p. 224. v. 31. Vbi vero recens fota aut lota fuerit τὸν δάκτυλον ἐσαφάσσουσα digito immiſſo os vteri corrigat ac dirigat. Legimus etiam ἐσαφάσσῃ ſine caſus adiunctione. In eodem libro p. 216. v. 10. de inflammatione vteri: Si vero ἐσαφάσσῃ contigerit, plenitudo illa vacua fit. Et p. 224. v. 45. Etſi ἐσαφάσσῃς attigeris, ita habere deprehendes. Inuenies etiam hanc vocem ſine compoſitione, libro eodem, p. 215. v. 15. de ore vterorum complicato. Et ſi ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ contingat digito. Primo de morb. mul. p. 247. v. 46. Cognoſcere vero poteris, quod hydrops eſt, ex ἐσαφάσσων τῷ δακτύλῳ digiti contactu. EUST. Apud Hippocratem περὶ γυναικείης φύσιος inuenio vno in loco ἐσφάσσῃς τῷ δακτύλῳ male: in alio autem, non multo poſt, ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ, recte. Et ita hic legi debet, non autem ἐπαφάσῃ. Itidem vero ἐσαφᾶσθαι, non ἐπαφᾶσθαι. Nam et in eodem libro Hippocrates paulo poſt hunc locum, καὶ ἢν ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ, ὄψει, etc. habet τὸν δάκτυλον ἐσαφάσσουσα. Et multo ante, nimirum in ſecunda libri pagina, καὶ ἢν ἐσαφάσσῃ τὸν δακτύλον, εὑρήσεις τὸ ςόμα ἰσχνὸν etc. Galenus quoque ἐσαφάσαι exponit εἰσβάλλοντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι. Sed σ non geminat, niſi forte peccarit librarius; quod mihi

d [1] Ἐκπατίῃ) ἐκτρόπως καὶ ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. Ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἐκπάγλως.

e Ἐχῖνον καινὸν) χύτραν καινήν. [2] Ἔστι δὲ ἐχῖνος, χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὔπολις καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσι, καὶ Φιλήμων [3] ἐν Μυρμιδόσι.

f Ἐναγίζειν) τοῖς κατοιχομένοις ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν.

g [4] Ἐρυμάτων) [5] στηριγμάτων.

Εἶρ-

[1] ἐκπατίως Eust. et Iunta. [2] ἐστὶν ἐχῖνος MS. D. [3] ὁ μυρμηδὸς MS. D.

mihi fit verisimile: nam et simplex ἀφάσσων cum duplici σ in eodem libro Hippocratis inuenitur, τοῦτο δ' ἂν γνοίης ὅτι ὕδρωψ ἔνεστιν, ἀφάσσων τῷ δακτύλῳ. Obseruandum est autem modo accusatiuum τὸν δάκτυλον, modo datiuum τῷ δακτύλῳ Hippocratem huic verbo adiungere, et simplici, et composito. ST. Apud Hippocr. legitur ἐπαφήσῃ.

d. Hanc vocem ἐκπατίως non inuenio apud Hippocratem, sed ἐκπάγλως. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. de suppressis mensibus. Et opus quoddam incumbere videtur, et lumbos, et laterum mollitudinem ἐκπάγλως mirum in modum dolet. In epistola secunda ad Philopoemenem, p. 527. v. 20. de somnio Hippocratis solliciti de Democrito: Somnium mihi oblatum habui, ex quo puto nihil valde periculosi fore, ἐκπάγλως mirabiliter enim expergefactus sum. EUST. Quum ἐκπατίῃ exponit ἐκτρόπως; videtur aduerbium facere: at quum subiungit ὁδοὺς ἀγνοοῦντες, nomen facit; quomodo tamen esse possit nomen non video. Nec vero apud Hippocratem aut Galenum hanc vocem inuenio: sed apud Aeschylum p. 178. editionis meae habetur ἐκπατίοις, quod a scholiaste exponitur τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ. Quod si ἐκπάτιοι itidem legeretur in hoc Erotiani loco, satis conueniret explicatio illa ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. Verum et ἐκτρόπως et ἐκπάγλως, quod a nonnullis legi dicit pro ἐκπατίῃ, faciunt, vt eum ita scripsisse suspicer, ἐκτρόπως καὶ ὥσπερ οἱ τὰς ὁδοὺς ἀγνοοῦντες, vel καὶ οἷον οἱ τὰς etc. ST. Hesych. interpretatur τὸ ἔξω πάτου.

e. Libro de nat. mul. p. 230. v. 3. Haec in ἐχῖνον καινὸν (quae vox in Ald. cod. deest) vas nouum fundito, et

Ἐκπατίως) extra modum, et viam ignorantes. Nonnulli ſcribunt ἐκπάγλως, et ἐκπλαγίως, hoc eſt, ſupra modum, ſeu mirum in modum.

Ἐχῖνον καινὸν) ollam nouam. Eſt enim ἐχῖνος ollae ſpecies magnum os habentis, atque amplae. Meminit huius vocis et Eupolis, et Menander in Ἐπιτρέπουσι, et Philemon in Myrmidonibus.

Ἐναγίζειν) mortuis, vel ſubterraneis ſacrificare.

Ἐρυμάτων) firmamentorum, vel munimentorum.

Εἶρ-

[4] *Pro ἐρμάτων male Chart. ἐρεισμάτων ap. Hipp. Foeſ.*
[5] *συριγμάτων MS. D.*

et vinum affundito. Τοῦ δὲ ἐχίνου vaſis autem operculum perforato, et impoſita arundine foueto. Pro qua voce perperam in impreſſis codicibus legitur ἐσχίνου. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 32. Et p. 289. v. 28. Haec immittito in ἐχῖνον καινὸν ollam nouam, et vinum ſuper infundito. Et p. 289. v. 9. Et olei roſacei heminam dimidiam in ἐχῖνον ollam mittere, cuius operculum foramen habeat. EUST. Ἐχῖνος, quo vtitur Hippocrates non ſemel, habebat ἐπίθεμα, vt patet ex hoc περὶ γυναικείης φύσιος loco, τοῦ δὲ ἐχίνου τρυπῆσαι τὸ ἐπίθεμα. Item hoc περὶ γυναικείων L. II. καὶ ῥοδίνου ἀλείφατος ἡμικοτύλιον ἐς ἐχῖνον ἐᾶσαι, οὗ τὸ ἐπίθεμα ὀπὴν ἔχει. ST. Vide Foeſ. p. 257.

f. Locus reſpicitur in πρεσβευτικῷ p. 538. 39. v. Foeſ. p. 207. qui et laudat locum in vita Hippocratis per Soranum ſcripta. Heſych. interpretatur, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις.

g. In epiſtola ad Senatum Populumque Abderitarum p. 525. v. 12. Et beati profecto ſunt populi, qui ſciunt bonos viros ſua eſſe ἐρύματα munimenta. Vide ea quae ſcripſimus in annotatione dictionis ἔργματα. EUST. Vt p. 148. Ἔργματα perperam habetur pro ἕρματα, ita et hic malo ἐρυμάτων pro ἑρμάτων haberi puto. ST. In loco ab Euſtachio laudato non ſolum haec ſignificatio obtinet, ſed et Dii, ciuitatum praeſides dicuntur ἐρύματα, ſic Hippocr. de morbo ſacro p. 123. 35. de Deo dicit, καὶ ἔρυμα γενόμενον ἡμῖν, tutela noſtra extitit, nos tutatur, aut liberat. Foeſius p. 242. locum κατ' ἰητρεῖον p. 704. 3. ſubindicari ſcribit. Ceterum haec vox vallum, propugnaculum, munimentum, tutamentum, cuſtodiam et praeſidium quodvis notat, proprie tamen id quo nos contra inſidias et vim hoſtium tutamur.

Εἶϱγεν) ἐκώλυεν.

[h] Ἐξίτηλος) ἀσθενής.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

[i] [1] Ζώνη) ὁ τόπος εἰς ὃν [2] ζωννύμεθα. Ἔνιοι δὲ τὴν ὀσφὺν ἐνόμισαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

[k] [3] Ἥπατος ζύμωσις) οἰδηματώδης ὄγκος.

[l] [4] Ἠπιαλώδεις πυρετοὶ) οἱ μετὰ [5] φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενοι.

[6] Ἤρκησεν) ἐβοήθησεν.

[m] Ἡδύσμασι) τοῖς [7] χλωροῖς καὶ ξηροῖς [8] ἀρτύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι, καὶ Εὔπολις ἐν Κλοταῖς, καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ. [9] Ὅθεν καὶ στέαρ ἡδὺ λέγει ἐν δευτέρῳ Γυναικείων, τὸ [10] ἠρτυμένον.

[n] [11] Ἡμίτομος) ἐπιδέσμου ὄνομα.

Ἡρ-

[1] Ἥωνη *MS. D.* [2] ζωνύμεθα *vulgg.* [3] ὕπατος ζήμωσις *MS. D.* [4] ἠπιαλῶδες *MS. D. Legitur et* ἠπιαλώδεες *iuxta dialectum Hippocr. St. sic Eust. Iunta et vulgg. quoque.* [5] φάκης *MS. D.*

h. Libro de alimento p. 110. v. 17. Assimilat autem pro viribus, quum id, quod super ingeritur, superatur, id vero, quod prius inest, superat, γίνεται δὲ καὶ ἐξίτηλος, exile autem fit, aliquando quidem prius, etc. sic vertit Germanus interpres. Quae interpretatio parum respondet Erotiani expositioni. EUST. Vide Foes. p. 219. et Dioscor. L. V. 13.

i. Hes. interpretatur, ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα τόπος, καὶ ὁ τόπος ὃν ζωννύμεθα. Pollux, τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὀστέον.

k. Quarto de morb. vulg. p. 328. v. 47. de Maeandri coeci vxore: Ἥπατος ζύμωσις hepatis oedematosus tumor, et deorsum secessus modicus. Germanus interpres vertit, hepatis feruor. Caluus fermentatio; ζυμώμα enim fermentum dicitur. EUST. Vide Foes. p. 259.

l. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 9. de constitutione austri-

Εἶϱγεν) prohibuit.

Ἐξίτηλος) imbecillus.

PRINCIPIVM Z.

Ζώνη) locus, quo cingimur. Nonnulli vero lumbum esse putauerunt.

PRINCIPIVM H.

Ἧπατος ζύμωσις) oedematosus tumor.

Ἠπιαλώδεες πυϱετοὶ) febres, quae cum horrore ac rigore sunt.

Ἤϱκησεν) opem tulit.

Ἡδύσμασι) viridibus ac siccis condimentis. Attica autem vox est, vt Aristophanes in Equitibus, et Eupolis in Furtis, et Menander in Dardano. Hinc et στέαϱ ἡδὺ, adeps suauis, dicit in secundo de morbis muliebribus, τὸ ἠϱτυμένον, hoc est, conditum.

Ἡμίτομος) vinculi nomen.

Ἥϱ-

[6] ἔϱκσεν MS. D. [7] Post χλωϱοῖς non habetur in vno καὶ ξηϱοῖς. St. consentit Chart. [8] ἀϱτήμασιν MS. D. [9] ἔνθεν MS. D. [10] ἠϱτυσμένον vulgg. [11] ἡμίτμος MS. D. ἡμίτομον ap. Hipp. Chart. et sic Foes. legendum censet.

austrina. Et febres tertianae naturam referentes, et ἠπιαλώδεες lenes. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, febres tertianis similes, sed leniores, peruagabantur. EUST. V. Foes. p. 264.

m. Secundo de morb. mul. p. 287. v. 25. Si vento inflati fuerint vteri, ἡδύσματα aromata omnia in vnguentum immittantur. Reperitur etiam dictio ἡδὺ libro eodem p. 288. v. 22. Aut στέαϱ adipem ouillum ἡδὺ conditum aromatis, lana excepta apponat. EUST. Hesychius etiam ἡδύσματα per ἀϱτύματα explicat.

n. Secundo de officina medici t. 2. p. 503. v. 13. de vinculorum speciebus. Species autem simplex, orbicularis, ascia, sima, oculus, rhombus, et ἡμίτομον dimidiatus. Germanus interpres vertit, semisectus. In cuius expositione Galenus ait, Hippocratem

o [1] Ἥρμοσαι) ἕδρασαι, ἐστήρικται. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑρμασμάτων τῶν τὸν ἴσον τῆς νεὼς διακρατεύντων, οὐ φορτίου τάξιν ἐπεχόντων, ἀλλὰ [2] τοῦ στηρίζειν μόνον. Ἕρμα οὖν καὶ Ἕρμασμα καὶ Ἕρμασις τὸ αὐτὸ δηλοῖ.

p [3] Ἠγκίστρευται) ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν.

q [4] Ἠγκυροβόλησε) κατήντησεν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων εἴρηται.

Ἡμι-

[1] ἥρμισαι MS. D. ἡρμάσαι *quidam legunt, non Hippocr.* κατ' ἰητρεῖον, *vbi legitur* ἡρμόσθαι, *quod a Galeno exponitur* ἐρηρεῖσθαι καὶ ἐστηρίχθαι. *Chart.* ἡρμᾶσθαι, ἑδράσαι, ἐστηρίχθαι *Foes. ex coni.*

cratem positis tribus simplicium vinculorum formis, nempe orbiculari, ascia, sima, deinde trium compositorum meminisse, oculi, rhombi, et dimidiati: dimidiatum, semirhombum etiam appellant. EUST. Apud Hippocratem non ἡμίτομος sed ἡμίτομον habetur ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, vbi scribit, ὀφθαλμός, ῥόμβος, καὶ ἡμίτομον. Verum aperte Galenus non ἡμίτομον, sed ἡμιρόμβιον se legisse ostendit. ST. Vide Foes. p. 262.

o. Galenus in Exeg. habet ἡρμῶσθαι, quod exponit esse firmatum, et innixum, vel aptatum. Et in plerisque locis Hippocratis legimus ἡρμόσθαι. Quarto de artic. t. XIX. p. 495. v. 38. Oportet autem ἡρμόσθαι fulcire crus, et pedem, eo modo, quo ipse velit. In cuius comm. Galenus ait: Fulcire crus et pedem ἡρμόσθαι dixit, hoc est, stabiliter collocare: quo spectare imperat, vt membrum figuremus, quemadmodum maxime cubantem iuuat. Et in com. t. 20. addit: Eius, quod nunc ait, neue moueantur, vim ante posuit, quum fulcire praecipit, quod significauit verbo ἡρμόσθαι: neque enim aliud est fulcire membrum, quam ab omni parte stabiliter collocare, sic vt nullo pacto moueri possit. Secundo de offic. medici t. 6. p. 503. v. 17. In his autem maxima deligationis vis est: compressio quidem, vt incumbentia non abscedant, neque penitus innitantur, sed ἡρμόσθαι firmata sint quidem, non autem coacta. Et libro tertio t. 26. p. 504. v. 35. Deligare vero maxime oportet, primum, vt is, qui deligatur, dicat maxime se compressum esse circa laesam partem, minime circa extremas, ἡρμόσθαι δὲ firmatum autem

se

Ἥρμοσαι) firmatum est, confirmatum est. Ducta autem est metaphora ἀπὸ τῶν ἑρμασμάτων, hoc est a substentaculis, quae nauis malum sustinent, non ad onerandum, sed ad firmandum tantum. Ἕρμα igitur, et ἕρμασμα, et ἕρμασις idem significant.

Ἠγκίστρευται) hami instar coaluit: vel implicite adhaesit.

Ἠγκυροβόλησε) occurrit; metaphora autem ducta est a nauibus, quae ad portum applicant.

Ἡμι-

[2] τὸ στηρίζειν MS. D. [3] ἠγκύστρευται MS. D. [4] ἦν κηροβόληται Aldus.

se esse, non compressum, copia linteorum, non robore. Quem locum Galenus exponens, inquit: Fulcimenta constat a Graecis appellari non solum ἑρμάσματα, sed ἐρείσματα, vel ex eo, quod poeta ait in eo carmine ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν, hoc est, fulcimina puppibus abstrahunt, ad cuius similitudinem fulcire dictum est ab Hippocrate ἡρμόσθαι, quod insidere significat, et inhaererere. Et in com. t. 37. addit: Suturas proprie ἁρμονίας, vocabulo deducto ἀπὸ τοῦ ἡρμόσθαι, id est, a committi, appellari; quod iis caluariae ossa ad vnguem inter se ἥρμοσαι committuntur. EUST. Quum ἑρμάζειν, vnde ἕρμασμα, Galenus exponat ἑδράζειν et στηρίζειν, sitque passiua vox ἑρμᾶσθαι, non abs re suspicetur aliquis ἥρμασαι hic legi debere potius quam ἥρμοσαι. Sed tamen apud Hippocratem κατ' ἰητρεῖον legitur ἡρμόσθαι, quod a Galeno exponitur ἐρηρεῖσθαι καὶ ἐστηρίχθαι. Certe in Galeni exegesi γλωσσῶν Hippocratis habes ἡρμᾶσθαι explicatum ἐρηρεῖσθαι, ἢ ἡρμόσθαι. ST. Cf. Foes. p. 164.

p. Galenus in Exeg. exponit, est implicitus. Male vero in quibusdam eius codicibus legitur ἠγκίστρευται. EUST.

q. Galenus in Exegesi ἠγκυροβόληται, intus adhaesit, vt in anchora fieri solet. Libro de ossium natura p. 63. v. 2. de venis. Altera vero premens spinam, in renem, ac vesicam, et pudendum ἠγκυροβόληται, velut anchoris, iactis inseritur. EUST. Galenus autem ἠγκυροβόληται habet vocem passiuam et exponit ἐγκατεπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως. Sed pro ἠγκυροβόληται deprauatissime scriptum est apud Hippocratem ἦν κηροβόληται. ST.

[r] Ἡμιμοίριον) τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς.

[1] Ἠρύγγη, Πόλιον) βοτανῶν ὀνόματα.

[s] Ἠνάγκαζεν) ἐβιάζετο.

[t] Ἠδελφισμένα) [2] ὡμοιωμένα.

[u] Ἡρακλείης νόσυ) τῆς ἐπιληψίας· διὰ τὸ ἰσχυρὸν τῦ νοσήματος, καὶ δυσκαταμάχητον· ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρι-

1 ἠρίγγιον *MS. St.* ἠρύγγιον *Chart.*

r. Pollux, L. VI. 36. dimidiatam partem interpretatur.

s. Libro de feptimeftri partu p. 44. v. 29. Et fortiffimi ac pleniffimi foetus, violantes, ac perrumpentes pelliculas, partum fieri ἠνάγκασε cogunt; et plurimi ex his pereunt. EUST.

t. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de menfium fuppreffione. Et venter prominet; et defideriis ἠδελφισμένος fimilibus afficitur, velut in ventre habeat. Et libro fecundo p. 288. v. 36. Aut cumini folia ἠδελφισμένα fimiliter in vino trita. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, vel cumini folia vino cocta. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 12. p. 307. v. 20. Multa vero etiam alia figna his funt ἠδελφισμένα cognata. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 33. p. 372. v. 9. Et t. 39. p. 372. v. 33. eadem fere verba repetit. Et t. 40. p. ead. v. 34. Hoc tamen melius teftimonium eft, non enim ἠδελφισμένον cognatum eft rei illi, de qua plurimus a me fermo habitus eft. Galenus in comm. t. 33. fupra citati inquit: Quae fimilia congruentiaque exiftunt, atque, vt quifpiam dixerit, genere iuncta, cognataque confueuit vocare Hippocrates ἠδελφισμένα, id eft, germana; quod eorum, quae genere iunguntur, et familiariffimi, et genere omnium iunctiffimi funt ἀδελφοί, id eft, germani, feu fratres. Tertio de fract. t. 35. p. 468. v. 2. Multis enim modis, alii aliis ἠδέλφισται cognati funt. In quo loco Galenus ait: Quod folemus dicere nos, fimilia inter fe funt, et communicant, et cognationem habent, id dicere Hippocrates ἠδέλφισται confueuit: maximam rerum fimilitudinem, et cognationem nomine hoc prae fe ferens. Nam cum multa cognata inter fe fint, nihil familiarius ac cognatius, quam fratres videntur, quafi igitur maxima conuenientia, et fimilitudo eamdem vim cum fraternitate habeat, eam verbo hoc ἠδέλφισται appellat. Tertio

Ἡμιμοίριον) dimidium drachmae.

Ἠρύγγη, Πόλιον) herbarum nomina.

Ἠνάγκαζεν) cogebat.

Ἠδελφισμένα) similia.

Ἡρακλείης νόσε) epilepsiae, ob fortitudinem morbi, et difficultatem expugnandi, vt testatur Aristoteles in Comicis.

[2] ὡμομομένα MS. D.

Tertio de art. t. 100. p. 492. v. 32. Multa vero etiam alia circa corpus, huiusmodi ἀδελφίξιας fraternitates ac cognationes habent. Et v. 35. Verum de his alibi nobis sermo erit ἠδελφισμένος cognatus his, quae nunc dicuntur. Quae verba Galenus exponens, inquit: Antea quoque diximus consueuisse Hippocratem eas partes nominare germanas, quae inter se consortium, et cognationem habent. EUST. Galenus in sua exegesi γλωσσῶν Hippocratis ἠδέλφισαι non exponit ὡμοίωται, vt Erotianus explicat ἠδελφισμένα, ὡμοιώμενα, sed ᾠκείωται. Idem tamen exponens hunc locum libelli de fracturis, πολλαχῆ δὲ ἠδέλφισαι τὰ ἕτερα τοῖσιν ἑτέροισιν, ait, pro eo, quod vulgo dici soleat ὡμοίωται, vel κοινωνεῖ, vel συγγένειαν ἔχει, dicere Hippocratem ἠδέλφισαι, vt magnam quamdam rerum inter se cognationem indicet; quod videlicet nulli arctiore inter se cognationis vinculo sint iuncti quam fratres. Sciendum est autem Hippocratem non tantum verbo ἀδελφίζεσθαι ita vti, cum alibi, tum in loco, quem modo protuli, sed etiam nomine ἀδελφίξιες ab eo deducto: (nam ab ἀδελφὸς fit ἀδελφίζομαι, ab ἀδελφίζομαι autem ἀδελφίξις,) vt περὶ ἄρθρων, quum scribit, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτας ἀδελφίξιας ἔχει, καὶ κατὰ νεύρων ξυντάσιας καὶ τῶν μυῶν σχήματα. Vbi Galenus ἀδελφίξιας esse ait κοινωνίας καὶ οἷον συγγενείας τῶν μορίων perinde ac si dixisset ἀδελφότητας. ST. Vide Foes. p. 260.

u. Primo de morb. mul. p. 235. v. 8. de repentina vteri suffocatione. Et similes sunt iis, qui ab Ἡρακλείης νόσε herculeo morbo detinentur. Galenus in sexto de morb. vulg. com. sexto, t. 7. exponens, ait: Quidam vero morbum comitialem, herculeum appellauerunt, non quod Hercules ipsum pateretur, sed videntur ii, sicut alii, qui quam saeuus esset, nominibus explicarunt, ita hoc etiam nomen herculei, vt eius magnitudinem significarent, effinxisse.

Ἀριςοτέλης ἐν τοῖς [x] [1] Κωμικοῖς. Ἔνιοι δέ φασι τὴν [y] μανίαν εἰρῆσθαι, ἐπειδὴ [2] τέτῳ τῶν πάλαι [3] μόνος ὁ ἥρως [4] ἑάλω.

[z] [5] Ἡμιεκτέα) τὸ ἥμισυ τῦ ἑκτέυ. Ἑκτεὺς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ὀκτὼ, ὥς φησι Μένανδρος ἐν [6] Βοιωτία, ὐκ ἔςιν ἑκτεὺς τυτὶ, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. Καὶ Ἀριςοφάνης, Ἑκτεὺς δέ ἐςιν [7] ἓξ χοινίκων μέτρον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

[a] [8] Θωρῆξαι) οἰνοποτῆσαι. Ἐπεὶ καὶ οἰνοποσία ὑπ' αὐτῦ [9] Θώρηξις λέγεται καὶ μέχρι νῦν, τὺς μὴ [10] ἐπιπλέον οἰνωμένυς [11] Ἀκροθώρηκας καλῦμεν.

Θα-

[1] reponendum κυκλικοῖς Chart. quod Stephano debet. [2] τέτῳ τῷ πάθει μόνῳ, MS. St. et Chart. [3] μόνῳ MS. D. [4] ἑάλλω MS. D. [5] ἡμισυκτέα MS. D. [6] Βοιτία MS. D.

xisse. Aretaeus secundo de sign. et caus. diut. morb. c. 13. inquit: Herculeum morbum vocari elephantiasin, quoniam eo nullus maior est, neque violentior. EUST.

x. Aristoteles librum scripsisse, cui titulus fuerit κωμικὰ, non memini me legere, at κυκλικὰ eum scripsisse constat. Quum igitur ex voce κυκλικοῖς in vocem κωμικοῖς lapsus facilis, suspicari queas reponendum κυκλικοῖς. ST.

y. Vulgo tamen inter medicinae scriptores hoc pro confesso habetur ἡρακλείην νόσον esse ἐπιληψίαν. Galenus autem non solum ἡρακλείην νόσον appellari solitam ab antiquis scribit, sed etiam μεγάλην νόσον, item πάθος παιδίων, nec non ἱερὰν νόσον. Cuius postremae appellationis caussas aliquot Aretaeus recenset. Ceterum eodem sensu nostrates altum malum vocare hunc morbum, quo Graeci μεγάλην νόσον, saepe suspicatus sum: quam bene, aliorum esto iudicium. ST.

z. Vide Foes. p. 261. Hesychius exponit ἡμίεκτον τετρασχοίνικον, ὅ ἐςιν ἥμισυ τὸ ἕκτυν.

a. Galen. in Exeg. habet θώρηξις, quae vinolentia aut ebrietas exponitur. Sicque passim scribitur: et Erotianus ipse dictionem θώρηξις per ω, non per ο scripsit. Phavorinus tamen vtroque modo scribi

Comicis. Nonnulli μανίαν appellatam esse dicunt, quum hoc ex antiquioribus solus heros correptus fuerit.

Ἡμιεκτέα) id est, sextarii dimidium. Ἑκτεὺς autem dicitur Attica mensura, sex choenicos continens, vt inquit Menander in Boeotia. Non est ἑκτεὺς hoc per Aesculapium; et Aristophanes: Ἑκτεὺς autem est sex choenicum mensura.

PRINCIPIVM Θ.

Θωρῆξαι) vinum bibere: quoniam vini potatio ab ipso θώρηξις appellatur, atque vsque in hodiernum dies eos, qui non admodum vino implentur, ἀκροθώρηκας appellamus.

M 2 Θα-

7 χοινίκον MS. D. ἑξαχοίνικον MS. St. 8 Θωρῖξαι MS. D. 9 θώριξις MS. D. sic quoque Hesychius et Varinus dant. 10 ἐπὶ πλέον disiunctim MS. D. 11 ἀκροθώρικας MS. D. ἀκροθόρηκας Eust. et Iunta.

scribi posse asserit, nihilque referre arbitratur, siue θόρυξις per ο et υ, siue θώρηξις per ω et η scribatur. Secundo de nat. hum. t. 3. p. 23. v. 6. Et tam θωρησσομένων vinolentos, quam aquae potores (scilicet morbus contingit). Secundo de morb. p. 144. v. 3. de morbis, qui a capite fiunt. Aut θωρήξεται inebriatus fuerit: aut in sole laborauerit. Et p. 145. v. 10. Si quis ex θώρηξιος ebrietate voce priuetur. Et p. 152. v. 18. de tabidis: Θωρηξίων ab ebrietatibus, et re venerea abstineat. Et v. 32. de tabe dorsali: Per annum θωρηξίων ab ebrietate, et Venere, et laboribus abstineat. Quam sententiam repetit p. 153. v. 3. de arteria vulnerata. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 35. de hydropico tussiente: Sin minus, θωρῆξαι inebriato, et cibis ipsum impleto. Secundo aphorism. t. 21. p. 391. v. 23. Famem θώρηξις vini potatio soluit. In cuius commento Galenus inquit: Vini potionem θορῆξιν nominare consueuit. In libro siquidem de nat. hominis, et de victus ratione, in hunc modum scripsit, quae verba nos supra adduximus. Quare, inquit eo in loco Galenus, θωρῆξις vini potus ab ipso dicitur, quem dicit famem soluere. Et libro septimo t. 48. p. 400. v. 9.

[b] [1] Θαμινὰ) πυκνά. Κεῖται καὶ ἐν τῷ Περὶ αἱμοῤῥοΐδων.

[c] [2] Θερμωλή) ὁ πυρετός. Μήποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴ λέγεται.

[d] Θαλάμαι) αἱ [3] καταδύσεις.

[e] Θράσσει) Βακχεῖος φησὶ, κινεῖ, νύττει. Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, [4] ἐρεθίζει. Ἔστι δὲ ὀχλεῖ. Ὡς καὶ [f] Σοφοκλῆς ἐν [5] Ἑλένης ἀπαιτήσει φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἣ [6] θράσσει [7] γένυντε. Ὡς τοῦ μὲν [8] ἕωλον γραφίοις ἐνημμένοις. Θράσσειν, μαίνεσθαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. [9] Θρίσσειν δέ φασι [10] τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίσασθαι.

[g] [11] Θυημάτων) ἀρωμάτων.

Θύ-

[1] αἱμομοροΐδων MS. D. [2] θερμώλῆς MS. D. [3] κάταθύσεις Foes. [4] ἐρετίζει vulgg. [5] ἑλένῃ MS. D. [6] θρῖσσει MS. D.

v. 9. Vrinae stillicidium, et vrinae difficultatem θώρηξις vini potus, et venae sectio soluit. Quem locum Galenus exponens, inquit, θώρηξιν esse vel simpliciter vini potionem, vel meracioris. EUST. Vide Foes. p. 273. De significatione autem vocis ἀκροθώρηξις v. Hier. Mercurialis varr. lectt. L. IV. c. 6. p. 204 sqq. vbi inter reliqua locus Clem. Alex. in Paedag. L. II. c. 2. illustratur, et huius vocis vera eruitur significatio.

b. Quem affert locum ex libello de haemorrh. non invenio. Libro de locis in homine p. 71. v. 28. de morbo incognito: Si non profuerit gracilem facere, tumidum facere conducit: et θαμινὰ frequenter permutare. Qua voce pluries in hoc libro etiam vtitur. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 24. Et vero θαμινὰ frequenter condormiat. Et v. 40. Si vero propinquissimi fuerint vteri, θαμινὰ frequenter vomat. Et v. 42. Et vrina θαμινὰ frequenter et paulatim destillat. Et p. 274. v. 25. et 49. In coac. praenot. p. 429. v. 14. Soporosa, anxiosa, dolorosa hypochondria, θαμινὰ frequenter parum spuentia. Libro de vulner. cap. p. 451. v. 28. de applicatione terebelli: Et exemto θαμινὰ saepe terebello speculari: tum alias, tum per admotum specillum. Libro de fistulis p. 518. v. 32. Et

Θαμινὰ) denſe, ſeu frequenter. Vtitur hac voce in libro de haemorrhoidibus.

Θερμωλὴ) febris. Nonne quiuis calor ab eo θερμωλὴ dicitur?

Θαλάμαι) cubilia.

Θράσσει) Bacchius inquit: mouet, pungit. Heraclides Tarantinus, irritat, quod eſt, perturbat: vt etiam Sophocles ait in Helenae repetitione: Mulierem autem recipientes, quae θράσσει, id eſt, turbat genam, ὡς τοῦ μὲν ἕωλον γραφίοις ἐνημμένοις.

Θρίσσειν) furere, vt eſt etiam apud Ariſtophanem Grammaticum; θρίσσειν autem interpretatur animo alienari.

Θυημάτων) aromatum.

 Θή-

[7] *γενύν τε diuiſim vulgg.* [8] *αἰολὸν MS. D.* [9] *Foeſ. coniicit Erotianum ἐνθράσσειν legiſſe.* [10] *art. τὸ omittunt vulgg.* [11] *θοημάτων MS. D.*

Et θαμινὰ frequenter ad exonerandam aluum deſideat. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 529. v. 18. de Democrito: Caput autem θαμινὰ frequenter concutiebat. EVST. V. Foeſ. p. 266. Forma θαμέως etiam hanc habet ſignificationem.

c. Libro de locis in hom. p. 71. v. 16. de capitis fract. Quum a θερμώλης caliditate detento, vlcuſcula eruperint debili exiſtenti circumcirca liuida, moritur. EVST. Foeſius p. 269. plura addit loca.

d. Libro de arte p. 3. v. 34. de articulis: Et horum nullum eſt, quod non ſubſpumoſum ſit, et circa ſe θαλάμας forulos habeat, quos ſanies prodit. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, circaque ſeſe cellas et foramina non habeat. EVST.

e. Litera Erotiani tota deprauata eſt. Galenus in Exeg. habet θράσσεται pungitur, et ſtimulis agitur. EVST. Vide Foeſ. p. 272.

f. Mendoſum eſſe hunc Sophoclis locum patet, ſed ad eum emendandum caſtigatioris exemplaris auxilio fuerit opus. ST.

g. Galenus in Exeg. habet θύη ſuffitus, et odores, et θύματα ſuffimenta. Suſpicari non ſine cauſa quis poſſet pro θυημάτων legendum eſſe θυμιημάτων, vel θυμιαμάτων. Reperio enim apud Hippocratem, libro de ſuperfoetatione p. 51. v. 20. Faciendum

h [1] Θύνων) ὁρμῶν. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικώς.

i Θεωρὸς) θεωροὶ λέγονται οἱ εἰς θέους πεμπόμενοι χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

a [2] Ἰητρεῖον) θεραπεία.

b [3] Ἴσχειν) συλλαμβάνειν.

c Ἰδίειν) ἱδροῦν.

Ἴπνου

[1] θήνων Eust. et Iunta.

ciendum eſt, vt os ſtomachi hiet, et viam praebeat appoſititio medicamento, idque pharmacis θυμιήματων ſuffitui aptis, ac mollientibus perficies. Et v. 33. Stomachus vteri a θυμιήματων ſuffimentis quidem, vbi concluſus fuerit, hians redditur. Primo de morb. mul. p. 236. v. 47. Fomentum tamen ſemper purgationibus praemittendum eſt, prius id, quod ex foeniculo paratur, deinde quod ex θυμιαμάτων ſuffimentis. Et p. 237. v. 3. Quum autem ad virum itura eſt, ὑποθυμιήσθω τὶ τῶν ὑποθυμιαμάτων, ſuffimentum quoddam ſuffiat ex adſtringentibus. EUST. Heſych. interpretatur, τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Vide et Homerum Iliad. ζ'. v. 270.

h. Vide Foeſ. p. 275. Locus Homeri eſt, Iliad. έ. v. 87. et v. 250.

i. Vide Thom. Magiſt. in vocabulo θεωρὸς p. 446.

a. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 7. de vtero collapſo. Rurſum ad veterem ἰητρείην medicinam redito. Secundo de fract. t. 65. p. 463. v. 30. Reliqua vero ἰητρείη curatio eadem eſt. Et v. 31. Quod (os) in priori tibiae parte exſtat, moleſtiam maiorem in ἰητρείῃ curando exhibet. Et libro tertio t. 8. p. 465. v. 30. Eamdem ἰητρείην curationem adhibere. Et t. 10. v. 49. Et quaecumque carunculae in vulnere denigratae ſunt, et mortificatae, citius abrumpuntur, et excidunt in hac ἰητρείῃ curatione, quam in aliis. Primo de artic. t. 72. p. 478. v. 42. Quum autem ad priſtinam naturam reſederit, reliqua ἰητρείη curatio velox erit. Et libro quarto t. 6. p. 495. v. 6. Aduertendum autem in horum ἰητρείῃ curatione eſt. Et t. 31. p. 496. v. 28. Ἰητρείη, curatio vero iam relata eſt, quae mihi accommodatiſſima videtur. EUST.

b. Li-

Θύνων) ruens, vt inquit Homerus: θύνε, hoc eſt, currebat enim per campum, abundanti fluuio ſimilis.

Θεωρὸς) dicuntur θεωροὶ, qui oraculorum conſulendorum cauſa ad Deos mittuntur.

PRINCIPIVM I.

Ἰητρείην[2]) medelam.

Ἴσχειν) concipere.

Ἰδίειν) ſudare.

Ἴπνȣ

[2] ἰητρείην Euſt. ἰητρείη vulgg. rectius.

b. Libro de nat. mul. p. 217. v. 30. Si acetabula pituita plena fuerint, menſes quidem bene ſuccedunt, et in ventre ἴσχει habet, corrumpit autem foetum, vbi fortior factus fuerit. Non enim poteſt ἴσχειν retinere, ſed abrumpitur. Sic vertit Germanus interpres. Primo de morb. mul. p. 247. v. 13. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menſes fiunt pauciores: et ſi in ventre ἴσχει habuerit, corrumpit. Libro ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 22. Quaedam coxam dolebat, priusquam ἴσχειν conciperet, poſtquam autem ἔσχεν concepit, non amplius dolebat. EUST. De hoc verbo fuſius Foeſ. p. 288.

c. Hipp. de aer. loc. et aqu. p. 285. 21. ὁκόταν δὲ εἰς σκιὴν ἀφίκηται, ἅπαν τὸ σῶμα ὁμοίως ἰδίει: Vertitur: Quum vero ad vmbram peruenerit, tum corpus aequaliter ſudore diffluit. Verum non agitur hic de intenſo adeo ſudore, vt corpus inde diffluat: vnde malim legere: ἅπαν τὸ σῶμα ὁμοίως ἰδίει, totum corpus eodem modo ſudat. Ἰδίειν enim antiquiores pro ἱδρȣ̃ν. Exſtat hoc apud ipſum Hipp. de morb. mul. L. I. p. 606. 22. κρέσσον δὲ διȣρέειν καὶ ἰδίειν. Vide Foeſ. oecon. Semel etiam Homerus vſus eſt teſte Apollonio Sophiſta in Bibl. Coiſlin. p. 460. qui addit: ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ πλεῖςακις τὸ ἴδιόν ἐςιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδρȣ̃σθαι. Sed pro ἴδιον ibi corrigo ἰδίειν. Locus autem Homeri eſt Odyſſ. ύ. v. 204. Ἴδιον ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε. Quin et reperitur apud Theophraſt. hiſt. plant. L. V. c. 10. διὸ καὶ τὰ ἀγάλματά φασιν ἰδίειν ἐνίοτε. Male id coniecturis tentarunt Scaliger et Bodaeus, quum iam de veritate vulgati conſtent. Quod vero ſoli, vt dixi, antiquiores hoc verbum adhibuiſſent, a Luciano in Lexic. p. 822. cum aliis tamquam obſoletum traducitur, καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα. HER. Heſychius exponit ἱδρȣ̃ν et ἀγωνιᾶν.

d [1] Ἴπνȣ) καμίνȣ. Οἱ δὲ, φȣ́ρνȣ. [2] Καὶ γὰρ ὁ φȣ͂ρνος [3] ἴπνος λέγεται. Ὡς καὶ Ἀριςοφάνης ἐν e [4] Ὄρνισιν, εἰς τὸν ἴπνον [5] εἴσω πλησίον τȣ͂ πιςάτȣ.

f Ἱμείρομαι) ἐπιθυμῶ. Ἵμερος γὰρ ἡ ἐπιθυμία. [6] Ὡς Ὅμηρος· Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

Ἰκέ-

[1] ὕπνȣ MS. D. [2] καὶ γὰρ ȣ̓ MS. D. [3] ὕπνος MS. D. [4] σφήγξιν MS. D. ἐν σφηξὶ Chart.

d. Fidem liberabo, et quod c. 14. promiſeram, pergam Hippocratem coniecturis tentare. Epid. L. IV. p. 1128. E. legitur: Ὁ ἀπὸ τȣ͂ κεραμέȣ ἵππȣ καταπεσὼν, ᾧ ȣ̓ προσεβλήθη αὐτίκα σικύη. Ineptiſſima eſt haec lectio, quis enim non videat *equum fictilem*, quem hic reperiant interpretes? Ex Act. Lipſ. A. 1717 video locum hunc tractatum eſſe a viro docto in Miſcell. Lipſ. Tom. IV. obſ. 79. Verum ea videre non licuit, nec grauatim lectores laturos ſpero, ſi mea ipſis propoſuerim. Notat Foeſius in vno MS. Regio pro κεραμέȣ haberi κεραμείȣ: et forſan vera eſt ea lectio, dummodo ſic diſtinguuntur: ὁ ἀπὸ τȣ͂ κεραμείȣ, ἵππȣ καταπεσὼν κ. τ. λ. *Qui habitabat in figlina, quum ab equo decidiſſet.* etc. Κεραμεῖον dicitur officina figulorum, vt σκυτεῖον ſutorum, κναφεῖον fullonum etc. ſed Ionice κεραμήϊȣ potius ſcribendum. Amat vero Hippocrates eo modo domicilia aegrotorum annotare. Sic eodem hoc libro p. 1127. A. Ὁ ἐν τῷ σκυτείῳ ἡμοῤῥάγησε κατακορής. Et p. 1129. ὁ ἐκ μετάλλων, et alibi. Lectio iam propoſita ſatis probabilis videtur. Sed non negligendum Lindanum audacter more ſuo edidiſſe ὁ ἀπὸ τȣ͂ κεραμέȣ ἴπνȣ καταπεσὼν: quod factum, etſi minime probem, dignam tamen puto hanc lectionem, quae diligenter conſideretur: ſed et tum legendum κεραμήϊȣ, et vertendum: *qui a furno figuli deciderat;* ſtabilit hanc lectionem gloſſa Erotiani ἴπνȣ, κ. τ. λ. Haec enim vox omnino ex epidemiorum libris deſumta videtur, monſtrante ordine Erotiani, quo de iam ſaepius monui. Sed nondum deſino coniectare: dubito ſcil. annon olim longe diuerſa fuerit loci huius lectio. Quid ſuſpicioni anſam dederit, accipe. Erotianus in litera κ ordine recenſet has Hippocratis gloſſas κορδίνημα quod legitur epid. II. p. 1020. E. κόλλι-

"Ἰπνȣ) camini; nonnulli vero furni: etenim furnus ἰπνὸς dicitur, vt Ariſtophanes in Auibus: Intus apud caminum in poſtrema parte.

Ἱμείρομαι) deſidero, vel appeto. Ἵμερος enim deſiderium, vel appetentia, ſicut Homerus: Vt nunc te amo, et me dulce ἵμερος deſiderium tenet.

M 5 Ἰκέ-

[5] *ἐχ ἡμῖν MS. D.* [6] *Ὡς Ὅμηρος MS. D. ignorat.*

κόλλικες epid. II. p. 1056. E. καρφαλέον epid. III. p. 1117. F. κενέβρεια — καρυκοειδέα epid. L. IV. p. 1129. D. κοιλίης ταρ. ἠλεκτ. epid. L. IV. p. 1135. H. omnes igitur hae dictiones ordine etiam exſtant apud Hippocratem, niſi quod τὸ κενέβρεια ſolum nullibi compareat. quum tamen certum habeam Erotianum id legiſſe in priori parte L. IV. epid. Sed plura ad vocem κενέβρεια infra. HER. Iam hunc locum indicari ex epidem. IV. vidit Reineſ. in varr. lectt. L. I. c. 12. p. 43 ſq. qui ita feliciter emendauit: ὁ ἀπὸ τȣ͂ κεραμέȣ ἴπνȣ καταπεσὼν, *qui de furno figuli cecidit.* Schol. ad Ariſt. Pac. hanc vocem explicat ἰπνὸς eſt, ὃ ἡμεῖς καμίνιον καλȣ͂μεν, qui eſt Dioſcoridi κεραμικὴ κάμινος, Erotiano φȣ͂ρνος. Ad Miſcellanea autem Lipſ. ab Heringa laudata quod attinet, ea potiſſimum in ſubſidium vocanda cenſui, eo conſilio, vt nouam in veterrimis obſeruationem reperirem, ſed inueni ibi Reineſii emendationem, praetereaque nihil. Scripta vero eſt in illis Miſc. haec obſeruatio a. D. Sigiſm. Schmiedero, Practico Lommazienſi adu. Dilherrum in Diſſ. Acadd. T. I. p. 51. de equo fictili, *vom Voltigirpferd.*

e. Exemplar ſcriptum habet ἐν σφηξὶ, ſed ἐν ὄρνισι repoſui, quum in hac non in illa comoedia hunc verſum repererim; ſiue ſit Erotiani μνημονικὸν ἁμάρτημα, ſiue librarius non fideliter ex eius autographo deſcripſerit. ST.

f. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de ſuppreſſis menſibus. Grauitas fit in ventre: et venter prominet: et ἱμείρεται ἠδελφισμένος deſideriis ſimilibus afficitur, velut in ventre habeat. Locus Homeri ab Erotiano adductus eſt Iliad. tertio v. 446. Eſt et alter locus in decimo quarto Iliadis v. 228. Εἴπως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι ἧ χροιῇ. *Si modo deſideraret prope dormire amicitiae ſua ſpecie.* EUST. V. Foeſ. p. 281. Heſych. exponit ἐράω, ἐπιθυμέω, ποθέω.

ff [1] Ἰκέλη) ὁμοία.

g Ἰκμαλέα) τὰ δίυγρα, καὶ ἱκανὴν ἔχοντα ἰκμάδα.

h [2] Ἰχθύην) ῥίνημα, ἢ πρίσμα.

i [3] Ἱππάκη) ἵππειος τυρός.

k Ἶνες) οἱ μὲν τὰ νεῦρα, οἱ δὲ τὰς [4] συνθετικὰς τέτων [5] κατηδόνας.

Ἰνηθμὸς) κάθαρσις κοιλίας.

l [6] Ἰνήσεται) καθαρθήσεται. [7] Καὶ Ἴνησις, ἡ κάθαρσις.

Ἰθα-

[1] ἠκέλη *MS. D.* [2] ἰχθύημα *vel* ἰχθυήματα *Foes. ex coni.* [3] ἱππάκει *MS. D.* ἵππακην *et* ἵππειον τυρόν *Foes. ex coni.* [4] συντεθηκὰς *MS. D.*

ff. Primo de morb. mul. p. 244. v. 25. de vulua in partu vlcerata: Ἴκελον simile quid fit vlceri superficiario ac ferventi. Et libro secundo p. 272. v. 44. de vtero collapso: Oportet autem et plumbum ἴκελον simile figura crassissimae tedae formatum intrudere. Tertio de morb. vulg. t. 24. p. 322. v. 19. Erat autem et fluxio collecta, non puri ἴκελον similis. EUST. Vide Foes. p. 279.

g. Libro de genitura p. 28. v. 34. Nam et vteri simul ἰκμαλέαι humidi fiunt in commixtione. Primo de morb. mul. p. 232. v. 15. Neque enim vteri ἰκμαλέαι humidi in se ipsis sunt. Et v. 18. Si enim ἰκμαλέαι humidi fuerint vteri a coitu, non facile distorquentur. Et p. 234. v. 47. Hepar autem ἰκμαλέον humidum est. EUST. V. Foes. p. 279.

h. Galenus in Exeg. significare dicit, marinae squatinae pellem, et posse etiam sumi pro vngue ferreo, quo vtimur ad infantem immaturum, dum adhuc in vtero est, extrahendum: quod ad squamarum piscis similitudinem sic vocatur. Libro de extract. foet. p. 53. v. 8. Atque vbi os brachii denudaueris, ἰχθύην squatinae pellem, circum duos manus digitos obligato, ne caro lubricitate sua elabatur. EUST. Hippocrat. in libello qui περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύε inscribitur, παραδεῖραι δὲ καὶ τὸν βραχίονα, καὶ ἀποψιλώσας αὐτε̃ τὸ ὀςέον, ἰχθύην περίδησον περὶ τὲς δακτύλες τῆς χειρὸς τὲς δύο. Vide Galeni ἐξηγήσιν γλωσσῶν Hippocratis. ST.

i. Libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 24. de Scythis Nomadibus: Comedunt etiam ἱππάκην equinum caseum. Quarto de morb. p. 174. v. 4. de his quae fiunt ex lacte. Vbi

Ἰκέλη) similis.

Ἰκμαλέα) humida et Ἱκανὴν, idoneum humorem habentia.

Ἰχθύην) ramentum, vel scobem.

Ἱππάκη) equinus caseus.

Ἶνες) nonnulli neruos, nonnulli vero hos componentes fibras.

Ἰνηθμὸς) ventris purgatio.

Ἰνήσιον) medicamentum purgans; et ἴνησις purgatio.

Ἰθα-

[5] κτηδόνας MS. D. et sic Gesn. et Foes. an κοτυληδόνας Chart. [6] ἰνήσιον quidam falso. εἰνήσεται apud Hippocr. σινεῖται Calu. [7] vulgg. inserunt, Ἰνήσιον) καθαρτικόν.

Vbi vero concretum ac siccatum fuerit, ἱππάκην ipsum vocant. EUST. Vide Hier. Mercur. varr. lectt. L. II. c. 26. et Conr. Gesner. de lacte et operibus lact. p. 44.

k. Libro de carnibus p. 41. v. 23. de generatione hepatis: Si vero quis ipsum (sanguinem) conquasset, et ἶνας fibras eximat, non congelatur: αἱ γὰρ ἶνες fibrae enim frigidae sunt ac glutinosae. Et v. 25. de lienis formatione: Sunt autem id ἶνες fibrae in splene existentes: et propter has ἶνας fibras mollis est splenis, et ἰνώδης fibrosus. Secundo de morb. p. 151. v. 7. de suppurato ex peripneumonia: Si pus album et purum fuerit, et ἶνες fibrae sanguinis insunt, plerumque sanus fit. Erotianus hanc vocem explicans, dicit: significare κτηδόνας, hoc est, fibras, pro qua perperam in aliquibus exemplaribus scribitur κατηδόνας, pro vtraque autem reponere κοτυληδόνας simul falsum est, ac temerarium, nam in libello de corde p. 55. v. 46. inquit Hippocrates: Sunt enim et aliae quaedam in ventriculis pelliculae, velut araneorum telae extentae, quae vndiquaque oscula cingunt, κτηδόνας fibras, vel filamenta in solidum cor inserunt. Germanus interpres vertit, strias, ac segmenta. Caluus vero, solidam cordis partem petentes ac permeantes. EUST. Pro κατηδόνας videndum est, an reponi debeat, κοτυληδόνας. ST. Vide Foes. p. 282.

l. Galenus in Exeg. habet ἰνέει, inanit, ἰνηθμὸς, inanitio, et ἰνεῖται, inanitur. Libro de locis in homine p. 69. v. 8. de curatione pleuritidis, ἢν δὲ ἰνηθμὸς: Si vero euacuatio oboriatur, pro qua voce

m Ἰθαγενές) [1] αὐθιγενές.

n Ἰσάτις) βοτάνης ὄνομα.

o Ἰσοκνήμου δι᾽ ἕδρυος) τοῦ ἴσου καὶ ὁμαλοῦ.

p [2] Ἵδρυτο) ἐνεκάθητο. Ἐπικλῆς δὲ, κατέστη εὐσταθῶς· ἔστι δὲ μᾶλλον, ἐνεκάθητο, ὡς καὶ Ὅμηρος, Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν, Ἀμφοτέρων ἕλε [3] χεῖρα, καὶ [4] ἵδρυσεν παρὰ δαιτί.

q [5] Ἰξύι) ὀσφύϊ.

Ἰξά-

[1] αὐθεγενές *MS. D.* [2] ἵδρυετο *apud Hipp.* [3] χεῖρας *MS. D.*

ce Cod. Vat. habet νυγμὸς, hoc eſt, punctura. Caluus vertit ſingultus, vnde ſuſpicamur eum legiſſe λυγμὸς, quae lectio non eſt vſquequaque contemnenda, quia ſingultus inter perniciosae pleuritidis ſigna, ab Hippocrate, tertio de morb. p. 162. v. 47. connumeratur. Et p. 71. v. 15. de fracturis capitis: Et qui ab λυγμοῦ euacuatione detinetur, et debilis eſt. Et v. 20. Medicamentum autem neque λυγμῶν euacuatiuum, neque vomitorium ſumat. Et v. 23. Vomitus enim λυγμὸν euacuationem ſedat. Et p. 72. v. 20. Vbi enim pituita in ventrem ingreſſa fuerit, λυγμὸς euacuatio contingit. EUST. Cf. Foeſ. p. 282.

m. Galenus in Exeg. exponit ingenuum, vt eſt apud ſapientem: Sed me aeque atque ἰθαγενέσιν ἐτίμα, ingenuos honore afficiebat. Aduertendum tamen eſt γνήσιον, qua voce Galenus exponit ἰθαγενὲς, ſignificare non ſolum ingenuum, verum etiam legitimum, indigenam, germanum, et verum. Primo de morb. mul. p. 252. v. 40. de mola: Neque conceptus ἰθαγενὲς rectus fit: et venter plenus eſt, velut praegnantis. EUST. Plura de hac voce conſpicere licet apud Foeſ. p. 278. Heſychio eſt, αὐτόχθων γνήσιος. V. Homer. Odyſſ. ξ'. v. 203.

n. Quarto de morbis vulgaribus p. 333. v. 33. Quum receſſus aquoſi ſubdio expoſiti eſſent, ſuperne leues, tenues ἠσατώδει iſatidi valde ſimiles fuerunt, vt vides, dictio ſcribitur per η. Apud Dioſcoridem vero et Erotianum per ι. Eſt autem ἰσάτις herba, quae nobis glaſtum, ſeu guadum nominatur. EUST. Foeſ. p. 287. addit locum περὶ ἑλκῶν, p. 514. 9. 10. Vide Dioſcor. quoque L. II. c. 215. 216. et Plin. L. XX. c. 7.

o. Locus ita deprauatus Foeſio p. 278. videtur, vt ſine melio-

Ἰθαγενὲς) indigenum.

Ἰσάτις) herbae nomen.

Ἰσοκνήμȣ δι᾽ ἕδρυος) per fyluam aequalem et planam.

Ἵδρυτο) infidebat. Epicles vero conftitutus erat firmiffime. Dicitur autem magis proprie infedit, vt etiam Homerus inquit: Primus Neftorides Pififtratus cominus accedens, amborum coepit manus, ἵδρυσε federe iuffit ad conuiuium.

Ἰξύϊ) lumbo.

Ἰξά-

[4] ἵδρυσε *MS. D.* [5] ὀξύϊ *Erotianum legiffe Foefius coniicit.*

melioris exemplaris opera vix reftitui poffit.

p. Primo prorrh. com. 2. t. 36. p. 410. v. 21. Dolor in pectus ἱδρυνθεῖσα firmatus, cum torpore malus. In cuius commento Galenus ait: Dolor pectori ἱδρύνθεις firmatus, vt aegre auferatur, thoracis indicat phlegmonem. Locus Homeri ab Erotiano adductus, eft in tertio Odyffeae, in principio. EUST. Plura vide apud Foef. p. 277.

q. Galenus in Exeg. habet, ἰξύας, pars inter coxarum vertebras et lumbum interpofita. Libro de nat. mul. p. 215. v. 15. de ore vteri complicato. Et dolor imum ventrem tenet, ac ἰξύας lumbos. Et v. 38. Et rigor ac dolor imum ventrem, ac ἰξύας lumbos tenet. Et p. 216. v. 6. Et dolor imum ventrem, ac ἰξύας lumbos habet. Et v. 22. Dolor ex imo ventre afcendit ad ἰξύας lumbos. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. Et ἰξύας lumbos et laterum mollitudinem mirum in modum dolet. Et p. 241. v. 47. Si vero ἰξύας lumbos doleat. Et libro fecundo p. 265. v. 7. Et dolor occupat ἰξύας lumbos. Et v. 24. Et ἰξύας lumbos, et tendinem, etc. irruit. Secundo de fract. t. 70. p. 464. v. 14. Pauca infuper lintea circa coxam, et ἰξύας ilia circumdare oportet. In cuius com. Galenus ait: Ilia dixit ἰξύας, quae nonnulli accipiunt pro ilium offibus, nonnulli pro parte, quae fuper ipfa eft, quae λαπάρα proprie vocatur. Deinde addit: Quae autem partes ἰξύες nominentur, non eft quod multis agam, ob id enim, quod poeta numero fingulari ἰξύαν fcripfit in illo carmine Περὶ ζώνην, Βάλλετ᾽ ἰξύην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν: Illi circumdant zonam centum orbibus aptam, tum ob id,

[r] [1] Ἰξάλη) τελείας αἰγὸς δέρμα, ἣν [2] μηλωτὴν καλοῦσι.

[s] [3] Ἰδνώθη) συνεκάμφθη. Ὡς καὶ Ὅμηρος, [4] Πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη.

[t] Ἴκταρ) ἐγγὺς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύ-

1 ἰξάλην *Foes. ex coni.* 2 μελετὴν *MS. D.*

id, quod credibilius est, zonam dari inter ilia et thoracis ossa, existimet aliquis hanc ipsam partem corporis ἰξύαν appellari. Contra vero ex eo, quod Hippocrates multitudinis numero ἰξύας dixit, quodque ad ilium ossa voluit vinculum pertinere, iure arbitrabitur aliquis, ἰξύας haec ipsa nuncupari. EUST. Foes. p. 285. addit locum ex mochlico p. 511. 17.

r. Galenus in Exeg. eodem modo exponit, sed scribit reperiri etiam ἰσάλην, pellem caprae, corium. Tertio de fract. t. 25. p. 467. v. 7. Oportet autem ἰξάλην αἰγὸς caprae pellem substernere. In quo loco Galenus ait: Pellem ἰξάλην vocauit, quo nomine caprina ne tantum significetur, an alia quaeuis, quaerere in arte haec superuacaneum est. EUST. Plures significationes huius vocis diligenter collegit Foesius p. 283.

s. Primo de morb. mul. p. 232. v. 10. Hoc autem contingit, si vterorum os conclusum fuerit, aut ἰδνώθη distortum. Homeri locus est Iliadis secundo v. 266. Ὣς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. ὁ δ' ἰδνώθη· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. *Sic dixit: sceptroque scapulas, atque humeros Percussit. hic autem inclinatus est: salsaque ei excidit lacryma.* EUST. Conf. Homer. Il. ν'. v. 618. Foes. p. 277. Hesychio itidem exponitur ἐκάμφθη et ἐτανύσθη.

t. Galenus in Exeg. dicit, hanc vocem non modo prope significare, verum etiam pro feminarum pudendo, in secundo de morb. mul. accipi. EUST. L. II. de morb. mul. p. 663. 46. leguntur haec verba: καὶ τὸ ἧπαρ ξηραίνεται, quae non admodum expedita sunt, quod enim ait, κ. τ. ἧ. ξ. id nullus capio: quare enim hepar magis, quam cetera viscera patitur? et quo demum indicio patet, hepar siccari? Ne longus sim, mendosa haec existimo, et hunc locum eum esse, vbi veteres pro ἧπαρ legerunt ἴκταρ, quam vocem nullibi in nostris libris reperiri confido, quo de iam c. 13. monere memini. (Ibi enim sic: „Galenus v. c. testatur vocem ἴκταρ reperiri γυναικ. L. II. Agnoscit eum Erotianus quoque, sed in nostris

Ἰξάλη) perfectae caprae pellis, quam μηλωτὴν appellant.

Ἰδνώθη) reflexus eſt, ſeu inclinatus, vt Homerus, percuſſit; ille autem ἰδνώθη inclinatus eſt.

Ἴκταρ) prope, apud Atticos, vt Aeſchylus ἐν Εὐμενέσι

[3] ἰδνωθῇ et συγκαμφθῇ ex emendatione Foeſ. [4] πλῆξε δ' ἰδνώθη MS. D.

ſtris editionibus fruſtra quaeretur.") Sed audiendus eſt ipſe Erotianus ἴκταρ, κ. τ. λ. Locus Aeſchyli reperitur Eumenidum v. 1000 et 1001. eo cum diſcrimine, quod ibi legatur: χαίρετ' ἀστικὸς λεώς· nec aliter in codice ſuo legiſſe videtur Euſtachius, vertens: ſalue vrbane popule. Frequentauerat igitur vocem eam Aeſchylus: exſtat enim et in Agamemn. v. 117. φανέντες ἴκταρ μελάθρων. Sed et alii quoque veterum vſi ſunt: notum eſt prouerbium apud Platon. Polit. L. IX. p. 575. C. Οὐδ' ἴκταρ βάλλει. Vide Timaei Lexicon Platon. in Bibl. Coiſl. p. 459. Suidam et Moeridem Atticiſtam. Habet Heſiodus quoque Theogonia v. 691. et tanquam obſoletam ridet Lucian. in Lexiph. Conferantur Galeni verba in ἴκταρ. Ex quibus liquet iam olim admodum incertam fuiſſe eius vocis lectionem et ſignificationem, quum Erotianus explicet *prope*, Galenus autem *feminal.* Cydius vero Mylaſſenſis et Iſchomachus mutarint veterem lectionem, et repoſuerint ἴκμαρ procul dubio pro ἰκμάς, *humor*; quod agnoſcit etiam Heſychius, ἴκμαρ, νοτὶς exponens. Iam praeterquam quod Galenus diſertim affirmet, dictionem hanc legi L. II. de morb. mul. Singulae hae explicationes aliquo cum ſenſu, licet non aeque bono, conueniunt loco adducto Hippocratis, quod coniecturam meam haud parum firmat. Si enim legatur: καὶ δίψα ἰσχυρή. καὶ τὸ ἴκμαρ ξηραίνεται, ſenſus erit, omnia liquida per vim inflammationis et febris inde oriundae diſſipari, hinc craſſiora tantum reſtare, ac intenſam proin ſitim oriri. Sin vero ἴκταρ legere placet, et cum Erotiano exponas ἐγγὺς intelligendum erit, ea quae parti affectae proxima ſunt, reſiccari et humido naturali orbari, ob cauſas mox dictas: vtero enim inflammato, neceſſarium eſt ſaepe quoque vuluam, aliaque vicina affici, hinc dolere, reſiccari, humore eas partes naturaliter irrorante deſtitui. Eodem vero manente ſenſu, facilior aliquanto eſt expoſitio Galeni,

[1] Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησὶ, [2] Χαίρετ' [u] [3] Ἀττικὸς λεὼς, [4] Ἴκταρ ἥμενοι Διός. Μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν [5] Ἡδωνοῖς. Οἱ δὲ περὶ Ἰσχόμαχον καὶ Κυδίαν τὸν [6] Μυλασσέα, ἔγραψαν Ἴκμαρ. Αἴτιον δὲ τούτου ἡ τῆς λέξεως ἄγνοια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

[a] Καμπύλον) τὸ μὴ [7] ὀρθὸν, ἀλλὰ σκολιῶς συγκεκαμμένον. [8] Εἴρηται ἀπὸ τῶν κεκαμπυλωμένων ξύλων.

Καρδα-

[1] *Αἰσχύλος MS. D.* [2] *χαίρετε MS. D.* [3] *ἀστυκὸς Chart. ni fallor, ad hunc locum ex Steph.* [4] *ἴκταρ μὲν οἷον MS. D.* [5] *ἠδώνιος MS. D.* [6] Μυλασέα *MS. D.*

ni, per ἴκταρ intelligentes τὸ γυναικὸς αἰδοῖον: admodum enim coactus est sensus in explicatione Erotiani. Vtinam tamen Galenus vel vnicum produxisset testem, ad stabiliendam hanc vocis ἴκταρ notionem, id vero quoniam nec ab eo, nec ab aliis, quantum scio, praestitum est, ampliandum duco. HER.

u. Locus hic Aeschyli p. 306. meae editionis habetur, sed in ea non ἀττικὸς, sed ἀστυκὸς legitur. Addit autem Galenus ἴκταρ apud Hippocr. γυναικ. L. II. accipi pro pudendo muliebri. ST.

a. Libro de decenti ornatu p. 13. v. 46. de cucurbitulis et scarificatione. Scalpris autem καμπύλοις incurvis, in summo non valde angustis vtendum est. Libro de ossium natura p. 62. v. 12. Penetrant autem et in pudendum venae crassae, et tenues, et densae, et καμπύλαι, curvae. Primo de morb. mul. p. 252. v. 37. de extractione foetus mortui. Scalpellum vero, quo dissecas, καμπυλώτερον incuruum potius sit, quam rectum. Primo progn. t. 12. p. 402. v. 6. Si vero καμπύλον ἢ ῥικνὸν retorta aut contracta fiat, aut liuida, aut pallida palpebra. Quem locum Galeni interpretes ita vertunt: Si vero palpebra, aut labrum, aut nares cum aliquo ex ceteris signis peruertatur, aut liuescat, aut palleat. In cuius textus commento Galenus inquit: Maxima librorum pars ita scriptum habet huius sententiae initium. In quibusdam vero pro καμπύλον, hoc est, peruersum, scribitur ῥιγνὸν, hoc

νίσι inquit: Salue vrbane populе ἴκταρ, prope ſedentes Iouis. Meminit quoque huius vocis ipſe in Hedonis. Iſchomachus vero, et Cydias Mylaſeus ſcripſerunt ἴκμαρ; cuius ſane rei cauſa fuit vocis ignoratio.

PRINCIPIVM K.

Καμπύλον) non rectum, ſed flexuoſe incuruatum. Dictum eſt autem ab incuruatis lignis.

Καρδα-

[7] *ὀρθρὸν MS. D. ſed in margine emendatum ὀρθόν.* [8] *εἴρηται δ. ά. τ. κ. haec verba deſunt in MS. D.*

hoc eſt, rigidum, vt hoc nomine ſignificetur palpebrae contractio. In quo loco etiam aduertendum eſt, in Hippocratis textu ῥικνὸν ſcribi, in com. vero Galeni ῥιγνόν. In cuius textu vtraque harum vocum deeſt. Libro de vulneribus capit. p. 446. v. 23. de ſpeciebus fiſſurarum. Aliae rectiores ſunt, aliae etiam valde rectae, aliae vero καμπυλώτερά τε καὶ καμπύλαι, curuiores, et curvae ac profundiores. Et v. 44. Haec autem ſedes ipſa in ſe ipſa, longior ac breuior fit, et καμπυλωτέρη curuior, ac rectior, et orbiculatior. Primo de artic. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim pronum eſt brachii caput in anteriorem partem, reliquum autem brachii os ad externam partem καμπύλον incuruum. Et libro ſecundo t. 1. p. 479. v. 9. de brachio fracto: Ita enim καμπύλον incurua gibbi pars non impediet. Et libro tertio t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extentum fuerit, non ſimiliter in anteriorem partem καμπυλέεσθαι inflecti poteſt, ſicut vbi crus fuerit inflexum. Quem locum exponens Galenus inquit; pars pedis, quae ad plantam eſt et digitos, (quam priorem appellat) extento poplite contingere terram non poteſt, vocauit autem huiuſmodi pedis habitum καμπύλον, id eſt, curuum: nam commiſſura, quae ad talum eſt, neque extenta dici ſolet, neque flexa, ſicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguen eſt. Habetur etiam haec vox in mochlico p. 507. v. 12. et p. 508. v. 14 et 39. EVST. Heſychius explicat, ἐπικαμπῆ, στρεβλά.

[b] Καρδαμύσσειν) καὶ Σκαρδαμύσσειν γράφεται. Ἔστι δὲ τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν [1] ἄγειν. Ἰδίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ καρδάμου, ὃ ἄν τις προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει.

[c] Κόσμου) τάξεως. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Καὶ γὰρ Κοσμίους λέγομεν τοὺς εὐτάκτους, καὶ Κοσμητὰς τοὺς τῆς ἐφήβων εὐταξίας προνοοῦντας.

[d] Καρδιώσσειν) Καρδίαν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ [2] τὸ τῆς γαστρὸς στόμα· ὃ καὶ [3] Στόμαχον κοινῶς καλοῦμεν.

Καρ-

[1] ἀγὰν *Foes.* [2] καὶ τῆς *omiſſo* τὸ *MS. D.*

b. Sexto de morb. vulg. com. 5. t. 2. p. 347. v. 17. Invenit natura ſibi ipſi aggreſſiones, non ex praemeditato, partim velut eſt σκαρδαμύσσειν nictare, vel conniuere. Libro de diebus iudicat. p. 388. v. 28. Quod autem non videat, inde cognoueris, non enim σκαρδαμύσσει nictat, dum digitus admouetur, et floccos aufert de ſtragulis. EUST. Et hanc vocem in prognoſtico Erotianum legiſſe liquet; quum etiam binae ſequentes hoc libro reperiantur. Haec tamen ſola eſt, cui locum aſſignare nequii, ſiue alicubi corrupta lateat, ſiue quacunque de cauſa; quod aliis excutiendum relinquo. HER. Plura loca collegit Foeſ. p. 569.

c. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 28. de vteri procidentia. Et ſi vterum contigeris, οὐκ ἐν κόσμῳ ἐστί, non eſt in ſuo mundo. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero et quidem rectius, non eſt in ſuo loco, proprie diceretur, non eſt in ſuo ordine, ſeu in ſua diſpoſitione, quae eſt ordo partium in toto, vel in loco. Tertio progn. t. 7. p. 407. v. 7. Fit autem quartanarum febrium conſtitutio ex huiuſmodi κόσμου ordine. In cuius com. Galenus ait, κόσμον appellavit decretoriorum dierum ordinem, vt enim ἀκοσμίας proprium eſt ἀταξία, id eſt, inordinatio, ita κόσμου eſt τάξις ordinatio. Et eam ob rem appellarunt mortales vniuerſum hoc κόσμον, argumento ordinationis, quandoquidem in eo cuncta recte diſpoſita ſunt. Primo prorrh. com. 2. t. 9. p. 410. v. 1. Ex κοσμίου moderato ferox reſponſio, malum. EUST. Vide Foeſ. p. 350.

d. Secundo de morb. p. 156. v. 11. Verum vbi quidem ſine cibo manet, viſcera ſugunt, et καρδιώσσει os ventriculi dolet.

Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν scribitur.) Frequenter palpebras mouere, et claudere proprie Attici dicunt. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ καρδάμου, id est, nasturtio, quod si quis admoueat, frequenter palpebras claudit.

Κόσμου) ordinis. Attica autem vox; etenim κοσμίους dicimus decoros, et κοσμητὰς quibus adolescentium est curae.

Καρδιώσσειν) καρδίαν veteres appellabant os ventriculi, quod etiam stomachum communiter appellamus.

[3] *Foesius inserit art.* τὸν, *κ.* τὸν ς.

dolet. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de suppressione mensium. Et p. 234. v. 6. et p. 235. v. 49. et p. 241. v. 43. et p. 242. v. 41. et p. 243. v. 49. et p. 245. v. 2. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 41. Tertio progn. t. 33. p. 408. v. 23. Reperio etiam καρδίης πόνος. Primo prorrh. com. 2. t. 40. p. 410. v. 26. Καρδίης πόνος. Oris ventriculi dolor, cum praecordio distento, et capitis dolor, malignum, et quidpiam anhelosum. Vtitur etiam voce καρδιαλγεῖν, secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 312. v. 40. Mulier ἐκαρδιάλγει os ventriculi dolebat. Est et vox καρδιωγμὸς ab Hippocrate vsurpata pro oris ventriculi affectione. Quarto de morbis p. 169. v. 27. Et ob id in ipso nullus alius sit morbus, quam is, quem homines καρδιωγμὸν cordis morsum vocant. Primo de morb. mul. p. 235. v. 19. de febribus. Et καρδιωγμὸς stomachi dolor. Quarto aphor. t. 17. p. 394. v. 8. Cibi fastidium, et καρδιωγμὸς oris ventriculi morsus. In cuius com. Galenus ait: Καρδιωγμὸς est cordis, hoc est oris ventriculi passio, prisci siquidem et hoc cor nominabant. Et aph. 65. p. 395. v. 21. In febribus circa ventrem aestus vehemens et καρδιωγμὸς oris ventriculi morsus, malum. In quo loco Galenus inquit: Quod non solum ei visceri, quod sua natura pulsat, cor nomen fuerit apud antiquos, sed etiam ori ventriculi, pro confesso habetur apud omnes: sicuti etiam quod cordis dolorem, huius partis dolores appellent. Verbum autem καρδιώσσειν, id est, corde morderi, plurimi exponentium aphorismos pro καρδιαλγεῖν, quod est, corde dolere, acceperunt: nonnulli ipsius cordis, hoc est, visceris motum quemdam palpitationis simi-

Καρδιώττειν οὖν καὶ Καρδιαλγεῖν λέγεται, τὸ μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιᾶσθαι τὸν στόμαχον. Καὶ [1] Καρδιωγμὸς ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, ὁ τοῦ στομάχου δηγμός. [2] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος καρδιωγμὸς ὁ τῆς καρδίας κυρίως τοῦ σπλάγχνου [3] διωγμός. [4] Τουτέστιν ἀθρόως καὶ σφοδρῶς καὶ παλμὸς ἐν αὐτῷ γινόμενος.

[e] Κωματώδεες) οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι. Κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος, καὶ οἷον κοίμημα. Οἱ οὖν μετά τινος [5] νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κωματώδεες [6] καλοῦνται.

[f] Κλαγγώδη) Δημήτριος μὲν ὁ Ἐπικούρειος [7] κλαγγώδη ὄμματα ἐνόμισε τὰ εὐκίνητα, δεινῶς ἁμαρτάνων. Οὐ

[1] καρδιωγμὸν *MS. D.* [2] Ἔστι δὲ *vsque* καρδίας. *Haec desiderantur in MS. D.* [3] δηγμὸς *Foes.*

similem, per καρδιωγμὸν, id est cordis morsum intellexerunt. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 12. Si et καρδιωγμὸς, oris ventriculi morsus huic accesserit. Quem locum Galenus explicans ait: Os ventriculi etiam cor appellari, omnes scire. Libro de veratri vsu p. 534. v. 27. Cibi fastidium, aut καρδιωγμὸς stomachi punctura, aut vertigo, aut os amarum. Reperitur etiam καρδιωγμοὶ, secundo de morb. mul. p. 264. v. 15. Ad haec et καρδιωγμοὶ stomachi morsus fiunt. Et p. 266. v. 42. Et p. 269. v. 39. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 56. p. 304. v. 28. EUST. Vide Foes. p. 305.

e. Galenus scripsit libellum de comate, in quo docte et eleganter significationem et vsum eius vocis explicat. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 29. p. 303. v. 33. Neque somni in totum, maxime vero hi, et rursus κωματώδεες soporosi. Et t. 72. p. 305. v. 28. Et com. 3. t. 19. p. 308. v. 10 et 11. de Sileno. Et libro secundo sect. 3. p. 314. v. 28. et 39. et 40. de morbis illius aestatis. Et libro tertio, comm. tertio, t. 34. p. 322. v. 39. et t. 62. p. 323. v. 23. et t. 67. p. 323. v. 47. et libro quarto p. 333. v. 38. Et libro septimo p. 358. v. 43. Primo prorrh. com. 1. t. 1. p. 409. v. 1. et t. 39. p. 410. v. 25. Neque in febre fractos, si κωματώδεες soporosi fuerint, perniciosum enim est. In cuius com. Galenus ait: Superuacue adiectum esse verbum κωματώδεις, bifariam scripta prima syllaba, et per κ et ω, et per κ, et

Καρδιώττειν igitur et καρδιαλγεῖν dicitur cum nauſea et dolore ſtomachum diſcruciari: hincque καρδιωγμὸς, id eſt, ſtomachi morſus. Eſt autem et alter καρδιωγμὸς, cordis proprie viſceris eroſio, id eſt, παλμὸς palpitatio, quae frequenter, et vehementer in ipſo ſit.

Κωματώδεες) obdormientes altiori ſomno. Κῶμα enim ſomnus, et quaſi κοίμημα, dormitio: Qui igitur cum quodam torpore deiecti, κωματώδεες, id eſt, ſomniculoſi appellantur.

Κλαγγώδη) Demetrius quidem Epicureus κλαγγώδη oculos putauit valde mobiles, valde errans: non enim

N 3 de

[4] τετέσι vulgg. [5] νωθρείας diphtongôs Foeſ. [6] λέγονται Foeſ. [7] κλαγγώδεα Foeſ.

κ, et α, et υ. Et t. 42. p. 410. v. 26. Et t. 57. p. ead. v. 46. Similiter κωματώδης. Primo de morbis vulgaribus, com. tertio, t. 19. p. 308. v. 11. Et t. 22. p. 309. v. 7. Et t. 31. p. 311. v. 9. Et libro tertio com. 1. t. 11. p. 319. v. 23. Et t. 28. p. 320. v. 2. et com. 2. t. 8. p. 321. v. 24. Et t. 9. pag. ead. v. 40. Et com. 3. t. 16. p. 322. v. 11. EUST. Interdum tribuitur ὕπνῳ, eſtque κωματώδης ὕπνος idem quod κῶμα. Interdum κωματώδης dicitur ille, qui comate premitur. Erotianus igitur quum κωματώδεες exponit οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι, poſteriorem dumtaxat ſignificationem ponit, qua videlicet vtitur Hippocrates prorrh. L. I. ſtatim in principio: οἱ κωματώδεες ἐν ἀρχῇσι γινόμενοι μετὰ κεφαλῆς, ὀσφύος, ὑποχονδρίε, τραχήλε ὀδύνης, ἀγρυπνέοντες, ἆρα φρενιτικοί εἰσιν; et epid. I. Οὐδὲ ἄγρυπνοι τὸ σύνολον μάλιστα ἔτοι, καὶ πάλιν κωματώδεες. Ceterum κῶμα triplex facit Hippocrates βαθὺ, ὑπνῶδες, ἄγρυπνον. ST. V. Foeſ. p. 367.

f. Septimo de morb. vulg. p. 358. v. 9. de Phaniae et Euergetae filio: Contingit autem talibus etiam vomitus accedere, et ad ſinem conuulſiones, et aliquos κλαγγώδεας clangoroſam vocem edere. Et v. 12. de Theodori filio: In febre vero denudatum eſt os, diſceſſit cutis, multum κλαγγώδης clangoroſus erat. Vt v. 16. de Exarmodi famulo: Et factus eſt κλαγγώδης clangoroſus. Primo prorrh. com. 1. t. 17. p. 409. v. 18. Ex vomitu faſtidioſo vox κλαγγώδης clangoſa. Et t. 19. p. ead. v. 21. Mentis

Οὐ γὰρ κατὰ τῶν ὀμμάτων εἴρηται Κλαγγὴ, ποιά τις οὖσα ἐκφώνησις, ὁποίαν μάλιστα ἐργάζεται ἔμετος ἀσσώδης. Ἔστι δὲ ἡ ἀρχομένη ἀπὸ βαρείας καὶ [1] λήγουσα εἰς ὀξὺ, ὥσπερ [2] ἀπαυδῶντος τινός. Βακχεῖος δὲ φησι κλαγγώδη εἶναι φωνὴν, τὴν [3] συνεχῆ καὶ [4] ἀδιάλειπτον. Ὁ δὲ [5] Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος τὴν μετ' ἐγκοπῆς καὶ ἀνωμαλίας, ἔτι δὲ ἀσαφείας· ὁποία μάλιστα συμβαίνει τοῖς μεθύουσι.

[g] Καρῶδες) [6] καρηβαρία, ἢ καρωτικόν.

[h] [7] Κεγχνώδη) οἱ δὲ Καρυκώδη καὶ [8] Κερκώδη γράφουσιν. Ἔστι δὲ τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα. Καὶ παρὰ

[1] λίγουσα vulgg. [2] ἀπαυδόντος MS. D. [3] συνεχῶς MS. D. [4] ἀδιάληπτον MS. D. [5] Κητιεὺς MS. D.

Mentis vacillationes cum voce κλαγγώδη clangorosa. Et com. 2. t. 12. p. 410. v. 3. Vox acuta, κλαγγώδης, clangorosa, malum. In cuius com. Galenus inquit: Nonnullos quidem κλαγγώδης, id est, clangorosa, alios κλαυθμώδης, hoc est, querula, plorabundaque scribere. In coac. praenot. p. 426. v. 38. Voces κλαγγώδεες clangorosae. Et p. 441. v. 37. Ex vomitibus anxietates, κλαγγώδεα ὄμματα, ἐπίχνουν ἴσχοντα, μανικὰ, id est, clangores, oculi concretionem lanuginosam habentes, furiosa. Sic vertit Germanus interpres. Hinc, vt coniicio, Democritus Epicureus errandi occasionem sumsit, vt affectis oculis hanc vocem accommodaret. EUST. Reponi debet κλαγγώδης: ita enim legitur apud Hippocr. prorrh. l. τὰ ἐξ ἐμέτου ἀσώδεος, κλαγγώδης φωνὴ, ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα, μανικά. Et paulo post, αἱ παρακρούσιες σὺν φωνῇ κλαγγώδει. Item, ὀξυφωνίη κλαγγώδης, πονηρόν. Quin etiam Erotianus κλαγγώδη φωνὴν postea subiungit. Ille igitur Demetrius Epicureus connectens κλαγγώδη cum ὄμματα, aut non legerat, aut se legisse non meminerat interiectum nomen φωνή: vel, quod mihi fit verisimilius, ex alio Hippocratis loco, κλαγγώδεα ὄμματα sumserat, nimirum hoc, τὰ ἐξ ἐμέτων ἀσώδεα, κλαγγώδεα ὄμματα, ἐπίχνουν ἴσχοντα, μανικά. Habentur autem haec ἐν κωακαῖς προγνώσεσι. ST. Vide Foes. p. 339.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 29. p. 410. v. 15. τὸ καρῶδες: Sopor num vbique malus. In cuius com. Galen. ait:

de oculis dictum eſt, cum κλαγγὴ ſit quaedam vocis eruptio, qualem moleſtus vomitus maxime efficit: incipit enim a graui, et deſinit in acutum, tamquam ſi aliquis voce deficeret. Bacchius vero inquit, κλαγγώδη eſſe vocem continuam, et indeſinentem. Appollonius autem Cittieus, interruptam et inaequalem, et praeterea obſcuram, qualis maxime accidit ebriis.

Καρῶδες) caput aggrauans, vel capiti noxium.

Κεγχνώδεα) nonnulli vero ſcribunt καρυκώδεα, et κερκώδεα. Sunt autem aſperas eminentias habentia: et

N 4 ab

[6] καριβαρικὸν ἢ καρωτικόν *Chart.* καρηβαρίαι *MS. D.* καρηβαρίαν *Foeſ.* [7] κεγχρώδεα *Foeſ.* [8] κερκώδη, κερκώδεα *Chart.*

ait: Ambiguitatem nobis mouere dictionem, quia ſignificatum ex voce κάρε, id eſt, ſoporis, non clare dictum ſit: deinde addit: Si vero morboſi cari, alia genere fuerit affectio, ſomnum profundum a caro diſcrepare aſſeremus, atque quod καρῶδες, id eſt, ſoporoſum ſit, vbique malum eſſe. Et com. 3. t. 11. p. 411. v. 21. Vterum gerentibus capitis dolores, καρώδεα ſoporoſi, cum grauitate fientes, mali. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 8. de modo inquirendi fracturas: Si vulneratus καρῶδη ſoporem altiorem inciderit. EVST. Hippocr. prorrhet. L. I. τὸ καρῶδες ἄραγε πανταχȣ̃ κακόν. ST. Vide Foeſ. p. 309.

h. Varia eſt huius vocis tum lectio, tum interpretatio, vt exempla, quae a me adducuntur, manifeſte oſtendunt. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 44. de papulis rubicundis. Nam ſi haec poſterius fecerit, nequaquam amplius erumpunt. Alioqui quae ex frigore fiunt, aut quae exaſperantur, κεγχρώδεα inſtar milii, pro qua voce Aldinus codex habet κερχνώδεα, id eſt, vt vaſa Attica inaequalia. In ſecundo etiam de morbis vulgaribus, ſect. 3. p. 314. v. 37. κεγχρώδεα habetur, hoc eſt, aſpredines in cute miliaceae, vt Germanus interpres vertit. Caluus vero milio ſimiles. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 15. p. 348. v. 21. Quae irritantur ex qualibus, τὰ κερχνώδεα ſtridulae faucium aſperitates terminum praeſcribunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, faucium exaſperatio. Tertio de artic. t. 7. p. 484. v. 8. ipſique difficulter ſpirant, et κερχνώδεες ſtridulam faucium aſperitatem

παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς [1] Κερχνώδη ἀγγεῖα λέγεται, τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα. Ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρουμένης φησὶν, Ἰχθὺς τραχὺς ᾧ χελώνης κέρχνος ἐξανίσαται.

[i] Κορδίνημα) γράφεται καὶ Σκορδίνημα. Καρηβαρίαν δὲ σημαίνει, [2] παρὰ τὸ [3] κάρα δινεῖσθαι. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι.

Κόλλι-

[1] κερχνῶδαι, *suprascripto* η *MS. D.* κερχώδη *mauult Foes.*

tem habent. Et t. 61. p. 488. v. 47. Eduliis pinguibus, et κερχνωδέων fauces exasperantibus, ac fortibus omnibus, abstinendum. Quem locum Galenus explicans, inquit: Esculenta quae fauces exasperando tussim mouent, κερχνώδη nuncupat. In exemplaribus autem magis idoneis, verbi κερχνωδέων secunda syllaba scribitur per ν, ducto vocabulo a milio, quod Iones κέρχνον appellant, id accidit, vbi in faucibus, aspera quaedam milii modo exigua sentiuntur. Quod autem in superioribus dixit de iis, quibus circa pulmonem tubercula fiunt, diuturna, quae aegre ad maturitatem perueniunt, et spiritus redditur cum sono, κερχώδης absque ν scribitur, ducitur autem a verbo κέρχειν, quod sonum notat, qui vel angustia loci, quo spiritus redditur, vel humoris multitudine accidit. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tunc corrumpi incipit, et fit περκνὸν valde nigrum leue existens. Sunt tamen, qui non περκνὸν, sed κερχνὸν asperum legunt. EUST. Γράφεται, καρηβαρικὸν, ἢ καρωτικόν. Quod autem ad κερχνώδη attinet, quosdam κερχώδη scripsisse absque ν, ex Galeno constat: sed de illis duabus lectionibus κερκώδη et καρυκώδη nullam mentionem apud eum reperi. Ait autem κερχνώδη in accurate scriptis codicibus cum ν scribi, vtpote ἀπὸ τῆς κέρχνου deriuatum. Hoc autem nomine Iones κέγχρον appellare, ὅταν αἴσθησις ἐν τῇ φάρυγγι τραχυτήτων γίγνεται μικρῶν ὥσπερ κέγχρων. Certe apud Hippocratem κερχνώδεα quidem et κερχνωδέων inuenio cum ν, sed tamen verbum κέρχεται alicubi sine ipsa, vt alio dicetur loco. Ceterum haec vocis κερχνώδη expositio Erotiani τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα, fortasse posset huic Hippocratis loco conuenire, epidem. VI. τὰ ἐρεθιζόμενα ἐξ οἵων τὰ κερχνώδεα, aut huic, in libello de vsu humid. ἐπεὶ ὁκόσα

ab Atticis κεϱχνώδη vaſa dicuntur, quae aſperas habent inaequalitates, quemadmodum Sophocles de Confidente inquit: Piſcis aſper, cui adnaſcitur κέϱχνος aſperitas teſtudinis.

Κοϱδίνημα) ſcribitur etiam σκοϱδίνημα. Significat autem καϱηβαϱίαν, id eſt, capitis grauitatem, eo quod τὸ καϱαδίνεϑαι, id eſt, caput in orbem vertatur, vt Ariſtophanes in Ἀχαϱνεῦσι.

N 5 Κόλλι-

[2] παρὰ τὸ τὸ κάρα MS. D. [3] καραδίνεϑαι coniunctim Euſt.

ὁκόσα γε ἐκ ψύχεος γίνεται, ἢ ὁκόσα τρηχύνεται, κερχνώδεα. Legitur apud eumdem in libro de articulis, ἀφροδισίων τε ἀπέχεϑαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν καὶ κερχνωδέων, καὶ ἰσχυρῶν πάντων, vbi annotat Galenus edulia κερχνώδη appellari ὅσα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, τραχεῖαν βῆχα κινεῖ. ST. Vide Foeſ. p. 334.

i. Galenus in Exeg. inquit: Σκορδινᾶϑαι eſt extendi, praecipue cum hiatu. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 34. Si cui ab oppoſitis in vuluam non valde fortibus, dolores in articulos perueniant, et ſtridor dentium corripiat, et σκορδινέηται membris tendatur ac oſcitet, hanc magis concepiſſe ſpes eſt. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 314. v. 46. Et in quibus, et qualia ſigna, et plura aut pauciora fientia, oſcitatio, tuſſis, ſternutatio, σκορδίνημα, diſtentio cum oſcitatione, eructatio, flatus. Et libro ſexto com. 5. t. 4. p. 347. v. 21. Et in reliquo corpore, ſudores, pruritus, σκορδινιασμοὶ corporis diſtenſiones cum oſcitatione, et quaecumque huiuſmodi. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. Apud Hippocratem non κορδίνημα ſed σκορδίνημα inuenio, cum alibi, tum epid. II. χάσμη, βὴξ, πταρμὸς, σκορδίνημα, ἔρευξις, φῦσα. Item σκορδινιασμοὶ epid. VI. ἱδρῶτες, κνησμοὶ, σκορδινιασμοὶ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Sed et σκορδινέηται apud eumdem habetur in libello, qui περὶ ἐπικυήσιος inſcribitur, καὶ βριγμὸς ἔχῃ, καὶ σκορδινέηται, καὶ χάσμαται. Itidem vero a Galeno in Exegeſi γλωσσῶν Hippocratis ponitur σκορδινᾶϑαι cum σ, et explicatur διατείνεϑαι καὶ μάλιςα μετὰ χάσμης· vbi notandum eſt μετὰ χάσμης, quum tamen Hippocrates in loco proxime citato non contentus dixiſſe σκορδινέηται, addiderit καὶ χασμᾶται. Item in illo epidem.

k [1] Κόλλικες) ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται. Λέγων, ὦ χαῖρε [2] κολλιφάγε. [3] Τινὲς δὲ ἠτρία ἐνόμισαν.

l [4] Καρφαλέον) κατάξηρον.

Κενέ-

[1] *κόλλικας mauult Foeſ. κόλληκες Chart.* [2] *Vitioſa eſt haec lectio pro κολλικοφάγε. Foeſ. at quaedam vulgg. hanc lectionem habent et Euſt.*

dem. 2. vtrumque poſuerit, et χάσμην et σκορδίνημα. Sic tamen et Scholiaſtes Ariſtophanis σκορδινᾶσθαι exponit τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμης. Tradit item de canibus vulgo dici e ſomno expergiſcentibus, ὅταν τὰ μέλη καὶ ὅλους αὐτοὺς διατείνωσι: vbi obſeruandum eſt verbum διατείνειν, propter διατείνεσθαι, quo vtitur Galenus in eiuſdem verbi explicatione, quam modo protuli. Eſt autem Ariſtophanis locus, in quem Scholiaſtes id annotat, in Acharnenſibus, p. 262. ad quam comoediam et nos remittit Erotianus: ibi enim ita loquitur Δικαιόπολις: Ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν Νοστῶν κάθημαι. Κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι, Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι. ST. Foeſius quoque p. 574. egregie hoc vocabulum explicat.

k. Galen. in Exeg. dicit κόλλικας ſignificare rotulas, et paruos panes: et in Acharnanibus rotuliuora Boeote, de paruis panibus eſt pronunciatum. Libro de int. affect. p. 200. v. 10. de medicamento ad hydropem. Deinde κόλλικας paſtillos ſexaginta efformato. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 41. de medicamento ad concipiendum: Κόλλικας paſtillos efformato, in pudendumque ſubdito. Eſt autem κόλλιξ ἢ κόλιξ ſpecies panis περιφερὴς, vt ait interpres Ariſtophanis, vnde κολλικοφάγος dicitur. Sunt et κόλλικες panes et κόλλαβοι dicti Athenaeo. In expoſitione Erotiani pro κολλιφάγε legendum eſt κολλικοφάγε. Ἠτρία ſi per η ſcribatur, non ſignificat id, quod Erotianus dicit, et ideo librarium erraſſe ſuſpicor, et primam ſyllabam per ι ſcribi debere. Ἰτρία enim, non ἠτρία placentae genus ſignificat, quod Galenus primo de ſemine c. 4. confirmare videtur, quum narrans qualiſnam fuerit genitura ſex dierum ab Hippocrate viſa, inquit: Membranam contrahit non ſecus, atque iſta, quae extra corpus a dulciariis piſtoribus conficiuntur. Supra inſtrumentum

Κόλλικες) ientaculorum ſpecies, inſtar placentarum, quarum meminit Ariſtophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι, quum ſic inquit: ſalue κολλικοφάγε. Nonnulli vero ἠτρία liba, ſeu placentam nominarunt.

Καρφαλέον) aridum.

Κενέ-

[3] *In MS. D. ſequitur* τινὲς δὲ, *et relinquitur ſpatium ſat grande, repetitur deinceps* κολλιφάγε. Τινὲς δὲ *etc.*
[4] καρφαλίον *MS. D.*

mentum quoddam latum ac calidum liquidam aliquantulum pultem inducunt, atque efficiunt, quae ἴτρια liba, placentae, cruſtula, et bellaria appellantur. Cui Suidas et alii ſubſcribunt: quum ἴτρια placentae genus eſſe ipſi quoque teſtentur. EUST. Apud Hippocratem ſcriptum habetur κόλληκες per η: ſed non ſolum ex hoc Erotiani loco et ex Galeno, verum etiam ex Ariſtophane per ι potius ſcribi debet, ſimulque reponendum hic κολλικοφάγε. Ita enim legitur apud Ariſtophanem in Acharnenſibus, Ὦ χαῖρε κολλικοφάγε βοιωτίδιον. Vbi et Scholiaſtes ait eſſe εἶδος ἄρτȣ περιφερȣ̃ς. At Galenus κολλίκας exponit apud Hippocratem τȣ̀ς τροχίσκȣς, ſed apud Ariſtophanem μικρȣ̀ς ἀρτίσκȣς eſſe dicit. Hippocrat. epid. II. τρίψαντα λίτρον Αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμινον, κόλληκας ποιȣ̃ντα προστιθέναι ἐν τῷ αἰδοίῳ. Idem in libro qui περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inſcribitur, καὶ φακῶν καὶ ὀρόβων πεφρυγμένων ἄλφιτα καθάρας, ὁκόσον ἡμιχοίνικον ἑκατέρων, ξυμφυρῆσαι ταῦτα μέλιτι καὶ ὄξει, εἶτα πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα. Quibus locis optime conuenire prior illa Galeni expoſitio videtur. Scripſi autem in vtroque κόλληκας per η, ſicut in Aldino exemplari habetur, quum alioqui ι pro η reponi debeat, vti modo dictum eſt. ST. Vide ſupra p. 184. not. d. et Foeſ. p. 347. Varinus interpretatur apud Hipp. τροχίσκȣς, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Paul. Aegin. L. I. c. 27. pro paſtillis vſurpatur hac voce, quod et ab Euſtachio animaduerſum.

I. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 11. p. 348. v. 16. Quibuſdam vero καρφαλέον arida ac circumtenſa cutis. Et t. 14. p. ead. v. 18. Quibus cutes circumtenduntur, καρφαλέα aridae ac durae, ſine ſudore moriuntur. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. et Aretaeum de cur. acut. L. I. c. 5.

m [1] Κενέβρεια) τὰ νεκριμαῖα κρέα ὕτω καλῦνται, ὡς καὶ Ἀριςοφάνης· n Οὐκ ἔθ' ὁ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ ὅπυ πωλεῖται o τὰ τοιαῦτα, [2] κενέβρεια καλεῖται.

p [3] Καρυκοειδέα) καρύκη, εἶδός ἐςιν ὑποτρίμματος, ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον. [4] Καρυκεύειν δὲ,

[1] κένέβριx Chart. et nonnulli. [2] κενεβρεία Chart. κενέβρειον Euſt.

m. Erotianus certe hanc vocem legit in priori parte L. IV. epid. Verba ipſius ſunt: Κενέβρεια κ. τ. λ. Pro vltimo illo κενέβρεια Euſtachius in ſuis libris reperit κενέβρειον; vertit enim: et forum vbi talia venduntur, κενέβρειον appellatur. Atque hanc lectionem lubens equidem admitto, etſi non neſcius ſim Graecos ſaepe talia plurali numero efferre: ita enim ἰχθῦς, σκόροδα, γέλγη, χύτραι, ſunt loca, vbi talia venduntur. Eupolis apud Polluc. L. IX. ſ. 47. Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὸν λιβανωτὸν, κ' εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλγη. Verum vt eo redeam, nihil apud Hippocratem reperio, quo Erotiani gloſſa pertinere poſſit, niſi ſit is locus, qui prae manibus eſt. Coniicio itaque olim hic lectum fuiſſe: Ὁ ἀπὸ τῦ κενεβρείυ, ἵππυ καταπεσὼν, vel ſi id mauis, ἵπνυ. Ita vero legendo κενέβρειον erit intelligendum, vt Erotianus vltimo loco annotat, de foro vbi carnes animalium morticinae vendebantur; hinc vertendum: Qui habitabat in morticinorum foro, quum ab equo (vel a furno) decidiſſet. Quod vero attinet verſum Ariſtophanis ab Erotiano productum, is corruptus procul dubio eſt, nec quomodo reſtituam video. Citatur quoque, vt indicauit Foeſ. in oec. a Scholiaſta Comici, ſed nihilo melius. Ne tamen nihil omnino tentem, coniicio ita reſcribendum eſſe: Οὐκ ἐσθίω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, καλεῖ με; vel quod a lectione corrupta propius abeſt: Οὐκ ἔσθω κενέβρειον. Ἔσθω enim idem quod ἐσθίω. In comoedia, vnde haec deſumta, ſordidus, puto, et illiberalis homo alterum ad coenam inuitauerat: hic, eas epulas dedignatus, ſiue quod prior ille reuera κενέβρεια ſibi comparauerat, ſiue quod hoc maledice tantum ipſi obiiciat, reſpondet: Non comedo carnes morticinas; vbi vero immolaueris quid, (tunc) me voca. De metro verſus nihil

Κενέβρεια) praemortuae carnes ſic appellantur, vt Ariſtophanes: Non ſit κενέβρειον, id eſt, caro moribunda, quando ſacrificas, quid me vocas? Et forum, vbi talia venduntur, κενέβρειον appellatur.

Καρυκοειδέα) καρύκη ſpecies eſt intriti, ex pluribus condimentis compoſiti. Καρυκεύειν autem eſt commiſcere,

[3] Καρυκκοειδέα per duplex κ Heſ. [4] Καρκεύειν MS. D.

hil quod affirmem, habeo. Si ita legatur: Οὐκ ἔσθω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. Habemus purum putum heroicum: quo metro ſaepius vſum eſſe Cratianum, quin et Ariſtophanem in Pace, et alibi: ſi tamen in hoc fragmento locum illi concedere quis vereatur, legi quoque poterit, οὐκ ἔσθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με, ita omnium quidem ſyllabarum eadem, quae prius erit, quantitas, ſed iam, quod ante propter caeſuram non licebat, haberi haec poſſunt pro anapaeſtico Ariſtophaneo, cui ab initio ſeſquipes deeſt: ſed haec aliis commendata volo. HER. Vide ſupra p. 184. not. d. Heſych. κενεβρεία τὰ θνησίδια καὶ νεκριμαῖα κρεάτα.

n. Non reperi apud Ariſtophanem hunc locum, ex quo reſtitui poſſe ſperabam. Ex coniectura igitur repono, οὐκ ἐς τὸ κενέβριον ὅταν θύσῃ τι καλεῖ με. Inuenitur quidem apud Ariſtophanem κενεβρίων per ι ſimplex, ſed in alio loco. Ita enim legitur apud eum in Auibus: Κᾄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρίων. In cuius nominis expoſitione Scholiaſtes haec verba ponit, οὐκ ἐσαι κενέβριον ὅταν θύσῃ. Nam poſtquam dixit τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν, ſubiungit οὐκ ἐσαι etc. Quae verba quid ſibi vellent quum antea difficile foret perſpicere, nunc ex Erotiani loco patet ea eſſe eiuſdem loci Ariſtophanis partem, quem locum Scholiaſtes ad confirmandam ſuam expoſitionem protulerit, ſicut Erotianum hic proferre videmus. ST.

o. Si cum ἀγορὰ iungi debeat, κενεβρεία videtur legendum, παροξυτόνως. ST.

p. Galenus in Exeg. exponit ſanguinea, id autem proprie medici vocant. Καρύκη edulium Lydium, varium, id eſt, et ex ſanguine confectum. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 4. Duo fratres Cecropis familiares, quibus nigra ab initio prodibant, ſubfeculenta, καρυκοειδέα edulia ex ſanguine confecta colore

δὲ, τὸ ταράττειν. Ἢν, Καρύκην [1] φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. Ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην Λίματείαν, Καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. Ὅτι δὲ [2] τρίμματος ἐστὶν εἶδος ἐξ [3] ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι.

q Κοιλίης ταραχὴ [4] ἠλεκτριώδης) ἀντὶ τοῦ, λαμπρὰ καὶ στίλβουσα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἤλεκτρον, ἠλεκτριώδης ἡ τοιαύτη ἔκκρισις.

r [5] Κεδματώδεα) Κέδματα λέγονται αἱ χρόνιαι περὶ τὰ ἄρθρα διαθέσεις.

s Κυκεών) πόμα μετὰ ἀλφίτου [6] τεταραγμένον· καὶ [7] Κυκᾷν [8] τὸ ταράττειν.

Κοτυ-

[1] φησὶν *MS. D.* [2] ὑποτρίμμεσος *MS. D.* [3] ἀρτημάτων *MS. D.* [4] ἠλεκτρυώδης *MS. D.*

colorem referentia, ea ex spumosis bile abunde coloratis viridia erant. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, nucibus similia demiserunt, multa Venere lutei erant. EUST. Vide supra p. 184. not. d. Hesych. explicat περίεργος ζωμός, βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν φασί. Consentit cum Hesychio Suidas.

q. Quarto de morb. vulg. p. 352. v. 45. de famula recens emta: Et non vltra septem dies etiam κοιλίη ἐταράχθη. ἠλεκτριώδης. Id est, aluus turbata est, secessus electrum referens, subuiscosus, multus, ad aliquot dies. Vt vides, sensus idem est, dictiones autem diuersae. Hippocrates enim habet ἐταράχθη. ἠλεκτριώδης. Erotianus vero ταραχὴ ἠλεκτριώδης. Quae autem harum lectionum melior sit, tu ipse iudicabis. EUST. Vide epid. L. IV. p. 1135. H. HER.

r. Galenus in Exeg. κέδματα dicit esse diuturnas ex fluxu affectiones, vel in omnibus articulis, vel maxime circa coxarum vertebram. Libro de locis in hom. p. 66. v. 40. Si autem modicus fluxus fuerit, coxendicum, et κέδματα articulorum diuturnam affectionem facit. Et v. 42. Fiunt praeterea κέδματα articulorum affectiones, ac coxendicum a talibus morbis sanatis. Et v. 45. Et ἢ κέδματα ἢ ἰσχιάδα, aut articulorum aut coxendicum affectiones inducit. Libro de aere, aquis et locis p. 79. v. 30. de Scythis: Ab equitatione ipsa, eos κέδματα diuturni

miſcere, quam καρύκην dicunt habere ſanguineum colorem. Nonnulli vero quam nos vocamus αἱματεῖαν, id eſt, farcimen ſanguineum, καρύκην nominarunt: non recte. Quod autem intriti ſpecies ſit ex condimentis, teſtatur et Philocrates Samius, et alii.

Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτριώδης) id eſt, ſplendida et nitens. Dicta eſt autem eiuſmodi expurgatio ἠλεκτριώδης ab electro.

Κεδματώδεα) κέδματα dicuntur affectus in articulis diuturni.

Κυκεὼν) potio cum farina mixta: et κυκᾷν miſcere.

Κοτυ-

[5] Κέδματα reponi debere ſuſpicatur Foeſ. [6] τεταραγμένε vulgg. [7] κυκτᾷν MS. D. [8] ὁ ταράττων MS. D.

turni articulorum dolores corripiunt. Et p. 80. v. 5. Ibi plurimi a κεδμάτων diuturnis doloribus articulorum, coxendicumque maxime corripiuntur. Primo de morb. p. 129. v. 40. Κέδματα, affectiones fluidae circa articulos, et v. 44. de longis morbis, κέδματα affectiones fluidas circa articulos. Sexto de morb. vulg. com. 5. t. 22. p. 347. v. 39. Κεδμάτων in fluxionibus ad coſtam venas retro aures ſecato. In cuius com. Galenus ait: Κέδματα Hippocratem vocare, defluxus in crura decumbentes, maxime vero eos, qui in primum articulum, vbi coxendix eſt, impetum faciunt. Et libro ſeptimo p. 367. v. 43. Quidam circa Elealcis fontem, ad ſex annos, habuit ex equitatione, inguinum tumorem, varices, et κέδματα coxendicum dolores. In his duobus vltimis locis, vt vides, κέδματα ſumuntur pro coxendicum affectionibus: in aliis exemplis non item, in illis enim tum κέδματα, tum ἰσχίαδα legimus. EUST. Apud Hippocratem cum alibi tum libro epid. VI. κέδματα habemus, vbi ſcribit κεδμάτων τὰς ἐπὶ τοῖς ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας σχάζειν. Galenus autem ibi ait eum ſic appellare τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκήπτοντα ῥεύματα, καὶ μάλιστά γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρώτην διάρθρωσιν, ἥ τις ἐστὶ κατ' ἰσχίον. ST. Vir Ill. Trillerus ab Hebr. קדם, antiquum, priſcum, inueteratum deducit, atque docte et egregie in Obſeruatt. critt. p. 426. ad hanc vocem commentatur.

s. Secundo de diaeta p. 92. v. 24. Κυκεὼν Cyceon autem ſolum in aqua quidem frigefacit, ac nutrit. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 5. p. 348.

[t] Κοτυληδόνας) ταύτας ȣ̓ μόνον Ἱπποκράτης, ἀλλὰ καὶ Διοκλῆς ἱϛορεῖ παρ᾽ ἑκάτερον [1] μέρος τῆς μήτρας εἶναι κοιλότητας τινὰς [2] μαροειδεῖς, ἐν αἷς φησὶ τὴν ἀνατροφὴν τȣ̃ ἐμβρύȣ γίνεϑαι. Ὅτι δὲ ψεῦδος [3] παραδεδώκασιν, ἀλλαχόσε δείξομεν.

[u] Κλαυϑμώδεες ἀναπνοαὶ) ἀντὶ τȣ̃ συνεχεῖς· Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλαιόντων παιδίων.

Κίσσαρον) τὸν κισσόν.

Κατα-

[1] μέρος τȣ̃ τῆς μ. *MS. D.*

348. v. 8. Et κυκέων cyceonis mixtura. In cuius com. Galenus ait: Nunc vero Hippocrates vtrumque et cibum, et potum coniunxit: ſiquidem tale quippiam cyceon eſt, vt apud Homerum legiſtis, quum alia vino miſcerentur, omniaque vinum haberent commune, fortaſſe vero vinum cum polenta miſcebatur, neceſſaria autem alia quoque miſceri quiſpiam putabit, hoc nomine cyceon veteres ſignificare voluiſſe: vt potius hanc vocem in illum ſenſum vſurpaſſe intelligantur. Alia exempla quaerantur ſecundo de morb. p. 143. v. 38. Et p. 149. v. 12. Et libro quarto p. 178. v. 3 et 7. Libro de internis affect. p. 195. v. 15 et 33. Libro de nat. mul. p. 217. v. 28. Et p. 224. v. 13. Primo de morb. mul. p. 237. v. 9. Et p. 250. v. 5. Et libro ſecundo p. 265. v. 39. Et p. 270. v. 45. Et alibi pluries haec vox reperitur. EUST. V. Foeſ. p. 361. Heſ. ἐξ οἴνȣ καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα interpretatur.

t. Galenus in Exeg. exponit ora vaſorum, quae in vterum deſcendunt, vt in libro de Hippocratis diſſectione docuit, quod etiam pluribus verbis explicat libro quinto aphor. t. 45. p. 397. v. 6. Exponens enim haec verba: Quaecunque vero moderate corpus habentes abortiunt bimeſtres et trimeſtres, ſine cauſa manifeſta his αἱ κοτυλήδονες vteri acetabula muco plena ſunt: in hunc modum Galenus ſcribit: Ora vaſorum venientium ad vterum, ex quibus ſecundae pendent, acetabula nominauit: non ſicuti quidam arbitrantur, adnatas ipſi carnes glanduloſas. Nam, vt ipſe inquit, in primo de paſſ. mulieb. Si acetabula plena fuerint pituita, menſtrua fiunt pauciora. Et Praxagoras in primo de natural. acetabula, inquit, ſunt ora venarum et arteriarum, quae feruntur ad vterum.

Ero-

Κοτυληδόνας) has non ſolum Hippocrates, verum etiam Diocles ſcribit in vtraque parte vuluae concauitates quaſdam haemorrhoidibus ſimiles eſſe, in quibus ait embryonem nutriri: verum eos eſſe mentitos alibi monſtrabimus.

Κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ) hoc eſt, continuae reſpirationes, ducta eſt autem metaphora a puerulis lugentibus.

Κίσσαρον) hederam.

Κατα-

[2] *μακροειδεῖς MS. St. et ſic quoque Chart.* [3] *παραδεδώκασι MS. D.*

Erotianus hanc ſententiam non probat. Recentiores vero Anatomici eo deuenerunt, vt Hippocratem et Galenum anatomiae prorſus ignaros eſſe dicant, quorum audaciam in libello anatomico, quem propediem editurus ſum, pro viribus retundere conabor. Ceterum locus, quem Galenus adducit, eſt in primo de morb. muliebr. p. 247. v. 13. Ἢν δὲ κοτυλήδονες. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menſes fiunt pauciores: et ſi in ventre habuerit, corrumpit, vbi foetus fortior factus fuerit. Libro de nat. muliebri p. 217. v. 29. huius quoque vocis meminit, licet ſententia diuerſa eſſe videatur. Ἢν αἱ κοτυλήδονες. Si acetabula pituita plena fuerint, menſes quidem bene ſuccedunt, et in ventre habet. Sumitur etiam haec vox pro coxendicis concauitate, quae caput femoris ſuſcipit. Libro de internis affect. p. 197. v. 32. Si dextram partem morbus corripiat, dolorem et coxae κοτυληδόνος acetabulo in principio exhibere incipit. Et v. 40. Et in ſcapulam dextram quatuor cruſtas inurito, et in κοτυληδόνα acetabulum coxae dextrae tres, et ſub nares duas. EUST. V. Foeſ. p. 350.

u. Sexto aphoriſm. t. 54. p. 399. v. 10. In acutis affectionibus, quae cum febre fiunt, κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ, luctuoſae reſpirationes, malum. Galenus t. 12. ſecundi com. in primum prorrh. exponens vocem κλαγγώδης, inquit: Nonnullos κλαγγώδης, clangoroſa, alios κλαυθμώδης, querula, plorabundaque ſcribere. In coac. praenot. p. 431. v. 21. Vox acuta, κλαυθμώδης, plauctum referens, et oculorum obſcuratio, conuulſorium eſt. EUST. Hippocrates in aphoriſmis ἐν τᾶσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετȣ αἱ κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ κακαί. ST. Vide Foeſ. p. 340.

[x] Καταμηνίων λύσιν) ἀντὶ τῦ ἐπέλευσιν.

[y] Κοιλίη πυρετώδης) ἡ θερμοτάτη.

[z] Κατεφρόνεε) κατενόει. Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει, Φρονῶ δ' ὃ πάσχω· καὶ τόδ' ὃ μικρὸν κακόν. Μέμνηται καὶ [1] ὁ Σοφοκλῆς ἐν [2] Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ.

[a] [3] Κακόνιαι) Ἐπικλῆς φησὶ [4] μακροὶ καὶ εὐμεγέθεις· εἰσὶ δὲ μᾶλλον οἱ ὄρθιοι καὶ λεπτοί.

[b] [5] Κατέρυθ*.) κατὰ φύσιν· κατὰ μέγεθος.

[c] [6] Κϐφοῖ) λύει, παύει τὰς ὀδύνας.

Κωφώ-

[1] καὶ Σοσοκλῆς *MS. D.* [2] Ἀχαιάδι *MS. D. et Eust.* Ἀχαΐδῃ *vulgg.* [3] κανόνιαι *Eust. et Foes. rectius, et sic vulgg.* [4] μηκρὸς *MS. D. in margine* μακροί.

x. Praecedens vox κίσσαρον, vel vt corrigendum κύσσαρον habetur L. de nat. puer. pag. 238. 27. Hinc coniicio glossam mox adscriptam pertinere ad alium locum eiusdem libri, p. 246. 44. vbi iam editur: καὶ πολλῇσιν ἤδη εὐθὺς μετὰ τὴν τῶν καταμηνίων κάθαρσιν αἱ μῆτραι ἔχανον. Puto, inquam, olim fuisse καταμηνίων λύσιν: sed quum alii explicassent, λύσιν, κάθαρσιν; hoc textum dein occupauit. HER. De voce κίσσαρον consulendus Foes. p. 366.

y. In Libro de aere, aquis ac locis, in ea parte, quae addita est ad finem libri de vulneribus capitis p. 456. v. 4. Quorum quidem aluus satis fluida ac sana, et vesica non πυρετώδης ardens, etc. et v. 6. Quum vero κοιλίη πυρετώδης aluus ardens ac feruida fuerit, in his necesse est etiam vesicam idem perpeti. Tertio de fract. t. 8. p. 465. v. 21. Vlcus item pulsu affligetur, atque πυρετῶδες igneum erit. In cuius com. Galenus inquit: Poterat Hippocrates, igneum vlcus dicere πυρετῶδες, quasi febricitans: dixit autem πυρῶδες sumto vocabulo ab igne, quem Graeci πῦρ vocant, quo ardorem nobis reduceret in memoriam. EUST. V. Foes. p. 344.

z. Vide Hippocr. de nat. mul. p. 214. 19.

a. Perperam in quibusdam Erotiani exemplaribus et in Exeg. legitur κακόνιαι: quae vox, vt Galenus eo in loco scribit, significat illos, qui rectos, et prominentes ventres habent. Libro de aere, aquis et locis, p. 80. v. 39. de habitatoribus locorum concavorum: Hi magni quidem esse

Καταμηνίων λύσιν) id eſt, acceſſum.

Κοιλίη πυρετώδης) calidiſſimus.

Κατεφρόνεε) conſiderabat. Φρονεῖν enim dicebant veteres conſiderare, vt Euripides in Antiope inquit, φρονῶ δὲ, id eſt, conſidero autem, quod patior: hoc autem non paruum malum. Meminit quoque Sophocles in Ἀχαιάδι, et in Amphiarao.

Κανόνιαι) Epicles dicit longi et proceri: ſunt autem potius recti et graciles.

Κατ' ἐρυθμίην) ſecundum naturam, ſecundum magnitudinem.

Κωφοῖ) ſoluit et ſedat dolores.

[5] *Sic quoque MS. D. ſed linea tranſuerſa τῦ θ, ſubtus ducitur ſemicirculariter. Euſt. et quaedam exemplaria κατερυθμίην, verum et hanc lectionem ſuſpectam exiſtimat Foeſ.* [6] *κωφοῖ MS. D. Euſt. et ſic ap. Hippocr. omnia exemplaria.*

eſſe non poſſunt, neque κακονίαι bene compoſiti, et longi ac erecti. EUST. De κανονίαι vide quamdam annotationem meam ad Galeni ἐξηγ. voc. κανονίαι. ST.

b. Hoc verbum, cui aſteriſci nota fuit appoſita, vix ſine melioris codicis auxilio emendari poſſe ſperem. ST. Vide Foeſ. p. 326.

c. Galenus in Exeg. habet κωφοὶ languidi: κωφοῖ vero verbum tertiae perſonae, ac tertiae coniugationis, languefacit, ac retundit, ſignificat. Libro de humidorum vſu p. 112. v. 18. Somniferum et in caput et in alia: Conuulſionum, tetanorum mitigatiuum; ὀδύνας κωφοῖ, dolores ſedat, auris, oculorum, et quaecumque talia frigida. In cuius ſententiae ſyntaxi Germanus interpres plurimum errat. Κωφοὶ etiam habetur in Libro de carnibus p. 43. v. 19. de vocis articulatione: Huius ſignum eſt, κωφοὶ muti ex natiuitate differere non poſſunt. Libro de flat. p. 121. v. 30. de ſacro morbo: Eo enim tempore, quo a morbo corripiuntur, neque ſentiunt quidquam, κωφοί τε τῶν λεγομένων, neque audiunt, quae dicuntur, neque vident, quae fiunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, et quidem rectius: Sine rerum omnium ſenſu ſunt, ſurdi eorum, quae dicuntur, caeci eorum, quae fiunt. Snnt enim tres memoratae dictio-

nes

[d] [1] Κωφώθη) ἐβλάβη. Παρεμποδίσθη.

[e] Κίθαρος) παρὰ Δωριεῦσιν οὕτως ὁ θώραξ καλεῖται.

[f] [2] Κυβιτῷ) Βακχεῖος φησὶ [3] κυβοειδεῖ [4] ὀςαρίῳ, τῇ πτέρνῃ. Οἱ δὲ πλεῖους, τῷ ἀγκῶνι.

[g] Κατακρούειν) [5] κατασχίζειν.

[h] Κνιπότητα) ξηροφθαλμίαν.

[i] Καμμάρῳ) αὕτη ἡ λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐςὶ, περιέχουσα οὕτως, [6] Πυρίας μὲν τοῖσι πόνοισι καὶ ῥοφήμασιν,

[1] *κωφωθῇ apud Hippocr.* [2] *suspectus hic locus Foesio videtur.* [3] *κυβοειδῷ vulgg.*

nes nomina, non verba. In quibus verbis clare vides, *κωφοὶ* pro mutis et surdis sumi. Nec mirum est hanc vocem in varios sensus trahi, quia, vt ex his, quae infra ab Erotiano scribuntur, coniicere potui, *κωφοὶ* proprie impeditos significat, et *κωφώθη* impeditus, et *κώφωσις* impedimentum: licet haec vox auditui maxime accommodetur. EUST.

d. Secundo de morb. p. 141. v. 35. de carie ossis capitis: Dum autem sanguis non mouetur, fieri non potest, vt non etiam corpus quiescat, et *κεκωφῶσθαι* torpeat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, torpescit. Libro de iudicat. p. 387. v. 25. Quibus in febribus aures *κωφωθῇ* obsurduerunt, his etc. EUST. Hippocr. de morb. L. II. *μὴ κινουμένου δὲ τοῦ αἵματος, οὐχ οἷόν τε μὴ οὐχὶ καὶ τὸ σῶμα ἀτρεμίζειν καὶ κεκωφῶσθαι.* ST. Vide Foes. p. 370.

e. Galenus in Exeg. hanc vocem eodem modo exponit. Libro de locis in hom. p. 67. v. 46. At vero quum in *κίθαρον* thoracem fluxerit. Et p. 68. v. 16. Pus autem in pulmone, et in *κιθάρῳ* thorace consistens, et congregatum, vlcerat. Et v. 17. Simulque exulcerato in *κιθάρῳ* thorace ac pulmone magis fluit. Et v. 36. Magis autem ab ea lateris mollitudinis parte, in qua pus est, et *κίθαρος* thorax concuruatus est. EUST. Hes. *ςῆθος, πλευρὰ καὶ ἰχθῦς.*

f. Galenus in Exeg. exponit os cubiti, et cubitus. Dioscorides autem nodum bracchii sic vocari putat. Libro de locis in hom. p. 65. v. 18. Et tunc tum os, tum radius in idem commissa, articulum in *κυβίτῳ* cubiti gibbo faciunt. Et v. 21. Hae (scili-

Κωφώθη) laesus est, impeditus est.

Κίθαρος) apud Dorienses sic thorax appellatur.

Κυβιτῷ) Bacchius inquit cubi formam habenti ossiculo in calcaneo; plurimi vero, cubito.

Κατακρέειν) discindere.

Κνιπότητα) aridam lippitudinem.

Καμμάρω) haec vox in earum numero ponenda, quae semel dictae sunt, sic continens: Ardores quidem potibus

[4] ὀστρείῳ MS. D. [5] κατασχέζειν MS. D. [6] τὰς πυρίας MS. D.

(scilicet appendices) cum osse cohaerentes, iuxta ossis articulum in κυβίτον cubiti gibbum coarticulantur. Et v. 24. Hae (scilicet appendices) sibi ipsis intus in κυβίτῳ cubito commissae. EUST. Κυβίτῳ ex Galeno legendum est, non κυβιτῷ. Sed et apud Hippocratem illo non hoc modo scribitur, vno in loco: καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀγκῶνα δύο περόναι πεφυκυῖαι ἄνω ἐκ τῦ ὀστέυ πεφύκασιν. Αὗται σὺν τῷ ὀστέῳ πεφυκυῖαι, παρὰ τὸ τῦ ὀστέυ ἄρθρον ἤρθρωνται, ἐς τὸ κύβιτον. In altero, τό, τε ὀστέον καὶ ἡ πέρονη ἐς τὸ αὐτὸ συμβάλλοντα, ἄρθρον ἐν τῷ κυβίτῳ ποιέυσι. Est autem vterque locus in eo loco, qui περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον inscribitur. ST. Vide Foes. p. 360.

g. Galenus in Exeg. eodem, quo Erotianus modo, hanc vocem exponit. EUST.

h. Galenus in Exeg. exponit vellicationem, alii oculorum ariditatem significari hoc nomine putant. EUST.

i. Omnia Erotiani exemplaria sunt deprauata et manca, et in his modo κάμμαρον, modo κάμμορον legitur. Nos pro viribus locum, quem ipse adducit, ex Hippocrate restituimus. Galenus in Exeg. inquit: Κάμμορον est animal paruae scillae simile, et aconitum, ab eo, quod illius radices sunt huic animali similes. Sed neutrum horum intelligi potest in Libro de locis hominis: Inflammatis assumto cammoro. Vnde Erotianus, non solum ipsum animal cammoro, sed adhaerentem ipsi muscum, sic vocari ait. Zeno autem Herophilius, cicutam, Zeuxis autem medicinam refrigerantem. Ex quo Galeni loco elicimus, aut Erotianum, de quo ipse meminit, non fuisse eum, quem in manibus habentes interpretamur: quandoquidem is neque musci, neque

μασιν, [k] ὡς [1] τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ [2] ἐκλύειν, ἢ [3] καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, [4] θερμαντηρίῳ χρῶ. [l] Ζεῦξις μὲν οὖν ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν (τοῦτο δὲ τὸ βιβλίον) φάρμακόν τι φησὶν οὕτω καλούμενον ψυκτικόν. Διοσκουρίδης δὲ ἐν τῷ ε τῶν ὑλικῶν, φησὶ τὸ [5] ἀκόνιτον [6] εἰρῆσθαι ὑπό τινων [7] Κράμμαρον, ὡς θηλύφονον. Λύκος δὲ ὁ Νεαπολίτης ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦδε τοῦ συγγράμματος ἐξηγητικῷ, διὰ τοῦ ἑνὸς μ φησὶ γράφεσθαι τὴν λέξιν, ὡς εἶναι καμάρῳ· ὅ ἐστιν [8] ἀλειπτηρίῳ· ἐσχηματισμένου τοῦ [9] λεξειδίου ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον [10] καμαρωτοῦ σκευασίας. Ὑποτίθεται οὖν Ἱπποκρά-

[1] τὸ πυρέττειν *MS. D.* [2] *Verba ab* ἐκλύειν *vsque ad* θερμαντηρίῳ *desunt in MS. D.* [3] καμμάρῳ *vulgg.* [4] θερμακτηρίῳ *MS. D.* [5] ἀκόνητον *MS. D.*

que illius animalis, in hac sua tractatione de cammoro mentionem facit: aut in hoc opere manco ac lacero eam partem desiderari, in qua de musco, et de huiusmodi animali verba facit: aut pro Erotianus legendum esse Erotinon, vel Erotinos, vel Herotion, vel Herophilus. Est enim admodum varia huius loci Exegesis lectio, et exemplaria, quae mihi videre contigit, harum vocum alteram habent. Locus Hippocratis a Galeno et ab Erotiano citatus ex Libro de locis in hom. est p. 70. v. 30. Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ῥοφήμασιν, ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν καμμάρῳ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ. Καὶ ἐπῆν ναυτιῷτο τῷ ψυκτηρίῳ, θερμαντηρίοισι χρῶ ἑξῆς. Ἐπὴν δὲ μὴ παύηται, ψυκτηρίοισι πάλιν χρῆσθαι· hoc est, ardores vero potionibus et sorbitionibus, quemadmodum febrem frigefactorio medicamento soluere, καμμάρῳ videlicet, aut alio quopiam huiusmodi, et si nauseam contrahat a frigefactorio, calefactoriis vtere consequenter; vbi vero non cesset, frigefactoriis rursum vtere. Haec Hippocrates, cuius verba, vt vides, ab Erotiani librario perperam fuerunt transscripta. Locus, quem ipse ex Dioscoride adducit, non est in quinto libro, sed in quarto c. 75. in quo ita scribit: Aconiton quidam pardalianchen, quidam κάμμορον, quidam thelyphonon appellant. Testatur autem Marcellus Vergilius, Dioscoridis interpres,

potibus et sorbitionibus, veluti febrem refrigeratorio pharmaco soluere καμμάρῳ videlicet, vel alio quopiam tali, et, si nauseam contrahat a refrigeratorio, percalfacientibus vtere consequenter. Atqui Zeuxis in secundo libro Explanationum, pharmacum quoddam refrigeratorium sic ait appellari. Dioscorides autem in quinto Materialium inquit, aconitum a nonnullis κάμμαρον esse appellatum, vt θηλύφονον, hoc est, thelyphonon. Lycus vero Neapolitanus in secundo huius scriptionis commentario, vocem hanc per simplex μ ait scribi, vt sit καμάρῳ, quod interpretatur vnctorium, vaporarium, deducta voce ab aedificio instar fornicis constructo. Subiungit

O 4 igitur

[6] *εἰρῆσθαι MS. D.* [7] *κάμμορον ὡς θηλύφονον Gesn.* [8] *Post ἀλειπτηρίῳ in MS. D. additur πυριατηρίῳ. ἀληπτηρίῳ vulgg.* [9] *λεξιδίε MS. D.* [10] *καμφωτȣ MS. D.*

pres, Plinium L. XXVII. c. 2. vocari ostendisse cammaron a radicis flexura, quam caridi, id est, marinae squillae similem habet, quam in historia eius, hic scorpionis caudae similem fecit, et alabastrorum modo splendere ait. Nicander in Alexipharmacis, non longe a principio de cammoro sic scribit: Πολλάκι θηλύφονον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀκονιαίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις. *Mors quoque thelyphononque et cammoron indidit atrox Feminei sexus, duris in cautibus, altos Per montes nascuntur, et hinc aconita vocamus.* Dicitur autem κάμμορον, vt antiquo Nicandri interpreti placet, quasi κακῷ μόρῳ ἀναιρεῖν, hoc est, saeua morte perimens. Quae omnia ideo a me fuerunt adducta, vt quiuis plane intelligat, in alia ab hac longe diuersa significatione vocem κάμμορον ab Hippocrate fuisse vsurpatam. EUST.

k. Apud Hippocr. in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθρ. habetur hic locus: sic autem legitur in Aldina editione: Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ῥυφήμασιν ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, καμμάρῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιȣ́τῳ· Καὶ ἐπὴν ναυτιῷτο τῷ ψυκτηρίῳ, θερμαντηρίοισι χρῶ ἑξῆς· ἐπὴν δὲ μὴ παύηται, ψυκτηρίοισι πάλιν χρῆσθαι. Sed obseruandum est hic Erotianum, si modo carent mendo exemplaria, καμμόρῳ per ο non per α scribere, eamdem vero scripturam exstare apud Galenum. ST.

l. Videtur desiderari verbum aliquod in hac parenthesi. ST.

ποκράτης, λέγων, ἐὰν μὴ, τὰ ψύχοντα προσάγειν. [m] Ἐφ' ἱδρῶσι δὲ [1] παραλαμβάνει [2] Στράττιν ἐν κυνηγοῖς λέγοντα. Διόδωρος ὁ γραμματικὸς καὶ Ζήνων ὁ [3] Ἡροφίλειος τὸ Κάμορον, Κάμμορον, ἢ Κάμαρον φασὶ καλεῖν τὸ κώνειον τὲς ἐν Ἰταλίᾳ [4] Δωριέας, οἷον κακόμορόν τι ὄν. Ἄμεινον δὲ οἶμαι ἀναγεγραφέναι τὲς περὶ τὸν Ξεῦξιν, εἶτα καὶ Ζήνωνα. Εἰκὸς γὰρ, [5] τὸ Κάμμορον φάρμακόν τι ψυκτικὸν εἶναι, ἢ τάχα τὸ κώνειον. Καὶ γὰρ τῦτο τῶν [6] ψυχροτάτων ἐςὶ καταπλασμάτων. Ὁ γὰρ Λύκος τέλεον πεπλάνηται, τῦ Ἱπποκράτες ὡς εἶδος τῶν ψυχόντων τὸ Κάμμορον εἰπόντος. Προθεὶς γὰρ, καὶ τὰς κοιλίας, καὶ τὰ ῥοφήματα, ἐπήνεγκεν, ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, ἢ καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιϛτῳ. Ὡς τῦ καμμόρϛ ἐν τοῖς ψυκτικοῖς ὄντος. Ὁ γὰρ συνδεσμὸς ϛκ ἄνευ [7] διαζευκτικῦ κεῖται. [8] Προθεὶς γὰρ τὸ ψυκτήριον ἢ καμμόρῳ πέρας, ϛ παύεται, [9] ἀλλ' ἐπιφέρει, καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, θερμαντηρίῳ χρῶ. Ἔδει γὰρ, [10] εἰ τὸ κάμμορον ἔλεγεν, ἐπενεγκεῖν, οἷον καμμόρῳ. Τίνα δὲ λόγον ἔχει ἐπὶ πυρετῶν ἀλειπτηρίας παραλαβεῖν αὐτό; [n] τῆς Λύκϛ φρενὸς ἔργον εἶπεν.

[o] Καλῶς) ἀντὶ τῦ εὐπρεπῶς.

Κε-

[1] παραλαμβανέει MS. D. [2] Στράτην MS. D. [3] Ἡροφίλος MS. D. [4] Δωριέσας MS. D. [5] τι κάμμαρον MS. D.

m. Pro ἐφ' ἱδρῶσι quin reponendum ſit aliud vocabulum non dubito, ſed quodnam, aſſequi coniectura non poſſum. ST.

n. Quid haec verba ſibi velint non intelligo. At ſi pro εἶπεν legatur εἰπεῖν, aliquem ſenſum elicere poſſe mihi videor: vt videlicet hoc dicat Erotianus: Hoc dicere, eſt mentis Lyci opus. Quaſi dicat: Ad reſpondendum huic quaeſtioni mentem Lyci habere oporteret. Poteſt eſſe et alius ſenſus, nimirum hic: Mentem Lyci difficile fuerit explicare. Sed hic poſterior minus mihi placet priore, qui tamen et ipſe parum arridet. Ac maiorem quamdam depravationem loco ſubeſſe, facile mihi

igitur Hippocrates dicens: ſi frigida non adhibueris in ſudoribus, ſume Strattin, in venatoribus dicentem. Diodorus Grammaticus τὸ κάμαρον, et Zeno Herophilius κάμμερον, vel κάμαρον inquiunt Dorienſes, qui Italiam incolunt cicutam appellare, tanquam ſit aliquid κακόμορον, hoc eſt, mortem malam afferens. Melius autem ſcripſiſſe exiſtimo Zeuxim, et poſtea Zenonem. Rationi enim conſentaneum eſt τὸν κάμμορον refrigeratorium quoddam pharmacum eſſe, vel fortaſſe cicutam: etenim haec in multo refrigerantium malagmatum numero eſt. Nam Lycas a veritate prorſus aberrauit, quum dicat Hippocrates κάμμαρον refrigerantium quamdam ſpeciem eſſe; addens enim et ventres, et ſorbitiones, intulit febrem refrigeratorio pharmaco diſſoluere, vel καμμόρῳ, vel alio eiuſmodi, tanquam κάμμορον in refrigeratoriis ſit. Coniunctio enim non ſine diſiunctione ponitur. Quum vero addiderit, refrigeratorium, vel cammorum, finem non facit, ſed infert: et poſtquam non diſſolueris pharmaco refrigeratorio, vtere calido. Oportebat enim, ſi dixiſſet cammorum (nempe eſſe calidum) addidiſſe, videlicet, vtere cammoro. Quamnam autem rationem habet in febribus vnguenta aſſumere, hoc dicere eſſet forte opus mentis Lyci.

Καλῶς) id eſt, decenter.

O 5 Κε-

[6] *ψυχόντων MS. St. et Chart.* [7] *διαζωτικȣ̃ vulgg.* [8] *προσθεὶς γὰρ τὰς MS. D.* [9] *ἀλλ' omittitur in vulgg.* [10] *εἰς vulgg.*

mihi perſuadeo: ſcimus enim φρενὸς poeticum eſſe vocabulum. Sed forſitan ex hoc verbo ſuſpicabitur aliquis eſſe factam ad aliquod poetae cuiuſpiam dictum alluſionem. ST.

o. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 63. p. 304. v. 44. Quibus quidem καλῶς bene ac large ſanguis per nares erupit. Et v. 45. Et nullum noui, qui in hac conſtitutione mortuus eſſet, ſi καλῶς recte ipſi ſanguis profluxiſſet. Et t. 68. p. 305. v. 20. Neque vllam mortuam noui ex his, quibus aliquid horum καλῶς probe factum eſſet. Et com. 3. t. 18. p. 307. v. 33. de

p [1] Κενέων) τὸ ἀπὸ τῶν πλευρῶν μέρος ἕως τῶν λαγόνων.

q Κάπετος) ὄρυγμα, [2] τάφρος. Ἐπὶ μέντοι τῦ ὀργάνυ τὸ ὄρυγμα δηλοῖ.

r Κοιλίη) πᾶσα ἡ ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρία, καὶ ἡ τῦ θώρακος δὲ ἐνίοτε· καὶ ἡ γαστὴρ αὐτὴ, καὶ ἡ s τῶν ἑλκῶν κοιλότης.

Κρά-

[1] κενεὸν mauult *Foes.* [2] τάφος *MS. D.* ἡ τάφρος *Chart.*

de Philisco: Vesperi ab infuso per clysterem adhibito, καλῶς bene habuit. Et t. 28. p. 310. v. 21. de Dromeadae vxore: Altera a rigore die, stercora ab aluo καλῶς bene prodibant. Et libro tertio com. I. t. 17. p. 319. v. 31. Ab aluo stercora καλῶς probe prodierunt. Et libro septimo p. 367. v. 27. de Philistidi Heraclidae vxore: Quarta sanguis ex sinistra nare καλῶς probe fluxit. Vtitur Hippocrates hac voce saepissime, praesertim vero in libro de superfoetatione. Primo de morb. mul. p. 255. v. 36. Et libro secundo p. 273. v. 41. et p. 274. v. 35. EUST. Addi possunt quae apud Foes. p. 363. leguntur.

p. Secundo progn. t. I. p. 403. v. 22. de aquis inter cutem: Incipiunt autem pleraeque ex κενεώνων laterum mollitudine, et a lumbis, aliquae vero etiam ab hepate. In cuius com. Galenus inquit: Verisimile est, omnes eas partes κενεῶνας appellari, quae inter extremam thoracis costam, et coxendicis ossa continentur, siquidem tota illa regio inanis videtur, si eam tum inferioribus, tum superioribus vtrisque osseis compararis. Tertio de art. t. 74. p. 489. v. 43. Et coguntur iuxta κενέωνα lateris mollitudinem, aut iuxta elapsum articulum, muti ac obliqui esse. Quem locum Galenus exponens ait: Ilia autem vocat κενεῶνα eam regionem intelligens, quae est inter ossa coxarum, et costas nothas, quae omnino sine osse est. Secundo de officina medici t. 16. p. 503. v. 29. Conuenit autem in humero quidem circumductio circa alteram alam, in inguine vero circa ἕτερον κενεῶνα alteram lateris mollitudinem. Quae verba Galenus exponens, inquit: Vocatur autem κενεὼν, quod inter thoracem est, et os, quod ad ilia pertinet: ita dictum propterea quod inane sit, hoc est, desideat. Vtitur autem hac voce Hippocrates saepissime. Libro de septimestri partu p. 45. v. 15. de abortu.

De

Κενεὼν) a coſtis pars vſque ad ilia.

Κάπετος) foſſa, ſepulchrum, in organo quidem ὄρυγμα, id eſt, effoſſionem ſignificat.

Κοιλίη) omnis latitudo ſub ſepto tranſuerſo; aliquando vero latitudo thoracis, quandoque et venter ipſe, et vulnerum concauitates.

Κρά-

[3] τῶν ἐντέρων mauult Foeſ. quoniam κοιλίη nullibi pro vlcerum cauitate ap. Hippocr. legatur.

De oſſium natura p. 58. v. 47. Secundo de morbis p. 153. v. 28. De internis affectionibus p. 192. v. 20. et p. 196. v. 48. De nat. mul. p. 214. v. 3. et p. 215. v. 2. et v. 24. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. et p. 246. v. 28. Et libro ſecundo p. 265. v. 7. et 24. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 67. p. 305. v. 11. Et libro ſeptimo p. 351. v. 48. de Polycrate. Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 23. In coac. praen. p. 438. v. 5. 6. 8. In mochlico p. 508. v. 18. Ac etiam in multis aliis locis. EUST. Vide Foeſ. p. 333. Celſus L. II. c. 2. interpretatur *ilia*.

q. Quarto de art. t. 52. p. 498. v. 43. Poſtea ſufficit quidem in dimidia ligni parte: nihil tamen vetat etiam per totum, velut κατέτους foſſas longas quinque vel ſex, quatuor digitorum ſpatio inter ſe diſtantes inciſas eſſe. In cuius commento Galenus inquit: Foſſas dixit κατετοὺς, quod verbum non pauci ex veteribus Graecis in eadem ſignificatione acceperunt. Id mutuatur nunc Hippocrates tranſlatione vſus ad ea caua ſignificanda, quae in ſcamno ea de cauſa fiunt, vt illis obiici vectes poſſint. Et t. 53. p. 499. v. 3. Ob hoc enim etiam αἱ κάπετοι foſſae inciſae ſunt. Et t. 58. p. 499. v. 31. Et ex καπέτων foſſa conueniente fulcito, contra obnitatur. EUST. Hippocr. de artic. ἔπειτα ἀρκέει μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ ξύλου. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντὸς ἐντετμῆσθαι ὡς καπέτους μακρὰς πέντε ἢ ἕξ, διαλειπούσας ἀπ᾽ ἀλλήλων τέσσαρας δακτύλους. In quem locum Galenus annotat, multos quidem ex veteribus καπέτους dixiſſe τὰς τάφρους, ſed Hippocratem hic metaphorice vti hoc nomine ad ſignificandas concauitates inciſas βάθρω, ad ſuſtinendos palos. ST. Foeſ. teſtatur, Paulum καπέτους vocare, ἐπιμήκεις τάφρους, oblongas quaſdam foſſas, aut caueas, et τὸ ὄργανον ſcamnum Hippocraticum eſſe affirmat.

r. Pro aluo ſine aliqua adiunctione multis in locis ab Hippocrate vſurpatur. Libro de dentitione p. 53. v. 41. Quibus

s [1] Κράδας) οἱ μὲν τὰ τῆς συκῆς [2] φύλλα, οἱ δὲ, τὰς κλάδας.

t Κατατάσιας) τὰς καταθέσεις.

Κεά-

[1] δράδης MS. D.

Quibus ἡ κοιλίη aluus multum profluit. Et v. 43. His κοιλίη aluus supprimitur. Et in eodem loco, ἡ κοιλίη aluus amplius subducitur. Secundo de diaeta p. 96. v. 30. et p. 98. v. 3. et v. 7. Et tertio de diaeta p. 103. v. 39. et p. 105. v. 40. Quarto de morb. p. 172. v. 1. 3. 4. Et p. 173. v. 39. Et p. 175. v. 6. 16. et 18. Libro de affect. p. 180. v. 48. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 65. p. 304. v. 49. Primo aphorism. t. 15. p. 390. v. 36. αἱ κοιλίαι. Et libro sexto t. 20. p. 398. v. 23. Si in τὴν κοιλίην ventrem sanguis praeter naturam effunditur. In cuius expositione Galenus ait: Quidam sine articulo κοιλίην ventrem scribunt, volentes omnem significari cauitatem, quibus adstipulatur, quod praeter naturam adiicitur: per quam adiectionem tale quiddam ostendit Hippocrates, si vnquam sanguis a propria cauitate in aliam quamcumque cauitatem peruenerit, vt sanguis permaneat, est omnino impossibile. Sumitur etiam sine aliqua adiunctione pro ventriculo, et est tertia significatio ab Erotiano hic recitata. Libro de affectionibus p. 184. v. 7. Et corpus liquescit, dum simul cibi per multum tempus ἐν τῇ κοιλίῃ in ventre non concoquuntur, et simul a τῆς κοιλίης ventre calido praeter naturam calescit. Primo de diaeta p. 84. v. 14. Plurimus enim humor in ea parte inest, quae κοιλίη venter appellatur. Et v. 20. Κοιλίην ventrem quidem maximum, sicci et humidi promtuarium, vt det omnibus et accipiat ab omnibus. Quarto de morb. p. 171. v. 41. Quod videlicet in paribus diebus trahit corpus de τῆς κοιλίης ventriculo, in imparibus vero dimittit. Secundo de humoribus t. 37. p. 116. v. 19. Quemadmodum terra stercorata hyeme calida est, ita etiam ἡ κοιλίη ventriculus. In quo loco Galenus inquit: Apud Hippocratem est superior venter, et inferior: ac quandoque veteres medici, thoracem, superiorem ventrem nominantes, vniuersum vas alimenti, quod post septum transuersum collocatum est, ventrem inferiorem appellant. Quandoque etiam ventrem superiorem vocant eum, in quem cibos deglutimus: interdum vero ea, quae post illum sunt omnia, ac ventrem quidem infe-

Κράδας) nonnulli ficus folia, nonnulli vero ramos interpretantur.

Καταςάσιας) repositiones.

Κέα-

[z] φίλα MS. D.

inferiorem nuncupant, interdum sola intestina crassa: sed sunt etiam, qui solum colon inferiorem ventrem dici velint. Hoc vero loco non dubium est, quin ventrem inferiorem vocet id vasculum solum, quod alimenta excipit, in quo concoctiones fiunt. Reperio hanc vocem etiam cum adiectione ἄνω et κάτω vsurpatam: Libro de affectionibus p. 184. v. 30. Τὴν δὲ κοιλίην venter autem curetur, τήν τε ἄνω tum superior, tum τὴν κάτω inferior. Libro de carnibus p. 42. v. 5. In maxilla venae sunt, et hae huic ossi soli, inter omnia ossa, ex κάτω κοιλίῃ inferno ventre alimentum praebent. Tertio de diaeta p. 103. v. 15. Libro de flatibus p. 119. v. 23. Quarto de morbis p. 172. v. 1. Libro de affectionibus p. 184. v. 5. 18. Pro latitudine thoracis cum adiunctione dictionis ἄνω accipitur. Libro de affect. p. 184. v. 4. de lienteria: Morbus autem fit, quum ex capite, et τῆς ἄνω κοιλίης superiore ventre, pituitae defluxus fit in ventrem κάτω inferiorem. Et v. 15. Et oportet ipsos sic sanare, ita, vt defluxum a capite, et τῆς ἄνω κοιλίης superiore ventre intercipias. Septimo aphorismorum t. 38. p. 399. v. 47. Destillationes in ἄνω κοιλίην ventrem superiorem in viginti diebus suppurantur. In cuius com. Galenus inquit: Κοιλίην ἄνω ventrem superiorem nunc nominat, qui a thorace praefinitur, quem pulmo obtinet. At vero pro vulnerum concauitatibus hanc vocem simplicem non reperi, sed compositam. Libro de vulneribus capitis p. 448. v. 1. Sed et in circulum ὑπόκοιλα subcaua (scilicet vlcera) et suppurata magis fiunt. Libro de vlceribus p. 513. v. 30. Ex vlceribus rotunda, si ὑπόκοιλα subcaua fuerint, excidere oportet vndiquaque in orbem ea, quae discesserunt. EUST. V. Foes. p. 345.

s. Libro de superfoetatione p. 52. v. 11. Potes et κράδης ramulorum fici corticem derasum, ac tenuiter tritum admiscere. Libro de vlceribus p. 515. v. 1. Κράδης fici, dum succulenta est, corticem viridem, in vino tritum immittito. EUST.

t. Primo de fract. t. 1. p. 456. v. 23. Oportet medicum, et luxationum, et fracturarum καταςάσιας extensiones quam directissimas facere. Et

[u] [1] Κεάξαι) δῆσαι.

[x] Κυκλέοντα) περιειλȣ͂ντα καὶ περιερχόμενον.

[y] Κατανύσσεις) κατατείνεις.

Κατηπορήθη) ἠδυνατώθη.

[z] Κρέμα) [2] κρέμασον.

[a] Κομψευόμενος) πανȣργευόμενος. Ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανȣργίαν [3] Κομψείαν καλȣ͂σι, καὶ τὸ στρεβλὸν, Κομψόν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης.

Κατα-

[1] κεάσσαι apud Hipp.

Et libro tertio t. 38. p. 468. v. 19. Quibus vero oſſa fracta, et extra eminentia, in ſuam ſedem collocari non poſſunt, his haec κατάτασις reſtitutio debetur. In cuius expoſitione Galenus ait: Solent Graeci, qui Aſiam incolunt, vſurpare verbum καταστῆσαι, vt ſignificent in ſuam ſedem collocare. Vnde mihi videtur Hippocrates ducere nomen καταστάσεως, per σ tertiam ſyllabam ſcribens: ſic, vt idem ſignificet, quod καθίδρυσις, quod vocabulum nihil aliud ſibi vult, quam aliquid in ſuam ſedem collocare: quam rem κατάστασιν dixit. Male igitur ſcribunt nonnulli κατάτασιν abſque σ, non enim per intentionem, quam κατάτασιν notat, ſed et per impulſum nudata oſſa in ſuum locum reconduntur. Quarto de artic. t. 47. p. 498. v. 25. Sed enim in κατατάσει extenſione deficiunt. Et t. 48. v. 38 et 39. Sic igitur κατάτασιν extenſionem ad pedis partem praeparatam facere oportet. Sed et in alteram partem κατάτασιν extenſionem non ſolum ex deligatione circa pectus et alas in contrarium extendere oportet. Ex quibus patet aut Erotiani exemplar eſſe depravatum, aut eius expoſitionem cum Galeni ſenſu non conuenire. EUST.

u. Foeſ. p. 330. locum indicari dicit περὶ γυν. L. II. p. 276. 11. et 278. 33.

x. Referenda haec ſunt ad L. de fract. p. 753. D. ἔπειτα ȣ͂τως ἐπιδεῖν τοῖσιν ὀθονίοισιν ὡς ἐναλλὰξ, ὅτε μὲν ἐπὶ δεξιὰ, ὅτε δὲ ἐπ᾽ ἀριστερά. Καὶ τὰ μὲν πλείω κάτωθεν ἀρχόμενος, ἐς τὸ ἄνω ἄγειν. Ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ ἄνωθεν ἐς τὸ κάτω. Τὰ δὲ ὑπόξηρα ἀκέεσθαι τοῖσιν σπληνέσι κυκλȣ͂ντας τῷ δὲ πλήθει τῶν περιβολέων μὴ πᾶν ἀθρόον ξυνδιορθȣ͂ντα ἀλλὰ κατὰ μέρος. Corruptus omnino eſt hic locus, nec enim numero ac caſu conueniunt ἀρχόμενος, κυκλȣ͂ντας et ξυνδιορθȣ͂ντα: quod ſenſiſſe videtur librarius codicis

Κέαξαι[2]) ligare.

Κυκλέοντα) circumuoluentem, et circumeuntem.

Κατανύσσεις) contendis.

Κατηπεϱήθη) debilitatus eſt.

Κρέμα) ſuſpende.

Κομψεύομενος) doloſe agens. Siquidem Attici fraudem κομψείαν[3], et fraudulentum κομψὸν appellant, vt eſt apud Euripidem.

Κατα-

[2] *κρέμασαι ap. Hippocr. et Foeſ. cenſet eum legiſſe κρέμω.*
[3] *κομψίαν MS. D.*

codicis Medicei, qui ξυνδιορθεῦντας dedit. Ego vero perpetua Hippocratis conſuetudine, qui haec in accuſatiuo ſingulari ponere amat, et Erotiani auctoritate fultus, emendo ἀρχόμενον et κυκλεῦντα. HER.

y. Sequitur κατανύσσεις· κατατείνεις, quod aegre ſe tuebitur; κατανύσσειν enim eſt *compungere*, non *extendere*. Hinc emendandum puto κατανύσῃς· κατατείνῃς: vt referatur ad L. de fract. p. 761. G. ἐπὴν δὲ ἱκανῶς κατανύσῃς, ῥηΐδιον ἤδη τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖν. Vide etiam p. 765. B. Κατατανύειν idem plane eſt ac κατατείνειν, quum et ſimplicia τανύω ac τείνω idem notent. V. Foeſ. in κατατεῖναι. HER. Vide Foeſ. p. 319. κατανύσσειν etiam eſt pungendo ſodicare, vt bene ibi monitum.

z. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Ex pedibus hominem ad tranſuerſam mediae domus trabem κρεμάσαι ſuſpendere oportet. Et t. 44. p. 498. v. 5. Omnia vero haec ſupino iacenti ipſi praeparentur, vt quam breuiſſimo tempore κρέμηται pendeat. Et t. 45. pag. ead. v. eod. Poſtquam vero κρεμασθῇ ſuſpenſus fuerit. Et v. 8. Rectus adſtans, ad corpus κρεμαμένου ſuſpenſi, de repente ἐκκρεμασθέντα ſe appendens, ſublimis, et aequabiliſſime dependeat. Et v. 10. Nam et ipſum corpus κρεμάμενον ſuſpenſum, ſua ipſius grauitate extenſionem facit, et is, qui ἐκκρεμασθεὶς appendet, vna cum extenſione, femoris caput ſuper acetabulum eleuari cogit. Et t. 64. p. 500. v. 48. ἐκκρεμάσαι. Et p. 501. v. 4. Primo de art. t. 14. p. 473. v. 18. 19. κρέμα tamen nuſquam reperi. EUST. Vide Foeſ. p. 353. Locus ſubindicatur in L. de arte p. 583. 26. et p. 653. 45.

a. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Si quis talium rerum κομψευόμενος iactatione

[b] Κατατεῖναι) οὐκ ἐπὶ τῆς τάσεως [1] ὁ Ἱπποκράτης τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς καταθέσεως· ἐξ ὧν φησι, Τὸν δὲ ἄνθρωπον, πυρίην γὲ ἣν ἐνδέχηται, πολλῷ θερμῷ λοῦσαι. κἄπειτα [2] πρηνῆ κατατεταμένον. Τουτέστι [3] κατακεκλιμένον. Μικρὸν δὲ ὑποβὰς, φησὶν, Ἔπειτα αἱ ἀρχαὶ πρὸς ξύλον ὑπεροειδές τι προσδεδέσθωσαν, ἁρμόζουσαι τὸ μῆκος τῷ ὑποτεταμένῳ. Τουτέστι τῷ ὑποκειμένῳ. Καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀγμῶν, ὅταν [4] λέγῃ, [5] Γνώη δ' ἄν τις τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα κατατείνας, ὡς ἐπώδυνον τὸ σχῆμα. Καὶ νῦν τὸ κατατείνας ἀντὶ τοῦ σχηματίσας [6] τέθεικε, καὶ τὸ καθεὶς ὑπτίαν αὐτήν. Τάσιν γὰρ ἐπιτηδείως χειρὸς οὐκ ἂν εὐχερῶς δύναται ποιῆσαι.

[c] [7] Καταναισιμᾶται) καταναλίσκεται.

[d] Καταναγκάζεται) ἐκβιάζεται.

Κιγκλι-

[1] *Verba ὁ Ἱπ. τίθησιν ἀλλ' ἐ. κατ. desunt in MS. D. sed in margine leguntur.* [2] *πρινῆ MS. D.* [3] *κατακεκλημένον vulgg.* [4] *λέγει MS. D.* [5] *γνοίη vulgg.*

ne superbire velit. In cuius com. Galenus ait: Qui cum ostentatione aliquid efficiunt, ab Atticis κομψεύεσθαι dicuntur: quemadmodum nunc ab Hippocrate, qui ostentationem exprimere volens, vsus est verbo κομψευόμενος. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. Vide Foes. p. 347. qui et Scholiasten Aristophanis laudat, quocum consentit Hesychius.

b. Tres loci ab Erotiano adducti, in Hippocratis codice parumper diuerse leguntur, quorum primus est in tertio de articulis t. 49. p. 486. v. 42. Secundus in eod. textu v. 47. Tertius in primo de fract. t. 13. p. 457. v. 16. In quibus Germanus interpres vertit, extentum; extensionem; extendatur. Vtitur etiam hac voce Hippocrates in multis aliis locis. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 30. et t. 32. p. 458. v. 6. Primo de art. t. 12. p. 473. v. 2. 7. 8. 13. et t. 19. p. 473. v. 46. Et t. 48. p. 476. v. 18. 19. Et libro tertio t. 49. p. 487. v. 5. 11. EUST. V. Foes. p. 324.

c. Galenus in Exeg. habet καταναισιμοῦται. Libro de glandulis p. 56. v. 37. Καταναισιμοῦται consumitur enim tum multa, tum modica in ipsas glandulas (scilicet humiditas). Et p. 57. v. 27. Sed et haec tota (scilicet humiditas) ἀπαναισιμοῦται consumitur, similiter velut superior.

Κατατεῖναι) Hippocrates non vtitur hac voce pro extensione, sed pro collocatione; hoc ex his patet: Hominem vero si susceperit fomentum, multa calida lauare, deinde pronum κατατεταμένον extentum, hoc est, collocatum. Et paulo inferius inquit: Deinde principia alligentur ad lignum pistilliforme congrua longitudine τῷ ὑποτεταμένῳ extenso, hoc est, subiacenti. Et in libro de fracturis quum dicit: Cognoscet autem quis ipsius manum κατατείνας extendens, quam molesta sit figura, et nunc hoc κατατείνας pro σχηματίσας posuit, hoc est, cum aliqua figura disponens, et locans ipsam supinam. Positionem enim manus apte non facile potest efficere.

Καταναισιμοῦται) consumitur.

Καταναγκάζεται) vim facit.

Κιγκλι-

[6] τέθηκε vulgg. [7] καταναισιμοῦται Eust. et Foes. καταναισιμοῦται Chart.

perior. EUST. Apud Hippocratem autem legitur καταναισιμοῦται, in libro περὶ ἀδένων, in editione Aldina, καταναισιμοῦται γὰρ καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ ὀλίγον ἐς τὰς ἀδένας. At Galenus habet καταναισιμοῦται, quae certe lectio aliorum etiam testimonio confirmari potest: nam in Lexico vocabulorum Herodoti, quod Galeni Exegesin proxime sequitur, habes simplex ἀναισιμοῦν expositum δαπανᾶν et ἀναλίσκειν. Apud Hesychium autem inuenitur et nomen ab eo deriuatum ἀναισιμώματα, quod explicatur ἀναλώματα. ST. V. Foes. p. 319. Suidas αἰσιμόω sic explicat.

d. Secundo de fract. t. 10. p. 460. v. 12. de luxatione ossium pedis. Vnum quodque in suum locum ἀναγκάζειν cogere oportet. In cuius com. Galenus ait: Compellere autem Hippocrates dixit, ἀναγκάζειν, vel vt alia exemplaria habent, καταναγκάζειν, quod idem sibi vult, ac si dicat, os suo loco motum restituere. Libro de genitura p. 29. v. 39. Et ferme omnia nascentia sic habent, quomodo quis ipsa καταναγκάσῃ cogat. Libro de septim. partu p. 44. v. 31. Et quadraginta dierum afflictionem perferre ἀναγκάζονται coguntur. Libro de octim. partu p. 46. v. 48. Ἀναγκάζεται, coguntur enim multa in pauco tempore assumentes, ac perferentes, multum aegrotare.

e [1] Κιγκλισμὸς [2] ἀκρωμίης) ἀντὶ τȣ̃ κίνησις τȣ̃ [3] ἀκρωμίȣ. Κίγκλος δέ ἐςιν ὀρνέȣ εἶδος πολυκινήτȣ καὶ πολυταράχȣ.

f Κραίνȣσι) κυριεύȣσι, βασιλεύȣσι.

g Κυφȣ̃ται ῥάχις) κυρτȣ̃ται.

h [4] Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ) ἀντὶ τȣ̃ [5] παραλογίζεται. Ὡς καὶ ἐν έ Ἐπιδημιῶν φησὶν, Ἔκλεψαν δέ μȣ τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ τȣ̃ βέλεος ἐν ἑαυταῖς τὸ σῖνος ἔχȣσαι.

i [6] Καμπυλεύεσθαι) κάμπτεσθαι.

Κατά-

[1] καικλησμὸς MS. D. [2] ἀκρομίης MS. D. [3] ἀκρομίȣ MS. D.

grotare. Et p. 47. v. 17. Ὡς δὲ ἀναγκάζεσθαι, vt cogantur prae ingeſtorum copia. Primo de art. t. 20. p. 474. v. 2. Et poſtea ad alteram partem manum καταναγκάζειν deorſum cogere vna cum ligno. Et t. 21. p. ead. v. 13. Idem facies, ſi ſuper ſcalam καταναγκάζειν vim adhibeas. Et t. 22. p. ead. v. 16. Et ad alteram partem corpus καταναγκάζειν deorſum cogere. Et t. 62. p. 477. v. 13. Καταναγκάζειν cogere deorſum tamen os ſupereminens oportet. Et t. 65. p. ead. v. 42. Vt ſupereminentem partem, καταναγκάζειν deorſum cogat. Et v. 44. Supereminentia deorſum καταναγκάζεσθαι cogunt. In Mochlico p. 507. v. 31. καταναγκάσαι. Et p. 508. v. 17. καταναγκάζȣσι. EUST. Cf. Foeſ. p. 318.

e. Galenus in Exeg. habet κιγκλισμὸς motio breuis, continuata, ἀπὸ τȣ̃ κίγκλȣ a cinclo animali facta vox. Primo de art. t. 67. p. 478. v. 17. Paruus enim eſt κιγκλισμὸς motus articuli in pectore. In cuius com. Galenus ait: Exiguum motum vocauit κιγκλισμὸν, at ſiue vocabulum ſumatur a motacilla aue, quae graece κίγκλος dicitur, eo quod aſſidue caudam moueat, ſiue a quouis alio, non pertinet ad hunc locum. In com. vero t. 69. ſubiungit: Quemadmodum in praecedentibus verbis κιγκλισμὸν dixit paruum motum, nunc πλώδης ἐςὶ, quod ſupernatat. Quarto de art. t. 46. p. 498. v. 17. Sed ex modica extenſione, quantum manibus directio fieri poteſt, et κιγκλίσμος ex exigua motione. Quem locum exponens Galenus inquit: Ante κιγκλισμὸν maſculino genere dixit, nunc feminino κίγκλισιν, quod vocabulum διακίνησιν, id eſt, exiguum motum ſignificat. Quae omnia cum expoſitione Erotiani parum quadrant. EUST.

Κιγκλισμὸς ἀκρωμίης) id est, motus acromii.

Κιγκλὸς) vero est auis species valde mobilis, et quae facile perturbatur.

Κραίνουσι) dominantur, regnant.

Κυφοῦται ῥάχις) id est, curuatur.

Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ) id est, decipit, vt ait in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν, deceperunt mentem meam suturae continentes in se laesionem iaculi.

Καμπυλεύεσθαι) flecti.

P 2 Κατά-

[4] συγκλέπτεται mauult Foes. [5] παραλογίζεσθαι MS. D. [6] καμπυλέεσθαι mauult Foes.

EUST. Hipp. in libro de artic. μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν τῷ στήθει. Vbi Galenus itidem κιγκλισμὸν exponit κίνησιν, sed tamen in sua Exegesi γλωσσῶν Hippocratis, non simpliciter κίνησιν, sed βραχεῖαν συνεχῆ κίνησιν. Idem vero in com. in librum de artic. κιγκλίσιν, sicut κιγκλισμὸν, ait nominari τὴν βραχεῖαν κίνησιν. ST. V. Foes. p. 337. qui et ad Theocrit. Idyll. V. prouocat.

f. Galenus in Exeg. exponit, desinunt. Tertio de art. t. 33. p. 485. v. 29. Item quibus inuolucris ipsa medulla intecta sit, et vnde profectis, et vbi κραίνουσι desinentibus, et quibuscum communionem habentibus. In cuius comm. Galenus inquit: Huiusmodi autem ligamenta non secus atque ipsa medela ad imam spinam finiuntur. Finitis Hippocrates dixit κραίνουσι, sicut Poeta quum inquit: Εἴπερ δὴ κρανέω γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔσται· Si modo perficiant isthaec, finemque sequantur: Ego, vt verum fatear, pro dominari hanc dictionem nusquam apud Hippocratem vsurpatam fuisse reperio. EUST. V. Foes. p. 552. et Hom. Odyss. θ'. v. 391.

g. Tertio de artic. t. 6. p. 484. v. 3. Et quibus quidem κυφοῦται ῥάχις gibba fit spina, dum pueri sunt. In libro de articulis pluries reperitur κύφον et κύφωσις. EUST. V. Foes. p. 367.

h. Locus ab Erotiano adductus, est in quinto de morb. vulg. p. 338. v. 21. Ἔκλεψαν deceperunt enim mentem meam suturae, habentes in se ipsis iaculi laesionem. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 22. Συγκλέπτουσι fallunt enim et mentem, et visum medici αὗται αἱ ῥαφαὶ hae suturae, fissurae speciem referentes. EUST. V. Foes. p. 341.

i. Diuerso modo reperio scriptam

[k] Κατάπηροι) καταβεβλαμμένοι. Πηροὶ γὰρ λέγονται οἱ ἐπισινεῖς.

[l] Κόκκαλος) ὁ στρόβιλος.

[m] Κεκρύφαλος) [1] κροκύφαντος. Ἔστι δὲ τοῦτο [2] κεφαλοδέσμιον. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε, ἠδὲ πλεκτὴν [3] ἀναδέσμην.

[4] Κεκράκται) φωνητικοί.

Κασσεῖον οἶνον) ἴσως τὸ Συριακὸν λέγει, κινούμενον ἀπὸ [5] Κασσείου ὄρους.

Κατα-

[1] κροκυφάντως MS. D. [2] κεφαλοδέσμου εἶδος MS. St. et Chart. [3] Verba ἀναδέσμην Κεκράκται φωνητικοί Κασσεῖον desunt in MS. D., sed in margine leguntur.

ſcriptam hanc vocem in codicibus Hippocratis, et propterea ſuſpicor mendoſe eam ſcribi. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 23. Si enim καμπυλέεσθαι inclinare ſe conatur. Et t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extentum fuerit, non ſimiliter in anteriorem partem καμπυλέεσθαι inflecti poteſt. In cuius com. Galenus ait: Pars pedis, quae ad plantam et digitos eſt, quam priorem appellat, extento poplite contingere terram non poteſt. Vocauit autem eiuſmodi pedis habitum καμπύλον, id eſt curvum: nam commiſſura, quae ad talum eſt, neque extenta dici ſolet, neque flexa, ſicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguen. Et paulo poſt ſubiungit: Vbi poſteriores muſculi calcem ad ſe trahunt, vna cum ea parte, quae inter talos et digitorum radices eſt, nullum eſt nomen poſitum, quo iſtiuſmodi habitus nominetur: quare Hippocrates eum appellauit καμπύλον: vocem inueniens rei, quam exprimit, accommodatam. Ergo quum muſculi poſteriores cruris, calcem et vniuerſum pedem trahunt ad partem poſteriorem, eiuſmodi habitum pedis Graeci nonnulli καμπὴν flexionem, nonnulli ἔκτασιν extenſionem nuncupant: quemadmodum vbi pes in contrariam partem a prioribus muſculis mouetur, alii ἔκτασιν, alii κάμπην nominant, in quo caſu dici ſolet pedem σιμοῦσθαι, id eſt, ſimum fieri. In contrario nullum eſt nomen, de quo inter omnes conueniunt. Reperio enim καμπυλώταται in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Καμπυλώταται curuiſſimae autem ſunt hominis coſtae. EUST. Vide Foeſ. p. 304.

k. Hanc

Κατάπηροι) mutilati. Πηροὶ enim mutilati dicuntur.

Κόκκαλος) nux pinea.

Κεκρύφαλος) velum capitis. Eſt autem hoc ſpecies ligamenti capitis, vt Homerus: Vittam κεκρυφαλόν τε, velum et reticulum, quo capilli colligantur.

Κεκράκται) clamatores, et vociferatores.

Κασεῖον οἶνον) vinum caſium; fortaſſe Syriacum dicit: mouetur a Caſio monte.

* κεκράται MS. D. ⁵ Κασίε ὄρες mauult Foeſ. et ideo quoque Κασίον οἶνον. Κασεῖον Euſt.

k. Hanc vocem compoſitam non reperi, ſed tantum ſimplicem. Libro de genitura p. 29. v. 40. At vero πηρωθὲν mutilum in vtero puerum ſentio, aut contuſum ex matris vterum gerentis plaga, aut eiuſdem lapſu, aut alio quopiam violento affectu matri accidente πηρωθῆναι mutilatum eſſe. Qua vero parte mater plagas acceperit, ea puer πηρεῦται mutilatur. Quin et alia huiuſmodi cauſa pueri πηρεῦται mutilantur. Quum in vtero iuxta locum, in quo ἐπηρώθη mutilatus eſt foetus, anguſtia fuerit, neceſſe eſt corpus, quod in anguſtia mouetur πηρεῦσθαι mutilari iuxta illum locum. EUST.

l. Galenus in Exeg. inquit, κόκκαλον complures nucleum pineae nucis intelligunt. Dioſcorides Cnidium granum per diminutiuum. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 70. p. 380. v. 44. Κόκκαλος nux pinea, et myrrha in eclegmate dentur. In cuius com. Galenus ait: Quem ipſe κόκκαλον, id eſt, fructum pini vocat, non ita ab antiquis Graecis, ſed κῶνος potius nominatur, vt a recentioribus medicis fere omnibus στρόβιλος. Hic notandum eſt, Dioſcoridem, de quo in Exeg. meminit Galenus, non eſſe Anazarbeum, quum is nuſquam dicat κόκκαλον eſſe granum Cnidium, in qua opinione eſt etiam Hermol. Barbarus. EUST. Vide Foeſ. p. 346. et Coel. Aurel. Acut. in Pleurit. L. II. c. 18.

m. Locus Homeri eſt Iliadis L. XXII. v. 469. EUST. Lege ἄμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλ. etc. vt ſtet verſus. Legi etiam poſſet κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλ. etc. Eſt autem ex Il. χ'. Ceterum pro κεφαλοδέσμιον γράφεται, κεφαλόδεσμε εἶδος. ST. Vide Foeſ. p. 352. et Heſych.

[n] Καταιγίζωσι) τρέπωσι. [1] Καταιγίζειν γὰρ τὸ τρέπειν λέγεται. Μή ποτε δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ὁρμήσωσι τακτέον τὴν λέξιν, παρὰ τὸν αἰγίοχον.

[o] [2] Κηρίαι) κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες.

[p] [3] Κατηπεδανὸν) [4] κατηθενηκός. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἠπεδανὸς [5] δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.

[q] Κυρκανᾶται) ταράττεται.

[r] [6] Κραμβεῖον) Σικελοὶ τὸ κώνειον οὕτω καλοῦσι.

[t] [7] Κώφωσις ὀφθαλμῶν) νῦν τὴν κώφωσιν ἐπὶ παρεμποδισμοῦ [8] τέταχεν. Κυρίως γὰρ [9] ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχε.

[s] [10] Κνήστρου) κνηστῆρος. Νίκανδρος φησὶ, Σιλφίου ἢν κνηστῆρι κατατρίψαιεν ὀδόντας.

Κυρβα-

[1] καταιγίζειν MS. D. [2] κυρίως, κηρίαι MS. D. κηρίων) κηρίαι MS. St. et ſic quaedam exempl. apud Hippocr. [3] κατηπέδανος Euſt. Iunta et vulgg. [4] κατηθενικὸς Foeſ. [5] δέ τι MS. D.

n. Tertio de morbis p. 160. v. 8. Et ad ipſos quidem dolores, quum καταιγίζωσι irruunt. Et p. 163. v. 43. Quum vero καταιγίζουσιν impetu fertur morbus. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 10. Si dolores repentini καταιγίζωσιν irruerint. Septimo de morb. vulg. p. 357. v. 49. de Geniate in Delo iaculo percuſſo: Quarta die etiam ad pubem, et totum ventrem dolor καταιγίζων vehementer irruebat. Notandum eſt Aegiochum eſſe Iouis epitheton, ductum ab ὀχῆς et αἴγος, quod ſcilicet nutritus ſit a capra: vel ab ἔχειν αἰγίδα, quod eſt tenere ſcutum: quoniam Aegide vtatur. EUST. Hippocr. περὶ γυναικ. L. II. ἢν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι, καὶ ἀψυχίαι ἔωσι. Cui loco videtur conuenire potius expoſitio poſterior, vt videlicet ſit pro ὁρμήσωσι. ST. Vide Foeſ. p. 313. et Hom. Il. δ'. v. 266.

o. In aliquibus exemplaribus non ſic legitur, ſed κηρίαι: κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες, hoc eſt, κηρίαι, proprie dicuntur lati lumbrici. EUST. An hic κηρίαι ſcribatur ab Erotiano pro κηρία, quod habetur apud Hippocratem, aliis iudicandum relinquo. Habetur autem prorrh. II. τοῖσι δὲ ἀνδράσι τὰ μὲν τοιαῦτα φύματα οὐ κάρτα ἐπιγίνεται, τὰ δὲ

Καταιγίζωσι) fubuertant. Καταιγίζειν enim fubvertere dicitur. Nonne magis ordinanda effet dictio pro ὁρμήσωσι, hoc eft, impetum faciant, ab Aegiocho.

Κηρίαν) dicuntur κηρίαι lati lumbrici.

Κατηπεδανὸς) iners, vt Homerus ἠπεδανὸς, id eft: Iners autem feruus, tardi autem equi.

Κυρκανᾶται) turbatur.

Κραμβίον) Siculi cicutam fic appellant.

Κώφωσις ὀφθαλμῶν) nunc κωφῶσιν pro impedimento pofuit; proprie enim auditui accommodatum eft.

Κνήστρῳ κνηστῆρος) Nicander inquit: Lafcrpitii, quam κνηστῆρι conterent dentes.

 Κυρβα-

[6] κραμβίον *Euft. et Iunta.* [7] κώρωσις *MS. D.* [8] τέταχεν *vulgg. fic et* τέτακε *in fq.* [9] ἂν *MS. D.* [10] κινηστῆρος *MS. D.*

δὲ κηρία, δεινά. At in quibufdam Erotiani exemplaribus MS. Κηρίων) κηρίαι λέγονται. etc. ST.

p. Locus Homeri eft Iliadis VIII. v. 102. EUST.

q. Primo de morb. mul. p. 247. v. 3. Quandoque etiam fanguis tenuis, fincerus, pelliculis plenus. Quibufdam etiam κυρκανᾶται conturbatur. EUST. Hipp. περὶ γυναικ. L. I. ἔστι δ᾽ ὅτε αἷμα λεπτὸν ἀκραιφνὲς ὑμένων ἀνάπλεον, καὶ ἔστιν ἧσιν κυρκανᾶται. Hefychius ibidem κυρκανᾷ exponit κυκᾷ, ταράσσει. ST. V. Foef. p. 366. Hef. quoque explicat ταράσσειν, κινεῖν.

r. Galenus in Exeg. habet κραμβίῳ, quam vocem dicit fignificare decoctum braffi cae, quae expofitio ab Erotiani fenfu longe diftat. EUST. Hefych. confentit cum Erotiano.

rr. His adnecte, quod habuifti fupra, p. 212. Κωφώθη, ἐβλάβη, παρεμποδίσθη. Ceterum pro τέταχε legendum videtur τέτακται, aut τάττεται, nifi forte fcripferit, ἀλλαχοῦ τέταχε, aut tale quidpiam. ST.

s. Galenus in Exeg. duarum vocum meminit, nempe κνῆστρον et κνήστρῳ. Κνῆστρον in aliquibus exemplaribus habet primam fyllabam per ι non per η fcriptam, quod fignificare ait idem quod κνέωρον, quam vocem interpretes vertunt, inftrumentum fcalptorium; fed potius vertendum effet, planta quaedam. Κνήστρῳ vero exponit cultello quodam. Eft autem cultellus,

t [1] Κυρβασίαν) τὴν λεγομένην τιάραν. Ἑκαταῖος δέ φησιν, ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι.

u [2] Κνησέρης) Κνησέρα λέγεται ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν, δι' οὗ [3] διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ. Μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι.

x [4] Κικήθη) τὰ κακοήθη.

y Κλισίην) τὴν κλίνην, παρὰ τὸ [5] ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι.

z [6] Κηρυβίων) τῶν ἀχύρων καὶ πιτύρων. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Κεά-

[1] *κυρβασίην Eust. et Iunta.* [2] *κνησέρας MS. D.* [3] *διηθοῦσίτινα diuisim St.*

lus, quo raditur caseus, in qua significatione nusquam apud Hippocratem hanc vocem reperire potui: Pro planta vero sumi, semel atque iterum legi. Primo de morb. mul. p. 260. v. 37. Aut κνῆστρον cnestrum in aquae potabilis heminis quinque coquito. Et libro secundo p. 282. v. 1. Κνήστρου cnestri duas potiones in aquae hemina coquito. Hoc nomine Dioscorides libro quarto c. 167. vocat thymelaeam, quam κέστρον vel κνέστρον quidam appellant. Plura de ea leges apud Herm. Barbarum, et Marcellum Vergilium. Ceterum Nicandri locus admodum obscurus est, et Graecus illius expositor dicit casum in casu pro eo poni, vt κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες, idem sit, quod κνηστῆρες ὀδόντες, hoc est, molares dentes, qui, vt coniectura assequi possum, a verbo κνημόω, quod est frango, ita appellantur. Numquid autem κνηστῆρι pro planta quaedam, aut potius pro thymelaea sumi debeat, a linguae Graecae studiosis sedulo expendendum est. Nicandri enim carmina ex libro de Theriaca v. 85. haec sunt: Αὔτως δ' ἀλθήεν τ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε ῥίζαν Σιλφίου, ἥν κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες. Quae ita verti possent: *Simpliciter autem salubrem saluiam, et radicem Laserpitii, quam cum thymelaea conterant dentes.* Est et alter Nicandri locus in Alexipharmacis, v. 308. in quo etiam huius vocis mentionem facit, ita inquiens: Ἢ ὀβελὸν κνηστῆρι κατατρίψαιο χαράκτρῳ Σιλφίου, ἄλλοτ' ὀλίγον ἀποτμήξειας ὀποῖο, hoc est, vt illius interpres vertit: *Laseris aut radix obolum, quae pendeat vnum, secta iuuat, modicusque liquor, qui fluxit ab illo.* Vbi diuinandum est, quid

Κυρβασίην) quae dicitur mitra. Ecataeus autem inquit pileum barbaricum a comicis appellari.

Κνησέρης) dicit κνησέρην veſtem craſſam et raram, per quam nonnulla tanquam per colum ſtillant. Meminit etiam huius Ariſtophanes in Atticis vocibus.

Κικήθη) quae ſunt mali moris, ac maligna.

Κλισίην) lectum, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, id eſt, eo quod in ipſo accubamus.

Κηρυβίων) palearum et furfurum. Attica vox eſt.

P 5 Κέα-

[4] κακήθη vel κακήθεα legendum coniicit *Foeſ.* et ſic *Chart.* [5] ἐν αὐταῖς *MS. D.* [6] κυρηβίων *Foeſ.* ex *Hippocr.* rectius.

quid ſibi velit pro voce κνησῆρι. Sic autem verterem: *Vel obolum cum thymelaea conteres mortario Laſeris, interdum parum ſecando exprimes ſucci.* Quam ego coniecturam abiicere non grauabor, quam primum apud Hippocratem inuenero eam vocem pro inſtrumento ad ſcalpendum, vel incidendum, vel contundendum apto, vſurpari. EVST. Vide Foeſ. pag. 342.

t. Galenus in Exeg. dicit eſſe pileum acutum, qui etiam tiara dicitur. Secundo de morb. mul. p. 248. v. 34. Deinde ex linteo, velut κυρβασίην pileum conſuito, et magnitudine, vt mammam capiat, atque ſic mammam indito. EVST. Vide Foeſ. p. 365. Suidas explicat περικεφαλαίας εἶδος καὶ πῖλε.

u. Galenus in Exeg. habet κρησέρα, farinae tritici, quam euolationem vocant: eſt et facculus quidam lineus. Antiquus codex habet κνησέρα. EVST. Apud Galenum legitur κρήσερα, ſed exponitur ἀλεύρε πτίσις, et additur μάρσιππος δέ τις ἐςὶν αὐτὴ λινε͂ς. ST. Apud Galen. de fac. nat. II. 3. eſt κρίσαιρα, vbi Hoffmannus in varr. lectt. L. VI. c. 30. p. 329. corrigit κρησέρα et exponit de cribro, vel colo, vel de veſte quadam: ſane eſt artificiale quid, cuius auctio ſit apud vulgus generatio.

x. Apud Galenum autem legitur κακοήθεα, quod exponitur κακοήθη. Cui tamen loco, ſicut et huic, error ſubeſſe videri queat, quum ſoleat ille voces, quae ſola terminatione differunt, praetermittere. ST.

y. Vide Foeſ. p. 341. qui laudat περὶ γυν. L. II. p. 276. 46. περὶ γυν. φύσ. p. 214. 30. et p. 299. 23.

z. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 22. Haec trita vino diluta,

a [1] Κεάσαι) σχίσαι.

b Καρκινοῦσθαι) σκληρύνεσθαι.

c [2] Κρήμνη) τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

[3] Κρύωξα) λάχανον ὅμοιον σελίνῳ, φυόμενον ἐγγὺς θαλάσσης.

d Κεδρίνῳ ἐλαίῳ) τῇ κεδρίᾳ.

[4] Κάτοπτρον) ἡ [5] μηλωτή.

e Κρήγυον) ἀληθές. Οἱ δὲ, ἀγαθόν. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον [6] εἶπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

a Λέγων) διακρίνων. Καταριθμούμενος· ὡς καὶ Ὅμηρος, [7] Αἱμασίας τε λέγων, καὶ [8] δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Καὶ πάλιν, Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε [9] κήτεσιν.

Λιμω-

[1] κεάσει, σχίσει *Eust. et quaedam exempl. at ex coniectura Foesii legendum*, κεάσῃ, σχίσῃ. [2] κριμνὴ *nonnulli et Chart.*, κρημνοὶ *Gal.* [3] κρύωξα *etc. totus locus Foesio suspectus videtur.* [4] κατοπτῆρι *Foes. ex coni.*

diluta, cum κυρηβίων furfuribus hordei bis in die dato. Quam sententiam repetit libro de nat. mul. p. 226. v. 34. Aduertendum est primam syllabam ab Erotiano scribi per η, secundam per υ, in Hippocratis vero exemplaribus scribitur prima per υ, secunda per η. EUST. Vide Foes. p. 365.

a. Vide Foes. p. 330. Locus est περὶ γυν. L. II. p. 276. 11. et 278. 13.

b. Primo de morb. mul. p. 244. v. 34. Ne vlcera καρκινωθῆναι cancerosa fierent. Et libro secundo p. 280. v. 10. de vtero indurato: Et omnia καρκινοῦσθαι cancerari solent. EUST. Hippocr. περὶ γυναικ. L. I. γυναικὶ ὅταν ὑστέραι σκλήραι γένωνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βουβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐνῇ, καρκινοῦσθαι ἄρχεται. ST. Cf. περὶ γυν. L. II. p. 280. 8. et L. I. p. 244. 34. vbi habes horum repetitionem.

c. Galenus in Exeg. habet κρημνοὶ, et exponit labia vlcerum in libro de locis hominis: et pudendi muliebris partes et alae. In eo libro p. 74. v. 9. ita scribitur: Et quum quidem vteri osculum suum non dimittentes, et

κρη-

Κέασει) scindet.

Καρκινοῦσθαι) indurescere.

Κρήμνη) labra pudendi muliebris.

Κρύωξα) olus apio simile, quod prope mare oritur.

Κεδρίνῳ ἐλαίῳ) cedri resina.

Κάτοπτρον) id est, ἡ μηλωτὶς, specillum auricularium.

Κρήγυον) verum. Nonnulli bonum, vt Homerus: Vates malorum nunquam mihi τὸ κρήγυον bonum dixisti.

PRINCIPIVM Λ.

Λέγων) colligens, dinumerans, vt Homerus: Spinosasque sepes λέγων colligens, et arbores proceras plantans. Et rursus: Nos autem primos λέγε connumeres cetis.

Λιμω-

[5] *μηλωτὶς mauult Eust. et Foes. i. e. instrumentum et specillum, quo aliquid dilatatur.* [6] *ἔειπας MS. D.* [7] *αἱμεσιὰς MS. D.* [8] *δένδρα MS. D.* [9] *κήτεσσι MS. D.*

κρημνῶν pudendi eminentias non contingentes transmoti fuerint foras, leuissimus morbus est. Et v. 11. Et osculum in κρημνὸν pudendi eminentias ac labra immiserint. Et v. 12. Ex eo quod κρημνὸν pudendi eminentiis incumbit. Sumitur etiam haec vox pro labiis vlcerum. Libro de loc. in homine p. 70. v. 42. Postquam caro tumida et inflammata circum circa fuerit, et οἱ κρημνοὶ margines vlceris magni exstiterint, et vlcus ipsum humidum. EUST. Pro κρίμνη, quod hic ab Erotiano ponitur, Galenus habet κρημνοί. ST.

d. Libro de nat. mul. p. 221. v. 47. Butyrum, κέδρινον ἔλαιον oleum cedrinum modicum cum melle liquefacito, et tepida infundito. Sic vertit Germanus interpres. Primo de morb. mul. p. 259. v. 17. Butyrum et κέδρινον ἔλαιον oleum cedrinum in modico melle tepefacito, ac infundito. EUST.

e. Locus Homeri ab Erotiano citatus, est in primo Iliadis v. 106. EUST. Hes. ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές.

a. Homeri primus locus est L. XVIII. Odysseae, v. 358 (cf. v. 452.). Secundus autem est in IV. v. 353. EUST.

Foes.

b [1] Λιμώδέτις ἔχε αὐτόν) ἀντὶ τȣ̃, [2] μεγαλὴ τροφῆς ἀπορία.

c [3] Λαπάσσεσθαι) μαλάττεσθαι, κενȣ̃σθαι. Εἰκὸς δὲ ἀπὸ τȣ̃ λαπάθȣ εἰρῆσθαι τὴν λέξιν, ὅπερ ἐϛὶ τῆς κοιλίας μαλακτικόν.

d Λαπάρην) τὴν πλευράν.

Λι-

[1] *λιμόδέτις MS. D. λιμῷ δέ τι ἴσχει αὐτὸν Eust. et Iunta. λιμῶδες τὶ ἔχῃ ex Hipp. ἔσχε vulgg.*

Foes. addit Il. β'. v. 125. et Il. ν'. v. 276. Locum notari ait in progn. ab initio προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέȣσι, praesentiens ac praedicens apud aegros. Quo in loco legit Erot. λέγων, enarrans, enumerans, recensens coram aegris. Sic λέγειν occurrit L. I. epidem. p. 366. 39.

b. Hunc locum deprauatum esse, facile est coniicere ex iis, quae Hippocrates scribit, primo prognost. t. 8. p. 401. v. 41. Siquidem igitur inquit in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniecturam facere licuerit, interrogare oportet, num iam vigilauerit homo, aut aluus resoluta admodum fuerit, ἢ λιμῶδες τὶ ἔχῃ αὐτὸν aut fames aliqua ipsum teneat. Libro de veteri medicina p. 6. v. 46. Τὸ γὰρ τȣ̃ λιμȣ̃ μέρος. Fames enim magnam potentiam in hominis naturam habet, sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: Pars enim famis et inediae plurimum in hominis natura potest. Libro de locis in homine p. 71. v. 36. Morbi quicumque vlcera sunt, et super reliquum corpus eminent, etiam simul cum medicamentis, etiam λιμῷ fame curare oportet. EUST. Multa congessit docte Foes. p. 386.

c. Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 25. de tumore hydropis: Neque ventrem λαπάσσȣσαι molliunt. Libro de affect. p. 183. v. 10. Splenem tamen λαπάσσει molliunt. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 1. p. 346. v. 27. Quae circa aurem aliquibus circa iudicationem exorta non suppurata fuerint, his λαπασσομένων disparentibus, vel inanitis recidiua fit, pro ratione recidiuarum. In cuius expositione Galenus inquit: Iam autem saepe accepistis, consueuisse Hippocratem verbum λαπάσσεσθαι, hoc est, subduci, vsurpare in iis omnibus, quae quoquo modo retrahuntur, quod ea fiant inaniora. EUST. Vide Foes. p. 372. qui tamen recte monet, non λαπάσσειν ἀπὸ τȣ̃ λαπάθȣ, sed potius λάπαθον ἀπὸ τȣ̃ λαπάσσειν esse deducendum.

d. Li-

Λιμωδέτις ἔσχε αὐτὸν) id eſt: Magna nutrimenti indigentia.

Λαπάσσεσαι) mollientes, euacuantes. Rationi vero conſentaneum eſt, ἀπὸ τῦ λαπάθε hanc vocem eſſe dictam, quod ventrem mollem reddit.

Λαπάρην) latus.

Λι-

[2] μεγάλης MS. D. [3] λαπάσσεσαι MS. D.

d. Libro de locis in hom. p. 64. v. 36. de diſtributione venarum: Fertur autem ſub ſplenem ad ſiniſtrum λαπάρην latus, vnde ſplenis propagatio. Et p. 67. v. 46. Dolor occupat λαπάρην lateris mollitudinem et clauiculam πρὸς τὴν ἐς τὴν λαπάρην eiuſdem lateris. Et p. 68. v. 6. de peripneumonia: Et dolores multo fortiores ſunt, qui ad λαπάρας laterum mollitudines, et clauiculas tendunt. Libro de flat. p. 120. v. 8. de ſpiritus penetratione: Aliquando praecordia petens, aliquando λαπάρας ilia. Libro de internis affect. p. 196. v. 48. Dolores premunt ipſum in τὴν λαπάρην καὶ ἐς τὸν κενεῶνα latus, et in lateris mollitudinem, et in lumbos. Et p. 203. v. 11. Et dolor alias atque alias incidit acutus, et in λαπάρην lateris mollitudinem, et in ventrem. Primo de morbis mul. p. 233. v. 7. de menſibus ſuppuratis: Supra inguen, iuxta λαπάρην lateris mollitudinem erumpent citra tuberculum. Et v. 11. Et ad λαπάρην lateris mollitudinem allapſi fuerint. Et v. 15. Fruitur ſanguine caro ipſa, vtpote oſculo vterorum λαπάρῃ lateris mollitudini adiacente. Et v. 18. Et menſes proceſſerint per pudendum, id, quod circa λαπάρην lateris mollitudinem eminuit, ſedatur. EUST. Vocem λαπάρην exponit πλευράν: quod et ipſum e libro prognoſt. depromtum eſſe monſtrat ſequens, Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ. Reſpexit igitur procul dubio locum, quem indicaui p. 40. 12. δεῖ δὲ ἐν παντὶ τῷ νοσήματι λαπάρην τὴν κοιλίην εἶναι, καὶ εὔογκον. Verum plane ab hoc loco aliena eſt expoſitio, τὴν πλευράν: nec enim idem eſt λαπαρὴ et λαπάρη: prius adiectiuum eſt *mollis* notans; poſterius ſubſtantiuum, et πλευρὰν, vel κενεῶνα ſignificat: Vide Foeſii Oecon. Nec tamen adeo bardus erat Erotianus, vt haec confuderit: ſed putem fere truncam eſſe hanc explicationem, et ea, quae auctor de vocum harum differentia notarat, vel librariorum culpa, vel interpolatoris intercidiſſe. HER. Vide Foeſ. p. 373. Gal. com.

2. in

[e] Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ) νῦν Ἱπποκράτης ἠθέλησε τὰ τρία κλίματα τῆς οἰκουμένης δηλῶσαι, Λιβύην μὲν ἄντικρυς εἰπὼν, τὴν δὲ Ἀσίαν διὰ τῆς Δήλου, τὴν Εὐρώπην δὲ διὰ τῆς Σκυθίας.

[f] Λύγγος) λυγμός.

[g] Λαπῶδες) Βακχεῖος ἐν β′ φησὶ τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρὸν, διὰ τοῦ μ′ γράφων τὴν πρώτην συλλαβήν· ἵν' ᾖ λαμπῶδες, οὐ [1] δεόντως ἱςάμενον. Λάμπη γὰρ λέγεται τὸ ἐφιςάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης ἐν τῷ ὄξει. Ἔτι δὲ κολυμβᾶσιν [2] ἐλάαις οἷόν τι λίπος κολλῶδες. Ἔνθεν οὖν [3] λαμπώδη ῥητέον τὰ ἔχοντά τινα [4] ἐφιςάμενα ὅμοια [5] λαμπῇ.

[h] [6] Λαιλαπώδη) Λαῖλαψ λέγεται ὄμβρος μετὰ σφοδροῦ ἀνέμου γινόμενος.

Λέ-

[1] δεόντος MS. D. [2] ἐλαίαις MS. D. et vulgg. [3] λαμπώδη vulgg.

2. in L. de fract. p. 557. 21. λαπάρην scribit eam dici partem corporis, quae est supra ilium ossa: alias significationes affert l. l. Foesius.

e. Tertio progn. t. 40. p. 408. v. 42. Nam καὶ ἐν Λιβύῃ, καὶ ἐν Δήλῳ, καὶ ἐν Σκυθίῃ, et in Libya, seu Africa, et in Delo, et in Scythia praescripta signa vera comperiuntur. In cuius com. Galenus ait: Nihil aliud docere, quam vtrumque genus signorum, quae bona, quaeque mala sunt, sibi ipsis idem significare in omni regione, siue ea calida, siue frigida, siue temperata sit: Nam Africam pro calida, Scythiam pro frigida, Delum pro temperata, et inter vtramque media regione exempli causa commemoravit. Ex quibus clare patet, Hippocratem non tres orbis partes voluisse designare, sed tres regiones pro exemplo adducere, nimirum valde calidam, temperatam, et valde frigidam. Reperio Λιβύῃ secundo de diaeta, p. 91. v. 25. Libro de morbo sacro p. 122. v. 40. Quarto de morb. p. 166. v. 48. Et p. 177. v. 48. Σκυθέων frequenter meminit in libro de aere, aquis et locis. Δήλῳ vero perquam raro. EUST. Foes. cum Eustachio p. 384. consentit.

f. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 69. p. 380. v. 41. Febri λυγγώδει singultuosae, silphii succum, acetum mulsum, daucum tritum, bibenda dato. In cuius com. Galenus ait: Singultus, et λύγγας et λύγγους

Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ) nunc Hippocrates voluit tria climata orbis habitabilia declarare. Λιβύην quidem aperte dicens, Aſiam vero per Delum, Europam autem per Scythiam.

Λύγγος) ſingultus.

Λαπῶδες) Bacchius in ſecundo libro interpretatur ſplendidum et purum, per μ primam ſyllabam ſcribens, vt ſit λαμπῶδες. Non recte perpendens: Λάμπη enim dicitur craſſior illa ſuperficies, quae apparet in aceto ex vino adulterato: praeterea quaſi pinguedo glutinoſa, quae in oliuis apparet, aqua conditis. Quare hinc λαμπώδη dicenda ſunt omnia, quae habent quaedam innatantia ſimilia λαμπῇ.

Λαιλαπώδης) Λαίλαψ dicitur imber, qui cum vehementi vento fit.

Λέ-

[4] *ὑφιςαμένα MS. D.* [5] *λαπτῇ MS. D.* [6] *λαιλαπώδης MS. D. et ſic Euſt. et vulgg.*

γος appellare conſueuerunt. Sunt autem ſtomachi motiones quaedam, conuulſionis ſpeciem habentes. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Num his turbidus ſpiritus, et geniturae ſimile quid ſuperueniens λύγγα ſingultum ſignificat? Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 429. v. 17. EUST. Plura loca ſunt apud Foeſ. p. 390. Ceterum notandum et formam λύγξ in vſu eſſe.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Emictum in his λαμπώδες ſplendidum iuuat. Quam ſententiam repetit in coacis praen. p. 429. v. 17. Galenus in expoſitione eius loci inquit: Duplex autem in hoc ſermone eſt obſcuritas. Vna quidem, quidnam λαμπῶδες, id eſt, ſplendidum, ſignificet, ſcriptum quidem ab aliquibus per duplex ππ, ab aliis vero per μ et π. Et paulo poſt ſubiungit: Praetermiſſa a nobis inueſtigatione, ſi non λαππῶδες ſcriptum per duplex ππ ſignificat λαμπῶδες, quod per μ et π quidam ſcribunt, vt enim per eos ſcriptum ἀπὸ τῆς λάμπης, ita λαππῶδες ἀπὸ τοῦ λάππειν appelletur. EUST. Vide Foeſ. in voce λαμπηρά p. 373.

h. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 4. p. 302. v. 45. Niues et aquae aſſiduae multae, et caelum λαιλαπώδης procelloſum, ac nubilum. In cuius com. Galenus ait: Procellas

[i 1] Λέποι) λεπίσματα, παρὰ τὸ Λέπεσθαι εἰρημένα.

Λίως) τελείως.

[k] Λάπαρα) ἁπαλά.

[l 2] Λοχείη) κάθαρσις ἡ μετὰ τὸν τόκον γινομένη.

[m 3] Λιμακέστεροι) λιμακώδεις. Λέγονται οἱ λιμνώδεις καὶ κατάφυτοι καὶ ὁμαλοὶ τόποι.

Λι-

[1] λόποι *Eust. Iunta et al.* λέπη *alii a* λέπος, *quod* λέπισμα *aut* λέμμα *significat.*

cellas autem (graece λέλαπας) ventos repentinos et vehementes vocamus, praecipue quum coniuncti sunt cum pluuia larga. In quo loco aduertendum est primam syllabam per ε non per αι scribi. Et libro sexto com. 4. t. 19. p. 347. p. 4. Aquarum arte non praeparatarum, quae quidem ab aethere excreta est, aut cum tonitru, tempestiua, λαιλαπῶδες procellosa vero mala. EUST. Cum Erot. conuenit Hesychius vocem λαίλαψ explicans καταιγὶς, ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ.

i. Secundo de morb. mul. p. 279. v. 29. de vtero indurato: Decedit autem velut λοπὸς cortex et pellicula crassa. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 312. v. 7. Sed et quae sub cutem abscedunt foras tubercula velut putrescentia, et quae suppurantur, aut vlcus, aut eiusmodi pustulae, aut λοποὶ squamae, aut defluuium capillorum. Λοπὸς folium tenue, aut exilem corticem significat, qualis est cepae tunica, et arborum libri: hic desquamationem indicat, quae in impetigine, aut porrigine affrictu decidit. Significat etiam cutis superficiem, vt in annotatione dictionis λόπω dicetur. EUST. Foes. p. 380. λέπια legi posse existimat, et locum subindicari in coac. praenot. p. 438. 27.

k. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 32. p. 346. v. 12. Ipsis venarum rubor, liuor, pallor, laterum dolores, λαπάραι molles. Quem locum exponens Galenus inquit: Quod autem in fine ait, costarum dolores molles, quidam in hoc probabiliter commutarunt λαπάρας, hoc est, ventris dolores, quos excitari volunt in iis, qui importune exercentur. Omnes tamen intelligunt costarum dolores molles, ac molles eos intelligunt, qui sine inflammatione distentioneque affligunt. Secundo de morb. p. 145. v. 42. de angina: Et si apprehensa lingua inspexeris, gurgulio non magnus est, sed λαπα-

Λέπσι) cortices, *παρὰ τὸ λέπεσθαι*, id est, a decorticare dicti.

Λίως) perfecte.

Λάπαρα) tenera.

Λοχέιη) purgatio, quae fit post partum.

Λιμακέςεροι) *Λιμακώδεις* dicuntur palustria, et arboribus consita, et plana loca.

Λι-

[2] *λοχίη Foes.* [3] *melius per diphtongum λειμακέςεροι, vt sit a λείμαξ, Foes.*

λαπαρὸς mollis. Secundo de morb. vulg. sect. 6. p. 318. v. 11. Et praecordia non fuerint *λαπαρὰ* mollia, diuturnus fit morbus. Et v. 35. In voluulo *λαπαρῷ* molli, frigidum vinum multum meracum pro ratione dato. Vtitur etiam hac voce Hippocrates. Secundo progn. t. 19. p. 404. v. 3. In coacis praenot. p. 432. v. 40. Tertio de artic. t. 59. p. 488. v. 39. In mochlico p. 508. v. 45. EUST. Vide Foes. p. 375.

l. Libro de nat. pueri p. 39. v. 15. de muco sanguineo: Atque hic viam struit *λοχίων* purgationi a partu consequenti. Primo de morb. mul. p. 234. v. 17. Verum signa eadem, et iidem fines, tum ei quae primo peperit; tum ei, quae *λοχίων* puerperia experta est, contingunt, si non curetur. Et p. 242. v. 17. Nunc vero dicam de *λοχείων* puerperii purgamentis. Quum mulieri aut *λοχεῖα* partus purgamenta non fuerint purgata. Et v. 30. Si vero a capite delatus fluxus, ad *λοχείην* puerperii purgationem vertatur. Et v. 45. Et *τὰ λοχεία* puerperii purgamenta ipsi occultabuntur. Et p. 243. v. 7. Fiunt autem et vlcera in vteris, vtpote *λοχείων* puerperii purgamentis putrefactis. Et v. 13. Et alias atque alias *λοχεία* puerperii purgamenta procedant maligna. Et v. 15. Si vero *κάθαρσις ἡ λοχείη* purgatio puerperii, primis, tribus aut quatuor diebus processerit. Et v. 48. Si vero paulo pauciora quam oportet, prodierint mulieri *τὰ λοχεῖα* puerperii purgamenta. Et p. 244. v. 7. Et *τὰ λοχεῖα* puerperii purgamenta non prodierint, velut oportet. Et p. 256. v. 32. *λοχεῖα* puerperii purgamenta purgat. Et libro secundo pluries. Secundo prorrh. p. 421. v. 34. Si vero et *λοχεῖα* puerperii purgamenta simul fuerint intercepta. EUST. Vide Foes. p. 389.

m. Galenus in Exeg. habet *λιμακώδης* humidi et herbacei.

[1] Λιβρῷ) σκοτεινῷ καὶ μέλανι.

[2] Λείβονται) [3] σπένδονται.

n [4] Λάπτει) Βακχεῖος γράφει Λάζεται. Ἔστι δὲ λαμβάνει.

o Λέμμα) ἡ ἐπιδερματὶς καλουμένη.

p Λόπῳ) φλοιῷ, λεπίσματι.

q Λελυγισμένα) συνεστραμμένα. [5] Ἐπικλῆς δὲ ἐπιπεπλεγμένα. Ἔστι δὲ [6] μᾶλλον, ὥς φησι Βακχεῖος, συγκεκαμμένα. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν λύγων, ἅπερ ἐστὶν εὔκαμπτα φυτά.

r Λωτοῦ [7] ἰχθυήματα) ἀντὶ τοῦ ῥινίσματα ἢ πρίσματα.

s [8] Λορδωτόν) τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ, Λορδὸν καλεῖται. [9] Ὃ δὴ καὶ [10] φυτὸν καλεῖ.

Λά-

[1] λιβηρῷ *Gal.* [2] λίβονται *MS. D.* [3] σπεύδονται *MS. D.* [4] λαίπτει *MS. D.* [5] Ἐπικλὸς *MS. D.* [6] μᾶλον *MS. D.*

bacei. Libro de aere, aquis et locis p. 76. v. 40. Atque alii sunt quoque λειμακεστέροις planitiebus, nudisque ac siccis terris constitutio similis existit. Et p. 80. v. 37. Qui vero loca concaua, καὶ λειμακώδεα et pratensia, et aestuosa habitant, etc. EUST. Foes. p. 385. Suidas interpretatur, σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι, κῆποι. Hesych. νοτεροὶ καὶ πιώδεις τόποι.

n. Inuenio λάπτουσα in Libro de corde p. 55. v. 1. Ceterum hunc humorem cor emingit, bibendo ipsum assumens ac consumens, pulmonis nimirum potum λάπτουσα lambens. Ita vertit Germanus interpres. Caluus autem, quodque quum de pulmone λάπτεσα sumsit, potauit, forpsit, sicuti lotium emittit. EUST. Foes. p. 384. ad locum respici statuit L. de aere, aquis et locis p. 77. 21. vbi pro διερῷ Erotianum legisse existimat λιβρῷ. Ad quem locum haec annotauit Her.: Quamuis recte Foesium coniecisse puto, Erotianum hic legisse λιβρῷ pro διερῷ, malim tamen retinere vulgatum, quod satis appositum est: et potuit vicinitas τῶν ΔΙΕΡΩΙ et ΛΙΒΡΩΙ librarios fallere, vel et ipsum Erotianum. Magis mihi suspectum χνοώδει. quod antecedit; et forte corrigendum χλυώδεί τε καὶ διερῷ. Interpres sane, caliginoso et maxime humido, vertens, ita legisse videtur. Lindanus more suo satis audacter edidit γνοφώδει. Melius

Λιβρῷ) tenebroſo et nigro.

Λείβονται) libant.

Λάπτει) Bacchius ſcribit, λάζεται, ſignificat autem capit.

Λέμμα) quae ſumma cuticula appellatur.

Λέπω) libro, cortici.

Λελυγισμένα) contorta. Epicles vero, complicata. Sunt autem magis, vt inquit Bacchius, inflexa. Ducta eſt autem vox ἀπὸ τῶν λυγῶν, a viminibus, quae ſunt plantae facile flexibiles.

Λώτȣ ἰχθυήματα) id eſt, ramenta, vel ſcobes.

Λορδότατον) hoc eſt, τὸ ἀποσεσιμωμένον, id eſt, quod ſimum effectum eſt, et curuo contrarium, λορδὸν appellatur, quod etiam et plantam vocat.

Q 2 Λά-

[7] ὀχθυήματα *MS D.* [8] λορδόττον *MS. D.* λορδότατον *ſiue* λορδώτον *Euſt. et Iunta.* λορδότατον *Foeſ. praefert.* [9] ὃ δεῖ *MS. D.* [10] ὑβὸν *mauult Foeſ.*

lius longe habet, quod paulo poſt l. 20. certiſſimam Seuerini emendationem αὔρης pro αὔτης in textum recepit. Hucuſque Heringa. V. Foeſ. p. 375. qui locum laudat περὶ καρδίης p. 51. 1. Heſychius interpretatur ἀναλαμβάνει. πίνει.

o. Foeſ. p. 350. idem ſignificare ait quod λέπος, et recte. Locus huc pertinens eſt L. II. περὶ γυν. p. 267. 9.

p. Secundo de art. t. 27. p. 481. v. 9. Poſtea corio opus eſt Carthaginenſi, et ſiquidem iunior ſit vulneratus, ſatis eſt λόπῳ ſquama inde detracta vti. In cuius com. Galenus ait: Conſtat autem in eo corio, partis, quae maxime ſumma eſt, id quod durius eſt et magis denſum, nunc λόπον ab ipſo nuncupari. Et t. 46. p. 483. v. 7. Poſtea Carthaginenſis corii λοπὸν ſquamam magni digiti latitudine, aut prout contulerit refectam extrinſecus ad naſum agglutinare oportet. In Mochlico p. 506. v. 10. λοπῷ ſemel atque iterum. EUST. V. Foeſ. p. 388. Suidae et Heſ. λόπος dicitur πᾶν λέπος, φλοιὸς, δέρμα λεπτὸν, ξηρόν.

q. V. Foeſ. p. 379. vbi locus commemoratur ex mochlico p. 506. 22.

r. Libro de vlceribus p. 515. v. 5. Et λώτȣ τὰ ἰχθυήματα loti ramenta inſpergito. Et v. 7. 8. 9. Et p. 516. v. 23. 24. et 28. et 34. EUST. V. Foeſ. p. 292.

s. Has

[t] Λάσιον) ὀθόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς λέξεσι φησὶ, λινοῦν ὕφος δασὺ εἶναι.

[u] Λεσχηνευομένου) ὁμιλοῦντος.

[x] Λύματα) καθάρματα.

[y] [1] Λεβηρίδες) [2] ὑμενώδη ἀποσύρματα. Ὅπερ ἐστι τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον Γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ, καὶ [3] Στράττις ἐν Φοινίσσαις. [4] Πηλέμαχος δὲ ὁ γραμματικὸς [5] εὐηθέστερον φησὶ [6] δυσαναγωνίστου καὶ λιμοποιοῦ ζώου μικροῦ ὄνομα εἶναι τὴν Λεβηρίδα, μικρῷ λαγωῷ ὁμοίου· ὃ Ῥωμαῖοι μὲν Κουνίκλουν καλοῦσι, Μασσαλιῶται δὲ Λεβηρίδα.

[7] Λάπυρον) ὑγρόν.

[z] [8] Λείριον) βοτάνης εἶδος, ἣν Κρίνον ὀνομάζουσι. Νίγρος ἐν τῷ περὶ ὕλης φησὶ καὶ τὸν [zz] Νάρκισσον παρ' ἐνίοις Λείριον καλεῖσθαι.

ΑΡΧΗ

[1] λεβηρίδος MS. D. [2] λεβηρίδος ὑμενώδους ἐπισύρματος Foes. ex coni. et sic Eust. et Iunta. [3] Στράτης MS. D. et sic vulgg. [4] Πολέμαχος Eust. Foes. et vulgg.

s. Has voces non reperi, sed tantum λορδὸν. Tertio de artic. t. 8. p. 484. v. 9. Sed et iuxta magnum verticulum, ceruicem λορδὸν repandam habere coguntur. Et t. 45. p. 485. v. 45. Ipse vero cervicis articulus λορδὸν repandus est. In cuius com. Galenus inquit: Spectat in priorem partem, seu repandus est, dixit λορδὸν. Et t. 51. p. 488. v. 17. Quod ea quidem, quae in λορδὸν repandum emota sunt, lethalia sunt ac noxia. In mochlico p. 505. v. 39. EUST. Vide Foes. p. 389. Suidas explicat τὸ ὑπόκυρτον, καὶ λορδότατον τὸ ἀποσεσιμωμένον ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κυφὸν καλεῖται.

t. Galenus in Exeg. exponit σινδόνην linteum. Erotianus vero ὀθόνιον, quod idem est. EUST. Vide Foes. p. 376. Cf. Hipp. prorrh. II. p. 416. 30.

u. Libro de probitate p. 15. v. 49. Neque cum imperitis multa λεσχηνευόμενον fabuletur, sed necessaria. Primo de morbis p. 134. v. 28. Perimitur autem a ventre fluente, ab iis, quae antea relata sunt, et λεσχηνευομένου loquente ipso, ac intelligente omnes res, aeque vt in priori tempore. EUST. Ex hoc loco emen-

Λάσιον) linteum. Sicut Theopompus in Odyssea, et Artemidorus Grammaticus in libro de vocibus dicit esse texturam lineam densam.

Λεσχηνευομένου) versantis.

Λύματα) ablutionis sordes.

Λεβηρίδος) Ὑμενῶδους ἀποσύρματος, quod est serpentum vocata senecta, vt Aristophanes in Amphiarao, et Strates in Phoenissis. Polemachus vero grammaticus imperitius δυσανταγωνίστου et λιμοποιοῦ ζώου parui animalis intractabilis, et famelici nomen esse τὴν λεβηρίδα inquit, paruo lepori similis, quem Románi cuniculum appellant; Massilienses vero λεβηρίδα.

Λάμπυρον) humidum.

Λείριον) herbae species, quam lilium appellamus. Nigrus in libro de materia, narcissum etiam a nonnullis λείριον inquit appellari.

 PRIN-

[5] εὐοιθέστεροι MS. D. [6] Legitur etiam δυσαγωνίστου, fortasse autem scribendum est δυσανταγωνίστου St. [7] λάπτυρον MS. D. λάμπηρον MS. St. consentit Foesius. λαπαρὸν vulgg. [8] λίριον Gal. sed rectius λείριον.

emendari multi Hippocratis possunt. Nam apud eum recte quidem vno in loco λεσχηνευομένου scriptum est, vt hic, sed alicubi ἐλευσχηνευσάμην pro ἐλεσχηνευσάμην, alicubi etiam λεσχημονευόμενον pro λεσχηνευόμενον. Ita enim habet in libro περὶ εὐσχημοσύνης (si modo Hippocratis est) editio Aldina, μηδὲ πολλὰ λεσχημονευόμενον τοῖσιν ἰδιώτῃσιν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα. ST. Multa alia huc spectantia addit Foes. p. 381.

x. Vide Foes. p. 392. Subindicatur locus περὶ ἀδένων p. 57. 40.

y. Galenus in Exeg. λεβηρίδα vocat serpentis exuuium: quidam tamen vacuam concham intelligunt. Secundo de morb. muliebr. p. 285. v. 6. de medicamento ad ornandam faciem: Viperae λεβηρίδος exuuium. EUST. Vide Foes. p. 376. vbi ad L. I. περὶ γυν. p. 287. 38. prouocat.

z. Vide Theophrast. histor. plant. L. VI. c. 6. Dioscor. L. III. c. 116. Plin. L. V. c. 25. et L. IV. c. 23.

zz. Inuenio νάρκισσον fem. gen. pro ipsa herba. Masculino autem genere nomen esse pueri in eam mutati constat. Ceterum Nigro adstipulatur Theophrastus. ST.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

[a] Μαρμαρυγαὶ) [1] λαμπηδόνες πυκναὶ, καὶ οἷον ἀςραπαὶ πυκναὶ, [2] αἰφνίδιοι, πυρώδεες, ὡς καὶ Ὅμηρος, μαρμαρυγὰς [b] θηεῖτο [3] ποδῶν.

[c] [4] Μηριοχάνη) ὄνομα γυναικός.

[d] [5] Μεῖζοσιν) ἐλαττῶσι.

[e] Μυττωτὸν) οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπότριμμά τι μετὰ [6] σκόρδου γινόμενον λέγουσι· Εὔπολις δὲ ἐν Λάκωσι, τὸ ἄμυλον λέγων, [7] Φησὶ, Τὰ συκάρια ἐποίησε μυττωτὸν πολύν. Ἔνιοι δὲ, πλακοῦντα διὰ λαχάνου συντεθέντα. Οἱ δὲ, τὸν λεγόμενον [8] ζῆθον. Ἡμεῖς μέντοι συγκατατιθέμεθα τοῖς λέγουσι μυττωτὸν εἶναι τὸ διὰ [9] σκόρδου

[1] λαμπηδόνες vulgg. [2] ἀφνίδιοι vulgg. [3] πολλῶν MS. D.
[4] Μηριοχαύνη apud Hipp. [5] μυοῦσιν MS. D.

a. Libro de locis in homine p. 67. v. 36. Semper ab incumbente oculi magis *μαρμαρυγώδης* splendescentes fiunt. Septimo de morb. vulg. p. 359. v. 36. de Mnesianacte: Deambulante vero ipso in foro, *μαρμαρυγαὶ* splendores prae oculis obuersabantur. Et v. 42. de eodem: Et oculorum *μαρμαρυγὰς* splendores comitari (scilicet dixit). Secundo de ratione vict. morb. acut. t. 44. p. 373. v. 10. Et *μαρμαρυγώδεα* splendores ipsis ob oculos obuersantur. Tertio progn. t. 33. p. 408. v. 23. Aut *μαρμαρυγαὶ* splendores ob oculos obuersantur. Secundo prorrh. p. 423. v. 13. Et *μαρμαρυγῶδες* splendicans quiddam ipsis ob oculos obversatur. In epistola secunda ad Philopoemenem p. 527. v. 30. de muliere ab Hippocrate visa: Cuius oculorum circuli puro lumine micabant, vt stellarum *μαρμαρυγὰς* fulgorem putares. Locus, quem Erotianus ex Homero adducit, est in octauo Odysseae. EUST.

b. In exempl. Erotiani legitur *θηεῖτο πυλῶν*. Sed ego *ποδῶν* ex Homero reponere non dubitaui. Locus est Odyss. *θ'*. v. 265. ST. Vide Foes. p. 398. Etiam Homerus Il. *γ'*. v. 397. *ὄμματα μαρμαίροντα* habet.

c. Galenus in Exeg. habet *μυοχάνη* vel *μυιοχάνη*, epitheton hiantis. Si autem *μυριοχαύνη* scribatur, in millibus fuerit hians. Secundo de morb. vulg. sect. I. p. 312. v. 38. Crudos ac liquidos secessus, milium solidum in oleo coctum sistit, exemplo est Nautae puer, et *Μυριοχαύνη*,

PRINCIPIVM M.

Μαρμαρυγαὶ) ſplendores crebri, quaſi coruſcationes crebrae, repentinae, igneae, vt inquit Homerus. Μαρμαρυγὰς crebros pedum motus admirabatur.

Μηριοχάνη) mulieris nomen.

Μειῶσιν) diminuunt.

Μυττωτὸν) Attici quidem dicunt eſſe quid contritum cum allio. Eupolis vero in Laconibus ἄμυλον dicens, inquit, vaſcula fecerunt multum μυττωτὸν, hoc eſt, amylum. Nonnulli autem placentam ex olere factam, nonnulli zithum. Nos vero iis aſſentimur, qui dicunt μυττωτὸν eſſe, quod cum allio contritum eſt. Dictum autem

[6] σκορόδȣ legendum ex Foeſio. [7] Φησὶν St. Euſt. Iunta et vulgg. [8] ζῦθον Foeſ. [9] σκορόδȣ Foeſ.

χαύνη, Myriochaune. Ex quibus verbis elicio μυριοχαύνη eſſe nomen mulieris, proprium quidem ſecundum Erotianum, ab epitheto vero ſumtum ſecundum Galenum: quod tamen ita eſſet ei familiare, et ab omnibus receptum, vt pro nomine proprio ab illis vſurparetur, hanc noſtram coniecturam idem Galenus confirmat, quum in dictione ϛρυμάργȣ in hunc modum ſcribit. Dioſcorides autem ϛρυμάγȣ, non vt proprium viri nomen explicat, ſed furioſe affectum circa rem veneream ſignificare ait, dicta enim eſſe apud Hippocratem, et alia eodem modo epitheta, vt μυοχάνη, σάρχαπος ſeu σώρχαπος, ῥυπαλώπηξ vel γρυπαλώπηξ. Sed et apud Eraſiſtratum ait ῥινοκολȣρος, hoc eſt, qui mutilatis naribus eſt. Vnde etiam patet μυοχάνη potius legendum eſſe, quam μυριοχάνη, aut μυιοχάνη, aut μυριοχαύνη. EVST.

d. Vide Foeſ. p. 402. Locus eſt epidem. L. II. p. 312. 23.

e. Galenus in Exeg. exponit Moretum, aitque Dioſcoridem ex allio et cepis eſſe intritum ſcripſiſſe. Dioſcorides L. II. c. 141. ſic ſcribit: Quod ex alliis et nigris oliuis intritum ſit, a Graecis μυττωτὸν appellari. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 38. Si vero vomat, et non bibat, μυττωτὸν allii aut ceparum intritum dato. Reperiri hanc vocem apud Theophraſtum Plinius teſtatur. Dicitur autem quaſi μυσωτὸν. παρὰ τὸ μυσάττεσθαι contemtum videlicet eſculentum, vt annotat Ariſtophanis interpres

δυ [f] τρίμμα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ [1] μυσάττεσθαι τὴν δυσωδίαν· ὡς εἶναι μυσσωτόν.

[g] Μεγαλόσπλαγχνον) τὸν διὰ φλεγμονὴν ἐν ἐπάρσει τὰ σπλάγχνα ἔχοντα.

[h] [2] Μοδοσαέως) ὄνομα τόπυ.

[i] Μεθίησιν) Ἐπικλῆς μέν φησιν ἐμπίπτει· ἔστι δὲ μᾶλλον, ἀφίησι.

[k] [3] Μεμιασμένον) λοιμῶδες γεγονός.

[l] [4] Μάσσον) Βακχεῖος μέν φησιν ἔλασσον, [5] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος, πλεῖον.

[m] Μεῖον) ἔλαττον.

[n] Μᾶζα) φύραμα [6] ἐξ ἀλφίτων [7] γινόμενον, ποτὲ μὲν,

[1] μασάττεσθαι vulgg. [2] Μηδοσαδέω apud Hipp. [3] μεμιωμένον MS. St. et ex eo Chart.

pres in ἱππεῦσι. Et Caelius Rodiginus libro tertio c. 30. EUST. Vide Foef. p. 422. Loca sunt epidem. L. II. pag. 318. 38. περὶ ὄψιος p. 522. 18. de loc. in homine p. 74. 20.

f. Sic quoque Hesychius, τὸ διὰ σκορόδων τρίμμα τὶ ἐξ ἀρτυμάτων συντιθέμενον, et aeque ὑπὸ τριμμάτι διὰ σκορόδων.

g. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 84. p. 327. v. 4. de Apollonio in Abderis: Erat autem μεγαλόσπλαγχνος magnis visceribus praeditus. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 9. p. 374. v. 30. de aqua mulsa: In totum quidem his, qui amara bile abundant, ac μεγαλοσπλάγχνοισιν magna viscera habentibus minus commoda est, quam his, qui tales non sunt. In cuius com. Galenus inquit, μεγαλοσπλάγχυς nunc dixisse non eos, quibus magna viscera suapte natura sunt, sed quibus ex aliquo affectu intumuerunt, siue scirrhum, siue inflammationem, siue oedema contraxerint. Et t. 12. p. ead. v. 36. Atque hoc biliosis, et μεγαλοσπλάγχνοισιν magna viscera habentibus magis contigit. Quem locum Galenus exponens ait: Quum in acutis morbis, de quibus nunc Hippocrates agit, in visceribus tumor oriatur, id esse inflammationis, non scirrhi, aut oedematis symptoma, tales autem nunc μεγαλοσπλάγχυς, id est, viscera magna, hoc est, in tumorem elata, habere dixit. Aduertendum tamen est, in eodem libro tertio t. 11. p. 374. v. 13. vino hanc vocem accommodari. Dulce vinum, inquit,

tem eſt παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quod eſt abominari malum odorem, vt ſit μυσσωτὸν, id eſt, odio dignum.

Μεγαλόσπλαγχνον) habentem viſcera tumida ob inflammationem.

Μεδοσαέως) loci nomen.

Μεθίησιν) Epicles quidem inquit, irruit, eſt vero magis, dimittit.

Μεμιασμένον) peſtilens factum.

Μᾶσσον) Bacchius quidem interpretatur, minus. Heraclides vero Tarantinus, plus.

Μεῖον) minus.

Μάζα) maſſa quaedam ex farina facta, aliquando

Q 5 cum

[4] μᾶσσον *Euſt. Iunta et Foeſ.* [5] Ἡρακλείου *Foeſ.* [6] ἐξ ἀλφίτε *MS. D.* [7] *MS. D. poſt* γινόμενον *addit* πινόμενον.

inquit, non adeo vt vinoſum, capiti grauitatem affert, et minus tentat mentem, et quouis alio facilius per inteſtina deſcendit: μεγαλοσπλάγχνος δὲ σπληνὸς καὶ ἥπατος, in tumorem autem attollit ſplenem et hepar. In cuius expoſitione Galenus ait: Vinum dulce viſcera in tumores attollere, hoc eſt, viſcerum tumores adaugere. EUST. Vide de rat. vict. in morb. acut. p. 75. 58. epid. L. II. p. 313. 5. et 36. prorrh. p. 210. 58. et Foeſ. p. 400. Alias μεγαλοσπλάγχνος generoſitatis aut virtutis ſpecimen eſt, et antiquis magnis aut latis viſceribus praeditum indicat, cuique eximiae ſunt omnes corporis functiones.

h. Foeſ. p. 416. teſtatur apud Hippocr. epid. L. IV. p. 333. 24. et 38. Μηδοσαδέω legi.

i. V. Foeſ. p. 401. Loca, quae huc ſpectant, ſunt de nat. pueri p. 30. 20. p. 35. 4. p. 37. 18. et 33.

k. Galenus in Exeg. exponit, foedatum, vt apud Poetam legitur. Libro de flatibus p. 118. v. 46. Ἢ μεμιησμένον νοσεροῖσι μιάσμασι, ἐς τὸ σῶμα ἐσέλθῃ· vel morboſis infectionibus infectus (aer) corpus ingreditur. Sic vertit Laſcaris. EUST. Vide Foeſ. p. 407. Heſychius exponit μεμολυσμένα καὶ μεμιγμένα.

l. Galenus in Exeg. exponit, plus, vt in maiori de praedictione. EUST. Foeſ. p. 399. laudat prorrh. 1. p. 415. 17.

m. Cf. Foeſ. p. 402.

n. Li-

μὲν, μετ᾽ ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ, μετ᾽ ὀξυκράτου ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ᾽ ὕδατος. Ἔστι δὲ τρόφιμον.

o Μανδραγόρου ῥίζαν) περιφραστικῶς τὴν μανδραγόραν.

p [1] Ματεῖσθαι) ζητεῖσθαι. Καὶ Μάτος ἡ ζήτησις λέγεται.

q Μωμητέον) μεμπτέον. Καὶ Μῶμος, ἡ μέμψις.

r Μεμινυθήκασιν) κατισχνάνθησαν.

s [2] Εἰώθασι) Μεμαθήκασι. Καὶ γὰρ ἡ μάθησις [3] ἔθος ἐστὶν ἄσκησις.

Με-

[1] *Occurrit et forma* ματτέεσθαι. [2] Μεμαθήκασι) εἰώθασι *rectius Eust. et Iunta.*

n. Libro de veteri medicina p. 6. v. 20. Quicumque vero homines, in hac affectione existentes, siccum cibum assumunt, aut μάζαν, mazam, aut panem. Et v. 41. Qui panem aut μάζαν mazam intempestiue ingessit. Secundo de diaeta p. 92. v. 8. Vtimur sic μάζῃ maza omnis generis, facultatem autem habet μάζα haec talem. Et v. 10. μάζα prius subacta. Et v. 15. Si vero velis μάζαν statim, vt subacta est, exhibere. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 46. Et allia cum μάζῃ maza edenda dato. Et libro quinto p. 337. v. 45. de Eumelo Larissaeo: Neque edebat nisi μάζαν. EUST. Vide Foes. p. 393. Hipp. de vuln. cap. p. 449. 11. et 30.

o. Libro de locis in hom. p. 71. v. 44. Μανδράγορου ῥίζαν. Mandragorae radice mane in potu data. Et v. 46. de conuulsione: Et μανδραγόρου ῥίζαν mandragorae radix in potu praebeatur. Primo de morb. mul. p. 254. v. 28. de subdititiis: Et μανδραγόρου ῥίζα, mandragorae radix. etc. EUST. V. Foes. p. 396.

p. Galenus in Exeg. habet μάτος, inquisitio, seu quaestio, et inquirere ματεῖσαι, vel μᾶσθαι, vel ματᾶσθαι, vt in aliquibus exemplaribus legitur. Secundo de artic. t. 26. p. 481. v. 3. Frequenter autem circa linguam ἐσμάττεσθαι alte inquirere oportet. In cuius com. Galenus ait: Μάττεσθαι significat inquirere: sed ἐσμάττεσθαι alte inquirere: sicut nunc vbi alte inquirere ἐσμάττεσθαι dixit. Et libro tertio t. 47. p. 486. v. 10. Nisi hominem seces, et ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην manu in ventrem iniecta inquisitionem faciat. In quo

cum oxymelite, aliquando vero cum poſca, vel aqua mulſa, vel aqua: habet vero nutriendi vim.

Μανδραγόρȣ ῥίζαν) per circumſcriptionem, mandragoram.

Ματεῖσθαι) quaerere, et μάτος inquiſitio appellatur.

Μωμητέον) reprehendendum, et μῶμος reprehenſio dicitur.

Μεμινυθήκασι) extenuati ſunt.

Μεμαθήκασι) hoc eſt, εἰώθασι, id eſt, conſueuere, quia ἡ μάθησις, id eſt, diſciplina eſt exercitatio conſuetudinis.

Μέ-

[3] ἔθȣς mauult Steph. quem ſequitur Foeſ.

quo loco Galenus repetit: Mane alte indere in ventrem cauſa inquirendi, quae ibi ſunt, dixit ἐσμάσσεσθαι. EUST. V. Foeſ. p. 399.

q. Libro de arte p. I. v. IO. de calumniatoribus artis: Nequaquam vero poſſunt malitiei ſufficere, ad hoc vt aliorum opera, quae quidem recta ſunt, calumnientur, quae vero non recta ſunt, μωμέεσθαι reprehendant. EUST. Foeſ. p. 423. conſentit.

r. Tertio de officina medici t. 32. p. 505. v. 7. in his, quae μινυθήματα extenuata ſunt. Et v. 8. Vt ex tranſfuſione, quae exhauſta ſunt, magis quam ſuapte natura ἐμινύθη emacreſcerent. EUST. Foeſ. p. 416. addit loc. ex mochlico p. 506. 32. et περὶ γυν. L. I. p. 241. 40.

s. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 88. p. 382. v. 27. Hos autem minus bibere oportet, quam μεμαθήκασι conſueuerunt. EUST. Inuerſus eſt ordo verborum εἰώθασι et μεμαθήκασι. Nam μεμαθήκασι obſcurius explicari debere per εἰώθασι apertius, non contra, nemo negauerit. Adde quod hic vocabula exponuntur a μ incipientia. Ceterum nos iuuare poteſt haec Erotiani expoſitio ad intelligendum hunc Xenophontis locum ἀναβ. L. IV. p. 196. meae editionis καὶ μάλα ἡδὺ πόμα συμμαθόντι ἦν. Nam ibi ſi συμμαθόντι compoſitum pro μαθόντι ſimplici accipias, hoc autem exponas εἰωθότι, aberit ab eo loco omnis mendi ſuſpicio. Ceterum noſtrates quoque ita loquuntur: *Je n'ai pas appris de faire cela*, (quod proprie ſonat ȣ̓ μεμάθηκα τȣ̃το ποιεῖν,) ſignificare volentes, ȣ̓κ εἴωθα τȣ̃το ποιεῖν. ST. Plura Foeſius p. 406. affert.

t [1] Μεσεγγὺ) ἐν μέσῳ.

u [2] Μετεξέτεροι) Βακχεῖος ἐν τρίτῃ φησὶν, ἕτεροι. Ἔςι δὲ μᾶλλον, ἔνιοι, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν β' φησὶ, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι.

x Μελέτη) Ἐνέργεια.

y [3] Μελεδῶνας) θεραπείας.

z Μετάρσιον) ὑψηλόν.

Μύρον

[1] μεσηγὺ ap. Hipp. [2] σειμετεξέτεροι MS. D.

t. Reperio μεσηγὺ. Primo de art. t. 73. p. 478. v. 45. Κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, iuxta medias autem ſcapulas, aliquid altius ſuppoſitum fuerit. EUST. V. Foeſ. p. 407.

u. Secundo de fract. t. 18. p. 460. v. 39. de cute calcanei: Si vero craſſa, et dura, veluti μετεξέτεροι quidam habent, incidere oportet. Tertio de art. t. 59. p. 488. v. 44. Proinde μετεξέτεροι aliqui tales noxas magis contemnunt. In quo loco haec dictio ſcribitur per θ. Et t. 82. p. 490. v. 19. Vſus enim μετεξέτεροι aliquis liberat ab effeminatione. In cuius com. Galenus inquit: Verbum aliquis μετεξέτερος dixit, quod apud Iones nihil amplius ſibi velle, quam quod nobis dicitur ἕτερος, id eſt, alter, licet ex Herodoto colligere. Vtitur enim eo frequenter, ſicut et verbo μετεξέτεροι, quo ſignificat id, quod nos vocabulo τινὲς, id eſt, aliqui. Sed nunc quoque μετεξέτερος tale quidpiam ſonat. Quarto de art. t. 26. p. 495. v. 46. Accommodata autem ſunt ad talia, et ex emplaſtris μετεξέτερα aliqua, quae cruentis vulneribus deſtinata ſunt. EUST. Cf. Foeſ. p. 410.

x. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 49. p. 304. v. 22. Μελετᾶν ταῦτα, haec meditator. In cuius com. Galenus ait: Hoc loco μελετᾶν, id eſt, meditari pro ἀσκεῖν, quod eſt, exercere, dixit, alibi ſaepius τὴν ἐπιμέλειαν, id eſt, curam, vocat μελέτην, hoc eſt, meditationem. Primo de fract. t. 1. p. 459. v. 21. Quae non ita valde ἐπιμελέονται curare ſolent medici. Et libro ſecundo t. 24. p. 461. v. 5. Neque ita magnum ſtudium et μελέτης diligentiam exigunt. Quem locum exponens Galenus ait: Diligentiam expreſſit vocabulo μελέτης. Sic enim ab Ionibus appellari ſolet, et ab ipſo ſaepius nominatur. Et libro tertio t. 47. p. 469. v. 28. Μελέται γὰρ μελετέων. Nam et

Μέσσεγγυ) in medio.

Μετεξέτεροι) Bacchius in tertio interpretatur ἕτεροι alii. Sed rectius quidem eſt ἔνιοι, hoc eſt, nonnulli, ſicut et Herodotus in ſecundo libro inquit, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι, id eſt, quas nonnulli ζειὰς, hoc eſt, zeam appellant.

Μελέτη) actio.

Μελεδῶνας) curas.

Μετάρσιον) ſublime.

Μῦρον

[3] μελεδῶνχν MS. D. μελεδώνης vel μελεδῶνος legendum exiſtimat Foeſ.

et curationes a curationibus multum differunt. Tertio de artic. t. 64. p. 489. v. 10. Si vero ſanguinem non ſpuat, ſufficit viginti diebus vt plurimum μελέτη curatio. EVST. V. Foeſ. p. 405.

y. Galenus in Exeg. habet μελεδαίνοντι curam gerenti, curanti, et μελαιδὼν cura: non autem, vt apud Homerum, triſtitia ſeu moeror. Aliqui codices habent μελεδών. Aduertendum tamen eſt, Galenum interdum Homeri ſenſum probare. Nam primo de art. t. 30. p. 475. v. 5. explicans haec verba Hippocratis: Hi putant quidem nihil opus eſſe, vt ſui ipſorum ἐπιμελέεσθαι curam gerant, in hunc modum ſcribit: Magis adhuc tabeſcunt, qui in moerore ſunt, quem Graeci Poetae μελεδῶνα idcirco dicunt, quaſi membra edat, deuoretque. Reperio et μελεδαίνηται in priori ſignificatione. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Poſtquam autem amplius tempus progreſſum fuerit, et non μελεδαίνηται curetur, magis dolebit. Et p. 236. v. 1. Poſtea in idem relabitur: et ſi non μελεδαίνηται curetur, ſed tempus procedat. Plura vide infra in annotatione dictionis μελεδανθέων. EVST. V. Foeſ. p. 404. Heſychio μελεθῶνες exponuntur φροντίδες.

z. Primo de morb. mul. p. 251. v. 46. Vbi vero haec facta fuerint, et lectus μετάρσιος ſublimis fuerit. Et libro ſecundo p. 264. v. 39. Et facies μετάρσιον eleuata, et ſub oculis tumores laxi. Et p. 271. v. 2. Et ſpiritus μετάρσιον ſublimis fuerit, et ſuffocatio habeat, et anhelatio denſa ipſam corripiat. EVST. Vide Foeſ. p. 409.

[a] Μύρον Αἰγύπτιον) οἱ μὲν ἐδέξαντο τὸ λεγόμενον ἀπὸ σκάφης· Ἔστι γὰρ θερμαντικόν· οἱ δὲ [1] Μελαβάθρινον· οἱ δὲ, τὸ Μενδήσιον. Καὶ γὰρ ἐν β' Γυναικείων, τὸ αὐτὸ φησὶν ἔλαιον Αἰγύπτιον.

[b] [2] Μῶλυξ) σκορόδου κεφαλὴ [3] βωλοειδὴς, καὶ μὴ [4] διαλελυμένη εἰς [5] ἄγλυθας.

[c] [6] Μαριλῆνοι) οἱ φρυγανώδεις καὶ μικροὶ ἄνθρακες οὕτως ὑπό τινων καλοῦνται· μᾶλλον δὲ ἡ θερμοσποδιὰ, Μαρίλη λέγεται. [7] Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [d] Ἀχαρνεῦσι φησὶν, Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης [8] ἀλεσύχιην [9] Ὁ Λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Καὶ Ἱππώναξ φησὶ, πολλὴν μαρίλην ἀνθράκων.

[e] Μαράσσει) [10] ψοφεῖ.

Μή-

[1] Μαλοβάθρινον *St. legendum putat.* [2] Μώλυξ *Eust. et Iunta.* μώλυζα *vel* μῶλυ *Foes.* [3] βολοειδὴς *MS. D. Pro* βωλοειδὴς *malim* μονοειδής. *Nam Galenus* σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον *interpretatur, Gesn. et sic vulgg.* [4] διαλελυμένον *MS. D.*

a. Galenus in Exeg. habet Αἰγύπτιον μῦρον Aegyptium vnguentum, quod ex flore Aegyptiae ſpinae, quod metopium quoque vocatur, conficitur. Eſt et Αἰγύπτιον μῦρον λευκὸν Aegyptium vnguentum album, quod etiam Mendeſium dicitur: fitque ex liliis, et aromatibus, proinde vnguentum non oleum appellatur, idem quoque liliaceum, et ſuſinum vnguentum nuncupatur. Reperitur haec vox libro de nat. mul. p. 215. v. 17. et p. 220. v. 42. et p. 222. v. 32. Primo de morb. mul. p. 254. v. 17. et p. 256. v. 49. et p. 259. v. 14. et 34. Et libro ſecundo p. 273. v. 32. et p. 289. v. 15. et 17., EUST. Legendum puto Μαλοβάθρινον ex Plinio et Horatio, qui malobathrum appellauit vnguentum Malobathrinum. ST.

b. Galenus in Exeg. habet μώλυζα, et quidem rectius, allium quod ſimplex caput habet, et non eſt in ſpicas diſtributum, quidam autem μῶλυ herbam. Libro de nat. mul. p. 227. v. 46. Si vterus doleat σκορόδου μόλυζαν allii caput integrum, et nitrum toſtum, et cuminum terito. In quo loco ſcribendum eſſe puto, μώλυζαν. Primo de morb. mul. p. 257. v. 14. Μώλυζαν σκορόδου caput allii integrum deraſum appone. Et p. 261. v. 2. Et libro ſecundo p. 288. v. 38. Et p. 289. v. 44.

Μῦρον Αἰγύπτιον) nonnulli approbarunt esse id, quod dicitur ἀπὸ σκάφης, est enim calefactiuum. Nonnulli vero Μαλαβάθρινον. Alii τὸ Μενδήσιον; etenim in secundo de morbis muliebribus idem dicit oleum Aegyptium.

Μώληξ) allii caput glebae instar, neque in spicas distinctum.

Μαριλῆνοι) appellantur a nonnullis carbones φρυγανώδεις surculosi et minuti. Potius vero calidus crinis μαρίλη dicitur, vt Aristophanes in Ἀχαρνεῦσι inquit. Prae timore autem τῆς μαρίλης cinerem mihi densum Larcus effundit, vt sepia. Et Hipponax ait, πολλὴν μαρίλην, hoc est, multum cinerem carbonum.

Μαράσσει) strepit.

Μή-

[5] *αἴγλυθας MS. D. ἄγλιθας Foes. et vulgg.* [6] *μαριλῖνοι Eust. et Iunta. μαρίλην Foes. rectius.* [7] *Ὡς Ἀριστοφ. omissa part. καὶ MS. D.* [8] *ἀλοσύδνην St. et sic Chart. qui apud Aristoph. μοισυχνὴν reperisse se testatur.* [9] *ὁ Χάρκος MS. D.* [10] *ψοφεῖ MS. D.*

v. 44. Libro de sterilibus p. 291. v. 47. et p. 298. v. 17. EUST.

c. Galenus in Exeg. habet μαρίλη, hanc multi cinerem calidum appellant. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 6. Quod vbi factum fuerit, ligna ac prunas, quae crassissimae ac ignitae fuerint, eximito; τὴν δὲ σποδιὴν καὶ τὴν μαρίλην cinerem vero ac favillam in fossa relinquito. Sic vertit Germanus interpres. EUST. V. Foes. p. 397. Suidas explicat ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθρακῶν. cf. Pollux, L. VII. c. 24. Hesychius τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθρακῶν.

d. Ita legitur in vulgatis Aristophanis editionibus hic versus: Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνήν. Non reperio ἀλοσύχνην apud Graecos lexicographos, sed tantum ἀλοσύδνην. ST.

e. Quorsum haec referenda sint, haud temere affirmaverim, quoniam tamen praecedens μαριλῆνοι ad L. II. de morb. mul. p. 684. 55. coniectura ductus refero ad eundem libellum, p. 658. 28. ἢν ἀγρηθῶσιν αἱ μήτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ, καὶ σμαραγεῖ. Nec tamen putem Erotianum μαράσσει legisse pro σμαραγεῖ: sed ipsius glossam sic refingendam duco:

[f] Μήλην) ὅτω καλεῖ τὴν μηλωτίδα. Ἣν γὰρ ἡμεῖς μήλην καλοῦμεν, αὐτὸς [g] [1] Ὑπάλιπτον καλεῖ.

[h] [2] Μελενδαίνθέων) μεριμνῶν. θεραπειῶν. [3] Μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾶν καὶ θεραπεύειν.

Μνῶται) κινεῖται, ἢ κτείνεται. Καὶ γὰρ οὕτως [4] εὕρομεν γεγραμμένην τὴν λέξιν.

ΑΡΧΥ ΤΟΥ Ν.

[a] Νείαρα) γαστήρ. Βακχεῖος φησὶ τὸ κῶλον· ὅ τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσι.

Νε-

[1] ὑπάλειπτον *nonnulli*. ὑπάλειπτρον *Foes. rectius*. [2] μελεδώνας *mauult Foes.*

co: σμαραγεῖ) ψοφεῖ. Ita Hesych. Σμαραγεῖ, ἠχεῖ, ψοφεῖ. Quod vero emendatio nostra ordini literarum repugnat, nihil curo. Vide quae hac de re cap. I. monui. De vocis vero ἀγρηαθῶσιν vera scriptura, quae iam per multa secula incerta fuisse videtur, nihil in praesentia, quod moneam, succurrit: vide, si libuerit, Erotianum, cuius tamen locus mihi valde obscurus est, nec verum attigisse puto Foesium, qui πρηαθῶσιν emendat. HER.

f. Galenus in Exeg. habet μήλην διαστομωτρίδα, specillum ad diducendum adaperiendumque idoneum. Μήλην ἐξωτίδα specillum auricularium. Μήλην ἰσχυρὴν specillum vulnerarium. Μήλη πλατείη specillo lato in modum rudiculae. Μήλης τῷ πλάτει, cyathulo ocularis specilli. Secundo de morb. p. 147. v. 26. Siccum linamentum circa τὴν μήλην specillum obuolutum indito. Et v. 38. Et μήλη specillo infecto ipsa circa polypum obducito. Primo de morb. mul. p. 248. v. 6. Et μήλην specillum stanneum, paratum immittito. Et libro secundo p. 279. v. 17. Libro de sterilibus p. 292. v. 29. 31. 32. 40. et 48. Et p. 294. v. 14. et p. 295. v. 28. et p. 298. v. 8. 10. et pluries in eo libro. Septimo de morb. vulg. p. 354. v. 19. Libro de vlceribus p. 518. v. 3. et pluries ibidem. Libro de haemorrh. p. 520. v. 12. EUST. Vide multa loca a Foes. p. 212. congesta.

g. Legitur apud Hippocratem ὑπάλειπτρον, apud Galenum item. ST.

h. Galenus in Exeg. habet μελεδαίνοντι curam gerenti, curanti. Libro de sterilibus p. 291.

Μήλην) specillum sic appellat: quod enim nos μήλην appellamus, ipse ὑπάλιπτον vocat.

Μελεδανθέων) curarum et medelarum. Μελεδαίνειν enim dicitur curare et mederi.

Μνῶται) mouetur, vel interficitur; etenim sic vocem hanc scriptam reperimus.

PRINCIPIVM N.

Νείαιρα) venter. Bacchius colon dicit, quod inferiorem ventrem nonnulli appellant.

Νε-

[3] μελενδαίνειν MS. D. [4] ἔρομεν MS. D.

p. 291. v. 6. μελεδανθεῖσα curata vero foecunda fit. Et v. 19. μελεδανθεῖσα curata foecunda fit. Et v. 26. 31. et 37. EVST. Praeterea μελεδανθεῶν apud Corinthum habes de dialecto Ionica, sub hac voce. ST.

a. Reperio hanc vocem solam sine aliqua adiunctione, et cum dictione γαςήρ. Et praeterea, tum in exemplaribus impressis, tum manuscriptis, in aliquibus locis νείαιραν vel νείεραν, legitur, et in aliquibus νειαίρην vel νειέρην. Libro de nat. mul. p. 214. v. 28. Et νειαίραν imum ventrem cum eo decocto perfundito. Germanus interpres vertit, pudenda: In coac. praenot. p. 443. v. 8. Vrinae suppressio et grauitas in νειαίρῃ imo ventre. Ruffus Ephesius libro primo de partium humani corporis appellationibus, c. 27. in hunc modum scribit: Vocatur autem altera eius pars coecum intestinum, quoniam reuera coecum est: altera colon graece, et venter inferior, et laxum intestinum a Latinis. Id Homerus et νειαίρην appellat. Hac etiam voce vtitur Aretaeus libro secundo de caus. et sign. morb. acut. c. 1. et 10. Cum adiunctione pluribus in locis haec vox invenitur, et est adiectiuum. Significans quod imum est. Secundo de morb. p. 148. v. 25. At si os non afficiatur, verum ad νειαίρην γαςέρα imum ventrem tormen irruat. Et p. 157. v. 1. Et dolor corripit a visceribus ad νειαίρην γαςέρα imum ventrem. Libro de nat. mul. p. 215. v. 24. Et dolor ad νείαραν γαςέρα imum ventrem accedit. Et v. 38. Et rigor ac dolor νειαίραν γαςέρα imum ventrem ac lumbos tenet. Et p. 216. v. 8. Et dolor νειαίραν γαςέρα imum ventrem ac lumbos habet.

[b] Νεφέλαι) τὰ ὑφιστάμενα τοῖς διαχωρήμασιν ὑπολίπαρα, ὁτὲ μὲν ὠχρὰ, ὁτὲ δὲ ξανθὰ, ἤ πως ἄλλως κεχρωσμένα. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ὀρανῷ νεφελῶν κινηθείς.

[c] Ναρκώδεις) οἱ [1] ἀπεσκληρυμμένοι καὶ ἀναισθητοῦντες. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παθητικῆς γιγνομένης νάρκης.

Νίω-

[1] ἀποσκληριμμένοι *MS. D.*

habet. Et v. 21. Dolor autem ex νείαιρης γαςρὸς imo ventre afcendit ad lumbos. Et v. 43. Dolor νείαιραν γαςέρα imum ventrem habet. Et p. 223. v. 47. Et p. 225. v. 3. Primo de morb. mul. p. 242. v. 24. Fomentis autem et tepefactoriis νείαιραν γαςέρα imum ventrem, et lumbos curare. Et p. 249. v. 3. Et dolor acutus corripit lumbos, et inguina, et νειαίρην γαςέρα imum ventrem. Et libro fecundo p. 265. v. 8. et 13. Et νείαιραν γαςέρα imum ventrem (occupat dolor). Et v. 22. Et p. 268. v. 25. Et p. 269. v. 10. Et p. 271. v. 5. et 25. Et p. 274. v. 41. Et p. 275. v. 17. Et p. 276. v. 3. et p. 277. v. 1. 42. Libro de fterilibus p. 295. v. 26. et p. 299. v. 16. EUST. Hoc quoque in progn. quaerendum teftatur fequens νεφέλαι. In noftris tamen editionibus nullibi quod fciam, occurrit, etfi aliis in libris faepe adhibeat Hippocrates. Sed quum Erotianus hic in explicatione dicat ὅ τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσι, coniicere coepi pertinere hanc forte ad p. 39. 55. Τοιαύτης γὰρ ἐούσης τῆς διεξόδου, ἡ κάτω κοιλίη ὑγιαίνοι ἄν. Sufpicor enim Hippocratem fcripfiffe ἡ νείαιρα γαςὴρ ὑγιαίνοι ἄν: et quum in margine adfcriptum fuiffet ἡ κάτω κοιλίη, id dein pro vero in textum receptum. HER. Vide Foef. p. 420. et Hom. Il. έ. v. 539.

b. Secundo progn. t. 29. p. 404. v. 22. Νεφέλαι nubeculae, quae fufpenduntur in vrinis, albae quidem bonae funt, nigrae vero malae. Quem locum exponens Galenus inquit: Quum de differentiis eorum, quae in vrinis refident, dixerit, ad nubeculas tranfit, quo nomine fufpenfiones in vrinis intelligere fe declarat verbo, efferuntur, feu fufpenduntur, quod vfurpauit. Et t. 36. p. ead. v. 30. Confiderare vero conuenit in vrinis, in quibus αἱ νεφέλαι nubeculae funt, an fuperne, an inferne fint. Vbi rurfus Galenus ait: Vt quae a me faepenumero in libris de crifibus ἐναιωρήματα appellatae funt, ipfe vocare νεφέλας nubeculas

Νεφέλαι) ſubpinguia quaedam excrementis ſupernatantia, aliquando viridia, aliquando vero flaua, vel quouis alio modo colorata. Ducta eſt autem vox metaphorice a nubibus, quae in caelo mouentur.

Ναρκώδεις) indurati et ſtupidi: dicuntur autem ab affectu Νάρκης, id eſt, torpedinis.

R 2 Νίω-

beculas conſueuerit, hac etiam oratione non obſcure declarauit, ipſe tamen alio in loco dixit ἐναιώρημα γονοειδές, hoc eſt, pendentia geniturae ſimilia: vt duorum alterum dicendum ſit, aut ἐναιώρημα eſſe cuiuſdam generalioris rei nomen; quae res in nubeculas, et alia geniturae ſimilia diuidatur: aut ne nubeculas quidem ab ipſo ἐναιωρήματα appellari. Hoc idem fere dicit in com. t. 26. In coacis praen. p. 442. v. 12. Νέφελαι nubeculae in vrinis, albae quidem et inferne, commodae ſunt: rubicundae vero, et nigrae ac liuidae, difficiles ſunt. Et v. 43. In tertianis cum horore velut νεφέλια nubeculae nigrae, horroris inconſtantis indicia ſunt. Reperitur et vox ἐπινέφελον. Tertio de morb. vulg. com. I. t. 4. p. 319. v. 9. de Pythione: Vrinae ab initio quidem, et vſque ad octauam tenues, decolores, in medio pendens ἐπινέφελον nubiloſum quiddam habebant. In cuius com. Galenus ait: Solent medici nomen nubis ab aere ad vrinam tranſferre, ſiue Hippocrates hoc nomen pro aliqua ſpecie ſuſpenſionum aut vrinarum primus vſurpauerit, ſiue alius hoc ei nomen impoſuerit. Vt igitur in aere quandoque ſit caliginoſa conſtitutio, vbi ipſe ſit nubibus atris condenſatus; quandoque autem purus et nubibus vacans: videnturque nubes per eum quaedam diſiectae, ac tum aer nubiloſus dicitur: quo ſane tempore videmus nubium colorem, neque nigrum exquiſite, neque ſplendidum, ſed inter hos medium: ſic vrinas et ſuſpenſiones nubiloſas appellare mihi Hippocrates videtur, quae colore ſunt, nec albo, nec nigro plane, ſed horum intermedio. EUST.

c. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 7. Dolores ſiunt fortes, et νάρκη torpor in cruribus. Et v. 15. Nam quaecumque perfrigerationes crurum, aut ναρκώσιες ſtupefactiones ex frigore ſiunt, etc. Et p. 277. v. 34. Si vero multo tempore vteri promineant, et ναρκωδέως ſtupide perfrigerentur, etc. Sexto de morb. vulg. com. I. t. 6. p. 343. v. 22. Νάρκη, torpor femoris e directo. EUST.

[d] [1] Νίωπον) τὸ ἐκ καρύων [2] πικρῶν ἔλαιον. Καθὼς καὶ Πετρώνιος ἐν ὑλικοῖς, καὶ [3] Διόδοτος ἐν β' Μυθολογιῶν φησίν. Ἔνιοι μὲν οὖν νίωπον ἐπιμελέστατα ποιοῦσιν οὕτως. Χοίνικας καρύων πικρῶν τέσσαρας λαβόντες Ἀττικὰς, θλῶσί τε καὶ ξηραίνουσι [4] τὰ ἐν μέσῳ καλῶς. Διαδιδόασί τε εἰς ὅλμον, καὶ κόπτουσι. Δύναμιν δὲ ἔχει τὸ νίωπον τήνδε. Ὄνομα δὲ τὸ τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων ἔλαιον.

[e] Ναρκῶσαι) πραῦναι καὶ οἱονεὶ εἰς ἀναισθησίαν ἀγαγεῖν τῆς [5] ἀλγηδόνος.

[f] Νυκτοειδὲς) ἀντὶ τοῦ μέλαν.

[g] [6] Νεύρου ἐναίμου) ἀντὶ τοῦ τῆς φλεβός.

[h] Νόμον) τὸν λόγον. Ἢ τὴν νέμεσιν. Ἢ τὸ ἦθος.

[i] [7] Νηδὺν) οὕτω καλεῖ πᾶσαν [8] κοιλότητα λέγων, Ὁκόσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερῆ, ἣν μῦν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει. Πᾶν γὰρ τὸ ξύμφυτον ἤν τε δέρματι ἤν τε σαρκὶ καλύπτηται, κοῖλόν ἐστι.

Νόμος

[1] *vel* νιωπὸν, *vel* νέτωπον, *vel* μετώπιον *legend. Foes.* [2] πυκρῶν *MS. D.* [3] Διόδωρος *MS. St. et Chart.* [4] τὰ ἐμέσα *MS. D.*

d. Vide Foeſ. p. 417. in voce *νέτωπον*, vbi fuſius de hac voce agitur.

e. Sexto de morb. vulg. ſect. 2. t. 5. p. 344. v. 8. Excitate, *ναρκῶσαι* ſtupefacere, vel (vt Germanus interpres vertit) torpefacere. Libro de humidorum vſu p. 113. v. 47. Et dolorem *ναρκοῖ* ſtupefacit. EUST. Vide Foeſ. p. 424.

f. Vide Hipp. de aer. aqu. et locis p. 285. l. 18. ad verba *τὸ μὲν θολερὸν αὐτέου καὶ νυκτοειδὲς ἐκκρίνεται καὶ ἐξίσταται, καὶ γίγνεται ἠὴρ καὶ ὀμίχλη* referenda eſt Gloſſa Erotiani haec, quod Foeſio non obſeruatum miror. HER.

g. Libro de vſu humidorum p. 112. v. 49. Cogitandum autem, quod vtraque in vnoquoque corpore potior eſt externa cute, quae et ſibi ipſi et *νεύρῳ ἐναίμῳ* neruo ſanguineo continua ac cohaerens, ab vtriſque frequenter ſuperatur. EUST. V. Foeſ. p. 428.

h. Libro de genitura p. 27. v. 29. *Νόμος* lex quidem omnia corroborat. Primo de fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic ſermo, vel vt *νόμος* lex iuſta poſita eſt, de fracturarum curatione.

Νίωπον) ex amarulentis nucibus oleum, quemadmodum et Petronius in materialibus, et Diodotus in fecundo libro ratiocinationum fabularum inquit. Nonnulli quidem igitur νίωπον fumma cum diligentia fic faciunt. Nucum amarulentarum choenices Atticas quatuor capientes frangunt, et quod in medio eft, bene exficcant, atque in mortarium mittunt, et contundunt. Facultatem vero hanc τὸ νίωπον habet. Nomen autem amygdalarum amararum oleum.

Ναρκῶσαι) mitigare, et velut doloris fenfum auferre.

Νυκτοειδὲς) id eft, nigrum.

Νεῦρα ἐναίμα) id eft, venae.

Νόμον) rationem, vel indignationem, vel morem.

Νηδὺν) Hoc nomine appellat omnem cauitatem, dicens: Quaecumque enim membra habent carnem rotundam, quam mufculum appellant, omnia νηδὺν, hoc eft, cauitatem habent: omne enim confitum fiue pelle, fiue carne tectum fit, concauum eft.

[5] ἀγγηδόνος MS. D. at in margine fcriptum ἀλγηδόνος. [6] νεύρῳ ἐναίμῳ et τῇ Φλέβι forte legend. ex Foef. [7] νηδὴν Euft. et Iunta. [8] καλότητα vulgg. vitiofe.

ratione. Secundo de officina medici t. 5. p. 503. v. 16. Ad haec igitur νόμος lex haec eft. In cuius com. Galenus inquit: Lex in ciuitate ratio eft, quae iubet ea, quae facienda funt, prohibetque contraria. EUST. Vide Foef. p. 432.

i. Locus ab Erotiano adductus, eft in libello de arte p. 3. v. 24. Et paulo ante v. 22. Sunt autem morbi minus aperti, quique ad os, quique ad νηδὺν cauitatem feu ventriculum (vt vertit Germanus interpres) funt conuerfi. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 377. v. 1. pro ventre ponitur. Fit autem, inquit, lingua afpera et ficca, et valde nigra, et dum circa νηδὺν ventrem mordetur, dolet. Libro de cap. vulneribus p. 454. v. 49. quae libri pars non eft in latinum conuerfa. Ὁκόσων δὲ μαλθακαὶ αἱ νηδύες καὶ ὑγραὶ εἰσὶ καὶ Φλεγματώδεες ταῦτοισι etc. hoc eft: Quorum vero molles αἱ νηδύες concauitates, et humidae funt, et pituitofae, his etc. EUST. Vide Foef. p. 430.

[k] Νόμος δίκαιος) λόγος συμφέρων.

[l 1] Νεωχμόν) νεώτατον· ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ά μέλων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

[m] Ξυντεκμαίρεσθαι) [2] συσσημειοῦσθαι. Τέκμαρ γὰρ καὶ Τεκμήριον ἰδίως τὸ σημεῖον λέγεται.

[n] Ξυσμῷ) κνησμῷ. Φησὶ γὰρ οὕτως Ἱπποκράτης, Ὑποβὰς γὰρ ἐς Μῆλον ἐς θερμὰ λουτρὰ, τοῦ μὲν κνησμοῦ ἐπαύσατο καὶ τῆς παχυδερμίας. Κεῖται ὁ Ξυσμὸς καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.

[o 3] Ξυνιέναι) συνεπινοεῖν. Κεῖται καὶ ἐν τῷ περὶ Πτισσάνης.

Ξενο-

[1] νεοχμὸν apud Hipp. et ſic Euſt. et Iunta.

k. Primo de fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic ſermo velut νόμος κεῖται δίκαιος lex iuſta poſita eſt, quem locum quoque adduximus in annotatione dictionis νόμος. EUST.

l. Primo de morbis muliebr. p. 238. v. 22. de humidiori vtero: Sed vice verſa neque contrectare, neque lauare νεοχμῶς recenti motu facto oportet. Et libro ſecundo p. 273. v. 49. Oportet autem hoc pharmacum νεοχμὸν renouare in ſingulis adhibitionibus. EUST. Heſychius exponit νέον, πρόσφατον, νεωστὶ εἰργασμένον.

m. Primo progn. t. 8. p. 401. v. 40. Siquidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis ſignis ξυντεκμαίρεσθαι coniecturam facere licuerit, interrogare oportet, num vigilauerit homo, etc. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 27. de aceto: Calido autem haec fiunt, ſed et ex tempore συντεκμαίρεσθαι coniecturam facere oportet. Reperio etiam τεκμαίρεσθαι: primo aphoriſm. t. 23. p. 390. v. 47. Tertio progn. t. 35. p. 408. v. 33. Tertio de offic. medici t. 20. p. 504. v. 24. Meminit etiam Erotianus dictionum τέκμαρ et τεκμήριον, priorem quarum non reperi, poſteriorem vero frequenter. Libro de vet. med. p. 6. v. 41. et p. 9. v. 41. Libro de praeceptis p. 18. v. 27. Libro de carnibus p. 40. v. 34. et p. 41. v. 21. Libro de corde p. 55. v. 38. Secundo de diaeta p. 92. v. 5. et libro tertio p. 100. v. 40. et p. 102. v. 16. et 30. Libro de alimento p. 111. v. 5. Libro de diebus iudicatoriis p. 389.

Νόμος δίκαιος) ratio vtilis.

Νεοχμὸν) recentiſſimum, vt ait Alcman in primo modulationum.

PRINCIPIVM Ξ.

Ξυντεκμαίρεσθαι) certo ſigno coniicere. Τέκμαρ enim et τεκμήριον proprie certum ſignum dicitur.

Ξυσμῷ) pruritu, ſic enim inquit Hippocrates: Deſcendens in Melum ad calida lauacra τῦ μὲν κνησμῦ, hoc eſt, a pruritu quidem ceſſauit, et a cutis craſſitie. Inuenitur etiam haec vox in aphoriſmis.

Ξυνίεναι) intelligere. Inuenitur etiam in libro de ptiſana.

 Ξενο-

[2] συσσυμεῖσθαι MS. D. ſupraſcripto tamen η. [3] προσξηνιέναι ap. Hipp.

389. v. 9. Tertio progn. t. 39. p. 408. v. 40. In epiſtola ad Abderitas p. 525. v. 18. EUST.

n. Quinto de morb. vulg. p. 335. v. 37. Homo quidam Athenis ξυσμῷ prurigine toto corpore vexabatur. Et v. 40. ſubiungit verba, quae ab Erotiano adducuntur. Διελθῶν δὲ εἰς Μῆλον ἢ τὰ θερμὰ λȣτρὰ, τῦ μὲν κνησμῦ ἐπαύσατο, καὶ τῆς παχυδερμίης, hoc eſt: Tranſgreſſus autem ad Melum, vbi ſunt calidae balneae, a κνησμῦ pruritu quidem et cutis craſſitudine liberatus eſt. Quae verba ideo a me fuerunt adducta, quod in Erotiani codice ea nonnihil diuerſa legantur. Aduertendum eſt etiam in exemplaribus Hippocratis, et Erotiani legi κνησμῦ, pro qua voce reponi debet ξυσμῦ. Secundus locus ab eo adductus eſt in tertio aphor. t. 31. p. 393. v. 37. Senibus autem etc. mali habitus, ξυσμοὶ pruritus totius corporis. Qua voce etiam vſus fuerat t. 25. p. ead. v. 23. in hunc modum ſcribens: Ad dentitionem vero accedentibus, gingiuarum ὀδαξυσμοὶ pruritus, febres. EUST. V. Foeſ. p. 441.

o. In libro quem inſcribit de ptiſana, hanc vocem ſimplicem non inuenio, ſed προξυνιέναι. In tertio de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 374. v. 27. Προξυνίεναι hoc vero inſuper intelligere oportet, quod ſi aquoſum fuerit vinum etc.. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 33. Quod enim peregrinum

[p] Ξενοπρεπές) ἐξηλλαγμένον. Ἔστι δὲ τοῦ Περὶ ἀγμῶν.

[q] Ξύντασις [1] ὑπολάπαρος) ἀντὶ τοῦ ὑφάπαλος καὶ χωρὶς βίας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

[a] Ὀρφνῶδες) σκοτεινόν. Ὄρφνη γὰρ λέγεται ἡ [2] σκοτία.

[b] [3] Ὀγκυλωμένη) ὀγκυλέσθαι μὲν ἀττικῶς [4] λέγεται τὸ μέγα καὶ ἐπηρμένα φρονεῖν. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης [5] ὀγκυλωμένην λέγει κοιλίαν, τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην.

Ὀξυ-

[1] ὑπελάπαρος MS. D. [2] σκοτεία MS. D.

grinum est, quum nondum ξυνίεντες intellexerint, an bonum sit, magis laudant, quam familiare. Tertio de art. t. 57. p. 488. v. 16. In summa igitur, de his, quae relata sunt, aceruatim ξυνιέναι intelligere, seu constituere oportet. Et t. 103. p. 493. v. 27. Oportet autem et incurabilia ξυνιέναι cognoscere, vt ne maxime laedant. EUST. V. Foes. p. 439.

p. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 32. Quod enim ξενοπρεπὲς peregrinum est, quum nondum intellexerint, an bonum sit, magis laudant, quam familiare. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, nouum enim quid, et externum. Libro de praeceptionibus p. 17. v. 40. Quamquam aliqui aegroti id expetunt, ξενοπρεπὲς hospitii ius, at facilem mali depulsionem producentes. Sic vertit Germanus interpres. At Caluus, vel amicitia, vel hospitio: Significatione vsi ab Erotiani sensu longe diuersa. Proprie enim haec vox significare videtur, quod apud aduenas in vsu est. EUST. Foesius censet in loco de praeceptionibus ξενοπρεπὲς et εὔδηλον inter se opponi.

q. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 308. v. 1. de Sileno: Tertio omnia exacerbata sunt, praecordii ξύντασις distentio vtrimque oblonga, ad vmbilicum, ὑπολάπαρος submollis. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 37. Praecordii dextri ξύντασις ὑπολάπαρος distentio mollis, nocte non dormiuit. Et t. 5. p. 319. v. 14. de Hermocrate: Ἔντασις ὑπολάπαρος distentio submollis. Impressi codices habent λαπαρῶς molliter.

Ξενοπρεπές) mutatum eſt. In Libro de fracturis.

Ξύντασις ὑπολάπαρος) hoc eſt, ſubmollis et ſine violentia.

PRINCIPIVM O.

Ὀρφνῶδες) tenebroſum. Ὄρφνη enim tenebrae dicuntur.

Ὀγκυλωμένη) Attici quidem ὀγκυλέεσθαι interpretantur, valde et elate ſapere. Hippocrates vero ὀγκυλωμένην ventriculum inquit eſſe, qui cito intumeſcit.

R 5 Ὀξυ-

[3] ὀγκηλωμένη MS. D. ὀγκυλλομένη Foeſ. rectius, conſ. Chart. [4] λέγουσι MS. D. [5] ὀγκυλλομένην Foeſ.

ter. Et com. 2. t. 5. p. 321. v. 9. Praecordii ἔντασις ὑπολάπαρος intentio ſubmollis vtrimque. In cuius com. Galenus inquit: De contentione vero ſubmolli hypochondriorum, iam diximus ab Hippocrate tenſionem ſine tumore ita nominari. Et com. 3. t. 87. p. 327. v. 44. Praecordii ἔντασις ὑπολάπαρος intentio ſubmollis oblonga ex vtriſque. Quem locum exponens Galenus ait: De ſubmolli hypochondriorum contentione, diximus ab Hippocrate talem vocari, quae tumore vacet. Et libro quarto p. 333. v. 33. Quibus in dextris ὑπολάπαρος ἔντασις diſtentio ſubmollis, phrenitici ſunt. Dictio autem ξύντασις pro diſtentione ſumta, pluries reperitur. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 55. p. 304. v. 27. Et com. 3. t. 20. p. 308. v. 18. Et t. 25. p. 309. v. 43. Et t. 26. p. 309. v. 49. Eſt et dictio σύντασις in eadem ſignificatione ſumta. Inuenitur in eodem libro, et commentario, t. 27. p. 310. v. 6. Et verbum συνετάθη, tertio de morb. vulgar. com. 2. t. 1. p. 320. v. 14. At verbum ξυντείνεται tertio prognoſt. t. 33. p. 408. v. 24. EUST. Vide Foeſ. p. 440.

a. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 11. Eique ante oculos ὀρφνῶδες tenebricoſa quaedam obuerſentur. In cuius expoſitione Galenus inquit: Aeger capitis dolore conflictatus, nigra quaedam, quae tenebricoſa, hoc eſt, ὀρφνώδες ipſe vocat, obuerſari ante oculos putat. EUST. Heſych. quoque ὄρφνα καὶ ὄρφνη, σκοτία, νὺξ μέλαινα.

b. Hanc vocem non reperio, ſed ὀγκουμένη. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 13. Alui circumtenſio, ad neceſſi-

c [1] Ὀξυρεγμίην) τὴν τοῖς ἀπεπτοῦσι παρακολουθοῦσαν ἐποξίζουσαν ἐρυγήν.

d [2] Ὁμαλῶς) ὁμοίως. Ἔστι δὲ τοῦ δ' Ἐπιδημιῶν ἡ λέξις.

e [3] Οὔρει [4] αἱμαλῶδες) ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις εὕρομεν, Οὐρέει [5] αἱματῶδες· ἐν δὲ τοῖς πλείστοις, αἱμαλῶδες. Ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ [6] αἱματώδει. Εἴρηται γὰρ παρὰ τὸν Αἱμάλωπα· ὅ ἐστι συγγραφὴ ὕφαιμος, ὡς ἐπίπαν ἐκ πληγῆς περὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα γινομένη.

Οἰνεά-

[1] Ὀξηρεγμένην *MS. D.* Ὀξυρευγμίην *Iunta.* [2] ὁμαλόν τι *Foes. ex Hipp.* [3] οὖρα αἱμαλώδεα *et* οὖρα αἱματώδη *quaedam exempl. ap. Hipp. Foes. et Eust.*

necessitatem liquida demittens, cito ὀγκουμένη intumescens, habet quid conuulsorium. Vtraque harum dictionum idem significat, sed elegantior et antiquior est, quae ab Erotiano adducitur, qui, vt coniicio, citatum a me Hippocratis locum innuit. EUST. Ab ὀγκύλεσθαι scribendum fuerit ὀγκυλομένη in participio praesenti. At ὠγκυλωμένη vtrobique cum ω ab ὀγκυλοῦμαι deduceretur. ST. Haec ab Stephano quoque mutuatus est Chartierius. Vide Foes. p. 442. Hesych. ὀγκύλλεσθαι interpretatur ὑψαυχενεῖν καὶ ἐπαίρεσθαι.

e. Secundo de diaeta p. 95. v. 3. de porro: Hamectat autem, et ὀξυρεγμίην ructum acidum sedat. Et v. 8. de coriandro idem dicit. Et libro tertio p. 103. v. 39. Postridie cibum eructat crudum, citra ὀξυρεγμίην ructum acidum. Et p. 104. v. 18. Sunt autem quidam, quibus postridie ὀξυρεγμίαι ructus acidi fiunt. Libro de affection. de diuersitate ciborum p. 187. v. 18. de obsoniis: A quibus neque flatus fit, neque ὀξυρευγμίη ructus acidus. Et v. 33. Et ex sesamo parata ὀξυρευγμίην ructum acidum maxime faciunt. Et v. 38. de obsoniis: Ab his maxime neque tormen fit, neque flatus, neque ὀξυρευγμίη ructus acidus. In quibus tribus exemplis, tertia syllaba per ευ scribitur, non per simplex ε. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 313. v. 33. de lienteria: Ὀξυρεγμίη ructus acidus fiens. Et v. 35. Ὀξυρεγμίαι ructus acidi intestinorum leuitatem soluunt. Et sect. 3. p. 316. v. 7. Sanguineum et subbiliosum ὀξυρεγμιῶδες ructum acidum facit. Sexto aphor. t. 1. p. 398. v. 5. de lien-

Ὀξυρεγμίην) acidum ructum, qui eos, qui non concoquunt, subsequitur.

Ὁμαλῶς) similiter. Vtitur vero hac voce in libro quarto de morbis vulgaribus.

Οὖρα αἱμαλώδεα) In nonnullis exemplaribus scriptum inuenimus οὖρεα αἱματώδη, in pluribus vero αἱμαλώδη, quae vox idem significat, quod αἱματώδη. Dicta est autem vox παρὰ τὸν αἱμάλωπα, hoc est, a vibice, qui est circumscriptio sanguinea, quae vt plurimum ex percussione fit circa corneam oculi tunicam.

Οἰνεά-

[4] αἱμελῶδες MS. D. [5] αἱματόδες vulgg. [6] αἱματῶδες MS. D.

lienteria: Ὀξυρευγμίη ructus acidus accedens etc. In cuius com. Galenus inquit: Acidos ructus ὀξυρεγμίας nominare, qui et sine aliqua pituita, quandoque in ventriculo frigidiore fiunt: et in quibusdam leuitatibus intestinorum, quae ex frigiditate ortum habent, vna fiunt, sed progressu temporis cessant. EUST. Vide Foes. p. 457.

d. Non reperio hanc vocem in quarto de morb. vulg. Sed in multis aliis locis. Libro de medico p. 14. v. 9. et 12. Primo de morb. p. 133. v. 33. Et p. 134. v. 29. Et p. 136. v. 31. Et p. 138. v. 33. Et libro secundo p. 140. v. 38. Et p. 141. v. 26. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 47. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 38. Et libro sexto com. 1. t. 13. p. 343. v. 31. ὁμαλῶς aequaliter. Et com. 8. t. 9. p. 350. v. 27. ὁμαλῶς ἢ ἀνομαλῶς aequaliter, aut inaequaliter. Et libro septimo p. 355. v. 23. Primo de fract. t. 53. v. 459. v. 28. Et libro tertio t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque si bene machinatus fueris, et extensionem iustam exhibuerint, et secundum rectitudinem ὁμαλὴν aequalem, et vulneri nullus dolor accesserit. In cuius com. Galenus ait: Δικαίως iuste, dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως, id est aequaliter: sed idem significare videtur ὁμαλῶς, hoc est, aequaliter, et ἴσως, id est, pariter, quod proxime subiicitur. Verum ἴσως in partibus vnius rei accipitur, sed ὁμαλῶς minimum in duabus rebus. EUST. V. Foes. p. 452.

e. Non inuenio αἱμαλώδεα, sed αἱματώδεα. Secundo de morbis p. 149. v. 20. Et per inguina dolor est, et οὖρέη αἱματῶδες vrinam cruentam mingit. Et p. 154. v. 5. Et p. 159. v. 34. Et οὖρα vrinae biliosae,

f [1] Οἰνεάδα) Πόλις Αἰτωλίας, κειμένη παρὰ ταῖς Ἀχελώου τοῦ ποταμοῦ πηγαῖς.

g Οὐρεὺς) ὁ ἡμίονος. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο.

h Ὄμματα [2] ἐνδεδινημένα) Ἐπικλῆς τὸ ἐνδεδινημένον ἐπὶ τοῦ [3] ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος τάσσει οὐ νοήσας. Ὁ γὰρ Ἱπποκράτης οὐκ ἐπ᾽ ἀνθρώπου καθόλου τέταχε τὴν λέξιν. Ἐν γὰρ ς´ Ἐπιδημιῶν φανερὸν ποιεῖ, ἰδίως ἐπὶ μέρους ὀφθαλμοῦ τάττων αὐτήν. Πλὴν οὖν καλῶς ἄν τις τὰ ἐνδεδινημένα ἀντὶ τοῦ ἐξεστραμμένα [4] παραλάβῃ. Πεποίηται γὰρ παρὰ τὴν Δίνησιν, ἥτις ἐστὶ κυκλοτερὴς περιστροφή.

i [5] Ὀργίσασθαι) τὸ [6] ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, καὶ ὀργᾷν

[1] Οἰνείαδαι vel Οἰνιάδαι Foes. ex coni. [2] ἐπιδεδινημένα MS. D. ἐπιδ. et ἐνδ. Eust. [3] ἐσκοτωμένου vulgg.

liosae, aut αἱματώδεα cruentae. Quarto de morbis vulg. p. 331. v. 48. et 49. προύρει αἱματῶδες vrinam cruentam mingebat. In coac. praenotionibus p. 425. v. 6. Et p. 442. v. 29. Οὖρον αἱματῶδες vrina cruenta. Reperio etiam ὑποχωρήματα αἱματώδεα. Secundo de nat. hom. t. 10. p. 24. v. 12. Et quibuscumque ὑποχωρήματα αἱματώδεα alui recrementa cruenta, velut in dysenteriis. EUST. Vide Foes. p. 468.

f. Quinto de morbis vulg. p. 335. v. 6. Scomptus in Οἰνιάδῃσι Oeniadis pleuritide correptus. Et v. 8. Phoenici in Οἰνιάδῃσι Oeniadis et Andreae fratribus, maxilla altera intumuit. Et v. 13. Pyridamus in Οἰνιάδῃσι Oeniadis. Et v. 16. In Οἰνιάδῃσιν Oeniadis vir quidam morbo tenebatur. Et v. 23. Eupolemus in Οἰνιάδῃσιν Oeniadis. Et v. 34. Lycon in Οἰνιάδῃσι Oeniadis. EUST. Foes. p. 446. prouocat firmandae suae lectionis gratia ad Stephanum, scribentem: Οἰνειάδαι πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελώῳ.

g. Locus Homeri est in primo Iliadis iuxta principium. EUST.

h. Ἐπιδ. et Ἐνδεδ. non reperio in sexto de morbis vulg. sed alterum tantum, com. 1. t. 27. p. 343. v. 45. Et rigentes, et qui vix conuertantur, et qui ἐνδεδινημένοι intus conversi sunt. Quae verba ad oculos referuntur, vt testatur Galenus in com.: Haec quoque, inquit, de oculis disseruit, qui contorquentur, aut

Οἰνεάδα) ciuitas Italiae, quae poſita eſt ad fontes fluminis Acheloi.

Οὐρεὺς) mulus, ſicut inquit Homerus: Οὐρῆας, hoc eſt, mulos quidem primum inuaſit.

Ὄμματα ἐπιδεδινημένα) Epicles τὸ ἐπιδεδινημένον ad obtenebratum, et caput dolentem refert, quum non recte intellexerit. Hippocrates enim non omnino ad hominem hanc vocem accommodauit; nam in ſexto de morbis vulgaribus id aperte declarat, hanc ipſam vocem proprie ad oculorum partem referens. Quomodo igitur quis recte τὰ ἐνδεδινημένα inuerſa interpretabitur? Ducitur enim παρὰ τὴν δίνησιν, quae quidem eſt circularis conuerſio.

Ὀργήσασθαι) ad aliquid agendum impelli. Et terram

[4] παραλάβοι *MS. D.* [5] ὀργήσασθαι *quaedam exempl. et Euſt.* ὀργάσασθαι *mauult Foeſ.* [6] ὀργὴν *quidam ex St.*

aut delirium, aut muſculorum oculos mouentium tremorem declarant. At libro quinto p. 342. v. 45. de vulnere Neopolis vtraque habetur. Ὄμματα oculi ſicci ſtupore rigidi, ἐνδεδινημένα intus conuerſi, intuentes in corde. Et libro ſeptimo p. 357. v. 39. de eodem Neapoli, hanc ſententiam repetit. EUST. Vide Foeſ. p. 209. Aretaeus L. I. c. 6. cur. ac morb. ἐνδεδινημένους ὀφθαλμοὺς, vocat oculos intro prouolutos, et in profundo conuolutos.

i. Quidam ὀργίσασθαι. Galenus in Exeg. habet ὀργάσασθαι, quod eſt ſimul miſcere, et ſimul temperare. Sed idem non eſt. Ὀργίζομαι enim iraſci ſignificat, ὀργάζω autem commiſceo. Reperio etiam ἐργάσασθαι: nuſquam vero lego ὀργήσασθαι. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 9. p. 344. v. 10. Alium humorem non procedentem ducere, procedentem vero ſimul effundere, ἐργάσασθαι operari ſimile, veluti dolor dolorem ſedat. In cuius com. Galenus inquit, nonnullos legere ὀργίσασθαι iraſci: nonnullos ἐργάσασθαι efficere ſimile: qui aiunt, id, quod ſequitur, exempli loco dictum eſſe, vt dolor dolorem ſedat, quomodo in multis libris ſcriptum reperitur. Sed nec etiam recte ſcriptum in exemplaribus Dioſcoridis eſt. Qui vero ὀργίσασθαι legunt, nimis affectatum eſt, et ab Hippocratis loquendi conſuetudine remotum, idque ſine ad

γᾶν τὴν γῆν πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ καρποῦ. Ὀργίσασθαι οὖν εἶπε τὸ εἰς παράστασιν ἀγαγεῖν τὰ ὑγρὰ, καὶ πρὸς ἔκκρισιν ἑτοιμάζειν.

Oi-

ad nos, ſiue ad particulas, quibus adhibetur curatio, ſiue ad humores referatur: quum illi hoc verbo putent ſignificari, eos veluti ad iracundiam impelli, et ad excretionem excitari: prima ſyllaba per ε et ρ, in vetuſtis libris ſcripta eſt. Ὀργᾷν in multis locis inuenitur. Primo de morb. muliebr. p. 243. v. 23. de his, quae a partu non purgantur. Quum ſic habuerit, leues cibos exhibeto: et ſi ὀργᾷ turget, pharmacum infra purgans dato. Secundo de humor. t. 15. p. 115. v. 29. Concocta medicari, et mouere non cruda, niſi ὀργᾷ turgeant: plurima autem non ὀργᾷ turgent. Quam ſententiam repetit primo aphoriſm. t. 22. p. 390. v. 47. In cuius loci expoſitione Galenus in hunc modum ſcribit: Verbum ὀργᾷν, hoc eſt, turgere, tranſlatum eſt ab animalibus concubitum appetentibus ad humores, nam ſicut illa ſtare loco non poſſunt quadam titillatione impulſa, eoque affectu concitata; ſic et humores plerumque in motu vehementiore, atque tranſfluxu a partibus ad partes, in morbi principio hominem infeſtant, mouentes, titillantes, et quieſcere non permittentes, quum et ipſi pariter moveantur et transfluant, et tanta latione aegrum moleſtent. In expoſitione vero textus 15 ſecundi de humoribus ait: Verbum turgendi proprie dici de animalibus ſolet, quae ad rerum venerearum vſum impelluntur, nunc vero eſt ad eos tranſlatum morbos, qui properant, celeriterque mouentur, niſi turgeant, id eſt, niſi motus ad excretionem ipſa concitet. Hunc aphoriſmum citat Galenus in octavo de compoſit. medicam. per loca c. 3. Ἢν μὴ ὀργᾷ, niſi ſua ſponte concitata, id expetant: hoc eſt, inquit ipſe, niſi motus ad excretionem nos adducat, vel incitet, qui nondum firmam aliquam inclinationem ac ſtationem ad vnam partem habeat. Et libro quarto aphor. t. 1. p. 393. v. 40. Praegnantes medicamentis purgare oportet, ſi ὀργᾷ turget humor, quarto menſe, et vſque ad ſeptimum. In cuius com. Galenus ita ſcribit: Si materia turget, hoc eſt, cogat accelerare, vel ſuo motu quaſi ad euacuationem inuitet, atque ſollicitet, tractum enim vocabulum eſt ab animalibus ad coitum concitatis. Et t. 10. p. 393. v. 48. Purgare vero oportet in valde

ram ὀργᾷν turgere ad fructus emittendos. Ὀργήσασθαι igitur dixit, ad assistentiam congregare humida, et ad emissionem praeparare.

Oi-

de acutis, si humor ὀργᾷ turget, etiam eadem die. Vbi rursus Galenus inquit: Dictum est a me prius, quod verbum ὀργᾷν turgere, Hippocrates transtulit ab animalibus, quae ad coitum properant, quum naturali concupiscentia moueantur ad seminis excretionem. Ostensum est enim in libris de semine, quod femina etiam in coitu semen excernit, quando ergo in toto corpore similis huic fuerit naturae impetus ad excretionem superfluitatum, vel si non in toto corpore, saltem in partibus principalioribus, tale quid consueuit Hippocrates per verbum ὀργᾷν turgere significare, et statim per medicamentum euacuationem faciendam indicat. De materia autem in parte turgente, meminit Galenus in expositione textus 29. com. 2. libri sexti de morb. vulg. in hunc modum scribens: Iam vero de tuberculis audiuisti, quae in acutum attolluntur, et quasi turgent, a calidis humoribus exoriri, contraria vero ex frigidioribus, ea autem turgere, pruritus, doloreque declarant. Tertio de fract. t. 18. p. 466. v. 38. Pus enim multum fluit ex vlcere, et ὀργᾷν gliscere, vel turgere affecta pars videtur. In cuius expositione Galenus ait: Ad exitum festinare ὀργᾷν dixit, hoc est, festinanter a vitiata parte expelli. Quem locum adducit Galenus, paucis mutatis, libro nono de placitis Hippocratis et Platonis, c. 6. ibi enim sic scribit: Postremo, quum magis turget, crudescitque vlcus, ligamenta illa resoluunt. Reperitur et vox ὀργασμὸς: Primo de humor. t. 20. p. 114. v. 47. Maturatio, descensus eorum, quae infra sunt, redundantia, et fluctuatio eorum, quae supra, et quae ex vtero, et in auribus sordes, ὀργασμὸς irritatio, siue concitatio, ac permixtio. Quem locum exponens Galenus inquit: Irritationem quoque ait esse attendendam, in plerisque enim aphorismis verbo ὀργᾷν, hoc est, turgere, et irritare, quum de his agit humoribus, qui sunt ad excretionem paratissimi, et ad euacuationem properant, vti videtur: idque per translationem ab animalibus ad Venerem concitatis, vt in sequenti comm. ostendemus, quum ea verba, quorum initium est, *Concocta medicari*, interpretabimur. EUST. Legitur etiam ὀργὴν pro ὁρμὴν. ST. Vide Foes. p. 460.

k [1] Οἰκείης) [1] [2] δουλείας, [3] οἱ δὲ βίας. Κεῖται ἐν τῷ Περὶ φύσεως παιδίου ἡ λέξις.

m Ὁμιλίη) σημαίνει τρία. Ἐνθάδε μὲν, τὴν [4] τοῦ ἀνθρώπου ἀναστροφὴν, [5] παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι· ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων, ἁπλῶς τὴν παράθεσιν καὶ γειτνίασιν, ὅτε φησὶν, Ὁμιλέει δὲ [6] βραχίων τῇ κοτύλῃ τῆς ὠμοπλάτης. Τὴν δὲ τριβὴν, ὅτε φησὶ, Ταύτην τὴν τέχνην [n] οὐ μόνον λόγῳ ἀσκεῖν χρὴ, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ. Ἔστι [7] δὲ ἐν τῇ Περὶ ὡρῶν καὶ [8] τόπων.

o Ὀλκάδες) τὰ φορτηγὰ πλοιάρια.

p [9] Ὀδύνας ναρκοῖ) ἀντὶ τοῦ [10] μειοῖ. [11] Ἐπειδὴ ἡ Νάρκη θλίψις αἰσθήσεως [12] ἐστίν.

q [13] Ὠτίδος) Ὀρνέου εἶδός ἐστιν, ὃ τινες ὠτίδα καλοῦσι.

Ὀίος

[1] *οἰκέτης Gal. ex Hippocr. οἰκέτις mauult Foeſ.* [2] *δουλίαν MS. D. δούλης quidam ſec. St. et ſic Foeſ. legendum cenſet, conſentit Chart.* [3] *οἱ δὲ ἰδίας Foeſ.* [4] *τῶν ἀνθρώπων Foeſ.* [5] *περὶ τὸ ὁμ. MS. D.* [6] *βυχίων MS. D. et in ſqq. pro ὅτε, ὅταν MS. D.*

k. Locus ab Erotiano adductus eſt in libro de natura pueri p. 30. v. 43. Mulieris nobis familiaris *οἰκείης* famula, cantrix magna exiſtimationis. EUST. Vide Foeſ. p. 446.

l. Pro *δουλείας* inuenitur etiam ſcriptum *δούλης*. ST.

m. Libro de medico p. 12. v. 37. de medici dotibus: Iuſtum autem ad omnem *ὁμιλίην* conuerſationem eſſe convenit. Et hic eſt primus locus ab Erotiano adductus. Secundus autem eſt in primo de artic. t. 5. p. 472. v. 29. In cuius expoſitione Galenus inquit: Verſari inquit *ὁμιλεῖν*, quod vocabulum fere mutuantur antiqui, non ad ſignificandum colloqui, quemadmodum nunc plerique, ſed hac voce intelligunt, inter ſe conuenire, et quaſi vna verſari, quod *ὁμοῦ εἰλεῖσθαι* dicebant. Quin et Homerus eodem modo id vſurpauit in his, quae ſcribit in clypeo appicta fuiſſe a Vulcano, quum inquit: *ὁμίλεον δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ*, h. e. verſabantur autem tanquam viui homines. Humerum itaque a latere ait verſari in cauum latum ſcapularum oſſis, vbi brachium iuxta latus extenditur; *ὁμιλεῖν* dicens verſari, vt eo verbo ſignificaret ſimul eſſe, et ipſum contingere. Locus Homeri

Οἰκείης) famulae, nonnulli vero βίας, hoc eſt, violentias. Poſita eſt haec vox in libro de natura pueri.

Ὁμιλίη) tria ſignificat: hoc quidem in loco hominum conſuetudinem, eo quod vna verſentur. In libro vero de articulis, ſimpliciter appoſitionem et vicinitatem, quum inquit, ὁμιλέει, id eſt, adhaereſcit autem brachium cotylae ſcapulae. Exercitationem autem, quum ait: Hanc artem non ſolum ſermone exercere oportet, verum etiam τῇ ὁμιλίῃ, id eſt, exercitatione. Eſt vero in libro de anni temporibus et loco.

Ὁλκάδες) oneraria nauigia.

Ὀδύνας ναρκοῖ) id eſt, minuit, quandoquidem νάρκη eſt ſenſus compreſſio.

Ὀτίδος) auis ſpecies, quam nonnulli ὠτίδα appellant.

Οἶος

7 δὲ τῇ MS. D. omiſſo ἐν. ἐν τῇ Chart. melius ἐν τῷ. 8 τότε MS. D. 9 ὀδύνην, omnia exempl. ap. Hipp. Euſt. 10 μειεῖ MS. D. 11 Ἐπειδ' vulgg. 12 ἐςι MS. D. 13 ὄτιδος Euſt. ὠτίδος alibi.

Homeri hic a Galeno citatus, eſt Il. 18. Quem vero Erotianus affert ex libro de anni temporibus et loco, nuſquam reperi. Similem tamen ſententiam inuenio primo de artic. t. 36. p. 475. v. 27. Et non ſatis eſt ſolum ratione hanc artem noſſe, ſed καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν conuerſatione etiam verſare oportet. EUST.

n. Vitioſam hanc lectionem exiſtimat Foeſ. p. 453. emendandam ex Hippocrate de arte p. 584. 44. vbi ſic ſcribit: καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν.

o. Libro de flatibus p. 118. v. 25. de vi ventorum: Spirituum potentia ita cogente, et ὁλκάδες naues onerarias etiam et ingentes in altum diſiiciente. EUST. Heſych. explicat, πλοῖον, ναῦς φορτηγός.

p. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 47. Et ὀδύνην ναρκοῖ dolorem ſtupefacit, ſtupor enim moderatus dolorem ſoluit. Vide etiam, quae ſuperius in dictione ναρκῶσαι annotata ſunt. EUST. V. Foeſ. p. 444.

q. Galenus in Exeg. inquit ὀτίδος auis. Ariſtoteles ὠτίδα, per ω, vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis ὀτίδα per o ſcribit. De hac aue Erotianus rurſus

S ſcribit.

r Ὄϊος [1] ςόμα) [r] γȣ̃λαν προβάτȣ. Ὄϊς γὰρ τὸ πρόβατον. Κοινῶς δὲ τȣ̃ ἀνθρώπȣ.

s Ὅριον) τὸν περιορισμόν.

ss Ὄγχη) καὶ [2] Ὄγχειν δὲ εὕρομεν. Ἐςι δὲ τὸ φέρειν, ὡς Βακχεῖος.

t Ὄκλασις) ὀκλάσαι λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ [3] γόνατα καθίσαι.

u Ὀκνέειν) μὴ δύνασθαι. Φησὶ γὰρ, Οὗτοι κατοκνέȣσιν ὀρθȣ̃σθαι, ἀντὶ τȣ̃, ȣ̓ δύνανται.

x Ὄνος) ὁ ἄξων. Ἴσως διὰ τὸ [4] κυκλικὸν τῆς κινήσεως.

y Ὀῤῥὸν πίσσης) τὸ ὑγρότατον τῆς πίσσης. Ἐν δὲ

[1] ςόμαχον *quaedam exempl. ap. Hipp. Foes. et sic Chart. et Eust.* ςόμον *MS. D.*

scribit, vbi tractat de dictionibus ab ω incipientibus. Libro de morbo sacro p. 122. v. 32. Ex volucribus autem a gallo, et turture, ac ὀτίδος otide (scilicet abstineat). EUST. Repone ὀτίδος ex Erot. infra in Ὠτίδος. ST. Vide Foes. p. 466. Plin. L. X. c. 22.

r. Hunc locum Erotiani laudat Meursius in Gloss. pag. 109. vbi plura de hac voce.

s. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 15. p. 348. v. 21. Quae irritantur, ex qualibus stridulae faucium asperitates ὅριον terminum praescribunt. Quarto de art. t. 35. p. 497. v. 16. Ossa vero tarde abscedunt, qua parte τὰ ὅρια termini sunt denigrationis. Et t. 36. v. 17. Oportet autem partes corporis, quaecumque infra τῶν ὅριων terminos denigrationis sunt, etc. EUST. Vide Foes. p. 462.

ss. Ὀχέεται in textum videtur receptum vera lectione expulsa. Nam L. de artic. p. 819. D. legitur: ἐπὶ τȣ̃το γὰρ οἱ γλȣτοὶ ῥέπȣσι, καὶ τὸ ἄχθος τȣ̃ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τȣ̃το. Codex Mediceus in textu exhibet ἐπικεῖται, in margine ὀχέεται, quum tamen prius nihil nisi posterioris explicatio sit. Emendandus est Erotianus, nullibi enim puto reperiri τὸ ὄγχειν: et procul dubio legendum ὀχέῃ καὶ ὀχέειν δὲ εὕρομεν. Huius enim verbi varia tempora habentur l. c. atque id ipsum ὀχέειν legitur p. 819. C. τὸ δὲ σιναρὸν ȣ̓κ ἂν δύναιτο ὀχέειν. Glossa tamen Erotiani referenda est ad mochl. p. 852. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη ὑποβαίνειν ὡς ὀχέῃ, τὸ δ' ἀποβαί-

Ὄϊος στόμαχον) gulam προβάτου pecoris; nam ὄϊς ouis, τὸ πρόβατον est. Communiter autem hominis.

Ὅριον) confinium.

Ὄγχειν καὶ ὀγχεύειν) scriptum reperimus, est autem ferre, vt inquit Bacchius.

Ὄκλασις) dicitur ὀκλάσαι, in tibias et calcanea flectentem genua sedere.

Ὀκνέειν) non posse, inquit enim οὔτοι κατοκνέουσιν ὀρθοῦσθαι, id est, non possunt erigi.

Ὄνος) axis, fortasse ob conuersionem motus in orbem.

Ὀῤῥὸν πίσσης) quod est picis maxime humidum.

S 2 In

[2] ὀγχείην MS. D. ὄγχειν καὶ ὀγχεύειν Eust. [3] γόνατα καὶ καθίσαι MS. D. [4] κοκλικὸν vulgg. vitiose.

προβαίνειν. Liquet e voce sequenti, quae legitur eodem Libr. p. 857. B. HER.

t. Vide Foes. p. 449. Loca apud Hippocr. sunt, de arte p. 660. 53. in mochlico p. 509. 15. de haemorrh. p. 520. 38.

u. Vide Foes. p. 450. Vbi laudat mochl. p. 509. 15. de arte p. 629. 39. de rat. vict. in morb. acut. p. 58. 45. de art. p. 608. 10. et 50.

x. Secundo de fract. t. 48. p. 461. v. 46. Si vero et hoc velis, ὀνίσκους asellis hinc atque illinc constitutis, in ipsis extensionem facies. In cuius com. Galenus ait: Axes solitus est appellare ὄνους, quemadmodum vbi scribit: Axis versatio, nunc vero axiculos nominauit ὀνίσκους, vsus nomine diminutiuo. Et libro tertio t. 40. p. 468. v. 26. de machinis: Ὄνου, axis versatio, per vectes commotio, et cuneorum vsus. Quem locum exponens Galenus, ait: Axes nuncupantur vocabulo ὄνου et ὀνίσκου. Tertio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, si a trochlea vel ab ὄνου asello, aut axe funes demittas. In quo loco rursus Galenus dicit, axiculos appellari ὀνίσκους. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Postes itaque ab vtraque parte adiiciantur, breues, robusti, qui ὀνίσκον asellum contineant. Vbi iterum Galenus ait, Hippocratem nominare axes ὀνίσκους. EUST. Vide Foes. p. 455.

y. Libro de vlceribus p. 515. v. 3. Et ὀῤῥὸν πίσσης picis serum crudum admisceto. Pro sero lactis vtitur voce ὀῤῥὸν in multis locis. Primo

δὲ ά Γυναικείων, καὶ τῷ Περὶ πτισσάνης, τὸν τῦ γάλακτος ὀῤῥὸν ἀκυςέον, ὃς [1] ἐφίςαται τοῖς ἀποτυρυμένοις.

Ὀκνήθη) ηὐλαβήθη.

[z] Ὀῤῥωθέειν) ἀγωνιᾶν, φοβεῖσθαι.

[a] [2] Οἶνος Ἄνδρειος) [3] εὔτονος, καὶ ὁ ἀπὸ Ἄνδρυ τῆς νήσυ· ὡς Λέσβιος ὁ ἀπὸ Λέσβυ.

[b] Οὔλῳ ἐρίῳ) τῷ μαλακῷ.

[c] [4] Ὀξύϊ) ὀσφύϊ.

[d] Ὀχλώδεα) ὀχληρά.

[e] Οἶδος) οἴδημα.

Oi-

[1] ἔμφιςαται vitiose apud Hipp. [2] Ἀνδρίος Chart. ex Steph.

Primo de morbis muliebribus p. 241. v. 4. Aut polypodium, aut ὀῤῥὸν ſerum, aut medicamentum ex multis compoſitum exhibeto. Et hic eſt primus locus, quem adducit Erotianus. Secundus autem, quem citat ex libro de ptiſana, eſt in primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12. de pharmacis aluum deorſum purgantibus: Et ὀῤῥὸν ſerum ac lac pro tempore. Secundo de morb. p. 142. v. 30. et 44. Et libro quarto p. 174. v. 4. et p. 175. v. 3. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 18. et p. 268. v. 1. 3. 5. et pluries etiam in hoc libro. EUST. Vide Foeſ. p. 463. Heſychius exponit τὸ ὑδατῶδες καὶ ἀφιςάμενον τῦ γάλακτος.

z. Primo de morb. mul. p. 240. v. 9. de dolore praegnantis: Ὀῤῥωδέειν formidare oportet, ne foetum per abortum edat. Et p. 252. v. 38. de foetu mortuo extrahendo: Ita vt ὀῤῥωδέοντα caueas, ne vterum contingas. Secundo prorrh. p. 418. v. 15. de lethalibus vulneribus: Sed neque haec admirari, neque ὀῤῥωδέειν formidare oportet. Secundo de fract. t. 65. p. 463. v. 25. de fractura tibiae: Si vero ſuſpicionem habeas os aliquod directione opus habere, aut de vlceratione aliqua ὀῤῥωδέῃς timeas. Et libro tertio t. 17. p. 466. v. 36. de fractura oſſis cum vlcere: Modum curationis ὀῤῥωδέειν timere non oportet. EUST. Vide Foeſ. p. 463.

a. Si exponatur ὁ ἀπὸ Ἄνδρυ τῆς νήσυ, iam non Ἀνδρεῖος ſed Ἄνδριος ſcribendum fuerit. ST. Ex inſula ſc. Andro in mari Aegaeo, prima Cycladum, Samo vicina. Ibi fontem fuiſſe, qui quotannis Nonis

In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de ptisana, lactis serum intelligendum esse scribit, quod inest iis, quae in caseum coguntur.

Ὀκνήθη) reueritus est.

Ὀῤῥωδέειν) trepidare, timere.

Οἶνος ἄνδρειος) generosum vinum, vel ab Andro insula, vt Lesbium a Lesbo. Vide Ἄνδρειος.

Οὔλῳ ἐρίῳ) molli lana.

Ὀξύϊ) lumbo.

Ὀχλώδεα) molesta.

Οἶδος) tumor.

[3] ἢ ὁ εὔτονος, ἢ ὁ Foes. [4] ἰξύϊ Foes. ἢ ξύϊ, ὀσφύϊ vulgg.

Nonis Ianuariis vini sapore fluxerit, testatur Plinius L. II. c. 103.

b. Vide Foes. p. 466. Hesychius interpretatur τρυφερὸν καὶ ἁπαλόν.

c. Emendationem Foesii p. 457. firmat locus ex mochlico supra ad vocem ἰξύϊ laudatus.

d. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 311. v. 25. Ascarides vesperi similiter huic, et illae tunc ὀχλέουσι infestant in die plerumque. Secundo de fract. t. 22. p. 460. v. 47. de fractura calcanei: Attamen et talibus diuturnae ac ὀχλώδεα molestae affectiones fiunt. Et t. 40. p. 461. v. 26. de luxatione ossium tibiae: Haec autem minus ὀχλώδεα molesta sunt. EUST. Vide Foes. p. 474.

e. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 10. de vtero ad hepar conuerso: Quum sic habuerit, τὸ οἶδος, tumorem ab hepate manu infra leuiter detrudito. Tertio de fract. t. 5. p. 465. v. 17. de vsu fasciarum: Necesse est enim ei, qui ita deligatur, τὸ οἶδος tumorem ad ipsum vlcus eleuari. Et t. 8. v. 21. Coguntur autem propter οἶδος tumorem cataplasmata insuper imponere. In cuius com. Galenus ait, tumorem οἶδος nuncupat. Et paulo post: Tumorem praeter naturam et οἶδος et οἴδημα solitus est appellare. Qua voce vtitur etiam quarto aphorism. t. 34. p. 394. v. 28. Si a febre occupato οἰδήματος tumore non existente in faucibus, suffocatio de repente contingat, lethale est. In quo loco Galenus ait: Prisci per inflationem, id est οἴδημα et tumorem, idem intelligebant: licet Graeci tumores sine dolore, et molles οἰδήματα peculia-

f [1] Οἰνεύεσθαι) [2] πίνειν.

g Ὄπωπα) [3] εἶδος.

h [4] Οὐλομελείης) ὅλης φύσεως.

i [5] Ὄκνις) τραχύτης· ἀλλ' οὐχ ὥς φησι Βακχεῖος, γωνία.

k Ὅπλα) Βακχεῖος φησὶ τὰ [6] στύππινα σχοινία, οὐκ εὖ. Ἔστι γὰρ κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηῒ διακρατοῦντα ὀρθὸν τὸν ἱστὸν σχοινία.

l Ὀχετοὺς) τὰς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Ὡς καὶ Ὅμηρος,

[1] οἰνένεσθαι MS. D. [2] τείνειν MS. D. [3] εἶδον MS. D. repone εἶδον. St. et Chart. εἶδος vitiose Foes.

culiariter appellent. Et libro quinto t. 65. p. 397. v. 41. Quibus οἰδήματα tumores in vlceribus. Vbi rurſus Galenus inquit, omnes praeter naturam tumores Hippocratem οἰδήματα, id eſt, inflationes nominare, ſub quibus etiam inflammationes continentur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. Οἰδήματα tumores inflammationis expertes. Quem locum explicans Galenus ait: Οἰδήματα Hippocrates omnes praeter naturam tumores vocare conſueuit: quum ceteri poſteriores, in inflammationes, et duritias, et ea, quae peculiari nomine ab eis vocata ſunt οἰδήματα, eos diſtinguant. Libro de vlcer. p. 513. v. 34. Cui οἴδημα obortus fuerit circa vlcus, vlcere non inflammato, huic poſtea temporis progreſſu οἴδημα tumor puris ſubſidentiam habet. Et v. 35. Quodcumque vlcus ex inflammatione οἰδῆσαν tumidum non ſedatur, dum alia, quae ſimul inflammari, ac οἰδήσκεσθαι tumeſcere coeperunt, ſedantur, etiam hoc non coaleſcere, periculum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 445.

f. De vini potu dicitur, vt οἰνοῦσθαι vino impleri. Vide Foeſ. p. 446.

g. Primo de art. t. 3. p. 472. v. 17. de humeri luxatione: Sed neque in anteriorem partem vnquam ὄπωπα vidi, ſed neque videtur mihi vnquam excidiſſe. EUST. Heſ. exponit ἑώρακα, ἴδον, ἐθεασάμην.

h. Libro de glandulis p. 56. v. 21. De glandularum οὐλομελίης tota natura ſic habet. Et p. 57. v. 11. Et dicam de οὐλομελίης tota natura glandularum colli. Libro de alimento p. 110. v. 48. Conſentientia omnia, iuxta quidem οὐλομελίην totam naturam corporis habent. Primo de artic. t. 46. p. 476. v. 13. Verum

Οἰνεύεσθαι) bibere.

Ὄπωπα) vidi.

Οὐλομελίης) totius naturae.

Ὄκνις) asperitas, verum non angulus, vt ait Bacchius.

Ὅπλα) Bacchius interpretatur stuppeos funes: sed non recte. Sunt enim communiter funes, qui detinent malum rectum in naue.

Ὀχετὸς) aquarum ductus, vt etiam inquit Homerus:

4 *rectius ὁλομελίης ex Hipp. Foes. et Eust.* 5 *repone ὀκρίς St. et sic Eust. Foes. et Chart.* 6 *scribe σύπτινα. St. et sic Foes. et Chart.*

Verum in alio libro de glandularum ὁλομελίης tota natura scribetur. In cuius comm. Galenus ait: Glandularum vniuersam naturam appellauit ὁλομελίην, quam pollicitus est alibi dicere, non tamen exstat hic liber Hippocratis, de vniuersa glandularum natura. EUST. Vide Foes. p. 466.

i. Galenus in Exeg. exponit, oblonga eminentia. EUST. Pro ὄκνις repone ὀκρίς. Vnde de ὀκριόεις apud Homerum, et ὀκριοειδεστέρη apud ipsum Hippocratem. ST. V. Foes. p. 450.

k. Galenus in Exeg. dicit esse funes ex stupa, vel lino, vel cannabe confectos. Tertio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, si a trochlea, vel ab axe ὅπλα funes demittas. Et libro quarto t. 63. p. 500. v. 31. Nam si vincula ex loris mollia, ac lenia non affuerint, sed aut ferrea, aut ὅπλα funes nautici, aut σχοινία funes domestici, fasciis aut panniculis laneis, ea maxime parte obuoluere oportet. In quo loco Galenus ait: Nauium rudentes graeci vocant ὅπλα: quod Poeta indicat in eo carmine. Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης. *Veliuolae sub porticibus tunc forte iacebat;* armamentum illic. Constat etiam Hippocratem, quum rudentes ὅπλα dixit, eos funes intellexisse, qui in nauibus habentur: nam eos, qui in vrbibus, et qui in agro, communi funium vocabulo vocauit σχοινία. EUST. Vide Foes. p. 458. qui et docet multis ex locis, Latinorum vocem *arma* sic quoque vsurpari.

l. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 8. p. 345. v. 28. In exercitationibus signum, sudor fluens guttatim, qui exit velut ex ὀχετῶν canalibus, aut collapsio ex eleuatione. Tertio de art. t. 52. p. 488. v. 19.

μηρος, [1] Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ [2] κρήνης μελανύδρȣ.

Οὖλον ὀρόβιον) τὸ πυῤῥόν. Οἱ δὲ, τὴν ἰσομεγέθη ὀρόβῳ [3] ἀκροχορδόνην.

[m] Οἶνον [4] οἰνώδη) ȣ̓χ, ὥς τινες, τὸν ἁπαλὸν καὶ μόνην ἔμφασιν οἴνȣ [5] ἐμπαρέχοντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν [6] αὐστηρὸν καὶ εὔτονον. Φησὶ γὰρ, Γλυκὺν δὲ οἶνον καὶ οἰνώδη, καὶ λευκὸν καὶ μέλανα. [7] Ἀντιδιαστελλόμενος δέ φησιν, ὁ μὲν γλυκὺς [8] ἧσσόν ἐστιν καρηβαρικὸς τȣ̃ οἰνώδεος.

[n] Οἴνῳ σιραίῳ) τῷ ἑψήματι λεγομένῳ.

Ὀλο-

[1] ὡς δ' ὅταν ἀνὴρ MS. D. [2] κρίνης MS. D. [3] *Lege ἀκροχορδόνα Gesn.* ἀκροκορδόνην *vulgg.* [4] οἰνώδα *MS. Dor.* οἰνώδεα *Eust.*

v. 19. Non enim ὀχετȣ̀ς riuos, qui sunt in ventre, gibbositas ad externam partem intendit, neque fluidos esse prohibet. In cuius com. Galenus ait: Alui riuos, seu itinera, id est, exitum eorum, quae per vesicam et per anum expelluntur, intelligere. Et t. 59. p. ead. v. 38. Οἱ γὰρ ὀχετοὶ, riui enim in molli ad vnam quamque costam extenta parte, et nerui a principalissimis in corpore partibus progressus habent. In cuius expositione Galenus inquit: Arterias et venas ὀχετȣ̀ς vocauit. Homeri locus est Iliad. 21. v. 257. Sic autem scribit: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρȣ. Ἀμφυτὰ καὶ κήπȣς ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. *Sicut autem, quando vir* ὀχετηγὸς *irrigator a fonte nigrae aquae circa plantas et hortos aquae fluxum ducit.* EUST. Vide Foes. p. 474.

m. Libro de loc. in hom. p. 70. v. 40. de ictero: Sed οἴνῳ οἰνώδει vino vinoso, et his, quae rubicundiorem hominem faciunt (scilicet vtens). Secundo de morbis p. 146. v. 31. de angina. Et p. 149. v. 28. de pleuritide: Οἶνον λευκὸν οἰνώδεα. Et p. 155. v. 38. et 45. Et p. 156. v. 8. et p. 157. v. 33. Libro de affect. p. 186. v. 34. et p. 187. v. 10. Primo de morb. mul. p. 246. v. 33. Et libro secundo p. 269. v. 3. Οἶνον μέλανα παλαιὸν οἰνώδεα, vinum nigrum vetus vinosum. Libro de sterilibus p. 299. v. 29. Cum οἴνῳ μέλανι οἰνώδει vino nigro vinoso. Secundo de

rus: Sic autem quando vir ὀχετηγὸς, irrigator a fonte profundae aquae.

Οὖλον ὀρόβιον) ruffum. Nonnulli magnitudine aequalem orobo verrucam.

Οἶνον οἰνώδεα) non, vt nonnulli, delicatum, et folam vini emphafin prae fe ferens, verum potius aufterum et generofum. Inquit enim: Dulce vinum, et οἰνώδεα, vinofum et album, et nigrum. Quum autem diftinguit, ait: Dulce quidem minus graue reddit caput τȣ̃ οἰνώδεος vinofo.

Οἴνῳ σιραίῳ) fapa dicto.

S 5 Ὀλο-

[5] *ἐπιχρέχοντα MS. D.* [6] *ἰσχυρὸν ex emend. Foef. recte.* [7] *ἀντιδιαςελλομένȣ MS. D.* [8] *ἤσως MS. D.*

de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 25. Quin et album et nigrum οἶνος vinum, fi quis praeter confuetudinem permutet, etiam fi ambo οἰνώδεες vinofa fuerint, tamen multa in corpore alterarint, vt minus mirum effe quis dixerit, dulce et οἰνώδεα οἶνον vinofum vinum non idem poffe, fi de repente permutata fuerint. Et libro tertio t. 1. p. 374. v. 8. qui locus primus eft ex iis, quos Erotianus adducit. Dulce autem οἶνον vinum, inquit, et οἰνώδεα vinofum, et album, ac nigrum (fcilicet diftinguere oportet). Et t. 2. p. ead. v. 10. qui eft fecundus Erotiani locus: Dulce quidem minus graue reddit caput τȣ̃ οἰνώδεος quam vinofum. Et libro quarto t. 83. p. 381. v. 38. Οἶνον vinum Creticum οἰνώδεα vinofum bibendum dato. EUST. V. Foef. p. 447. cuius emendatio in ἰσχυρὸς firmatur ex appofito ἁπαλὸς, ἀσθενὴς, καὶ ὑδατώδης. De vino καρηβαρικῷ vide I. H. Meibomii Tr. de cereuifiis c. V. 11. 16. 17.

n. Primo de morb. mul. p. 251. v. 13. de vlceribus vteri: Omnia vero ftatim οἴνῳ σιραίῳ vino Siraeo, fiue fapa colluere oportet. Et libro fecundo p. 284. v. 6. de vtero, qui non retinet genituram: Suffire autem oportet caffiam, cinnamomum, myrrham, fingulis pari portione οἴνῳ σιραίῳ fapa fubactis. EUST. Vide Foef. p. 448.

[o] [1] Ὀλοφλύκτιδες) αἱ φλύκταιναι. Οἱ δὲ, [2] πε-ρινυκτίδες. Οἱ δὲ, [3] δοθιῆνες. Οἱ δὲ, ἐξανθήματα [4] ζωϋφίοις ὅμοια.

Οὐλὰς) κριθάς.

[p] Οὐ παιδοκτίσει) ὀυ παιδοποιήσει. Κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

[q] Οἰναρίδες) τὰ [5] κλίματα τῶν ἀμπέλων ὅυτως Ἀττικοὶ καλȣ̃σιν. Οἴναρα δὲ τὰ τȣ̃ ἀμπέλȣ φύλλα.

[r] Οἰσύπη αἰγὸς) οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τȣ̃ προβάτȣ. Καὶ γὰρ Ὄις τὸ πρόβατον. Πλὴν αὐτὸς καταχρηστικῶς [6] οἰσύπην ἐκάλεσε καὶ τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα. Διὰ τȣ̃το καὶ [7] Οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τȣ̃ οἰσύπȣ. Ἑκατέρως γὰρ λέγεται.

[s] Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) ἀντὶ τȣ̃ οἱ [8] καχέκται· διὰ τȣ̃το ὀξεῖς καὶ εὐκίνητοι. Οἱ γὰρ χολῶδες ἔχοντες τὸ παρακείμενον, βλάπτονται ὑπὸ τῆς ἀσιτίας τὸν στόμαχον.

Οἰά-

[1] ὀλοφλυκτίδες quidam ex cod. Vat. Hipp. Foes. conf. Eust. [2] ἐπινυκτίδες mauult Foes. [3] δοθ. εἰ δὲ MS. D. [4] ζοίθοις MS. D.

o. Galenus in Exeg. dicit esse pustulas subito erumpentes. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 30. de vtero: Et si exulceratum fuerit osculum, ac φλυκτίδες pustulae vbique in ipsis fuerint. Codex Vaticanus habet ὀλοφλυκτίδες. EUST. Vide Foes. p. 452.

p. Scholiastes Aeschyli idioma eius esse dicit τὸ κτίσαι ἀντὶ τȣ̃ ποιῆσαι. ST.

q. Galenus in Exeg. eod. modo, quo Erotianus exponit secundo de morb. mul. p. 286. v. 17. Haec omnia simul terito, ac suffito, oboli Attici pondere, ἐπὶ σποδίην οἰναρέην in cinere sarmentorum vitis. Et p. 289. v. 35. Aut galbanum, myrrham, thus, oleum album Aegyptium super οἰναρίδων vitis sarmenta. EUST. Vide Foes. p. 446.

r. Galenus in Exeg. habet οἴσπη, quam dicit esse sordem, quae inter caprillos pilos nascitur, praesertim inter eos, qui ad sedem sunt. Secundo de morb. mul. p. 286. v. 10. Aut οἰσύπη αἰγὸς sordes pilorum circa sedem caprae siccas tundito, et torreto. Libro de vlceribus p. 514. v. 44.

Ὀλοφλύκτιδες) pustulae nonnulli περινυκτίδες tubercula: nonnulli papulas varis similes.

Οὐλὰς) hordeola.

Οὐ παιδοκτίσει) non faciet filios; κτίσαι enim facere dicitur.

Οἰναρίδες) palmites vitium, sic Attici appellant. Οἴναρα vero vitis folia dicuntur.

Οἰσύπη αἰγὸς) Οἰσύπη proprie dicitur excrementum ouis, etenim τὸ πρόβατον est ὄϊς (id est, ouis). Verumtamen ipse abusiue οἰσύπην caprae etiam excrementum appellauit: ob id et lanas οἰσυπηρὰς eas vocauit, quae participes sunt τῆς οἰσύπης oesypes, vel τοῦ οἰσύπου oesypi: vtroque enim modo dicitur.

Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) id est, vitioso habitu depravati, atque ob hanc rem acres, et facile mobiles. Illi enim, qui habent partem biliosam propinquam, laeduntur ab inedia secundum stomachum.

Οἰά-

[5] κλήματα Foes. [6] οἰσήπην MS. D. [7] ὑσωπηρὰ quidam vitiose. [8] κεχέκται MS. D.

v. 44. Εἰρία οἰσυπώδεα lanas succidas dixit. EUST. Vide Foes. p. 449.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 372. v. 3. Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω, quibus supernae partes amara bile infestantur, talia molestius ferunt? Et libro tertio t. 2. p. 374. v. 12. de vino dulci: Quare neque τοῖσι πικροχόλοισι his, qui amara bile abvndant, commodum est. In cuius com. Galenus inquit, πικροχόλους appellare eos Hippocratem, in quibus amara bilis redundat. Et t. 38. p. 375. v. 35. Ceterum, vt in summa dicatur, acredines, siue aceditates ex aceto, πικροχόλοισι amara bile abundantibus magis conferunt quam atrabiliariis. In quo loco Galenus inquit: Picrocholas naturas, id est, in quibus amara bilis exsuperat, appellare eas, quae amarum succum coaceruant, qualis est flauae bilis succus. Tertio de fract. t. 49. p. 469. v. 38. Et si quidem πικρόχολος amara bile praeditus natura fuerit. In cuius loci expositione Galenus idem repetit. EUST. Vide Foes. p. 508.

t [1] Οἰάδος) τῆς βρυωνίας καλȣμένης. Ἔςι δὲ ἀγρίας ἀμπέλȣ εἶδος.

u Οἶνος ἀνθοσμίας) ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς· ὡς Ἀριςοφάνης ἐν Βατράχοις, καὶ ἐν Θεσμοφοριαζȣσαις.

x Ὄργια) μυςηρία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

a Προπέτης) προπίπτων. Καὶ αὕτη ἡ λέξις μεταφορικῶς εἴρηται· καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προπετεῖς ἀνθρώπȣς λέγομεν τȣ̀ς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιρȣ̃ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι.

b Πνεῦμα) νῦν ἡ ἀναπνοή· δι' ὧν φησὶ, Πνεῦμα, πυκνὸν μὲν ἐὸν, πόνον σημαίνει.

Περι-

[1] οἰνάδος quaedam exempl. ap. Hipp.

t. Aliqui codices habent οἰνάδος. EUST.

u. Libro de sterilibus p. 297. v. 43. de subdititiis ad osculum vterorum durum: Οἴνῳ ἀνθοσμίῃ vino odorato diluito, et ad vnguenti formam reducito. EUST. Hes. interpretatur εὔπνȣς καὶ ἄνθος ἔχων, et ἡδυσμενὸς ἀπὸ βοτάνων. Vide Foes. p. 60. in voce, ἀνθίνην οἶνον.

x. Vide Hipp. ἐν τῷ πρεσβευτ. Epist. p. 541. 7. et p. 19. 42.

a. Pro praecipite et proteruo sumitur, libro de medico p. 12. v. 33. Τὸ γὰρ προπετὲς, promptitudo temeraria, et facilitas contemnentur, etiam si valde commoda existant. Sic vertit Germanus interpres. Quarto de morb. vulg. p. 333. v. 23. de quibusdam aegrotis: Καὶ ταχυγλωσσότεροι προπετέως, et lingua citiore, ac volubiliore praediti, proterue. Pro prono autem vsurpatur haec vox in primo de morbis muliebribus p. 251. v. 45. Iubeto lectum ad caput sublimem habere, vt decliuis sit in pedes, animaduersione habita, ne προπέτης prona sit homo ipsa. Primo progn. t. 15. p. 402. v. 14. Si vero etiam προπέτης pronus fiat, et de lecto ad pedes delabatur, magis horrendum est. Quam sententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 30. Primo de art. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim προπέτης pronum est brachii caput in anteriorem partem. Et libro secundo t. 18. p. 480. v. 37. de luxatione maxillae: Nam his genae

Οἰάδος) Bryoniae dictae. Est autem vitis agrestis species.

Οἶνος ἀνθοσμίας) odoratum et suaue, vt Aristophanes in Ranis, et in Cerealia celebrantibus.

Ὄργια) mysteria.

PRINCIPIVM Π.

Προπέτης) praeceps. Et haec dictio metaphorice dicta est; etenim homines in viuendo προπετεῖς appellamus, qui se ipsos non continent, et quasi ante tempus actionibus sese accingunt.

Πνεῦμα) nunc respiratio; ex his, quae dicit, πνεῦμα respiratio densa existens laborem significat.

Περι-

genae προπετεστέραι promінentiores sunt, sed indistorte. Sic vertit Germanus interpres. Et libro tertio t. 8. p. 484. v. 10. de gibbositate spinae: Sed et iuxta magnum verticulum, ceruicem repandam habere coguntur, vt ne caput ipsis προπετὴς pronum sit. EUST. V. Foes. p. 532. Hesych. exponit προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ. Celsus vero L. II. c. 6. *vbi deorsum ad pedes subinde delabitur.*

b. Galenus in Exeg. in expositione dictionis πνευματώδης dicit saepe spirandi difficultatem πνεῦμα vocare Hippocratem. Libro de morbo sacro p. 126. v. 12. Aeger mutus factus πνεῦμα spiritum non trahit, sed πνεῦμα spiritus quiescit. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 32. p. 369. v. 40. Et πνεῦμα spiritus densior fiet. In cuius com. Galenus inquit, totam respirationem πνεύματος spiritus nomine vocasse, vt in praesagiis et epidemiis. Quarto aphorismorum t. 68. p. 395. v. 23. In febribus πνεῦμα spiritus offendens, malum. Quem locum exponens Galenus ait: πνεῦμα spritum intelligendum nunc esse ipsum dicere, sicut etiam in prognostico, respirationem. Primo prorrh. com. 1. t. 24. p. 409. v. 27. Et com. secundo t. 4. p. ead. v. 44. et t. 55. p. 410. v. 43. et 44. Respirationis etiam differentiae eadem voce ab Hippocrate explicantur. Primo prognostic. t. 24. p. 402. v. 30. Πνεῦμα δὲ πυκνὸν, spiritus autem densus, seu frequens, dolorem significat: Quae verba ab Erotiano adducuntur. Tertio de morb.

c [1] Περιεκτικὸν) σωτήριον.

d [2] Πελάσει) [3] ἐγγίσει. Πέλας γὰρ τὸ ἐγγὺς [4] λέγεται.

e [5] Προαπαυδησάντων) [6] προαναφωνησάντων. Ἐξ ȣ̓ δηλȣ͂ται τὸ κεκακωμένον τῆς δυνάμεως. Φησὶ γὰρ, Προα-

[1] περιεστηκὸς aut περιεστηκῶν, *Foes. ex coni.* περιεθικὸν *vulgg.* [2] πελαγίσει *vulgg. vitiose.* [3] ἐγγύσει *MS. D.*

morb. p. 162. v. 33. et p. 164. v. 43. Libro de internis affect. p. 198. v. 43. Primo de morb. muliebr. p. 241. v. 40. Et libro secundo p. 282. v. 45. Secundo de morb. vulgaribus sect. 3. p. 315. v. 25. et 38. Πνεῦμα ὑπόπυκνον. Et libro septimo p. 354. v. 38. Πνεῦμα σμικρῷ πυκνότερον, spiritus paulo densior. Primo de morbis vulg. com. 3. t. 28. p. 310. v. 20. et 30. Πνεῦμα ἀραιὸν spiritus rarus. Et libro secundo sect. 2. p. 314. v. 3. Πνεῦμα δὲ τȣτέοισιν ȣ̓ πάνυ μετέωρον, spiritus autem his non valde sublimis. Et libro septimo p. 356. v. 11. Πνεῦμα πρὸς χεῖρα πονηρὸν, ȣ̓ πυκνὸν, ȣ̓ δὲ μέγα, spiritus ad manum malus, non densus, neque magnus. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 2. Θολερὸν πνεῦμα turbidus spiritus. In cuius com. Galenus inquit: Turbidum spiritum, veluti iam antea, ambiguum habere intellectum, reperiri. At in ea quidem dictione, turbidum spiritum ab eo de exspiratione dictum esse, vt enarratum est, verisimile videri. Nunc autem et ipsum de ructibus dictum esse, quosdam nos existimare iubere, quo modo alios de flatibus. EUST. V. Foes. p. 516.

c. Hanc vocem non reperio, sed in ea significatione, περιεστικῶς, legitur in secundo prognost. t. 65. p. 406. v. 16. Ὑπηρετῆται δὲ περιεστικῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων τῶν περιεστικῶν σημείων. Indicatur autem superstes futurus ab omnibus reliquis salutaribus signis. EUST. Corrupte sic legitur apud Erotianum. Περιεκτικὸς enim est a περιέχειν, continere, ac proin continens notat, a qua notione explicatio Erotiani plane abit. [Corrigendum puto: Περιεστικόν· σωτήριον. Aegri qui a morbo conualescunt περιεῖναι et περιγίνεσθαι superesse dicuntur Hippocrati: hinc σημεῖον περιεστικὸν est *signum hominem superfuturum*, monstrans vnde bene σωτήριον seu salutare exponitur. Sic p. 43. 12. ὑπηρετῆται δὲ περιεστικῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων τῶν περιεστικῶν σημείων. Locus vero, in quem hic digitum intendit Erot.

Περιεκτικὸν) salutare.

Πελάσει) appropinquabit. Πέλας enim prope dicitur.

Προαπαυδησάντων) prius deficientium, ex quo declaratur virium debilitas. Inquit enim, προαπαυδησάντων

[4] λέγονται MS. D. [5] προαπωδησάντων MS. D. [6] προαποφωνησαντων Foes.

Erot. est p. 41. 31. πτύελον ξανθὸν — — ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς νόσε πτυόμενον περιεστηκὸν καὶ κάρτα ὠφιλέει. Vbi pro περιεστηκὸν lege περιεστικόν. HER. Vide Foes. p. 495. Hesych. interpretatur τὸ περιέχον, ἢ ὑπερόχον.

d. Primo de morb. mul. p. 247. v. 42. de grauida: Maxime vero frequenter respirat, vbi partus πελάζῃ appropinquat. Infra rursus ab Erotiano haec ponitur dictio. EUST. Vocem πελάσει quin recte retulerim ad p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi, καὶ ταῦτα ποιέων τῷ φθινοπωρῳ προσπελάσῃ: sed notat Foesius Galenum legisse πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem priora corrigo; πελάσῃ. ἐγγίσῃ. Et sane saepius in Hippocrate obseruare est; alios composita voce scripsisse, quae alii simplici efferebant: sic eodem hoc progn. p. 36. 3. Erotianus in suis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. Vide Foesium. HER. Vide Foes. p. 491. Hes. quoque ἐγγίζειν, πλησιάζειν.

e. Erotianus hanc vocem exponens dicit significare προαναφωνησάντων, sed meo quidem iudicio scribendum est προαποφώνησαντων, quae vox significat praedefatigatorum. Locus ab Erotiano adductus, est in primo prorrh. com. I. t. 8. p. 409. v. 9. Αἱ προαπαυδησάντων praedebilitatorum deliria pessima, in cuius com. Galenus ait: Magnitudinem quamdam in virtutis debilitate ostendit nomen προεξαδυνατησάντων, id est praedebilitatorum, propter adiunctam ἐξ praepositionem nomini huic προαδυνατήσαντων, quod etiam per se sufficientem virtutis laesionem ostendit, atque in exemplaribus quibusdam ita scriptum reperitur. Codex Vatic. habet αἱ ἀπαυδησάντων. Repetit haec eadem verba Hippocrates, in coac. praenot. p. 426. v. 38. de notis delirii, in quo loco habetur προεξαδυνατησάντων, pro qua voce, nisi obstaret Galeni auctoritas, reponerem, ab Erotiano admonitus, προαπαυδησάντων. EUST. V. Foes. p. 70.

Προαπαυδησάντων παραφροσύναι f [1] κάλλισαι. Ἀντὶ τȣ̃, ἐπ' ἀσθενεῖ τῇ δυνάμει γενόμεναι φρενίτιδες καλόν.

g Παρενεχθέντι) [2] ὑπονεχθέντι εἰς παρακοπήν.

h Παρακρȣστικὸν) παρακοπτικόν. Παρακρȣ́ειν γὰρ κυρίως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐπ' ὀλίγον παραφρονεῖν.

i [3] Πεπασμοὶ) κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν [4] ἀκροδρύων εἴρηται, ὅταν ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ [5] γίγνωνται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σωμάτων, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι.

Πινώ-

[1] κάκισαι *MS. D. et sic Steph. quem imitatur Chart.* [2] ὑπενεχθέντι *vulgg.*

f. Habetur in quibusdam codd. κάκισαι pro κάλλισαι: sed vocem seq. in expos. Erotiani καλὸν non κακὸν iidem habent. Atqui non dubium est, quin si κάκισαι in textu Hippocratis scribatur, in expositione κακὸν itidem scribendum sit. Legitur autem κάκισαι in vulg. edd. Hippocr., quibus assentitur Galenus hunc locum citans. Sed et hoc notandum est, pro προαπαυδησάντων ibidem esse προεξαδυνατήσαντων, et hanc quoque lectionem a Galeno agnosci atque adeo explicari. ST.

g. Quarto de morb. vulg. p. 329. v. 29. Primus, qui παρενεχθεὶς fuit delatus adolescens, huic vrina pura tenuis. Primo prorrh. com. 1. t. 21. p. 409. v. 25. de alui excrementis. Si cum lumbi antea doluerint, et παρενεχθέντι mente emotus fuerit. Quam sententiam repetit in coac. praenot. p. 443. v. 31. EUST.

h. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 31. p. 344. v. 3. Oculi audacia, παρακρȣστικὸν delirii signum est. Et com. 3. t. 36. p. 346. v. 17. Sputa rotunda, παρακρȣστικὰ delirium significant, velut in pleno. Quam sententiam repetit com. 6. t. 19. p. 384. v. 27. de illo in Plinthio. Galenus vero in eius loci expositione inquit: Hic pro delirio (quod παράκρȣσις dicitur) non esse intelligendam phrenitidem; quando ipsum Hippocrates numquam phrenitida vocet: sed tum denique, quum mens de suo statu deturbata est, aut furore correpta. Et com. eod. t. 11. p. 348. v. 16. Turbationes, transitus: Nam παρακρȣ́σι mente motis dolores laterum desinunt. Primo prorrh. com. 1. t. 11. p. 409. v. 13. de faucium affectione: Παρακρȣστικὰ mentis emotionem

των παραφροσύναι κακισαὶ, hoc eſt, Phrenitides, quae fiunt viribus defatigatis, peſſimae.

Παρενεχθέντι) in mentis alienationem inducto.

Παρακρουστικὸν) quod hominem de mentis ſtatu deiicit. Παρακρούειν enim veteres dicebant breui tempore delirare.

Πεπασμὸς) proprie de arborum fructibus dicitur, quum ex immaturitate maturitatem ſunt conſequuti. Improprie vero de noſtris corporibus, quum ſucci ſunt concocti.

Πινώ-

[3] πεπασμὸς Euſt. Iunta, Foeſ. et vulgg. [4] ἀκροδρίων MS. D. [5] γιγνόνται MS. D.

nem portendunt. Et t. 19. p. ead. v. 21. Αἱ παρακρούσιες vacillationes mentis cum voce clangoroſa. In coac. praenot. p. 429. v. 31. Sonitus aurium, cum viſus hebetudine et narium grauedine παρακρουστικὸν mentem emouet, et ſanguinem profundit. Et p. 433. v. 12. Affectiones ex lumbis, ad collum et caput tranſeuntes, leuis ſiderationis modo reſoluentes, conuulſoriae, παρακρουστικὰ, mentis emotoria ſunt. EUST. V. Foeſ. p. 480.

i. Primo de humor. t. 2. p. 114. v. 28. Ducendus eſt, (ſcil. humor) qua repit per conuenientes ac commodas regiones, exceptis iis, quorum πεπασμοὶ, maturationes ex tempore contingunt. Et t. 3. p. ead. v. 29. Οἱ πεπασμοὶ, maturationes extra aut intro repunt, aut alio, quo oportet. In cuius com. Galenus inquit: Quum dixerit, niſi quorum maturationes, id eſt, πεπασμοὶ a temporibus exiſtunt, merito quorſum concoctiones vergant, hic ſubiunxit. Et paulo poſt: Sciendum eſt autem morbi πεπασμὸν maturationem eſſe concoctionem quamdam eorum, quae praeter naturam ſunt: ipſam vero concoctionem eſſe deductionem quamdam eius, quod concoquitur, in naturam concoquentis. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 27. p. 302. v. 20. His neque modice πεπασμὸς concoctio aderat. Et com. 2. t. 45. p. 304. v. 18. Πεπασμοὶ concoctiones celeritatem iudicationis, et ſecuritatem ſanitatis ſignificant. Et libro tertio, com. 3. t. 25. p. 322. v. 23. Quibus enim ad ſuppurationem talium πεπασμὸς maturatio peruenit, horum plerique ſeruabantur. Et t. 61. p.

T 323.

[k] Πινώδεσι) ῥυπαροῖς. Πίνος γὰρ ὁ ῥυπός. Καὶ Πινηρὰ ἔρια ὅταν φῇ, τὰ οἰσυπηρὰ ἀκουστέον, ἐν ἐνίοις δὲ ὑπομνήμασιν εὕρομεν πίνον λεγόμενον τὸν [l] σπίλον.

[m] Πρὸ τοῦ ἦρος) ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἦρος ὁρᾶν. [n] [1] Πῦρ) τουτέστιν ὁ πυρετός. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Πλά-

[1] Πῦρ, *hic inchoant nonnulli nouum canonem, Eust. Iunta et vulgg. apud Steph. priori adhaeret, ex operarum mendo.*

323. v. 21. de vrinis: Neque enim crassitudinem, neque πεπασμοὺς concoctiones, neque purgationes bonas habebant. Et t. 73. p. 324. v. 38. Neque aliqua sputorum πεπασμὸς concoctio fiebat. Et libro sexto, com. 3. t. 11. p. 345. v. 32. Quidquid suppuratur, non reuertitur: ipsa enim πεπασμὸς concoctio et iudicatio simul et abscessus. Et com. 5. t. 6. p. 347. v. 24. Morbi connutriti in senecta, et per πεπασμὸν concoctionem, et per solutionem, et per rarefactionem desinunt. EUST. Vide Foes. p. 492. Pro πέπανσις haec vox posita.

k. Secundo de hum. t. 34. p. 116. v. 14. Sed et quae in lanis πινώδεσι ab ouili succidis adhibentur. Secundo de morbis mul. p. 284. v. 26. Postea εἰρίῳ πινωδεστάτῳ succidissima lana fricet, et cum aqua colluat, tingat autem πινῶδες εἰρίον lanam succidam melle. EUST. Vide Foes. p. 509.

l. Suida exponitur ῥύπος μιασμὸς, et Hesychio ῥύπος ἱματίου.

m. Hunc locum Erotiani esse deprauatum, exempla, quae adducuntur, aperte ostendunt. Restitui vero hoc modo debere puto: Πρωῒ τοῦ ἦρος: ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἔαρος, hoc est, pro, ante ver. Dictio autem ὁρᾶν, quae videre significat, superflua videtur. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 9. p. 301. v. 46. Πρωῒ μὲν τοῦ ἦρος, ante ver quidem ex priore statu, subcontrario et aquilonio flante, paucis obortae sunt febres ardentes. Et com. 2. t. 5. p. 302. v. 49. Et t. 61. p. 304. v. 41. Et libro tertio com. 3. t. 9. p. 322. v. 7. Et t. 33. p. ead. v. 36. Et t. 66. p. 323. v. 35. Et primo de morb. vulg. com. 1. t. 17. p. 302. v. 6. Πρωῒ τοῦ θέρεος, at vero ante aestatis initium. EUST. In quibusdam exemplaribus scriptum est, Πρὸ τοῦ ἦρος ὁρᾶν πῦρ, quae lectio non minus quam nostra deprauata est. Quod autem ad πῦρ attinet, Galenus non simpliciter πυρετὸν significare tradit, sed τὸν σφοδρὸν,

siue

Πινώδεσι) ſordibus. Πίνος enim ſordes, et Πινηρὰ ἔρια quum inquit, ſordidas lanas intelligere oportet. In nonnullis vero commentariis πίνον ſcriptum inuenimus, quod maculam ſignificat.

Πρὸ τοῦ ἦρος) pro Ante ver ὁρᾶν videre.

Πῦρ) id eſt, febris. Attica autem vox eſt.

ſiue τὸν σφοδρότατον πυρετόν: vtramque enim apud eum reperio, diuerſis in locis. Quin etiam alicubi τὸν ἰσχυρὸν πυρετόν, alicubi τὸν πυρωδέστατον exponit. Nec vero carere Galenum ratione exiſtimo, nam quum πυρετὸς diminutiuum ſit a πῦρ, ſignificantius eſſe πῦρ, quam ſuum diminutiuum πυρετὸν par eſt. ST.

n. Sumitur haec vox pro febre, febre vehementi, et pro calore. Tertio de morb. vulg. com. 1. t. 15. p. 319. v. 30. Cum occaſione vero πῦρ febris corripuit. In cuius com. Galenus ait, πῦρ ignem appellare febrem. Et com. 2. t. 2. p. 320. v. 18. In qua ſignificatione ſumitur libro de gland. p. 56. v. 28. Primo de morbis p. 131. v. 9. Et libro ſecundo p. 148. v. 21. Et p. 149. v. 20. Et libro tertio p. 164. v. 22. Et libro quarto p. 166. v. 19. Et p. 171. v. 28. et 30. Libro de affection. p. 181. v. 38. Libro de nat. mul. p. 214. v. 2. Primo de morb. mul. p. 232. v. 22. Et p. 239. v. 33. 38. 49. Et p. 242. v. 23. 34. Et p. 243. v. 10. 19. Et libro ſecundo p. 265. v. 23. Et p. 268. v. 4. 25. 32. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 23. p. 309. v. 10. Pro febre vehementi vſurpatur haec vox: Primo de morb vulg. com. 3. t. 19. p. 307. v. 46. Πῦρ febris corripuit. In cuius com. Galenus inquit, πῦρ, id eſt, ignis eum corripuit. Ita ſuo more febrem vehementiſſimam nominare ſolet. Et t. 21. p. 308. v. 28. Πῦρ febris vehemens. In quo loco rurſus Galenus ait, πῦρ, id eſt, ignem, ab ipſo febrem ardentiſſimam nominari. Et t. 24. p. 309. v. 29. Et t. 25. p. ead. v. 37. Et t. 30. p. 310. v. 43. Et libro tertio com. 1. t. 5. p. 319. v. 13. Et libro quinto p. 339. v. 47. Pro ſignificatione caloris reperitur haec vox. Libro de nat. mul. p. 214. v. 25. de vtero prolapſo: Πῦρ calor habet pudenda. Libro de ſteril. p. 299. v. 18. Si vteri extra naturam progreſſi fuerint, πῦρ calor habet maxime pudenda et ſedem. EVST.

° Πλάδος) οἷον ἔκχαυνος καὶ ὑπόσομφος καὶ δίυγρος τῆ σώματος διάθεσις, καὶ μὴ ϛερεᾷ κεχρημένη σαρκί.

p [1] Πρωϊαίτερον) [2] περὶ τῆ δέοντος καιρῆ.

q Παρελύθη) παράλυσιν κυρίως καλεῖ τὴν περὶ τὸ δεξιὸν μέρος τῆ σώματος μάλιϛα γιγνομένην.

r [3] Παλιγκοτωτάτοις) φιλυποϛρόφοις νοσήμασι.

Πέ-

[1] προϊαίτερον *MS. D.* [2] πρὸ *Foes.*

o. Libro de gland. p. 56. v. 36. Et ſic πλάδος nimia humectatio non eſt in corpore. Et v. 37. Non ſtatim πλάδος nimia humectatio non eſt in corpore. Et v. 37. Non ſtatim πλάδος nimia humectatio inde ſucceſſerit. Et p. 57. v. 5. de glandulis inteſtinorum: Et poſcuntur πλάδον humectationem nimiam ex inteſtinis exprimentes. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 11. p. 303. v. 7. Omnibus vndiquaque multa πλάδος humiditas. In cuius com. Galenus inquit: Superuacaneam humiditatem appellare πλάδον conſueuiſſe. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 22. de vino aquoſo: Illud enim πλάδον humiditatem in ſuperno ventre inducit, et flatum in inferno. Quem locum Galenus exponens, ait: Adieciſſe vinum dilutum πλάδον, id eſt, humiditatem, infirmitatemque in ventre ſuperiore facere. Et libro tertio t. 32. p. 375. v. 24. Inteſtini tamen infernam partem πλαδαρώτερον humectiorem facit. Vbi rurſus inquit Galen. Humiditatem, quae innaſcitur partibus, praeterquam quod ſecundum naturam ſunt, πλάδον appellari ab Hippocrate, notum eſſe. Tertio de fract t. 19. p. 466. v. 39. Frequentius igitur deligare oportet ob πλάδον nimiam humiditatem. Galenus autem in expoſitione dicit: humoris abundantiam (vt ſolitus eſt,) appellat πλάδον, ſeu tenui habitu ſit, ſeu craſſo, quale nunc eſt pus. EUST. Vide Foeſ. p. 511.

p. Aliqui codices habent προϊαίτερον, quam lectionem non probo. Secundo de morbis vulg. ſect. 1. p. 311. v. 36. de circuitibus et iudicationibus: Si πρωϊαίτερον citius accedant, aut non. Et v. 40. Fortaſſis autem et ex aliis communibus rebus, quae quidem πρωϊαίτερον citius fiunt, breuiora ſunt. Et libro quarto p. 330. v. 15. Ceterum ad principia, conſiderandae ſunt etiam exacerbationes, et an πρωϊαίτερον citius redeant. Et p. 333. v. 40. Vigoris morborum, et ad iudicationem, et quoti-

Πλάδος) quasi mollis et laxa, et humida constitutio corporis, cuius nulla pars carnis est solida.

Πρωϊαίτερον) ante opportunum tempus.

Παρελύθη) proprie appellat παράλυσιν eam, quae maxime in dextra corporis parte fit.

Παλιγκοτωτάτοις) aegritudinibus, quae facile revertuntur.

[3] παλιγκοτάτοισι vitiose ap. *Hipp.*

quotidie, et an πρωϊαίτερον citius fiant, an serius. Et libro sexto com. 6. t. 25. p. 348. v. 36. Et eorum, quae per annum fiunt, tempore quodam anni πρωϊαίτερον praecociore, vel citius, veluti pustulae et huiusmodi. Simile enim est in his, quae quotidie πρωϊαίτερον citius aut serius accipiuntur. EUST. Vide Foes. p. 540.

q. Quarto de morb. vulg. p. 334. v. 5. de Amyntae filio: Ambo παρελυθέντες μοῦνον τὴν δεξιὴν, sola dextra resoluti. Et libro quinto p. 336. v. 49. de Theophorbi filio: Reliquum corpus frigidum erat, et totus παρελύθη resolutus est. Et libro sexto com. 8. t. 16. p. 350. v. 35. de aetatum distinctione: Veluti si παρελύθη resolutus est hyeme. EUST. Vide Foes. p. 586.

r. Ionicum et valde poeticum vocabulum est, significat autem iracundum, vindicem et horribilem. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 17. de inflammatione vteri: Si vero quid corruptum fuerit, ac παλιγκοταίνῃ vitiatum recruduerit, febris corripit acuta et magna. Secundo de morb. vulgar. sect. 2. p. 314. v. 5. de angina: At παλιγκοτάτοισι recrudescentibus, ex his parum quiddam tempora calida, etiam si alias non febricitarent. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Atque horum quibusdam paululum dolores exasperabantur, quibus tempora incalescebant. Pro qua voce reponerem παλιγκοτωτάτοισιν, vt Erotiani codex habet, quam lectionem Galenus comprobat; quarto de loc. affect. t. 3. vbi Hippocratis orationem ex secundo de morb. vulgar. sumtam transscribit. Secundo de fract. t. 28. p. 461. v. 11. Signa porro, an παλιγκοταίνει recrudescant, aut non, haec sunt. In cuius com. Galenus ait: Malos affectus, qui recrudescunt, vocat παλίγκοτα παθήματα, et παλιγκοταίνειν dicit, quasi mala rursus fieri. Et libro tertio t. 33. p. 468. v. 7. de fract.

[s] Πέπλος) βοτάνης εἶδος, ἣν ἔνιοι Πέπλιον ὀνομάζουσιν. Οἱ δὲ Σύμφυτον.

[t] Πτερυγώδεες) οἱ μακροτράχηλοι καὶ ἐπιπολὺ [1] πλατέα ἔχοντες τὰ στήθη καὶ ἐξέχοντα.

[u] Παρέλεγε) παρέκοπτε.

[x] Πνεῦμα [2] μινυνθῶδες) τὸ ἀσθενὲς καὶ ὀλίγον.

[y] Πρόσω) ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.

[z] [3] Παρθένον) παρθένον νῦν τὴν θυγατέρα λέγει.

Πόνος

[1] ἀπλατέα *MS. D.* [2] μινυθῶδες, *rectius Foes.*

fract. cum vlceribus: In totum enim tertia aut quarta dies in plerisque vulneribus παλιγκοτήσιας recrudescentias pariunt. Secundo de art. t. I. p. 479. v. 16. Παλιγκοτώτατον, recrudescit autem maxime cubiti gibbus, febribus, doloribus, nausea, et vomitu meracae bilis. Quam sententiam repetit in mochlico p. 507. v. 20. EUST. V. Foes. p. 477.

s. Galenus in Exeg. habet πέπλιον, quod et πέπλις, et portulaca agrestis. Item πέπλος idem et humilis ficus, et papauer spumeum, et succus papaueris, scilicet μηκώνιον. Dioscorides lib. IV. c. 162. et 163. idem dicit. Libro de superfoet. p. 51. v. 40. de ore vteri emolliendo: Herbam, quae πέπλος appellatur. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 40. de Scopa: Πέπλος peplus sibi data, e praecordio quidem depulit, transiuit aut nihil. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. I. p. 370. v. 45. Aluum mollire oportet, aut veratro nigro, aut πεπλίῳ, peplio. Et v. 46. Admisceas vero πεπλίῳ peplio succum silphii. Et v. 47. Ducit autem nigrum veratrum melius, et ad iudicationem commodius πεπλίου quam peplium. Πέπλιον δὲ peplium autem veratro flatus magis erumpere facit. EUST. V. Foes. p. 493.

t. Galenus primo de morb. vulg. com. I. in expos. t. 18. inquit: Qui thorace tam angusto restrictoque sunt, vt a tergo in morem alarum scapulae promineant, hos πτεριγώδεις quasi alatos appellant. Et libro tertio com. 3. t. 70. p. 324. v. I. de tabidis: Πτεριγώδεες scapulas alarum modo prominentes habentes. Et libro sexto com. 3. t. 13. p. 345. v. 34. Flatuositas simul causa est τοῖσι πτερυγώδεσι in his, qui scapulas alarum modo eminentes habent. Vaticanus et Galeni codex habent πιτυρώδεσι furfurosis. Galenus in com. dicit, nonnullos veterem scripturam com-

Πέπλος) herbae species, quam nonnulli πέπλιον appellant: nonnulli vero σύμφυτον.

Πτερυγώδεες) qui procero sunt collo, et vt plurimum habentes satis lata et eminentia pectora.

Παρέλεγε) delirabat.

Πνεῦμα μινυνθῶδες) debilis et paruus.

Πρόσω) id est, ante.

Παρθένον) nunc παρθένον filiam interpretatur.

[3] παρθένη MS. D.

commutasse, et ita scripsisse: Flatuosum simul causa est πτερυγώδεσι alatis. Nostis autem hoc esse in medicorum more positum, vt πτερυγώδεις alatos eos vocent, qui instar alarum ouium scapulas prominentes retrorsumque reflexas habent. Et t. 18. p. 345. v. 40. Quaecumque πτερυγώδεες scapulas alarum modo eminentes habent. Aduertendum est, secundam syllabam in aliquibus locis per υ, in aliquibus per ι scribi. EUST. Vide Foes. p. 540. et Aretaeum de signis morborum acut. L. I. c. 8.

u. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 24. p. 309. v. 34. de Metone: Post iudicationem in somnis παρέλεγεν delirabat. Galenus in com. ait, dixisse παρέλεγε delirasse, hoc est, nugatum esse. Et libro tertio com. 2. t. 8. p. 321. v. 28. Quinta omnia exacerbata sunt, multa παρελέγε delirabat, seu obloquuta est, et rursus breui resipiscebat. Et com. 3. t. 73. p. 324. v. 39. Soporosa, rursus παρέλεγε delirabat, et breui resipiscebat. Et t. 74. p. 325. v. 9. et 12. de Pythione: Septima noctu turbatio multa, παρέλεγε delirabat. EUST. Vide Foes. p. 481.

x. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 325. v. 10. de Pythione: Vocis interceptio, tenuis, πνεῦμα, καὶ μινυθῶδες spiritus, et imminutus. Ita scribitur in impressis codicibus, deestque ν in secunda syllaba. EUST. Vide Foes. p. 415. in voce μινυθεῖν, et Hom. in Iliad. α. v. 352.

y. Galenus in expos. t. 26. libri tertii aphorismorum inquit: Nominauit autem hanc partem Hippocrates, non πρόσω anteriorem, sed interiorem. EUST. Vide Foes. p. 537.

z. Saepe pro virgine, nonnumquam etiam pro filia ab Hippocrate vsurpatur. Libro de medico p. 12. v. 39. de medicis: Et omni hora vxoribus, παρθένοις virginibus, et opibus

[a] Πόνος καταιγίζων) ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς ἐμπίπτων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Καταιγίδος, ἥτις ἐστὶ βιαία καὶ αἰφνίδιος ἀνέμου ἔμπτωσις.

Πτοιώ-

bus maximi pretii illi occurrunt, ſic vertit Germanus interpres, rectius tamen iudico, dixiſſet ſiliabus. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 7. Contigit autem maxime παρθένοισι virginibus antiquis. Et v. 18. Παρθένον virginem vero perſuadeto, vt viro cohabitet. Quinto de morb. vulg. p. 337. v. 40. In Lariſſa παρθένος virgo, quae ſanguinem vomuit non multum. Et p. 339. v. 45. Παρθένος filia illa pulchra Nerii, annorum viginti. Vbi notandum, Calvum abſurde admodum, ἡ καλὴ dictionem vertiſſe pro nomine proprio, quaſi Ἡκαλὴ eſſet Hecale. EUST. Vide Foeſ. p. 488.

a. Quae ad huius vocis intelligentiam pertinent, infra a me ſcribuntur, in annotatione dictionis πονοὶ σιτίων. EUST. Reſpicitur ad hiſtoriam epid. L. V. p. 1155. F. quae ſic narratur: Ὁ Ἐνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγεὶς ὄπισθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος, τὸ μὲν ἕλκος ἄπονος. Τρίτῃ δὲ γαστρὸς ὀδύνη δεινή. Οὐχ ὑπεχώρεε κλυσθέντι δὲ κόπρος ἐς νύκτα. Οὐ κόπος διαλιπὼν, ἕδρη εἰς τοὺς ὄρχιας. Τετάρτῃ καὶ ἥβην καὶ κοιλίην πόνος κατεῖχε. Ζῶν ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο χολώδεα ἤμεσε κατοκορέα. Ὀφθαλμοὶ, οἷοι τῶν λιποθυμεόντων. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν. Repetuntur haec, ſed lectione aliquoties diuerſa, L. VII. p. 1218. B. vnde primo pro Ἐνιήτης legendum Αἰνιήτης, vt recte ibi edidit Foeſius, quamuis teſtetur libros habere Γενιήτης. Eſt autem Αἰνιήτης, Ionice pro Αἰνιάτης, quod Galenus in Exegeſi agnoſcit, neglecto auctoris dialecto. Paulo poſt ibi legitur ἐς τοὔπισθεν τοῦ πλευροῦ, et dein τὸ μὲν ἕλκος ἄπονον; quod praeſero. Sed maioris momenti eſt, quod pro ὀδύνη δεινὴ L. VII. legatur ὀδύνη σμικρή: vbi haereo plane, nec quid eligendum ſit, pro certo affirmauerim. Puto tamen verius eſſe τὸ δεινή; quum enim ex progreſſu hiſtoriae liqueat, hominem breui vehementiae mali ſuccubuiſſe, grauiſſima quoque fuiſſe omnia ſymptomata coniicere licet. Poſt ex L. VII. legere malim κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα, κόπρος ἦν. At illud, quod ſequitur, καὶ ὁ πόνος διέλιπεν, pugnat rurſus cum iis, quae L. V. leguntur, οὐ κόπος διαλιπών; vnde retinendum videtur, ὁ κόπος διαλιπών, vel ſi mauis διέλιπεν.

Sed

Πόνος καταιγίζων) id est, labor vehementer irruens. Dictus est autem ἀπὸ τῆς καταιγίδος, quae est violentus, et repentinus venti impetus.

T 5 Πτοιώ-

Sed oculos maxime feriunt ea, quae sequuntur: ἕδρη εἰς τοὺς ὄρχιας, pro quibus L. VII. habetur, ἕδρη ἔξω ἐς τὰς ὄρχιας. Pessime hoc aliqui vertunt: *sedes extra in scrotum prolapsa est:* quod an vmquam factum sit, vel fieri possit, ipsi viderint. Notat autem Foes. p. 1156. et in oecon. voce ὄσχεον veterum exemplarium lectionem ipsi esse ἐς τὰς ὄσχιας. Ὄρχιας igitur ab ipsius interpolatione est: sed debuerat omnino rescribere τοὺς ὄσχιας, vt L. V. Ego vero dubito, an non aliud quid lateat, et rescribendum sit, ἕδρη ἔξω ἐς τὰς ὀσφύας. Sic vero legendo ἕδρη erit intelligendum non de ano, eiusque prolapsu, sed de sede doloris, se maxime in lumbis figente, quod probabile admodum propter viciniam vulneris. Sequitur dein: τετάρτῃ καὶ ἥβην καὶ κοιλίην πόνος κατεῖχε. Ζῶν ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο, sed legendum certissime L. VII. τετάρτῃ καὶ ἐς ἥβην καὶ κοιλίην πόνος καταιγίζων ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο. Vox scilicet καταιγίζων librariis ignota, in κατεῖχε ζῶν abiit; quod vidit Lindanus, et in textu reposuit veram lectionem, melius profecto, quam quod antecedentia sic refingit: ἕδρη (ἕξιεν) ἐς τοὺς ὄρχιας τετάρτῃ. Ceterum ad binos hoc locos referri potest Erotiani Glossa: πόνος καταιγ. κ. τ. Pertinet autem reuera ad L. V. vt liquet ex vocabulis, quae sequuntur apud Erotianum Πτοιώδεσι, quod legitur epid. L. VI. p. 1170. E. πόνοι quod habetur ibid. p. 1190. B. et περιμάδαρα ἕλκεα, quod pertinet ad eumdem librum p. 1199. C. Quum igitur πόνος καταιγίζων haecce praecedat, liquet Erotianum id L. V. reperisse. Denique L. VII. legitur: χολώδεις ὀφθαλμοὶ, καὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων: vbi prior vox certissime corrupta est, et hinc forte L. V. excidit. Notat Foesius meliores libros habere χολώδεες, quod tamen nec ipse probauerim, corrigendum puto: ἀχλυώδεες οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων: quippe ἄχλυς notat *caliginem oculis offusam,* hinc ἀχλυώδεες ὀφθαλμοὶ sunt *oculi tenebricosi*, ac naturali suo vigore ac splendore orbati. Vide Erotianum in ἀχλυῶδες, et Foes. oecon. in ἄχλυς. Facile vero ἀχλυώδεες in χλοώδεις abire potuit, detrita prima litera ob α antecedentis vocis finale. Donec igitur certiora discam, totum locum ita conceperim:

Ὁ

[b] [1] Πτοιώδεσι) τὴν Πτοίαν οἱ μὲν δέχονται τὸν κίνδυνον· οἱ δὲ, τὴν ταραχήν. οἱ δὲ, τὸν φόβον.

[c] Πόνοι) αἱ ἐνέργειαι.

[d] [2] Περιμάδαρα ἕλκεα) [3] αὔτυφα καὶ ἀνώμαλα.

[e] Προσάρματα) τροφαί.

[f] Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν) ὁ πόνος τρία σημαίνει, ἐνθάδε μὲν [4] τὴν γυμνασίαν, [5] ἔνθα φησὶν, Ἄσκησις ὑγι-

[1] πτυώδεσι vulgg. πτοώδεσι ap. Hipp. [2] περιμάδηρα et περιμαδέα ap. Hipp. [3] ἄτυφα MS. D. ἄτροφα quaedam exempl. et Chart.

Ὁ Αἰνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγεὶς ἐς τοὔπισθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Τὸ μὲν ἕλκος ἄπονον. Τρίτῃ δὲ γαστρὸς ὀδύνη δεινή. Οὐχ ὑπεχώρεε. Κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα κόπρος. Ὁ κόπος διέλιπεν. Ἕδρη ἐς τὰς ὀσφύας. Τετάρτῃ καὶ ἐς ἥβην καὶ κοιλίην πόνος καταιγίζων. Ἀτρέμεειν οὐκ ἠδύνατο. Χολώδεα ἤμεε κατακορέα. Ἀχλυώδεες οἱ ὀφθαλμοὶ, οἷοι τῶν λιποθυμεόντων. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν. HER.

b. Vide Foeſ. p. 543. Reſpicitur ad epid. L. VI. aph. 29. ſ. 2. et hic p. 297. not.

c. Vide annotationem dictionis *πόνοι σιτίων*. EUST.

d. Sexto de morb vulg. com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. *Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα* circumglabra vlcera, maligna ſunt. Quam ſententiam repetit in ſexto aphoriſm. t. 4. p. 398. v. 8. ibi tamen ſcribitur *περιμάδηρα*. EUST. Pro *αὔτυφα* legitur etiam *ἄτροφα*. ST. V. Foeſ. p. 467. et quae Heringa monuit p. 297. not. a. verſus finem.

e. Libro de decenti ornatu p. 16. v. 30. de peccatis aegrotorum: Per quae multi ſaepe mentiti ſunt, *ἐν τοῖσι προσάρμασι τῶν προσφερομένων* in aſſumendis his, quae ingerenda exhibentur. Secundo de humoribus t. 12. p. 115. v. 26. In exacerbationibus per circuitus fientibus *προσάρματα* ciborum oblationes dandae non ſunt. Primo aphoriſm. t. 15. p. 390. v. 37. Qua propter in his temporibus *προσάρματα* alimenta plura exhibenda ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 534.

f. Labores cibum praecedant. Qui locus eſt in ſexto de morb. vulg. com. 4. t. 21. p. 347. v. 14. Secundus locus ab Erotiano adductus eſt in eodem libro et commentario, t. 22. p. ead. v. 6. Exercitatio ſanitatis, non ſaturitas cibi, *ἀοκνίη πόνων* promtitudo ad labores. Et in multis aliis

Πτοιώδεσι) Πτοίαν nonnulli periculum, nonnulli perturbationem; nonnulli autem timorem interpretantur.

Πόνοι) actiones.

Περιμάδαρα ἕλκεα) quae non aluntur, et inaequalia.

Προσάρματα) nutrimenta.

Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν) id est, labores cibum praecedant. Πόνος tria significat: Hic quidem exercitatio-

[4] τὰ γυμνασιὰ Chart. [5] ἔνθαδε φησὶν MS. D. *sed duo puncta addita illud* δε *delendum monebant; vocem* ὑγείας *ignorat MS.*

aliis locis sumitur haec dictio pro exercitatione. Secundo de diaeta p. 97. v. 26. Πόνος labor siccat. Tertio de morb. vulg. com. 2. t. 5. p. 321. v. 4. Febris corripuit ex lassitudinibus et πόνων laboribus. In quo loco Galenus inquit: Quia laboribus cursus adiunxit, videtur superuacaneum esse, quod labores adscripsit: quod vt genus in specie in cursibus continentur: quod in causa fuit, vt quidam pro πόνων laboribus, πότων potibus scripserint, ν secundae syllabae in τ conuerso. Et libro sexto com. 5. t. 10. p. 374. v. 27. Πόνος labor articulis et carnibus. In cuius expositione Galenus ait: Hippocratem nomen laboris solere plerumque pro exercitatione vsurpare, interdum pro dolore et absolute pro quauis noxa, vultque hoc loco pro exercitatione accipi. Et com. 6. t. 3. p. 348. v. 5. Πόνοι labores, cibi, potus. Et com. 8. t. 14. p. 350. v. 13. Πόνοι labores, otia. Vbi rursus Galenus dicit, nomen πόνων laborum pro exercitationibus vsurpasse. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 373. v. 47. Si ex multa quiete ad ampliorem πόνου laborem derepente deueniat. Quo loco rursus Galenus dicit: Πόνος, id est, labor, nunc Hippocrati laesionem indicat, multis specialibus laesionibus genus exsistens. Secundo aphor. t. 16. p. 391. v. 18. Vbi fames, non oportet πονέειν laborare. Vbi Galenus ait: Hic per laborem intelligere oportere vehementem motum, quem exercitium nominant. In hanc itaque sententiam ipse dicebat: Labores cibum antecedant. Et t. 49. p. 392. v. 9. Assueti solitos πόνους ferre. Sumitur etiam haec vox pro dolore, in qua significatione locus ab Erotiano adducitur, qui

ὑγιείας, [1] ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη [2] πόνε. Ἀντὶ δὲ ὀδύνης, ὅταν φῇ, Δύο πόνων ἅμα γινομένων μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν [g] τόπον. Ἐπὶ καὶ τῆς βλάβης, ὅταν εἴπῃ, Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποιέει, θανάσιμον· ἢν δὲ ὕπνος ὠφελέῃ, ἐ θανάσιμον. [3] Μὴ [h] ἐπιςήσας δὲ Ἀσκληπιάδης τε ἥρωος μὴ ἐξηγεμένε, ἐξ ὧν ἐπιφέρει, Ἦν

[1] ἀκυρίη *MS. D.* [2] πόνον *MS. D.*

qui eſt in ſecundo aphoriſm. t. 46. p. 392. v. 6. Δύο πόνων duobus doloribus ſimul fientibus, non ſecundum eumdem locum, vehementior obſcurat alterum. Quarto de morb. p. 173. v. 38. de laboris nocumento: Et ex hoc πόνος dolor oboritur. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 23. p. 309. v. 17. de Cleanactide: Et aliarum partium πόνοι dolores aderant, laſſatorum modo. Et t. 29. p. 310. v. 33. Praecordii dextri πόνος dolor. Et t. 31. p. 311. v. 7. de Melidia: Capitis, et colli, et pectoris πόνος dolor fortis coepit. Et libro tertio com. 2. t. 6. p. 321. v. 14. Πόνοι dolores circa praecordia. Et v. 15. Iuxta ventrem πόνοι dolores. Et libro ſexto com. 7. t. 33. p. 350. v. 17. Πόνοι labores, tertio, quinto, ſeptimo, nono menſe. Quem locum exponens Galenus inquit: Appellare ſolet πόνες Hippocrates, hoc eſt, labores pro eo, quod ὀδύνας, hoc eſt, dolores quandoque, vt etiam pro quauis moleſtia idem nomen vſurpat, vt hoc loco. Et com. 8. t. 42. p. 351. v. 30. de Phaetuſa, Pythiae vxore: Poſtea ad articulos πόνοι dolores et rubores oborti ſunt. Secundo aphoriſm. t. 6. p. 391. v. 7. Quicumque aliqua corporis parte πονέοντες dolentes, plerumque πόνων dolores non ſentiunt. Vbi Galenus inquit: Πόνες dolores ſolet nominare nonnumquam diſpoſitiones ipſas, in quibus dolemus, in quem ſenſum dicebat in libro epidemiorum: In Cranone antiqui dolores frigidi, noui autem calidi: haud quaquam dolores calidos frigidoſque, ſed diſpoſitiones, ex quibus fiunt, ita nominans. Et hoc in loco igitur, eodem modo dolores ipſas diſpoſitiones nominauit, quaecumque cum dolore fieri ſunt natura aptae. Et t. 48. p. 392. v. 9. In omni corporis motu, quum inceperit πονέειν dolere, quieſcere ſtatim laſſitudinem eximit. Galenus in expoſitione inquit: Verbum πονεῖν, id eſt, laborare, ſignificat dolere, et fatigari: et in vtroque ſignificatu ſermo verus eſt. Et libro

tationem, vbi inquit: Exercitatio pro ſanitate conſeruanda, inſatietas nutrimenti, alacritas πόνȣ ad laborem. Pro dolore autem, quum ait: Duobus πόνων laboribus ſimul ortis, non in eodem loco. In detrimento autem, quum inquit: In quo morbo ſomnus πόνον laborem facit, mortale. Si vero ſomnus iuuat, non mortale. Quum autem Aſclepiades Herois interpretantis mentem non perpenderit, ex his, quae infert: Si autem ſomnus iuuat, non

[3] *μὴ expungit St.*

bro quarto t. 32. p. 394. v. 26. Quibuſcumque reſurgentibus ex morbis, ſi quid πονέσει doluerit, iſtic abſceſſus fiunt. Vbi Galenus rurſus inquit: Siquidem πόνος et vehementem ſignificat motum, et dolorem, et laeſionem, ſicuti prius dictum eſt: liquet quod etiam laborare, plurimo vti motu ſignificabit, et aliquem habere, vel dolorem, vel laeſionem. Et t. 44. p. ead. v. 44. Quibus febres longae, his tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores fiunt. Quo loco Galenus dicit: Siue per πόνȣς dolores intellexerimus, ſiue laeſionem, vterque intellectus habet rationem. Et t. 45. p. ead. v. 45. Quibus tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores ex febribus longis fiunt. Tertius locus, qui ab Erotiano adducitur, eſt in ſecundo aphoriſmorum t. 1. p. 391. v. 5. In quo morbo ſomnus πόνον laborem facit, mortale. In expoſitione cuius Galenus in hunc modum ſcribit: Quod πόνος, hoc eſt, labor, nunc laeſionem ſignificet, clarum eſt ex eo, quod opponitur. Inquit enim: Si vero ſomnus iuuat, non mortale. Et primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus eſt morbus, ſtatim etiam extremos πόνȣς labores habet. Vbi Galenus ait: Πόνȣς vel acceſſiones, vel ſimpliciter caſus vniuerſos nominaſſe. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 374. v. 1. Sin minus, πόνον dolorem in corpore inducet. Quo denique loco Galenus aſſerit, πόνον hoc loco ſignificare laeſionem, quum multarum laeſionum ſpecie differentium genus ſit. EUST. Eſt et alia lectio τὰ γυμνάσια. In ſequenti autem verſu non dubium eſt, quin ὑγιείης iuxta linguae Ionicae idioma, quo vſus eſt Hippocrates, reſcribendum ſit. ST. Vide Foeſ. p. 523.

g. Inuenitur etiam ſcriptum τὸν αὐτὸν τρόπον. In ſequentibus ſcribi debet ἐπὶ δὲ τῆς βλ. ST.

h. Particula μὴ aut expungenda, aut in aliam vocem mutanda videtur. ST.

Ἢν δὲ ὕπνος ὠφελέῃ, ἐ θανάσιμον· φησὶ, Πῶς δύναται τοῦτο εἶναι ἀληθὲς, τοῦ μὲν πόνου, κατ' ἐπίτασιν αἰσθήσεως γινομένου· τοῦ δὲ ὕπνου κατ' ἔκλυσιν.

[i] Πίαρ) τὸ λιπαρώτατον καὶ [k] [1] νοσιμώτατον. Καὶ Πίερον τὸ λιπαρόν.

[l] [2] Πίλοισι) πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ [3] σκεπάσματα [4] σκιᾶς χάριν πεποιημένα.

[m] Πρόβατα) οὕτω καλεῖ κοινῶς πάντα τετράποδα νῦν.

Παραμ-

[1] νοςιμώτατον St. et Foes. [2] πίλοις ap. Hipp.

i. Libro de nat. pueri p. 34. v. 31. Sic etiam si venter πιαρὸν pinguitudinem in se habeat a cibis ac potibus, comprimaturque ab vteris πίαρ pinguitudo prosilit in omentum ac carnem. Et parum infra v. 42. de venis mammarum lactantium: Ampliores autem factae a ventre πιαρὸν pinguitudinem trahentes, in mammas distribuunt. Et p. 37. v. 13. At vero arbores non fructiferae, in se πίαρ pinguitudinem tantam non habent, etc. Secundo de morb. mul. p. 288. v. 43. de subdititiis ad vterum: Vehementer vero ducit omnigena hoc. Fici πίαρ pingue elaterii potiones duas, etc. Πίερον non reperi, sed πιαρὸν, vt in exemplis adductis vides. Et πίονες, secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 312. v. 21. et πίονος libro sexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 32. Ac etiam πίον eiusdem com. 6. t. 3. p. 348. v. 4. EUST. Vide Foes. p. 507.

k. Reponendum νοςιμώτατον, vt in aliis codicibus legitur. ST. Cuius emendatio vocis νοσιμώτοτον in νοςιμώτατον firmatur, quia νόςιμον explicatur per τὸ ἡδύ.

l. Subindicatur locus de aere, loc. et aquis p. 78. 16. Vide Foes. p. 508. qui varias huius vocis significationes docte ac egregie interpretatus est.

m. Pro vniuerso pecudum genere vtitur hac voce Hippocrates in libro de nat. pueri p. 39. v. 22. Similiter autem habent et πρόβατα, pecora, et ferae et volucres. Libro de carnibus p. 41. v. 13. Et vbi nati fuerint, celerrime ventrem tum homines, tum τὰ πρόβατα pecora exonerant. Libro de sacro morbo p. 122. v. 42. Non enim alia vlla ipsis sunt προβάτων pecora, praeter capras et boues. Et p. 126. v. 28. Cognouerit autem hoc ipsum quis maxime ex προβάτοισι pecoribus, hoc

non mortale: Inquit, quonam modo poteſt hoc eſſe verum, quum πόνος, id eſt, detrimentum, cum incremento ſenſus fiat, ſomnus vero per ſenſus diſſolutionem.

Πίαρ) maxime pingue, et ſaluberrimum, et πῖερον pingue.

Πίλοισι) a Laconibus πῖλοι ea appellantur, quae operimenta vmbrae cauſa ſunt facta.

Πρόβατα) ſic quadrupeda omnia communiter nunc appellat.

Παραμ-

[3] σκέπαυσματα *MS. D.* [4] καὶ ἐ *MS. D.*

hoc morbo correptis, et praeſertim capris. Germanus interpres vertit ouibus, et perperam, vt patet ex his, quae Galenus ſcribit in expoſ. t. 27. libri primi de articulis, in quo loco haec Hippocratis verba adducuntur, licet ſint nonnihil diuerſa ab illis, quae in exemplaribus Hippocratis leguntur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 12. Defluit multum, velut vrina προβάτε ouilla. Sic vertit Germanus interpres, verterem tamen, pecoris. Primo de articulis t. 27. p. 474. v. 31. Recte enim ſcripſit Homerus, ex omni προβάτων pecore, boues tempore hoc maxime pati. Vaticanus codex habet θρεμμάτων, quae vox idem ſignificat. Vbi Galenus ait: Pecus πρόβατα nunc dixit, volens ſignificare vniverſum pecus, quemadmodum et libro de morbo comitiali, vbi ad verbum legitur, ἐκ ἔςιν ἄλλο πρόβατον ἐδὲν ἢ βόες καὶ αἶγες, hoc eſt, nullum aliud pecus eſt, praeterquam boues et caprae. Simile quid apud Poetam legitur, vbi ait: Πολλά τε οἱ πρόβατα ἔςι, id eſt, multa adſunt illi pecora (eſt Il. 14.). Vult enim ſignificare gregem pecudum, armentumque, quam vocem e maioribus multi ſimiliter vſurpant. Libro de haemorrh. p. 520. v. 41. de extuberantia haemorrh. Si namque mollis ſit, et ſub tectorio cedat extuberantia, digito ipſum auferre oportet. Nihilo enim plus difficultatis haec res habet, quam ſi quis, dum πρόβατε ouicula excoriatur, digitum inter cutem et carnem adigat. Sic vertit Germanus interpres. Rectius tamen duceretur pecoris decorticati. Pro ouibus vſurpatur haec vox ab Hippocrate tum alibi, tum vero in libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 21. de Scythis: Sequuntur autem ſimul πρόβατα, oues, boues, et equi. EUST. Vide Foeſ. p. 528.

Heſych.

n Παραμπεχομένοι) παρακαλυπτομένοι. Εἴρηται δὲ [1] παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, ἥτις ἐςὶ παρακατάληψις.

o [2] Παιδικὸν πάθος) [3] παιδίαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν. Ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησὶ, [4] λευκὸν αὐτὴν ὅ δ' ἐπαίδευσε γάλα.

p Πέρονα) [5] διάτροπιν.

q Πλάτας) τὰς ὠμοπλάτας.

r Παρήκουσι) παρατέτανται.

s Πιπίσκοντα) ποτίζοντα.

t [6] Περόνας) τὰς κονδυλώδεις τῶν ὀςῶν ἐπαναςάσεις.

[1] *Vox* παρὰ *omiſſa in MS. D.* [2] παίδειον πάθος *Foeſ. ex coni.* [3] παιδείαν *ex emend. St. et Foeſ.*

Heſych. quoque exponit τὰ τετράποδα et τὴν τῶν βοσκημάτων κτῆσιν.

n. Foeſ. p. 482. exiſtimat hanc Gloſſam referendam eſſe ad locum de morbo ſacro p. 122. 25.

o. Vide Foeſ. p. 476. Reſpicitur ad locum de aere, aquis et loc. p. 452. 39.

p. Aliqui codices habent περοναδιάτροπιν, quid haec vox ſignificet, ignoro. Sunt, qui putant ſcribendum eſſe Περονᾷν, διατρυπᾷν, fibula nectere, vel terebrare. EUST. Forte legendum eſt, περονᾷν, διατρυπᾷν. ST. Vide Foeſ. p. 503. cui valde ſuſpectus hic locus videtur. Heſychio περόναι ſunt τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀςᾶ·) Nomen πέρονα, et eius interpretatio διάτροπιν, corrupta videntur, ac legendum fortaſſe πέριν, vel πειρῆνα, τὴν τράμην. Πέρις enim idem ſignificare videtur, quod πηρὶν inferius: nempe τὸν περίναιον, vt Galenus interpretatur, (alii περινέον ſcribunt) hoc eſt, locum inter anum et pudenda, ſeu ſcrotum, qui aliis nominibus etiam τράμις, ὄῤῥος et ταύρος appellatur. Heſychius pro ipſo genitali membro πέριν poſuit in his verbis, ἐλάφȣ πέρις δοκεῖ βρωθεὶς πρὸς συνȣσίαν ἁρμόζειν. GESN.

q. Libro de locis in hom. p. 65. v. 13. de articulis clauicularum: Reclinatos ad πλάτας ſcapulas, qui humeris ſemper adhaerent. Et v. 14. Αἱ δὲ πλάται ſcapulae vero ad membra brachii, ſiue totius manus coarticulantur. Et v. 16. de appendicibus ſcapulae: Quae ad πλάτας ſcapulas oſſi adnaſcentes, infra coarticulatae ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 512.

r. Libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os autem appendices duae παρήκȣσιν prodeunt. Et v. 19. de vlna. Et

Παραμπεχόμενοι) contecti. Dicitur autem παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, quae eſt integumentum.

Παιδικὸν πάθος) Παιδίαν nunc ſumit pro educatione puerorum. Hinc Sophocles in Pelia ait: Album ipſum hoc ἐπαίδευσε nutriuit lac.

Περόνα) Διατροπὴν mutationem.

Πλάτας) ſcapulas.

Παρήκουσι) porrecti ſunt.

Πιπίσκοντα) potantem.

Περόνας) nodoſas oſſium eminentias. Sic nunc poſitum

[4] λευκὸν αὐτὴν MS. D. [5] διατροπὴν Euſt. et Foeſ. περονᾶν et διατρυπᾶν quaedam exempl. [6] περόνεις MS. D.

Et v. 31. de femoribus. Et v. 39. de tibia. EUST. Vide Foeſ. p. 487.

s. Vide Foeſ. p. 509. Conferendi ſunt loci ex L. de loc. in hom. p. 69. 33. et 37. et 48. p. 70. 19. 20. 28. etc.

t. Galenus in Exeg. habet περόνην, aliquando totum artus ipſius os, aliquando quod oſſi adnaſcitur, et modo tumorem eius, quod adnaſcitur. Pro appendice et radio vtitur hac voce Hippocrates, libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os περόναι appendices duae prodeunt. Et v. 16. Quae vero in cubiti flexura ſunt, infra quidem περόνῃ radio coarticulatae ſunt. Et v. 17. 18. Supra autem περόνης radium paululum in cubiti gibbum, et tunc, tum os, tum περόνῃ radius in idem commiſſa, articulum in cubiti gibbo faciunt. Iuxta vlnam vero περόναι appendices prodeunt tenues valde quatuor. Et v. 20. Et ad cubiti gibbum quidem duae περόναι appendices conſiſtentes. Et v. 22. Quae vero infra ſitae ſunt, et intus reclinatae, hae vtraeque committuntur ad περόνην radium. Et περόνην radium appellatum faciunt. Et v. 24. Αἱ δὲ περόναι appendices vero hac parte tenerae exiſtentes. Et v. 31. Iuxta femora autem περόναι appendices duae protenduntur. Et v. 39. Iuxta tibiam autem περόναι appendices duae procedunt. Sic vertit Germanus interpres. Sumitur etiam haec vox pro calcanei eminentia. Quarto de artic. t. 6. p. 495. v. 7. Et περόνης calcanei os, quod e directo illi ſubiacet, ad externam partem retrudatur. Galenus non modo in expoſitione huius textus, verum etiam in ſecundo de fract. t. 34.

σεις. [u] Οὕτω κεῖται νῦν. Ὅτε δὲ ἀντὶ τῆς κερκίδος τάττει τὴν λέξιν. Διαγόρας δὲ ὁ Κύπριός φησι τὰ προαιρετικὰ νεῦρα περόνας αὐτὸν καλεῖν.

[x] [1] Πλανώδεα) Ἐστι τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα. Ὅθεν καὶ Πλανῆτες πυρετοὶ λέγονται οἱ μὲν κατὰ τάξιν [2] φοιτῶνται.

[y] Πλήμνας) τὰς χοινικίδας τοῦ τροχοῦ [3] δι' ὧν ὁ [4] ἄξων στρέφεται.

[z] Περαιωθεῖσαι) εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι ὡς ἑκατέραν λαβεῖν τέλος.

[a] Πέλον) [5] ὑπόφαιον. Ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλιον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶ, κυνὸς [6] πέλης [7] τετμηκάδος βοὸς [8] ῥινέων.

Προμη-

[1] *πλανωδέσιν MS. D. πλανωδέστατα Eust. et Iunta.* [2] *φοιτῶντες Foes.* [3] *δι' οὗ MS. D. περὶ τὸν ἄξονα στρεφομένας mauult Foes.* [4] *ἄξιον MS. D.*

34. et in tertio t. 55. dicit περόνην significare exterius os tibiae, quod furam, seu fibulam appellant. EUST. Vide Foes. p. 503.

u. Quomodo hoc intelligendum sit, docui in principio harum adnotationum. ST.

x. Vel πλανώδεα, vt habet aliud exemplar, quarum vocum neutram inuenio. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Et febris πλάνος erronea corripiet, vel πλανήτης, vt habet Codex Vaticanus. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 16. p. 303. v. 11. de febribus: Semitertianae, tertianae exactae, quartanae, πλανῆτες erroneae. Et t. 22. p. ead. v. 20. Diurnae vero, quotidianae, et nocturnae, et πλανῆτες erroneae multae. Et t. 25. v. 30. Rigores vero, omnibus quidem inordinate, et πεπλανημένως erroneo modo fiebant. Et com. 3. t. 17. p. 307. v. 28. Πλανῆτες erroneae porro febres et quartanae. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 373. v. 40. Sanus multo citius sic fiet, quam si πλανώμενος oberrans curetur. Et v. 42. Si statim ab initio πλανώμενος oberrans vel obambulans curatus esset. Tertio aphorism. t. 22. p. 393. v. 17. Et febres quartanae, et πλανῆτες erroneae. Tertio progn. t. 27. p. 408. v. 7. Verum ad quartanam deducetur, si intermiserit, et πεπλανημένον erroneo modo apprehenderit. EUST. Vide Foes. p. 511. Celsus tales febres

ſitum eſt. Aliquando vero pro radio vocem accommodat. Diagoras vero Cyprius inquit: Περόνας neruos arbitror voluntarios ipſum appellare.

Πλανώδέςατα) quae nullo ordine facta ſunt. Hinc etiam febres Πλανήτες dicuntur, quae nullo ordine inuadunt.

Πλήμνας) modioli rotae, in quibus axis vertitur.

Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας) aſſentientes, vt vtraque finem conſequatur.

Πέλλον) ſubfuſcum. Ignorantes autem nonnulli, πέλλιον ſcribunt, vt etiam Sophocles in Paſtoribus, et in Amphiarao inquit: Canis πέλλης, hoc eſt, cinerei coloris, mugientiſque bouis.

[5] *ἱππόφαιον MS. D.* [6] *πέλλης MS. D. πέλλον Euſt. et Iunta. πέλον alii.* [7] *τε Ἰμηκάδος Foeſ.* [8] *ῥηνέων MS. D. et quaedam exempl.*

bres incertas L. II. c. 1. et vagas L. III. c. 5. appellat.

y. Galenus in Exeg. habet πλήμην, rotae modiolus. Secundo de fract. t. 41. p. 461. v. 31. Aut enim πλήμνην rotae modiolum, aut aliud quid huic ſimile defodere oportet. Et v. 34. Atque ita ligno in ſummum πλήμνην modiolum indito, refringere, ita vt alii contra extendant. In cuius com. Galenus ait: Tibi ignotum eſſe non credo rotae modiolum πλήμνην ab Ionibus appellari, quum apud Poetam quoque hoc vocabulum legatur. Eſt autem hoc Iliad. ν'. vbi inquit: Πλῆμναι δ' ἀργύρȣ εἰσὶ περίδρομον ἀμφοτέρωθεν. *Modioli autem argento ſunt circumdati vndique.* EUST. Vide Foeſ. p. 514. Pollux πλημνὴν vocat τὸ περιειλȣμένον τῷ ἄξονι.

z. Libro de natura oſſium p. 59. v. 44. de venarum diſtributione: Inde vero rami in vnamquamque rectitudinem inſeruntur, per carnes, et oſſa περαιωθεῖσαι ἀλλήλαις mutuo tranſeuntes. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. Pellucidis autem his ferramentis vrere oportet, quo quam celerrime pro viribus περαιωθῇ penetrent. Sic vertit Germanus interpres. EUST. V. Foeſ. p. 494.

a. Galenus in Exeg. habet πέλλα liuores ſubfului, quos etiam πελιροὶ dicit. Zenodotus in gentium vocabulis ſcribit: Sicyonios fuluum πέλλον appellare. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu nonnihil

[b] Προμηθέεσθαι) προβȣλεύεσθαι, φροντίζειν.

[c] Περκνὸν) μέλαν.

[d] Προβȣλεύοντες) προγιγνώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι.

[e] Πηχέδεον τὸν ταῦρον) οἱ δὲ τὸ περίνεον. Βακχεῖος δὲ, διάβασιν τινά.

[f] [1] Πελάσαι) ἐγγίσαι.

[ff] [2] Πισσήρην) κηρωτὴν, τὴν τετραφάρμακον καλȣμένην.

[g] [3] Πυκινὴ) πυκνή.

[h] Πλοώδης) Εὐρυκλῆς φησὶν, εὐρύχωρον χάλασμα ἔχȣσα καὶ οἷον ἐμπλέȣσα.

[i] [4] Περίδας) ἑκατέρωθεν [5] ἐγκεκλιμένον μηνοειδῶς. Ἔνιοι δὲ, περιφερές.

Περι-

[1] πελάσει) ἐγγίσει *MS. D. Eust. et Iunta.* [2] πιασκρὸν *MS. D.* πισσηρὴν κηρωτὴν) *quaedam exempl.* [3] πικυνὴ *Iunta et Eust.*

hil discrepat. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Color totius faciei pallidus, aut etiam niger, et πελιὸν liuidus, aut plumbeus. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 42. Apparet velut salsamentum colore fuluum ὑποπέλιον sublíuidum. Quae vox in alio Erotiani exemplari vario modo scribitur: nimirum πέλον, πέλιον, et πέλης. EUST. V. Foes. v. 491. Hesych. explicat φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ.

b. Vide Foes. p. 531. Loca sunt de fract. p. 557. 39. p. 594. 26. p. 595. 30. p. 621. 34. p. 650. 29. 35. p. 252. 12. et de rat. vict. in morb. acut. p. 46. 54.

c. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tenue corrumpi incipit, et fit περκνὸν valde nigrum. EUST. Vide Foes. p. 502. Locus est de vulner. p. 450. 43. Hesychius μελάνον καὶ ποικίλον interpretatur.

d. Vide Foes. p. 529. Reperitur in prognost. p. 118. 35.

e. Vide Foes. p. 505. qui mendis hunc locum laborare existimat.

f. In aliquibus exemplaribus scribitur πελάσαι, quae vox significat ἐγγίσαι, hoc est, appropinquare. Ceterum quam ob rem hanc dictionem repetat, quum eam iam explicauerit, tu ipse iudicabis. EUST. Quin recte hanc vocem retulerim ad prognost.

Προμηθέεσθαι) prouidere, cogitare.

Περκνὸν) nigrum.

Προβελεύοντες) praesciententes, et praecauentes.

Πηχέδεον) taurum. Nonnulli vero περίναιον, hoc est, partem inter anum et testes. Bacchius autem transitum quemdam.

Πέλασει) appropinquabit.

Πισσυρὴν κηρωτὴν) quod tetrapharmacum appellatur.

Πικυνὴ) densa.

Πλοώδης) Eurycles interpretatur latum, patentem hiatum habentem, et quasi ἐμπλέουσαν innatantem.

Περρίσαι) vtrimque vt Luna incuruatum. Nonnulli vero dicunt circulare.

U 3 Περι-

[4] περιῤῥηδὲς Gesn. et Foes. quaedam exempl. habent περρίσαι, alia περρέλαι, vt Eust. et Iunta. περίδαις MS. D.

[5] ἐγκακλιμένον MS. D.

gnost. p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi καὶ ταῦτα ποιέων τῷ φθινοπώρῳ προσπελάσῃ: sed notat Foesius Galenum legisse πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem proin corrigo πελάσῃ, ἐγγίσῃ. Et sane saepius in Hippocrate obseruare est; alios composita voce scripsisse, quae alii simplici efferebant: sic eodem hoc prognostico p. 36. 3. Erotianus in suis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. HER. V. Foes. p. 491.

ff. Secundo de morb. mul. p. 277. v. 10. de vteri procidentia: Πησσηρῇ picato cerato illinito. Et p. 282. v. 26. Aut κηρωτὴν πησσηρὴν ceratum picatum cum resina subdito. EUST. Apud Foes. p. 510. plura de hac voce.

g. In aliquibus codicibus scribitur πυκινή. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 33. Et rigor, et febris acuta πικυνὸν densa, magna, et simul horror corripit. EUST.

h. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 18. Proxime quidem clauicula ad humeri articulum πλοώδης fluctuat. Vaticanus codex habet ἀστήρικτος non firma. In cuius com. Galenus ait: Dixit πλοώδης ἐστὶ, quod supernatat, id autem quasi sine fulcro significat. EUST. Vide Foes. p. 515.

i. Περρίσαι vel περιῤῥηδὲς) Galenus in Exeg. dicit significare, quod est ex vtraque parte perfractum. Secundo de morbis mul. p. 279. v. 43. Iuxta coxas vero vestes laneas aut lineas

[i] Περιτενές) περιτεταμένον.
[k] Πρόσαρσιν) [kk] [2] προφοράν.
[l] [3] Πρήγματα) κτήματα.
[ll] Ποταίνια) Βακχεῖος ἐν β΄ φησὶ τὰ πρόσφατα.
[m] Πυθμενόθεν) Βακχεῖος ἐν β΄ φησὶν ἐξ ἀρχῆς· ἔςι δὲ μᾶλλον κάτωθεν καὶ οἷον [4] ἐκ βάθυς. Εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῦ πυθμένος.

Πεντα-

[1] περιτινὲς MS. D. περιτενέος, περιτεταμένυ mauult Foeſ.
[2] προσφορὰν MS. D. et ſic mauult St.

neas molles ſupponat, vt ne corpus περιῤῥῆδες in alterutram partem dilabatur. Primo de artic. t. 73. p. 478. v. 45. Iuxta medias autem ſcapulas aliquid altius ſuppoſitum fuerit, quo pectus maxime περιῤῥηδὲς in vtramque partem inflexum ſit, ſeu, vt alii vertunt, recuruetur. Quem locum exponens Galenus, inquit: Si homo reſupinetur, ſubiecto inter ſcapulas iuxta ſpinam puluino, ſeu ceruicali, ſiue tali quopiam, vt hac via thorax totus recurvetur: hoc autem expreſſit vocabulo περιῤῥηδὲς, quod Poeta etiam vſurpauit, quum inquit: περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κατέπεσε, hoc eſt, anfractum menſis ſuperincidit. Odyſſ. XXII. EUST. Pro περίδας legitur etiam περῤέλαι. Sed vtramque ſcripturam depravatam eſſe conſtat, nec dubito, quin περιῤῥηδὲς reponendum ſit, quo Hippocrates aliquoties vſus eſt, vt περὶ γυν. II. ὡς μὴ περιῤῥηδὲς ἡ τὸ σῶμα. Item περὶ ἄρθρων, Κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ, τῶν ὠμοπλατέων ὑψηλότερόν τι ὀλίγον ὑποκέοιτο, ὡς περιῤῥηδὲς ἔῃ τὸ ςῆθος. Exponit autem Galenus περικεκλασμένον ἐφ᾽ ἑκάτερα, quae expoſitio valde vicina eſt ei, quod affertur ab Erotiano. ST. Pro περίδας lego περιῤῥηδὲς, vt Galenus habet. GESN.

k. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 371. v. 10. De ſorbitionis igitur προσάρσιος exhibitione ita ſentio. Et t. 18. p. ead. v. 17. Recte tamen mutatio tranſferenda eſt, et ex mutatione πρόσαρσις exhibitio eorum, quae per os ſumuntur, adhuc magis. EUST. Vide Foeſ. p. 534.

kk. Eſt et alia lectio προσφορὰν, quam ſequendam puto. ST.

l. Libro de lege p. 19. v. 41. Ceterum ſacrae πρήγματα res, ſacris hominibus demonſtrantur. Et libro de inſomniis p. 107. v. 8. ἐν δικαίῳ πρήγματι iuſta in re. Sic vertit Germanus interpres.

Libro

Περιτενὲς) circumductum.

Πρόσαρσιν) exhibitionem.

Πρήγματα) possessiones.

Ποταίνια) Bacchius in secundo libro recentia interpretatur.

Πυθμενόθεν) Bacchius in secundo libro, a principio, exponit. Verum rectius esset ab imo, et quasi a profundo. Dicta est enim haec vox ἀπὸ τῦ πυθμένος, id est, a fundo.

U 4 Πεντά-

[3] προήγματα MS. D. [4] ἐκράθυς MS. D.

Libro de flatibus p. 118. v. 47. Sed haec de vniuersa hac πρήγματος re dicta sufficiant. Et p. 120. v. 39. Πρήγματι καὶ ἑτέρῳ et alia in re. Primo de morb. mul. p. 238. v. 29. Totis mulierum πρήγματα negotiis expensis. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 311. v. 39. de tuberculis: Fortassis autem et ex aliis communibus πρηγμάτων rebus, quae quidem citius fiunt, breuiora sunt. Et libro sexto, com. 8. t. 15. p. 350. v. 32. Mentis intelligentia ipsa, per se ipsam, citra instrumenta, ac πρήγματων negotia, tristatur, laetatur. In epistola ad Abderitas, p. 525. v. 11. Πρῆγμα rem ipsam vrgere. Et in illa, quae ad Philopoemenem scripsit, p. 526. v. 6. Ἀνθρωπίνων πρηγμάτων humana negotia. Et in alia ad Damagetum p. 526. v. 48. Vrget enim πρῆγμα res ipsa, o amice. Et p. 527. v. 3. Ridere non cessat in omni πρήγματι negotio. Et denique in secunda ad eumdem epistola p. 530. v. 24. Ego autem vnum hominem rideo dementia quidem plenum, rectis autem πρήγματων actionibus vacuum. EUST. Vide Foes. p. 526.

ll. Galenus in Exeg. ait: Dores appellare recentia. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 20. Et didiceris quale quid faciant polentae ποταίνια recentes non assuetis, et aliae his, qui ποταίνια recentibus vti assueti sunt. In cuius com. Galenus ait: Recentes quidem ποταίνια vocasse, Ionica et prisca voce. Vtitur etiam frequenter hac dictione in libris de morb. muliebr. EUST. Vide Foes. p. 525. Hesych. exponit νέον, πρόσφατον· οἱ δὲ ξύνεγγυς.

m. Galenus in Exeg. exponit, non penitus, ductum a fundo vasorum, ac si diceres, integre, plane, perfecte, aut ab initio, aut omnino. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 42.

n [1] Πενταφύλλη) βοτάνης ὄνομα.

o Πικερίῳ) βουτύρῳ. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅ τι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἱστορεῖ παρὰ Φρυξὶ πικέριον καλεῖσθαι τὸ βούτυρον.

p [2] Πηνιρά) τὸν [3] ὄσχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο. Καὶ πηνάρα θοραίην.

q [4] Παλύνων) ἐπιπάσσων. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, — [5] ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

Πίσσα

[1] *πεντάφυλλον, vel πενταφύλλου legendum, vt habent mel. exempl. Foes.* [2] *Etiam πήνηρα in MSS. St. πειρῖνα Gesn.*

t. 42. p. 372. v. 45. πυθμενόθεν funditus igitur ignorant, tum hi, qui granosa ptisana vtuntur, quod ab ipsa laeduntur, quum sorbere incipiunt. In cuius com. Galenus ait: Verbum πυθμενόθεν, id est, funditus, vel παντελῶς, hoc est, omnino, vel ἐξ ἀρχῆς, quod est, ab initio, Hippocrati indicat. EUST. Vide Foes. p. 543.

n. Secundo de morb. p. 148. v. 48. Radicum πενταφύλλου quinquefolii tritarum acetabuli mensuram ex aqua bibendam dato. Et libro tertio p. 165. v. 27. Radicum πενταφύλλου quinquefolii manipulum tundito. Huius herbae nomina et vires leges apud Dioscor. L. III. c. 40. EUST. Vide Foes. p. 492.

o. Galenus in Exeg. eodem modo, quo Erotianus hanc vocem exponit. Primo de morb. mul. p. 249. v. 22. Et rursus intermissis diebus tribus, eo, quod cum πικερίῳ butyro paratur, alluito. Et p. 263. v. 6. Et libro secundo p. 268. v. 16. et 40. Et p. 282. v. 35. EUST. Haec vox legitur de morb. mul. p. 614. 10. HER.

p. Quum Antigoni opera non exstent, difficile est rectum sensum ex eius verbis elicere, et errores a librario commissos emendare. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, et ideo ad ea, quae Nicander et Suidas scribunt, confugiendum est. Πηρῖνα τὸν ὄσχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί. Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην. Quorum verborum interpretatio haec est, πηρῖνα, scrotum sic ait appellari Antigonus Grammaticus, ab eo, quod est, velut in πήρᾳ. Sicvt et Nicander in Theriacis ait:

Πεντάφυλλον) herbae nomen.

Πικερίῳ) butyro. Sicut et Ariſtophanes im commentariis inquit: Thoantem Ithaceſium ſcriptum reliquiſſe πικέριον apud Phryges butyrum appellari.

Πήνιρα) ſcrotum ſic ait appellari Antigonus Grammaticus, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, hoc eſt, ab eo, quod eſt velut in pera. φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο, καὶ πηνάρα θοραίην.

Παλύνων) ſpargens, vt etiam inquit Homerus. Deinde farinas albas πάλυνεν, id eſt, aſpergebat.

U 5 Πίσσα

[3] ὄσχεον MS. D. [4] πάλινε MS. D. [5] ἐπεὶ δὲ MS. D.

ait: Quum incidiſſet cerui πηρῖνα ſcrotum genitale. Ex quibus verbis clare patet, non πήνιρα, ſed πηρῖνα eſſe legendum. Galenus praeterea in Exeg. habet πήρινα, perineum, et in libro de haemorrh. et fiſtul. ſic appellare ſedem videtur. Quod tamen probare non poſſum, quia in neutro eorum librorum haec vox reperitur. EUST. Pro πηνιρὰ lego πειρῖνα, de cuius vocabuli ſignificatione modo dictum eſt. GESN. Corruptiſſima haec: ſed optime Euſtachius et Foeſius corrigunt πηρῖνα) τὸν ὄσχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί· Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην. Conſulenda omnino Foeſii oeconomia. Sed, quod primarium erat, non indicarunt locum Hippocratis, vbi legitur, πηρῖνα, ego nullus dubito, quin is ſit p. 622. 13. σίδης νεαρῆς τοὺς κοκκοὺς τρίψας, καὶ ἐκπιέσας τὸν χυλὸν, καὶ χελώνης θαλασσίης περινέον κατακαύσας, τρίψας ἐγχέαι εἰς τὸ αἰδοῖον. Pro περίνεον Erotianus hic reperit πηρῖνα, nec aliter Galenus πηρῖνα· τὸν περίναιον explicans: quae Galeni interpretatio margini adſcripta textui corrumpendo anſam dediſſe videtur, quod et alibi accidit. HER. Lego παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ τοὺς διδύμους εἶναι. Φησὶ δὲ καὶ Νίκανδρος, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πειρῆνα θοραίην. Exſtat locus apud Nicandrum in Theriacis inter communia aduerſus ſerpentium morſus remedia. GESN.

q. Galenus in Exeg. habet παλῦναι inſpergere. Primo de morb. mul. p. 256. v. 12. Reperio ἀπαλήνων, quae vox a priori diuerſa eſt. Locus, quem ex Homero adducit, eſt in ſexto Iliadis. EUST. Legitur haec vox de morb. mul. p. 623.

r [1] Πίσσα [2] ἡδυντὴ) ἡδυντὴν πίσσαν λέγει τὴν [3] ἠρτυμένην.

s [4] Πάλης ἀλφίτε) πάλη λέγεται τὸ λευκότατον καὶ λεπτότατον τε ἀλφίτε.

Πολφοὶ) βολβοὶ, ὡς Μεταγένης φησὶ, ῥαφανίδος, ἀμύλε, λεκύθων, καρύων, ζωμε, πολφῶν, οἴνε, κολοκύνθης. Οἱ δὲ βρῶμά τι πολτῶδες εἶναι.

t Πρόμαλον [5] φάξας) πρόμαλον ἐστὶν εἶδος φυτε' ε μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξί.

u Πωρωθῆναι) παχυνθῆναι, καὶ παγῆναι.

x Πύλας) Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἵδρυται.

y Περνάς) πωλῶν. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, Κτείνων καὶ περνὰς νήσων ἐπὶ [6] τηλεδαπάων.

Προ-

1 ἡδυντὴν πίσσαν mauult Foes. 2 ἡ δ' αὐτὴ MS. D. 3 ἠρτιμένην MS. D.

p. 623. 52. HER. V. Foes. p. 479. et Hom. Odyss. κ'. v. 520. Il. σ'. v. 560. Hesych. παλύνας interpretatur τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλὼν τὴν λεγομένην χυτήν.

r. Galenus in Exeg. habet ἡδυντὴν πίσσαν, picem odoribus conditam, ea autem aqua et aromatibus coquitur. Secundo de morb. mul. p. 288. v. 27. de mollibus subdititiis: Myrrham quoque optimam, et salis granum, et πίσσαν ἡδυντὴν picem aromatis imbutam terito, et apponito. EUST. Vide Foes. p. 510. vbi suam emendationem firmat argumento a more Erotiani, qui disertis verbis Hippocratis vtitur, et sic hoc loco, vbi transposita haec conspiciuntur.

s. Galenus in Exeg. ait ἄλφιτα, non modo sic dicuntur farinae ex hordeo, sed etiam in primo de morb. mul. ἄλφιτα πυρινὰ, hoc est, triticeae farinae vocantur. Et in secundo de morbis maiore, lentium quoque, et erui fricti. Appellant igitur ἄλφιτα omnis moliti grani fragmentum, quod mediocri sit magnitudine. Maiora enim κρήμνα, id est, crassiores farinae; minora vero ἄλφιτα, hoc est, tenuiores farinae appellantur. Primo de morb. mul. p. 250. v. 3. de medicamento ex caseo: Et pinguedinem eius, et πάλην ἄλφιτε polentae pollinem admisceto. Et libro secundo p. 264. v. 28. Ex potionibus vero πάλη ἀλφίτε polentae pollen

Πίσσα ἡδυντὴ) Ἡδυντὴν πίσσαν dicit conditam picem.

Πάλης ἀλφίτε) dicitur πάλη, quod eſt farinae maxime candidum, et tenuiſſimum.

Πόλφοι) bulbi, vt Metagenes ait: Raphani, placentae, leguminum, nucum, iuris πολφῶν, id eſt, bulborum, vini, colocynthes. Nonnulli vero cibum quemdam e pulte factum eſſe aiunt.

Πρόμαλον φώξας) eſt πρόμαλον plantae ſpecies, cuius etiam Eupolis meminit in Capris.

Πωρωθῆναι) incraſſare, et coagulare.

Πύλας) Theſſaliae locus, in quo etiam πυλαίας Cereris ſacrum eſt exaedificatum.

Περνὰς) vendens, ſicut et Homerus inquit: Interficiens, et περνὰς, hoc eſt, vendens, tranſportans ad inſulas longe remotas.

Προ-

[4] *πάλη MS. D. πάλην aut πάλη ἀλφίτε mauult Foeſ.* [5] *φώξας MS. D. et ſic MS. St. Euſt. et Foeſ.* [6] *τηλεδεπάων MS. D.*

len in aqua. Et p. 285. v. 20. Et ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 312. v. 40. EUST. Vide Foeſ. p. 477. Heſych. exponit ἄλευρον καὶ σποδὸς, τὸ λαπτότατον τε ἀλεύρε.

t. Secundo de morb. mul. p. 285. v. 28. Si vero adhuc feratur fluxus, πρόμαλον φώξας, promalon, ſiue myricam torreto. Et p. 287. v. 28. Hordeum vna cum paleis, et πρόμαλον myricam, et cerui cornu vino ſubigito. Πρόμαλον autem eſſe myricam teſtatur Hermolaus Barbarus in primo libro Corollarii in Dioſcor. c. 124. EUST. Vide Foeſ. p. 531. Heſych. exponit μυρικὴ ἢ ἄγγος. MSS. habent καὶ φώξας. Et ita legitur in vulgg. editionibus Hippocratis in hoc loco περὶ γυναικ. L. II. ἢν δέ τι φέρεται ὁ ῥοὸς πρόμαλον φώξας καὶ τρίψας ἐν οἴνῳ, δίδε. ST.

u. Vide Foeſ. p. 549. et Aegin. L. III. c. 78. vbi huius vocis explicatio legitur.

x. Vide epid. L. IV. p. 338. 22. et III. aegr. 8. et Foeſ. p. 544. ob templum Cereris ibi exſtructum maxime celebratus locus.

y. Locus, quem ex Homero adducit, eſt vigeſimo ſecundo Iliadis χ'. v. 45. EUST. Vide Foeſ. p. 503. In Homeri

[z] Προξένους) οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν [1] ἐπιδεχομένους καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ πολιτῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

[a] Ῥέγχος) [2] ὁ νεωχμὸς, ὡς κὰν τῷ Περὶ πτισσάνης.

[b] [3] Ῥινονυχογραφηθεῖσα) ῥίνα ὑπ' ὄνυχος [4] ξυσθεῖσα. [5] Γράψαι γὰρ λέγεται τὸ ξέσαι· ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Νῦν δέ [6] μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός.

[c] Ῥινός) τὸ δέρμα.

[d] [7] Ῥομβός) ἐπιδέσμου ὄνομα.

Ῥεμ-

[1] ἐπιδεχομένη MS. D. [2] ὁ νωχμὸς MS. D. ῥοχμὸς Foes. ex coni. et emendatius ῥέγχους et ῥογμοῦ. [3] ῥὶς ὀνυχογραφηθεῖσα et ῥὶς ὑπ' ὄνυχος ξεσθεῖσα Foes.

ri loco Scholiastes περνὰς πιπράσκων exponit. Hesych. περνὰν ἐμπολᾶν, et πέρνησον, πώλησον.

z. Vide Foes. p. 531.

a. Galenus in Exeg. habet ῥέγξιν καὶ ῥέγκος, quod parum refert, quia secunda syllaba vtroque modo, scilicet per κ et per χ scripta apud Hippocratem reperitur. Significat stertorem, ductumque est nomen, inquit Galenus, a strepitu, qui stertendo fit, vt etiam verbum ῥέγκειν. Locus, quem auctor adducit ex libro de ptisana, est in primo de rat. vict. morb. acut. t. 30. p. 369. v. 48. Alii vero ab orthopnea et ῥέγχους stertore suffocati. Et t. 36. p. 370. v. 4. immo ῥέγξιν stertorem facit. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 10. de Hermophili filio: Sequenti autem die voce destitutus iacebat, ῥέγχων stertens. Et p. 343. v. 6. de muliere anginosa: Quarta die conuulsa voce destituta, ῥέγχος stertor. Et libro septimo p. 356. v. 14. de anginosa apud Metronem: Et v. 22. de Ctesiphone: Strangulatio cum ῥέγχους stertore. Et p. 357. v. 27. de Antiphanis filio: Scribitur etiam et verbum ῥέγκειν per χ. Primo de morb. p. 133. v. 27. de suppuratis: Et sputo quidem suffocatur, et ῥέγχει stertit, dum non purgatur. Et p. 139 v. 32. de pleuritide: Deinde ῥέγχει stertit, dum non purgatur. Et libro tertio p. 356. v. 10. et 14. de pleuritide: Et ῥέγχῃ stertat in pectore. Et v. 17. Hoc etiam ῥέγχουσι stertentibus dato.

Προξένυς) sic antiquiores appellabant eos, qui in aliis ciuitatibus manebant, et hospitio excipiebantur, et qui curam habebant amicorum, qui ciues non essent.

PRINCIPIVM P.

Ῥέγχος) strepitus stertentis, sicut et in libro de ptisana.

Ῥινονυχογραφηθεῖσα) nasus ab vngue scalptus. Nam γράψαι dicitur τὸ ξέσαι, hoc est, notare, sicut et Homerus inquit: Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, hoc est: Nunc autem quum mihi pedis tarsum leuiter notarit. Ῥινὸς τὸ δέρμα, hoc est, nasi cutis.

Ῥομβὸς) est vinculi nomen.

Ῥεμ-

[4] *ξεσθεῖσα MS. D. et sic mauult St.* [5] *γράφαι MS. D.* [6] *MS. D. omisso μ' habet δ' ἐπιγράψας.* [7] *ῥόμβος ex emend. St.*

to. Scribitur autem per κ. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 13. de puella, quae de rupe cecidit: Ῥέγκος stertor, spiritus densus velut morientium. Et libro septimo p. 362. v. 44. de puella, quae de rupe ceciderat: Ῥέγκος stertor habebat. EUST. V. Foes. p. 551.

b. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 348. v. 11. de aegrotante ex lassitudine: Secunda die capitis grauitas, lingua combusta fuit, ῥὶς ὀνυχογραφηθεῖσα, nasus vnguibus conscalptus, vel rescissus. Quem locum emendare possemus, et cum Erotiano legere ῥινονυχογραφηθεῖσα, licet parum referat. Locus Homeri est Il. XI. v. 388. EUST. Legitur etiam ῥὶς ὑπ' ὄνυχος ξεσθεῖσα. Ego ξεσθεῖσα quidem malo (quia sequitur ξέσαι), sed ῥῖνα potius retineo. ST. Vide Foes. p. 554.

c. Sic quoque Hesych. ῥινὸς δέρμα, et ῥινὸν, τὴν βύρσαν, τὸ δέρμα.

d. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 49. Ex deligationibus enim haec maxime varia est, et quae plurimas ascias habeat, et interruptiones ac interceptiones cutis maxime varias ῥομβοειδέας rhombiformes. In cuius com. Galenus inquit: Rhombi figuram eam quae aequa latera habet, sed angulos non rectos, dixit, nam et Euclides ita rhombum finit, nosti autem ex fasciis primam fere nominari rhombum, quum eam figuram potissimum repraesentet. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. de vinculorum specie-

e [1] Ῥομβοειδέστατον) καμπυλώτατον. Ῥεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται· Καὐτὸς δέ πȣ φησὶ, καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπȣ πλευραί εἰσι.

Ῥεμβοειδέα) τρόπον [2] πλαγίων, ἐπὶ τȣ̃ κατά τι μὲν [3] κοίλȣ, κατά τι δὲ [4] καμπύλȣ. Ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν.

f [5] Ῥοώδη ὀστέα) τὰ χωριζόμενα ἀπ᾽ ἀλλήλων, μεταφορικῶς ἀπὸ τȣ̃ ῥεῖν εἰρημένα.

Ῥοι-

[1] Βεμβοειδέστατον *MS. D.* ῥεβοειδέστατον *Eust.* ῥαιβοειδέστατον *Foes.* ῥυβοειδέα τρόπον *Foes.* [2] πλαγίων et πλασίων *Chart.* πλαγίως *vulgg.*

speciebus: Species vero hae sunt, simplex, rotunda, in orbem, ascia, sima, oculus, ῥόμβος, rhombus et semisecta. EUST. Scribe potius ῥόμβος. ST.

e. Vel Ῥεβοειδέστατον etc. Galenus in Exeg. habet ῥαιβοειδέα retortum. Locus, quem Erotianus ex Hippocrate adducit, est in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Hominis autem costae καμπυλώταται maxime curuae sunt, ῥοβοειδέα τρόπον obtorto modo. Vaticanus codex habet ῥαιβοειδέα, et quidem rectius. In cuius com. Galenus inquit: Hippocrates explanationis vel exempli causa vsus fuit verbo ῥοιβοειδέα, quod maiorem affert obscuritatem, quam res ipsa, cuius gratia id exemplum affertur. Tunc fortasse vox erat vsitata, alioquin verba haec ῥοιβοειδέα τρόπον, non dixisset: deinde vsu explosa, obscura effecta est. Vox quidem ῥοικοειδέα per κ apud Theocritum curuum significat in eo carmine, vbi inquit: Ῥοικὸν δέ κεν ἀγριελαίας δεξιτέρα κόρυναν. *At clauam incuruam ex oleastro dextera habebat.* Idem quoque significat apud Archilochum, quum scribit: Ἀλλά μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν. Ῥοικὸς ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσὶ καρδίης πλέως. *Sed paruus is sit, atque curvus cruribus. Aptus stabiliter, corde plenus, ingredi.* Apud Nicandrum similiter: Ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεες ἂν τὰ παγέροις γυῖα βαρύνονται. *Sunt alii aequales curuis, similesque paguris. Membra grauantur.* Per β autem scriptum ῥοιβὸν, nescio quid sibi velit, quamquam in nonnullis exemplaribus per β scribatur, sed in magis probatis per κ. In mochlico p. 505. v. 45. de costis: Ab anteriore autem parte, iuxta pectus, laxam non mollem summam partem habente, specie prae cunctis anima-

'Ρεβοειδέστατον) maxime curuum. Nam ῥέβον et γαῦσον dicitur distortum. Et ipse quidem inquit: Hominis costae καμπυλώταται, hoc est, maximae curuae sunt, ῥεβοειδέα τρόπον, id est, πλαγίως, hoc est, oblique. Dicitur de aliqua re partim concaua, partim incurvata, sicut Cinesias ponit dictionem.

'Ρωδέα ὀστέα) ossa, quorum alterum ab altero separatur: metaphorice dicta ἀπὸ τȣ̃ ῥεῖν, quod est, fluere.

'Ροι-

[3] κοῖλον *MS. D.* [4] καμπύλον *MS. D.* [5] 'ροώδεα *Eust.* 'ροικώδη *quaedam exempl.* 'ροιώδη *Chart.*

animalibus ῥομβοειδέστατον maxime obtorta. Qui locus fortasse corrigendus esset, et ῥαιβοειδέστατον legendum. Sunt tamen exemplaria ita varia, vt difficile sit iudicare, hoc an illo modo haec vox scribi debeat. Aliqui enim Erotiani codices habent ῥέβοειδέα; alii ῥεμβοειδέα. Exemplar Hippocratis ῥοβοειδέα, quo modo etiam Graecus Galeni codex habet. Latinus enim legit ῥοιβοειδέα, sed num recte, tu iudex esto. EUST. Accusat. τρόπον est Hippocratis, ideoque ita scribi debuit, 'Ρεμβοειδέα τρόπον) sicut habes paulo post ῥυβδοειδέα τρόπον. Sed pro ῥεμβοειδέα habent vulgatae edd. Hippocratis ῥοβοειδέα in Libro περὶ ἄρθρων, vbi scribit: καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπȣ εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον. In qua etiam lectione multum se torquet Galenus, et scripturam aliam affert, posito videlicet κ pro β, nec tamen ῥοκοειδέα, sed ῥοικοειδέα scribendum fuerit. Hic certe in quibusdam codicibus scriptum est paulo ante ῥεβοειδέστατον, non ῥομβοειδέστατον. Ego autem facile adducerer, vt crederem, Erotianum ῥαιβοειδέστατον, et ῥαιβὸν scripsisse, nisi ῥεβὰ καὶ κυλλὰ, item ῥεβῶν ἢ ῥοικῶν apud Galenum inuenirem, ita scribentem, καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλεσσά· τὰ δὲ ἔσω, ῥεβὰ καὶ κυλλά. Imo vero quum aliter hic exponat ῥεβὰ, quam exposuit alibi ῥομβοειδῆ, nihil hic locus illi, quam proposui lectioni obstare videtur. De his tamen aliorum esto iudicium. Sed illud addendum mihi est, pro πλαγίων legi etiam πλασίων, quod ex πλαισίων non dubito quin praue detortum sit. Quamquam πλαισίως aduerbium aut πλαγίως malim, vt paulo post ῥυβδοειδέα τρόπον exponitur per aduerbium ἀγκυροειδῶς. ST. Vide Foes. p. 550.

f. Non reperio apud Hippocra-

[g] [1] Ῥοικώδη) [2] ἁπλᾶ καὶ γαῦσα καὶ ςρεβλὰ [3] ἐκάλεσαν.

Ῥίζη ἀλθαίης) τῆς ἀγρίας δηλονότι μαλάχης, ἣν Ῥωμαῖοι [4] Ἰβίσκον καλοῦσι.

[h] Ῥυβδοειδέα τρόπον) ἀντὶ τοῦ ἀγκυροειδῶς. Ῥυβδὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλεῖται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

[a] Συχνὸν) Βακχεῖος ἐν γ΄ φησὶ πολὺ, οὐκ ὀρθῶς. Ἔςι γὰρ τὸ συνεχές.

Σπλη-

[1] *ῥοικώδεα Eust. et Iunta.* [2] *ἅπερ aut ὅςα Foes. mauult.*

pocratem ῥοωδέα ὀςέα, sed in pluribus locis ῥοώδεες lego. Primo de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 303. v. 1. Lippitudines ῥοώδεες fluidae. In cuius com. Galenus inquit, dixisse lippitudines ῥοώδεες (quas manantes vel fluidas vertunt) humidas, vt ab humida constitutione profectas exstitisse. Et t. 36. p. 304. v. 1. Erant autem, quae his fiebat, haec, dysenteriae, tenesmi, lienteriae, et ῥοώδεες alui profluuia, vt Germanus interpres vertit. Et Galenus in com. ait, fluxus ventris vocare, quum humidae excretiones, et semper, et continenter deiiciuntur. Et libro sexto com. 2. t. 32. p. 344. v. 48. Ὀμμάτων ῥοωδέων, oculorum fluxiones, si alias conducere videtur, reuellere ad fauces conuenit. Libro de vulneribus capitis p. 452. v. 37. Primum quidem mulieres morbosas, et ῥοώδεας humidas esse. EUST. In vulgatis editt. Hippocratis legitur ῥοιώδη in L. περὶ ἄρθρων, Ῥοιώδη μὲν γὰρ τὰ ὀςέα, τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. At in mochlico ῥοικώδη τὰ ὀςέα legitur, sequentibus iisdem verbis, videlicet τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι etc. Legimus tamen et ῥοώδεες apud Hippocratem, sed alia significatione. Nam epid. L. I. habemus, ἤρξαντο μὲν οὖν τὸ πρῶτον ὀφθαλμίαι ῥοώδεες, vbi Galeno ῥοώδεες significat ὑγραί. Ibidem vero scriptum est, ἦν δὲ τουτέοισι τὰ γενόμενα δυσεντεριώδεα, καὶ τεινεσμοὶ, καὶ λειεντερικοὶ καὶ ῥοώδεες: Vbi Galenus ῥοώδεις δὲ λέγει, inquit, τοὺς χωρὶς τούτων τῶν εἰρημένων παθημάτων διαχωροῦντας ἀεί τε καὶ συνεχῶς ὑγρὰ διαχωρήματα. Sed apud eum ita scriptus est Hippocratis textus, καὶ τεινεσμοὶ καὶ λειεντερίαι καὶ ῥοώδεες. Legitur autem apud eumdem Hippocr. in L. de vulneribus cap. πρῶτον

Ῥοικώδεα) quae et γαῦσα et ϛρεβλά, hoc eſt, diſtorta et peruerſa appellauit.

Ῥίζη ἀλθαίης) agreſtis ſcilicet maluae, quam Romani ibiſcum appellant.

Ῥυβδοειδέα τρόπον) id eſt, ἀγκυροειδῶς inſtar anchorae. Nam huiuſmodi figura ῥύβδον appellatur.

PRINCIPIVM Σ.

Συχνὸν) Bacchius in tertio libro inquit multum: non recte, eſt enim continuum.

Σπλη-

[3] ἐκάλεσε Foeſ. [4] ἢ βίσκον MS. D.

τον μὲν τὰς γυναῖκας νοσερὰς καὶ ῥοώδεας εἶναι. Ex quibus quidem locis aliter hanc vocem accipi manifeſtum eſt. Erotianum tamen ῥοώδη ὀϛέα legiſſe, etymologia, quam affert, aperte oſtendit. ST. V. Foeſ. p. 555.

g. Galenus in Exeg. habet ῥοικὰ retorta. Hanc vocem non reperio. Sed quarto de art. t. 68. p. 502. v. 3. de pede legimus: Ῥοικώδη μὲν τὰ ὀϛέα, obtorta enim fiunt oſſa, nerui autem inter ſe communionem habent. Sic vertit Germanus interpres. Ex Galeni autem interpretibus alii vertunt, oſſa enim moleſta ſunt, alii, fluida enim oſſa euadunt, quia, vt arbitror, legunt ῥοιώδη, vt habet codex Aldinus, et quidam Galeni. Hanc ſententiam repetit Hippocrates in mochlico, p. 509. v. 28. Praeterea in libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 7. de Nomadum mollitie et humiditate artuum: Ῥοϊκὰ δὲ fluida vero fiunt, ac lata, ſcilicet corpora. Et v. 11. Muliebrium autem corporum formae ad miraculum vſque ῥοϊκὰ fluxae exiſtunt. EUST. Deprauatus eſt hic locus, ac fortaſſe pro ῥοικώδη ἁπλᾶ ſcripſerat Erotianus ῥοικὰ δὲ καὶ πλατέα, afferens Hippocratis locum, eo enim modo legitur apud eum locus quidem libri περὶ ἀέρων, niſi quod interiicitur γίνεται poſt δέ. Quod ſi ita ſcripſiſſe illum cenſeamus, nimirum omiſſa eſſe aliqua verba ante καὶ γαῦσα dicere cogemur. At in quibuſdam codicibus habetur, ῥοικῶα, ἅπερ καὶ γαῦσα, et ἐκαλέσαν pro ἐκάλεσε. Ex quibus ἅπερ quidem libenter ſumſerim, at ῥοικῶα non item. ST.

h. Vide ſupra ad vocem ῥομβοειδέϛατον.

a. Primo de morb. mul. p. 252. v. 11. Συχνῷ ſemper aliquid ſupponere oportet. Et libro ſecundo p. 265. v. 41. Et ſanguis

[b] Σπληνὸς [1] κατ' ἴξιν) Βακχεῖος ἐν α' φησὶ κατὰ συνέχειαν. Ὁ δὲ Γλαυκίας, κατ' εὐθυωρίαν. Ἑκάτεροι δὲ ἐλλειπῶς ἔγραψαν· ἐπειδὴ ἡ λέξις ȣ τῶν ἐν δηλȣσῶν ἐστιν, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν τὴν συνέχειαν, ἐν δὲ τῷ Κατ' [2] ἰητρεῖον, κἀν τῷ περὶ [3] καταγμάτων φησὶν, ἴξιν τȣ̃ ἕλκεος, ἢ τȣ̃ κατάγματος τὸ πέρας. Παρὰ τὴν ἄφιξιν κινηθεὶς, ἥτις ἐστὶ πέρας κινήσεως. Ἐν δὲ τῷ β' καὶ δ' τῶν [4] Ἐδημιῶν, τὴν ἴξιν ἀντὶ τῆς εὐθυωρίας τάττει.

Σιά-

[1] κατίξιν coniunctim MS. D. [2] ἰητρίον MS. D.

sanguis συχνὸν multus prodierit. Et p. 274. v. 37. de mensibus: Et si quidem συχνὰ frequentes fuerint. Et p. 288. v. 2. Aromata vero συχνὰ multa in vnguentum iniicito. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 22. p. 309. v. 2. de Epicratis vxore: Minxit melius colorata, συχνὴν multam subsidentiam habentia. Et libro septimo p. 367. v. 17. de Eudemo: Et συχνὰ multum deambularet (scilicet imperarunt medici). Tertio de fract. t. 8. p. 465. v. 35. Id, quo primo deligamus, συχνῷ multo latius sit ipso vlcere. Et t. 21. p. 466. v. 48. de spleniis: Συχνῷ multo vero longiora, quam vt semel (scilicet circumduci possint). Libro de vlceribus p. 513. v. 42. Superne vero super spongiam folia sint συχνὰ multa. Sic passim vertit Germanus interpres, et aliter quam Erotianus. EUST. Vide Foes. p. 602.

b. Verba adducta sunt in primo de morb. vulg. com. 3. t. 20. p. 308. v. 21. de Herophonte: Doluit iuxta inguen, tumor primum σπληνὸς κατ' ἴξιν e directo splenis. Et libro secundo, sect. 3. p. 315. v. 28. Κατ' ἴξιν e directo etiam laterum intentio dolorosa, et praecordiorum intentiones. Et libro quarto, p. 332. v. 34. Aurem κατ' ἴξιν τȣ̃ σπληνὸς e directo splenis, et lateris dolebat. Et v. 40. de Lycino Grammatico: Postea etiam sanguinis quid ex nare κατ' ἴξιν e directo manauit. Et libro sexto, com. 1. t. 6. p. 343. v. 22. de renum dolore: Torpor femoris κατ' ἴξιν e directo. Et com. 2. t. 12. p. 344. v. 17. Κατ' ἴξιν e directo, et laterum dolor, et praecordiorum intentiones, et splenis eleuationes, et e naribus eruptiones, et aures κατ' ἴξιν e directo. Et t. 13. p. ead. v. 19. Vtrum igitur omnia, aut quae quidem ex infer-

Σπληνὸς κατ' ἴξιν) Bacchius in primo inquit, κατὰ συνέχειαν, hoc eſt, per continuationem. Glaucias vero ſecundum rectitudinem. Vterque vero imperfecte ſcripſerunt: Quandoquidem haec vox non eſt ex iis, quae vnum ſignificant. Sed hic quidem continuationem. In officina vero medica, et in libro de fracturis inquit, ἴξιν τοῦ ἕλκεος, ἢ τοῦ κατάγματος τὸ πέρας, hoc eſt, itionem vlceris, vel fracturae terminus; παρὰ τὴν ἄφιξιν κινηθεὶς, id eſt, motus ſecundum itionem, quae eſt terminus motionis. In ſecundo vero et quarto epidemiorum τὴν ἴξιν pro rectitudine ponit.

X 2 Σιά-

[3] σαγμάτων MS. D. [4] Ἐπιδημιῶν MS. D. Euſt. et Iunta.

infernis ſurſum κατ' ἴξιν e directo, qualia ſunt, quae iuxta maxillas, aut circa oculum, aut aurem? quae vero ex ſupernis deorſum, non κατ' ἴξιν e directo? Atqui et anginoſi rubores, et laterum dolores κατ' ἴξιν e directo. Et libro ſeptimo, p. 358. v. 15. Et Exarmodi famulus ſimiliter dolorem habebat ad femur, et non κατ' ἴξιν e directo vulneris. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 369. v. 36. de ptiſana: Nuſquam enim adhaeret, neque ſecundum thoracis ἴξιν rectitudinem moram trahit. Quem locum Galenus exponens ait: Scire ſe Hippocratem appellare ἴξιν magna ex parte rectum tramitem, quandoque vero etiam lationem. Secundo de fract. t. 12. p. 460. v. 18. At vero ſana fiunt in viginti diebus perfecte omnia, exceptis his, quae cum tibiae oſſibus communionem habent, et cum ipſa τῇ ἴξει e directo. In cuius com. Galenus inquit: Volens ſignificare e regione, κατ' ἴξιν dixit, quam loquutionem ſaepius, variiſque in locis vſurpauit: ſed et paulo inferius eadem ter ex ordine vtitur, de crure pertractans, quum ait: nimirum t. 65. p. 463. v. 38. Femoris enim caput ſuperius, corpus fert: id autem ab interiori cruris parte ſitum eſt, et non ab exteriori, ſed κατὰ τὴν τοῦ ἀντικνημίου ἴξιν, e regione tibiae, tum quia pars altera corporis, τῇ ἴξει e regione huic propius accedit, quam ad exterius os, adde quod os interius plenius eſt, quam exterius, non ſecus atque in brachio, vbi os, quod κατὰ τὴν τοῦ μικροῦ δακτύλου ἴξιν, e regione minimum digitum ſpectat, tenuius eſt, et longius. In cuius textus principio,

c [1] Σιάλοχοι) οἱ σίαλον [2] πικρὸν ἀθροίζοντες.

d Σπαργᾷ) [3] ὀρέγεται. Ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ.

e [4] Σκορδίνημα) γράφεται καὶ [5] Κορδίνημα. Οὕτω δὲ [6] ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ [7] καρηβαρεῖν· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

f Σὴψ) Σηπεδών.

Σπογ-

[1] σιαλοχόοι *apud Hippocr. Gesn.* [3] ὕρεται *MS. D.* [2] *Pro* πικρὸν *malim* πυκνὸν

cipio, nimirum v. 23. eiusdem paginae inquit: Ceterum ferularum locationes vitare oportet κατά τε τῶν σφυρῶν τὴν ἴξιν secundum malleolorum rectitudinem. Et libro tertio t. 10. p. 465. v. 37. quem locum innuere videtur Erotianus: Itaque linteum iniicere oportet κατ' αὐτὴν τὴν ἴξιν τοῦ ἕλκεος secundum vlceris rectitudinem. Galenus exponens hunc locum ait: Ἴξιν semper intelligere Hippocratem e regione, modo in longitudinem corporis, modo in latitudinem, veluti nunc. Et t. 12. p. 466. v. 5. Si tamen ferulas apposueris μὴ κατὰ τὴν ἴξιν τοῦ ἕλκεος non secundum rectitudinem vlceris appones. Vbi Galenus rursus ait: E regione nunc intelligere in longitudinem, in hanc siquidem ferulae apponuntur. Hic aduertendum est, Erotianum haec verba subiungere, ἢ τοῦ καταγματος τὸ πέρας, quae nusquam inueni. Primo de officina medici, t. 15. p. 502. v. 34. Ad se ipsum vero, siquidem sedeat, pedes ἐς τὴν ἄνω ἴξιν κατ' ἴθυ secundum rectitudinem sursum versus, e directo ad genua sint. In cuius com. Galenus inquit: Quum e regione accipi bifariam possit, modo in his, qui membrum in longitudinem extendunt, modo in his, qui ipsum recta deorsum continent, sicuti vbi stamus, iure, deorsum ad rectam lineam, addidit: vt semper autem consueuit, situm e regione ἴξιν appellat. Et libro secundo, t. 12. p. 503. v. 23. Deligare oportet dextras partes in sinistras, et sinistras in dextras, excepto capite: hoc vero κατ' ἴξιν secundum rectitudinem. Vide ea, quae scripsimus in annotatione dictionis εὐθυωρίδα. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 314. v. 18. Quibus vero etiam cum febre, hi multo magis, et difficulter spirabant, et διαλεγομένοισιν ἀλλοχόοι aliena loquebantur. Vaticanus codex habet διαλεγόμενοι σιαλόχοοι inter loquendum saliuam ex ore emittebant.

Σιάλοχοι) illi, qui congregant ſputum amarum.

Σπαργᾷ) appetit, pro deſiderat.

Σκοδίνημα) ſcribitur et σκοςδίνημα. Sic autem antiquiores dicebant τὸ καςηβαςεῖν capite grauari, ſic et Ariſtophanes.

Σὴψ) putredo.

X 3 Σπογ-

[4] σκοδίνημα MS. D. et ſic Euſt. et Iunta. [5] σκορδίνημα MS. D. [6] ἔλεγεν MS. D. [7] καραβαρεῖν MS. D.

tebant. "Alii καὶ διαλεγόμενοι σιοιλοχόοι fortaſſe, et quidem rectius, καὶ διαλεγόμενοι σιηλοχόοι ſcriberetur. Caluus vero, vt coniicio, legit, ἀλλόχροοι, aut etiam ἀλλόχροιοι: vertit enim, delirabantque, diſcolorabanturque. Galenus in expoſ. t. 3. com. 1. in primum librum prorrh. ait: Linguam connatam, tum ex vaſis, tum ex glandulis, quas a fundenda ſaliua σιαλοχόυς vocant, humiditatem habere. Reperiuntur quaedam aliae dictiones parum a priori differentes Libro de carnibus p. 41. v. 42. A calido in neruos, et σίαλον ſaliuam, ac mucum tranſiuit. Tertio de morb. p. 160. v. 32. Verum hians decumbit σιαλοχέων ſaliuam fundens. Et p. 162. v. 33. Quod ſi τὸ σίαλον ſaliua non probe purgetur. EUST. Vide Foeſ. p. 564. Heſych. interpretatur τὺς προσραίνοντας σιαλὸν ἐν τῷ προσδιαλεγέσθαι.

d. Galenus in Exeg. interpretatur ὀργᾷ, turgeſcit. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 29. Si ſuperni loci σπαργᾷ turgent, qui ſunt circa caput, vlcerum purgatio, vomitus, hydrops; quae expoſitio ab Erotiani ſenſu diuerſa eſt. EUST. V. Foeſ. p. 578.

e. Aliqui codices habent σκορδίνημα, ſcribitur et κορδίνημα. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 314. v. 46. Omnia talia corrumpunt, oſcitatio, tuſſis, ſternutatio, σκορδίνημα diſtentio cum oſcitatione. Sic vertit interpres Germanus. Caluus, caligationem, alii pandiculationem. Quae expoſitiones ab Erotiani ſenſu longe diſtant. Vide quae diximus in annot. dictionis κορδίνημα. EUST. Vide Foeſ. p. 574.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 50. p. 323. v. 6. Carbunculi per aeſtatem multi, et aliae, quae σὴψ putredo vocantur. Sic vertit Galeni interpres. Germanus vero ſeps ſcribit, et praeterea nihil dicit. Pro qua dictione Vaticanus codex habet σῆψις putrefactio. Reperio etiam verbum

g [1] Σπογγοειδὲς) Οὕτως καλεῖ τὰς περὶ τὰ παρίσθμια γιγνομένας φλεγμονὰς μετά τινος [2] χαυνοτάτου πυρετοῦ. Ἔνιοι δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ πιτυρώδη ἕλκη. Οἱ δὲ, τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ὑποσόμφα οἰδήματα, καί τινας ἔχοντα κατατρήσεις.

q Στλεγ-

[1] σπογγοὶ mauult Foes.

verbum σήψῃ putrefecit. Quarto de morbis p. 174. v. 28. Donec totum quidquid carnosum est, σήψῃ putrefecerit. In quo etiam loco ter reperitur σηπεδὼν putrefactio. EUST. Vide Foes. p. 562.

g. Pro inflammatione tonsillarum hanc vocem ab Hippocrate fuisse vsurpatam nusquam reperio. Galenus in Exeg. habet σπογγοὶ tonsillae in faucibus, vt in quarto de morb. vulg. sc. p. 328. v. 41. Erant autem et raucosi, et fauces inflammatae, καὶ οἱ σπόγγοι καλεόμενοι, et glandulae istic spongiae appellatae intumescebant. Ad aliarum rerum naturam explicandam, vsum fuisse ea voce Hippocratem non me latet. Libro de vet. med. p. 11. v. 27. et 40. de figuris corporis: Aliae rarae et hiantes, aliae σπογγοειδέα spongiformes et molles, vt lienis, pulmo et mammae. Libro de glandulis p. 56. v. 21. Natura ipsis est σπογγῶδες spongiosa. Libro de nat. ossium p. 59. v. 18. de renum substantia: Σπογγοειδὲς spongiforme enim est ipsorum corpus ad vesicam. Et p. 61. v. 38. de pulmone: Venis talibus existentibus, et viscere σπογγοειδέος spongiformi, ac multum humorem suscipere potente. Primo de morb. mul. p. 248. v. 14. de splene: Vt qui rarus est, et σπογγοειδὴς spongiformis. Septimo de morb. vulg. p. 365. v. 2. de Nicolai filio: Quarta ab aqua mercurialis egessit stercoracea et liquida, oletula, submucida, σπογγοειδέα spongiosaque demisit. Sic Caluus vertit; nam Germanus interpres has duas dictiones praetermisit. EUST. Excipiunt se inuicem apud eum: Σπογγοειδές. Σκεθρή. Σαπρά. Horum prius σπογγοειδὲς cum Foesio refero ad epid. L.IV. p. 1121. E. posterius σαπρὰ ad initium L. V. p. 1142. G. vbi legitur: ἀλλ' οἰδέουσα σαπρὴ ἐγένετο: et paulo post: τῷ δὲ Φοίνικι ἐξετμήθη κύκλος σαπρός. Vtrumque locum respexisse videtur, notans σαπρὰ, σεσηπότα, namque et alibi accidit, vt capiti Glossae praefigat non proprie eum casum, qui apud Hippocratem reperitur, sed alium. Hinc vero concludo intermedia στλεγγίδα

Σπογγοειδὲς) sic appellat inflammationes, quae fiunt circa paristhmia cum lentissima quadam febre. Nonnulli vero et vlcera furfuracea in capite. Alii vero tumores quasi fungosos et habentes quaedam foramina.

X 4 Στλεγ-

[2] χαυνοτάτε suprascr. υ MS. D.

γίδα et σκεθρὴ epid. L. IV. reperisse Erotianum, quod confirmat Heraclides ipsi adductus: quum enim ille ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' Ἐπιδημίας de voce στλεγγὶς egerit, quid potius statuemus, quam eo libro, et quidem longiuscule ab initio quaerendam esse? toto vero libro perlecto; nihil quo commode referatur, inuenio, nisi hunc locum, corruptissimum procul dubio p. 1133. Ἀσθματώδει οἰκέτιδι, ἔνθα ὅταν ἐταγγεία ἡμοῤῥάγησε· τοῖσι ἐπιμηνίοισι ἐγένετο δὲ ἄσθματα. Ἐκεῖνα ἐπαύσατο. πυρετὸς ἐγένετο. μαζὸς ἐνεπύησεν ἀριστερὸς ὕπερθεν, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἕς. Pro ἐταγγεία Foes. coniecerat ἔτ' ἀγγεῖα; et ἀγγεῖα illud arripuit etiam Lindanus, qui more solito sua pro Hippocrateis audacter obtrudit. Ego ex ΣΤΛεΓΓΙΔΑ, littera ε oculos fugiente ΕΤΑΓΓΙΔΑ, ac dein ἐταγγεία ortum puto: quin si in loco deplorato audacius coniectare licet, lubens hic legerim: Ἀσματώδει οἰκέτιδι, ἐπάνω τῶν ὤτων κατὰ στλεγγίδα ἡμοῤῥάγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Ἐγένετο δὲ ἄσθματα, vel si hoc displicuerit, ἔνθα τὴν στλεγγίδα εἶχεν ἡμοῤῥάγησε· τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Sensus in vtraque lectione erit idem: passam nempe hanc puellam puto id, quod saepius obseruarunt medici, vt nempe menstrua arctis nimis ac impeditis consuetis viis, aliorsum ferantur, et haemorrhagias per nares, vel alibi producant: puto igitur, hanc de qua loquitur Hippocrates periodico menstruorum tempore haemorrhagiam passam in capite eo loco, vbi στλεγγίδας gestare consueuerant. Hinc quoque facile explicatur asthma illud, periodicum vt videtur, ortumque a sanguine menstruo versus superiora determinato, atque hinc pulmonem opprimente: quin et hoc confirmare videtur, quod sub finem addit, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἕς, nempe ἐνεπύησεν, vnde sc. patet sanguinem impetu versus caput latum, ibi abscessum excitasse, vnde nihil mirum si menstrua quoque eamdem viam instituerint. Iam vero admisso hoc sensu, necessario simul probabitur explicatio Heraclidae Tarentini, quam reiiciebat Erotianus: nec enim video, quomodo

h [1] Στλεγγίδα) Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος διὰ τοῦ ρ' [2] γράψας στρεγγίδα ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' i [3] Ἐπιδημίας, χρυσᾶ φησὶ [4] τενίδια εἶναι, οἷς χρῶνται τινὲς τῶν θεωρῶν. Οὐ κατὰ λόγον νοήσας. Οὐ γὰρ διὰ τοῦ ρ', ἀλλὰ διὰ τοῦ λ' γράφεται· καὶ οὐκ ἔστι [5] χρυσοῦν τενίδιον, ὡς αὐτὸς οἴεται, ἀλλ' ἡ συνήθης ξύστρα· καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνηται, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀρχαίων.

k [6] Σκεθρά) l ὁμοία.

Σα-

[1] στεγγίδα MS. D. [2] γράψαι MS. D. [3] Quidam β'. ἐπιδημίας. at ἐπιδημίων ex coni. St.

do posterioris sententia, qua στλεγγίδα, vulgarem strigilem explicat, subsistere possit: nec facile reiicienda Heraclidae auctoritas, medici magni nominis, et inter Empiricos facile principis. Videsis de eo D. Cleric. Hist. Med. P. II. L. II. c. 7. aduocat eum ipse quoque Erot. in Praefat. et magni facit Galenus. Vide Cler. l. c. Sed alii forte feliciores erunt in hoc loco constituendo. HER.

h. In quibusdam codicibus perperam legitur στεγγίδα. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 376. v. 18. de balneo: Debent celeres perfusiones fieri et spongiis vtendum est pro στλεγγίδος strigili. EUST. Sed pergamus. Στλεγγίδα etc. Ita Erot. quae verba planissima sunt, nisi quod pro τενίδια et τενίδιον legendum ταινίδια et ταινίδιον, prout citari video a magno Casaubono ad Athen. L. XV. c. 4. Στλεγγὶς praeterquam quod *strigilem* denotat, saepe etiam significat *taeniam, qua caput euincire solebant.* Hoc ornamentum θεωροῖς tribuit Heraclides, i. e. vt Eustach. et Foes. accipiunt, illis qui publicitus missi oracula consulebant. Vide Erot. in Θεωροὺς, verum non his peculiare fuit hoc gestamen: quippe Scholiast. Aristoph. Foesio adductus, et ex eo Suidas, notant στλεγγίδα esse χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν γυναικῶν. Ἔλασμα vocant, quod Heraclides, ταινίδιον, et potuit vtrumque obtinere, vt nempe opulentiores laminis aureis hunc in finem vterentur, quae, quod figura incurua strigilem referrent, στλεγγίδες dictae sunt; cetera vero taeniis deauratis, vel et alius coloris. Ita Pollux L. VII. f. 179. ἔστι δὲ καὶ ἕτερόν τι στλεγγὶς, δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι: vnde liquet non semper aureas fuisse, quod

Στλεγγίδα) Heraclides quidem Tarantinus cum ρ scribit ϛρεγγίδα in secunda explicatione quarti de morbis vulgaribus, dicit esse quasdam fascias aureas, quibus vtuntur nonnulli τῶν θεωρῶν, hoc est, oraculi consultores: quod non recte intellexit. Neque enim per ρ, sed per λ scribitur, et non est fasciola aurea, vt ipse opinatur, sed consuetus strigil, sicut et Menander meminit, et antiquorum reliqui.

Σκεθρή) similis.

X 5 Σα-

[4] τετυίδα MS. D. [5] χρυσᾶ MS. D. [6] σκεθρή MS. D. et Eust. sic et quaedam exempl. Hipp. verum vitiose.

quod recte monuit Casaub. l. c. Locus Athenaei hic est: ἐν ταύτῃ (agit de Promachiis, festo Laconum,) συμβαίνει τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλάμω ϛεφανοῦσθαι ἢ ϛλεγγίδι, τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀϛεφανώτους ἀκολουθεῖν: quae verba et ipsa docent, non semper e materia pretiosa paratas fuisse τὰς ϛλεγγίδας. Lenas olim in theatrum inducebant purpurea taenia redimitas. Poll. L. IV. f. 120. Αἱ δὲ μαϛροποὶ, ἢ μητέρες ἑταιρῶν, ταινίδιόν τι πορφυροῦν περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσιν, iure hoc lenarum ornamentum ϛλεγγίδα πορφυρέαν dixeris, sed his missis, agamus quod instat. Culpat Heraclidem Erotianus, quod ϛρεγγίδα scripserit per ρ: recte puto, nisi tamen in vitiosum exemplar inciderit, et sic iniuria eum criminetur. Verum id maioris momenti, quod Heraclidis explicationem penitus reiiciat, et quum ille capitis fasciam intellexisset, ipse vulgarem strigilem intelligat. Arbitrium interponere non licet nisi inspecto loco Hippocratis, quem Glossa hac respexerat Erotianus. HER. Vide Aristoph. Scholiast. in Ἱππεῦσι p. 222.

i. Legitur etiam β' ἐπιδημίας, fortasse autem ἐπιδημιῶν scribendum est. ST.

k. Galenus in Exeg. exponit diligenti. Primo de morb. mul. p. 236. v. 26. His igitur consideratis, et animaduersione σκέθρῃ diligenti expensis, totum etiam corpus inspicito. Quae interpretatio cum Erotiani expositione non conuenit. Vide infra in annot. dictionis σκεθροτέρης. EUST. Vide Foes. p. 570.

l. Non dubito quin corruptum sit ὅμοια, sed quid pro eo reponi possit non video. Quod autem ad σαπρὰ attinet, male post ὅμοια ponitur, quasi vnum ex iis nominibus, quibus σκεθρὰ explicatur. Est

[m] Σαπρὰ) σεσηπότα. Ὡς καὶ Ἱππώναξ ἐν ά [1] Ἰάμβων φησὶ, [n] [2] μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν.

[o] Σῖτος πονηρὸς) νῦν τὸν σῖτον ἀντὶ τῦ κοπρίυ τέταχε.

[p] Στενυγρῶσαι) [3] ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ ἐν ᾧ ἡ ὑγρασία ἐςί.

Σκελε-

[1] ἰάμβῳ MS. D. et Euſt. [2] μυδῶντα reponit St.

Eſt enim vocabulum Hippocratis, quod per participium σεσηπότα exponitur. Ideoque ſcribendum Σαπρὰ) σεσηπότα. ST. Quod etiam vidit Euſtachius, quocum conſentit Iunta; vulgg. priori addunt.

m. Secundo de diaeta p. 96. v. 42. de carnibus: Verum antiqua, et σαπρὰ marcida, magis quam recentia aluum mouent. Primo de morbis p. 133. v. 21. de ſuppuratis: Purulento pulmone, ac σαπρῦ putrido facto (ſcilicet, perit). Et libro ſecundo p. 144. v. 36. In naſo mucus craſſus, ac σαπρὴ putridus fuerit. Primo de morb. mul. p. 251. v. 29. de vlceribus vteri: Et breui σαπρὰ putrida fiunt. Quinto de morbis vulg. p. 335. v. 12. Verum Phoenici circulus σαπρὸς putridus exſectus eſt. Et p. 338. v. 12. de Maiienſe: Et ad oſſa procedebat σαπρὰ putrida. Et p. 339. v. 13. de Ariſtionis ſerna: Et oſſa σαπρὰ putrida abſceſſerunt. Et libro ſeptimo, p. 366. v. 48. de Anaxenore: Liuefacta ſunt omnia circumcirca, et σαπρὰ putrida videbantur. Tertio de fract. t. 45. p. 469. v. 1. Et quibuſdam quidem ex veteri vulnere aliqua oſſa σεσάπριςαι emarcuerunt. Et v. 5. Aliqua eo quod diſcedunt reſiccata, et σαπρὰ marcida fientia, deſquamantur. In cuius com. Galenus ait: Oſſa, quae putreſcunt σεσάπριςαι dixit, verbo ducto a nomine σάπρυ· nominant autem quaecumque corrupta ſunt σαπρὰ, idque non recte, quaecumque enim et vetuſta et diuturna ſunt, ab ipſo dicuntur σαπρά. In expoſitione etiam t. 20. libri ſecundi ait: Vocat item Hippocrates carnem, quae putreſcit, σαπρὰν, μυδῶσαν, σηπομένην, atque aliis etiamnum vocabulis. Libro de vlceribus p. 515. v. 48. Myſi quam leuiſſime tritum inſpergito in ea, quae humida ſunt, et σαπρὰ putrida. EUST.

n. Repono μυδῶντα. Nam μαδῶντα longe aliud ſignificare ſcimus, et apud Galenum legimus, λέγει ὖν αὐτὸς καὶ σαπρὰν σάρκα καὶ μυδῶσαν καὶ σηπομένην. ST.

o. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 32. p. 369. v. 37. Etenim

Σαπρὰ) putrida, ſicut et Hipponax in primo Iambo inquit: humectantem, et σαπρὸν, hoc eſt, putridum.

Σῖτος) nunc σῖτον pro ſtercore poſuit.

Στενυγρῶσαι) arefacere, et conſtringere aliquem locum, in quo humiditas eſt.

Σκελ-

[3] ἀπὸ ςεγγῶσαι MS. D.

enim verbi cauſa quibus σῖτος cibus intus incluſus eſt, ſi quis non facta deorſum euacuatione, ſorbitionem dederit, etc. In cuius com. Galenus ait: Σῖτον cibum dixit, quod ἀπὸ τῶν σιτίων a cibariis in inteſtinis continetur excrementum, quod Graeci σκύβαλον et κόπρον, id eſt, ſtercus appellant. Et in ſexto de morb. vulg. com. 1. t. 5. et 6. p. 343. v. 19. In renem dolor grauis, quum implentur σῖτε, cibo, etc. Galenus in com. ait: Dolores autem eo potiſſimum tempore in renibus excitari dicit, quo replentur σῖτε cibo. Quumque duo ab hac voce σῖτος cibus apud ipſum ſignificentur: in vtroque ſignificatu veridica oratio eſt: ſiue de aſſumtis cibariis, ex quibus ſanguinis multitudo creatur, ſiue de alimenti recrementis, quae in inteſtinis colliguntur, intelligas. Nonnumquam enim et iſta cibos nuncupat, vt in libro de rat. vict. in morb. acut. ita inquiens: Quibus enim σῖτος cibus in inteſtinis occluſus eſt, etc. EVST. Vide Foeſ. p. 568. Eadem ſignificatione eſt, apud Aretaeum de cur. acut. L. II. c. 4. παλαιὸς σῖτος.

p. Galenus in Exeg. exponit, in anguſtum redigere: aliqui vero claudere humorum exitus, et arefacere. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 1. p. 344. v. 1. Dilatare, ςενυγρῶσαι conſtringere, alia quidem, alia vero non. In cuius com. Galenus ait: Secundam ſyllabam huius vocis ςενυγρῶσαι cum tenui ſpiritu, non cum denſo, legendam eſſe: neque enim cum hac dictione ὑγρὸν, vt quis forſan putare poſſet, compoſita eſt, nam ignorat iſte ab Ionibus ςενὸν, id eſt, anguſtum, ςενυγρὸν appellari. Huius autem rei teſtis locuples Simonides fuerit in his carminibus ita ſcribens: *Non ſane quiſquam ſic vmbroſis in montibus Vir leonem timuit, neque pardalim, Solus ςενυγρῷ anguſto occurrens in tramite.* Quo in loco ςενυγρῷ idem ſignificat, quod ςενῷ arcto. Primo de artic. t. 66. p. 478. v. 8. Nam et ſedes intercluditur, et lintea in hac ςενυχωρίῃ loci anguſtia aceruata fiunt. Quem locum Galenus exponens ait: Loci anguſtiam dixit ςενυγροχωρίην.

q [1] Σκελεφρὸς) τοὺς λεπτοὺς καὶ σκελετώδεις.

r [2] Στόμαχος κύστεως) [3] οὕτως καλεῖ τὸν τῆς κύστεως τράχηλον, καὶ τὸν τῆς μήτρας ἐν α' Γυναικείων στόμαχον καλεῖ.

Συνασκήσει) συναρμόσει.

s [4] Στερίφνους) πυκνούς. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησὶ — — στερίφνοὶ γέροντες, πρίνινοι, ἀτέραμνοι, μαραθωνομάχαι, καὶ σφενδάμνινοι.

Σομ-

[1] σκελειφὸς MS. D. *sed suprascr.* ε. σκελιφρὸς *Eust.* et *Iunta.* σκεληφρὸς *vulgg.*

χωρίην, quod nomen, vt quibusdam placet, non componitur ex vocabulis ὑγροῦ, στένου et χώρας, quae significarent humidum angustum locum: sed deducitur a voce στένυγρον, quae nihil amplius sibi vult, quam στενὸν, quod significat angustum: vnde quadam additione, (quam figuram παραγωγὴν dicunt) deducitur στενυγροχωρίη, quae nihil aliud sibi vult, quam angustiam: quod ex iis euidenter colligitur, quae Simonides in supradictis carminibus scribit: Effertur autem secunda syllaba tenui spiritu. Et libro tertio, t. 8. p. 484. v. 10. de spina gibba: Multam igitur στενοχωρίην angustiam faucibus exhibet etiam hoc os intro vergens. EUST. Vide Foes. p. 586.

q. Galenus in Exeg. exponit, aridus, contractusque. Libro de internis affect. p. 208. v. 11. de typho: Verum non intumescit, sed tenuis, et σκελιφρὸς aridus est ac debilis. Libro de vulneribus, in ea parte addita, quae est pars libri de aere et aquis, p. 453. v. 4. Homines autem vegetes, et σκελιφροὺς siccos esse necesse est. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 47. Et humidis ac excarnibus minus inflammantur, quam σκελιφροῖσι siccis ac carnosis. EUST. Vide Foes. p. 570. Hesych. explicat, οἱ ἴσχνοι καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι.

r. Haec vox Galeno teste, quarto de vsu partium c. 1. significat cuiuslibet ventris aut caui ceruicem praepositam instar isthmi: in eaque significatione antiquitus fuit vsurpata. Post Aristotelis vero seculum, vt idem Galenus testatur, libro quinto de locis aff. c. 4. ad οἰσοφάγον, id est, gulam dumtaxat, haec ipsa translata est. Deinde sua aetate, vt ipse ibidem testatur, ad os ventriculi, quod veteres καρδίαν dixerunt, transferri coepit. Libro de aere, locis et aquis, in ea parte,

Σκελιφρὲς) graciles et inſtar ſceleti.

Στόμαχος κύϛεως) ſic appellat collum veſicae: et collum vteri, in primo de morbis muliebribus ſtomachum appellat.

Συνασκήσει) hoc eſt, συναρμόσει, coaptabit.

Στεριφνὲς) ſtrictos ſeu difficiles, et Ariſtophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι. Στεριφνοὶ γέροντες, hoc eſt, moroſi et difficiles ſenes, duri, indomiti, Marathoni pugnatores, funditores.

Σομ-

[2] *ϛόμαχον MS. D.* [3] *ὄτω MS. D.* [4] *ϛρυφνὲς exempl. ap. Hippocr.*

parte, quae in impreſſis codicibus in calce libri de vulneribus capitis poſita eſt, p. 456. v. 4. de calculo: Neque ϛόμαχος τῆς κύϛεος ſtomachus veſicae valde coardeſcit. Et v. 7. ϛόμαχος ipſius inflammatur. Et v. 12. Et quum vrinam emittit, ad τὸν ϛόμαχον τῆς κύϛεος ſtomachum veſicae allabitur ab vrina impulſum. Primo de morb. mul. p. 235. v. 10. Vteri conuerſi ad κύϛεος τὸν ϛόμαχον veſicae ſtomachum adlabuntur. Vaticanus codex legit τὸ ϛόμα os. Accommodat etiam Hippocrates hanc vocem collo vteri; Libro de ſuperfoetatione p. 48. v. 24. Quum pueri capite ex ϛομάχε ſtomacho apparente, reliquum corpus procedere non vult. Et v. 25. ac 29. Et p. 49. v. 38. et 46. Et p. 51. v. 33. Primo de morb. mul. p. 232. v. 37. Maxime quum μήτραι vteri ad ϛόμαχον ſtomachum, qui neruoſus eſt, mulieri allapſi fuerint. Et p. 234. v. 19. Et p. 242. v. 38. Obtorquetur enim ϛόμαχος τε̃ αἰδοίε, ſtomachus pudendi vel vteri, vt Germanus interpres vertit. Et p. 255. v. 30. 32. Et libro ſecundo p. 286. v. 34. Libro de ſterilibus, p. 292. v. 14. Et v. 16. Aut labium τε̃ ϛομάχε ſtomachi ſibi ipſi incubuerit. Et v. 21. 22. et 39. Et p. 293. v. 10. Et p. 298. v. 21. EVST. Vide Foeſ. p. 289.

s. Hanc vocem non inuenio, ſed ϛρυφνὲς, libro de ſalubri diaeta t. 6. p. 25. v. 41. Τὲς δὲ ϛρυφνὲς verum duros et graciles, fuluos ac nigros humidiore diaeta maiore temporis parte victitare oportet. In cuius com. Galenus inquit: In libris de temperamentis, duros, quos ϛρυφνὲς, et graciles, quos προσεϛαλμένες vocat: ſicut etiam nigros, ſicciore temperamento eſſe docuimus. EVST. V. Foeſ. p. 586. idem eſt ac ϛέρφνιος;

[t] Σομφόν) τὸ χαῦνον.

[u] Σπεῖσαι) ποτίσαι.

[x] [1] Σικυώνην) τὴν ἄγριον συκῆν.

[y] Σοφίην) ὁτὲ μὲν τὴν τέχνην, ὁτὲ δὲ τὴν [2] περιεργίαν. Νῦν μέντοι τὴν τέχνην δηλῶν, φησὶ, σοφίην παιδεύεται.

[z] Σκέπαρνος) εἶδός ἐϛι δεσμȣ̃ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος πλάγιος δεθῇ. Μαρτυρεῖ δὲ Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ [3] τȣ̃ Κατ' ἰητρεῖον, λέγων, Ἔϛι γὰρ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος ἐπιβάλλων αὐτὸς ἑαυτȣ̃ καὶ [a] [4] σχισμὴ, κλάσιν τινὰ [5] ποιῇ καὶ γωνίαν· οἷον ὅταν [6] ὀρθόλοξον ἐπιδεθῇ.

Συνο-

[1] σικύην mauult Foeſ. [2] περιεργείαν MS. D. [3] ἰητρίον MS. D. εἰς τὸ κατ' Ἰητρ. Foeſ.

t. Libro de locis in homine p. 64. v. 3. In nares autem non ineſt foramen, σόμφον δὲ οἷον σπογγία verum mollis laxitas velut ſpongia. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 530. v. 29. Qui partim a σομφῆς laxa irruente terra oppreſſi ſunt. Secundo de morb. p. 147. v. 19. haec vox idem, quod obſcure, ſignificat. Vbi vero, inquit, reſpirationem facit, retrocedit: et loquitur σομφὸν obſcure, ſeu non clare. EUST. Vide Foeſ. p. 576.

u. Heſychius explicat ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ.

x. Vide Foeſ. p. 566.

y. Locus quem citat Erotianus, eſt in libello de arte, p. 1. v. 14. Potens autem ob σοφίην artem, ᾗ πεπαίδευται qua eruditus eſt. EUST. V. Foeſ. p. 577. in voc. σοφιζόμενοι ἰητροί.

z. Galenus in Exeg. habet σκεπαρνηδὸν, eſtracte ſiue aſciatim: nam σκέπαρνος ipſe, faſcia, a fabrilibus aſciis nominatus eſſe videtur. Tertio de fract. t. 21. p. 467. v. 1. de faſcia: Et deinde σκεπαρνηδὸν aſciatim alternatione ipſorum facta, initia dimittere. In cuius expoſitione Galenus ait: Eſt σκέπαρνος aſcia, breuis ille circuitus, qui rectus incipiens, ad latus attrahitur, nondum eſt obliquus, deſinitque ad ſimilitudinem aſciae, qua fabri vtuntur, nam quae a recta linea paululum recedens curuatur, vnde nomen aſciae traxit. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 48. de fractura naſi: Ex deligationibus autem haec maxime varia eſt, et quae plurimas σκεπάρνȣς

Σομφὸν) laxum.

Σπεῖσαι) irrigare.

Σικυώνην) agreſtem ficum.

Σοφίην) aliquando quidem artem: aliquando vero curioſitatem. Nunc autem artem ſignificans, inquit, σοφίην παιδεύεται, artem docetur.

Σκέπαρνος) ſpecies vinculi eſt ὁ σκέπαρνος, quum vinculum oblique ducitur. Teſtatur autem Aſclepiades in expoſitione libri, qui officina medica inſcribitur, dicens: Eſt enim ὁ σκέπαρνος quando vinculum ſibi ipſi incumbens inſtar χ efficit quamdam flexionem et angulum, ſcilicet quum ſimul rectoblique ligatur.

Συνο-

[4] σχιζέμενος *MS. D.* χιαζόμενος *St. et Foeſ.* [5] ποιεῖ *MS. D.* [6] ὀρθόλοξος *St. et Foeſ.*

πάρνυς aſcias habeat, et interruptiones. Vbi Galenus inquit: Σκέπαρνον aſciam appellat, vbi faſcia a tranſuerſo circuitu recedens, paululum reclinatur, vt ſupra oſtenſum eſt. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. Species vero hae ſunt; ſimplex, rotunda, in orbem, σκέπαρνον aſcia. In cuius com. Galenus dicit: Quin σκέπαρνον id eſt aſciam intelligat, quod ſcilicet paululum inclinat. Aſciam enim fabri dicunt inſtrumentum quoddam extrema parte, qua ligna incidunt, modice incuruum, et labroſum in ſpeciem labri. Ab Hippocrate quidem appellatur σκέπαρνον, id eſt aſcia, genus quoddam circuitus ipſorum linteorum, namque vbi praecipit, vt panni in aſciae figuram imponantur, diducit ab orbiculari circuitu eum, qui fabrorum aſciae modo declinat. Non enim cenſet pannos ita oblique circumponendos, vt ab orbiculari circuitu nimium abſint, ſed paululum declinent, ſic vt fideliter comminuta oſſa contineant. EUST.

a. In MS. αὐτὸς ἑαυτῷ, καὶ σχιεζέμενος. Fortaſſe pro σχιεζέμενος ſcribendum eſt χιαζόμενος. Galenus certe σκέπαρνον ait vocari ἐπίδεσμον τὸν ἐγκεκλισμένον ὀλίγον ἐκ τῆς ἐγκαρσίας ἐπιβολῆς. Vbi animaduerte ἐπιβολῆς nomen verbale ab ἐπιβάλλω, quo Erotianus in eiuſdem vocabuli expoſitione vtitur. Sciendum eſt item ὀρθόλοξος in aliis codicibus haberi. ST.

b [1] Συνοχωκὸς) συνοχὴ, καὶ σύνοδος, καὶ οἷον σύμπτωσίς τις. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Κυρτὼ ἐπὶ ςῆθει συνοχωκότε.

c [2] Σίδας) τȣ̃ τῆς ῥοιᾶς λέμματος.

d Σαυρίδιον) ἣν ἔνιοι Καρδαμίδα καλȣ̃σι. Καρδάμῳ ἐοικυῖαν. Ἔςι δὲ θερμαντικὸν τὴν δύναμιν.

e Σκύτα) τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων καὶ τȣ̃ τραχήλȣ. Ὡς Πετρώνιος ἐν κάρῃ φησὶν, αἰγάδες [3] ὑπέκνεον. Καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκύτα. Καὶ Ἀρχίλοχος, λέγων, πῶς ἀπέπρησε τὰν σκύταν. Τινὲς δὲ φασὶ σκύτα λέγεσθαι τὸν νωτιαῖον μυελόν. Οἱ δὲ, τὸ ἰνίον. Οἱ δὲ τὸν μεταξὺ τȣ̃ μετώπȣ, καὶ τῶν ὀφρύων [4] τόπον. Ὅπερ ἐπισκύνιον καλȣ̃μεν. Τίνες δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα. [5] Παρ᾽ ὃ καὶ [6] ἡ Σκύτος εἴρηται.

f [7] Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) ἀντὶ τȣ̃ χαυνόσομφον.

g Σπερχνόμενος). οἱ δὲ χωρὶς τȣ̃ ν' σπερχόμενος. Ἔςι δὲ ἐπειγόμενος.

Συριγ-

[1] *συνοχωκὴ Euſt. et Iunta.* συνοκοχῆς καὶ συνόδȣ *legendum putat Foeſ: et reliqua verba* καὶ οἷον σύμπτωσίς τις *aliunde aſcita videntur, et in aliis exemplaribus deſiderantur.*

[2] σίδης, *quaedam exempl. et Euſt.*

b. De nat. oſſium p. 59. v. 39. de venarum diſtributione: Ramos a ſeipſa habet iuxta vnamquamque coſtam extentos, iuxta naturam, vſque ad pectoris συνοχωκῆς commiſſuram. Locus, quem ex Homero citat, eſt in ſecundo Iliad. de Terſite: Φολκὸς ἔην. χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα. τῶ δὲ οἱ ὤμω κυρτῶ. ἐπὶ ςῆθος συνοχωκότε, αὐτὰρ ὕπερθεν. *Strabo erat. claudus autem altero pede, et ipſius humeri Gibboſi, ad pectus contracti, et deſuper.* EUST. Repone συνοχωκή. Hipp. de nat. oſſium καὶ ἀποσχίδας ἀφ᾽ ἑαυτῆς ἔχει παρ᾽ ἑκάςην πλευρὴν παρατεταμένας κατὰ φύσιν ἄχρι ςήθεος συνοκωχῆς. ST. Vide Foeſ. p. 599.

c. Galenus in Exeg. habet σιδιοειδεῖς, luteas, qualis eſt granati mali cortex. Septimo de morb. vulg. p. 352. v. 24. de Pythodoro: Decoctum σιδίων malicorii ſedauit ipſas. Libro de vlcerib. p. 514. v. 36. Sicca vero ſint, flos aeris, myrrha, σίδιον αὖον malicorium ſiccum. EUST. V. Foeſ. p. 565.

d. Ga-

Συνοχωκή, συνοχή, καὶ σύνοδος) concurſus, et quaſi contractio, ſicut et Homerus inquit: Gibboſi ad pectus *συνοχωκότε* contracti.

Σίδης) corticis mali Punici.

Σαυρίδιον) quam nonnulli *καρδαμίδα* appellant, naſturtio ſimilem, facultate calefactiuam.

Σκύτα) partem, quae eſt inter tendines et ceruicem, vt Petronius in Care inquit: *αἰγάδες ὑπέκνιον, καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκυτά.* Et Archilochus inquiens: Quomodo ſecuit *τὰν σκύταν*. Nonnulli vero dicunt *σκύταν* appellari medullam ſpinalem; nonnulli vero occiput: nonnulli vero ſpatium inter frontem et ſupercilia, quod *ἐπισκύνιον* appellamus. Nonnulli vero *σκύτα* dixerunt capitis cutem, vnde *ἡ σκύτος* dicta eſt.

Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) hoc eſt, fungoſum, molle.

Σπερχνόμενος) nonnulli vero ſine *ν* *σπερχόμενος*, eſt autem properans.

Συριγ-

[3] *ὑπέκνιον MS. St.* [4] *τόπε MS. D.* [5] *παρὶ MS. D.* [6] *ἡ σκύτη mauult Foeſ.* [7] *Totum hunc canonem omittit MS. D. at in margine legitur.*

d. Galenus in Exeg. exponit, naſturtium a ſimilitudine figurae dicitur, eadem herba cardamum nominatur. Libro de vlceribus p. 514. v. 15. *Σαυρίδιον* naſturtium, ſauridion a lacerti ſimilitudine appellatum. Vide Herm. Barbarum c. 168. ſui corollarii. EUST. Vide Foeſ. p. 561.

e. Galenus in Exeg. exponit, quae ſunt in articulo ceruicis. Secundo de art. t. 29. p. 481. v. 17. in alia ſumitur ſignificatione. In agglutinando vero, inquit, caro *σκύτεος* corii ad cutem vergat. In cuius com. Galenus ait: *Σκύτος* corium ſit ex pelle animalis duplicem naturam habente. Locus Petronii, quem citat Erotianus, ita deprauatus eſt, vt nihil ex eo elicere potuerim, quod ad rem praeſentem faceret. EUST. V. Foeſ. p. 575.

f. Heſych. hanc vocem interpretatur, *σκληρὸν, ταχύ.*

g. Vide Foeſ. p. 579. Heſych. interpretatur, *ταχὺς, σπεδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἐπειγόμενος.*

h [1] Συριγγῶδες) κατατετρημένον.

i [2] Σάφα) σαφῶς. Ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ φησὶ, Μέν᾽ ὦ [3] ταλαίπωρ᾽ ἀτρέμα [4] τοῖς ἐν δεμνίοις. Ὁρᾷς γὰρ ὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ᾽ εἰδέναι.

k Σκύλλης τὸν [1] [5] κρῶδες) [6] ἀντὶ τῦ τῆς ῥίζης τὸν χυλόν.

m Συκῆς [7] ἐῤῥιμμένυ) τῆς ἀγρίας συκῆς.

n Σπυδὴ) κακοπάθεια. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Σπυδῇ τ᾽ [8] ἐξήλασσαν, ἐπεί τ᾽ [9] ἐκορέσσατο φορβῆς.

o Σειρῇ) τῷ ἱμάντι.

p Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) [10] δερμάτινον προσκεφάλαιον, ὅπερ καὶ [q] Πέλβιον.

Σίναι-

[1] συρηγγῶδες MS. D. [2] Σάφω MS. D. supraſcr. α. [3] ταλλίπωρε MS. D. [4] σοῖς MS. D. [5] τὸ νηρῶδες MS. St. et Euſt. σκίλλης τὸ μυξῶδες Foeſ.

h. Libro de carnibus p. 41. v. 17. de corde: Facitque συριγγῶδες antroſum. Et p. 42. v. 31. de organo auditus: Iam vero ad ipſum os eſt cavitas συριγγώδης antroſa. Libro de corde p. 55. v. 34. de cordis auriculis: Corpuſcula circum ventriculos conſurgunt mollia, συριγγώδεα cavernoſa, quae auriculae appellantur. In his tribus locis impreſſi codices ſecundam ſyllabam huius vocis per α ſcriptam habent. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 13. de ſerua Ariſtionis: Et oſſa putrida facta abſceſſerunt, et prodibant paulatim συριγγώδεα fiſtuloſa. Et libro ſeptimo p. 353. v. 15. de dolore auris filii Cydis: Et συριγγῶδες fiſtuloſus et grauis odoris. Et p. 359. v. 28. de tuberculo circa anum Mneſianactis: Erupit ad inteſtinum, et foris συριγγῶδες fiſtuloſum fiebat. EUST. Vide Foeſ. p. 600.

i. Tertio de morb. p. 164. v. 24. de pleuritide: Progreſſu vero temporis morbus magis σάφα manifeſtus redditur. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 25. Non tamen σάφα clare noui. Et libro quinto p. 341. v. 44. de Androphane: Nihil autem poterat σάφα clare loqui. Quae verba repetit de eodem, libro ſeptimo, p. 364. v. 23. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum numerum ſingulorum membrorum σάφα clare pronunciare volentes, non recte ſcripſerunt. Quarto de artic. t. 27. p. 496. v. 1. Verum illud σάφα clare noſſe oportet.

Et

Συριγγῶδες) perforatum.

Σάφα) manifeste, sicut Euripides in Oreste inquit: Mane miser quiete tuis in cubilibus: Vides enim nihil eorum, quae opinaris σάφα, hoc est, manifeste videre.

Σκίλλης τὸ νηρῶδες) hoc est, scillae radicis succus.

Συκῆς ἐῤῥιμένε) agrestis ficus.

Σπεδὴ) ingens labor, sicut Homerus, σπεδῆ, hoc est, ingenti labore expulerunt, postea saturatus est pabulo.

Σειρῆ) loro.

Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) pelliceum puluinar, quod etiam πέλβιον dicitur.

[6] αὐτῇ MS. D. suprascr. ι. [7] ἐρινέε Gesn. [8] ἐξήλεσσαν MS. D. [9] ἐκορέσατο MS. D. [10] δρυμάτινον MS. D.

Et t. 28. p. ead. v. 8. Σάφα clare enim nosse oportet. EVST. Vide Foes. p. 560.

k. Pro σκύλλης τὸν κρῶδες lego, σκίλλης νηρῶδες, scillae, quod succosum est, νηρὸν enim Varinus interpretatur τὸ κάθυγρον. GESN. Vide Foes. p. 575. Et Librum Hipp. de vlceribus p. 516. 12.

l. In MS. τὸ νηρῶδες. Sed legendum suspicor τὸ ὑγρῶδες. ST.

m. Pro ἐῤῥιμένε lego ἐρινέε. GESN. Vide Foes. p. 593.

n. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 5. Et quum aliquid σπεδάσῃ festinanter egerit, anhelatio ipsam inuadit. Secundo de fract. t. 5. p. 461. v. 5. de luxatione calcis: Pleraque tamen leniter colliduntur, neque magnum σπεδὴ studium et diligentiam exigunt. Locus, quem ex Homero adducit, est in libro decimoquinto Iliadis. EVST. Vide Foes. p. 581.

o. Secundo de fract. t. 3. p. 459. v. 33. de ligno sub ala imponendo in repositione humeri: Hinc atque illinc σειρῇ catena deligatum, vel loro, vel fune, vel habena. EVST. Vide Foes. p. 561.

p. Secundo de fract. t. 3. p. 459. v. 36. de fractura brachii: Supposito postea alio quopiam fulcimento, et σκύτιον ὑποκεφάλαιον coriaceo puluino, vno, aut pluribus subiectis. EVST. V. Foes. p. 576.

q. Latini puluinum dicunt, pro quo hic scribitur πέλβιον. ST.

r [1] Σίναιτο) μέμψαιτο, καὶ [2] διαβάλλοι καὶ βλάψοι.

Σεσιοῖ) σεσήποι.

s [3] Σεσήρισαι) σεσήπται, ἔφθαρται.

t Συνθεῖν) συντρέχειν.

u [4] Στρωτῆρα) δοκίδα.

x Σαρκάζειν) οἱ μὲν, σαρκοῦν, οἱ δὲ περιτείνειν τὸν ἄνω γνάθον. Τῷ εἴδει δὲ κέχρηται ἀντὶ τοῦ γένους. Ἔστι γὰρ εἶδος περιτάσεως τὸ σαρκάζειν.

Στερ-

[1] σινοιάτο ap. Hippocr. [2] διαβάλλει MS. D.

r. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 13. p. 374. v. 39. Talis autem egestio habet quidem et alia magna σίνεα nocumenta. In cuius com. Galenus ait: Est in more positum Hippocratis, vt noxas appellet σίνεα, vt in libris de fract. et artic. ostendimus. Iones enim σίνειν pro laedere dicunt, et noxia saepe σινόμορα ipse vocauit. Secundo de fract. t. 15. p. 460. v. 28. In omnibus circa articulos σίνεσιν laesionibus, multa aqua calida affundenda est. Quo loco Galenus ait: Appellauit autem affectus σίνεα, quoniam affici σίνεσθαι dicit. Et t. 67. p. 463. v. 45. Amplior enim facta (scilicet extensio femoris) nihil σίνοιτο laeserit. EUST. Vide Foes. p. 576.

s. Hanc vocem non reperi, sed σεσηρὸς et σεσηρέναι. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam autem facere oportet iuxta vlceris formam, quo sit quam minimum σεσηρὸς hians, et expansum inter deligandum. In cuius com. Galenus ait: Hians, quod est σεσηρὸς, id est, ringens, de labiis oris dicitur. Hiare seu ringere, id est, σεσηρέναι, labra aperire dicimus, absque vlla mandibulae motione, ita, vt dentes inter se coniuncti appareant. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. Vide Foes. p. 561.

t. Huic Glossae locum non assignauit Foesius, at ope nostrae regulae facile inuenire licet. Vox enim praecedens σεσηρίσαι legitur L. de fract. p. 774. A. Vide quae Foes. in oecon. monuit, sequens στρωτῆρα de artic. p. 783. D. vnde liquet τὸ συνθεῖν vel in libro de fract. vel de artic. quaerendum esse. Ac pertinet omnino ad priorem p. 775. C. vbi legitur: εἰ δὲ ἀναγκάζοιο μὲν ἐμβαλεῖν ἐλπίζοις δὲ ἐμβάλλειν, καὶ μὴ πολλὴ ἡ παραλλάξις ᾖ τοῦ ὀστέου, καὶ μὴ συνδεδραμήκοιεν οἱ μῦες, φιλέου-

Σίναιτο) reprehenderet, et accuſaret, et laederet.

Σεσιοῖ) putreſceret.

Σεσήριςαι) putrefactum eſt, corruptum eſt.

Συνθεῖν) concurrere.

Στρωτῆρα) trabem.

Σαρκάζειν) nonnulli carnem inducere; nonnulli vero ſuperiorem maxillam extendere. Vſus autem eſt ſpecie generis loco. Eſt enim τὸ σαρκάζειν extenſionis ſpecies.

[3] σεσάπρισαι Foeſ. ex coni. [4] ςροτῆρα MS. D.

Φιλέουσι γὰρ ξυνθεῖν καὶ μόχλωσις καὶ τούτοισι μετὰ τῆς κατάτασιος εὖ ἂν ξυλλαμβάνοιτο. Suſpectum Foeſio in his verbis eſt τὸ ξυνθεῖν, nec iniuria; quod vero reſcribere tentat ξυντρέχειν, id optime quidem ſenſum Hippocratis, non autem veram ſcripturam reſtituit: lege igitur ex Erotiano, Φιλέουσι γὰρ ξυνθεῖν: et habebis ipſam diuini ſenis manum. HER.

u. Primo de art. t. 20. p. 473. v. 49. Poſtea inter duas columnas ςρωτῆρα trabem tranſuerſam probe alligare oportet, et deinde manum cum ligno ſupra ςρωτῆρος trabem tranſmittere, quo manus ab altera parte ſit, corpus ab altera, ὁ ςρατὴρ trabs vero ſub ala. Et poſtea ad alteram partem manum deorſum cogere, vna cum ligno circum τὸν ςρωτῆρα trabem, ad alteram vero reliquum corpus. Ὁ ςρωτὴρ trabs autem ea altitudine alligetur, vt reliquum corpus eleuatum ſummis pedum digitis innitatur. In cuius com. Galenus inquit: Columnas conſtat ab ipſo ςύλους appellari, trabem vero, ſiue lignum tranſuerſum, quod ab vna columna ad alteram peruenit, ςρωτῆρα. EUST. V. Foeſ. p. 592.

x. Galenus in Exeg. exponit, proprie labra mordendo ſubſannare. Hippocrates autem ſummis labiis contractis aliquid euellere. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 37. Solipeda animalia, vtpote vtrimque dentata, poſſunt quidem σαρκάζειν dentes inter ſe committere, et ſub breuem herbam dentes ſubiicere queunt. Sic vertit Germanus interpres, alii vero vellere. In cuius expoſitione Galenus inquit: Vellere Hippocrates σαρκάζειν dixit, quo vocabulo nonnulli ſignificari volunt, labra vehementer inter ſe coniungere, ſic vt herbae partem auellant. Alii inferioribus dentibus cum ſuperiori

Στερρωθείη) [1] ὀρθωθείη, φησὶ Βακχεῖος, ἐν γ'.
xx [2] Συμπορσύνει) συνδῶ.
y Συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ) ἀντὶ τῦ παραλογίζεται, ὡς καὶ ἐν ε' Ἐπιδημιῶν φησὶν, Ἔκλεψαν δέ μυ τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ τῦ βέλεος ἐν ἑαυταῖς ἔχυσαι τὸ σῖνος.
z Σιναρὸν) σῖνος ἔχων καὶ βλάβην.
a [3] Σινόμωρα) πονηρά. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σινωμεμορῆσθαι.
aa [4] Σκεθροτέραν) Βακχεῖος ἐν ά φησὶν ἀληθεστέραν, ἀλλ' ὐκ ὀρθῶς. Κεῖται καὶ ὁτὲ μὲν ἀντὶ τῦ ἀληθῦς, ὁτὲ δὲ [5] ἀντὶ τῦ ἀκριβῦς λογισμῦ τὸ σκεθρόν. Ὡς

[1] ὀρθωθεὶς MS. D. [2] συνπορσύνοι MS. D. et Euſt. [3] σινόμορα MS. D. et Euſt.

ri labro idem efficere: nam qui derident (σαρκάζοντες graece dicuntur) dentibus labrum mordent. Verum illi quidem ſuperioribus dentibus mordent labrum inferius; animalia vero, quae ruminant, quum inferiorem tantum dentium ordinem habeant, eo ad mordendum vtuntur; ac propterea accipiunt alii vocabulum σαρκάζειν in illis, quae dentes inter ſe committunt, quoniam quae carnem vorant (σαρκοφαγῦντα vocant) tam ſuperioribus quam inferioribus dentibus vtuntur: atque his videntur fauere verba Hippocratis, quum σαρκάζειν dixerit, non de his, quae ruminant, ſed de his, quae vtrimque dentes habent. Haec quidem paſcere exiguas herbas poſſunt, vt equi, muli, etc. atque ex his, quae ab vna parte tantum ſunt dentata, illa dumtaxat, quibus labri prominentia tenuis eſt: atque idcirco inter animalia, quae herbis veſcuntur, ſoli boues hyeme paſtu indigent: quoniam nequeunt exiguam herbam aut σαρκάζειν, id eſt, dentibus abſcindere, aut labris prehendere. EUST. V. Foeſ. p. 578. qui σαρκάζειν pro σάρκας ἕλκειν ſumi debere exiſtimat, ſi vera eſt lectio.

xx. Vide Foeſ. p. 595. Locus eſt in L. de art. p. 598. 12.

y. Superius in annotatione dictionis κλέπτεται de ſignificatione huius vocis abunde diximus. EUST. Vide Foeſ. p. 341.

z. Sexto de morb. vulg. com. 7. t. 16. p. 349. v. 46. Tuſſes laborioſae contingunt σιναρῶν locos laeſos, et maxime articulos. Tertio de fract. t. 45. p. 496. v. 7. Subnaſcentes enim iuxta σιναρὸν laeſam

Στεῤῥωθείη) dirigeretur, inquit Bacchius in libro tertio.

Συμπορσύνοι) concederet.

Συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ) id eſt, decepit ſutura, vt ait in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν δὲ deceperunt autem mentem meam ſuturae, iaculi laeſionem in ſe continentes.

Σιναρὸν) nocumentum habens et damnum.

Σινόμωρα) noxia. Dicta ſunt autem παρὰ τὸ σινωμεμωρῆσθαι, quod eſt foedari.

Σκεθροτέρης) Bacchius in primo, verioris, ſed non recte. Ponitur enim σκεθρὸν aliquando pro veritate: aliquando autem pro diligenti conſideratione, ſicut Euripides

[4] σκεθροτέρης et ἀληθεσέρης *Euſt. et Foeſ. et Chart.* [5] ἀντὶ τῆς *MS. D.*

laeſam partem carnes, plerumque oſſa ipſa eleuant. Tertio de art. t. 70. p. 489. v. 37. Et propterea multo longius σιναρὸν laeſum crus apparet, quam ſanum. EVST. Vide Foeſ. p. 567. Heſych. exponit τὸ κεκαμομένον καὶ βεβλαμένον.

a. Aliqui codices habent σινόμορα. Galenus in Exeg. interpretatur maligna. In com. vero t. 44. tertii de rat. vict. morb. acut. ait: Noxia σινόμορα vel συνόμορα vel σινάμορα, vt habent alia exemplaria, ipſum vocaſſe. Tertio de art. t. 51. p. 488. v. 17. Quae in repandum emota ſunt, lethalia ſunt, ac σινόμωρα noxia, quae vero in gibbum ἀσινέα innoxia in totum. Et t. 54. p. ead. v. 25. Multa vero etiam alia in medicina quis videre poterit, ex quibus ea quidem, quae fortia ſunt ἀσίνεα innoxia ſunt, per ſe totam morbi iudicationem inducentia: quae vero debiliora σινόμωρα noxia, ita vt et diuturnos morbos progenerent. Σινωμεμορῆσθαι: Aliqui putant hanc vocem eſſe deprauatam, et debere ſcribi σιναμεμορῆσθαι. EVST. Apud Galenum quoque legitur σινόμωρα, et exponitur κακοήθη, item βλαβερά. Habetur autem apud Hippocratem cum alibi, tum in libro de art. Quod vero ad verbum σινωμεμορῆσθαι attinet, pro eo quidam codices σινωμεμονῶσθαι habent, cum manifeſta deprauatione. Qua tamen fortaſſe nec altera lectio prorſus caret. ST. Vide Foeſ.

aa. Tertio de art. t. 60. p. 488. v. 45. Quin et curatione σκεθροτέρης exactiore, tales indigent, ſi modo ſapiunt. Quem

Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [1] Ἀλκμαίωνι φησὶ, γυναῖκες ὁρμήθητε, μηδ' ἀτιμίαν σκεθρὴν τὶς ὑμῶν. [2] Ταύτης γὰρ σκεθρόβοραν ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

[b] [3] Σχάσματα) σπάσματα τὰ ἐκ πληγῆς περὶ τὴν γένυν γιγνόμενα καὶ οἷον στρεβλώματα.

[c] Σποράδες νοῦσοι) αἱ μὴ ὅμοιαι μὴ δὲ συνεχῶς ἐν πολλοῖς τόποις καὶ ἀνθρώποις γινόμεναι.

[d] [4] Σπατάλη) τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Κεῖται δὲ ἐπὶ διαῤῥοίας.

Σκα-

[1] Ἀλκμαιὼν *MS. D.* [2] ταῦτα *quaed. exempl. Euſt. et Chart.*

Quem locum exponens Galenus inquit: Exquiſitiorem vbique appellat σκεθροτέραν, cui contraria eſt ſimplex, et quaeuis, quam φαύλην vocat. Et in com. t. 45. primi de fract. ait: Vocabulo φαῦλον opponi exquiſitum, quod Iones σκεθρὸν appellant. Sicut igitur exquiſitam victus rationem σκεθρὰν vocat, ita huic contrariam φαύλην. Ceterum quem locum citat ex Alcmaeone Euripidis, quia non exſtat illa tragoedia, reſtituere, quum maxime cuperemus, non potuimus. EUST. In MS. σκεθροτέρης et paulo poſt ἀληθεστέρας. Reperio autem σκεθροτέρης in hoc libro περὶ ἄρθρων loco, ἀτὰρ καὶ λήσιος σκεθροτέρης οἱ τοιοῦτοι δέονται, εἰ σωφρονοῖεν. Vbi Galenus τὴν ἀκριβεστέραν ἀεὶ λέγει σκεθροτέραν, ἀντικειμένην τῇ φαύλῃ. ST. Laudat hunc locum Barneſ. ad Eurip. p. 448. Γυναῖκες ὁρμήθητε μηδ' ἀθυμίᾳ σχεθῇ τὶς ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν. Paulo corruptius hic locus legitur apud Ioh. Meurſium in Ἀλκμαίων ex Erotiano citatus. Vide Foeſ. pag. 570.

b. Libro de vlceribus p. 517. v. 4. Si vero, vbi ſolueris, σχάσματα fiſſuras repereris inflammatas, et v. 5. Si vero vlceratae fuerint σχάσματα fiſſurae, ac eruperint. Et v. 20. Sin minus grumi in σχάσμασιν fiſſuris inhaerent. Et v. 21. Aceto autem omnia talia perluere oportet, et poſtea non humectare, neque in σχάσματα fiſſuras decumbere. Et v. 22. Verum aliquo medicamento, cruentis vulneribus deſtinato, σχάσματα fiſſuras illinere. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST. In MS. σχέσματα, ſed σχάσματα legendum apud Hippocratem ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν. ST. Vide Foeſ. p. 608.

c. Galenus in Exeg. exponit, differentes, quae non ſunt generis eiuſdem, quae-

que

pides in Alcmaeone dicit: Γυναῖκες ὁρμήθητε μηδ' ἀτιμίαν σκεθρὴν τὶς ὑμῶν. Ταῦτα γὰρ σκεθρόβοραν ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Σχάσματα) conuulsiones, quae fiunt circa mentum ex percussione, et quasi torturae.

Σποράδες νοῦσοι) morbi qui non sunt similes, neque continue multis in locis atque hominibus accidunt.

Σπατάλη) ex eorum numero est, quae semel dicta sunt. Posita autem est haec vox in diarrhoea.

Y 5 Σηκα-

[3] *σχέσματα MS. D. MS. St. et Chart. χάσματα ex emend. Foes.* [4] *σπατίλη ex coni. Foes.*

que aliae aliis conueniunt. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 9. p. 368. v. 29. Quum enim non pestilentis morbi modus quis communis grassatus fuerit, sed *σποράδεες ἐώσιν αἱ νόσοι* sparsi fuerint morbi, et non similes, ab his morbis plures moriuntur. Codex Galeni habet *σποράδες*. In cuius expositione ipse inquit: His omnibus morbis, id est, epidemiis et endemiis, aduersantur *σποράδες*, hoc est, qui vage homines corripiunt, qui aegros varie fatigant, neque communi modo constant. Sed quid est quod ait: Sed morbi sint *σποράδες* et similes? contrarium enim erat dicendum, non similes inquam inter se esse, si ipsa vtique morborum similitudine endemum, epidemum, et pestiferum iudicandum putauit. Ergo duorum alterum, vel melior habenda est haec lectio. Sed morbi et *σποράδες*, et non similes sint, vel oportet, etc. Et in Prooemio primi libri de morb. vulg. in hunc modum scribit: Consueuit autem vtrumque morbi huiusce genus, et commune, et passim grassans nominare, ceteras vero aegritudines *σποραδικὰς*, hoc est, dispersas, quae, inquam, non multos omnino, sed vnumquemque separatim adoriantur: hoc enim verbo *σπείρειν* graeci persaepe pro dispergere, atque inter se disiungere vti solent. Qua etiam in sententia Thucydides de iuuenibus dixit: Vere autem alii in alia ciuitatis parte dispersi mortui sunt. EUST. Vide Foes. p. 581.

d. Legendum videtur *σπατίλη*. Galenus in Exeg. exponit excrementum liquidum. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 22. p. 371. v. 28. de consuetudine: Quod si praeterea coenauerint, ructus acidus, et *σπατίλη* alui leuitas, vel alui liquida egestio

[e] [1] Σκαμοειδές) Διοκλῆς ὅτω φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐν [2] ἀντικύρᾳ [3] ἐλλέβορον. Ἕτεροι δὲ πόαν τινὰ ἑτέραν.

[f] [4] Σπάδων) σπασμὸς σώματος.

[g] Σικύε πάλης) τῆ ἐκ σικύε γιγνομένε λεπτῆ ἀλεύρε.

[h] [5] Σκυῤῥωθῶσι) σκληρυνθῶσι, καὶ οἷον σκιῤῥωθῶσι. Ἐπειδὴ τὸν σκίῤῥον σκύῤῥον ὀνομάζει. Ὅτε φησὶ, καὶ ἢν σκυῤῥωθόωσιν, ἄρειον τὰ [6] δριμέα προστιθέναι. Ὀδάξοντα γὰρ καὶ λεπτὰ καὶ πυρώδη ἐόντα τὸν σκύῤῥον διακῆ. Ἢν δὲ λαπαχθῇ, μαλακοῖσιν ἰῆσασθαι.

Σφα-

[1] σηκαμόειδες *Eust. quaedam exempl. et Foes.* σησαμοειδὲς *ex coni. Foes. et sic vulgg.* [2] ἀντικύρι *MS. D.*

stio subsequitur. In cuius com. Galenus inquit: Nonnullis eorum, qui ita nutriti sunt, ait σπατίλην alui leuitatem sequi, hoc est, liquidam deiectionem. Verum in plerisque exemplaribus non σπατίλην alui deiectionem liquidam scriptum reperies, sed ἄσσην, vt eo vocabulo ῥιπτασμὸν, id est, proiectionem intelligamus corporis hominis huius, qui ita cibatus est: corporis, inquam, ob cibi multitudinem ἀσσομένε, id est, grauiter molesteque habentis, atque implacidi, inquietique, dum in lecto iacet, et sese permutantis. EUST. Vide Foes. p. 579. Hesych. σπατίλη interpretatur τὸ ὑγρὸν διαχώρημα. Cf. Aristoph. Schol. in εἰρήνῃ p. 436.

e. Aliqua exemplaria habent σησαμοειδὲς, et vt iudico, rectius. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 123. p. 384. v. 10. Σησαμοειδὲς sesamoides sursum purgat. Potio eius est drachma dimidia in aceto mulso trita. Quam sententiam repetit in libello de veratri vsu, p. 534. v. 44. EUST. Legitur etiam σηκαμοειδὲς. At vero apud Hippocratem inuenio σησαμοειδὲς, ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξ. νοσ. Ita enim scribitur σησαμοειδὲς ἄνω καθαίρει. Sciendum est autem in nonnullis codd. legi τὴν ἔναντι κυριελλέβορον, pro quibus reposui τὴν ἐν ἀντικύρᾳ ἐλλέβορον. Quam lectionem postea in aliis exemplaribus offendi. ST. Vide Foes. p. 569. et Diosc. L. IV. c. 152.

f. Σπάσδων. Aliqui codices, et Galen. in Exeg. habent σπάδων, exponiturque conuulsio, et est nomen femininum. Primo de morb. p. 132. v. 34. de suppuratis: Si vero vena omnino quidem rupta non fuerit, verum σπάδων acutus tractus in ipsa fiat, etc. Sic vertit

Σηκαμοειδές) Diocles sic inquit in Ancyra elleborum appellari. Nonnulli vero aliam quamdam herbam.

Σπάδων) corporis contractio.

Σικύε πάλης) quae ex cucumere fit farina minuta.

Σκυῤῥωθῶσι) id est, σκληρυνθῶσι, hoc est, obduruerunt, et quasi σκιῤῥωθῶσιν, quod idem est. Quoniam σκίῤῥον σκύῤῥον appellat, quum inquit: Si σκυῤῥωθέωσι, id est, obduruerint, melius est adhibere acria, mordacia enim et tenuia, et ignea existentia adurunt scirrhum, et si molluerit, emollientibus medendum.

Σφα-

[3] ἐλέβορον *MS. D.* [4] σπάσδον *MS. D. et Eust.* [5] σκιῤῥωθῶσι *MS. D.* [6] δριμαία *MS. D.*

vertit Germanus interpres. EUST. Vide Foes. p. 577.

g. Tertio de morb. p. 165. v. 35. Τέτο δὲ σικύε. Cucumeris peponis corio nudati πάλης pollinem ex aqua praebeto. Et v. 40. Ita vt ad singulos cyathos τε σικύε πάλης τὴν ἐκ τῶν ὀρόβων πάλην, et cucumeris, et erui pollinem inspergas. EUST. Vide Foes. p. 565.

h. Galenus in Exeg. habet σκύρος callus, et σκυρωθῶσι occaluerit. In Hippocratis codicibus vario modo haec vox scribitur. Locus, quem auctor citat, est in primo de morb. mul. p. 238. v. 44. Καὶ ἢν σκυρωθῶσιν, ἄρειον τὰ δριμέα τε προστιθέναι ἃ δήξονται. τὰ γὰρ λευκὰ καὶ πυρώδεα ἐόντα, τὸν σκύρον διαχέει. Ἢν δὲ λαπαχθῇ ὁ σκύρος, μαλθακοῖσιν ἰῆσθαι. hoc est, sed et si in callum indurati fuerint, praestat acria apponere quae mordent. Quae enim tenuia et feruida sunt, calli duritiam diffundunt. Si vero mollitus fuerit callus, mollibus curato. Vaticanus codex pro ἄρειον habet ἄριστον: pro, ἃ δήξονται, ἀδάξοντα non mordentia: et pro λευκὰ, λεπτά. Libro de nat. mul. p. 218. v. 20. Si humidius fuerit os vterorum, quam oporteat, acria apponito: quo morsum perreptet, et inflammatum valde durum fiat: si vero σκυῤῥώθῃ induratum fuerit, acria adhibeto. Et p. 223. v. 38. ἢν σκιῤῥώθωσιν. Si indurati fuerint vteri. Et v. 44. ἢν σκιῤῥωθέωσιν. Et libro secundo de morb. mul. p. 279. v. 4. ἢν σκυῤῥωθῶσιν. Et v. 10. ἢν αἱ μῆτραι σκιρωθῶσι. Si vteri velut in callum indurati fuerint. Et v. 19. σκληρυνθῶσιν. EUST. Locus Hippocratis, quem citat, habetur L. περὶ γυναικ. I. Sed ita legitur in Ald. edit. καὶ ἢν

i 1 Σφαδάζει) χαλεπαίνει, δυσφορεῖ. Ἡ λέξις Ἀττική.

k 2 Σελαχίοισι) τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, ἢ τοῖς ὀστρακοδέρμοις, οἷον καράβοις, καρκίνοις, κήρυξι. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξὶ, λέγων, ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν ἣν κάμῃ τις, εὐθέως ῥεῖ πρὸς αὐτὸν 1 3 περιόνοι σελάχιον. Τί δε ἣν λύκον κεκράξεται, φρασεῖται πρὸς τὸν αἰπόλον.

m Στέατι μηλείῳ) ἀντὶ τοῦ προβατείῳ. Μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα.

n Σικύου λέμματος) λεπίσματος.

o 4 Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες) οἱ μὴ εὔτονοι, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενῶς πλήττοντες. Εἴρηται δὲ

1 σφαλάξει MS. D. et Eust. 2 ἀλαχίοισι MS. D. σελάχεσι ap. Hipp. notante St.

ἢν σκυρωθῶσιν ἄρειον τὰ δριμέα τε προστιθέναι ἃ δάξονται. Τὰ γὰρ λευκὰ καὶ πυρώδεα ἐόντα τὸν σκύρον διαχέει. Ἢν δὲ μαλαχθῇ ὁ σκύρος, μαλθακοῖσιν ἰῆσθαι καὶ ὅ, τι μὴ δάξεται. Sic autem alibi apud eumdem in eadem editione legitur, ἢν δὲ σκυρωθῇ. Et alibi ἢν σκυρωθῶσιν αἱ μῆτραι. Sed non conſtanter ſeruatur haec lectio, nam lib. περὶ γυναικ. φυσ. legitur σκιῤῥωθῶσιν αἱ μήτραι, cum ῥῥ et ι. Galenus autem σκύρος et σκυρωθῶσι habet infra. ST. Vide Foeſ. p. 575.

i. Σφαλάξει. Aliqui codices, et Galenus in Exeg. habent, σφαδάζει, quae vox reperitur in primo de morb. mul. p. 244. v. 1. Mulier acute febrit, et ſtomachi dolore vexatur, et dolet totum corpus, et σφαδάζει moleſte fert, et ad articulos manuum, et crurum et lumborum dolor procedit. EUST. Vide Foeſ. p. 603. Heſych. interpretatur μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ, διασπάτει, διασείει, δυσαθανατεῖ, χαλεπῶς φέρει, δυσφορεῖ, ἀγανακτεῖ, μετὰ χολῆς ὀργίζεται, θυμοῦται, ταράττεται, ἀτακτεῖ, quae omnia cum Erotiani explicatione conueniunt.

k. Galenus in Exeg. habet, σελάχεσιν omnes piſces ſquamis carentes, et qui animal pariunt, ſic dicuntur. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. Secundo de diaeta p. 94. v. 7. de piſcibus: Vrticae autem maxime, et τὰ σελάχεα cartilaginoſi generis piſces humectant. Libro de int. paſſ. p. 195. v. 30. de tertia tabe: Et obſonium habeat

Σφαδάζει) irascitur, moleste fert. Attica vox est.

Σελαχίοισι) minutis pisciculis, vel testaceam cutem habentibus, vt locustis, cancris, buccinis. Meminit huius vocis Eupolis in Capris, quum inquit: ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν ἢν κάμῃ τὶς εὐθέως ἐρεῖ πρὸς αὐτὸν πριόνοι σελάχιον, τὶ δὲ ἢν λύκον κεκράξεται, φρασεῖται πρὸς τὸν αἰπόλον.

Στέατι μηλείῳ) pro ouillo. Μῆλα enim oues dicuntur.

Σικύϛ λέμματος) corticis cucurbitae sylvestris.

Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες) non robusti, verum per interualla imbecilliter pulsantes. Dictum est autem

[3] πρίω μοι ex emend. St. [4] σφιγμοὶ MS. D.

habeat σελάχια cartilaginea. Primo de morb. mul. p. 251. v. 6. Piscibus σελάχεσιν cartilagineis cum cepis, et coriandro in muria dulci coctis. Et libro secundo p. 274. v. 8. Obsoniis autem vtatur piscium σελάχεσιν cartilagineis omnibus, coctis aceto mulso dulci. Locus Eupolis in Capris ita deprauatus est, vt male possit elici sensus: integra tamen sententia est, quae nostro instituto inseruit, quae talis est: Statim dicet ad ipsum πριώ μοι (non πριόνοι) eme mihi σελάχιον pisciculum minutum testaceum. EUST. Apud Hippocratem σελάχεσι reperio, et eam lectionem agnoscit Galenus: sed σελαχίοισι diminutiui formam habet. ST. Vide Foes. p. 561.

l. Reponendum puto πριώ μοι et his verbis ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν aliquis subest error. ST.

m. Primo de morb. mul. p. 260. v. 28. 29. Aut elaterii potiones quatuor στέατι μηλείῳ adipe ouillo admixto apponat. Et libro secundo p. 288. v. 23. Aut anseris adipem, aut μήλειον στέαρ ouillum adipem (scilicet apponat). EUST. Vide Foes. p. 584.

n. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo mulierum: Et σικύης λέμματα cucumeris sylvestris cortices ex tertia parte, reliqua ex paribus portionibus (scilicet subter suffito). EUST.

o. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 26. Perfrigerationes et sudor multus, σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες pulsus ad manum accelerantes. Sic vertit Germanus interpres. Caluus venarum pulsus

δὲ ἀπὸ τῶν ψαιρόντων p [1] ἀνέμων, ἃ δὴ ἐχ ὁμαλῶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων φυσώμενα, ὅτὲ μὲν χαλαρἕνται, ὅτὲ δὲ πληρἕνται.

q Σπερχνόν) συνεχές.

r Σκορδίε) βοτάνης ὄνομα.

s Στέαρ ὄιος) τὸ τἕ προβάτε.

t Σκαφίδα) τὴν ποιμενικὴν σκάφιν ἕτω καλἕσιν Ἀττικοί.

u Σκυτίνην) [2] πεπιλημένην καὶ πεπυκνωμένην.

x [3] Συναρθμἕται) συναρμόζεται, καὶ συνενἕται. [4] Ἀρθμὸς γὰρ λέγεται [5] ἡ εὔνοια καὶ ἡ φιλία. Ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶν, [6] Ἀρθμὸν [7] δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

Σμηκ-

[1] ἀρεμένων alii, ἀρμένων ex emend. St. et eius ſimiae Chart.
[2] πεπλημένην MS. D. ſed in margine emendatum πεπιλημένην.

pulſus lenes. Alii pulſus per interualla et imbecilliter pulſantes. Ex quo loco elicimus Hippocratem pulſum obſeruaſſe, quamuis eius obſervationem in artem non redegerit. Vix enim credibile eſt, vt facultatis vitalis tenorem ſine pulſu cognoſcere valuerit. EUST. V. Foeſ. p. 601.

p. In aliis codd. ſcriptum eſt ἀρεμένων. Ego nec ἀνέμων, nec ἀρεμένων, ſed ἀρμένων legendum puto. ST. Ἀρμένων quoque Valckenar. reponi iubet, laudans hunc locum ad Eurip. Phoeniſſ. p. 472.

q. Galenus in Exeg. habet σπερχνὴ properans, ſedula. Libro de nat. mul. p. 224. v. 17. Morbus hic σπερχνὴ vehemens eſt, et lethalis. Sic vertit Germanus interpres. Quae verba repetit in ſecundo de morb. mul. p. 270. v. 49. Et libro primo p. 248. v. 1. de hydrope vterorum: Et dolor vehemens pudendi, et imum ventrem et ilia, et laterum mollitudinem, et lumbum, acutus, et σπερχνὴ vehemens. Et libro ſecundo rurſus p. 276. v. 26. Si vteri ad ſiniſtram partem aut coxam declinauerint, dolor acutus, et σπερχνὴ vehemens habet lumbos. EUST. Vide Foeſ. p. 579.

r. Vide Dioſc. L. III. c. 125.

s. Libro de int. affection. p. 195. v. 7. Deinde τὸ ς̓έαρ ὄιος ouis adipis a renibus detracti minae quadrantem admiſceas, ac ſimul coques.

Vati-

tem ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ἀρμένων, hoc eſt, a velis, quae ſane a ventis non aequaliter inflata, aliquando quidem flacceſcunt, aliquando vero implentur.

Σπερχνὸν) continuum.

Σκορδίϛ) herbae nomen.

Στέαρ οἴος) ouis.

Σκαφίδα) paſtoralem ſcyphum ſic Attici appellant.

Σκυτίνην) conſtructam et condenſatam.

Συναριθμεῖται) coaptatur et coniungitur, ἀριθμὸς enim dicitur beneuolentia et amicitia, vt inquit etiam Callimachus, ἀριθμὸν δὲ, id eſt, beneuolentiam, et amicitiam cum vtriſque iniui.

Σμηκ-

[3] *συναριθμεῖται MS. D. ſic quoque in ſcriptis codd. et Euſt. συναρθρεῖται Foeſ. ex coni.* [4] *ἀριθμὸς MS. D.* [5] *ὤνιαν vulgg.* [6] *ἀριθμὸν MS. D.* [7] *δὲ MS. D.*

Vaticanus codex habet οἴος, in impreſſis haec vox deeſt. Aldinus legit ὀςέα οἱ. Libro de nat. mul. p. 221. v. 31. Στέαρ οἴος adipem ouillum. Primo de morb. mul. p. 253. v. 28. Et p. 263. v. 30. Et libro ſecundo p. 272. v. 48. Et p. 280. v. 5. Et p. 288. v. 20. 22. Libro de ſterilibus p. 298. v. 42. EUST. Vide Foeſ. p. 548.

t. Ab Atticis paſtoralem mulctram ſic vocari teſtatur etiam Galen. in Exeg. vt ſitulae et mulctralia facta, quibus vbera mulgebant. Hippocrates autem marinam concham longiorem vocat, quam mutilum quidam nominant. Secundo de morb. p. 115. v. 48. Ita, vt omnium cyathi parui, ſiue σκαφίδα conchae marinae ſit menſura. Et p. 156. v. 2. Singula aequis portionibus, vt in totum ſit σκαφίδα conchae marinae menſura, terat. Primo de morb. mul. p. 262. v. 26. Stercus bubulum velut σκαφίδα conchae teſtam efformato. Et libro ſecundo p. 273. v. 28. Cyperum tuſum praeparato, ὅσον σκαφίδα teſtae conchae menſura. EUST. Vide Foeſ. p. 570.

u. Hanc vocem in ſignificatione, quam dicit Erotianus, apud Hippocratem non inuenio, ſed pro coriaceo. Quarto de morb. p. 174. v. 39. Quemadmodum ſi quis vas olearium σκυτίνην coriaceum, anguſti oris, oleo impletum, in oſculum vertat e directo. EUST. Vide Foeſ. p. 576.

x. Aliqui codices habent συναρθμεῖται, et ἀρθμός. In Exe-

y [1] Σμηκτίδα γῆν) τὴν κιμωλίαν.
z Σκορόδȣ φύσιγγα) τὸ ἔξωθεν λέμμα.
zz Σκυλάκια σιαλώδη) κύνεια κρέα [2] λιπαρά.
Συνέβησε) συνεβίβασεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

a Τολμᾷν) ὑπομένειν. Ὅθεν καὶ Τολμηρȣ̀ς [3] τȣ̀ς πάντα ὑπομένοντας λέγομεν.

b Τρύζειν) οἱ δὲ Στρύζειν. Ἔϛι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμȣ ψόφȣ διαχωρεῖν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς [4] τρυγόνος, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυϛικῶς φθέγγεται. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, Ὡς μή μοι [5] τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Ἀντὶ τȣ͂, ἀσήμως, καὶ γογγυϛικῶς [6] λαλῆτε. Ὁ μέν τοι Βακχεῖος ἐν β' φησὶ, τρύζειν εἶναι τὸ μετά τινος ϛροφώδȣς περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν.

Τρο-

[1] *σμηκτρίδα MS. D. et ſic apud Hipp.* [2] *λιπαρῶ MS. D. λεπορὰ vulgg.* [3] *τὰς πάντα MS. D.*

Exegeſi etiam lectio varia eſt. Nam *συναριθμȣ͂ται*, et *συναρθμȣ͂ται*, et *συναρθρȣ͂ται* legimus. EUST. In ſcriptis codicibus legitur perperam *συναριθμȣ͂ται*, item *ἀριθμός*. ST. Vide Foeſ. p. 196.

y. *Σμηκτρίδα.* Aliqui Erotiani et Galeni codices habent *σμηκτίδα*. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 49. Aut *σμηκτρίδα γῆν* terram cimoliam cum vino aut roſaceo (ſcilicet illinat). Libro de fiſtulis p. 517. v. 47. Et podice ex *γῇ σμηκτρίδῃ* terra cimolia oblito, ſinito. EUST. Eſt et alia ſcriptura in Erotiani exempl. videlicet *σμηκτρίδα*, et hanc apud Hippocratem quoque inuenio, L. II. *περὶ γυναικ.* ST. Vide Foeſ. p. 576.

z. Galenus in Exeg. habet *φύσιγρα*, pro qua voce legendum eſſe *φύσιτρα* quidam afferunt. Eſt qui caulium exortus vocatur, et maxime concauus. Libro de fiſtulis p. 517. v. 36. Si vero iam aegrotantem ex fiſtula aſſumſeris, *σκορόδȣ φύσιγγα* allii caulem recentem accipe. Et v. 37. *τὴν φύσιγγα* caulem immitte. Et v. 38. Et fiſtulae profunditatem per *φύσιγγι* caulem metire. Et v. 43. et 44. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu omni ex parte non conuenit. EUST. V. Foeſ. p. 574.

zz. Galenus in Exeg. habet *σιαλώδεα* pinguia, opimaque. Libro de ſteril. p. 292. v. 36. de ſtomacho vteri indu-

Σμηκτρίδα γῆν) cimoliam.
Σκόροδυ φύσιγγα) qui foris eſt cortex.
Σκυλάκια σιαλώδεα) caninae carnes pingues.
Συνέβησε) coniecit.

PRINCIPIVM T.

Τολμᾷν) ſuſtinere. Vnde τολμηρὺς eos, qui omnia ſuſtinent, appellamus.

Τρύζειν) nonnulli vero ςρύζειν. Eſt autem cum ſtrepitu obſcuro effluere. Dicitur autem ἀπὸ τῆς τρυγόνος, id eſt, a turture, quae obſcure et gemitus inſtar ſtrepit, vt inquit quoque Homerus: Vt ne mihi τρυζῆτε, hoc eſt, obſtrepatis hinc et hinc ſedentes, id eſt, obſcure et cum gemitu loquamini. Bacchius vero in ſecundo inquit, τρύζειν eſſe cum aliqua torminoſa circumdolentia et cupiditate egerere.

Τρο-

[4] τρυγῶνος MS. D. [5] τρύζητα MS. D. [6] λαλεῖται MS. D.

indurato: Et edat σκυλάκια σιαλώδεα catulos pingues percoctos. Libro de ſuperfoet. p. 51. v. 6. Et edat σκυλάκια catulos coctos. Secundo de diaeta p. 93. v. 33. de carnibus: Σκυλάκια catulinae vero humectant, et ſecedunt. Libro de ſteril. p. 296. v. 1. 3. 4. EVST. Vide Foeſ. p. 575.

a. Primo progn. t. 11. p. 401. v. 21. de medici praecognitione: Quare τολμᾷν audebunt homines ſe ipſos medico committere. Quae expoſitio non omnino quadrat Erotiani interpretationi. EVST.

b. Secundo de morb. mul. p. 271. v. 7. Stercus cum violentia prodit exiguum, et vrina τρύζειν paulatim fluit, ſeu deſtillat, vt vertit Germanus interpres. Alii paulatim et ſine ſtrepitu, ſeu ſtridore. Et p. 253. v. 25. Si ventus in vteris fuerit, flatus exit, et τρύζει ſtridet, et tota intumeſcit. Libro de ſteril. p. 299. v. 19. Et vrina τρύζει paulatim deſtillat. Sic vertit Germanus. Secundo progn. t. 14. p. 403. v. 46. Si vero liquida fuerit egeſtio, conducit, neque τρύζειν ſtridere, neque frequentem eſſe, ac paulatim ſecedere. In cuius com. Galenus inquit: Haec diſtinguuntur, ſi non ſtrideat, quod ipſe dixit τρύζειν. Scriptum

[c] Τροφιωδέων) σποδιωδῶν. Τροφιὰ γὰρ ἡ σποδιὰ λέγεται.

[d] Τὸ θηριῶδες) οἱ μὲν ἔφασαν αὐτὸν ἐπὶ τῶν [1] κακοήθων ἑλκῶν τετάχέναι τὴν λέξιν, ἅπερ Θηριώματα λέγεται. Ἃ δὴ ὡς ἐπίπαν ἐν φθινοπώρῳ αὔξεται διὰ τὴν τῦ ἀέρος ἀνωμαλίαν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν ἑλμίνθων

[1] κακοηθῶν vulgg.

ptum eſt autem et cum σ, et ſine σ. Eſtque verbum, vtrovis modo ſcribatur, a ſono, qui editur, eſſectum. Secundo prorrh. p. 415. v. 40. Si vero vrina paulatim τρύζοι ſtrideat, medicamentis hominem opus habere ſignificat. Aldinus codex habet, τροίζοι. Homeri locus, quem citat, eſt in primo Iliad. v. 311. EUST. Vide Foeſ. p. 626. Heſych. explicat ψιθυρίζεσθαι, λογοποιεῖν, γογγύζεσθαι.

c. Galen. in Exeg. habet τροφιῶδες, quod quaedam illata habent infixa ἀπὸ τῦ τρέφεσθαι, quod eſt, infigi. Septimo de morb. vulg. p. 367. v. 29. de Philiſtide Heraclidae vxore: Vrinae τροφιώδεα compactis quibuſdam innatantibus paucae. Sic vertit Germanus interpres. Caluus ſumit hanc vocem pro craſſo. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST. Secus explicat τροφιῶδες Galenus, vide in hac voce ST. Vide Salm. ad Heſych. Sic apud Hippocrat. τροφιοδέων) σποδιοδέων. Quae verba ita accepit Kuſterus, ac ſi Salmaſius ea omnia tamquam Hippocratea produceret, quae tamen numquam ipſi mens fuit: vult tantum gloſſam hanc (ap. Heſ.) deſumtam eſſe ex Hippocrate, verba autem allata leguntur in Erot. Lexico, vbi editur, τροφιωδέων) σποδιοδέων. Corrige σποδοειδῶν, vt apud Heſych. Omnino igitur conſtat Gloſſam hanc Hippocrateam eſſe, etſi enim neget Kuſterus, Hippocratem hoc ſenſu voce τροφιώδης vſum: liquet Erotianum ſaltem ita accepiſſe, cui accedit Heſychius. Quaenam autem explicatio vera ſit, an haec, an vero Galeni (in hac voce) non adeo ad Heſychium pertinet. Locus Hippocratis, quem reſpicit Erotianus, eſt prorrh. L. p. 81. C. ἐκ τροφιωδέων ὑπόστασις ἰλυώδης ὑποπέλιος, κακή vbi MS. ἐκ στροφωδέων habent: quin et tertiam lectionem ſubminiſtrare videtur gloſſa Heſychii, ἐκ τεφρωδέων, ἐκ τεφροειδῶν; quam ad eumdem pertinere iudico. Ego tamen, (quod ſolum addam) Galeno ſubſcribo. HER. Vide Foeſ. p. 625.

d. Haec vox apud Hippocratem

Τεφριωδέων) cinereorum. Τεφρία enim cinis appellatur.

Τὸ θηριῶδες) nonnulli dicunt ipſum vocem hanc ad vlcera mali moris accommodaſſe, quae etiam θηριώματα appellantur, quae quidem vt plurimum in autumno augentur propter aeris inaequalitatem. Nonnulli vero ad

cratem ambigua eſt, et in varias ſignificationes ab eius expoſitoribus trahitur. Libro de locis in hom. p. 70. v. 42. Θηρίον ferinum vlcus in corpore propterea venit. Libro de aere, aquis, et locis, p. 80. v. 37. de his, qui Europam incolunt: Quibuſque feritas, et θηριῶδες immanitas non mediocriter a natura ſint congenita. In coac. praenot. p. 431. v. 10. Modice feroces mentis emotiones malae, et θηριῶδες ferinae ſunt. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 311. v. 23. φθινοπῶρȣ μάλιςα θηριώδεες, autumno maxime ferinum. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Autumnus ſua feritate et malignitate interaneorum animalia maxime gignit. Et libro quarto p. 329. v. 40. de Eumenis vxore: Et θηριῶδες ferini in iudicationibus. Et libro ſexto com. 1. t. 14. p. 343. v. 33. Τὸ θηριῶδες φθινοπῶρȣ, ferinum autumno et oris ventriculi dolores, et horrores, et atra bilis. In cuius com. Galenus ait: Vtrum vermes, qui aſcarides dicuntur, an lumbricos, an elephantem, et cancrum, an tabem, vt quibuſdam placet, an quidquid malignum eſt, θηριῶδες, id eſt, ferinum appellarit, haec omnia autumno iure gignuntur, et propter praui ſucci redundantiam, quae eo tempore viget, et propter inaequalem caeli temperaturam. Et com. 2. t. 16. p. 344. v. 23. Aut tuſſis ſicca, non θηριώδης ferina. In quo loco Galenus inquit: Quum obſcuram quamdam tuſſibus conditionem adiunxerit, aliam quaeſtionem attulit, quaenam ferinae tuſſes ſint. Quidam lumbricos ad os ventriculi perlatos, oſque mordentes in cauſa tuſſium aridarum eſſe volunt. Nonnulli pro ferino, tabidos intellexerunt, quod eis vngues, non ſecus, quam veris incurveſcant, nonnulli ad malignum morbum traducunt. Et t. 24. p. 344. v. 38. Tuſſes ſiccae, parum irritantes, a febre adurente, non pro ratione ſiticuloſae, neque linguae torrefactae non τῷ θηριώδει feritate, ſed ſpiritu. Vbi Galenus in hunc modum ſcribit: Ait has non ferino, ſed vento excitari. Sunt qui non abſolute quidquid malignum

θων [e] [1] ἐνόμισαν. Τότε γὰρ καὶ αὗται γενῶνται. Ἔνιοι δὲ τὴν φθίσιν ἐνόμισαν.

[f] Τόνοι) τὰ περιτεταμένα σώματα ταῖς σαρξὶν, οἷον φλέβας, νεῦρα, καὶ τὰ ὅμοια, τόνȣς ὀνομάζει, ἀπὸ τȣ̃ περιτετάσθαι. Ἐνίοτε δὲ τὰ νεῦρα μόνον. Ἔνιοι δὲ τȣ̀ς ὑμένας ἔφασαν.

[g] Τίτανος) ἡ κονία.

[h] Τυφώδεες) Τυφώδεις λέγονται πυρετοὶ, οἱ μετὰ νωθρείας

[1] ὠνομάσαν *quaedam exempl. et Chart.*

gnum eſt, ferinum ab ipſo dici putent, ſed alii quidem tabem; quia vnguibus incurveſcentibus in ea re feris ſimiles apparent: alii vero ferinum proprie vocari vlcus in pulmone arbitrantur. Alii denique, quum ad os ventriculi lumbrici aſcenderunt, cieri ab eis tuſſes volunt, quod neque ratione, neque experientia queunt demonſtrare. Quare melius eſt, vt θηριῶδες ferinum pro maligno accipiamus. Et com. 7. t. 7. p. 349. v. 34. Ventrium abundantiae turbationem ferunt, velut Poſſidoniae, et τὰ θηρία quae animalcula in aluo inducunt. Quem locum exponens Galenus ait: Feras, ſiue animalcula appellat morbos ferinos, ac faeuos, quandoque etiam lumbricos. Primo prorrh. com. 1. t. 25. p. 409. v. 28. Modice feroces mentis emotiones θηριώδεες ferinae ſunt. Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 431. v. 10. Galenus in com. ita ſcribit: Ferinas autem deſipientias appellat, in quibus aegri calcitrant, pedibus feriunt, mordicus impetunt, et excandeſcunt eos, qui ingrediuntur, tamquam hoſtes exiſtimantes. In coac. praen. p. 432. v. 24. Oris ventriculi dolores cum tormine, ventris θηρία animalcula erumpere faciunt. EUST. Vide Foeſ. p. 270.

e. Legitur etiam ὠνομάσαν. ST.

f. Libro de loc. in hom. p. 60. v. 48. Δύο δὲ παχεῖς τόνοι, duo autem craſſi nerui a cerebro. Quam ſententiam repetit ſecundo de morb. vulg. ſect. 4. p. 317. v. 1. Et p. 316. v. 47. Hinc atque hinc ab arteria τόνον neruum habentes (ſcilicet arteriae). Primo de artic. t. 47. p. 476. v. 15. de glandulis alae: Sunt enim τόνοισι neruis maximi momenti vicinae. In cuius expoſitione Galenus inquit: Subiectos eſſe ait glandulis in ala neruos magnam vim habentes, quos nuncupauit τόνȣς. Ridicule igitur quidam

paruos lumbricos referendum esse existimarunt; tunc enim et ipsi generantur. Nonnulli vero φθίσιν esse putarunt.

Τόνοι) corpora extensa cum carnibus, vt venas et neruos, et huiusmodi τόνες appellat, ἀπὸ τῦ περιτετάσθαι, quod est circumextendi, aliquando autem neruos solum, nonnulli autem membranas dixerunt.

Τίτανος) calx.

Τυφώδεες) dicuntur τυφώδεις febres, quae cum tempore

dam ex recentioribus medicis existimant, neruos illos dumtaxat ab ipso appellari τόνες, qui coniugati a cerebro oriuntur: quoniam in secundo de morb. vulg. quum dixit (Duo enim nerui a cerebro iuxta os magnae vertebrae) neruos appellauit τόνες, neruos enim ad brachia intendentes, et a spinae medulla dependentes, constat ab ipso nominari τόνες, tum hic, ac deinceps bis, tum infra, vbi de spina agens, neruos appellat τόνες. Et t. 48. v. 18. Nec vero τόνες neruos vllo modo vulnerare oportet. Et v. 20. Οἱ δὲ τόνοι, nerui vero, quorum curam gerere oportet. Et libro tertio t. 31. p. 485. v. 25. Alii vero τόνοι νευρώδεες nerui neruosi perpetuo annexi hinc atque illinc iuxta ipsa verticula porriguntur. Alii vertunt ligamenta neruosa. In expositione cuius loci Galenus inquit: Nihil habeo quod scribam quam ob rem ligamenta, quae iuxta intendunt, neruosa dixerit. Dicendum enim fuit non neruosa, sed nerui, nisi valida appellauit neruosa. Et t. 35. p. ead. v. 30. Τόνοι nerui vero communes iuxta omnia, et in externis, et in internis partibus porriguntur. Vbi Galenus inquit: A posteriori parte non reperiuntur nerui, quos nunc τόνες dixit, si nerui intelliguntur, qui motum voluntarium praestant. Et t. 59. p. 488. v. 39. Et τόνοι nerui a principalissimis in corpore partibus progressus habent. In quo loco Galenus iterum ait: Hippocratem neruos appellasse τόνες. Et t. 108. p. 494. v. 2. Caput enim femoris proxime his incumbit, ad praecipuos τόνων neruos. In impressis codicibus perperam legitur πόνων. In expositione cuius loci rursus Galenus dicit: Neruos appellauit τόνες, eos intelligens, qui cum vena et arteria per inguen feruntur. EVST. Vide Foes. p. 619.

g. Vide Foes. p. 618.

h. Galenus in Exeg. habet τυφώδης, qui est de mentis statu deturbatus, ceritus, quamuis

νωθρείας γιγνομένοι, καὶ [1] μετὰ ἐπιτάσεως ἐξιςάμενοι.

i Τριταιοφυεῖς) ὁ μὲν Ἱπποκράτης Ἴων τριταιοφυεῖς φησὶ λέγεσθαι τοὺς τριταίους, εὐφωνίας χάριν. Φιλωνίδης δὲ ὁ Σικελὸς τοὺς ἐν συνεχείᾳ παρανομίαν ἐμφαίνοντας. Τὸ δὲ παρανομίαν ἐπισημαίνειν ἐν εἰλικρινείᾳ γινομένης τῆς διαλείψεως ἴδιον ἦν τριταίου εὐλόγου [2] μὲν τοὺς παρανομίαν ἐπισημαίνοντας, μὴ ἔχοντας δὲ εἰλικρινὲς τὸ μεταξὺ [3] διάλειμμα οὕτως [4] ὠνόμασεν. [5] Ἐπειδὴ πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν τριταῖον ἔχουσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λεγόμενοι μικροὶ ἡμιτριταῖοι.

k Τεῦχος) τὸ ἀγγεῖον ἀκουςέον τὸ περιέχον τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα. Δέρμα δὲ τὸ κάλυμμα τοῦ τεύχους ὀνομαςέον.

Τέγ-

[1] μετεσιτάσεως MS. D. *margo tamen* μετ' ἐπιτάσεως.
[2] μὲν τοῦ παρανομίαν MS. D.

quamuis aliqui codices habeant τυφλώδης, recte ne an secus, tu ipse iudicabis. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 40. Cui vena in cubito pulsarit, insanus et iracundus est, cui vero quieuerit, τυφώδης stupidus. Impressi codices perperam habent τυφλώδης. Et libro quarto p. 328. v. 19. Vulnerato ab Antiphilo, vsto iudicatio facta est die septima, bilioso τυφώδει stupido. Et p. 329. v. 16. Post Pleiadum occasum, seruus Attici a quartana correptus τυφλώδης stupidus sedatus est. Et p. 334. v. 7. Vxor Emmyris modo non morboso, absque febre τυφλώδης stupida esse videbatur. In quibus locis λ superfluum est, et legendum est τυφώδης. EUST. Vide Foes. p. 629.

i. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 35. p. 302. v. 32. Sed quae τριταιοφυέα τρόπον iuxta naturae febris tertianae morem exacerbantur. Et com. 2. t. 25. p. 303. v. 25. At continuae quidem in totum nihil intermittentes, exacerbascentes autem omnibus τριταιοφυέα τρόπον ad naturae tertianae modum. Et libro quarto p. 330. v. 9. Circa Pleiadum occasum austrina fortiter erant, sanguinis eruptiones, et τριταιοφυέες febres tertianae naturam referentes et lenes. Et libro sexto com. 2. t. 23. p. 344. v. 35. Quaecumque τριταιοφυέες tertianae naturam habent, his nox molesta ante exacerbationem.

pore fiunt, et quibus laborantes cum vehementia alienantur.

Τριταιοφυεῖς) Hippocrates quidem Ionicus inquit τριταιοφυεῖς tertianas appellari, euphoniae caufa. Philonides vero Siculus febres, quae continuae funt inordinationem oftendentes. Indicare vero inordinationem in finceritate, facta intermiffione, proprium eft τριταίε tertianae, recte quidem indicantes inordinationem, non habentes fincerum medium interuallum, ita nominauit: quandoquidem multam fimilitudinem habet ad τριταῖον tertianam. Sunt autem febres, quae appellantur μικροὶ ἡμιτριταῖοι, hoc eft, femitertianae paruae.

Τεύχος) vafculum intelligendum eft, quod carnes et neruos continet. Cutis autem integumentum τε τεύχες vafis appellandum eft.

Z 4 Τέγ-

[3] διαλείμα MS. D. [4] ὠνόμασαν vulgg. [5] ἐπειδὲ vulgg.

nem. Quem locum exponens Galenus inquit: Ex his, quae tertio quoque die exacerbantur τριταιοφυής, hoc eft, tertianae naturam referens, ea fola appelletur, quae prope ad integritatem peruenit. Quod fi quis alias omnes acutas febres, quae tertio quoque die exacerbantur, τριταιοφυεῖς velit nominare, is fane videbitur non temere in hanc venifle fententiam: non tamen concedemus vllam earum, quae ad integritatem perueniunt, femitertianam ab Hippocrate nuncupari; quia illae periculo vacant, femitertiana vero periculofa eft, inter quas mediae funt, quae τριταιοφυεῖς dicuntur. Hippocrates in aphorifmis nullam febrium facit mentionem, quae τριταιοφυεῖς vocantur. In coac. praen. p. 425. v. 20. Οἱ τριταιοφύεις febres tertianae naturam referentes, cum anxietudine, malignae funt. Et v. 25. Οἱ τριταιοφύεες febres tertianae naturam referentes, erroneae, in pares dies tranflapfae, difficiles funt. Et v. 10. Τριταιοφυέα ῥίγεα rigores velut in febre tertiana, fi in media inordinata febre exacerbantur, valde maligni funt. EVST. Vide Foef. p. 622.

k. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 3. p. 344. v. 6. Attenuare, craffefacere τεῦχος vas, vel corpus totum, cutem, carnes, et alia. Sic vertit Germanus interpres. In cuius com. Galenus ait: Quum τεῦχος vas dicit, totum

[l] Τέγξις) διάβρεξις.

[m] [1] Τὰ φηρέα) οἱ μὲν συνεςαλμένως ἀναγινώσκοντες, ῥίζαν φασὶν εἶναι πυκνωτικήν, οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ ἔσχατον πρῶτον, ἵνα ᾖ ὄνομα Αἰολικὸν τοῦ [2] ταφηρίες. Ἰδίως δὲ τὰ [3] φήρατα λέγει, ἀντὶ τοῦ φάρεα· ἅπερ εἰσὶν ἱμάτια.

[n] Τετάρσωται) πεπλάτυται, ἐκτέταται.

[o] Τράμιν) τὸν ὄῤῥον· ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον καλοῦμεν. Ὡς καὶ [4] Ἱππώναξ φησὶν, [5] Ἐκτίλλοι τὶς αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι. Μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος. Λυσίμαχος δὲ τὸν [6] σφυκτῆρα.

Τετραμ-

[1] *ταφηρέα coniunctim Eust. τὰ φηρεῖα in vulgg. ex Hipp. φήρεα Gal. Et haec quoque habet Chart. non de propriis.*
[2] *ταφηρίας MS. D.*

tum corpus intelligendum est. Vere autem pro vasculo posuit, libro de steril. p. 294. v. 26. Hanc cucurbitam sic formatam ἐς τεῦχος vasi circumponito, τὸ τεῦχος vase vino impleto. Libro de loc. in hom. p. 66. v. 17. Magis autem superna τεῦχεα vasa humida sunt. EUST. Vide Foes. p. 627. Hesych. explicat ἄγγος, σκεῦος.

l. Galenus in Exeg. habet τέγγειν, est humectare. EUST. Vide Foes. p. 612. Loca sunt, de vlcer. p. 512. 30. aph. s. 8. aph. 25. epid. L. VI. de cap. vulner. p. 449. 30. de vlcer. p. 514. 13. 30.

m. Galen. in Exeg. habet φήρεα, eminentiae glandulosae oblongae sub auribus, quales habent satyri, quidam φῆρες, et θῆρες appellantur, vt dictum sit perinde, ac si ferinas dixisset. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 14. p. 345. v. 35. de vi frigidi: Et constringit, velut τὰ φηρεῖα pherea, eminentiae oblongae, et rotundae, et gongronae. Sic vertit interpres Germanus. In quo loco Galenus ait: Frigidum in membris neruosis tumores gignit, atque in neruis quidem ea, quae ganglia nominantur, aliasque nonnullas distentiones, tum longiores, tum vero rotundiores: egoque puto longiores vocari ab ipso φηρέα pherea, rotundiores vero gongronas, vt φηρέα vocarit eas, quae aliquam φηρεῶν (vel, quod rectius videtur, φηρῶν) similitudinem habeant: ita enim quidam Iones vocant Satyros, quos oblongis ad aures eminentiis pingunt et fingunt. Et parum infra subiungit φήρεα pherea neque apud vllas gentes dici audiui, neque aliquem, qui

Τέγξις) madefactio.

Τὰ Φηρέα) nonnulli contracte legentes, radicem esse aiunt condensantem. Alii vero vltimum ᾶ produxerunt, vt sit Aeolicum nomen τῦ ταφηρίες. Proprie autem τὰ Φήρατα dicit pro Φάρεα, quae sunt vestimenta.

Τετάρσωται) dilatatum est, extensum est.

Τράμιν) caudam, quam ὀπποταύρον appellamus, sicut inquit Hipponax: Euellat aliquis ipsius τὴν τράμιν, hoc est, caudam, ita vt se stercore foedet. Meminit huius etiam Archilochus. Lysimachus vero σφιγκτῆρα podicem, ceu constrictorem.

Z 5 Τεθραμ-

[3] Φύρατα *Eust. et Iunta.* [4] Ἱππόναξ *MS. D.* [5] ἔξτιλλοι *MS. D.* [6] σφιγκτῆρα *Eust.*

qui audiuerit vnquam, noui. Et tamen quidam interpretes Φήρεα ab Hippocrate vocari volunt, quae · Peloponnesi ciuitate Φηραῖς pheris abundant. Quidam vero per ε et φ primam syllabam scribentes, aiunt Φέρεα dici, quae in vrbe Thessaliae Φέραις Pheris saepenumero oriuntur. Ceterum Φήρεα vocari oblongas eminentias attestari videtur id, quod in septimo vulgarium morborum scriptum est his verbis: Vulgabantur, inquit, tusses, praecipue autem pueris plerisque circa aures talia, qualia in satyris fiebant. Quae expositio ab Erotiani sensu longe est diuersa. Vnde suspicandum est, aliquod in eius exemplari subesse mendum. EUST. In vulgaribus editionibus Hippocr. legitur τὰ Φηρεῖα. At Galenus legit τὰ Φήρεα, vt hic, nisi quod accentum ponit in prima. Affert autem aliam explicationem, de qua vide Annot. ad Galen. sub hac voce. ST. Vide Foes. p. 653. cui totus canon, et quidem non iniuria, ita corruptus videtur, vt sine melioris exemplaris ope emendari nequeat.

n. Galenus in Exeg. habet τετάρσονται, sunt dilatata, omne enim quod dilatatum est, ταρσὸς dicitur. EUST. Vide Foes. p. 193. Locus procul dubio indicatur περὶ ὀστέων φύσ. p. 61. 15. felici Foesii ingenio in integrum restitutus.

o. Hanc vocem apud Hippocratem non inuenio, sed apud Ruffum, libro primo, de partium hum. corp. appellationibus, c. 12. Genitalium porro membrorum, inquit, quae in maribus sunt, propendens particula, colis, ac stema est: quae autem non pendet, sedimentum collumque

p [1] Τετραμμένον) πεπηγότα. [2] Τρέψαι γὰρ Ἀττικοὶ τὸ πῆξαι ἔλεγον, καὶ Τρόφαλιν τὸν πεπηγότα τυρόν.

q [3] Τάχει) ταχέως.

r [4] Τύρβη) ταραχή.

s [5] Τιμωρέουσα) βοηθοῦσα. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἴνῃ φησὶν, Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι καὶ τῶν ὀλωλότων.

t [6] Τυχεσσάμενον) ϛοχασάμενον.

Τηλο-

[1] τεθραμμένον MS. D. Eust. et sic legendum coniicit Foes. [2] θρέψαι MS. D. et sic legi debere existimat Foes. [3] τάχα Eust. Iunta et Foes.

que vesicae: lineam per medium discurrentem apud Graecos τραμὶς tramida, alii ὄῤῥον orrhon appellarunt. Aliqui codices pro σφιγκτῆρα habent σφυκτῆρα. EUST. V. Foes. p. 622. Pollux sic explicat: τὸ ῥαφῇ μὲν ἐοικὸς ὑπὸ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὀσχέου μέσου, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον, εἰς τὸ δακτύλιον καταλῆγον, περίνεον ὀνομάζεται, καὶ τράμις, καὶ ὄῤῥος. Hesychius interpretatur: τὸ ῥῆγμα τῆς ἕδρας, καὶ ὄρος, τινὲς ἔντερον, οἱ δὲ ἰσχίον.

p. Libro de loc. in hom. p. 64. v. 25. de venarum distributione: Quaedam vero infra ad corpus τετραμμέναι conuertuntur. Quod exemplum Erotiani expositioni non quadrat. EUST. Vide Foes. p. 616.

q. Primo de morb. p. 130. v. 25. Quaecumque etiam τάχα citius, siue in meridie, siue vesperi, siue noctu curentur, intempestiue curantur. Et libro tertio p. 159. v. 22. Τάχα cito perit. Et p. 159. v. 37. Τάχα cito moritur. Libro de int. affect. p. 198. v. 37. Τάχα γὰρ velociter enim etiam, sic stercus subuacuari poterit. Germanus interpres vertit, fortassis. In epistola ad Philopoemenem p. 526. v. 14. de regione caelorum: In quam τάχα fortassis etiam Democritus prae sapientia transmigrauit. In epistola secunda ad Damagetum p. 528. v. 48. Et ego adhortabar ipsos, vt confiderent, tamquam τάχα fortassis nihil esset mali. EUST. Vide Foes. p. 612.

r. Vide Foes. p. 629. Vide L. de fract. p. 558. 41.

s. Vt coniicio, post dictionem βοηθοῦσα, hoc est, auxilians, deest, ποτὲ δὲ κολάζουσα, id est, aliquando vero vindicans, sicut et Euripides, etc. Vt haec vox duo significet, auxiliari scilicet, et vindicare, quod ex iis, quae primo de art. t. 51. Galenus scribit, clare patet. Primo

de

Τεθραμμένον) coagulatum. Θρέψαι enim Attici coagulari dixerunt, et τρόφαλιν caseum coagulatum.

Τάχα) velociter.

Τύρβη) perturbatio.

Τιμωρέουσα) auxilians, ſicut et Euripides ἐν Οἴνῃ inquit: Ego autem patris ſanguinem ἐτιμωρησάμην, vltus ſum cum pubeſcentibus et mortuorum.

Τυχασάμενον) ſcopum attingentem.

Τηλο-

[4] *τύρβην et ταραχὴν Foeſ.* [5] *τιμωρέουσας et βοηθοῦσας ex coni. Foeſ. τημωρέουσα vulgg.* [6] *τυχάσαμενον meliora exempl. ap. Hipp. quam lectionem et Euſtach. agnoſcit, vnde Erotiani lectio ſuſpecta videtur.*

de rat. vict. morb. acut. t. 31. p. 369. v. 37. Siquidem igitur non περιτιμωρήσῃ operam tulerit quis, quantum opus eſt. In cuius expoſitione Galenus ait: Verbum τιμωρῆσαι, hoc eſt, conferre, tum apud veteres, tum apud Hippocratem ſaepe pro verbo auxiliari dictum eſſe, in aliis etiam libris oſtenſum eſt nobis in iis commentariis, quas in eos conſcripſimus. Et t. 39. p. 370. v. 7. Atque ſic mutuam opem ad malum inter ſe τιμωρέουσι conferunt. Quem locum exponens Galenus inquit: Verbum τιμωρεῖν ſignificare auxiliari, et apud priſcos, et apud Hippocratem, ſupra dictum eſt nobis ſaepe, ac nunc quidem dixit, alterum ab altero viciſſim ad malum adiuuari, pro eo, quod eſt, opitulari, et prodeſſe. Et libro ſecundo t. 35. p. 372. v. 26. Porro huiuſmodi aliquam partem ſermoni contrario τιμωρητέον opitulari oportet. Vbi Galenus inquit: Hoc verbum τιμωρητέον ſignificat patrocinari oportere, ſiue opitulari. Primo de art. t. 51. p. 476. v. 24. Extra vero alam duo ſolum loci ſunt, vbi quis cruſtas inurere queat, huic affectioni τιμωρέουσας auxiliantes. Vbi Galenus ait: Vſus eſt vocabulo τιμωρέουσαι, quo conſtat ipſum non aliud ſignificaſſe, quam auxiliantes; quod fecit etiam Euripides, quum Oreſtem induxit haec loquentem: Ἀνόσια μὲν δρᾶν, ἀλλὰ τιμωρεῖν τῷ πατρί. *Se quidem impium eſſe, ſed patrem vindicare.* Differunt autem inter ſe τιμωρῶν, et τιμωρούμενος, quod vocabulum cum accuſandi caſu iungitur, hoc ſiquidem ſignificat crucians. Eadem ratione et Menandri fabula inſcribitur: Ἑαυτὸν τιμωρούμενος. EVST. Vide Foeſ. p. 618.

t. Vide Foeſ. p. 629. Heſychius etiam τυχάζεσθαι agnoſcit, et explicat σοχάζεσθαι. Τυχάζω autem pro τυγχάνω aſſequor, eſt poſitum.

[u] Τηλοτέρω) μακροτέρω.

[x] Τύρσις) Βακχεῖος ἐν ά φησὶ, σκυνὴ, ἢ πύργος, ἢ προμαχών.

[y] [1] Τραχέων ἐρέων) ἐρέων ῥακῶν.

[z] Ταλαιπωρίησιν) ἐνεργείαις.

[a] [2] Τέκμαρσις) σημείωσις.

[b] Τέτραμος) ὁ τρόμος.

[c] Τάφις) ἡ σαφίς.

Τραυ-

[1] τρυχίων εἰρινέων Foes. ex coni.

u. Ex τηλόθι aut τηλόθεν ortum vocabulum, quod significat procul aut eminus.

x. Galenus in Exeg. interpretatur turrim, eamque praesertim, quae in muris est. Tertio de art. t. 23. p. 485. v. 5. Scala ita praeparata attrahenda est ad τύρσιν turrim altam, vel ad culmen domus. In cuius expositione Galenus inquit: Turrim dixit τύρσιν: culmen vero domus ἀέτωμα. Et t. 25. p. ead. v. 9. Vbi vero a τύρσιος turri demittas, vel a malo, qui carchesium habeat annexum, commodius adhuc rem parabis. EUST. Vide Foes. p. 629. Hesychius explicat: πύργος, ἔπαλξις, προμαχών. Suidas περίβολος, τῦ τείχυς.

y. Vide Foes. p. 622. Locus est in L. de art. p. 659. 28.

z. Secundo de nat. hom. t. 1. p. 22. v. 44. Quicumque morbi a ταλαιπωρίης labore fiunt, quies sanat; qui autem ab otio gignuntur, ταλαιπωρίη labor sanat. In cuius com. Galenus ait: Labores hoc loco vocasse eos, quos motiones immoderatae pariunt. Libro de salubri diaeta t. 12. p. 26. v. 4. Et t. 14. v. 10. Et t. 29. p. 27. v. 7. Et t. 30. v. 10. Et t. 32. v. 15. Libro de genitura p. 27. v. 45. Libro de aere, aquis et locis, p. 77. v. 21. 37. 44. Libro de int. affection. p. 189. v. 46. Et p. 190. v. 35. Et p. 200. v. 30. Si vero aqua intercus innascatur, et rumpatur in ventrem, iisdem medicamentis et potibus, et cibis, et ταλαιπωρίησιν laboribus, quibus priores curato. Et p. 203. v. 43. de spleneticis. Et p. 204. v. 26. 32. Primo de morb. mul. p. 232. v. 8. Et p. 234. v. 43. Et libro secundo p. 277. v. 24. Ἐξ ταλαιπωρίης ἐπὴν ταλαιπωρήσῃ, ex fatigatione quum laborauerit. Septimo de morb. vulg. p. 362. v. 17. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 373. v. 42. Πολλὰ ταλαιπωρήσειεν, multum fatigauerit. Et v. 43. Ταῦτα ταλαιπωρήσειεν ita se fatigasset. Et

Τηλοτέρῳ) longiori.

Τύρσις) Bacchius in primo interpretatur ſcenam vel turrim, vel propugnaculum.

Τραχέων ἐρέων) laneorum fragmentorum.

Ταλαιπωρίῃσιν) actionibus.

Τέκμαρσις) ſignificatio.

Τέτραμος) tremor.

Τάφις) vua paſſa.

Τραυ-

[2] τέκμαρσιν et σημείωσιν Foeſ. ex coni.

Et t. 53. p. ead. v. 49. Ἐκ πολλῆς ταλαιπωρίης ex multo labore. Et libro quarto t. 111. p. 383. v. 12. Secundo prorrh. p. 415. v. 1. Τεταλαιπωρηκὼς οὐδὲν nullo labore fatigatus. Et v. 10. 12. καὶ ταλαιπωρέειν ἰσχυρῶς, et fortiter laborare. Et v. 17. 24. 28. Tertio de artic. t. 94. p. 492. v. 14. Et t. 103. p. 493. v. 17. Et t. 104. v. 38. In epiſtola ſecunda ad Damagetum, p. 531. v. 6. Ἐξαγγέλλων ταλαιπωρίην θνητῶν, ad mortalium miſeriam declarandam. EUST. Vide Foeſ. p. 610.

a. Secundo de humor. t. 17. p. 115. v. 30. Quae prodeunt, non multitudine τεκμαίρεσθαι aeſtimare oportet, ſed quamdiu prodeant, qualia oportet, et facile aeger ferat. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 11. p. 368. v. 8. Et quaedam valde commoda ad τέκμαρσιν coniecturam. In quo loco Galenus inquit: Cognitio, quae ex eo fit, quod τεκμήριον, id eſt, propriae notae argumentum dicitur, et τέκμαρσις, hoc eſt, coniectura. Et t. 3. p. ead. v. 9. Quum autem ad τέκμαρσιν coniecturam dicatur, quomodo ſingula curare oporteat. In cuius expoſitione Galenus inquit: Quum multa, quae ad coniecturalem cognitionem vtilia ſunt, a Gnidiis medicis praetermiſſa dixerit, quam τέκμαρσιν coniecturalem cognitionem vocet, ipſe deinceps declarauit. Secundo prorrh. p. 413. v. 41. Verum ſigna ſcribam, ex quibus, et ſanos futuros homines, et morituros, τεκμαίρεσθαι coniectare oportet. Tertio de officina medici, t. 20. p. 504. v. 24. Natura in operibus eſt, operis actione quid illa velit, τεκμαρτέον coniectandum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 613.

b. Galenus in Exeg. habet τετραμένει tremit, et τέτρομος tremor cum rigore coniuncto. EUST.

c. Hanc vocem non reperio apud Hippocratem, ſed ςαφὶς et ἀςαφις, de qua voce in dictione ἀσκαρίζει Erotianus

[d] Τραυλισμός) [1] ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις ἀπό τινος ποιȣ͂ ψόφȣ.

[e] Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον) ἀφυῶδες μὲν χρῶμα λέγεται τὸ λευκοπέλιον, ἀπὸ τῆς Ἀφύης τȣ͂ ἰχθυδίȣ [2] ὠνομασμένον. Μετάρσιον δὲ, [3] κυρίως μὲν τὸ ὑψηλὸν λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ἐπηρμένον εἰς ὄγκον ὠνόμασεν.

[f] Τȣ̀ς ὀδόντας [4] ἐρείρωται) ἀντὶ τȣ͂, [5] ἐρηρεικότας τȣ̀ς ὀδόντας καὶ ἐσφιγμένȣς [6] ἔχει.

[g] Τὸ τέρθρον τȣ͂ πάθȣς) ἀντὶ τȣ͂ τὸ τέλος. Τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα ȣ̔́τως, Πέμψεις δ' εἰς ἅδȣ ζῶντα καὶ ȣ̓ τεθνηκότα. Καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι. Καὶ Ἀπολλό-

[1] ὀνοματοπεποίηται MS. D. [2] ὀνομασμένȣ MS. D. [3] κυρίως μὲν κυρίως τὸ MS. D.

nus meminit. Secundo de diaeta p. 95. v. 47. Ficus et σαφίδες vuae passae aestuosae sunt, sed aluum mouent. Tertio de morb. p. 161. v. 25. de frigefactoriis potionibus in febre ardente: Prosunt et vina alba aquosa σαφίδιοι ex vuis passis, prosunt et σεμφυλίτιδες σαφιδευταῖαι vuarum passarum expressarum retrimenta aquosa. Et v. 26. Τȣ͂το δὲ ἄσαφυς λευκὴ vuarum passarum albarum exemtis vinaceis heminam. Libro de nat. mul. p. 222. v. 45. Ciceris albi partes duas tritas, σαφίδος vuae passae tertiam partem affusa aqua ad dimidias coquito. Et p. 226. v. 3. Si ex partu fluxus corripiat, et cibi in ventre non maneant, ἀσαφίδος vuam passam nigram etc. EUST. Vide Foes. p. 612.

d. Hanc vocem apud Hippocratem non reperi, sed τραυλοί. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 78. p. 305. v. 46. Aut alta voce, aut gracili, aut aspera praediti, τραυλοὶ balbi, iracundi. Et libro secundo sect. 6. p. 318. v. 2. 3. 5. Sexto aphor. t. 32. p. 398. v. 33. Τραυλοὶ balbi ab alui profluuio longe maxime corripiuntur. In cuius com. Galenus ait: Sicuti ἰλλίζεσθαι, id est, balbutire, prolationis vitium est, non vocis, sic et τραυλίζειν, eiusdem significationis verbum, non potente lingua exquisite eas dearticulare voces, quae per T et R proferuntur: qualis est, traulus, trepidus, tremuit, tradit, trochus,

Τραυλισμὸς) vox effecta a quodam ſtrepitu.

Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον.) Ἀφυῶδες μὲν χρῶμα dicitur λευκοπέλιον, hoc eſt, color albus et plumbeus, dictus ab ἀφύης aphya piſciculo. Μετάρσιον autem proprie quidem elatum dicitur, abuſiue autem, quod in tumorem elatum eſt, nominauit.

Τὲς ὀδόντας ἐρήρωται) inhaerentes et ſtrictos dentes habet.

Τὸ τέρθρον τε πάθεος) id eſt, finis. Τέρθρον enim dicebant veteres vltimum et in fine, vt etiam Euripides in Euriſteo Herculem hunc in modum loquentem facit: Mittes viuentem ad inferos, et non mortuum, et mihi τέρθρον, id eſt, finem certum ingrediar. Et Apollodorus,

[4] *ἐνείρατωι quaedam editt. St. notante etiam Chart. ἐρείρυται quidam, ἐρήραται alii. ἐρήρωται Euſt.* [5] *ἐριρεικότας MS. D.* [6] *ἔχειν MS. D.*

trochus, triſtis, et ſimilia. Hae ſiquidem omnes exigunt linguam ſe ampliantem, et prioribus dentibus ſe innitentem. EUST. Vide Foeſ. p. 622.

e. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 39. Vbi vero multus ſanguis diſceſſit τό τε χρῶμα et color eſt ἀφυῶδες cinereus, ſeu exalbidus, et τὸ πρόσωπον facies μετάρσιον eleuata, ſeu tumida, et ſub oculis tumores laxi etc. Et p. 266. v. 39. Lachrymoſi ſunt oculi ac hebetes, et color corporis ἀφυῶδες exalbidus, ſeu cinereus, ac puſtuloſus. EUST. Vide Foeſ. p. 213.

f. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 6. Si vero ad hepar fuerint conuerſi vteri, mulier de repente voce deſtituitur, et τὲς ὀδόντας ξυνερήρισαι dentes inhaerentes et ſtrictos habet. Interpres Germanus vertit, conferti ſunt. Caluus cohaerent. EUST. Pro ἐρείρωται legitur etiam ἐνείραται. ST. Vide Foeſ. p. 439.

g. Galenus in Exeg. habet τέρθρον ſummitas antennae proprie dicitur, et τέρθριοι rudentes inde ad ſummum velum pertingentes. Hippocrates autem in ſecundo de morb. mul. ἐπὴν ἐνθάδε, inquit, τὸ τέρθρον ῇ τε πάθεος, hoc eſt, quum hic τέρθρον fuerit morbi, ſummum et ſupremum, et curationis maxime egens ſignificat. Haec Galenus. Qui locus eſt p. 269. v. 26. et quidem in omnibus exemplaribus deprauatus. Sic enim in iis, quae ad manus

Ἀπολλόδωρος [1] ὁ τὲς ὕμνες γράψας, φησὶ, Τίς τοιήδε ὤρη ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων. Ἀντὶ τȣ̃, ἐπὶ τέλει τῶν θυρῶν. [2] Καὶ οἱ περὶ ναῦν ἔμπειροι [3] τερθρία καλȣ̃σι [4] ὀνομάζȣσι τὲς ἐπὶ τέλει τȣ̃ ἱςȣ̃.

[h] Τὰ λέγνα τῆς [5] ὑςέρας) ἀντὶ τȣ̃ τὰ περιττά. Λέγνα γὰρ ἐκάλȣν οἱ ἀρχαιοὶ τὰς τῶν ἱματίων ὤας· ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶ, λέγων, [6] τȣ́των [1] κανόνων ἐπιπερὶξ [7] λεγνωτὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν [8] ὡς τὸ [9] λέγνον τὴν ὦαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας.

[k] Τὰ ἐπιμήνια [10] ἐπηλυγάζονται) ἀντὶ τȣ̃ ἐπέχονται καὶ ἐμποδίζονται. Ἠλύγη γὰρ παρ' Ἀττικοῖς ἡ σκιὰ λέγεται· ὡς καὶ Θȣκυδίδης ἐν ϛ' φησὶν, Ἵνα τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. Ἀντὶ τȣ̃ [11] συκιάζωνται.

[l] Τάμισον) τὴν πιτύαν. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [12] Θηριακοῖς.

[m] Τριχιάσηται) Τριχίασις λέγεται ἡ περὶ τὲς μαςὲς [13] ἀπόςασις.

Τὰ

[1] ὁ τὲς ὁ τὲς ὕμνὲς MS. D. [2] καὶ περὶ, omiſſo οἱ MS. D. [3] τερθρίȣς MS. St. et Chart. [4] ὀνομαςὲς τὲς MS. D. [5] ὑςέρης Euſt. et ex emend. St. et ſic Chart. optima fide. [6] τὸν τῶν MS. D. [7] λεγνοτὸν MS. D.

nus meas peruenerunt, legitur. Quum ad praecordia allapſi ſtrangularint (ſcilicet vteri) ἐπὴν ἐνθάδε τὸ ςερεὸν ᾖ τȣ̃ πάθεος. Germanus interpres vertit: Vbi hic fuerit affectionis ſoliditas. Caluus vero haec verba omnino praetermiſit. Nos Galeni et Erotiani teſtimonio nixi, pro ςερεὸν reponendum eſſe τέρθρον conſtanter aſſeueramus. EUST. In MS. τερθρίȣς. ST. Vide Foeſ. p. 615.

h. Galenus in Exeg. dicit, λέγνα oris vuluae extrema, per tranſlationem a veſtimentorum extremitatibus: has vero alibi ἀμφίδεα appellat. Secundo de morb. mul. p. 277. v. 10. Sin minus τὰ λέγνα τῆς ὑςέρης, ſummas vteri oras, (id eſt, extrema vuluae,) deraſas et ablutas, picato cerato illinito. Callimachi locus, quem Erotianus adducit, omnino deprauatus eſt, et reſtitui non poteſt. EUST. Rectius ὑςέρης Ionica terminatione, quae tamen ſaepe in locis hic citatis non obſeruatur. ST. Totum locum ſic refingit Foeſ. p. 377. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι, λέγων, τὸν

τὴν

dorus, qui hymnos ſcripſit, ait: Et quae nam hora venit ἐπὶ τέρθρον θυράων, id eſt, in fine portarum. Praeterea rei nauticae periti τερθρίους κάλους appellant eos, qui in ſummitate mali ſunt.

Τὰ λέγνα τῆς ὑστέρης) id eſt, ſuperflua. Λέγνα enim veteres veſtium extremitates appellabant, vt teſtatur etiam Callimachus, quum inquit, τὸν τῶν κανόνων ἐπιπέριξ λεγνωτὸν χιτῶνα. Hinc declarans, quod τὸ λέγνον oram ſignificat, et velut extremitatem.

Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται) detinentur et impediuntur, ἡ λυγὴ enim apud Atticos vmbra dicitur, ſicut et Thucydides in ſexto inquit, vt communi timore proprium ἐπηλυγάζονται, hoc eſt, obumbrent.

Τάμισον) coagulum, ſicut et Nicander in Theriacis.

Τριχιάσηται) dicitur τριχίασις ſciſſura in mammillis.

Τὰ

[8] ἐκ τὸ MS. D. [9] λέγνων, ſupraſcr. ο, MS. D. [10] ἐπιλιγάζονται MS. D. ἐπηλυγίζονται apud Hipp. [11] συσκιάζωνται vulgg. et ſic MS. D. [12] θηριακῇ MS. D. [13] ἀποσχάσις mauult Foeſ.

τὴν ὤαν ἔχοντα ἐπιπερὶξ, λεγνωτὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν ὡς τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας. Et pro verbis omnino certe deprauatis τούτων κανόνων ἐπιπερὶξ, τὸν προσσωτὸν ἐπιπερὶξ ſcribi poſſe exiſtimauit, προσσωτὸς enim ſimpliciter, χιτῶνα προσσωτὸν ἢ λεγνωτὸν, hoc eſt, tunicam ſimbriatam ſeu villis praetextam ſignificat.

i. Subeſt deprauatio his verbis, τούτων ἐπὶ περὶ etc. Reperio quidem apud Callimach. λεγνωτὸν χιτῶνα initio hymni in Dianam 3. v. 12., ſed alium locum citat Erotianus. ST.

k. De hac voce ab Erotiano et a nobis ſatis dictum eſt in dictione ἐπιλυγάζονται. EUST. Vide Foeſ. p. 223.

l. Galenus in Exeg. exponit eodem modo. Locus Nicandri in Theriacis poſt mediam libri partem hic eſt: Ἐν δὲ τίθει τάμισον σκίνακος νεαροῖο λαγοῦ. Impone coagulum petulci iuuenis leporis. EUST. Vide Foeſ. p. 610.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, ſed τρηχύς. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 32. Quum mulieri

n[1] Τὰ διαφανέα σιδήρια) τὰ διάπυρα καυτήρια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

a Ὑποφάσιας) τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις.

b Ὕσματα) ἀντὶ τοῦ ὕματα, ὅ ἐστι βρέγματα. Ὕειν γὰρ τὸ βρέχειν. Τέτακται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ.

c Ὑπόβρυχα) τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύθια. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν καταδυομένων [2] πλοίων.

d [3] Ὑδατόχροα οὖρα) τὰ ὕδατος ἔχοντα χροιάν.

Ὑδα-

[1] σιδηρέα *Eust.* [2] πλείων *MS. D.*

lieri mamma τρηχὺς aſpera facta fuerit, ſtoebes, aut rubi fructum cum aqua et oleo coquito. Ariſtoteles ſeptimo de hiſt. anim. c. 11. aſſerens τριχίαν eſſe morbum pilarem, opinionem vulgarem comprobare videtur. Sic enim ſcribit: Vbera tota fungoſa ita ſunt, vt ſi in poculo pilum forte hauſerit mulier, dolor moueatur in mammis, ὃ καλοῦσι τριχίαν, id eſt, quod malum pilare appellant, nec ſedatur donec pilus vel preſſus exeat ſponte, vel cum lacte exſugatur. EUST. Vide Foeſ. p. 623.

n. Aliud exemplar habet σιδήρια. Primo de artic. t. 43. p. 476. v. 1. σιδηρίοισι ferramentis autem talia vrere oportet, non craſſis, neque valde rotundis, ſed oblongis. Et t. 44. p. ead. v. 3. Oportet autem διαφανέσι candentibus vrere. In cuius expoſitione Galenus ait: Candentia eſſe voluit ferramenta, quae ad alam admouentur, quod expreſſit vocabulo διαφανῆ. Libro de haemorrh. p. 520. v. 11. Iubeo autem praeparari σιδήρια ferramenta ſeptem aut octo. Et v. 15. Καὶ διαφανέα τὰ σιδήρια ferramentaque candentia facito ac vrito. Et p. 521. v. 5. 6. Sin minus vrito, cauendo, ne contingas σιδήρῳ ferro, ſed prope admotis τὰ σιδήρια ferramentis reſecato. Et p. 521. v. 8. Et in ipſum σιδήριον ferramentum probe congruum adaptare. Et v. 9. Deinde indita in ſedem fiſtula διαφανὲς τὸ σιδήριον ferramentum candens immittere. EUST. V. Foeſ. p. 160. Heſych. quoque διαφανὲς λαμπρὸν, διαπυρὸν exponit.

a. Sexto aphoriſm. t. 52. p. 399. v. 6. Conſiderare vero oportet etiam ὑποφάσιας ſubapparitiones, ſiue ſuſpectiones oculorum in ſomnis. Si enim albae partis quid ſubapparuerit, non commiſſis palpebris,

Τὰ διαφανέα σιδηρέα) ignita cauteria.

PRINCIPIVM Υ.

Ὑποφάσιας) subapparentes oculorum motus.

Ὕσματα) id est, ὕματα, quae sunt madefactiones, ὕειν enim pluere; ducta est autem vox ἀπὸ τοῦ ὕετοῦ, id est, pluuia.

Ὑπόβρυχα) in profundo posita, et quasi ὑποβύθια, hoc est, profunda. Dicitur autem ἀπὸ τῶν καταδυομένων πλοίων, hoc est, a submersis nauibus.

Ὑδατόχροα οὖρα) aquae colorem habentes.

Aa 2 Ὑδα-

[3] ὑδατόχλοα apud Hipp. et sic Chart. id est ὑδατώδη Eust.

pebris, etc. Quam sententiam repetit in primo progn. t. 11. p. 402. v. 3. In cuius com. Galenus inquit: A verbo ὑποφαίνεσθαι, quod est, suspici, nomen ὑπόφασιν deduxit, cuius numerus multitudinis est ὑποφάσεις, et Ionica diuisione ὑποφάσιες. Nescio autem quid Artemidorum Dioscoridemque impulerit, vt ὑποφύσιας per υ scripserit, quum id, quod ab Hippocrate dicitur, planum sit: siquidem quid illo nomine intelligat, declarauit, quum ait: Perque somnum palpebrae non committuntur, sed inter has ex albo oculorum aliquid apparet. Quod autem Erotiani expositio ab hac diuersa sit, clare patet. EUST. Vide Foes. p. 643.

b. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 6. p. 301. v. 43. Ver autem austrinum, frigidum, paruae ὕσματα pluuiae. Et com. 2. t. 60. p. 304. v. 34. Circa aequinoctium autem, et vsque ad Pleiada, austrinae ὕσματα pluuiae paucae. Et v. 35. Ver aquilonium, squalores, ὕσματα pluuiae paucae, frigidae. EUST. Vide Foes. p. 647.

c. Hesych. ὑποβρύχια exponit ex Hom. Od. ε. v. 319. V. Hipp. L. περὶ ὀστέων φυσ. p. 62. 25. αὐτὴ δὲ παρὰ τὸν γλουτὸν ἵεται, διὰ τοῦ μυὸς ὑπὸ τῷ μηρῷ ὑποβρύχη.

d. Has dictiones simul iunctas non reperi, sed ὑδατόχολα et ὑδατόχλοα. Galenus in Exeg. habet ὑδατόχλοα, quod est dicere, in aquae modum viridia. Quae expositio exemplis ab Hippocrate sumtis non omnino quadrat, nec iis, quae alibi ipse dicit, consentit. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 27. p. 310. v. 8. de Clazomenio: Ab aluo vero ab initio, et vsque ad decimam quartam tenuia multa ὑδατόχροα aquei coloris

e Ὑδαταίνεσησιν) [1] ὑδρωπισίαις.

f [2] Ὑπερινωμένος) ὑπερκαθαιρόμενος. Ἴνησις γὰρ ἡ κάθαρσις λέγεται.

g [3] Ὑδερῶν) τὸν ὕδερον. Ἐπικλῆς δέ φησι τὸ ὑδερηλὸν [4] χωρίον εἰρῆσθαι, ἐ νοήσας ὅτι ἐπὶ τῦ ὕδρωπος τάσσει τὴν λέξιν.

Ὑγιη-

[1] ὑδρωπιώσαις MS. D. et ſic ex emend. St. et Euſt. [2] ὑπερύνομενος MS. D.

coloris prodibant. Et libro tertio com. 3. t. 73. p. 324. v. 31. Aluus turbata ex multis tenuibus ὑδατοχόλοις aquoſis, bile permixtis. In cuius com. Galenus inquit: Quae vero in propoſita oratione ſeparatim ſcripta ſunt, alui excrementa, ὑδατόχολα, quidam per χ et λ ſcribunt, quidam per χ, ο, et λ, voluntque ita eſſe tenuia, vt aqua eſt, (nam tenue vtrumque nomen ſignificat) ſed colore diuerſo, vt ὑδατόχλοα τῆς χλοῆς, id eſt, graminis colorem reddant, ὑδατοχόλα vero τῆς χολῆς, id eſt, bilis. Iam tertia quoque eſt ſcriptura per χ et ρ, vt ſit ὕδατος χρόα, id eſt, aquae color, quae nec in antiquis, nec in fidelibus exemplaribus inuenitur, eſtque plane mendoſa, nam aquoſae vrinae, vt nomen indicat, et materiam tenuem, et colorem album repraeſentant. Et t. 87. p. 327. v. 43. Et ſequentibus multa ὑδατόχλοα aquoſa cum virore pallida prodibant: ſeu aquoſa, quae bilem referebant. Primo prorrh. com. 2. t. 49. p. 410. v. 36. In febribus ardentibus, ſuperfrigerantibus, egeſtionibuſque alui ὑδατοχόλοις bilioſis aquoſis, frequentibus, oculorum diſtorſio, ſignum malum eſt. In coac. praenot. p. 426. v. 3. Quibus in febre, dolore lateris fiente, aluus multa ὑδατοχόλα aquoſa bilioſa egerit, hic alleuatur. Et p. 427. v. 28. Qui ex febribus ardentibus, aliquantulum perfrigerantibus, cum egeſtionibus alui ὑδατοχόλοισι aquoſis bilioſis laborant, oculis malum eſt. Et p. 443. v. 32. Tenuis ſpumoſa alui eiectio ὑδατόχλοον aquoſam cum virore pallidam habens ſubſidentiam, mala eſt, EUST. Vide Foeſ. p. 632. cui locus Erotiani ſuſpectus videtur.

e. Galenus in Exeg. exponit, aquam inter cutem habentibus, ſanguinem in aquam mutantibus, et aquoſa purgantibus. Inuenio praeterea in eodem libro, ὑδατώδεας hydropicos. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 30. Et morbi regii ab hepate ad ſubalbidum colorem vergunt, et ὑδαταινόμενοι, qui ex aqua inter

Ὑδατοταινέσῃσι) hydropiſiis.

Ὑπερινωμένος) eximie purgatus, ἴνησις enim purgatio dicitur.

Ὑδερȣ̃ν) hydropem. Epicles vero dicit, aquoſum locum appellari, quum non viderit hanc vocem de hydrope dici.

[3] ὕδεροον nonnulli apud Hipp. ὕδερον Foeſ. ὑδρȣ̃ν Chart.
[4] χωρεῖ MS. D.

inter cutem, et ex pituita alba laborant. Et libro ſexto, com. I. t. 7. p. 343. v. 24. Muliebria, ſiue menſtrua, ὑδαταινέσῃσιν aqua laborantibus, diu perdurant. In cuius com. Galenus ait: Sunt qui ὑδαταινȣ́σας aqua laborantes intelligant eas, quae aptae ſunt, vt aqua inter cutem corripiantur. Sunt qui eas, quarum ſanguis tenuis, aquoſusque natura eſt. Poteſt autem de vtriſque intelligi: ſed potius conuenit iis, quae ſuapte natura ſanguinem tenuem habent, nec vlla alia morboſa affectio corpus infeſtet, in iis enim menſtrua purgatio, quam ipſe muliebria vocauit, diu perdurat. EUST. Pro ὑδρωπισίαις repone ὑδρωπιώσαις, vt in aliis codicibus legitur. Hippocr. epid. VI. γυναικεῖα τῇσιν ὑδαταινȣ́σῃσιν ἐπιπολὺ παραμένει. Vbi Galenus ſcribit nonnullos ὑδαταίνȣσας expoſuiſſe τὰς ἐχȣ́σας ἐπιτηδείως ἁλῶναι τῷ κατὰ τὸν ὕδερον πάθει. Alios autem τὰς φύσει λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες ἐχȣ́σας αἷμα. Poſſe autem in vtraque ſignificatione accipi. Sed potius tamen accipiendum tamquam dictum ἐφ᾽ ὧν φύσει τὸ αἷμα λεπτόν ἐςι, μηδεμιᾶς νοσώδȣς διαθέσεως ἑτέρας ὑποςρεφομένης ἐν τῷ σώματι. ST. V. Foeſ. p. 632.

f. Galenus in Exeg. habet ὑπερινὸς, homo vltra modum inanitus, et euacuatio modum excedens. Aliqui autem ſic exponunt: Et ſupra modum attenuatur, ſed et longum ſpirans, et breui ſpirans ſic dici duobus modis videtur. EUST. Apud eumdem Hippocratem legitur ὑπερίνησιος in L. περὶ τόπων τῶν κατ᾽ ἀνθ. cum η priore loco, ι autem poſteriore, contra quam hic ἴνησις ſcriptum ſit. At Galenus ὑπέρινος habet, non ὑπερινωμένος. Ceterum pro ὑδερȣ̃ν inuenitur ſcriptum etiam ὑδρȣ̃ν. ST. V. Foeſ. p. 636.

g. Libro de int. affect. p. 209. v. 4. de voluulo: Huic quandoque ὕδερος aqua intercus fit in ventre. Si igitur facta fuerit, ſecare ipſum non oportet, moritur enim: ſed iiſdem curare, quibus eum,

[h] Ὑγιηρὸς γόνος) ἀντὶ τȣ͂ ὑγιηρὸν σπέρμα.

Ὑπερτέρη) ὑπερβάλλȣσα καὶ ὑπεράγȣσα.

[i] [1] Ὕποφρον) [2] κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος. Μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνη, λέγων, νῦν δ' εἰρὴ ὕποφρος ἐξ αὐτῶν ἕως ἀπώλεσέ τε καὶ αὐτὸς ἐξαπώλετο. Μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφὲς ποιεῖ, λέγων, ȣ̓δὲν [3] ὅττι καὶ ὕποφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας. Εἰ ȣ̓͂ν αἱ καταδύσεις, θαλάμαι λέγονται, εἰκότως πᾶν τὸ σκεπόμενον, κρυφαῖόν ἐςι καὶ ὕποφρον.

[k] [4] Ὑπόξηρα) τὰ ἐκ πλάτȣς εἰς μύȣρον ἠγμένα.

Ὑπο-

[1] ὑποφόρον, *cauernosum et foraminulentum, quaedam exempl. notante Foesio.* [2] κρυφίον *MS. St. Eust. et Chart.* κρυφαῖον *MS. D.*

eum, qui a splene ὑδεριῶντα aqua inter cutem laborat. In coac. praen. p. 438. v. 15. Ὑδεριῶντι hydropico febrienti, vrina parua et turbata perniciosa est. Et v. 18. Ὕδερος hydrops, qui ad curationem remisit recurrens, desperatus est. EUST. V. Foes. p. 632.

h. Libro de aere, aquis et locis, p. 77. v. 4. Quum enim γόνος semen genitale ab omnibus corporis membris procedat, a sanis quidem ὑγιηρὸς sanum, a morbidis morbosum, etc. Reperio etiam ὑγιηρὰ καταμήνια sani menses. Libro de steril. p. 291. v. 14. Et ἐπιμήνια ὑγιηρὰ menses sani p. 292. v. 43. EUST. Vide Foes. p. 630.

i. Locus, quem Erotianus adducit, vt coniicio, est in libro de arte, p. 3. v. 34. licet verba nonnihil diuersa sint. Erotianus enim habet, ȣ̓δὲν ὅτι καὶ ὕποφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, hoc est, nihil est occultum, et quod habeat circa se cellulas. Hippocratis vero exemplaria habent: Καὶ τȣ́των ȣ̓δὲν, ὅ, τι ȣ̓χ ὕπαφρον ἐςι καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, id est, vt Germanus interpres vertit: Et horum nullum est, quod non subspumosum sit, et circa se forulos habeat. Numquid autem legendum sit ὕποφρον occultum, an ὕπαφρον subspumosum, an ὑπόφορον circumcauernosum, vt aliqui docti viri suspicantur, studiosi per otium iudicare poterunt. Ceterum Sophoclis locus omnino corruptus est, et restitui non potest. EUST. Vide Foes. p. 644. sic emendat vitiosum hunc locum ex Hipp. καὶ τȣ́των ȣ̓δὲν ὅ τι ȣ̓χ ὑπαφρόν ἐςι, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας.

k. Ga-

Ὑγιηρὸς γόνος) id eſt, ſemen ſanum.

Ὑπερτέρη) ſupereminens, et ſuperagens.

Ὕποφρον) latens, vt inquit Tarantinus. Confirmat hoc etiam Sophocles in Smerigone, quum inquit: Nunc autem εἰρὴ ὕποφρος, hoc eſt, clam ex ipſis, donec perdidit, et ipſemet periit. Huius meminit etiam in Iphegenia. Et Hippocrates plane declarat, quum ait: Nihil eſt ὕποφρον, hoc eſt, occultum, et quod habeat circa ſe θαλάμας, id eſt, cellulas. Si igitur latibula θαλάμαι appellantur, iure omne, quod regitur, appellatur κρύφιον et ὕποφρον.

Ὑπόξηρα) ex latitudine in caudam muris, id eſt, in anguſtum ducta.

[3] ὕττι quaed. exempl. ὅτι MS. D. [4] ὑπέξυρα St. et Chart.

k. Galenus in Exeg. longe aliter ac Erotianus exponit, hoc eſt, quae ſubcaua, aut humiliora ſunt, et ὁπόξηρος adunco naſo, quod quae circumcirca ſunt, humiliora quam ſummitas ſint. Item ὑποξήρυς humiliores et contractos, ita de ventribus, in maiore de praed. loquutus eſt. Sunt qui putent eo in loco ſcribendum eſſe, ὑπέξυρα, quoniam Galenus ἔξυρα in anguſtum redacta, quae et μύοπα dicuntur, exponit. Sumi etiam hanc vocem pro ſicco et arido, exempla, quae adduco, patefaciunt. Sexto de morb. vulg. com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile eſt ratiocinari, ac cognoſcere vias, veluti ſi ſit acuto capite, ſimus, ὑπόξηρος, ſubaridus, biliosſus. Et libro ſeptimo p. 356. v. 24. Prodromi filius aeſtate ſublaeſus, aeſtuoſus, lingua ipſi ὑπόξηρος, ſubarida, obſcura. In coac. praenot. p. 434. v. 37. In anginis ſputa gracilium ὑπόξηρα ſubarida malum. Et v. 48. Ex angina ὑποξήρα ſubarida frequentia ſputa, cum tuſſi, lateris dolorem inducentia pernicioſa. Primo de fract. t. 34. p. 458. v. 9. Τὰ δὲ ὑπόξηρα extremitates autem ſubaridas, et in acutum abeuntes, ſpleniis obuolutis, curare oportet. Sic vertit Germanus interpres. Alii, quae in extremitate tenuantur. Alii ſubſiccanea. Quem locum exponens Galenus inquit: Tenuantur membrorum extrema, quae dixit ὑπόξηρα. Quarto de art. t. 61. p. 500. v. 21. Femora ipſa natura ſunt curua: ſuperne enim carnoſa ſunt, et inter ſe ſociata; inferne

l 'Υπονησαμένη) ὑποσωρεύσασα, [1] ἀπελθοῦσα.

m 'Υποκρίσεται) ἀφίσαται καὶ διανίσαται.

[2] 'Υπένδοθεν) ἀντὶ τοῦ κάτωθεν.

n "Υπομβρον ὀστέον) [3] ὑπονόμον καὶ κάθυγρον γέγονος.

o [4] 'Υπηλάτῳ) τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι. Παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον.

'Υποκρινέσθω) [5] ἀποκρινέσθω.

p 'Υποτεῖναι) ὑποθεῖναι, καὶ [6] 'Υποτεταμένον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ οἷον βάθρον, ὡς καὶ Φρυνίχος ἐν [7] Κρόνῳ φησί. Κείνη μεμνήσθω με ξύλον ὑποτεταγός

'Υπενέγκασθαι) ὑποβιβάσαι.

'Υποτοπέεσθαι) ὑπονοεῖν.

'Υπερεόντας) μετακινοῦντας.

q [8] 'Υποφθάλμιον) τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

'Υπείλ-

[1] ὑπελθοῦσα mauult Foes. [2] ὑπένδεθεν MS. D. [3] ὑπόπυον forte Foes. [4] ὑπηλάτη Eust. et Iunta. ὑπηλάτων) τῶν τὴν κ. κ. καθαίροντων παρὰ τὸ ὑπηλαύνειν εἰρημένων ex emend. Foesii.

ferne vero ὑπόξηροι ficca. In mochlico p. 509. v. 8. de femore luxato: Quae autem intro luxarunt, et vtriculis ἐς τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ fubcoxae ficcam partem datis, reduces. Sic vertit Caluus. Libro de veratri vfu, p. 534. v. 31. de ineptis ad pharmacum. Sed et ὑποξήρους fubficcos, et balbos ac blaefos (fcilicet vitare oportet). EUST. Fortaffe fcribendum eft ὑπέξουρα. Vide apud Galen. ἔξουρα. ST. Vide Foef. p. 640.

l. Galenus in Exeg. exponit, quae fubnatauit, quae fubiit. EUST.

m. Et hic locus Foefio p. 659. fufpectus videtur.

n. Galenus in Exeg. exponit, fubhumidum, purulentum, fubpingue. EUST. V. Foef. p. 659.

o. Quarto de morb. p. 177. v. 40. Sed et medicamenta ὑπήλατα aluum fubducentia, fi in potu fumantur, extra ventrem procederent. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 11. p. 370. v. 49. de curatione pleuritidis: Sedant item alia multa ὑπηλάτων aluum fubducentia medicamenta. Et p. 371. v. 1. Et ea, quae in for-

Ὑπονησαμένη) quae accumulauit, quae subiit.

Ὑποκρίσεται) seiungitur, et attollitur.

Ὑπένδοθεν) pro infra.

Ὑπομβρον ὀστέον) concauum et humidum factum.

Ὑπηλάτη) inferiorem ventrem purganti, παρὰ τὸ ὑπελαύνειν, hoc est, a ciere dictum.

Ὑποκρινέσθω) respondeat.

Ὑποτεῖναι) supponere, et ὑποτεταμένον suppositum lignum, et quasi fundamentum, vt Phrynichus in Saturno inquit: Ipsa memoria teneat lignum ὑποτεταγὸς, hoc est, suppositum.

Ὑπενέγκασθαι) deponere.

Ὑποτοπέεσθαι) suspicari.

Ὑπερέοντας) commutantes.

Ὑποφθάλμιον) concauum oculi.

Aa 5 Ὑπείλ-

[5] ἀποφινέσθω *MS. D.* [6] ὑπετεταγμένον *MS. D.* [7] Χρόνῳ *vulgg.* [8] ὑποφθάλμια *et* τὰ κοῖλα *mauult Foes.*

sorbitionibus exhibentur ὑπήλατα aluum subducentia medicamenta opitulantur. EVST. Vide Foes. p. 636.

p. Inuenio ὑποτεταμένον et ὑποτιθέναι. Primo de fract. t. 18. p. 457. v. 39. de fractura radii: Partim quod sanum (scilicet os vlnae) ὑποτεταμένον subtentum, fundamenti loco ipsi est. Primo de artic. t. 30. p. 475. v. 10. Sub alam vero lanam mollem, puram conuolutam ὑποτίθεναι subiicere oportet, ad cauitatem explendam. EVST. V. Foes. p. 642.

q. Primo de morb. mul. p. 236. v. 40. Et τὰ ὑποφθάλμια concaua oculorum liuida sunt, et inflata. Et libro secundo p. 264. v. 40. Et color est exalbidus, et facies eleuata, et in ὑποφθάλμοισιν concauis oculorum tumores laxi. Et p. 266. v. 37. In facie sunt tumores albi, et ὑποφθάλμια concaua oculorum tument. In coac. praen. p. 427. v. 33. de lethargicis: Et τὰ ὑποφθάλμια concaua oculorum eleuata habent. Interpres Germanus vbique vertit, partes sub oculis. Caluus vero, oculorum inferiora. EVST.

[r] Ὑπείλλει) ὑποςρέφει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησὶν, Οὐρὰν ὑπείλλει [1] ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

[a] Φῦσαν) νῦν μὲν ἐν Ἀφορισμοῖς καὶ ἐν α΄ καὶ δ΄ Ἐπιδημιῶν, [b] [2] τὴν δι' ἕδραν δυσωδίαν πνοὴν λέγει. Ἐν δὲ τῷ Περὶ φυσῶν καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς, τὰ ἐν ἡμῖν πνεύματα. Ἐν δὲ τῷ [3] Περὶ χυμῶν, τὸ ἐμφύσημα λέγει.

[c] Φακῶν [4] ἐρέγματα) ἀντὶ τοῦ διαιρήματα. Καὶ γὰρ ἐρεγμὸς κυρίως λέγεται ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος. Φλενο-

[1] *ὑπολεοντόπουν coniunctim in MS. D.* [2] *τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοὴν Chart. ex St.*

r. Sunt qui putant ſcribendum eſſe *ὑπίλλειν*, vel *ὑπειλεῖν*. Galenus in Exeg. habet *ὑπειλληθέωσιν*, vel vt aliis placet *ὑπειληθέοσιν*, in ſe ſubuoluantur. EUST.

a. Locus primus ab Erotiano adductus, eſt in quarto aphoriſm. t. 73. p. 395. v. 31. Si non *φῦσαι* flatus, ſiue crepitus erumpant. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 1. p. 306. v. 49. Φῦσαι flatus ſilentes, ſtrepentes. Et libro quarto p. 332. v. 19. Et *φῦσαι* flatus cum crepitu prodierunt. Secundo de diaeta p. 92. v. 14. de maza: Quod vero intus manet, *φῦσαν* flatum inducit, et partim ſuperne eructatur, partim inferne ſecedit. Et v. 23. 24. Et libro tertio p. 103. v. 26. Secundo de morb. p. 156. v. 14. et p. 157. v. 3. 4. Libro de affection. p. 187. v. 14. et pluries vſque ad 42. Secundo de morb. mul. p. 269. v. 23. et p. 283. v. 25. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 39. de Lycia. Et ſectione 3. p. 314. v. 47. Et libro quinto p. 337. v. 26. 28. de Eudemo in Lariſſa. Libro de indicationibus p. 387. v. 34. Libro de fiſtulis p. 517. v. 31. Pro ſpiritu ſumitur haec vox libro de flatibus, p. 118. v. 22. quem locum innuit Erotianus. Ac ſpiritus quidem inquit, qui in corporibus ſunt, *φῦσαι* flatus vocantur, qui vero extra corpus exiſtunt, aer. Et p. 119. v. 23. Per vniverſum corpus permeant *φῦσαι* flatus. Et v. 27. Et p. 120. v. 5. 11. 14. Primum quidem caput ipſum propter *φυσέων* flatus incluſos aggrauatur. Et p. 120. v. 37. 40. Et p. 121. v. 2. de apoplexia. Et p. 121. v. 40. An vero in libro de veteri arte medendi vtatur hac voce

Ὑπείλλει) voluebat, vt Euripides etiam in Oedipo inquit: Οὐρὰν ὑπείλλει, caudam voluebat ſub inceſſu leonino.

PRINCIPIVM Φ.

Φῦσαν) nunc quidem, et in aphoriſmis, et in primo et quarto de morbis vulgaribus, graueolentem ſpiritum ab ano emiſſum dicit. In libro vero de flatibus, et de veteri arte medendi, eos, qui in nobis ſunt, ſpiritus. In libro autem de humoribus inflationem appellat.

Φακῶν ἐρέγματα) id eſt, diuiſiones; etenim ἐρεγμὸς proprie dicitur ſeorſim faba diuiſa.

Φλενο-

[3] περὶ χυρῷ MS. D. [4] ἐρέματα MS. D.

voce Hippocrates pro ſpiritu, qui in nobis eſt, anceps ſum, p. 11. v. 45. de figuris membrorum ſpongiformibus: Quaecumque autem φῦσαν flatum et reuolutiones operantur in corpore, ea in cauis, et amplis, veluti ventre ac pectore ſtrepitum ac ſonitum facere ſolent. Et p. 12. v. 6. Velut hepar, quod propter denſitatem quidem ac latitudinem reſiſtit, ac non cedit, φῦσα flatus vero ſubiens augeſcit, ac fortior euadit. Neſcio etiam an Hippocrates in libro de humoribus hac voce pro inflatione vtatur. Primo de humor. t. 16. p. 114. v. 37. Aut eruptio puſtuloſa, aut φῦσα flatus, aut cibus. Et t. 18. p. ead. v. 41. Caſtigatio per vomitum, inferne per exitum, aut ſputum, mucum, tuſſim, ructum, ſingultum, φύσης flatum, vrinam, ſternutationem. Et t. 19. v. 45. de his, quae ſuperne erumpunt: Cruenta, ἄφυσα flatus expertia, cruda, cocta, ſicca. Et libro ſecundo t. 1. p. 115. v. 5. Signa haec ſunt, odores corporis, oris, ſeceſſus, auris, φύσης flatus, vrinae, vlceris, ſudoris, ſputi, naſi. Et t. 5. p. ead. v. 11. Item tot, et talia, veluti ſunt φῦσαι flatus, vrina, qualis, et quanta, et quando. Puto ego pro inflatione ab Hippocrate vſurpari, ſecundo de morb. p. 157. v. 2. de morbo ructuoſo: Vbi hoc factum fuerit, melius habere ſibi videtur, et venter φυσᾶται inflatur, ac durus fit. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter attollitur, et φυσᾷ inflatur, et ſonitum edit. EUST. Vide Foeſ. p. 669.

b. Lege δι' ἕδρας δυσώδη πνόην. ST.

c. V. Foeſ. p. 650. Locus eſt in coac. praen. p. 444. v. 26.

d [1] Φλενοδώδη) φλενοδώδη ὃν ἐκάλουν τὰ μετὰ dd φλυαρίας καὶ πνευματώδους ταραχῆς ἐκκρινόμενα. Ἄλλοι δέ φασι μὴ δεῖν γράφειν [2] φλενοδώδη, ἀλλὰ Φλεβονώδη, ὡς εἶναι τὰ [3] μετὰ ἀλγήματος οἰδήματα. Οἱ δὲ τὰ [4] μετὰ σφυγμοῦ, οἱονεὶ [5] φλεβονώδη εἶναι, τοῦ Ἱπποκράτους μηδ' ὅλως ὀνομάσαντος ἄλγημα. Ἔστιν οὖν τὰ ἐν κινήσει καί τινι ταραχῇ [6] ὄντας. Φλέβας γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰς ἀρτηρίας ἐκάλουν. Φησὶ γὰρ αὐτὸς, Τὰ οὖν γινόμενα ῥίγεα μεθ' ἡμέρην καὶ κατὰ νύκτα ἐπιπαροξυνόμενα ἀγρυπνίην ποιέει, καὶ τὰς φλέβας δονέει καὶ [7] ταράσσει, καὶ πυκνότατον καὶ σφοδρότατον τὸ κίνημα ποιέει. Φλέβας δὲ οὐ τὰς [8] συνήθεις λεγομένας, ἀλλὰ τὰς ἀρτηρίας ὠνόμασε. Καὶ ὁ Δημόκρι-

[1] *φλενωδώδεα Eust. et Iunta, et in sq. φλεδονώδη mauult Foes. St. et Eust.* [2] *φλεδονώδη Foes.* [3] *μετ' Foes.* [4] *μετὰ φλυγμοῦ MS. D.*

d. Vario modo fcriptam reperio hanc vocem. Galenus in Exeg. habet φλεδονώδεα, qui nugantur, φλεδόνες enim nugae funt. Inuenio etiam φλεβονώδεα. Quarto de morb. vulg. p. 333. v. 30. Praecordium intentum apparuit inflammati, φλεβονώδεα, venarum intentarum modo. Sic vertit Germanus interpres. Lego etiam φλεβονώδεα primo prorrh. com. 3. t. 9. p. 411. v. 18. Superuenientes rigores, et nocte magis quodam modo exacerbantes cum vigiliis, φλεβοδονώδεα et venarum agitationibus in fomnis. Germanus interpres vertit, cum delirio. Quem locum Galenus exponens inquit: In praefenti dictione φλεβοδονώδεα nouum peregrinumque nomen fecit, venas agitari, quantum ex voce eft, oftendens: vel etiam, vt quidam nomen fcripferunt, per φλεβοτονώδεα venas extendi, etc. deinde fubiungit. Ambiguitates ergo huiufmodi quidam effugere volentes pro φλεβοδονώδεα, φλεδονώδεα inquiunt, nomen ἀπὸ τῶν φλεδόνων facientes, quod autem φλεδόνας et nugas, et deliramenta quidam veteres nominauerint, non te praeterit. Affectiones igitur, inquit, cum vigiliis exiftentes, et in fomnis delirantes, vrinam inconfulto excernentes. Eft et vox φλεβοτομηθέντα. Quarto de morb. vulg. p. 334. v. 41. Tuffient ficcam tuffim, qui teftes affectos habent, et ex tuffi φλεβοτομηθέντα vena fecta

Φλενοδώδεα) igitur φλενοδώδεα appellauit, quae excernuntur cum nugis et perturbatione flatuoſa. Alii vero dicunt non eſſe ſcribendum φλενοδώδεα, ſed φλεβονώδεα, ita vt ſint tumores cum dolore. Alii vero cum pulſatione venarum, quum Hippocrates nullibi nominauerit dolorem. Sunt igitur, quae in motu et perturbatione quadam verſantur, etenim antiqui arterias venas appellabant; inquit enim ipſe: Rigores, qui ſunt die noctuque dum augentur, vigiliam faciunt, et φλέβας venas quatiunt, et perturbant, et frequentiorem ac vehementiorem motum efficiunt: φλέβας autem non dici ſolitas, ſed arterias

[5] φλεδόνωδη Foeſ. [6] ὄντα Foeſ. [7] ταράσσει, καὶ σφοδρότερον καὶ πυκνότερον τὸ κιν. MS. St. [8] συνήθως St. ex emend.

ſecta ad teſtem ſolutio fit. Quae autem harum lectionum melior ſit, nihil certi habeo. Suſpicor tamen pro φλενοδώδεα reponendum eſſe φλεβοδονώδεα, vel φλεβονώδεα, vel potius φλεδονώδεα. EUST. Apud Hippocrat. alicubi quidem φλεβενώδεα (poſteriore ε, vt opinor, poſito pro ο,) ſcriptum in vulgg. editt. reperio, videlicet epid. L. IV. alibi autem φλεβοδονώδεα prorrh. L. I. et 3. Item in coac. progn. Et hanc ſcripturam etiam agnoſcit Galenus quibuſdam in locis. Nam in hunc Hippocratis locum prorrh. L. III. τὰ ἐπιῤῥιγοῦντα καὶ ἐς νύκτα μᾶλλόν τι παροξυνόμενα, ἄγρυπνα, φλεβοδονώδεα ὄντα ἐν τοῖς ὕπνοις, etc. annotat, φλεβονώδεα nouum et auribus peregrinum vocabulum ſignificare φλεβὰς δονύμενας ſubiungens quoſdam ſcripſiſſe φλεβονώδεα, id eſt, τὰς δεινομένας φλέβας. Sed legendum videtur φλεβοτονώδεα, vt habetur apud eumdem aliquanto poſt, at infra in ἐξηγ. γλ. Ἱππ. habes φλεδονώδεα, φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι, quum tamen in illo quem dixi loco non φλεδόνες, ſed φλεβοιδόνας veteres φλυαρίας καὶ λήρους appellaſſe dicat. Heſychius autem illi non huic ſcripturae aſſentitur. Apud eum enim ſcriptum eſt, φλέδων. φλυαρία, καὶ ὁ ἀλάζων εὐήθης. Item φλεδονώδη, φλύαρα ληρώδη. Item φλεδονεῖ, ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ, καὶ φλεδονεύεσθαι τὰ αὐτά. ST. Vide Foeſ. p. 657.

dd. Suſpicor mendoſum eſſe genitiuum φλυαρίας. ST.

μόκριτος δὲ [1] φλεβοπαλίαν καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηρίων κίνησιν.

[e] Φλαῦρος) πανταχȣ̃ τὸ φλαῦρον ἐπὶ κακȣ̃ [2] τάσσεται.

[f] Φωναὶ [3] κατείλλȣσαι) ἀντὶ τȣ̃ κατεχόμεναι. [4] Εἰλεῖν γὰρ τὸ συνέχειν καὶ [5] συγκλείειν οἱ Ἀττικοὶ λέγȣσιν· ὁ δὲ Βακχεῖος ȣ̓ καλῶς ἐξηγήσατο τὴν λέξιν, παρεγκεκλιμένας φήσας. Ὁ δὲ Φακᾶς [6] Διοσκȣρίδης, Κατίλλειν φησὶν εἶναι τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν. Ὡς δηλȣ̃σθαι τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκȣόμενον.

Φολλι-

[1] φλεβοπαλία *MS.D.* [2] τάσσει *MS. St.* [3] κατειλȣ̃σαι *Eust. et Foes.*

e. Primo de morb. mul. p. 235. v. 13. Si mulier corpore φλαύρως male habuerit. Et v. 25. 42. Si enim corpus φλαύρως male habuerit. Libro de ſterilibus p. 298. v. 35. Si vero ſtomachus ſic habeat, menſes autem non prodeant, aut φλαύρως vitioſe, aut minus. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 80. p. 306. v. 9. Si etiam alia φλαύρως pernicioſe non habeant. Et libro ſexto com. 1. t. 21. p. 343. v. 42. Et com. 2. t. 38. p. 345. v. 10. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 50. p. 373. v. 32. Et libro tertio t. 33. p. 375. v. 25. Sexto aphoriſm. t. 52. p. 399. v. 8. Primo prorrh. com. 2. t. 11. p. 410. v. 2. Et com. 3. t. 24. p. 411. v. 41. Et t. 61. p. 413. v. 1. In coac. praen. p. 430. v. 20. Et p. 438. v. 11. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 9. Multos igitur noui medicos alias non φλαύρȣς malos, qui grauiter afflixerunt, tales humeros reponere conantes. EUST. Vide Foeſ. p. 656.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 32. p. 322. v. 35. Φωναὶ voceſque multis ſignificationem de ſe praebebant, quod eſſent vitiatae et κατειλȣ̃σαι impeditae ac inuolutae. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vocem laeſam et diſſolutam. Impreſſi codices habent κατατίλλȣσαι. Galenus hunc locum exponens, inquit, Hippocrates claris vocabulis, quae rhetores ciuilia vocant, eſſe vſus videtur, at ἰλλαίνειν huius generis non eſt, ac multo minus κατιλλαίνειν, vel κατιλλαίνȣσαι, praecipue quum de voce non de palpebris dicitur, itemque quia forma dictionis actiua eſt, non paſſiua. Rectius enim (ſiquidem hoc nomen voci accommodare volebat) erat,

terias nominauit. Et Democritus etiam φλεβοπαλίην appellat arteriarum motum.

Φλαῦρος) vbique τὸ φλαῦρον ad prauum refert.

Φῶναι κατείλευσαι) id eſt, occupatae ſeu contentae, εἴλλειν enim continere, et claudere Attici dicunt. Bacchius vero non recte vocem eſt interpretatus παρεγκεκλιμένας demiſſas dicens. Phacas vero Dioſcorides κατείλλειν inquit eſſe cohibere, et claudere, ita vt ſignificet vocis tenuitatem, et quae vix audiatur.

Φολλι-

[4] εἰλεῖν MS. D. [5] συγκλείῃ MS. D. [6] διεκελήσεις MS. Dor.

erat, ſi κατιλλεύμεναι, non autem κατείλευσαι ſcripſiſſet: ac multo etiam melius, ſi κατιλλαινόμεναι: nam a verbo ἰλλαίνειν, ita participium deducas. Atqui nullus ſit ſenſus, ſi de vocibus dicatur κατειλεῦσαι, vt quidam intelligere nos interpretes voluerunt, tamquam tendat verbum ἰλλαίνειν ad diſtorquere, nam κατεῖλευσαι ſignificat diſtorquentes; κατειλευμέναι vero diſtortae. Multi itaque vna in dictione errores commiſſi videntur, dum κατειλεῦσαι accipere, vt multis eſt viſum interpretibus, volumus: quaſi a dictione ἰλλαίνειν deſcenderit, etenim actiuum eſt, ἰλλαίνευσαι, ἰλλαινόμεναι paſſiuum, et adiecta praepoſitione κατιλλαίνευσαι. Atqui εἰλεῦσαι, et κατειλεῦσαι ab ἰλλαίνω deriuari non videtur: nec vero et εἰλευμέναι et κατειλευμέναι. Perraro autem inuenias apud veteres, hoc genus verba, et nomina, ἰλλαίνειν dico, et ἰλλὸς, a quo videtur Sophron comparatiuum feciſſe ἰλλότερον τὸν κύονα. Quare rectius dixeris, ſiquidem de his velis nugari, non ἀπὸ τῆς ἰλλώσεως, deductum εἰλεῦσαι, ſed ab alio quodam, quod Plato et Antipho vſurpaſſe videtur. Plato quidem in Timaeo ſic inquit: Quia vero ſenſim impellebatur ab aeris frigore intro iterum ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλευμενον κατερριζοῦτο, id eſt, ſub cutem coactum firmabatur. Videtur enim pro concluſum, vel repulſum in altum εἰλευμενον hic vſurpaſſe, quo ſignificatu videtur etiam haec ab eo eſſe ſcripta oratio. Terram vero nutricem noſtram εἰλευμένην, id eſt, quae reſtringitur ad rationem in perpetuum conſtitutam. Eſt item apud Antiphontem in ſecundo libro de veritate inuenire hoc vocabulum eo loco: Vbi ergo in aere imbres et venti ſibi mutuo aduerſantur, ibi cogitur aqua, et multum ſpiſſa-

ff [1] Φολλικώδη) τὰ ἐφιλλώδη καὶ λεπρώδη. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Φολλικὰς ἐκάλουν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας.

g Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) ἡ χωρὶς συντάσεως γινομένη.

h Φοξοὶ) οἱ ὀξυκέφαλοι, καὶ προμέτωποι.

i [2] Φλιδᾶν) διϊκνεῖσθαι καὶ [3] διαπηδᾶν καὶ διαπίνειν.

Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ) ἀντὶ τοῦ ἰσχαίμῳ.

Φρέ-

[1] *φυλλικώδη quaedam exempl. vitiose. Eust.*

spissatur. Quod autem eorum, quae committuntur, superius sit, hoc densatur, et cogitur ὕπο τε τοῦ πνεύματος εἰλούμενον, καὶ ὑπὸ τῆς βίας, id est, a vento contortum, et a vi. Hic conclusum vel contractum in se denotare, per dictionem εἰλούμενον videtur. Numquid igitur in hoc libro, qui de vocibus scripsit κατειλοῦσαι, tale quid significari innuit, voces quasi occlusas, et coactas ostendens? vt accipiamus de vocibus esse dictum, quae exire nequeunt: quod accidit iis, qui gracili sunt voce. Et paulo post inquit: Liquet porro rectius fuisse, si κατειλούμεναι sit scriptum, quam καταλοῦσαι: qui quidem communis est omnis expositionis lapsus. Nam quidquid statuas in dictione κατειλοῦσαι significari, actionem significat, non passionem, vnde maxime suspiceris Hippocratis non esse dictionem, videtur enim passionem quamdam vocis indicari; significatur tamen non passio, sed actio: passio vtique significaretur, scripto vocabulo κατειλούμεναι. Praeterea si vel κατειλούμεναι scribamus, non est Hippocratis institutum invsitatis et infrequentibus vti nominibus. EUST. In vno exemplari scriptum est ἐφιλώδη vnico λ, sed reponendum puto ἐφηλώδη non solum ablato vno λ, sed et reposito η in locum ι. ST. V. Foes. p. 673.

ff. De hac voce in annotatione prooemii verba fecimus, nunc exempla adducenda sunt. Galenus in Exeg. exponit, tamquam folliculosa et laxa. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 17. Τὰ δὲ φολλικώδεα. At vero squamoso modo exasperata pustulosa erant, velut Acanthio Lapyto. Germanus interpres vertit laxa. Et p. 332. v. 4. Anicula apud Sosileum alba pituita referta, tibiae duris tumoribus albis, φολλικώδεσι ad modum squamae asperis, itemque pedes, verum minus. Germanus interpres vertit laxis. Aldinus codex habet φολλικωδέσι. Basiliensis vero φολλιδώδεσι, sed perperam. EUST. Vide Foes. p. 676.

g. Pri-

Φολλικώδεα) hoc eſt, τὰ ἐφηλώδη καὶ λεπρώδη, id eſt, ſquamoſa et aſpera. Antiqui enim φόλλικας appellabant ſcabioſas aſperitates.

Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) inflammatio, quae fit ſine tenſione.

Φοξοὶ) acutum caput habentes, et προμέτωποι frontem eminentem.

Φλυδᾷν) pertranſire, et laſciuire, et propinare.

Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ) pro ſanguinem cohibente.

Φρέ-

[2] φλυδᾷν St. et Euſt. φλοιδᾷν paſſim in exempl. [3] διαποδᾷν MS. D.

g. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 29. p. 310. v. 33. Praecordii dextri dolor, φλεγμονὴ ὑπολάπαρος, inflammatio ſubmollis, ex interna parte. EUST. V. Foeſ. p. 660.

h. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 3. p. 343. v. 15. Οἱ φοξοὶ acutum habentes caput, qui quidem validam habent ceruicem, robuſti ſunt, tum alias, tum oſſibus. Et com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile eſt ratiocinari ac cognoſcere vias, veluti ſi ſit φοξὸς acuto capite. EUST. Vide Foeſ. p. 664. Phyſiogn. vett. gr. p. 179.

i. Aliqui codices habent φλιδᾶν, et pro διαπίνειν propinare, διαπονεῖν laborare. Galenus in Exeg. legit φλυδᾷ, humidum redditur, computreſcit, et φλυδάρην humectam. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. Libro de morbo ſacro p. 127. v. 15. de viuenti: Neceſſe eſt ab auſtris quidem ſolui, ac φλυδᾷν humectari cerebrum, et venas laxiores reddi. Impreſſi codices habent, φλοιδᾷν. EUST. Inuenio etiam ſcriptum, φλυδᾷν per υ in Erotiani exempl. Apud ipſum Hippocratem φλοιδᾷν in hoc libri περὶ ἱερῆς νόσου loco, ἀνάγκη τοῖσι μὲν νοτίοισι λύεσθαί τε καὶ φλοιδᾷν τὸν ἐγκέφαλον. Heſychius autem φλοιδούμενος exponit ταραττόμενος, at φλιδᾷν illi eſt σήπεσθαι. Habet vero et φλιδάνει, quod exponit διαπίπτει et διαῤῥεῖ. At φλυδᾷν per υ explicat διαχεῖσθαι. Galenus in Exegeſi φλυδᾷ exponit ὑγραίνεται et μυδᾷ: item φλυδαρὴν, ὑγράν. Sciendum eſt praeterea hic pro διαπίνειν legi in nonnullis codicibus διαπονεῖν, quam lectionem reponendam cenſeo. ST. V. Foeſ. p. 663.

[k] Φρένας) ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὸ διάφραγμα.

[l] Φιλεῖ) εἴωθεν.

Φολίδα χαλκοῦ) τὴν λεπίδα.

[m] Φαλακροῖσι) περιφερέσι.

[n] Φαρμακοῖσι) πλατυοφθάλμοις. Οὕτω φησὶ καλεῖσθαι Ἐπικλῆς [1] τὸ σίμμι καὶ Νίγρος.

[o] [2] Φλιαὶ) τὰ ἑκατέρωθεν [p] [3] τοῦ βάθους ὄρθια ξύλα [4] ἐν οἷς ἄξονες περιέχονται.

Φορι-

[1] τὸ σίκι MS. D. [2] φλίας Foes. ex coni.

k. Libro de ossium natura p. 63. v. 12. de venarum distributione: Quae vero a capite splenis ad spinam accedunt, διὰ τῶν φρενῶν per septum transuersum penetrant. In coac. praen. p. 440. v. 6. Moriuntur maxime ex vulneribus, si quis cerebrum sauciatus fuerit, aut spinalem medullam, aut hepar, aut φρένας septum transuersum. EUST. V. Foes. p. 665.

l. Primo de nat. hum. t. 42. p. 22. v. 34. Ὀφείλει consueuit igitur, quum haec ita se habeant, vt morbi, qui hyeme incrementum capiunt, aestate desinant. Quem locum exponens Galenus inquit: Initium huius orationis scribitur duobus modis: quidam scribunt ὀφείλει, id est, debent, quidam vero φιλεῖ, hoc est, conuenit, nam hoc verbo quandoque pro conuenit vtuntur. EUST. Vide Foes. p. 656.

m. Primo de art. t. 43. p. 476. v. 2. Ferramentis autem talia vrere oportet, non crassis, neque valde φαλακροῖσιν rotundis, sed oblongis. In cuius com. Galenus inquit: Ferramenta extremitate rotunda appellauit φαλακρὰ, cuiusmodi sunt capitulata illa, quibus ad alas vtuntur (πυρίνες, vel διαπύρινα nuncupantur), atque item spathae capitulatae. EUST. Vide Foes. p. 650.

n. Hanc vocem apud Hippocratem reperio, sed non in ea significatione, quam Erotianus ei tribuit. Libro de vsu humid. p. 112. v. 10. Nam et ferramentis, et aeramentis optima (scilicet aqua potabilis) et φαρμάκοισι medicamentis plurimis inueteratis communissima. Libro de int. affect. p. 196. v. 31. Curetur autem φαρμάκοισι pharmacis, et iisdem omnibus, quibus et prior. Primo aphor. t. 20. p. 390. v. 45. de iudicatione: Neque φαρμακίοισι medicamentis, neque aliis irritamentis vti. Et t. 24. p. ead. v. 49. In acutis affectionibus raro etiam in principiis φαρμακίη-σι

Φρένας) vocabant veteres ſeptum tranſuerſum.

Φιλεῖ) conſueuit.

Φολίδα χαλκοῦ) ſquamam.

Φαλακροῖσι) rotundis.

Φαρμακοῖσι) medicamentis, quae latos reddunt oculos. Sic inquit Epicles appellari τὸ ςίμμι antimonium, et Nigrus.

Φλιαὶ) ligna recta, quae ſunt in vtraque parte liminis, in quibus axes, id eſt, cardines continentur.

[3] τοῦ βάθρου MS. D. [4] ἐν οἷς οἱ ἄξονες MS. D.

σι medicamentis vti oportet. Et libro ſecundo t. 36. p. 391. v. 45. Sana habentes corpora, dum φαρμακίησι medicamentis purgantur, cito exſoluuntur. EUST. Legitur etiam φαρμακοῦσι. Sed vtramque lectionem ſuſpectam habeo, nec dubito, quin inter πλατυοφθάλμοις et οὕτω deſiderentur aliquot verba. ST.

o. Galenus in Exeg. dicit ligna recta e regione fixa, vt et neruorum φλιαὶ paraſtatas, ſiue φλέβας venas Tertio de artic. t. 49. p. 487. v. 23. de luxatione coſtarum: Poteſt etiam aſellis extenſio fieri, aut iuxta lignum defoſſis, aut in ipſo ligno aſellorum φλιὰς poſtibus conſtructis. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Deinde φλιὰς poſtes aſelli breues, robuſtos vtrimque inaptatos habere. In cuius com. Galenus ait: Nominat axes ὀνίσκους: poſtes vero quae ſunt ligna, quibus axis ſuſtinetur, φλιάς. Et t. 55. p. 499. v. 11. Si enim lignum hoc magnum, habeat in medio a lateribus duos φλιὰς poſtes pedales, eius altitudinis, quae conferre videtur, alterum hinc, alterum illinc. Deinde lignum tranſuerſum, velut ſcalae gradus φλιῇσιν poſtibus impoſitum ſit: atque ita ſano crure inter φλιέων poſtes tranſmiſſo, laeſum crus ſupra gradum adaptatum habeat. Quem locum exponens Galenus, inquit: Poſtes nominari ab Hippocrate non ea ligna tantum, quibus axis ſuſtinetur, aperte ex hac oratione colligi. Et paulo poſt addit: Conſtat autem integrum hominis crus ſuper gradum habendum eſſe inter φλιὰς, ſic enim vocauit poſtes, ligna intelligens, quae gradum ſuſtinent, quorum vtrimque vnum ſtruit in ipſo ſcamno. Hippocratem vero vſum tranſlatione a portarum poſtibus, ita nominare ligna, quae in ſcamno ſunt, perſpicuum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 662.

p. In MSS. τοῦ βάθρου, quod malo. Item οἱ ἄξονες. ST.

q [1] Φορινῦς) [2] πυκνῆς φησίν. Οὕτως Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός.

r Φλαῦρον ξυναλθέεται) κακῶς ὑγιάζεται.

s Φῶδες) ἐστι μὲν ἡ λέξις Δωρική, καλοῦσι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς t γινόμενα, μαλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσουσι στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. Ἐσχημάτισται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ φωτὸς καὶ ἐρεύθους· ὡς Διοκλῆς ὁ Καρύστιος φησίν. Ὅτε δὲ καὶ ἐξανθήματα [3] φοινικᾶ, οἷον φῶδες περὶ τὸν θώρακά που u γινόμενα. Καὶ Ἱππῶναξ δέ φησι, Πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς x παῖδας θερμαίνων οὐ παύεται. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [4] Κωκάλῳ φησὶ, Παρέσο κατέτριβεν ἱματία. Κἄπειτά πως [5] φῶδες τοιαύτας εἶχε τὸν χειμώναυλον. Ἔνιοι δὲ τὰς φλυκτίδας ἐξεδέξαντο.

y Φθοΐσκους) καὶ [6] φθοῖς. Ἔστι δὲ ποπάνων ἢ πλακούντων εἶδος, οὕτω καλουμένων παρ' Ἀττικοῖς, ᾧ χρῶνται εἰς τὰς θυσίας. Ἔστι δὲ τῷ σχήματι ὅμοιον [7] κάρδη.

z [8] Φαρκιδῶδες) ῥυτιδῶδες. Φαρκὶς γὰρ λέγεται ἡ ῥυτίς.

zz Φῶρας ἐλαίης) τῆς μὴ πεπείρου, ἀλλὰ δι' ὠμότητα τραχείας.

ΑΡΧΗ

[1] *φορινῆς Eust. et Foes. ex coni.* [2] *πυκνῆς φύσιν MS. D.* [3] *φοινικὰ MS. D.* [4] *κολάκῳ MS. D.*

q. Galenus in Exeg. habet *φορίνη* pellis vel cutis, quae expositio ab Erotiani sensu longe diuersa est. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 102. p. 383. v. 1. de suillis carnibus: Edere ipsas oportet absque *φορινῆς* pelle, et subfrigidas. EUST. Pro *φορινοῦς* inuenio etiam scriptum *φορικῆς*. ST. V. Foes. p. 663.

r. Pro *φλαῦρον* in quodam veteri codice legitur *φλαύρω*, omisso videlicet per incuriam σ. Nam *φλαύρως* scribendum fuit. ST.

s. Galenus in Exeg. habet *φωΐδες* ab igne in cruribus exsurgentes circuli rubri, de quibus dictum est. EUST. V. Foes. p. 671.

t. Repone *γινόμενα*, et in sequentibus *καθίσωσι*. ST.

u. MS. *γινόμεναι*, quod repono. ST.

x. Pro *παῖδας* scribe *πόδας*. ST.

y. Vario modo scribitur haec

Φοϱινῆς) denſae, ſic inquit Ariſtophanes Grammaticus.

Φλαύϱον ξυναλθέεται) aegre ſanatur.

Φῶδες) eſt quidem vox Dorica. Appellant autem φῶδας notas rotundas ex igne contractas, praeſertim quum ex frigore apud ignem ſederint. Ducta eſt autem vox a luce et rubore, vt Diocles Caryſtius inquit: Aliquando vero et puſtulae rubrae velut φῶδες, quae in thorace naſcuntur. Hipponax vero inquit: Ad μαϱίλην cinerem calidum pedes calefacere non deſinit. Et Ariſtophanes in Aſſentatore inquit: Ades, conterebat veſtes, et poſtea, quomodo φῶδας maculas rubras in cruribus tantas habebat tota hyeme. Nonnulli vero eſſe putarunt φλυκτίδας, hoc eſt, bullas ſeu ampullas.

Φθοΐσκες, καὶ φθοῖς) eſt autem ſpecies farciminis vel placentarum, quas ſic Attici appellant; quibus etiam in ſacrificiis vtuntur forma ſimilibus καϱδάμῃ.

Φαϱκικῶδες) rugoſum: φαϱκὶς enim dicitur ruga.

Φωϱᾶς ἐλαίης) non maturae, verum ob immaturitatem aſperae.

[5] φῶδας τοσαύτας MS. St. πῶς φῶδας MS. D. [6] καὶ φθαῖς MS. D. [7] καρδάμῳ MS. St. καρδάμῃ Euſt. [8] φαρκικῶδες Euſt. φαρμακικῶδες MS. D.

haec dictio. Reperio enim φθοίσκες et φθοΐδας. Primo de morb. mul. p. 246. v. 25. Καὶ ποιήσας φθοΐσκες ὅσον δϱαχμιαίες placentulas ac paſtillos drachmales formato. Et p. 254. v. 22. Καὶ πλάσαι φθοΐσκες ὅσον δϱαχμιαίες, et paſtillos drachmales efformato. Et libro ſecundo p. 289. v. 12. Haec in φθοΐσκες ποιήσας ὅσον δϱαχμιαίες paſtillos drachmales efformato. Et p. ead. v. 37. Haec omnia terito, φθοΐδας πλασάμενον formatas inde placentulas, ſiue paſtillos ſuffito. Et v. 38. Et vnguento affuſo φθοΐδας placentulas formato. EUST. V. Foeſ. p. 657.

z. Aliud exemplar Erotiani et Galenus in Exegeſi habet φαϱκιδῶδες, hoc eſt, quod rugas habet. EUST.

zz. φῶϱας non reperio. Suſpicor ψώϱας eſſe legendum, quia deae haec vox accommodatur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo: Subter autem ſuffito

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

[a] [1] Χλοώδει) χλωρῷ καὶ ἰκτερώδει. Πεποίηται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς χλοῆς.

[b] Χάριτες) αἱ χαραί· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ· Μέμνηται καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ Περὶ θεῶν. Φησὶ [2] δὲ αὐτὰς κληθῆναι [3] ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, Χάριτας. Καὶ γὰρ πολλάκις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσιν. Ἔνιοι δὲ χάριτας εἶπον τὰς [4] πιθανότητας· λέγοντες ὅτι ἄχρι νῦν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀπειθεῖν Ἀχαριστεῖν λέγουσι.

[c] [5] Χλωρός) χλωρίασις.

Χέ-

[1] *χλοώδεις χλοροὶ καὶ ἰκτερώδεις mauult Foes.* [2] *Verba δὲ αὐτὰς ignorat MS. D.*

ſuffito zeam, et groſſos hybernos, et ἐλαίης oleae folia, et ψώρας ſcabiem eiuſdem. Et p. 278. v. 31. Si commoti vteri aliquo allapſi fuerint, et dolorem exhibuerint, ἐλαίης ψώραν oleae ſcabiem etc. ſubdito. EUST.

a. Galenus in Exeg. habet χλοῶδες vireſcens. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 8. de Temenae filio: Vt χλοώδης viridantis palloris eſſet ad dorſum: ad manus χλοώδης viridantis palloris. Et v. 15. Quum autem χλοώδεος viridans pallor cito deſineret, manus et humeri doluerunt. EUST. V. Foeſ. p. 679.

b. Libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 45 et 46. Si ſaltem χαίρουσιν gaudent Dii in hominum admiratione conſtitui, et pro hoc χάριτας beneficia hominibus retribuunt. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 8. p. 346. v. 43. Aegrotantibus χάριτες gaudia ſiue gratificationes, velut eſt, pure praeparare cibos ac potus, et ea, quae videt. EUST. Vide Foeſ. p. 675.

c. Sunt qui velint ſcribendum eſſe χλῶρος et χλωρίασις viriditas. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 13. Ad ſubditam glandem ſexta die ſubierunt mala χλωρὰ cum pallore viridia. Et libro ſexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 31. Linguae χλωραὶ virides cum pallore bilioſae. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Et color totius faciei χλωρὸν pallidus, ſeu viridis, aut etiam niger, et lividus, aut plumbeus. Quem locum exponens Galenus, inquit: Coloris mutatio peſſima eſt, quae in nigrum vergit, moderatior vero quum ad χλωρὸν vertatur. Veteres enim ſolent ita quandoque palli-

PRINCIPIVM X.

Χλοώδει) viridi et icterico. Ducta est autem vox ἀπὸ τῆς χλόης, id est, herba.

Χάριτες) gaudia, vt et Sophocles in Elegia. Meminit et Apollodorus in secundo de Diis, appellarique inquit ipsas χάριτας, hoc est, gratias, ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, id est, a gaudio. Poetae enim saepe τὴν χάριν, χαρὰν, id est, gaudium appellant. Nonnulli vero χάριτας persuasiones nominarunt dicentes, quod vsque in hanc aetatem Attici τὸ ἀπειθεῖν non persuadere ἀχαριστεῖν dicunt.

Χλώος) viriditatis.

[3] *καὶ ἀπόλλο MS. D. sed puncta literis tribus vltimis addita, easdem delendas esse indicant.* [4] *πιθανότατας MS. D.* [5] *χλώος MS. D. et Eust. ac Iunta.*

pallidum colorem appellare, quandoque vero ita, vt vulgus brassicas et lactucas virides vocant, qui color est rubro nigrior. Et libro secundo t. 20. p. 404. v. 4. At vero aquosum valde, aut album, aut χλωρὸν admodum pallidum, aut spumosum stercus egerere: Haec omnia mala sunt. Vbi Galenus ait: Quae deiectio admodum habet eum colorem, quem χλωρὸν vocat, quoniam id nomen duorum colorum est, vt ante dixi, altera significatione pallidam bilem copiosam esse admistam, altera vero aeruginosam significat. Et t. 47. p. 404. v. 45. Malum est et quod χλωρὸν viride est valde. In cuius expositione Galenus inquit: Dictum saepissime est χλωρὸν dici consueuisse de pallido, quod ab aliquibus aeruginosum nominatur. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 15. de Aspasii filio: Vbi diutius aegrotasset, ori putrefacto χλωρὴ viridis superuenit. In quo loco Galenus inquit: Quod neque quamnam dicat putredinem viridem manifeste cognoscitur, quoniam χλωρὰ, et quae aerugineum, et quae pallidum habent colorem, vocitant. Praeterea in commento t. 22. secundi de rat. vict. morb. acut. dicit: Qui diminute cibum sumserunt, viscera videri pendere ait, eosque tum calidum, tum χλωρὸν viride meiere: calidum dicens, id est, solito calidius, χλωρὸν viride vero, hoc est, pallidum, more quodam Asiaticorum Graecorum, qui hodie quoque seruatur:

quum

d 1 Χέδροπα) τὰ ὄσπρια οὕτω καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. Ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ κ΄ γράφουσι κέδροπα. 2 Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Γραμ[…]τικὸς διὰ τοῦ χ΄ γράφων, φησὶ χέδροπα τὰ παρ᾽ ἄλλοις ὄσπρια. Εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν 3 Γεωργικοῖς φησὶ, Χειροδρόποι δ᾽ ἵνα φῶτες ἄνευ 4 δρεπάνοιο 5 λέγωνται.

e 6 Χαλκεῖον) 7 χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἢ ἄρμενον.

f 8 Χαραδρώδεσιν) ἀντὶ τοῦ τελματώδεσιν. 9 Χαράδραι γὰρ λέγονται οἱ τελματώδεις τόποι.

g Χοληγόν) χολῆς ἀγωγόν.

Χρηστῶς) καλῶς.

h 10 Χέλωμα) χάλασμα φησὶν Ἀπολλόδωρος.

i Χαμαιζήλου) ταπεινῆς. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν 11 Θηριακοῖς φησὶ, Φράζεσθαι δ᾽ ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης.

Χλαί-

1 χώδροπα MS. D. *fuprafcr.* ε. 2 Ἀριστοφάνης ὁ γρ. MS. D. 3 θηριακοῖς *Foef. ibi enim v. 652 haec verba leguntur.* 4 δρεπανίο MS. D. 5 λέγοντες MS. D. 6 χαλκίον *Euft.*

quum enim pallidos quofdam vident, rogant, quid caufae fit, cur ita χλωροὶ virides fint: nihil intereffe vtrum χλωρὸν viride, an ὠχρὸν pallidum dicant, exiftimantes, quumque aliquem videns feipfum χλωρότερον viridiorem, pro eo, quod eft ὠχρότερον pallidiorem dicunt. EUST. Lego χλῶρος. Nam χλῶρος eft fubftantiuum, at χλωρὸς adiectivum, quae differentia etiam eft inter ὦχρος et ὠχρός. Homer. Iliad. γ΄. — ὦχρός τε μὴν εἷλε παρειάς. In hoc autem Erotiani loco quoddam exemplar habet χλοὸς χλωριάσεως, perperam. ST.

d. Libro de natura pueri, p. 30. v. 28. Quin et χέδροπα legumina, et frumenta, (fcilicet fpiritum habent.) EUST. Vide Foef. p. 676.

e. Pertinet huc locus Hippocr. p. 291. 15. παιδίοις γὰρ οὖσιν ἔτι νηπίοις, αἱ μήτερες χάλκεον τετεχνημένον ἢ ἐπ᾽ αὐτῷ τουτέῳ διάπυρον ποιέουσαι πρὸς τὸν μαζὸν τιθέασι τὸν δεξιὸν, καὶ ἐπικαίεται. Sed Euftachius χαλκίον legit, quod praetereo. Emendo itaque apud Hippocratem αἱ μητέρες χαλκίον τετεχνημένον ἐπ᾽ αὐτῷ τουτέῳ διάπυρον ποιέουσαι: matres inftrumentum ad hoc ipfum paratum et igne cande-

Χέδροπα) legumina. Sic enim Attici appellant. Nonnulli vero per κ ſcribunt, κέδροπα. Ariſtophanes Grammaticus per χ ſcribens, inquit, χέδροπα, quod apud alios ὄσπρια, id eſt, legumina. Dicta ſunt autem παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι, id eſt, quod manu ipſa carpantur, vt etiam Nicander in Georgicis, χειροδρόποι manu carpentes, vt homines ſine falce colligant.

Χαλκίον) aeneum vas, vel velum.

Χαράδρωσιν) id eſt, lutoſum. Χαράδραι enim dicuntur lutoſa loca.

Χολῆγον) bilem ciens.

Χρηςῶς) bene.

Χέλωμα) iactum interpretatur Apollodorus.

Χαμαιζήλȣ) humilis, vt inquit Nicander in Theriacis: Decet conſiderare χαμαιζήλοιο, hoc eſt, humilis conyzae.

Bb 5 Χλαί-

[7] *χαλκȣ̃ MS D.* [8] *χαραδρώσιν MS. D. et τελματώσιν quaedam exempl. χαραδρωθέωσιν et τελμαδωθῶσιν ex emend. Foeſ.* [9] *χαρ. etc. haec deficiunt in MS. D.* [10] *χώλωμα ex coni. Euſt. et Foeſ.* [11] *θηριακῆς MS. D.*

candefactum mammae dextrae apponunt etc. HER. V. Foeſ. p. 674.

f. Vide Foeſ. p. 674. Locus eſt de flatibus p. 120. 25. Heſychio χαράδραι exponuntur *αἱ χάραξεις τȣ̃ ἐδάφȣς, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.*

g. Vide Foeſ. p. 683. Indicatur locus de mul. L. I. p. 240. 33. In libro de loc. in hom. p. 70. 18. χοληγαγικὸν ſic vſurpatur.

h. Sunt qui putent ſcribendum eſſe χώλωμα. Quarto de artic. t. 11. p. 495. v. 22. de ſuendis linteis: Ἀλλὰ γὰρ ἄλλης τῶν χωλωμάτων, alia enim deprauatio aliam ſuſpendendi viam poſtulat. In cuius com. Galenus ait: Deprauationem, quam χώλωμα dixit, commune nomen omnium prauitatum accipito. EUST. Vide Foeſ. p. 677.

i. Tertio de fract. t. 61. p. 470. v. 13. Verum ſiquidem foras, aut intro luxentur, hominem in χαμαιζήλȣ humili aliquo ſedili ſedere oportet. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 8. Nam quum os auulſum emineat, ſuperna humeri pars χαμαιζήλη humilis et caua apparet. Locus Nicandri, quem Erotianus citat, non longe

[k] Χλαίνας) τὰ καινὰ ἱμάτια.

[1][l] Χεῖαι) Ἐπικλῆς φησὶ [m] ψυχαί· ἐκ ὀρθῶς. Χεῖαι γάρ εἰσιν [2] ὑποδήματος γυναικείε εἶδος. Καθά φησιν Ἐρατοσθένης καὶ Καλλίστρατος ἐν ϛ' Συμμίκτων.

[3] Χέλισκον) τρυβλίον.

[n] Χειρωνάκται) χειροτέχναι.

[o][4] Χηραμίδα) τὴν κοίλην κόγχην, ἣν Μύακα καλεμεν. Παρὰ τὸν [5] Χηραμὸν δ' εἴρηται, [6] ὅσπερ ἐστι κοῖλος τόπος. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [7] Θηριακοῖς φησὶ, [8] Τοῖς δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ [p][9] ὑλωρέας εὐνάς.

[q][10] Χυτλάζηται ἄλφιτα) χύτλα γὰρ λέγονται τὰ μετὰ πολλε ὕδατος καὶ ἐλαίε [11] ἀλείμματα.

ΑΡΧΗ

[1] χίαι Eust. et Foes. [2] ὑποδήματα MS. D. [3] χέλυσκον Foes. [4] χηραμύδα MS. D. et Eust. [5] χειραμὸν MS. D. [6] Ὥσπερ MS. D.

longe a principio libri distat, qui talis est: Φράξεσθαι δ' ἐπέεσσι χαμαιζήλοιο κονύζης, Ἄγνε τεβρυά λευκά. *Decet considerare humilis conyzae, Et agni casti muscos albos.* EUST. V. Foes. p. 675.

k. Sunt vestes, quae ceteris vestimentis superindui solent.

l. Reperio χίαι. Quarto de art. t. 12. p. 495. v. 23. Calceum insuper plumbeum facere oportet, extra deligationem adalligatum, qualem modum χίαι chiae crepidae habebant. In cuius com. Galenus inquit: Quaenam fuerit chiae crepidae forma, non satis patere, quoniam neque Hippocratis seculo in vsu erat, atque idcirco inquit: Ad eam formam, quam chiae crepidae habebant, quum potuisset dicere, habent. EUST. Foes. p. 676. dicit: Chiae crepidae sunt calceamenti quoddam genus ad pedis distortionem curandam accommodatum.

m. Non dubito, quin ψυχαὶ pro alio nomine mendose scriptum sit. ST.

n. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 369. v. 1. Nam in acutis morbis in tantum inter se differunt χειρωνάκται artifices, vt quae alter exhibet, optima esse putans, ea alter iam mala esse existimet. Aldinus codex habet χειρωνάκτες. Et libro secundo, t. 48. p. 373. v. 27. Talia vero faciunt, vt χειρωνακτέων artifices maxime ab hominibus vituperentur. EUST. V. Foes. p. 676.

o. Reperitur etiam χηραμίδα. Tertio de morb. p. 162. v. 37. Dato ari magni κόγχην χηραμίδα conchulam maiorem.

Χλαίνας) noua pallia.

Χεῖαι) Epicles inquit: animae, non recte: χεῖαι enim sunt muliebris calceamenti species, quemadmodum inquit Eratosthenes, et Callistratus in sexto Miscellaneorum.

Χελίσκον) ollula.

Χειρωνάκται) artifices.

Χηραμίδα) concham cauam, quam μύακα appellamus. Dicta est autem παρὰ τὸν χηραμὸν, qui concauus est locus, vt etiam inquit Nicander in Theriacis: Quibus quidem χηραμὰ, id est, antra concaua, et frondosa cubilia.

Χητλάζηται ἄλφιτα) dicuntur enim χήτλα vnctiones, quae multa aqua et oleo fiunt.

PRIN-

[7] θηριακοῖσι MS. D. [8] τοῖς δὲ ἐκ χηραμὰ MS. D. [9] πληρέας MS. D. [10] χητλάζηται MS. D. et Eust. χυτλάζηται, ἀλείφηται Foes. ex coni. [11] ἀλείματα MS. D.

rem. Et v. 39. Ari χηραμίδα conchulam maiorem (scilicet praebeto). Et p. 164. v. 10. Ari magni radicis χηραμίδα conchulam maiorem (scilicet dato). Et v. 13. Et tepefacta in χηραμίδι conchula maiore infundito. Libro de natura mul. p. 218. v. 24. Et fructus sambuci χηραμίδα conchae testam maiorem (scilicet bibat). Et p. 219. v. 20. Et netopi χηραμίδα testam conchae maiorem admisceto. Primo de morb. mul. p. 242. v. 8. Paeoniae radicis, aut etiam seminis χηραμίδος testam conchae maioris dimidiam. Et p. 260. v. 12. Semen hyoscyami ὅσον χηραμίδα chemae mensura in vino nigro ad triduum bibat. Et libro secundo p. 275. v. 35. Bibat autem paeoniae grana nigra quinque, et sambuci fructus in taedis ὅσον χηραμίδα conchae testam maiorem. Et p. 286. v. 33. Et farinae purissimae χηραμίδα chemam, siue conchae testam maiorem, (scilicet ad vteri stomachum apponat.) Nicandri locus, quem Erotianus citat, non longe a libri principio distat. EUST. V. Foes. p. 678. Χηραμίδες Hesychio dicuntur τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα.

p. Habent quidem Erotiani exemplaria πληρέας, sed legendum constat ὑληωρέας, vt est apud ipsum Nicandrum. Nam cum πληρέας ne stat quidem versus. ST.

q. Vide

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

[a] Ψαυόμενον) ἁπτόμενον.

[b] [1] Ψάγδας) μύρου εἶδος, οὗ μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν [c] [2] Μαρίᾳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[a] Ὤϊξα) ἀνέωξα, ἔτεμον. Ὡς καὶ [c] Ὅμηρος φησὶ, Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. Καὶ πάλιν, [3] Ὤϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκνα ποιητοῖο.

[b] Ὡρέοντα) χρονίζοντα. [d] Ὧρος γὰρ ὁ χρόνος, καὶ Ὡρογράφοι οἱ [4] περὶ χρόνου γράψαντες.

Ὠτίδα

[1] ψάδα MS. D. et MS. St. et Eust. [2] Μαρίκᾳ Eust.

q. Vide Foes. p. 686. Χυτλάζειν Hesych. exponit τὸ ἀλείψαι μετὰ τοῦ λούσασθαι, ἢ μετ' ἐλαίου λούσασθαι.

a. Libro de septimestri partu, p. 46. v. 32. Non rident autem, etiam si ψαυόμενα titillentur ac irritentur. Secundo de morb. p. 142. v. 13. Et capitis cutis ipsi crassescit, et ψαυόμενον ad tactum cedit. Et p. 143. v. 34. Et capitis cutis attenuatur, et ψαυόμενος contactu gaudet. Et p. 147. v. 7. Et pars sub ipsa et externa ψαυόμενον ad tactum dura est. Secundo de morb. mul. p. 265. v. 23. de rubro fluxu: Venter imus attollitur, et attenuatur, et impotens fit, et indurescit, et ψαυομένη ad contactum dolet. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 313. v. 46. de anginosis: Et collum forinsecus conspicuam cauitatem intro habebat, et in hac parte ψαυόμενος ad contactum dolebat. Et libro quarto p. 332. v. 22. Tumor ψαυόμενον ad contactum suppurato similis erat. Primo de fract. t. 17. p. 457. v. 37. Nam periti manum admotum, ne os quidem eminens ψαυόμενον in contactu latere poterit. Et libro tertio t. 63. p. 470. v. 45. Manifestus est etiam articulus ψαυόμενον ad contactum. Tertio de art. t. 47. p. 486. v. 17. de vertebris: Quia vnum quodque ex his ossibus ψαυόμενον ad contactum rotundum apparet. Et v. 27. Sed et si quis ipsos ψαύη contingat, ea parte repandi cedunt, et locus vacuus ac mollis hac parte ψαυόμενον ad contactum apparet. EUST. Vide Foes. p. 688.

b. Galenus in Exeg. habet ψάγδας, vnguenti genus quod-

PRINCIPIVM Ψ.

Ψαυόμενον) tactum.

Ψάδα) vnguenti species, cuius meminit Eupolis in Marica.

PRINCIPIVM Ω.

Ὤϊξα) aperui, incidi, vt et Homerus inquit: Omnes autem ὠΐγνυντο, id est, apertae sunt portae, et impetuose egressus est populus. Et rursus: Ὤϊξε, id est, aperuit autem portas thalami affabre facti.

Ὡρέοντα) inueterata; ὧρος enim tempus, et ὡρογράφοι, historici, qui de temporibus scribunt.

Ὠτίδα

[3] ὤϊξε *MS. D.* [4] περὶ χρόνον *MS. D.*

quoddam. EUST. MS. ψάδα. Sed Galenus quoque habet alteram lectionem videlicet ψάγδας. At apud Hesychium legimus, ψαδὰς, ψαγδῆς, μύρον ποιόν. ST. Vide Foes. p. 688. Hesych. quoque exponit μύρον ποιόν.

c. Suidas in prouerb. μικρὸν ὀβολȣ̃ τιμίον, Eupolidis comoediam μαρίκαν appellat. ST.

a. Primus locus Homeri, quem Erotianus citat, est in secundo Iliadis, v. 809. Secundus est in primo Odysseae, v. 436. Est et alter locus in vigesimo quarto Odysseae, vbi in hunc modum scribit: Ὤϊξας δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤιον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς. *Aperuerunt autem ianuas, et exiuerunt, praeiuit autem Vlysses.* EUST.

b. Galenus in Exeg. habet ὡρέοντων eorum, qui curant, nam ὥρα cura est. Quae expositio ab Erotiani sensu longe est diuersa. Quod autem ὧρος tempus significet, vt ipse dicit, patet ex his, quae scribuntur. Libro de aere, aquis et loc. p. 75. v. 2. Quicumque artem medicam integre assequi velit, primum quidem τὰς ὥρας temporum anni rationem habere debet. Primo de diaeta p. 87. v. 38. Propterea quod neque in ὡρέων temporum anni maximis mutationibus etc. Tertio aphor. t. 1. p. 392. v. 20. Mutationes ὡρέων temporum maxime pariunt morbos, et in ὥρῃσιν temporibus magnae mutationes frigoris. Et t. 3. p. ead. v. 23. Et aetates quaedam ad ὥρας tempora, et regiones, et victus. Et t. 4. p. ead. v. eod. In ὥρῃσιν temporibus, quum eadem die modo calor, modo frigus fit. EUST. V. Foes. p. 639.

[c] Ὠτίδα καὶ ὠτίδος) ἑκατέρως γὰρ γράφεται. Ἔςι δὲ ὀρνέȣ εἶδος, ὃ πλεῖςον μάλιςα ἐν [1] Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ εὑρίσκεται.

Ὠτίδα καὶ Ὀτίδος) vtroque enim modo ſcribitur. Eſt autem auis ſpecies, quae vt plurimum in Thracia, et Macedonia inuenitur.

[1] Θράκι MS. D.

c. Vide annotationem dictionis ὀτίδος. EUST. Lege ὠτίδος καὶ ὀτίδος, et vide infra obſeruat. ad Galen. in voce ὀτίδος. ST. Vide Foei. p. 694.

II. GA-

II

GALENI

OBSOLETARVM HIPPOCRATIS VOCVM

EXPLANATIONES

GRAECOLATINAE.

Γαλήνȣ

Τῶν Ἱπποκράτȣς [a] γλώσσων ἐξήγησις.

[1] Τὸ προοίμιον.

Τὰς παρ' Ἱπποκράτει [2] γλώττας, ὦ Τεῦθρα, βȣληθέντι σοι διὰ βραχυτάτων [3] ἡμᾶς ἐξηγήσασθαι, προθύμως ὑπήκȣσα τοῖς τοιȣ́τοις ἐπιθυμήμασιν ὑπηρετεῖσθαι [4] κάλλιστα, κάλλιστον εἶναι νομίζων. Ἔσται δὲ, ὡς αὐτὸς [5] ἐκέλευσας, ἡ τάξις τῷ λόγῳ κατὰ τὴν τῶν γραμμάτων τάξιν, ἀφ' [6] ὧν γλῶτται τὴν ἀρχὴν ἔχȣσι· [7] πρότερόν γε [8] διορισαμένοις ἡμῖν, ὅπη διαφέρει τȣ̃ πᾶσαν ἐξηγήσασθαι τὴν Ἱπποκράτȣς λέξιν, τὸ τὰς γλώττας [9] μόνας. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δ' ȣ̓κέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα [10] γλώττας καλȣ̃σι, [11] καὶ ταύτας [12] ἐξηγησόμενος ἔρχομαι· [13] τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὅσα ζητήσεως μὲν [14] ȣ̓χ ἧττονος προσδεῖται, συνήθη δέ ἐστιν εἰς τάδε κατὰ τὰς τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξηγήσεις ἄμεινον ἐπισκοπεῖσθαι. Τίς γὰρ ἡ κρίσις, καὶ τί τὸ θεῖον, καὶ τὶ τὸ [b] ἀρτίως, καὶ [15] τίς [16] ἡ [17] ἐπ' ἄκρων εὐεξία, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα, λόγȣ μὲν παμμήκȣς εἰς ἐξήγησιν δεῖται, συνήθη δέ ἐστιν ȣ̓δὲν [18] ἧττον ἢ βίος, καὶ

[1] *Haec v. ignorat MS. D.* [2] γλώσσας *MS. D. et sic cod. Mosq.* [3] ἡμῖν *MS. D. et cod. Mosq. at Corn. retinet* ἡμᾶς. [4] *quaedam exemplaria inserunt* τε, *et sic quoque MS. D. et cod. Mosq. sed Corn.* ὑπηρετεῖσθαι τὰ κάλλιστα. [5] ἐκέλευσες *MS. D. suprascripto tamen* α. [6] *post* ὧν *quaedam ex. addunt* αἱ. *In Aldina editione interpunctio mala.* [7] πρότερόν τε *MS D. et cod. Mosq.* γε *retinet Corn.* [8] διωρισάμενοις *MS. D. et sic Iunt.* [9] μόνον *ed. Iunt.*

a. Henr. Stephanus eodem modo, quo in Erotiano explicando, hic progreditur, eiusque animaduersiones et hic cum quibusdam ab Heringa profectis addemus, nostris quoque

LINGVARVM GALENI
hoc eſt
OBSOLETARVM HIPPOCRATIS VOCVM EXPLANATIONES.

Prooemium.

Quum volueris, o Theutra, linguas, (hoc eſt, voces obſoletas,) quae apud Hippocratem reperiuntur, quam breuiſſime fieri poſſet, a nobis exponi, libenter et prompte tibi paruimus, huiuſmodi ſtudiis pulcherrime morem gerere, pulcherrimum exiſtimantes. Erit autem, vt ipſe iuſſiſti, ordo orationis noſtrae ex ordine litterarum, a quibus ipſae linguae initium capiunt: ſi prius tamen illud definierimus, inter expoſitionem omnium verborum Hippocratis, et ſolarum ipſius linguarum, quid interſit. Quaecumque igitur voces antiquis temporibus erant in vſu, nunc autem non amplius ſunt, huiuſcemodi voces linguas vocant, et ad has exponendas accedimus. Alias vero omnes, quaecumque inquiſitionem quidem non minorem deſiderant, vſitatae tamen in hunc vſque diem ſunt, in ipſorum librorum expoſitionibus ſuper his inſpicere commodius fuerit. Quidnam iudicium, et quid diuinum, et quid integre, et quis in ſummo bonus habitus, et omnia, quae talia ſunt, oratione quidem longiſſima ad explanandum

[10] *τῆς γλώττας MS. D.* [11] *part. καὶ deeſt in MS D.* [12] *ἐξηγησάμενος vulgg. editt. at Corn Stephanum ſequitur.* [13] *τὰ δ' ἄλλα cod. Moſq.* [14] *ἥττονος εἶ. ταῦτα προσδεῖται MS. D. ἔςιν. ἔςι καὶ εἰς τόδε MS. D. cod. Moſq. et ſic quoque Aldina editio. τάδε retinet Corn. οὐχ ἥττονος εἶ ταῦτα προσδεῖται Συνήθη δέ ἐςιν· cod. Moſq.* [15] *τὶ Iunta.* [16] *ἢ ἐπ' ἄκρον δεξιοῦ cod. Moſq.* [17] *ἄκρον MS. D. Iunta, St. et vulgg.* [18] *ἧττον βίου MS. D. et cod. Moſq. ἥττον βίος Ald. ed. ſed Corn ἢ retinet.*

quoque notis huc et illuc adiectis.

b. Non *ἀρτίως* ſed *ἀπαρτίως* exponitur infra. Ceterum pro *ἄκρων* repono *ἄκρον*. ST. Charterius pro ſtudio ſuo egregio Stephanum imitandi etiam mauult *ἀρτίως*.

καὶ βραχὺς, καὶ τέχνη, καὶ μακρὰ, καὶ καιρὸς, καὶ ὀξύς· [1] καίτοι καὶ τούτων ἔνια δεῖταί τινος ἐξηγήσεως. Ὅθεν ἔμοι γε καὶ θαυμάζειν ἐπῆλθε τῶν ἅπασαν ἐξηγεῖσθαι τὴν Ἱπποκράτους λέξιν ἐπαγγειλαμένων, εἰ μὴ [2] συνίασιν, ὅτι πλείω παραλείπουσιν, [3] ὧν διδάσκουσιν. [4] Πολλὰ γοῦν βιβλία Διοσκουρίδης γράψας, [5] οὐχ ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς, ὁ [6] Ἡροφίλειος, ἀλλ᾽ ὁ νεώτερος ὁ [7] κατὰ πατέρας ἡμῶν, οὐχ ὅπως τὸ ἥμισυ μέρος, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ τρίτον ἢ τέταρτον ἐξηγήσατο τῆς ὅλης λέξεως. Τούτῳ μέν γε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ δύο ταῦτα ἐξ ἐπιμέτρου καθ᾽ ὅλον πεπλημμέληται τὸν λόγον, ὀνομάτων [8] τε σαφεστάτων μνημονεύειν, μὴ ὅτι πολλῆς, ἀλλὰ μηδὲ ἐλαχίστης ἐξηγήσεως δεομένων, καὶ τούτων αὐτῶν πλεονάκις. Ταῦτά τε οὖν ἡμεῖς [9] περιίδωμεν, καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τὸ διηγεῖσθαι τὴν ἰδέαν ἑκάστου φυτοῦ καὶ βοτάνης, καὶ τῶν μεταλλευομένων· ἤδη δὲ καὶ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ζώων ὅλων [10] ὅσων ἂν ἑκάστοτε τύχῃ μεμνημένος ὁ Ἱπποκράτης, ἅπερ ὁ [11] Διοσκουρίδης οὐκ αἰδεῖται μεταγράφων ἐκ τῶν Νίγρου τε καὶ Παμφίλου, καὶ Διοσκουρίδους τοῦ [12] Αναζαρβέως, καὶ [13] πρὸ τούτων [14] Κρατεύα τε καὶ Θεοφράστου, καὶ Ἡρακλείδου τοῦ Ταραντίνου καὶ ἄλλων μυρίων. Οὕτως δὲ καὶ πόλεων ὀνόματα διηγεῖται γνωριμωτάτων, καὶ ἄστρων ὁμοίως ἐπιφανεστάτων, ἃ [15] μηδὲ ἂν παῖς [16] ἀγνοήσειεν. Ταῦτά δε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐξηγησαμένων [17] ἁμαρτάνουσιν. Εἰ τοίνυν ταῦτά τις περιέλοι πάντα, τὰς [18] γλώττας ἂν [19] ἐξηγήσαιτο

[1] ἔνια καὶ τοι καὶ τούτων ὅσα *MS. D.* [2] *Ald. post* συνίασιν *habet* εἰ μὴ *pro* ὅτι, *sed Corn.* ὅτι *recipit.* [3] διδάσκουσι *cod. Mosq.* [4] πολλὰ οὖν *MS. D. Ald. def.* πολλὰ, *et post* γράψας *def.* οὐχ ὁ. *Verba sic,* διδάσκουσι γοῦν βιβλία Διοσκουριδ. γράψας ἐπικλειθεὶς ἐκεῖνος ὁ Ἡροφίλιος, ἀλλ᾽ ὁ νεώτερος ὁ κατὰ πατέρας ἡμῶν οὐχ ὅπως *etc.* πολλὰ *hic deesse quaedam Cornarius censet.* [5] ὁ Ἀναζερβεὺς ἐπικληθεὶς ἐκεῖνος ὁ Ἡροφίλειος *MS. D.* Διοσκ. γράψας ὁ Ἀν. ἐπ. ἐκ ὁ Ἡρόφιλος, ἀλλ᾽ *cod. Mosq. Pro* ἐκεῖνος *quod etiam fuit in exempl. Cornarii, substituendum existimat, vacat, reliqua autem usque ad* ἀλλ᾽ ὁ νεωτ. *delendum esse mavult.* [6] Ἡροφίλιος *Iunta.*

dum indigent, in communi tamen vſu verſantur nihilominus, quam vita, et breuis, et ars, et longa, et opportunitas temporis, et velox: quamquam et harum vocum nonnullae expoſitionis alicuius egent. Ex quo mihi in mentem venit admirari eos, qui omnia Hippocratis verba ſe expoſituros pollicentur, ſi quidem non intelligunt, plura ſe praeterire, quam docere. Dioſcorides quidem, non Herophilius ille cognomento, Phacas, ſed iunior quidam patrum noſtrorum memoria multis libris ſcriptis, non modo dimidiam, ſed ne tertiam quidem, aut quartam partem omnium verborum Hippocratis exponit. Ac praeter alia multa, cumulus etiam accedit horum duorum, quae ab eodem in toto opere peccantur: primum quia de manifeſtiſſimis notionibus mentionem facit, ad quae intelligenda non modo multa, ſed ne minima quidem explanatione opus eſt: deinde, quod hoc ipſum non ſemel tantum, ſed ſaepiſſime facit. Haec igitur nos contempſimus, et propter haec etiam omiſimus exponere formam vniuſcuiuſque arboris, et herbae, et eorum, quae ex metallicis fodinis eruuntur, tum autem et piſcium, et animalium omnium, de quibus frequenter mentionem facit Hippocrates. Quae quidem Dioſcorides is, de quo loquor, non erubeſcit tranſſcribere ex libris Nigri, et Pamphili, et Dioſcoridis Anazarbaei, atque ante hos Crateuae, et Theophraſti, et Heraclidae Tarentini, et aliorum innumerorum. Idem quoque notiſſimarum vrbium nomina exponit, ſimiliterque aſtrorum manifeſtiſſimorum, quae ne puer quidem ignorare poſſet. Atque in his exponendis non hic ſolus, ſed etiam alii complures peccant. Haec igitur omnia ſi quis amputet, linguas explanauerit

Cc 2 ſolas,

[7] τὺς πρᾶς MS. D. [8] τε σκΦεςάτων τε MS. D. [9] περιΐδομεν vulgg. [10] deeſt apud Iuntam. [11] Διοσκυρίδ... MS. D. [12] Ἀναζαρβέυ cod. Moſq. [13] καὶ πρὸς τέτων MS. D. [14] Κρατεύας τε cod. Moſq. [15] μὴ δὲ diſiunctim Iunta. [16] ἀγνοήσειε MS. D. ταῦτα. Ταῦτα δὲ cod. Moſq. [17] ἁμαρτάνυσι MS. D. [18] γλώσσας MS. D. et cod. Moſq. [19] ἐξηγήσατο MS. D. cod. Moſq. et ſic vulgg.

γήσαιτο μόνας, ὥσπερ ὁ Ἡρόφιλος [1] ἐποίησε καὶ Βάκχειος, [2] Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ τὸ πλῆθος [3] αὐτῶν τῶν παραδειγμάτων ἀθροίσαντος, [4] ὥς φασιν. Ἡμεῖς δὲ, ὡς οἶσθα, πλείω κἀκείνων [5] ἐκλείψαντες ἐν ὑπομνήμασιν ἔχομεν. Ἃ τάχα ἂν, εἰ βουληθείης, καὶ αὐτὰ διὰ μακροτέρας διεξόδου συνθείημέν σοι. Νυνὶ δὲ τὸ [6] κεκριμένον καὶ δι' ἐκείνων τῶν μακρῶν ὑπομνημάτων [7] ἀποδεδειγμένον, [8] ἀξιώσαντί σοι διὰ κεφαλαίων ἔχειν ὁ λόγος ὃ δε σύγκειται περιέχων οὐ μόνον ὅσα τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς [9] ὑπάρχοντα συνήθη τῶν ὀνομάτων, [10] οὐκέτι ἐστὶν ἐν ἔθει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατά τινα τρόπον ἴδιον αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Ἱπποκράτης, ἢ μετενεγκὼν ἀπὸ τοῦ συνήθους, ἢ σχῆμα περιθεὶς ἕτερον, ἢ τὸ [11] σημαῖνον ὑπαλλάξας. Ὅτι γὰρ ἐποίουν οἱ παλαιοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων αὐτοῖς, δέδεικται μὲν ἱκανῶς καὶ πρὸς Ἐρατοσθένους ἐν τοῖς περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας. c [12] Δείξαιμι δ' ἂν σοι κἀγὼ νῦν διὰ βραχέων ἐπὶ παραδειγμάτων, ὀλίγων [13] ἐχόντων γινώσκειν ἐναργέστερον, οἷον [14] μέν τι ἡ γλῶττά ἐστιν, οἷον δέ τι καὶ τὸ παραπλήσιον αὐτῇ, τὸ γεγονὸς ὑπό τινος τῶν παλαιῶν. [15] Νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ [16] ἐκ τῶν d [17] Δεταλέων ὧδέ πως ἔχοντα. Πρὸς ταῦτά e [18] σοι [19] λέξων Ὁμήρου, [20] γλώττῃ τινὶ καλοῦσι [21] κόρυκα. Προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν [22] Δεταλέων

[1] ἐποιήσε Βάκχιος cod. Moſq. Iunt. et Ald. Βέκχιος vulgg. ex operarum vitio. [2] Ἀριχάρχου MS. D. [3] αὐτῶν Iunt. αὐτῶν — ἀθροίσαντες Corn. [4] ὡς φησὶν MS. D. [5] ἐλλείψαντες MS. D. et cod. Moſq. [6] κεκρυμμένον MS. D. et cod. Moſq. Verba de καὶ δι' ἐκείνων vſque ἀξιώσαντι deſunt in pleriſque, at Stephanus, Iunta, Aldus ea agnoſcunt. [7] ἀποδέδεικται MS. D. [8] ἀξιῶσαν ἐῶ τί σοι MS. D. [9] Edd. vulgg. habent ὑπερέχοντα. [10] οὐκ ἔστι αὖ ἐν ἔθει, ἀλλὰ etc. cod. Moſq.

c. Hoc in loco, vbi codices graeci impreſſi habent: ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ἐχόντων γινώσκειν ἐναργέστερον οἷον μὲν τι etc. manuſcripti duo habent ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν etc. vt et ſic poſtea vertatur: Sed

ſolas, vt Herophilus fecit, et Bacchius, cui Ariſtarchus Grammaticus multitudinem exemplorum congeſſit, vt aiunt: nos autem (vt ſcis) plura etiam, quam illi, excerpſimus, eaque in commentariis habemus. Quae celeriter, et ipſa, ſi volueris, latiore enarratione colligemus tibi. Nunc autem, quod iudicatum eſt, et longioribus illis commentariis demonſtratum, roganti tibi, vt per capita habeas, praeſens liber compoſitus eſt, complectens non ſolum omnia nomina, quae quum ab aliis antiquis vſurpata fuerint, nunc amplius in vſu non ſunt, ſed etiam quaecumque ipſe Hippocrates proprio aliquo modo ſibi fecit, vel tranſferens a conſuetudine, vel figuram accommodans aliam, vel ſignificationem mutans: namque antiquos multa ſibi nomina feciſſe oſtenſum quidem ſatis eſt ab Eratoſthene in libris de antiqua comoedia: Sed ego quoque idem tibi paucis per exempla poſſum demonſtrare, quum pauci admodum facultatem habeant euidentius diſcernendi, quidnam lingua ſit, et quid linguae ſimile ab antiquo aliquo factum. Puto autem tibi Ariſtophanis exempla ex Daedaleis abunde ſatiſſactura, quae fere ad hunc modum habent: Ad haec tu dic, Homere, quanam lingua vocant *κόρυκα*. In illa enim fabula ſenex quidam

 ex

[11] *σημαινόμενον MS. D. et cod. Moſq.* [12] *Δείξαιμι δὲ ἂν cod. Moſq.* [13] *et ſic ed. Ald. vulgg. ὀλίγων ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν. ἔχοντων ὑπὲρ τοῖς MS. D. et cod. Moſq.* [14] *μὲν τοὶ MS. D.* [15] *νομίζω δὲ cod. Moſq. et ſic Corn.* [16] *ed. Ald. legit ἐκ τῶνδε τελέων, et poſt Ὅμηρε leg. γλῶττα ϛικὰ καλοῦσι.* [17] *ſic et ed. Ald.* [18] *συ Iunt.* [19] *λέξον MS. D. λέξων Ὅμηρε γλώττά τι καὶ καλοῦσι κόρυβα cod. Moſq.* [20] *γλώττά τι MS. D. τινὶ Corn.* [21] *κόρυβα MS. D.* [22] *δετιλέων MS. D.*

Sed et ego quoque nunc tibi breuiter poſſum per pauca exempla oſtendere, quo euidentius cognoſcas, quidnam lingua etc. I.

d. Scribe Δαιταλέων hic et paulo poſt. ST.

e. Forte λέξον in imperatiuo. ST.

λέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάςῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν τὰ [1] κόρυκα τί [2] ποτ' ἐςὶν ἐξηγήσασθαι, μετὰ δὲ [3] τοῦτο τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα. Κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει [f] τὴν ἐν τοῖς Σόλωνος [4] οὐ ἄξωσι [5] γλῶττον εἰς δίκας [6] διαφέρουσας ὧδί πως. Ὁ μὲν οὖν σὸς, [7] ἐμὸς δὲ οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω τι καλοῦσιν, ἰδοῦσί τε. Ἐφεξῆς προβάλλει, τί ποτέ ἐςι τὸ εὖ ποιεῖν. Ἐξ ὧν δῆλον, ὡς ἡ γλῶττα [8] παλαιόν ἐςιν ὄνομα τῆς συνηθείας ἐκπεπτωκός. Ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαςος [h] [9] περὶ [10] λόγους ἐχόντων ἠξίου ποιεῖν ὀνόματα καινὰ, δηλοῖ μὲν [11] καὶ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅς γε, ὅπως αὐτὰ ποιητέον, ἐκδιδάσκει. Δηλοῖ δὲ καὶ [12] αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριςοφάνης ἐν [13] ταὐτῷ δράματι διὰ τῶνδε· Ἄλις, [14] ὀρέλη καὶ μύρον, καὶ [15] ταινίαι, εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων· [16] ἤδου σωρέλη. Τοῦτο παρὰ [17] Λυσιςράτου. Πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάςου [18] υἱέως εἰπόντος, [19] Ἡμῶν ἴσως οὐ καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ. Καὶ τοῦθ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης [20] ἐπισκώπτων ἐρεῖ τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων. [21] Εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάντος, [22] Ἀποβήσεταί σοι ταῦτα ποῖ τὰ ῥήματα· πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει, παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποβήσεται. Καὶ μέν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος, οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντά, φησὶ, Τί ὑποτεκμαίρῃ, καὶ κακοὺς ἄνδρας [23] λέγοις [24] καλοκἀγαθίαν ἀσκοῦντας· Εἶτα ὁ πρεσβύτης, [25] οἶμαι, ὦ Θρασύμαχέ, τις τούτων τῶν ξυνηγόρων [26] -- τερύεται· Δῆλον

[1] *κορύβα MS. D.* [2] *ποτέ ἐςιν MS. D. et cod. Mosq.* [3] *τοῦ, τὸ MS. D.* [4] *ἄξωσι MS. D. ἐν Σολώνος αἴξωσι cod. Mosq.* [5] *γλώτταν Corn. et vulgg. ed. Ald. ἄξωσι γλώτον.* [6] *διαφερούσαν MS. D. et cod. Mosq.* [7] *ἐμοὶ MS. D.* [8] *παλαιὸν ἐςὶ MS. D.* [9] *τῶν περὶ MS. D. et cod. Mosq.* [10] *Ed. Ald. παραλόγως, et pro ἠξίου ποιεῖν, ἔξει οὐ ποιεῖν. ἕκαςος τῶν παραλόγως ἔχοντων, ἔξει οὐ ποιεῖν Corn.* [11] *καὶ ὁ Ἀντιφῦν MS. D.* [12] *αὐτὸς οὗτος ὁ MS. D. et cod. Mosq. οὗτος deest in quibusd.*

f. Legendum videtur τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν. Sed et reliqua deprauatione non carent. ST. Quocum

ex Daedaleis proponit procaci filio primum, κόρυκα quid sint, vt exponat: postea vero, quid vocent ἀμενηνὰ κάρηνα: Et ille quidem vicissim proponit linguam, quae in tabulis Solonis est ad causas differentes hoc modo: Tuus quidem, meus autem hic frater dicat, quid vocent, ἰδῦσί τε. Deinceps proponit, quidnam sit bene facere: ex quibus manifestum est, linguam antiquum esse nomen, quod ex consuetudine decidit. Quod autem vnusquislibet eorum, qui in studiis doctrinae versabantur, putabat licere sibi facere noua vocabula, satis indicat et Antiphon, qui, quomodo ea facienda sunt, edocet. Iudicat etiam, et ipse Aristophanes in eadem fabula his verbis ἄλις, ὀρέλη, καὶ μύρον καὶ ταινίαι. Postea senex irridens, ἤδυς σωρέλη istud est ab Lysistrato. Rursus autem quum procax filius dixisset, fortasse a nobis non perterreberis tempore: et hoc filii dictum senex irridens, ait hoc perterreberis a rhetoribus est: tum rursus quum ille dixisset, quo tandem tibi haec verba euadent. Rursus senex, et hoc, euadent tamquam ab Alcibiade sumtum carpit, ac filius quidem nondum desinens, neque referens senem, quid coniectas? Etiam malos viros diceres eos, qui exercent probitatem. Postea senex, o Thrasymache, quis horum patro-

[13] *ἐν αὐτῷ τῷ MS. D.* [14] *Ed. Ald. ὀρέλη, et pro ἤδυς ὀρέλη habet ἤδυ σωρέλη. Fortasse reponi debet ἴδυ pro ἤδυ et ante τῦτο expungi distinct. nota, sed an ὀρέλη, an σωρέλη vtrobique scribendum sit ambigo. St. Religiose omnia Charterius retinet, quae Stephanus dixit.* [15] *ταινίαι MS. D. ἐπισκόπτον MS. D.* [16] *ἤδυσ' ὀρέλη MS. D.* [17] *Λυσιςράτῳ MS. D.* [18] *υἱέος MS. D.* [19] *ὑφ' ὑμῶν Corn.* [20] *ἐπισκόπτων MS. D.* [21] *Εἶτα αὖθις MS. D. et cod. Mosq.* [22] *ἀποθήσεται cod. Mosq.* [23] *λέγεις MS. D. et cod. Mosq.* [24] *Ed. Ald. καλοκαγαθῶν.* [25] *οἴμοι Corn.* [26] *Ed. Ald. τερεύεται. vulgg. σερύεται et sic Corn.*

cum omni fide consentit Charterius.

g. Aliqui codd. habent, εἰς δικὰς διαφέρησαν, id est, ad iudicia, s. causas spectantem. I.

h. ἐπὶ λόγυς. I.

Δῆλον οὖν ἐκ τούτων οἶμαί σοι [1] γεγονέναι, ὡς εἶπον, εἶναι τρόπον τῶν γλωττῶν ἢ τοῦ κοινοῦ πᾶσιν ὀνόματος ἐκπεσόντος τῆς ἐπικρατούσης συνηθείας, ἢ τοῦ γενομένου πρός τινος τῶν παλαιῶν, μὴ [2] παραδεχθέντος ὅλως εἰς τὴν συνήθειαν. Οὕτως οὖν καὶ Ἱπποκράτης τὰ μὲν ἐκ τῶν ὄντων [3] οὐ συνηθῶς ὀνομάτων παραλαμβάνει, τὰ δὲ αὐτὸς ποιεῖ, τὰ δὲ καὶ τοῖς [4] σημαινομένοις ὑπαλλάττει, καὶ δίκαιον [5] ἕκαστον αὐτῶν ἡμᾶς ἐξηγεῖσθαι μετὰ τῶν γλωττῶν, ὅταν γε φαίνηται τοῦ νῦν ἔθους ἐκπεπτωκός. Οὕτως οὖν εἰ καί τινος [6] ὀνόματος φυτοῦ, καὶ ζώου, καὶ πόλεως [7] ἀσαφὲς ἱκανῶς εἴη, καὶ τοῦτό σοι ἐν ταῖς γλώτταις ἐξηγησόμεθα, καὶ καθόλου στοχασόμεθα, [8] ὡς μή σοι μόνον, [9] ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τὰ πρῶτα γράμματα μεμαθηκόσι χρήσιμον [10] ἔσται τὸ βιβλίον. Εἰ δέ τις οὐκ οἶδε, τί [11] ποτ' ἐστὶν, [12] ἀνερήσομεν, καὶ ἀπὸ [13] πρόσω, καὶ ἄμφω, καὶ ἀμφίεσμα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα, πρὸς Διοσκουρίδην τε καὶ τοὺς ὁμοίους [14] ἀποπέμψομεν, ὡς ἂν οὐκ [15] ἀξιοῦντες οὐδὲ [16] ταῦτα [17] ἐκδιδάσκειν. [18] Διωρισμένου δὴ σαφῶς, τί μέν ἐστι γλῶττα, τί δὲ λέξις, εἰρημένου δὲ, [19] καὶ ὅτι χωρὶς ἀποδείξεως αὐτὸ μόνον [20] ἠξίωσα γραφῆναί σοι τὸ [21] κεκριμένον τε καὶ ἀποδεδειγμένον ἡμῖν ἐν ἑτέροις, ἐπὶ τὴν ἐξήγησιν ἤδη τῶν γλωττῶν ἀφιξόμεθα, πάντων τῶν Ἱπποκράτει [22] ἐπιγεγραμμένων βιβλίων ἐκλέγοντες αὐτὰς, ἐκ ἐκ τῶν γνησίων μόνον. Ὅτι δὲ πολλαὶ [23] τῶν Βακχείῳ παραλελειμμένων ἐνταῦθά εἰσι [24] γεγραμμέναι, καὶ ὅτι μηδεμίαν ἡμεῖς γλῶτταν [25] παρελίπομεν, αὐτὸ διδάξει

[1] γεγονέναι δ' εἶπον *MS. D.* [2] παραδείχθεντος *MS. D. et cod. Mosq.* [3] συνηθῶν *MS. D. omissa partic.* οὐ. συνήθως *cod. Mosq. om.* οὐ, *sed Corn. admittendum* οὐ *censet. Sed Ald. tuetur priorem.* [4] σιμαινομένοις *Steph. ex operarum errore.* [5] ἕκαστου *MS. D.* [6] ὄνομα *Corn. Ed. Ald.* ἐκ καί τινες ὀνόματος, φυτοῦ *etc. Iunt.* ὄνομα. [7] ἀσαρφὲς *MS. D.* [8] τοῦ μὴ σοὶ *MS. D. et cod. Mosq.* [9] ἀκοὰ *MS. D.* [10] ἔστι τὸ *MS. D. et cod. Mosq. et Corn.* [11] ποτὲ ἐστὶν *MS. D.* [12] ἀνερήθομεν *MS. D.*

patronorum te liberat? Manifeſtum igitur puto ex hoc tibi factum eſſe, vt dixi, eſſe modum linguarum, quum nomen commune omnibus a conſuetudine ſuperante cecidit, vel factum ab aliquo antiquorum, non omnino receptum fuit in conſuetudinem. Sic igitur, et Hippocrates, ex nominibus, quae vſitata non ſunt, aliqua aſſumit, aliqua ipſe facit, aliqua autem nouis adiunctis ſententiis mutat, quorum vnum quodque vna cum linguis exponendum cenſemus, quum ex conſuetudine, quae nunc eſt, cecidiſſe videbitur. Sic igitur, ſi cuius etiam ſtirpis nomen, vel animalis, vel vrbis valde obſcurum fuerit, hoc tibi inter ipſas linguas exponemus; et omnino hoc ſpectabimus, vt non tibi ſoli, ſed etiam aliis, qui modo primas litteras attigerint, liber vtilis exiſtat. Si vero quiſpiam neſcit, quid ſit *ἀνεϱήσομεν*, et *ἀπὸ πϱόσω*, et *ἄμφω*, et *ἀμφίεσμα*, et alia, quaecumque talia ſunt, ad Dioſcoridem eum, et ad illius ſimiles remittemus, vt ad eos, qui talia docere non indignum putant. Quum igitur aperte definitum ſit a nobis, quidnam ſit lingua, quid vox vſitata, et quum dictum ſit exiſtimaſſe nos id ipſum, quod indicatum eſt a nobis, et demonſtratum in aliis libris, hic tibi ſolum ſine demonſtratione eſſe ſcribendum, ad explanationem iam ipſarum linguarum accedamus, eligentes ipſas ex omnibus libris non ſolum vere Hippocraticis, ſed etiam ex iis, qui Hippocrati quoquo modo ſunt inſcripti. Quod autem multae a Bacchio praetermiſſae linguae hic ſcriptae ſunt, quodque nullam nos praetermi-

 ſimus,

[13] *πρόσω MS. D. per compendium ſcriptum πατρός.* [14] *ἀπέμψομεν MS. D.* [15] *ἀξιȣ̃ντας MS. D. et cod. Moſq.* [16] *ταῦτας MS. D.* [17] *ἐδιδάσκειν MS. D.* [18] *διωρισμένας MS. D. et cod. Moſq. εἰρημένȣ δὲ καὶ Corn.* [19] *ὅτε καὶ MS. D. et vulgg. καὶ ὅτε καὶ χωρ. cod. Moſq.* [20] *ἠξιώσας MS. D. et cod. Moſq.* [21] *κεκρυμμένον MS. D. et cod. Moſq.* [22] *ὑπογεγραμμένων cod. Moſq.* [23] *τῶν ἐν τοῖς βακχείας MS. D. ἐκ τῆς Βακχείȣ παραλελημμένων cod. Moſq.* [24] *γεγραμμένα MS. D. et Corn.* [25] *παρέλειπομεν cod. Moſq.*

δάζει τὸ βιβλίον, ὥσπερ καὶ ὅτι κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου, [i] πότε μὲν παραγράφομεν αὐτὴν τὴν ῥῆσιν, ἐξ ἧς ἂν [1] ἐξηγησώμεθα τὴν γλῶτταν, ἐν πλείστοις δὲ παραλείπομεν, [2] ὅταν καὶ [k] χωρὶς ἐκείνης [3] ἐλπίζωμεν ἔσεσθαι σαφῆ τὴν ἐξήγησιν.

[1] ἐξηγησόμεθα vulgg.

i. Id eſt, aliquando quidem adſcribemus ipſam orationem, ex qua exponemus linguam. I.

ΓΑΛΗ.

ſimus, ipſe liber docebit, quemadmodum et illud, quod prout videtur oratio poſtulare, aliquando quidem interpretamur ipſam loquutionem, qua quum expoſuimus linguam, in plurimis autem id facere negligimus, quum ſine interpretatione ſperamus ipſam explanationem fore manifeſtam.

[2] *ὅταν εἰ καὶ MS. D. et Ald. ſed particulam εἰ Corn. delendam cenſet.* [3] *ἐλπιζομέν MS. D. Iunta et vulgg.*

k. χωρὶς ῥήσεως. I.

GALE-

Γαλήνȣ
Τῶν Ἱπποκράτȣς γλώσσων ἐξήγησις.

* ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

ᵃ Ἀγκυλιδωτὸν) ἀγκύλην ἔχον· εἴρηται δὲ ἐπὶ [1] [b] κυρτώματος.

[c] Ἀγκυρομήλη) [2] ἄγκιστρον.

[d] [3] Ἀγγλιθὲς) τὰ μόρια τȣ̃ σκορόδȣ τῆς κεφαλῆς.

[4] Ἀγλίη) ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος ȣ̓λὴ, καθάπερ ἐν τῷ μείζονι Προῤῥητικῷ· καὶ οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, ὡς ἐν Κωακαῖς προγνώσεσιν.

Ἀγρίη [5] κολοκύνθη) ἡ κολοκυνθὶς, ὡς καὶ Κρατεύας, καὶ Διοσκȣρίδης, καὶ Πάμφιλος.

Ἄγροφον) [6] ὀρεινόν.

Ἄγυια) [7] ἀσθενῆ

[8] Ἀγχόμενος) πνιγόμενος.

Ἀδάξασθαι) δάκνεσθαι κνησμωδῶς.

[9] Ἀδηνέως) [10] ἀφροντίστως.

Ἀέτωμα) [11] τὸ εἰς [12] ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς, ὥσπερ τρίγωνον.

Ἀθέλ-

[1] *ἅρματος MS. D. et cod. Mosq. Ed. Ald. ἢ κυρτ. def.* [2] *Ed. Ald. ἄγκυστρον.* [3] *ἄγλιθες MS. D. et Corn.* [4] *Haec glossa deficit hic loci in MS. D. et in cod. Mosq. vt et in versione. Ed. Ald. infra habet sed ἀγλίης.* [5] *κολοκύνθα MS. D. κολοκύνθις Corn., Ald. κολοκύνθη.* [6] *ὀρινὸν cod. Mosq.*

* Codex Mosquensis habet ἀρχὴ τῶν λέξεων τȣ̃ Ἄλφα.

a. Quasi dicas ansulatum, vel annulatum, ea forma, qua ἁλυσειδοτὸν catenatum, et χειριδοτὸν monicatum dicimus. I.

b. Codex H. Stephani, viri graecae et latinae linguae peritissimi, habet κηρτώματος, i. e. gibbositate. I. Pro κυρτώματος in vulgg. editt. legitur ἅρματος. ST. In quibusdam ἐπὶ ἅρματος ἢ κυρτώματος. Vnum vel alterum glossema esse videtur a librario textui intrusum. Vltimam vocem libenter extruderem, quum et Foesius eamdem apud Hippocratem non legerit.

c. Quo

GALENI
VOCVM HIPPOCRATIS EXPOSITIO.
PRINCIPIVM A.

Ἀγκυλιδωτὸν) anſulam vel annulum habens, dictum eſt autem de curru.

Ἀγκυρομήλη) ſpecium ſiue ſpecillum hamatum.

Ἀγλιθὲς) partes capitis allii.

Ἀγλίη) eſt cicatrix ſubalbida in oculis, ſic in maiori prorrhetico, et albeſcentes humores concreti, vt in praenotionibus coacis.

Ἀγρίη κολοκύνθη) colocynthis, id eſt, agreſtis cucurbita, vt Crateuas, et Dioſcorides, et Pamphilus.

Ἄγροφον) montanum, ſylueſtre.

[7]Ἄγρια) imbecillia, (quaſi membris carentia.)

[8]Ἀγχόμενος) qui ſuffocatur.

Ἀδάξασθαι) morderi cum pruritu.

[9]Ἀδηνέως) negligenter, ſine cura.

[10]Ἄετωμα) pars tecti in ſublime erecta, vt triangulus.

Ἀθέλ-

[7] *Ald.* ἀσθενέα, *ſic quoque in textu ſuo habuit Cornarius. Cf. Hipp. de mul. L. I. p. 240. 16.* [8] ἐγχόμενος *MS. D.* [9] *Ald.* ἀδυνέως. [10] ἀφοντίστως *nonnulli, quod tamen cum vera lectione Corn. permutauit, et recte.* [11] τὸ ὕψος *MS. D.* [12] *Ald.* ὕψος ἀνιστάμενον τῆς ὀροφ. ὥσπερ περιστερεῶν, *ſed Corn.* ἀνατεταμένων *retinet, et pro* περιστερεῶν *dat* τρίγωνον. *Cf. Gal. ad Hipp. de arte p. 615. 10.*

c. Quo medici vulnera, vel vlcera pertentant. I.

d. Vulgo ſpicas vocant. Scribitur ἄγλιθες vnico γ, infra ad vocem Δαίτιδες et ad Μώλυζα. Apud Graecos Lexicographos vtraque ſcriptura inuenitur. Nam legitur apud Heſychium ἄγγλιθες, et exponitur, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων. Apud Etymologicum autem, ἄγλιθες, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου σύγκειται. Ἢ σκορόδων κέφαλαι. ST. Foeſius p. 2. legendum eſſe cenſet ἄγλιθας, vel ἄγγλιθας, ex Hippocr. περὶ γυναικ. L. II. p. 274. 19. Heſych. interpretatur ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων.

Ἀθέλγεται) [1] παρέιται, διεκλύεται.

Ἀθὴρ) τό τε τῆς κριθῆς ὀξὺ, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ [e] [2] τοῦ ἐν τῇ ἀκίδι [3] πώγονος τὸ ἄκρον, ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

[4] Ἀθώρηκτος) ὁ μὴ μεθύων.

Αἰγοκέρας) ὅπερ καὶ βουκέρας καὶ [5] τίλις.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) ὅπερ αὐτοὶ καλοῦσι, κίκινον. Οἱ μέν τοι παλαιοὶ [6] τῆς κίκι καὶ κίκινον.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν) τὸ ἀπὸ τῶν κρίνων σκευαζόμενον, ὅπερ καὶ Κρίνινόν τε καὶ Σούσινον ἔλαιον ὠνόμασαι.

[f] Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν) ὅπερ καὶ Μενδήσιον ὠνόμασαι, σκευαζόμενον διά τε κρίνων καὶ ἀρωμάτων. Διὰ τοῦτο καὶ [7] μύρον, οὐκ ἔλαιον προσαγορεύεται. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κρινόμυρον καὶ Σούσινον μύρον ὠνόμασαι.

Αἰγύπτιον μύρον) τὸ [8] διὰ τῆς Αἰγυπτίας μύρον ἀκάνθης τοῦ ἄνθους, ὅπερ καὶ [9] Μετώπιον ὠνόμασαι.

Αἰγύ-

[1] *παρηθεῖται MS. D. et Corn. v. Hippocr. 49. 2. 16. Ald. η, et leg. παρεῖται, al. παρίεται.* [2] *ἀκίδι καὶ πώγ. MS. D. et cod. Mosq.* [3] *Ald. πώγωνος.* [4] *ἀθώρικτος MS. D. post hanc glossam sequitur ἀγλίη, de qua supra, vbi ἀγλίης MS. D. et cod. Mosq. ἀγλίης ἡ ἐν τοῖς Corn. αἰγίς Hipp. 180. 2. 32.* [5] *et sic Ald. τῆλις MS. D. Iunta et vulgg.*

e. Verba a τοῦ ἐν τ. vsque ad ἐπιδημιῶν linea subducta in exemplari Cornarii distincta fuere, et ad marginem del. τοῦ πέπονος scriptum.

f. Dum hunc librum prae manibus haberem, Melchior Guilandinus, rei herbariae professor celebris, haec ad me de hoc vnguento scripsit, duplex hoc loco error elucet, tum quia vnguentum Aegyptium non est Metopium: tum quia Metopium haudquaquam conficiebatur ex floribus spinae Aegyptiae: quam spinam Dioscorides Acaciam nuncupat. Ceterum vnguentum Aegyptium idem esse, quod Stacten, quam Sacrae He-

᾿Αθέλγεται) remittitur, reſoluitur.

᾿Αθὴρ) et tuberculi, quod in palpebra oculi natum a ſimilitudine hordei Crithe dicitur, pars acuta eſt, vt in ſecundo de morbis minore, et eius partis ſummam, quae in cuſpide ſagittae *πώγων*, hoc eſt, barba appellatur, vt in quinto de morbis popularibus.

᾿Αθώρηκτος) qui non ebrius eſt.

Αἰγοκέρας) quod et *βȣκέρας*, *τῆλις*, id eſt, foenugraecum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) Aegyptium oleum, quod ipſi vocant cicinum, veteres quidem ex ricino ricininum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν) Aegyptium oleum album, quod ex liliis conficitur, et lilinum, et ſuſinum nominatum eſt.

Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν) Aegyptium vnguentum album, quod et Mendeſium nominatum eſt, confectum ex liliis, et aromatibus, proptereaque vnguentum non oleum vocatur, idemque lilinum vnguentum, et ſuſinum vnguentum appellatum eſt.

Αἰγύπτιον μῦρον) Aegyptium vnguentum ex flore Aegyptiae ſpinae, quod et metopium nominatum eſt.

Αἰγυ-

[6] *κίνον cod. Moſq. καὶ σȣ́σινον idem. ſic et Ald. ἐκ τῆς κίκεως vulgg. παλαιοὶ καλȣ̃σι τῇ MS. D. cum noſtra conſ. Corn. ad marginem tamen κικέως cum v. del.* [7] *Vox καὶ deeſt in MS. D. et cod. Moſq.* [8] *et ſic Ald. leg. τὸ μύρον διὰ τȣ̃ ἄνθȣς τῆς ἀκάνθης Αἰγ., ὅπ. etc. vulgg. Αἰγυπτίας τȣ̃ ἄνθȣς ἀκάνθης MS. D. et cod. Moſq. ſic et Corn.* [9] *μετώπινον MS. D. Corn. μετώπιον vocat νετωπον, Hipp. 22. 2. 26.*

Hebraeorum litterae Guttam vocant, teſtis eſt Didymus apud Athenaeum *δειπνοσοφιςῶν* decimo quinto. Vnde vero conſtaret, quod Metopium dicebatur, perſpicue docet Dioſcorides, Paulus ceteri. Haec Melchior.

Αἰγυπτίην συπτηρίαν) ἣν δὴ καὶ Σχίστην καὶ [1] Τρισχίσιν ὀνομάζομεν.

Αἰεὶ) σημαίνει ποτὲ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ τὸ ἕως, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν.

[2] Αἰθάλη) ὅπερ καὶ Λιγνύς.

[3] Αἰθιοπικὸν) ὑπακουστέον τὸ κύμινον.

ff [4] Αἰθύλικες) οἱ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος συνιστάμενοι κύκλοι, ὅμοιοι τοῖς ἀπὸ πυρὸς, ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὠνομασμένοι, καὶ Αἰθυλικώδεα δηλονότι τὰ τούτοις ὅμοια, g ἃ οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν [5] Αἰμάλωπα.

[6] Αἱματοφλοιβοιστάσιες) οὕτως μὲν οἱ περὶ τὸν Διοσκουρίδην [7] γράφουσι, τὰς ἐπισχέσεις τοῦ ὑπεροιδοῦντος αἵματος [8] ἡγούμενοι δηλοῦσθαι. Ὅτι καὶ ἀλλαχοῦ φησιν, Ἐν [9] τῇσι [10] φλεξέσῃσι αἱμοῤῥαγίῃσι σχῆμα εὔφορον. Οἱ πλείους μέντοι γράφουσιν αἱματοφλεβοιστάσιες, [11] καὶ δηλοῦσθαι νομίζουσιν ἐκ τοῦ ὀνόματος [12] τὰς πλήρεις αἵματος κεκυρτωμένας φλέβας. h

Αἱμο-

[1] *Ald.* τρισχιστὴν. [2] Αἰθαλὸν *Aldus et quidam. Sed Corn. quoque* αἰθαλλ. [3] Αἰθοπικὸν *MS. D.* [4] *et sic Chart.* αἰθύλικες θόλικες. *Ald. pro* αἰθολικώδεα *leg.* αἰθιλικώδεα, *et pro* αἰμαλώπας *vulgg. leg.* αἰμαλώπα. δέρματος κύκλοι, ὅμοιον τοῖς ἀπὸ πυρὸς συνισταμένοις ἐρυθροῖς κύκλοις, ἀπὸ τ. *etc. vulgg.* δέρματος ὅμοιοι ἀπὸ π. σ. ἐ. κ. *MS. D.* τοῦ δέρματος. ὅμοιοι τοῖς ἀ. π. σ. καὶ ὑδροῖς κύκλοις ἀπὸ τοῦ αἴθειν τὰ τούτοις ὅμοια. *cod. Mosq.* [5] αἰμάλοτα *vulgg.* αἰμάλωτα *Corn.* [6] αἱματοφλυβοιστάσιες *MS. St. et Chart.* αἱματο, φλοισβοιστάσιες *Iunt. et Corn.* αἱματοβλιβοιστάσιες, *quid.* αἱματοβλέβοις, τάσιες *MS. D.*

ff. Apud Erotianum et Etymologicum legitur αἰθόλικες, quae differentia parui momenti est. At vero apud Hesychium habemus manifestam deprauationem; apud eum enim legimus αἴθυκας, φλυκταίνας. Quin etiam Hippocratis exemplaria hinc emendanda sunt. Nam apud eum ἐν τῷ περὶ ὑγρῶν χρήσιος habemus θύληκας, et positum η pro υ, et omissa syllaba αι in principio. Cuius omissionis occasionem dedisse videtur praecedens participium ἐοῦσαι, vtpote in eamdem syllabam αι desinens. Ceterum

Αἰγυπτίην ϛυπτηρίην) Aegyptium alumen, quod et ſciſſile, et triſciſſile nominamus.

Αἰεί) ſignificat aliquando, apud Hippocratem etiam donec, et apud multos alios antiquos.

Αἰθάλη) idem quod (fumus vel) fuligo.

Αἰθιοπικόν) ſubaudiendum eſt cuminum.

Αἰθύλικες) in ſumma cute circuli, ſimiles circulis rubris, qui ab igne excitantur, ab αἴθειν, quod eſt vrere, nominati, et αἰθυλικώδεα. Videlicet his circulis ſimilia, quae multi vocant αἱμάλωπα.

Αἱματοφλοισβοιϛάσιες) ſic enim Dioſcorides ſcribit, compreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis exiſtimans ſignificari. Quoniam et alibi ait, in inflammatis ſanguinis effuſionibus retentio opportuna. Plures tamen ſcribunt αἱματοφλεβοιϛάσιες, et venas inflatas ſanguinis plenas ex nomine ſignificari putant.

Αἱμο-

[7] γράψαντες MS. D. et cod. Moſq. [8] ἐγχεόμενοι MS. D. [9] τοῖσι MS. D. [10] φλοιζέσησι MS. St. et Chart. φλυζέσησιν MS. D. et cod. Moſq. ac Foeſius, qui ex coni. mauult αἱματοφλυζεϛάσιες aut αἱματοφλοιζοιϛάσιες ex Hipp. Epid. L. II. ſ. 3. aut αἱματοφλιοϛάσιες, aut αἱματοφλεβαζοϛάσιες, aut αἱματοφλευοϛάσιες. [11] et ſic Ald. et ſequ. αἱμόνας, ἐπιάξας, ἀμύξας. Vocem καὶ omittunt quaedam exemplaria. [12] τάσιν πλήρεις MS. Doru.

rum ſciendum eſt, in quibuſdam veteribus codicibus haberi dumtaxat pro expoſitione illius vocis haec verba οἱ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος συνιϛαμένοι κύκλοι. ST. αἰθάλικες et αἰθαλικώδεα quidam apud Hipp. legunt.

g. Poſt hanc vocem noua gloſſa in MS. D. incipit αἱμαλὸς, ὃν οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν αἱμάλοπα. Et ſic quoque in cod. Moſq.

h. Poſt hanc gloſſam in MS. D. ſequitur αἱμήνας, ἐκπιάξας, ἀμύξας, quae in editis paulo inferius leguntur. Et ſic quoque Codex Moſquenſis habet, qui in pleriſque cum Doruilliano conſentit, vnde ſuſpicare licet, eum vel eſſe ipſius autographum vel apographum. Cornarius quoque animaduertit quoſdam legere αἱμόνας, ἐπιάξας, pro quibus veram lectionem reſtituit.

[i] Αἱμοκέρχνα) ἐπὶ αἵματος ἐκχύσει κέρχνον [1] ἐμποιῦντα. Τῦτο δέ ἐςι δῆξίς τις ὑπότραχυς ἐρεθίζυσα κατὰ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν.

Αἰνιάτης) [2] ὁ ἀπὸ Αἴνυ τῆς ἐν [3] Θράκῃ πόλεως. Τὸν δὲ αὐτὸν καὶ [k] [4] Αἰνιοπικόν ἔςιν ὅτε καλεῖ.

[5] Αἰολᾶσθαι) τὸ οἷον πλάζεσθαι καὶ πλανᾶσθαι.

Αἰὼν) ὁ βίος.

Ἀκαλήφη) [6] ἥπερ καὶ κνίδη.

Ἀκεςὰ) τὰ ἰατά. Καὶ γὰρ ἄκη, τὰ ἰάματα.

[7] Ἀκήρατος) [8] ἀδιάφθορος.

Ἀκὶς) ὅτως ὀνομάζεται τὸ [9] σίδηρον τῦ βέλυς.

[10] Ἀκόνην) ἐν τοῖς [11] προσκειμένοις τῷ Περὶ διαίτης ὅτως ὠνόμασε τὴν θυῖαν. Ὡσαύτως δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ [12] φυτῶν ὀγδόῳ.

[l] Ἄκυσα) [13] πεπληρωμένη.

[14] Ἀκράλεα) ἄκρεα.

Ἀκρέσπερον) ἄκρας ἑσπέρας, τυτέςι, πρώτης καὶ ἀρχομένης.

Ἄκρητον) τὸ ἄκρατον. [15] Οὕτως γὰρ ὀνομάζεται πᾶν τὸ [16] ἀμιγὲς ἑτέρυ, καὶ τὴν [17] αὐτῦ φύσιν [18] διασωζόμενον εἰλικρινῆ.

[19] Ἀκρητοχόλυς) τὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολήν.

[20] Ἀκρητόχολον) ὅτως [21] ὀνομάζει ὅνπερ καὶ ἀκρόχολον.

Ἀκρι-

[1] ἐμποιῦντος MS. St. ἐμπνῦντος MS. D. Chart. ἐμποιῦντος, sic ed. Ald. et pro ἐςι, ἐςιν. [2] MS. D. et cod. Mosq. omittunt part. ὁ. [3] Θράκι MS. D. [4] αἰνιοτικὸν MS. D. Chart. αἰνιόπικον) αἰνιςηκὸν. Ed. Ald. αἰνιάτης ἀπὸ αἴνυ τῆς etc. et pro αἰνειότικον leg. αἰνιόκον. [5] Ald. αἰόλασθαι. [6] ὅπερ cod. Mosq. [7] ἀκηήρατος MS. D. [8] MS. D. hic inserit art. ὁ conf. cod. Mosq. et Aldus. [9] σιδήριον MS. D. [10] ἀκόνη MS. D. Ald. ἀκόην, et Corn. ἀκόην ἐν τοῖς προσκειμένοις ἐν τῷ Π. vel ἀκόνη ἡ θεία legendum, — ergo ἀκόνην.

i. Vide quae hac de voce monuit Heringa ad Erotian. p. 51. not. h.

k. Legitur etiam Αἰνιτικὸν pro Αἰνιοπικόν. ST.

l. Non

Αἱμοκέρχνα) in ſanguinis effuſione aſperitatem inducentia, hoc autem eſt morſus quidam ſubaſper irritans in aſpera arteria.

Αἰνείατης) ab Aenea ciuitate Thraciae, quem eumdem, et αἰνεειοτικὸν aliquando vocat.

Αἰόλαϑαι) quaſi vagari, et errare.

Αἰὼν) vita.

Ἀκαλήφη) quae quidem, et vrtica.

Ἀκεστὰ) curabilia, nam ἄκη medicamenta ſunt.

Ἀκήρατος) incorruptibilis.

Ἀκὶς) ſic nominatur ferrum ſagittae.

Ἀκόνην) in adiunctis libro de ratione victus, ſic nominauit mortarium, ſimiliterque Theophraſtus in libro de ſtirpibus octauo.

Ἄκουσα) repleta.

Ἀκράλεα) filia femina, Minerua, Venus.

Ἀκρέσπερον) ſumma veſpera, hoc eſt prima, et incipiente.

Ἄκρητον) impermiſtum. Sic enim nominatur omne, quod cum altero miſtum non eſt, et puram ſuam ſeruat naturam.

Ἀκρητοχόλους) puram contrahentes bilem.

Ἀκρητόχολον) ſic nominat eum, quem et ἀκρόχολον, hoc eſt, qui purat, congregat bilem.

 Ἀκρι-

11 *προκειμένοις MS. D. et ſic cod. Moſq. qui omittit v. τῷ.* 12 *Φυτοῦ cod. Moſq.* 13 *πεπληρωμέναν cod. Moſq.* 14 *ἀκράκλεα MS. D. ἀκραλεία Chart. ἄκρεα qu.* 15 *οὕτω MS. D. et cod. Moſq.* 16 *Ald. τὸ αἰμίγε, et poſt εἰλικρ. add. immediate τοὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολὴν. Def. igitur ἀκρητόχολους, praeſente explicatione. πᾶν τὸ ἀμίγε ἑτέρου.* 17 *αὐτὴν MS. D.* 18 *διασωζομένην MS. D. et cod. Moſq.* 19 *Deficit haec vox in MS. D. in cod. Moſq. quoque deeſt, praeſente tamen explicatione. ἄκρητους Corn.* 20 *Deficit haec gloſſa in MS. D. et cod. Moſq. ἀκρητόχιλος in MS. D. ſupraſcr. o.* 21 *Ald. add. δὲ.*

1. Non caret ſuſpicione tem ἀκραλέα. ε.. mendi hoc ἄκουσα. Scribe au.

[1] Ἄκριτον πάγος) τὸ [2] οἷον ἀδιάκριτον. [3] Εἴρηται δὲ ἐν τῷ Περὶ [4] ἑβδομάδος ἐπὶ τοῦ μετὰ τὸν κόσμον ἤτοι ἀπείρου, ἢ οἷον [5] ἀδιατυπώτου κενοῦ.

[m] [6] Ἀκρόπλοα) [7] τὰ ἐπιπολαίως [8] οἷον ἐπ' [n] ἄκρου ἐμπλέοντα. Οὕτως δὲ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι.

[o] [9] Ἀκροαπὶς γλῶσσα) οὕτως εἴρηται ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν ἐπιδημιῶν, ἡ οἷον [10] ἄκρα ἑαυτῆς [11] μὴ διατυποῦσα, τουτέστιν, ἡ [12] ἀδιάρθρωτος ὑπὸ [13] δυσκινησίας.

[p] [14] Ἀκρόσαπὲς) [15] τὸ [pp] ἐπιπολῆς [16] μεταβεβληκός.

Ἀκρόψιλον) τὸ ἐπὶ τοῦ ἄκρου ψιλὸν, [17] τουτέστι, γυμνόν.

Ἀλαία) Φθίσις οὕτως ὠνόμασται ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον, ἡ οἷον τυφλὴ καὶ [q] ἀόρατος.

Ἀλά-

[1] ἄκριτος πάγος ὁ οἷον ἀδιάκοτος MS. St. [2] ἄκρητον MS. D. ἀδιάκριτος MS. D. ὅ οἷον ἀδίκριτος. Εἴρηται δὲ ὡς ἐν cod. Mosq. τὸ etiam Corn. et pro μετὰ, κατὰ lit. [3] εἴρητε MS. D. [4] ἰβδομάδων MS. St. vt legitur infra ad voc. αὐτόδρομον. ἑβδομάδιον MS. D. [5] Ald. ἀδιατυπτὸν κενοῦ. [6] Chart. ἀκρόλοα ἐπιπολῆς. Ald. τὰ ἐπιπολὺ, τὰ οἷον ἐπ. etc. Corn. retinet ἐπιπολαίως. [7] ἐπιπολῆς MS. St. ἐπὶ πολῆς MS. D. diuisim. τὰ ἐπιπολῆς τὸ οἷον cod. Mosq. [8] τὰ οἷον ἐπ'. MS. D.

m. Respicitur ad locum in praed. L. II. p. 95. E. Τοῖσι δὲ γέρουσι τῶν μὲν τοιουτοτρόπων φυμάτων, οὐδὲν ἐπιγίνεται. Οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται. Cancros in binas diuidit classes, κρυπτοὺς scilicet, quod eadem hac pagina explicatur, per ὑποβρυχίους, altius demersos et ἀκροπάθους, qui igitur cum prioribus opponantur, sunt cancri exteriora magis obtinentes. Sed suspecti admodum sunt cancri illi ἀκρόπαθοι, illa enim vox graeca vix videtur, nec vsquam quantum scio occurrit, nisi semel adhuc L. de superfoet. p. 263. 49. sed qui locus nec ipse citra vitii suspicionem est, quum ibi MSS. legant ἀκρόπλοος: atque id omnino tam hic quam illic reponendum. Lege itaque: οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι γίνονται. Ita legit procul dubio Galenus in Exeg. ἀκρ. etc. Duplicem ibi, vt vides, locum notat, in quorum altero legitur ἀκρόπλοα, in altero vero ἀκρόπλοοι. Priorem iam indicavit

ᾌκριτον πάγος) velut immenſum ſpatium. Dictum autem eſt in libro de hebdomade de eo, quod eſt extra mundum, vel infinito, vel inani, quod cogitatione informari non poteſt.

Ἀκρόπλοα) ſuperne et tamquam in ſummo nauigantia, ſic et ἀκρόπλοοι, in ſummo nauigantes.

Ἀκροαπίς) lingua ſic dicta eſt in ſeptimo de morbis popularibus, tamquam ſua ipſius extrema non informans, hoc eſt, inarticulata propter motus difficultatem.

Ἀκροσαπές) in ſuperficie mutatum.

Ἀκρόψιλον) in ſummo glabrum, hoc eſt, nudum.

Ἀλαία φθίσις) incomprehenſibilis * corruptio. Sic nominata eſt in libro de locis in homine, tamquam caeca et inuiſibilis.

* tabes.

[9] *Chart. ἄκροπις, in quibuſd. ἀκρατής, ἀκραπὶς. Corn. retinet ἀκραπίς.* [10] *ἄκρεα MS. D. et cod. Moſq.* [11] *coni. μὴ ignorat MS. D. et cod. Moſq. μὴ διατυπῶσα Corn.* [12] *ἀδιόρθοτος cod. Moſq.* [13] *δισκινησίης MS. D.* [14] *Chart. ἀκροσαπὲς ἐπιπολῆς. Ald. τὸ ἐπιπολὺ μεταβεβηκός.* [15] *τὸ ἐπὶ βραχὺ MS. D. et cod. Moſq. et Corn.* [16] *μεταβληκὸς cod. Moſq.* [17] *Ald. τετέσιν.*

vit Foeſius in oeconomia, exſtat nempe L. I. de morb. p. 351. 38. poſterior non diuerſus eſt ab eo, quem hic tractamus. Fraudi vero fuit librariis ſimilis plane litterarum ductus in ΑΚΡΟΠΛΟΟΣ et ΑΚΡΟΠΑΘΟΣ. HER.

n. ἐμπλέοντα, quam dictionem alii vertunt, natantia, vel fluitantia. I.

o. In vulgg. editt. Hippocratis legitur ἄκροπις, epidem. L. VII. γλῶσσα ξηρὴ, ἄκροπις, τρηχύτης ἐπήνθει. In quibuſdam huius ἐξηγήσεως exemplaribus ſcriptum inueni ἀκραπὶς ſine ο, item ἄκρεα pro ἄκρα. ST.

p. Apud Hippocratem habes ἐν τῷ περὶ τροφῆς. Pro ἐπιπολῆς autem legitur in quibuſdam huius ἐξηγήσεως exemplaribus ἐπὶ βραχύ. ST.

pp. ἐπιπολῆς eſt in aliquibus codd. vt vertit interpres, in aliis ἐπὶ βραχὺ, id eſt, parum. I.

q. Poſt hanc gloſſam ſequitur αὔτως ματαίως, quae in editis legitur paulo inferius. HER.

Ἀλάπτης) ὁ [1] ἐξ Ἀλάπτων. Χωρίον δέ ἐστι τῆς [2] Θράκης τὰ Ἀλαπτά.

Ἀλάστορες) αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ [3] ἄλαστα [4] ἐργασάμενοι, καὶ οἱ [5] τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες.

Ἀλγήματα) πολλάκις καὶ κατ᾽ αὐτοῦ τοῦ νοσήματος [6] ἐπιφέρει τοὔνομα. Καὶ τὸ ἀλγεῖν ὁμοίως, ἀντὶ τοῦ νοσεῖν τι καὶ πάσχειν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ.

r [7] Ἀλεάζειν) θερμαίνειν.

r [8] Ἅλιον ὕδωρ) τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὄμβρου ἀθρόου.

[9] Ἀλεῖον) τὸ ἠθροισμένον, ἀθρόον.

[10] Ἀλεξητήρια) βοηθήματα. Καὶ γὰρ [11] Ἀλέξασθαι, βοηθεῖν ἐστιν.

Ἀλέουσιν) ἀθροίζουσι.

[12] Ἄλειφα) ἔλαιον, ἢ στέαρ.

Ἀλέως) ἀθρόως.

Ἀλεότητα) ἄθροισιν.

[13] Ἀληθέωσι) πλανηθῶσιν. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄλην.

[14] Ἀλθεῖν) [15] ὑγιάζειν.

[16] Ἄλθεξις) ἡ ἴασις.

[17] Ἀλθήσκειν) ὑγιάζειν.

Ἄλκαρ) βοήθημα.

Ἀλλογνοῶν) ὁ παραφρονῶν, ὁ οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. [18] Οὕτω δὲ καὶ τὸ [19] Ἀλλοφρονήσας εἴρηται πρὸς αὐτοῦ.

rr [20] Ἀλλοιοτροπεῖται) τρέπεται ποικίλως.

Ἀλλό-

[1] ἐλάπτων MS. D. ἐξ ἀλάπτων Corn. diuisim. [2] Θράκις MS. D. [3] ἀλιτήρια Corn. Ald. ἀλάστειας. [4] Post ἐργασάμενοι quaedam addunt παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ᾽ οἷς ἐστιν ἀλαστῆσαι καὶ στενάξαι. [5] τιμοροὶ MS. D. [6] ἐπιφέρειν Foes. [7] ἀλαιάζειν Ald. [8] Ἅλιον τὸ ἠθρ. MS. St. alii τὸ omittunt. [9] Ἀλεῖον, haec glossa in editis ante duas praecedentes ponitur. ἀλάϊον MS. D. cod Mosq. et Ald. [10] ἀλλεξητήρια MS. D.

r. Post ἀλεάζειν θερμαίνειν legitur in quodam veteri codice, ἅλες τὸ ἁλμυρὸν φλέγμα παρ᾽ Ἱπποκράτει ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ. ST.

rr. A-

Ἀλάπτης) qui eſt ex Alaptis. Alapta enim oppidum eſt Thraciae.

Ἀλάςορες) et ipſi homines, qui talia perpetrant, ob quae cruciari mereantur, et vindices Dei, qui eos perſequuntur.

Ἀλγήματα) (aegrotationes, nam) ſaepe et de ipſa aegrotatione nomen inducit, et τὸ ἀλγεῖν ſimiliter pro aegrotare, et aliquid pati, et alia ab ipſo.

Ἁλεάζειν) calefacere.

Ἀλίον ὕδωρ) aqua conferto imbre congregata.

Ἀλίον) congregatum, confertum.

Ἀλεξητήρια) remedia, et auxilia, quae malis arcendis adhibentur, nam et ἀλέξαϑαι auxiliari eſt.

Ἀλέουσιν) congregant.

Ἄλειφα) oleum, vel adeps.

Ἀλέως) collectim.

Ἀλεότητα) congregationem.

Ἀληθέωσιν) decipiant, imponant. Dictum eſt autem, et in errore.

Ἀλθεῖν) curare, ſanare.

Ἄλθεξις) curatio, ſanatio.

Ἀλθίσκειν) curare, ſanare.

Ἄλκαρ) remedium, auxilium.

Ἀλλογνοῶν) deſipiens, et tamquam alia percipiens, quam quae ſunt, ſic et ἀλλοφρονήσας dictum eſt ab ipſo, de eo, qui mente alienata eſt.

Ἀλλοιοτροπεῖται) vertitur varie.

[11] τὸ Ἀλέξαϑαι *MS. D.* [12] Ἄλεφα *MS. D. Haec gloſſa poſt* ἀλέϊον *ſequitur in MS. D.* [13] ἀληςεύουσι *MS. D.* ἀληϑέωσι *quidam.* ἀλητέωσι *Foeſ.* [14] ἀλθαίνειν *MS. D. St. et Aldus.* [15] ὑγιάγειν *MS. D.* [16] Ἄλεξις *MS. D.* [17] Ἀλθίσκειν *MS. D. et vulgg. Sed haec lectio monente Foeſio praeferenda.* [18] οὕτω δὲ *omiſſo* καὶ *MS. D.* ἔτ' ἄλλο *Chart.* [19] ἀλλοφρονήσας *MS. D.* ἀλλοφρόνησεν *MS. St.* [20] ἀλλοιοτροπεῖ *MS. St. MS. D. et cod. Moſq. conſ. Chart. qui et* ἀλλοιοτροπέει. *Aldus* ἀλλοιοτροπῇ. *Corn. tuetur* ἀλλοιοτροπεῖται.

Ἀλλόκοτον) ἀσαφὲς καὶ ἄγνωστον.

[1] Ἀλλοφάσσοντες) παραπαίοντες, [2] παραφρονοῦντες.

[3] Ἀλαὸς) ὁ τυφλός.

Ἁλυκὸν) ἁλμυρόν.

[4] Ἀλύζει) ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται. Οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύζει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος εἴρηται.

Ἀλυσμὸν) ὅπερ καὶ [s] [5] ἄλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν, ὁ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι. Καὶ ἡ [6] ἀλυχὴ δὲ ταυτὸν τοῦτο.

Ἄλφιτα) οὐ μόνον τὰ ἀπὸ τῶν κριθῶν οὕτως καλεῖται. [7] Ἔν τε γὰρ τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄλφιτα πύρινα εἴρηται. Ἔν τε τῷ Περὶ νούσων δευτέρῳ τῷ μείζονι, καὶ φακῶν, καὶ ὀρόβων [ff] [8] πεφρυγμένων. Ἄλφιτα [9] τοίνυν παντὸς ἀληλεσμένου καρποῦ τὸ σύμμετρον τῷ μεγέθει [10] θραῦμα ὀνομάζεται. Τὰ μὲν γὰρ μείζω, [11] κρίμνα, τὰ δὲ ἐλάττω, ἄλευρα.

[12] Ἄλφιτα προκώνια) τὰ πρὸ τῆς τοῦ κώνου στάσεως, τουτέστι, [13] τὰ ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἁπαλῶν κριθῶν. Κῶνος γάρ τις ἐν ταῖς [t] [14] ἅλασιν ἔτι καὶ νῦν ἵσταται, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐπόμβροις χώραις ξύλον ὀρθὸν, [15] ἐφ᾽ ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς.

Ἀμαλδύνεται) [16] αὐτῷ σύνηθες, τὸ οἷον [u] ἀφανίζεται,

[1] ἀλλοφράσοντες MS. D. [2] Post hoc verbum sequitur in MS. D. αὔτως, οὕτως ὁμοίως, et sic cod. Mosq. [3] ἀλαὸς — ἀλαοὶ, τυφλοὶ ὅτι καὶ ἀλαὸς ὁ τυφλὸς MS. D. Sequitur deinceps ἀκρητόχολον etc. quae supra desiderabantur; et sic cod. Mosq. [4] ἀλύζειν MS. D. ἀλύζει, ἀπορεῖ, ἀλύκτει, ἀσᾶται, ἀπορεῖ MS. D. et cod. Mosq. ἀλυκτὶ, ὡσαύτως ἀπορεῖται, ῥιπτ. Ald. ἀλύζει Corn. [5] ἀλύνασιν τιν MS. D. cod. Mosq. et Ald. ἄλυσιν Corn. [6] ἀλυχὸς ταῦτον τοῦτο Ald.

rr. Apud Hippocratem legitur ἀλλοιοτροπεῖ, nisi quod sine contractione ἀλλοιοτροπέει in libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, Εὐθὺς οὖν τὸ σῶμα ἀλλοιοτροπέει, καὶ γίνεται ὠχρόν. ST. Hesychius exponit μεταθεῖναι.

s. Legendum puto, ἄλυσιν τινὲς, καὶ ἀπορίαν, οἱ δὲ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι. ST.

ff. In

Ἀλλόκοτον) obſcurum et incognitum.

Ἀλλοφάσσοντες) deſipientes, inſanientes.

Ἀλαοί) coeci, quod et ἀλαός coecus eſt.

Ἀλυκόν) ſalſum.

Ἀλύζει) fluctuat, iactatur: ſic et ἀλύζει in futuro dictum eſt.

Ἀλυσμόν) quod et fluctuationem quamdam, et haeſitationem, quin et agitationem vocant, et ἄλυξις hoc idem.

Ἄλφιτα) non ſolum ex hordeo farinae ſic vocantur; nam in primo de morbis mulierum ἄλφιτα πυρινά, hoc eſt, farinae triticeae dictum eſt: in ſecundo autem de morbis maiore, et lentium, et eruorum ſiccatorum. Omnis igitur moliti grani mediocri magnitudine fragmentum ἄλφιτα appellant, nam maiora fragmenta, κρήμνα, hoc eſt, craſſiores farinae, minora autem ἀλεύρα, hoc eſt, tenuiores farinae nominantur.

Ἄλφιτα προκώνια) quae ante coni ſiue metae conſtructionem fiunt, hoc eſt, ex recentibus et teneris hordeis: conus enim quidam in areis nunc erigitur, et maxime in pluuioſis regionibus, lignum rectum, circa quod componuntur fructus in coni, vel metae formam.

Ἀμαλδύνεται) ipſi vſitatum eſt, quaſi offuſcatur, et

 quaſi

[7] *ἐν τῷ MS. D.* [8] *πεφριγμένα MS. D. et Chart.* [9] *μὴ ὅτι ἓν παντὸς MS. D. et Chart.* [10] *θραῦσμα ὅτως MS. D. et cod. Moſq. ὅτως quoque inſerit Chart. ſed Corn. delet.* [11] *κρίμνα MS. D. et vulgg. et Corn. κρέμνα quaedam.* [12] *ἄλφιτον προκώνιον MS. D. προκώνȣ Ald. ſed Corn. προκώνια retinet.* [13] *τὰς ἐκ τῶν MS. D.* [14] *ἅλωσιν MS. D. et ſic Aldus. ἐκ τοῖς ἅλ. Chart. ἐν τοῖς MS. D. et cod. Moſq.* [15] *ἐφ' ὧν MS. D.* [16] *τῷ τότε συνηθ. MS. D. et cod. Moſq.*

ff. In MS. πεφρυγμένα ἄλφιτα, μὴ ὅτι ἓν παντὸς, etc. Ibidem additum eſt ὅτως ante ὀνομάζεται. ST.

t. In MS. τοῖς ἅλωσιν. Forte melius ταῖς ἅλωσιν. ST.

cui adſtipulatur fidus ille comes Charterius.

tt. Heſychius non ſolum explicat hanc vocem per ἀφανίζειν, ſed etiam per μαραίνειν tabeſacere.

ται, καὶ τὸ οἷον [1] ἀμαυρῦται. Καθάπερ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, [2] ὄμματα ἀμαλδύνεται.

[u] Ἀμαλῶς) τό, τε [3] ἁπαλῶς, ὅπερ ἴσον δύναται τῷ μετρίως, ὡς [4] ἐν τῷ Περὶ [5] ἐμπύων, Τῦτο δὲ ἀμαλῶς [6] ἐπαλλέῦσι· Καὶ τὸ ῥαδίως, ὥσπερ ἐν [7] τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι, [8] καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ὐχ [9] ἀμαλῶς ὁρᾷ. Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μείζονι, καὶ τὰ σιτία ὐχ ἀμαλῶς προσίεται.

[x] [10] Ἀμαμηλίδας) εἶδός τι μεσπίλυ πλεῖστον ἐν Ἰταλίᾳ [11] γινόμενον, ὡς καὶ Διοσκυρίδης λέγει. [12] Τινὲς δὲ τὰς ἐπιμηλίδας [13] φασὶν εἶναι μῆλα [14] σμικρὰ ἄγρια.

[15] Ἄμβη) ὀφρυώδης ἐπανάστασις.

[y] [16] Ἀμβλυωσμὸς) ἤτοι ἔκτρωσις, παρὰ τὸ [17] ἀμβλίσκειν. [18] Ἀλλαχῦ δὲ καὶ ἀμβλυωπία, ὡς ἐν τῷ μείζονι [19] Προῤῥητικῷ.

[z] [20] Ἀμβλυωπώτερα) τὰ ἀμβλύτερον [21] ὁρώμενα, τυτέστιν, ἀμυδρότερον.

[a] [22] Ἀμίρων) [23] ἀφαιρῶν καὶ λαμβάνων.

Ἀμε-

[1] καὶ ἀμαυρῦται MS. D. om. τὸ οἷον, et cod. Mosq. [2] ὄμματα lego ἔμβρυα 101. 2. 8. Corn. [3] ἁπλῶς MS. D. et cod. Mosq. [4] ἐν τῶν περὶ MS. D. [5] forte ἐνυπνύων Corn. [6] ἐπαλέῦσι MS. D. ὁμαλῶς MS. D. Aldus et vulgg. ἀμαλῶς Corn. vide ἀλέῦσι, vel lege ἐπαλείφῦσι Corn. [7] τ. πρώτῳ τῷ cod. Mosq. [8] καὶ πᾶσιν ὀφθαλμοῖσιν ὐχ. MS. D. καὶ πᾶσι τὰ ὐχ cod. Mosq. [9] ὁμαλῶς vulgg. sed Corn. cum Steph. vbique facit. [10] ἀμαμηλίδες MS. D. ἀμαμῖλιδες Aldus. [11] γιγνόμενον MS. D. et cod. Mosq.

u. Apud Hippocratem non ἀμαλῶς sed ὁμαλῶς habemus: sed non dubito, quin ex hoc loco reponendum ibi sit ὁμαλῶς. Viciſſim autem inde ſumendum eſt ὁρᾷ, quod in locum τῦ ὅρα ſubſtituatur. ST. Iunta verſus finem ad marginem habet ἀμολῶς. Lectio vero τῦτο δὲ ἀμ. Foeſio ſuſpecta videtur, qui ita legi iubet: τῦτο δὲ ἀμαλῶς ἐπαινέῦσι, hoc eſt, hoc autem molliter laudant, quod eſt, moderate aut frigide. Heſychii explicatio cum Gal. conuenit, μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς.

x. Dioſcor. L. I. c. 181. ἐπιμηλὶς et σιτάνιον vocatur. Heſy-

quaſi obſcuratur, vt in ſecundo de morbis mulierum, oculi offuſcantur.

Ἀμαλῶς) et molliter, quod idem valet, quod non valde, vt in libro de purulentis. Hoc autem molliter vitant: Et facile, vt in primo de morbis maiore: Et oculis non facile videt; et in ſecundo maiore: Et cibos non facile recipit.

Ἀμαμηλίδας) genus quoddam meſpili, plurimum in Italia naſcens, vt Dioſcorides ait, quidam autem Ἐπιμηλίδας aiunt eſſe poma parua ſylueſtria.

Ἄμβη) altior eminentia.

Ἀμβλυωσμός) ſcilicet abortio, ab eo, quod eſt, abortire, ſed et Ἀμβλυωπία, hebetudo viſus, vt maiori de praedictione.

Ἀμβλυοπώτερα) obtuſius videntia, id eſt, obſcurius.

Ἀμέρων) auferens, et accipiens.

Ἀμε-

12 *τινὲς διὰ MS. D. et cod. Moſq. ſed δὲ Corn.* 13 *ἅς δεῖ MS. D. δεῖ εἶναι cod. Moſq.* 14 *μικρὰ MS. D.* 15 *ἄμμη Aldus et vulgg. ἄμβη Corn.* 16 *ἀμβλυωγμὸς MS. D. et Aldus.* 17 *ἀμβλύσκειν MS. D. ἀμβλώσκειν cod. Moſq.* 18 *ἀλλὰ MS. D. ἀλλὰ καὶ ἡ ἀ. cod. Moſq. et MS. D.* 19 *προείρηται MS. D. et cod. Moſq. ſed Corn. placet προῤῥητικῷ.* 20 *ἀμβλυοπώτερας MS. D. et cod. Moſq.* 21 *δρώμενα MS. D.* 22 *ἀμέρων Iunta. ἀμήρων MS. D. et cod. Moſq.* 23 *ἀμφαιρῶν MS. D.*

Heſychius vocat *ἀπίου γένος, ἢ μῆλου, ἢ μεσπίλου.*

y. In MS. *ἀμβλυωγμὸς*, et ita legitur etiam apud Hippocr. in progn. et prorrh. I. At in 2. legitur et *ἀμβλυωσμοῦ*. ST. Procul dubio *ἀμβλώσκειν* vera eſt lectio, et tunc *ἀμβλωσμὸς* pro *ἀμβλυωσμὸς*, et *ἀμβλώσσω* pro *ἀμβλυώσσω*, et *ἄμβλωμα* et *ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν ἀντὶ τοῦ ἀμβλυωσμοῦ* ex Foeſii coniectura legendum, ferri quoque poteſt *ἀμβλύσκειν*, quod Heſychius explicat *ἐκτιτρώσκειν*.

z. Scribe *ἀμβλυωπότερα* Hippocr. *περὶ ἱερῆς νούσου, Τὸν δὲ ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα πολὺ ἀμβλυωπότερα καθίστησι τῆς φύσεως.* ST. Foeſ. mauult *τὰ ἀμβλύτερα* et *ἀμυδρότερα.*

a. MS. *ἀμήρων*. Sed ſcribendum cenſeo *ἀμείρων*. Nam Heſy-

[b] Ἀμενηνὸν) ἀσθενές.

[c] Ἀμῆ) κατά τινα τρόπον, [1] ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

[2] Ἀμήνας) ἐκπιάξας, ἀμύξας.

[d] Ἀμοίη) οὕτως ἐν [e] τῷ κατ' ἰητρεῖον [f] Διοσκουρίδης γράφει, ἀμοίη [3] ὅτι [g] [4] πιέζει [5] παραλλάξαν, ἐκκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται, οἱ δὲ ἄλλοι γράφουσιν, ἀλλοίη· φησὶ δὲ Διοσκουρίδης τὸ ἀμοίη, μέτρια εἶναι, μαρτυρίον δὲ οὐδὲν παρατίθεται.

[6] Ἀμυστὶ) ἀθρόως, ἄνευ τοῦ μῦσαι τοῖς χείλεσι.

[7] Ἀμφιβραγχίων) τῶν περὶ τὰ παρίσθμια καλουμένων χωρίων.

[h] [8] Ἀμφίδεον) [9] τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ [10] σικύας [11] χείλεσιν ἔοικε κατὰ μεταφορὰν [12] ἀπὸ τῶν γυναικείων [13] ψελλίων [14] ὠνομασμένον, ἃ καὶ αὐτὰ [15] ἀμφίδεα καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ περιλαμβάνειν ἐν κύκλῳ καὶ οἷον [16] ἀμφιδεῖν.

Ἀμφι-

[1] οὔ τινος MS. D. [2] ἀμήνας supra legitur MS. D. in cod. Mosq. hic deest. [3] ὅ τῇ MS. D. [4] πύξει MS. D. [5] παραλάξαν MS D. [6] ἀμυσὶ MS. D. ἀμαστὶ Aldus et quaedam, vel ἀμυθὶ ego, ἀμυστὶ Corn. [7] ἀμφιβραχίον MS. D. ἀμφιβραχίων Ald. [8] ἀμφίδιον MS. D. ἀμφίδεμον Aldus et quaedam. Corn. cum Steph. conf.

Hesychius habet ἀμείροντες, στερίσκοντες, ἀφαιρούμενοι, et ἀμείρεσθαι, στερεῖσθαι. A quo compositum est ἀπαμείρειν. Factum est autem ἀμείρειν ex μείρειν, quod est μερίζειν, praefixo α priuatiuo. S T. Apud Nicandr. Theriac. v. 686. Schol. ἄμερσεν per ἔλαβε explicat.

b. Foes. p. 38. dicit ἀμενηνὰ dictionem esse Homero familiarem, qui dicit Odyss. κ'. et λ. ἀμενηνὰ καρηνὰ viribus exhausta capita et euanida.

c. Foesius mauult ἀμῇ, vt sit idem quod ἀμῶς et ἀμοῖ.

d. Foes. p. 39. ex Hippocr. ita emendat, ἀμοίῃ τῇ πιέξει παράλλαξαντα.

e. De iis, quae in medicatrina fiunt. I.

f. Codices quidem omnes graeci, quos viderim, habent Dioscorides. Galenus tamen in prooemio libri de iis, quae in medicatrina fiunt, citat librum Dioclis de iis, quae in medicatrina fiunt. I.

g. MS.

᾿Αμενηνόν) inualidum.

[9]Ἄμη) quodam modo, ex aliqua parte, mediocriter.

᾿Αμήνας) qui elisit, et laniauit.

᾿Αμοίη) sic in libro de iis, quae ad chirurgiam pertinent, Dioscorides scribit: Mediocri pressu vicissim declinent ad augmentum, et reformationem carnium faciant. Ceteri autem scribunt ἀλλοίη. Ait autem Dioscorides ἀμοίη, mediocria esse, sed testimonium nullum apponit.

᾿Αμυστὶ) totum simul, sine clausione labrorum.

᾿Αμφιβραγχίων) locorum, quae sic vocantur, circa tonsillas.

᾿Αμφίδεον) oris vuluae rotunda extremitas, quae labris cucurbitulae similis est, per metaphoram a mulierum armillis nominata, quae et ipsae ἀμφίδεα vocantur ab eo, quod est comprehendere circulariter, et tamquam circumligare.

᾿Αμφι-

[9] τὸ τοῦ στόμου MS. D. et cod. Mosq. et MS. St. [10] σικύας MS. D. [11] χείλη MS. D. χείλει cod. Mosq. [12] τὴν ἀπὸ τῶν MS. D. τῶν ἀπὸ τῶν cod. Mosq. sed τὴν Corn. delet. [13] ψελίων MS. D. et cod. Mosq. [14] ὠνομιμένων MS. D. [15] ἀμφίδια MS. D. et Aldus. [16] ἀμφίδεσμοι MS. D.

g. MS. πιέξεις. Sed vtrumque deprauatum est, vt patet ex loco Hippocratis, ex quo emendare quaedam hic depravata, et vicissim hinc quorumdam in eo peruerse scriptorum emendationem petere licebit. Ita igitur vulgatae editt. libri, quem citat Galenus, habent, Τὰ δὲ μινυθήματα πολὺ προσλαμβάνοντα τοῦ ὑγιέος ἐπιδεῖν, ὡς ἂν ἐξ ἐπιδρομῆς τὰ συντακέντα πλέονα ἢ αὐτόματα ἐμινύθη, ἢ ἄλλη, ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει παραλλάξαντα ἐκκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται. Vbi inter cetera vide quodammodo ἀμοίῃ vel potius ἀλλοίῃ τῇ ἐπιδέσει, (nam ita legit Galenus in com. in eum locum,) deprauatum sit in ἄλλη ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει. Vicissim autem vt pro τῇ ἐπιδέσει hic corrupte scriptum sit ὅτι πιέξει. Est autem difficillimus hic locus Hippocratis, et in quo explicando se torsit Galenus, licet non ita tunc deprauato. ST.

h. Rufus Ephes. περὶ τῶν ἀνθρ. μόριων ἀμφίδων dici Hip-

Ἀμφιδέξιος) ἡ οἷον ἀμφοτέρωθεν δεξιὰ, τουτέστιν, ἡ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς δεξιᾷ χρωμένη. Τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Περιδέξιος. [1] Οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἔλεγεν, Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω. Τινὲς δὲ ἀμφιδέξιον ἀκούουσιν, οὐ καλῶς, τὴν [2] ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι τῆς μήτρας κυουμένην.

[i] Ἀμφιμήτριον σημεῖον) οὕτως ὠνόμακεν [3] ἐν τῷ β'. τῶν ἐπιδημιῶν τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων.

[4] Ἀμῶς) κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

[5] Ἀναγνῶναι) μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι.

Ἀνάκαρ) εἰς τὸ ἄνω μέρος, ὥσπερ [k] [6] Ἐπίκαρ, ἐς τὸ κάτω, ἐξ [7] ὀρέων.

[l] [8] Ἀνακικίουσιν) ἀναπηδῶσιν.

[m] Ἀνακῶς) φυλακτικῶς.

[9] Ἀνακωχὴ) ἀνωχὴ, ἀναβάσαξις.

[n] [10] Ἀναλδὲς) ἄτροφον, ἀναυξές.

Ἀνάλμυροι) ἄναλοι ἢ οὐχ ἁλμυροί. Διοσκουρίδης [11] οὕτως, διαιροῦντες δὲ ἀναγινώσκουσιν οἱ πολλοί.

[12] Ἄναλτον) τό, τε χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ [13] ἁλμυρόν.

Ἀνα-

[1] οὔτω MS. D. [2] ἐν τὸς MS. D. [3] ἐν τῷ ς' MS. D. ἐν τῷ ἕκτῳ cod. Mosq. absque numeri nota. [4] ἀμὼς MS. D. et Aldus. [5] ἀναγνῶσαι MS. D.

Hippocrati scribit τραχήλου τὸ στόμα καὶ πρῶτον πόρον, vteri colli osculum et primum meatum, sic autem dici ἀπὸ τῶν κυκλοτέρων σιδηρίων τῶν πρὸς τοῖς ἀράτροις a rotundi ferri similitudine, quo praefiguntur aratra.

i. Hesychius non addit σημεῖον, sed potius simpliciter ἀμφιμήτριον, et explicat, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν. Sed omissum hic esse σημεῖον puto. S T. Apud Hippocr. est ἀμφίδμητον, sed hanc lectionem falsam esse docuit Foes. p. 43. ex Hesychio, qui scribit: ἀμφιμήτριον, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν, Ἱπποκράτης.

k. Hesych. ἐπὶ κὰρ explicat εἰς κεφαλὴν in praeceps ad Homeri Il. π'. v. 392. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. Quo respexisse Galenus Foesio videtur, quum

Ἀμφιδέξιος) tamquam vtrimque dextra: hoc eſt, vtriſque manibus, vt dextra vtens: talis enim eſt et apud poetam ambidexter, ſic Hipponax dicebat: ambidexter etiam ſum et non pecco. Quidam ἀμφιδέξιον intelligunt, non recte, eam, quae in dextris partibus vuluae * concepit.

Ἀμφιμήτριον σημεῖον) ſic nominauit in ſecundo de morbis popularibus, quod affectionum vuluae ſignificativum eſt.

Ἀμῶς) quodam modo, ex quadam parte, mediocriter, ἄμη, de quo ſupra dictum eſt.

Ἀναγνῶναι) ſententiam mutare, veteribus dediſcendis noua diſcere.

Ἀνάκαρ) in ſuperiorem partem, vt ἐπίκαρ, in inferiorem partem ex montibus.

Ἀνακικίουσιν) reſiliunt.

Ἀνακῶς) caute, vel apte ad cuſtodiendum.

Ἀνακοχή) intermiſſio, dilatio.

Ἀναλδὲς) quod non alitur, quod non augetur.

Ἀνάλμυροι) inſulſi, vel non ſalſi, Dioſcorides ſic, Multi diuidentes legunt.

Ἄναλτον) ſine ſalibus, et non ſalſum.

Ἀνα-

* concepta eſt, vide etiam 7. aphor. 43.

6 ἐπίκαρος Aldus. 7 ὀρέων MS. D. addit ἐπὶ ἐπίκαρυ cod. Moſq. ἐπίκαρι et Ald. 8 ἀνακυκίουσιν MS. D. et cod. Moſq. 9 ἀνοχὴ Aldus. 10 ἀναιδὲς MS. D. ἀναλθὲς MS. St. et Ald. 11 αὔτως MS. D. 12 ἄναλτα MS. D. et cod. Moſq. ἄναλτοι Ald. 13 ἀλμυρὰ vulgg.

quum ἐξ ὀρέων addidit, niſi εἰς τὸ κάταντες et decliue indicare voluerit.

l. Heſych. explicat ἀναφίρεται, et Suidas ait ἀνακηκεῖ aut ἀνακηκίει ἀναπηδᾷ, vnde Foeſius coniicit apud Galenum legendum ἀνακηκίουσιν ſatis probabili ratione.

m. Heſych. ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως.

n. MS. ἀναλθὲς, quod et apud Hippocratem inuenio. Vide annot. in Erotian. p. 59. l. x. ST. Heſych. ἀνίατον, ἀνυγίαστον et ἀναίσθητον interpretatur.

o [1] Ἀναπλάζεις) διαπλάζεις.

p Ἀναπρῆσαι) ἀνατρῆσαι, [2] ἐκτρῆσαι.

Ἀνάῤῥινον) [3] τὸν διὰ τῶν ῥινῶν παλίσσυτον ἰόν. Ἔνιοι δὲ q διαιροῦσιν, [4] ἀνὰ ῥινὸν εἶναι, ἀνὰ τὸ δέρμα.

r Ἄναυδος) διαλέγεσθαι ἀδύνατος, [5] ἄφωνος δὲ, ὁ φωνεῖν μὴ δυνάμενος. Ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἐπιδημιῶν ἐφεξῆς ἀλλήλων ἐπὶ [6] Πυθίωνος εἴρηται. Οὕτως ἔχει [7] καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου· Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ [8] λευκώλενος Ἥρη.

[9] Ἀναφέρειν) δηλοῖ ποτὲ [10] καὶ τὸ [11] ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ. Καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ τὰ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε [12] καὶ εἰς τὰς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. Τοῦτο ταυτόν [13] ἐστι τὸ πνεῦμα προσπίπτειν ἐν τῇ ἔξω [14] φορῇ, ἔμπαλιν [15] τῇ διπλῇ εἴσω [16] ἐπανακλήσει.

s [17] Ἀναχαίνεται) ἀναξαίνεται.

[18] Ἀναχελύνεται) ἀναξηραίνεται.

Ἀνδρογένειαν) τὴν κατὰ ἄνδρας διαδοχὴν τοῦ γένους. Ἡ μέν τοι κατὰ τὰς γυναῖκας διαδοχὴ τοιοῦτον ἕτερον οὐδὲν [19] ὄνομα κέκτηται ὅμοιον.

t [20] Ἀμβήξατο) μετὰ βηχὸς ἀνέπτυσεν.

[21] Ἀνειλήματα) τοὺς στρόφους.

Ἀνειλιθῶσιν) εἰς τὸ ἄνω [22] εἰλιθεῖσαι συστραφῶσιν.

Ἀνει-

[1] ἀναπλάζεις, διαπλάζεις MS. D. et cod. Mosq. et sic Ald. et Corn. et MS. St. [2] ἐκπρῆσαι MS. D. et St. ἐκπρεῖσαι Ald. et vulgg. ἀνατρίσαι Aldus. [3] τὸ διὰ MS. D. et cod. Mosq. [4] ἀνάῤῥινον MS. D. et cod. Mosq. ἀνάῤῥωον Ald. [5] φωνᾶς MS. D. [6] Πυθιώνι MS. D. et cod. Mosq. ἐπὶ Πυθίων Ald. [7] καὶ παρὰ MS. D. ἔθηκας θεὰ Aldus. [8] λευκώμενος MS. D. [9] ἀναφέλειν MS. D. [10] καὶ εἰς Corn. [11] ὑποκλύζειν MS. D.

o. MS. ἀναπλάζεις, διαπλάζεις. Sed suspicor legendum διπλάζεις, aut διπλάξεις prouti praecedens verbum in praesenti aut in futuro scribes. ST. Vide Foes. p. 51.

p. Scil. ab ἀναπεράω per syncopen. Hesych. ἀναπρῆσαι ἀναφυσῆσαι explicat ab ἀναπρήθω.

q. Lego τὸ διά. ST.

r. Vide Foes. p. 54.

s. MS.

Ἀναπλάξεις) illinitiones, inunctiones.

Ἀναπλῆσαι) forare, perforare.

Ἀνάῤῥινον) per nares retro versum iens. Quidam diuidunt ἀνὰ ῥινόν, vt sit per cutem.

Ἄναυδος) qui bene et apte verba facere nequit: ἄφωνος autem, qui omnino vocem emittere non potest. In tertio morborum popularium deinceps, inuicem de Pythione dicta sunt: sic habet et illud apud poetam de equo. Loquentem autem fecerat Dea alba vlnas Iuno.

Ἀναφέρειν) significat interdum, et subsingultire respirantem, vt in primo de morbis minore, et ἀναφέρειν, vt pueri cubantes, flentesque, et in nares retrahentes spiritum: hoc idem est, quum spiritus in aliquid impingens, dum extra fertur, retro duplici reuocatione atque intro recipitur.

Ἀναχαίνεται) suscitatur.

Ἀναχελύνεται) resiccatur.

Ἀνδρογένειαν) per virum successio generis: nam per mulieres successio tale aliud nullum nomen habet simile.

Ἀμβήξατο) cum tussi exspuit.

Ἀνειλύματα) tormina, στρόφοι.

Ἀνειλιθῶσιν) sursum verterint, conuoluerint.

Ἀνει-

[12] καὶ τὰς *MS. D. et cod. Mosq. et Aldus.* [13] ἐςὶ τῷ *MS. D.* [14] φορᾷ *MS. D. et cod. Mosq.* [15] τὸ διπλῶς *MS. D.* τὸ διπλοῦς *cod. Mosq.* τὸ διπλῆ ἔσω ἐπανάκλοσιν *Ald.* [16] ἐπανάκλησις *MS. D. et cod. Mosq.* [17] ἀναχηνῆσαι) ἀναξαινῆσαι *Chart.* [18] ἀναχελίσσεται *MS. D. et cod. Mosq. et* ἀναχελίσκεται *Aldus.* [19] ὄμα κέκται *MS. D.* [20] ἀμκήξατο *vulgg.* ἀνεκήξατο *sic recte interpretor Corn.* [21] ἀρειλήματα *MS. D.* ἀνειλήμματα *Corn.* [22] εἰλιθῶσι *Corn.* ἀνειλιθῶσιν *Ald.*

s. MS. ἀναχηνῆσαι, ἀναξαινῆσαι. Item pro ἀναχελύνεται MS. ἀναχελίσσεται. Legitur etiam ita ἀναχελίσκεται, ἀναξαίνεται. ST. Conuenit cum ἀναχαλᾶσθαι.

t. MS. ἀμβρήξατο. Quae lectio contemnenda non est. quum supra βρῆγμα exponatur τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτυόμενον. ST. Alio loco in vulgg. inserta est haec glossa.

Ἀνειρυθέωσιν) ἀνάσπαθῶσιν.

[1] Ἀνείσας) ἐν ὕψει [2] ἀνωτάτω [3] κρεμάσας. Σύγκειται γὰρ [4] ἐκ τοῦ ἄνω, καὶ [5] τοῦ εἴσας.

Ἀνεμοῦται) [6] ἐμπνευματοῦται.

[u] Ἀνερίκτων) [7] ἀδιασείςων.

Ἀνεςραμμένα) ἀνατεταραγμένα. Εἴρηται δὲ ἐπὶ οὔρων.

[x] [8] Ἄνεως) ἄφωνος, καὶ τὸν νοῦν [9] ἐμπεπληγμένος.

[xx] Ἀνήνιος) ἄλυπος, καὶ ἀβλαβής.

[y] [10] Ἀνηρίκτῳ) μὴ διῃρημένῳ εἰς λεπτὰ, ἀλλ᾽ ἐξ ἄκρων κρίμνων συγκειμένῳ.

Ἄνθεα) οὐ μόνον ταῦτα τὰ εἰς τὰ [z] [11] ςέφανα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πάντα οὕτως ὀνομάζει. Καὶ τὰ σπέρματα δὲ ὡσαύτως ἐνίοτε καλεῖ, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐρυθήματα, ὡς ἐν κωακαῖς [12] προγνώσεσι. Καὶ πτύσματα δὲ ἀνθηρὰ, τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα [13] λέγει ἐν τῷ ϛ' τῶν ἐπιδημιῶν.

[a] [14] Ἀνθίνην οἶνον) ἤτοι τὸν [b] [15] ἀνθοσμίαν ὀνομαζόμενον, ἢ τὸν ἐκ τῶν [16] ἀνήθων ἡδυσμένον. Ὥσπερ καὶ κυκεῶνα ἀνθινὸν ὠνόμασεν ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[c] [17] Ἄνθινον ἔλαιον) τὸ κρίνινον καὶ [18] ἴρινον λέγεται. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Σούσινον καλεῖται.

Ἀνθι-

[1] ἀνείσες MS. D. [2] ἀνωτάτῳ συγκ. cod. Mosq. [3] κρεμάσας abest a MS. D. [4] ἐκ τῆς MS. D. et cod. Mosq. [5] τῆς ἴσας MS. D. et cod. Mosq. τοῦ ἴσας Aldus. [6] ἀναπνευματοῦται MS. St. cod. Mosq. et Chart. ἐκπνευματοῦται MS. D. [7] ἀδιασείςω Ald. [8] ἄνεος MS. D. et Iunta.

u. ἀνερείκτων emendat Foesius, sed forma quoque est ἀνέρεικτος, ἀνέρεικτος, ἀνήρεικτος.

x. ἄνεῳ dicuntur Hesychio ἄφωνοι καὶ ἐκπλήξει ἡσυχὰ voce defecti, qui attoniti stupescunt et quiescunt.

xx. Hesych. ἀνάνιος, ἀβλαβὴς, ἄλυπος, ὑπερήφανος. Suid. ἄνευ ἀνίας καὶ λύπης.

y. Forte scribendum ἀνηρείκτῳ. ST.

z. MS. ςεφάνια, quam lectionem reponendam censeo. Est enim ςέφανος masc. genere, corona: ςεφάνιον neutro genere, corolla. ST. Locum autem

Ἀνειρυσθενῶσιν) euulſi fuerint.

Ἀνείσας) in ſublime maxime ſurſum pendens, compoſitum eſt ex ſurſum, et profectus.

Ἀνεμᾶται) inflatur.

Ἀνερίκτων) inconcuſſorum.

Ἀνεστραμμένα) perturbata, dictum eſt de vrinis.

Ἄνεος) mutus, et mente perculſus.

Ἀνήνιος) carens moleſtia, et illaeſus.

Ἀνηρίκτῳ) non diuiſo in minuta, ſed ex vltimis farinae craſſioribus partibus compoſito.

Ἄνθεα) flores non ſolum hos ad coronas, ſed ad alia omnia ſic nominat: ac ſemina ſimiliter aliquando vocat, vt ſecundo de morbis mulierum: ſed et rubores, vt in coacis praenotionibus, et ſputa ἀνθηρὰ rubra, et ſubcruenta dicit in ſexto de morbis popularibus.

Ἀνθίνην οἶνον) hoc eſt, floruleutum, quod ita nominatur vel ex floribus grato odore praeditum; quemadmodum et κυκεῶνα ἄνθινον, hoc eſt, potionem quamdam floribus conditam nominauit in ſecundo de morbis maiore.

Ἀνθινὸν ἔλαιον) lilinum, vel irinum dicitur, quod ipſum etiam Suſinum vocatur.

 Ἀνθι-

9 ἐκπεπληγμένος Corn. ἐμπεπλησμένος Ald. 10 ἀνηρείκτο forte Chart. 11 στεφάνια MS. D. et cod. Moſq. et Chart. 12 προγνώσεσι abeſt a cod. Moſq. et MS. D. 13 λέγει ἂν ἐν. cod. Moſq. 14 ἀνθινὴν etc. haec deſiderantur in MS. D. vſque ad ὥσπερ. 15 τὸν ἀνθεσμίον cod. Moſq. ἀνθισμένον vulgg. ἠνθισμένον Corn. 16 ἀήθων vulgg. ἀνθῶν Corn. 17 ἀνθείνον cod. Moſq. et MS. D. 18 ἔριον Ald. et vulgg. λίρινον Corn. καὶ λείρινον λέγεται MS. St.

autem de mulier. ex lapſu memoriae poſitum cenſet Foeſ. pro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, pag. 195. 19.

a. Pro ἀνθισμένον, quod vulgatae editt. habent, ἀνθοσμίαν repoſuimus ex veteri codice. Item ἀνήθων pro ἀήθων. ST.

b. Heſych. εὔπνους καὶ ἄνθος ἔχων, fragrantiſſimum et flores habens. Vel ex ἄνθος et ὀσμὴ vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, vel a certo vuae genere.

c. Huius olei crebra eſt mentio de mul. L. I. p. 260. 45. 47. 48.

[1] Ἀνθινὸν μύρον) ὅπερ καὶ Σέσινον μύρον, καὶ κρίνινον μύρον. Διαφέρει δὲ τοῦ [2] ἀνθινοῦ ἐλαίου τοῦ προγεγραμμένου, τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀρωμάτων.

Ἀνέυθυντο) ἦγουν εἰς τὸ ἄνω [cc] ἀπεύθυντο.

[d] [3] Ἀνωργισμένον) τὸ ἀναμεμαλαγμένον. Ἐπειδὴ καὶ τὸ μαλάξαι [4] ὀργᾶσαι, καὶ τὸ οἷον [5] σπαργοῦν, καὶ ὀργοῦν, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[e] [6] Ἀντικοντώσιος) τῆς διὰ τοῦ κοντοῦ ἀντερείσεως· ὅπερ καὶ [7] σκήμπων καλεῖται.

[f] [8] Ἀντίῤῥινα) πόα τις, ἣν καὶ [9] βουκράνιον καὶ λυχνίδα ἀγρίαν ὀνομάζουσιν.

[g] [10] Ἄορτρον) τὸ [11] ἀπηρτημένον τοῦ πνεύμονος μέρος ἑκατέρωθεν, ὡς ἐν τῷ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Ἔτι δὲ καὶ [12] ἄορτριν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐνίοτε καλεῖ, ὡς Διοσκουρίδης οἴεται· οὐ [13] πάνυ δὲ σαφές ἐστιν.

Ἀπαρτίως) ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. Διοσκουρίδης δὲ ἔφη, [14] ὅτι καὶ πᾶν τὸ ἐναντίον δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἐν οἷς φησι, Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ [15] ἀπαρτίως ἐν τοῖσι τοιούτοισι καιροῖσι μεταβάλλουσιν εἰς τὰ ῥοφήματα. Ἐμοὶ δὲ καὶ ταύτῃ δοκεῖ τὸ [16] ἀπηρτισμένως τε καὶ ἀκριβῶς δηλοῦν. [h] [17] Τῷ [18] δὲ καὶ οἱ

[1] ἄνθεινον cod. *Mosq.* et *MS. D.* [2] ἀνθείνου *MS. D.* et cod. *Mosq.* [3] ἀνοργασμένον vulgg. [4] ὀρίσσαι *MS. D.* ὀριάσαι cod. *Mosq.* et *Ald.* [5] σπαργᾷν καὶ ὀργᾷν vulgg. [6] ἀντικοντάσιος *Ald.* ἀντικοντώσιος *Corn.* [7] σκύμπων *MS. D.* σκίμπων *Corn.* et *sic Foes.* aut σκίπων. [8] ἀντίρινα *MS. D.* cod. *Mosq.* et *Ald.* ἀντίῤῥινον *Corn.* [9] βούκρανον *Ald.* [10] ἄορτον *MS. D.* ἀορτρήν *MS. St.*

cc. MS. St. ἀνέθυνται καὶ ἀπεύθυνται. Sed ἀνίθυνται aut ἀνίθυντο legendum puto. ST.

d. Lubens Foes. subscribo dicenti, ipsi visum esse Galenum ἀνωργασμένον legisse, atque in seqq. σπαργᾷν et ὀργᾷν substituit. Galeni autem librum περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν intelligi existimat, vti p. 199. 13. sic ἵνα γοῦν ὠργισμένον τὸ σῶμα ᾖ πρὸς τὴν φαρμακοποσίην. Ὀργᾷν vero Hesychio est, τὸ ἐπί τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὁρμᾷν, et ὀργάσαι, ἑτοιμάσαι, φυράσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι.

e. Vi-

Ἀνθινὸν μῦρον) quod et Sufinum vnguentum, et lilinum vnguentum. Differt autem a florato oleo ante scripto varietate odoramentorum.

Ἀνίθυντο) videlicet sursum direxerunt.

Ἀνωργισμένον) quod est et remollitum: quoniam ὀργᾶσαι est mollire, et tamquam subactum, et emollitum, vt in secundo de morbis maiore.

Ἀντικοντώσιος) reuerberationis eius, quae remo fit, quod et σκήμπων vocatur.

Ἀντίῤῥινα) herba quaedam, quam bucranion, et lychnida agrestem vocant.

Ἄορτρον) pulmonis pars separata ex vtraque parte, vt in libro de morbis maiore: praeterea ἀορτρὶν, hoc idem aliquando appellat, vt Dioscorides arbitratur: sed hoc non satis constat.

Ἀπαρτίως) perfecte et exacte. Dioscorides autem ait, hoc verbum totum contrarium significare, vt in libro de ratione victus acutorum, vbi ait: Et plerumque perfecte in talibus temporibus transeunt ad sorbitiones. Mihi autem et hoc loco videtur perfecte, et exacte significare:

Ee 3 atque

[11] *ἀπηρτησμένον MS. D.* [12] *ἀορτρὴν MS. D. MS. St. et cod. Mosq. et Chart. ἀορθρὶν καλεῖται Ald. ἀορτρὸν Corn.* [13] *πάνυ σαφὲς MS. D. et cod. Mosq. οὐ πάνυ σαφές ἐστιν Corn.* [14] *ὃ καὶ π. MS. D. et cod. Mosq.* [15] *ἀπάρτι MS. D. cod. Mosq. et Ald. ἀπαρτίως Corn.* [16] *ἀπηρτησμένον MS. D. ἀπηρτισμένον cod. Mosq. τὸ ἀπητισμένον τε Ald. ἀπηρτισμένως Corn.* [17] *ὅτι δὲ καὶ MS. D. cod. Mosq. et MS. St. et Chart. τὸ δὲ καὶ οἱ Ald. τῷ Corn.* [18] *δὲ omittit MS. D. cod. Mosq. et Ald.*

e. Vide Hippocr. L. de arte p. 629. 44. 637. 35. et in Mochlico p. 508. 16.

f. Nomen habet a vituli narium similitudine, quam semen prae se fert, dicitur quoque siluestris anagallis.

g. Vide doctam Foesii p. 67. animaduersionem.

h. Pro τῷ δὲ in MS. est ὅτι δὲ, quod in ἔτι δὲ lubenter mutauerim. Nam harum particularum alteram alterius locum occupare aliquando, in meis annotationibus in Xenophontem nuper docui. Optime autem hic conueniret ἔτι δὲ. Ferri tamen vtcumque possit ὅτι δὲ, sed expungendo δὲ post μυρία. ST.

οἱ Ἀττικοὶ τὸν αὐτὸν τρόπον χρῶνται τῷ ὀνόματι. Μυρία δὲ παραδείγματα διὰ τῶν [1] σμικρῶν ὑπομνημάτων ἔχεις.

[i] [2] Ἀπεβράσσετο) ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν [3] οὕτως Διοσκορίδης γράφει, καί [4] φησιν αὐτὸς δηλοῦσθαι [5] τῷ ἀπεβράσσετο, [6] τὸ ἀπεβήσσετο· [7] τῶν ἄλλων σχεδὸν [8] ἁπάντων ἀπεβήσσετο γραφόντων. Ὁ γάρ τοι Διοσκορίδης [9] οὗτος, [10] καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, καὶ ὁ ἐπικληθεὶς Καπίτων, ἐκ τοῦ συνήθους τοῖς ἄλλοις [11] ὀνόματα πολλὰ [12] μετεκόμισαν, οὐδὲν ἀλλοιότερον [13] δηλοῦντα τῆς ἀρχαίας γραφῆς· [14] ὧν ἀνάγκην ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μνημονεύειν.

Ἀπιλλήθη) συνεκλείσθη. [15] Ἴλλειν γὰρ τὸ συγκλείειν.

[16] Ἀπερχθῇ) ἀποκλεισθῇ.

[k] Ἀπόγονα) τὰ γόνιμα. Ἔνιοι δὲ ἤκουσαν τὰ ἄγονα.

[17] Ἀποκεκαρπωκὸς) ἀποβεβλαστηκός.

Ἀποκεκριμένησι) κεχωρισμέναις.

[l] Ἀποκηδέστερον) ἀφροντιστότερον.

Ἀποκναίειν) μάλιστα μὲν τὸ ἀποξύειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ [18] κατισχναίνειν.

[19] Ἀπομυλήνας) [20] προβάλων τὰ χείλη [21] συνημμένως.

[m] Ἀπονενοημένως) ἀνεπιστρέπτως.

Ἀπο-

[1] μικρῶν MS. D. et cod. Mosq. [2] ἀπεβρήσετο MS. D. ἀπεβρήσσετο cod. Mosq. [3] οὕτω MS. D. et cod. Mosq. οὗτος Corn. [4] φησι Ald. [5] τὸ ἀπεβρ. MS. D. [6] καὶ pro τὸ Ald. [7] τῶν ἄλλων σχεδὸν MS. D. [8] ἀπαντ. ἀπ. γρ. haec desiderantur in MS. D. [9] οὕτως MS. D. [10] δὲ ὁ MS. D. et cod. Mosq. [11] ὀνόματος MS. D.

i. Foes. coniicit Dioscoridem legisse vel ἀποβρήσσετο pro ἀποβήσσετο.

k. Vide L. II. epidem. p. 316. 11. et L. VI. epid. aph. 6. f. 8.

l. He-

atque hoc modo Attici hoc nomine vtuntur: cuius plurima exempla in paruis commentariis habere poſſis.

Ἀπεβράσσετο) in quinto de morbis popularibus ſic ſcribit Dioſcorides, et ait ipſe hoc ἀπεβράσσετο verbo ſignificari et ἀπεβήσσετο, quum alii fere omnes ἀπεβήσσετο, hoc eſt, euenit, ſcribant. Dioſcorides enim, et Artemidorus cognomine Capito, ex eo quod aliis vſitatum erat, nomina multa tranſmutauerunt, nihil diuerſum ab antiqua ſcriptura indicatiua: quorum nobis quoque neceſſe eſt meminiſſe.

Ἀπιλλήθη) excluſus fuit, ἴλλειν enim claudere.

Ἀπερχθῇ) excluſus eſt.

Ἀπόγονα) foecunda, quidam intellexerunt infoecunda.

Ἀποκεκαρπωκὸς) quod omni fructu exhauſtum eſt.

Ἀποκεκριμένῃσι) ſeparatis.

Ἀποκηδέστερον) negligentius.

Ἀποκναίειν) maxime quidem abradere, ſed et corrumpere, et extenuare.

Ἀπομυλήνας) protendens labra compreſſim.

Ἀπονενοημένως) ſine reuerſione, (ſiue irreuertibiliter, vt ita dicam.)

12 μετενοσμήσαν MS. D. et cod. Moſq. ſed μετενομίσαν Corn. 13 δεικνύντα MS. D. δεικνῦντα cod. Moſq. 14 ὧν καὶ ἀνάγκην MS. D. 15 ἰλλεῖν MS. St. et Chart. 16 ἀπερχνῇ MS. D. et cod. Moſq. 17 ἀποκεκαρπωκὲν) ἀποβεβλάστηκεν MS. D. et cod. Moſq. MS. St. et Chart. 18 κατ' ἰσχναίειν Ald. 19 ἀπομολήνας MS. D. 20 προσβαλὼν MS. D. προβαλλὼν vulgg. 21 συνηγμένως MS. D. cod. Moſq. et Ald.

l. Heſychius quoque ἀποκηδήσαντες, ἀφροντιστήσαντες exponit.

m. Sic Hippocr. aegr. 2. L. II. epid. poſt ſt. peſtem in extremo ciborum faſtidio ſcribit πρὸς δὲ τὰ γεύματα ἀπονενοημένως εἶχεν.

[1] Ἀποπαλλήσιος) ἀποπάλσεως. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ n [2] ἀποπαλλώσεται, ποτὲ μὲν τὸ ἐνεργητικὸν τὸ ἀποπάλλειν σημαίνει, καθάπερ [3] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων· ἔστιν [4] ὅτε δὲ καὶ τὸ παθητικὸν τὸ [5] ἀποπαλλήσεται, ὡς ἐν τῷ Περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Ἀπορέγει) προτείνει.

Ἀποσαεὶς) o ἀποσβεσθεὶς.

Ἀποσιτικὰ) ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά.

p [6] Ἀποσκήψεις) τὰς [7] ἀποσχάσεις, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[8] Ἀποσκληρύνει) [9] ἀποσκελετεύει.

q [10] Ἀποσπαρθάζουσιν) [11] σπαίρουσιν ἢ σφύζουσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ [12] νούσων.

r [13] Ἀπόσφαγμα) τὸ τρυγῶδες παρήθημα, ὃ καὶ ὑπόσφαγμα.

s Ἀπτίστων) ὁλοσχερῶν, [14] εἰς ὁλοσχερῆ ἄλευρα [15] διῃρημένων, [16] ἐλλιπῶς κεκομμένων, μὴ [17] ἀποβεβρασμένων τὸ πιτυρῶδες.

t [18] Ἀπυρομήλη) τῇ u [19] πυρῆνα μὴ ἐχούσῃ, [20] τουτέστι, τῇ [21] μηλοτρίδι. Ἀρα-

[1] ἀποπαλήσιος MS. D. et cod. Mosq. [2] ἀποπαλλάσσεται MS. D. ἀποπαλώσσεται cod. Mosq. [3] ἐν τῷ πρώτῳ MS. D. [4] ὅτι δὲ τὸ MS. D. et cod. Mosq. ὅτι καὶ τὸ Ald. ὅτε Corn. [5] ἀποπαλλάσσεται MS. D. et cod. Mosq. [6] ἀπόσκηψις MS. D. et cod. Mosq. ἀποσκήψει Ald. ἀποσκήψεις Corn. [7] ἀπόσχασις MS. D. et cod. Mosq. [8] ἀποσκηρύνει Ald. sed Corn. cum St. cons. [9] σκελετεύει MS. D. et cod. Mosq. Sequitur ἀπτίστων, ὁλοσχερῶν. [10] ἀποσπαρθάξουσι MS. D. [11] ἀσπαίρουσιν Ald. sed Corn. cons. cum St.

n. Foes. substituere mauult ἀποπαλλώσεσθαι vel ἀποπαλλώσασθαι.

o. ἀποσβεστεὶς est apud Foesium haud dubie ex operarum errore.

p. Suspectus est locus Foesio, qui ἀποσκίμψαι vel ἀποτύψαι, et pro ἀποσχάσεις ἀποσχάσαι legi iubet, prouocando ad L. II. de morb. p. 147. 6. et p. 153. 47.

q. Hesychius ἀποσπαράσσουσι legisse videtur, quum eamdem Galeni adhibeat lectionem.

r. Cf. Plin. L. XXVIII. 14. hic enim intelligi potest sanguis,

Ἀποπαλλήσιος) expulſionis, hinc et ἀποπαλλώσεται, id eſt, expelletur, aliquando quidem actiuum ἀποπάλλειν idem expellere ſignificat, vt in primo de morbis mulierum: aliquando et paſſiuum ἀποπαλλήσεται expelletur, vt in libro de natura hominis.

Ἀπορέγει) porrigit.

Ἀποσαεὶς) exſtinctus.

Ἀποσιτικὰ) quae faſtidium cibi, et inappetentiam faciunt.

Ἀποσκήψεις) ſcarificationes (ſiue venarum ſectiones) vt in primo de morbis maiore.

Ἀποσκληρύνει) exſiccat, indurat.

Ἀποσπαρθάζουσιν) palpitant, vel ſaliunt, vt in ſecundo de morbis.

Ἀπόσφαγμα) foeculenta colatura, quod et ὑπόσφαγμα dicitur.

Ἀπτίστων) integrorum, in integras farinas diuiſorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non ſecreta.

Ἀπυρομήλη) acumen non habenti, hoc eſt, auriculario ſpecillo.

 Ἀρα-

[12] *Sequuntur nunc in MS. D. reliquae gloſſae, ἀπτίστων, ἄλευρα, etc.* [13] *ἀποσφάλμα MS. D. et cod. Moſq. περὶ ἤθημα id. Reliqua verba omittit MS. D. vſque ad ὑποσφάγμα, ſed in margine ita exhibentur τὸ τρυγῶδες περιήθημα, ὃ καὶ ὑποσφάλμα.* [14] *εἰς ὀλοσχ. haec deſunt in MS. D. et in cod. Moſq. ſed aliquot lineis infra ſequuntur ſeorſim. ὀλοσχερῆ Ald.* [15] *διηρημμένα cod. Moſq. ἄλευρα διηρημένων delet Aldus.* [16] *ἐλιπῶς MS. D.* [17] *ἀποβεβραχσμένα MS. D. et Ald. ἀποβρασμένων τὸ Corn.* [18] *ἀπορομύλη MS. D. ἀπυρωμήλη Ald. et Corn.* [19] *πυρὰν MS. D. et cod. Moſq. πυρίνα Ald. et Corn.* [20] *τουτέστι etc. deſunt in cod. Moſq.* [21] *μῦ MS. D. μιλοτρίδι Ald. μιλοτίδι Corn.*

guis, qui ſuppoſito vaſe pecudi iugulatae defluit et excipitur, et in cibum varia conditura formatur.

s. Heſychius, *ἀπτίστων ἀκόπων*, hoc eſt, *μὴ κεκομμημένων.*

t. Eſt *ἀπυρομήλη* pro *ἀπυρηνομήλη* aut *ἀπύρηνος μήλη*, vt recte Foeſ. p. 88. obſeruauit.

u. In

Ἀρακίδας) [1] πυρῖνας [2] ἀρακίσκας. Ὀσπρίον δέ ἐστιν ὁ ἄρακος.

x [3] Ἀρβύλαι) ὑποδήματα τὰ βαθέα.

y [4] Ἄργης) ὄφις τις οὕτως [5] ὀνομαζόμενος.

Ἄρδας) ῥύπος τίς καὶ ἀκαθαρσία. Καὶ ἀρδαλῶσαι, τὸ ῥυπᾶναι.

Ἀρθρικὸν) τὸν τοῖς ἄρθροις ἁρμόττοντα.

z Ἀρικύμων) ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη.

a Ἄρις) οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις οὕτως ὀνομάζεται.

b Ἄρκτιος) ὁ [6] ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων. Ἔνιοι [7] δὲ ἄρκτιον ἄντικρυς γράφουσιν.

c [8] Ἄρμης) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφῆς.

d [9] Ἀρμίως) παραχρῆμα. Δώριος δὲ ἡ λέξις.

e [10] Ἀῤῥοίας) ἐποχῆς ἐμμήνων.

Ἀρτίζωα) ὀλιγοχρόνια.

f Ἀρτίστομα) πανταχόθεν [11] ὁμαλά.

Ἀσκαρίδες) ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ [12] μακραὶ ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ [13] γεννώμεναι.

Ἀσκοὺς) [14] κεράμεις, οὓς καὶ [15] Πυριατοὺς καὶ Φακοὺς ὀνομάζουσιν.

Ἀσα-

1 πυρήνας MS. D. et MS. St. 2 ἀρακίδας, εἶδος ὀσπρίου quaed. ἀρακοΐσους MS. D. ἀρακοίσους Ald. ἀρακίσκους Corn. 3 ἀρβύλαι desideratur in MS. D. 4 ἄργης desideratur in MS. D. 5 ὀνομαζόμενον MS. D. 6 ἀπὸ ἄρκτου MS. D. et cod. Mosq. 7 δὲ καὶ ἄρκτιον MS. D. 8 ἀρὶς Ald.

u. In MS. πορῆνας. Legitur etiam ita: Ἀρακίδας, εἶδος ὀσπρίου. S T. Galenus autem agit de hoc, de aliment. facult. L. I. c. 17. et 27.

x. Sunt Latinorum perones aut socci. Vnde, quod iis per lutum ingrediantur, vt arcte constrictis, ἀρβύλαι πηλοπάτιδες aut πηλοβάτιδες dicuntur.

y. Vide L. V. epid. p. 342. 11. et Foes. in oecon. p. 90.

z. Hesychius exponit hanc vocem per εὐσύλληπτος.

a. Notat vel instrumentum fabrile aut scobinam fabri, vide Plin. L. VII. c. 37. aut ὄργανον τεκτονικὸν Suidae, aut herbam, quam ἀρίσαρον vocant.

b. Forte scribendum est ἄρκτον

Ἀρακίδας) triticea legumina minuta: legumen enim est aracos.

Ἀρβύλαι) calcei alti.

Ἄργης) serpens quidam sic nominatus.

Ἄρδας) sordes quaedam, et spurcitia, et ἀρδαλῶσαι, foedare.

Ἀρθρικὸν) articulis accommodatum.

Ἀρικύμων) quae cito praegnans fit.

Ἀρὶς) non solum instrumentum, sed etiam herba quaedam sic nominatur.

Ἄρκτιος) a septemtrione spirans, quidam autem ἀρκτίοιν omnino scribunt.

Ἄρμης) suturae in capite.

Ἀρμίως) statim, Dorica vox.

Ἀῤῥοίας) suppressiones menstruorum.

Ἀρτίζωα) paruo tempore viuentia.

Ἀρτίστομα) vndecumque plana, aequalia.

Ἀσκαρίδες) vermes tenues, et longi in recto intestino geniti.

Ἀσκὲς) figulinas ollas, quas et πυριάτες, et φακὲς nominant.

Ἀσᾶ-

9 ἀρμίων MS. D. ἀρμίω Ald. ἀρμῶ Corn. 10 ἀῤῥοίης MS. D. et cod. Mosq. Corn. ἀῤῥοίας 32. 40. 11 ὁμαλεῖα Aldus. ὁμαλᾶ Corn. 12 μικραὶ vulgg. 13 γενώμενοι cod. Mosq. 14 κεράμης MS. D. et cod. Mosq. κεράμες ex coni. Corn. 15 πυριατῆρας MS. D. MS. St. et cod. Mosq. et Chart. πυριάτες Ald.

ἄρκτον pro ἄρκτιον. Sic alibi ostendere volens vocabulum, quo vox contextus exponitur, ipsummet in contextu a nonnullis scribi, vtitur aduerbio ἄντικρυς. ST. Foesius scribi mauult ἀρκτεῖος, vel ἄρκεος, et intelligere videtur ventum, qui dicitur ἀπαρκτίας, ὁ ἀπὸ τε πόλε κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

c. ἄρμης non inuenit Foes. apud Hippocrat. vnde suspicatur Galen. legisse ἄρμας pro ἀρμονίας in L. περὶ ὀστέων φύσ. p. 61. 15. ἄρμη autem Hesychio exponitur, σύνοδος, σώματος ἁρμογή.

d. Apud Hipp. περὶ καρδίης p. 56. 16. ἀρμῷ scriptum est.

e. Contendit Foesius vel ἀῤῥοίης aut ἀῤῥοίην legendum esse.

f. Locus indicatur περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων p. 747. 48.

Ἀσᾶται) τό, τε [g] [1] πυρῆται, [2] ὡς ἐν πρώτῳ γυναικείων· καὶ τὸ προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

Ἀτέραμνα) τὰ δυσκατέργαστα καὶ σκληρά.

[h] Ἄτρακτον) οὐ μόνον [3] τὸν εἰς τὸ ἱερουργὸν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον τοῦ βέλους.

Ἀττικὸν ἀγγεῖον) Ἀττικὴν χύτραν. Καὶ [i] [4] μήν ποτε τὸν καλούμενον ἐχῖνον.

[5] Αὐαντὴ [6] ἢ αὐαψὴ) τὶς ξηραντικὴ νόσος.

Αὐτίτην [7] οἶνον) τὸν [8] αὐτοετίτην, τὸν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους.

Αὐτόδρομον) αὐτοκίνητον· ὡς ἐν τῷ Περὶ ἑβδομάδων.

[k] [9] Αὔτως) ματαίως.

Ἀφὰς) τὰ ἅμματα, παρὰ τὸ [10] ἅψαι.

Ἀφασσόμενα) [11] ψηλαφώμενα. Καὶ [l] ἀφησσαμένη, ψηλαφήσασα.

Ἀφράζει) ἀφραίνει, [12] ἀσυνετεῖ.

Ἀφροῦντα) ἀφρίζοντα, [13] πομφολυγώδη.

[m] Ἀφύει) ἀπολευκαίνεται, καὶ ὥσπερ ἀφύης τὸ χρῶμα

[1] πληροῦται MSS. duo Iuntae MS. D. MS. St. cod. Mosq. et Chart. [2] ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γ. MS. D. et cod. Mosq. γυναικῶν Ald. [3] τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν MS. D. et MS. St. et Chart. [4] μή ποτε MS. D. cod. Mosq. et Ald. et Corn. [5] ἀναντὴ MS. D. et cod. Mosq. et Corn. αὐχντὶ ἢ etc. Ald. [6] Verba ἢ ἀναψή τις ignorat MS. D. et cod. Mosq. [7] τὸν οἷον MS. D. et cod. Mosq. sed οἶνον Corn.

g. In MS. πληροῦται pro πυροῦται. Hippocrates περὶ ἱερῆς νούσου, Ἀνιᾶται δὲ καὶ ἀσᾶται παρὰ καιρὸν ψοχομένου τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ξυνισταμένου παρὰ τὸ ἔθος. Vbi animaduerte copulata ἀνιᾶται et ἀσᾶται, ficut copulavit Sappho ἄσαισι et ἀνίαισι in hoc odae initio, Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα, Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε. Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Quem locum ideo profero, quod quidam quid ἄσαισι valeret ignorantes, in ἄταισι perperam mutauerint, quam depravationem fero mihi veteres codices detexerunt. ST. Ἀσσᾶται legendum esse docet Foes. propter alphabeti seriem.

h. Lo-

Ἀσᾶται) et ignefcit, vt in primo de morbis mulierum, et faftidiofa fatietate, ac grauiter affectus eft, vt in fecundo de morbis maiore.

Ἀτέραμνα) difficilia ad conficiendum, et dura.

Ἄτρακτον) non folum eum, qui ad lanificium vtilis eft, hoc eft, fufum, fignificat, fed etiam lignum fagittae.

Ἀττικὸν ἀγγεῖον) Atticam ollam, aliquando quoque echinum appellatam.

Αὐαντὴ, vel αὐαίψη) quidam deficcans morbus.

Αὐτίτην οἶνον) vinum huius anni, praefentis anni.

Αὐτόδρομον) quod per fe mouetur, vt in libro de hebdomadibus.

Αὕτως) ftulte.

Ἀφὰς) vincula, παρὰ τὸ ἅφαι, id eft, ab eo, quod eft vincire.

Ἀφασσόμενα) fricata, et ἀφησσαμένη, quae fricauit, vel contrectauit.

Ἀφάζει) defipit, intelligendi expers eft.

Ἀφρῶντα) fpumantia, bullae modo tumefcentia.

Ἀφύει) dealbatur, et tamquam aphyae colorem

[8] αὐτοετέτην MS. D. et cod. Mofq. τὸν οἶνον αὐτοετίτην Ald. [9] αὕτως ματαίως defideratur in MS. D. [10] ἅπτεσθαι Corn. [11] ψηλαφώμενα καὶ ἀφησαμένη MS. D. et cod. Mofq. conf. Ald. [12] ἀσυνετῶς Ald. et vulgg. Corn. c. St. facit. [13] πομπομφολυγώδη MS. D. πομφολυγγώδη cod. Mofq.

h. Locus fubindicatur περὶ ὄψιος p. 522. 5.

i. Repono καὶ μήποτε, quo genere loquendi vtetur infra in voce παρθένιον. Vfus eft et Erotianus fupra p. 18C. ST.

k. Deficit haec gloffa in editione Aldi.

l. Forte legendum eft ἀφασσαμένη. Habes etiam ἐσαφάσας et ἐσαφᾶσαι in παραφᾶσαι. ST.

m. Hippocr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, καὶ ἀλγέει τὰς κορὰς τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει. Vbi notandum obiter vulgatas editiones habere χώρας pro κόρας. Idem Hippocrat. περὶ γυναικ. L. II. καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες, καὶ τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, καὶ φλυκταινοειδές. Ceterum haec expofitio verbi ἀφύει in vulgatis

χρῶμα ἴσχει. [1] Οὕτως δὲ καὶ [2] ἀφυῶδες [3] καλεῖ τὸ ἀφύης χρώματι ἐοικός.

Ἀχιλληϊάδας κριθὰς) τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας, ἀπό τινος Ἀχιλλέως ὠνομασμένας, [4] ὥς φασι, [5] γεωργοῦ [6] Βαβρωνίου.

[n] Ἀψίῤῥοον) εἰς τοὐπίσω ῥέον.

Ἀψυχεῖ) [7] λειποθυμεῖ. Καὶ Ἀψυχίη, ἡ λειποψυχία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

[a] [8] Βάκχαρις) Λύδιόν τι μύρον.

[b] Βαλβὶς) κοιλότης παραμήκης.

[9] Βαλοῖος) ὁ ἀπὸ Βαλοίας πόλεως Μακεδονικῆς.

[c] [10] Βδέλλω) ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ καὶ [11] δευτέρῃ [12] πρός τινων [13] ἐπιγραφομένων τὴν κιρσώδη φλέβα [14] φησὶν οὕτως ὠνομάσθαι [15] Διοσκουρίδης. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κυρίως εἰρῆσθαι τοὔνομα κατ' αὐτοῦ τοῦ ζώου. Καὶ γὰρ [16] παρέτυχόν ποτε τούτου κατὰ [17] τὸ βιβλίον ἐκεῖνο λεγομένου καὶ ἀπορουμένων γε πολλῶν ἐπὶ τῶν [18] γινομένων, προέγνων ἐγὼ μόνος, ἐκ τοῦ γράμματος ὁρμηθεὶς, τἀληθές.

Βη-

1 οὕτω καὶ MS. D. et cod. Mosq. 2 ἀφύες Corn. 3 καλεῖται τὸ MS. D. et cod. Mosq. καλεῖτο τὸ ἀφύες Ald. τὸ ἀφυεῖ Corn. 4 ὡς φησὶ MS. D. 5 γεωργὸς MS. D. et cod. Mosq. 6 Βαβαρῶν MS. D. Βαρῶνίου cod. Mosq. 7 λυποθυμεῖ MS. D. ἀψυχὶ λιποθυμὶ Ald. et vulgg. sed Corn. recipit lect. St. 8 βάκχαρις Iunta, λίδιοντι μῦρον Ald. βάκαρις Corn. 9 βαλοίης cod. Mosq. Βαλεῖος Corn. et quaedam exemplaria sic habere asserit Foes.

gatis editionibus deprauatissima est: nam ἀφυὲς et ἀφυεῖ habent pro ἀφύης, vt ex veter. cod. auctoritate reposuimus. Porro pro καλεῖ legitur etiam καλεῖται. Sed malim καλεῖ sub. ὁ Ἱπποκράτης. ST.

n. Sic et Hom. Il. σ'. vers. 399. ἀψοῤῥόου ὠκεανοῖο, quod Hesychius interpretatur ἀνάπαλιν ῥέοντος καὶ ταχυῤῥόου.

a. Melius fortasse βάκχαρις. Ab hoc autem fit adiectiuum βακχάριον, vt ἔλαιον βακχάριον apud Hippocr. περὶ γυναικ. φύσ. et alibi. ST.

Occurrit

rem habet, ſic et ἀφυῶδες vocat aphyae colore ſimile.

Ἀχιλληϊάδας κριθὰς) bene nutrita hordea, et magna a quodam Achille nominata, vt aiunt, agricola Babronii.

Ἀψίῤῥοον) retrofluens.

Ἀψυχεῖ) animo deficit, et ἀψυχίη animi defectus.

PRINCIPIVM B.

Βάκχαρις) Lydium quoddam vnguentum.

Βάλβις) concauitas oblonga.

Βαλοῖος) qui ex Valoea vrbe Macedoniae.

Βδέλλω) in maiori de praedictione, et ſecundo, vt quidam inſcribunt, varicoſam venam ait ſic nominari Dioſcorides: mihi autem videtur proprie dici nomen de ipſo animali: etenim affui olim quum hoc diceretur in eo libro, et dubitantibus multis de his, quae fierent, ſolus ego ex ſcripto aggrediens praecognoui veritatem.

Βη-

[10] *βδέλλα cod. Moſq. βδέλλαν vulgg.* [11] *δευτέρω MS. D. et cod. Moſq. et Corn.* [12] *πρός τινος MS. D. et cod. Moſq.* [13] *ἐπιγραφομενῳ Corn.* [14] *φασὶν MS. D. et cod. Moſq. et Ald.* [15] *Διοσκουρίδην Ald. Διοσκουρίδη Corn.* [16] *παρέτυχεον MS. D. παρέτυχε cod. Moſq.* [17] *art. τὸ omitt. MS. D. et cod. Moſq.* [18] *γιγνομένων cod. Moſq.*

Occurrit etiam forma Βάκκαρις. Baccar autem ex Dioſc. L. III. c. 51. et Plin. L. XXI. c. 6. eſt herba odorata et coronaria, radice odorata, quibuſdam nardus ruſtica dicta vnguentaque ex ea radice fieri ſolita apud antiquos Ariſtophanes priſcae comoediae poeta teſtis eſt, ea autem falſo barbarica dicta et cinnamomo odore proxima.

b. Heſych. dicitur ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου. Pollux c. 30. L. III. καμπτήρ, τέλος καὶ τέρμα eſſe dicit, et Schol. Ariſt. τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον. Heſych. vero etiam βαθμὸς καὶ ἔρεισμα dicitur.

c. Locus hic Foeſio p. 120. admodum laborare videtur. Nam βδέλλαν non de vena varicoſa dici poſſe videtur, ſed proprie de animali. Ex ipſo loco prorrh. II. p. 419. 26. ſuam firmat ſententiam, et aſſerit ſe ex

[1] Βηκίοις) προβατίοις.

[d] Βησσιακῇ) τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκῃ.[2]

[e] Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν.

Βλαβεραὶ) ὑγραὶ, [3] μυξώδεις.

[4] Βληχρὸν) ὄσπριόν τι, [5] ὃ καὶ βλήχιον γράφεται.

[6] Βοάνθεμον) τὸ [7] βέφθαλμον. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάνθεμον ὀνομάζεται.[8]

[f] Βόλβιον) οἷον ἐστὶ τὸ αὐτὸ, Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [9] γυναικείων διδάσκει. Κακῶς ἂν τινὲς [10] τὸν νάρκισσον ᾠήθησαν δηλοῦσθαι διὰ [11] τὸν βολβόν.

[g] Βολβιτία) τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν [12] βομβύλια προσαγορευόμενα. Γένος δέ ἐστι τοῦτο μικρῶν πολυπόδων.

Βολιτὸν) βόλβιτον.

[h] [13] Βομβύλιον) ἔκπωμά τι στενὸν ἔχον τὸ στόμα, ἢ πῶμα, παρὰ τὸ [14] βομβεῖν ὠνομασμένον.

[i] Βοὸς θαλασσίου) σελαχώδης ἐστὶν ὁ [15] ἰχθῦς οὗτος.

[16] Βοτράχου) τοῦ βατράχου [17] λέγει. Τινὲς δὲ [18] αὔτικρυς βατράχου γράφουσιν.

[k] [19] Βουβάλιος) [20] συκῆ ἄγριος.

Βουκέ-

[1] βηκείοις MS. D. [2] οὕτως addit MS. D. cod. Mosq. et Ald. sed Corn. delet. [3] μυξώδη Ald. [4] βληχροίη MS. D. βληχροίη, ὄσπριόν τι ὃ καὶ βληχρὸν γράφεται MS. St. et Chart. βλῆχρον λέγεται cod. Mosq. [5] Aldus delet ὃ κ. βλ. [6] βοάνθιμον MS. D. [7] βοόφθαλμον MS. D. et cod. Mosq. [8] Sequitur in MS. D. βουβάλλιον τὴν ἀγριοσυκήν. [9] γυναικῶν Ald. [10] τὸν ἄρκισσον MS. D.

exGaleno ostendisse in prorrh. 2. annotationibus, quomodo hirudo cruentarum faucium caussa esse possit.

d. Foes. locum subnotari coniicit epid. L. VII. p. 366. 3. τῇ γραίῃ βηχικῇ περὶ ἐνάτην, vetulae tussiculosae sub nonum diem; Vbi βησσιακῇ pro βηχικῇ Galenum legisse existimat.

e. Hesych. interpretatur, διατρίβει, ληρεῖ, μωραίνει, νωθρῶς τι ποιεῖ, ῥαθυμεῖ, μαλακίζεται, et a βλάκος pisce deductum scribit.

f. Locus est de mul. II. p. 284. 12.

g. Βολίταινα quae et ὄζολις dicitur ab Aristot. H. A. L. IV. c. 1. ob grauiorem odorem, apud Athen. autem L. VII. βολβοτίνη dicitur polypodis species παρὰ τῷ βολβίτῳ,

Βηκέιοις) ouibus.

Βησσιακὴ) ex Beſſis in Thracia.

Βλακεύειν) paruipendere.

Βλαβεραὶ) humidae, mucoſae.

Βληχόον) legumen quoddam, quod et βλήχιον ſcribitur.

Βοάνθεμον) bouis oculus, quod item chryſanthemon nominatur.

Βόλβιον) quale ipſum eſt, Hippocrates docet in libro* de morbis mulierum. Male igitur quidam bulbi nomine narciſſum ſignificari putauerunt.

Βολβίτια) quae a multis βομβύλια appellantur, genus autem eſt hoc paruorum polypodum.

Βολιτόν) ſtercus boum.

Βομβύλιον) poculum quoddam anguſtum os habens, vel potio, ſiue poculum a reſonando dictum.

Βοὸς θαλασσίȣ) bouis marini, cartilaginoſus eſt hic piſcis.

Βοτράχȣ) ranae dicit, quidam autem omnino βατράχȣ ſcribunt.

Βȣβάλιος) cucumer agreſtis.

Βȣκέ-

* ſecundo.

[11] *τὸν βολβόν Aldus.* [12] *ὀσμυλία MS. D. ὡς μηλία Ald. βομβυλία ex coni. Corn.* [13] *βομμυλίον Ald. βομβύλιον Corn.* [14] *βολβεῖν Ald. βομβεῖν retinet Corn.* [15] *ἰχθὺς Ald.* [16] *βατρ. haec gloſſa in MS. D. poſt ἀρτηρίας ponitur, et ſic in cod. Moſq.* [17] *λέης MS. D.* [18] *ἄντικρυς MS. D.* [19] *βȣβάλις MS. D.* [20] *σίκυος ἄγριος MS. D. σίκυ ἄγριος cod. Moſq. σίκυς Corn.*

βίτῳ, a ſtercoris bubuli grauiſſimo odore.

h. Suidas exponit *σκεῦος ϛρογγυλοειδὲς*, et Pollux deducit *παρὰ τὸ βομβεῖν ἐν τῇ πόσει*. Heſychius interpretatur, *ποτηρίȣ γένος κατὰ μικρὸν ποτὸν ϛάξαντος, ὅθεν διὰ τὸν ἦχον ȣ̓́τω κεκλῆσθαι*. Cf. Paulus L. III. c. 9.

i. Hos piſces planos vocat Plinius H. N. L. IX. 24. Ariſtot. H. A. L. V. 5. VI. 12.

k. Heſychius exponit *ἄγριος σίκυς παρὰ τῷ Ἱπποκράτει*, et *γυναικὸς μόριον*, pudendum muliebre.

[1] Βυκέρας) ἢ [l 2] τῆλις. [m 3] Μενηθεὺς ἐν ταῖς ὀνομασίαις τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν [4] ἀναγαλλίδα οὕτως προσαγορεύεσθαί φησι.

[n 5] Βυπρίστης) τό, τε ζῶον τὸ τῇ [6] κανθαρίδι παραπλήσιον, [7] ἔτι δὲ καὶ [8] τι λάχανον ἄγριον, οὗ μέμνηται [o 9] Διοσκουρίδης [10] ἔν τε τῷ πρώτῳ τῶν ὑγιεινῶν [11] καὶ ἐν τῷ Περὶ λαχάνων.

Βρῆγμα) τὸ μετὰ βηχὸς [12] ἀναπτυόμενον, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Καὶ [13] βρήσσειν, τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν. [14] Ἔνιοι δὲ ταῦτα χωρὶς τοῦ ρ' γράφουσιν.

[p 15] Βρόγχης) τῆς χονδρώδους ἀρτηρίας.

[q] Βρυγμὸς) ὁ ἀπὸ τῶν ὀδόντων [16] συγκρουομένων ψόφος. Καὶ [17] βρύχειν, τὸ οὕτως ψοφεῖν.

[18] Βύζην) ἀθρόως ἢ [r] πυκνῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

[a 19] Γαλιάγκωνες) οἱ [20] σμικρὸν μὲν καὶ ἄτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, [21] ὀγκωδέστερα, ὥσπερ καὶ αἱ [22] γαλαῖ. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλλὸν

[1] *βυκέρων MS. D.* [2] *τίλις Ald.* [3] Μενοθεὺς δὲ ἐν *MS. D.* μὲν Ὀθεὺς δὲ ἐν *cod. Mosq.* [4] ἀγαλλίδα οὕτω *cod. Mosq.* [5] *βύπρηστις MS. D. et Ald.* *βυπρήστης cod. Mosq.* [6] *κανθερίδι παραπλήσιον, κατά etc. MS. D.* [7] *ἔτι δὲ ignorat MS. D.* *καί τε cod. Mosq.* [8] *τε λάχανον ἄγρ. Ald.* *κατά τι Corn.* [9] *Διοκλῆς MS. D. et cod. Mosq.* [10] *ἔν τι τῷ MS. D.* [11] *καὶ τῷ MS. D. omiſ. ἐν, et cod. Mosq.*

l. Plinius H. N. L. XXIV. 19. telin vocari ſcribit, aliis carphos, aliis buceras, aliis aegoceras, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile nobis ſiliciam.

m. Infra ad vocem Ἰνδικὰ vocatur Μενεσθεύς. ST. Μενηθεὺς eſt in impreſſis, quamquam inferius in dictione Indica legitur in impreſſis μενεθεύς. Illic tamen in MSS. legitur μενεσθεύς. I.

n. Bupreſtin animal eſſe ſcarabaeo longipedi ſimillimum, ſcribit Plinius L. XXX. c. 4., quod fallat inter herbas boues maxime, deuoratumque ita inflat vt rumpat. Laudat quoque bupreſtin Graecos

Βουκέρας) foenum graecum. Menithaeus in appellationibus medicamentorum, et anagallidem ſic appellari ait.

Βουπρήστης) eſt animal cantharidi ſimile, eſt et quoddam olus agreſte, cuius mentionem facit Dioſcorides in primo de ſanitate tuenda, et in libro de oleribus.

Βρῆγμα) quod cum tuſſi exſpuitur, in primo de morbis maiore, et βρήσσειν cum tuſſi exſpuere, quidam haec ſine litera ῥ ſcribunt.

Βρόγχης) cartilagineae arteriae.

Βρυγμὸς) ſtridor, qui ex dentibus colliſis efficitur, et βρύχειν ſic ſtridere.

Βύζην) cumulate, vel denſe.

PRINCIPIVM Γ.

Γαλιάγκωνες) qui paruum et gracile habent brachium, partes autem circa cubitum turgidiores, vt muſtellae:

12 ἀναπτιόμενον *Ald.* 13 βήσσειν *MS. D. et cod. Moſq.* 14 ἔνιοι ταῦτα *MS. D.* 15 βόγχης *MS. D.* 16 συγκρουόμενος *MS. D. et cod. Moſq. et Ald.* 17 βρέχειν *Aldus.* 18 βύζειν *MS. D.* βυθίζειν *cod. Moſq.* 19 γαλλιάγκωνες *MS. D. et cod. Moſq. Ald. cum duplici* γ. 20 μικρὸν *MS. D.* 21 οἰαδέστερα *MS. D.* 22 γάλον *cod. Moſq.*

Graecos repoſuiſſe in cibis L. XXII. c. 22. Bupreſtis oleris meminit Theoph. in hiſt. plant. L. III. c. 8. Infeſtantur quoque equi ab his animalculis. Vide Hippiatric. L. II. p. 219.

o. Codd. duo vetuſtiſſimi graeci habent in loco Diocles, cuius Galenus ſaepius meminit in libris de Alimentorum facultatibus, citans librum eius de ſanitate tuenda, et in quarto de articulis, comm. 23. citans librum de oleribus. I.

p. Locus eſt περὶ ἀνατομῆς p. 54. 29. vbi tamen exiſtimat Foeſ. βρογχίης legendum eſſe.

q. βρήσσειν quod et βήττειν. Locus eſt ſupra p. 448. lit. d. adductus. v. Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 10. p. 207.

r. πυκνῶς, quam dictionem aliqui vertunt frequenter. I.

a. Apud Hippocratem priore loco male γαλιάγκωνες, poſte-

γαλλὸν τὸν [1] χονδὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ [2] τοῦτό γε κεῖσθαι τῷ ὀνόματι, τάχα ἂν δόξειαν παρακούειν. Οὐ γὰρ [3] γαλιάγκωνας, ἀλλὰ [4] γαλιοβραχίονας ἐχρῆν [5] αὐτὸ ὀνομάζεσθαι.

Γαμψοὺς) καμπὰς ἔχοντας τινάς.

[b] Γαυσὸς) κυρτὸς [6] εἰς τὰ ἔξω.

[c] [7] Γιγγλύματα) ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ [8] γιγγλυμοί.

[d] Γῇ σμηκτίδι) τῇ κιμωλίᾳ.

Γῇ [9] κεραμίτιδι) τῇ [10] ἀργίλῃ.

[e] [11] Γῇ χαλκίτιδι) οὐδὲν πλέον δηλοῖ τοῦ [12] χαλκίτεως.

Γήχυτον) τὸ ἔξωθεν μέρος τῆς γῆς, τὸ [13] μαλακὸν καὶ ἥκιστα λιθῶδες.

[f] Γλαμυροὶ) γλημώδεις καὶ ὑγροί.

[g] Γλοιάζειν) τὸ ἐπιμύοντας [h] [14] παραδίνειν τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ τὸ [15] γλοιωδῶς ἀνάλογον, [16] ὡσεὶ καὶ νυστακτικῶς [17] ἔλεγον.

[i] Γλυκύμης) βοτάνης τῆς [18] γλυκυῤῥίζης καλουμένης.

Γόγ-

[1] κονδὸν MS. D. cod. Mosq. et Ald. χωλὸν Foes. χολὸν vulgg. κονδὸν, κόνδυλον vide κύβιτον. Corn. [2] διὰ τοῦτο συγκεῖσθαι τοὔνομα Foes. et vulgg. [3] γαλλιάγκωνας MS. D. et cod. Mosq. [4] γαλλιοβραχίονας MS. D. et cod. Mosq. [5] αὐτοὺς MS. D. [6] εἰς τὸ MS. D. et cod. Mosq. εἰς τὸ ἔσω Ald. [7] γεγιγγλύματα MS. D. γιγγίγλυματα vulgg. et Ald. [8] γιγγλυσμοί. Corn. retinet St. lect. v. Hipp. 28. 2. 7. [9] κεραμήτιδι MS. D.

posteriore recte γαλιάγκωνες scriptum est in locis valde vicinis ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. ST. Foes. χῶλον, mutilum, decurtatum quasi μυοῦρον pro κόνδον ex coniectura sat felici reponit.

b. Hesychius interpretatur σκαμβὸν, στρεβλόν.

c. Recte Foesius asserit γεγιγγλύμωνται scribendum esse propter alphabeti seriem et propter locum Hippocr. de artic. p. 617. 18.

d. Apud Hippocratem habemus σμηκτρίδι. Sic tamen infra in hac voce σμηκτίδα γῆν sine ρ scribet, et ita scripsit Erotianus quoque supra p. 352. Quantum autem ad ἀργίλῃ more Latino scribi λλ deberet. ST.

e. Vi-

ſtellae: qui autem aiunt γαλὸν brachium nominari, et hoc poſitum eſſe nomine, fortaſſis videri poſſint male intelligere, non enim γαλιάγκωνας, ſed γαλιοβραχίονας oportebat ipſos nominari.

Γαμψὲς) curuaturas habentes quaſdam.

Γαυσὸς) curuatus in partem exteriorem.

Γιγγλύματα) contrario modo ineunt inter ſe, vt in ianuis cardines.

Γῆ σμηκτίδι) cimoliae, id eſt, albae cretae.

Γῆ κεραμιτίδι) argillae.

Γῆ χαλκίτιδι) nihil plus ſignificat, quam chalcitis lapis.

Γήχυτον) exterior pars terrae, quae mollis eſt, et minime lapidea.

Γλαμυροὶ) aquoſi, et humidi.

Γλοιάζειν) conniuentes verſare oculos, et γλοιώδως per ſimilitudinem, dormitantes, (vt eo vtar vocabulo) dicebant.

Γλυκύμης βοτάνης) glycyrrhizae, vel dulcis radicis appellatae.

[10] *ἀργιλώδη MS. D. et cod. Moſq.* [11] *χαλκίτις MS. D. et cod. Moſq.* [12] *χαλκίτε MS. D. et cod. Moſq.* [13] *μαμακὸν Aldus.* [14] *περιδίνειν MS. D. cod. Moſq. et Chart.* [15] *γλοιὸς MS. D. cod. Moſq. et vulgg.* [16] *ὡς εἰ MS. D. ὁσεὶ vulgg.* [17] *ἔλεγε MS. D.* [18] *γλυκυρίζης MS. D. et Ald. γλυκυσίδης Chart. ap. Hipp.*

e. Vide Hippocr. de fiſtulis p. 519. 15.

f. Hippocr. περὶ γυναικ. 2. καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσωντες. Ibidem καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ γλαμυροί. ST. Heſ. γλαμᾷν per λημᾷν explicat et Ariſtophanis Scholiaſtes ὁ ἔχων τὲς ὀφθαλμὲς μεςὲς ἀκαθαρσίας ὁ λημῶν in concion. p. 491. Suid. quoque ὁ λημῶν τὲς ὀφθαλμὲς καὶ διύγρὲς ἔχων.

g. Heſych. exponit τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ὑπομύειν τοῖς ὄμμασιν, καὶ καταμύειν, καὶ κατιλλωπεῖν, ἢ διεγγελᾷν.

h. Scribendum puto παραδινεῖν, aut potius περιδινεῖν. ST.

i. Apud Hippocr. in vulgg. editt. γλυκυσίδης, non γλυκύμης inuenio ἐν τῷ περὶ ἐπικυήσεως, Καὶ πινέτω γλυκυσίδης ῥίζαν. ST. Qua de vide Dioſc. L. III. c. 157.

[k] Γόγγρωνα) [1] βρογχοκήλην, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πρέμνοις τῶν δένδρων ἐπιγινομένων ϛρογγύλων ἐξοχῶν, ὡς καὶ Θεόφραϛος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ φυτῶν, ὡδὶ λέγων, Ἔνια δὲ καὶ ἴσχει τὰς καλουμένας ὑπό τινων γόγγρους, ἢ τὸ [l] ἀνάλογον, οἷον ἡ ἐλαία.

[m] [2] Γογγύλιον) [3] ϛρογγύλον, καὶ [4] γογγυλίδια, τὰ [5] σμικρὰ σφαιρία, ὡσπερεὶ καταπότια.

[n] Γριφόμενα) ἐπανειλούμενα. [6] Παρὰ τὸν γριφὸν, τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

[a] [7] Δαΐτιδες) [8] μεγάλαι λαμπάδες [b] καιόμεναί τε [9] καλοῦνται. Καταχρωμένοις δέ ποτε σημαίνει καὶ τὴν τοῦ σκορόδου κεφαλὴν, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην, παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς [10] λαμπάσιν.

[c] Δακτύλιος) κύκλος, τροχίσκος, ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

Δίε-

[1] *βρογχηκήλην MS. D. et in fine ἐλάα Ald.* [2] *γογγυλὶς MS. D. et cod. Mosq.* [3] *ϛρογγυλὴ MS. D. ϛρογγύλιον Aldus.* [4] *γογγυλίδι MS. D.* [5] *μικρὰ MS. D. et cod. Mosq.* [6] *περὶ Aldus.*

k. Apud Hippocr. epid. VI. legitur αἱ γόγγρωναι, vbi Galenus γογγρώνας vocari ait τὰς περιφερέϛερας ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἷαίπερ εἰσὶν αἱ γινόμεναι τισι τῶν δένδρων ἐπιφύσεις, ἃς καλοῦσι γόγγρους, quibus verbis idem Theophrasti testimonium subiungit. Addit etiam se inuenisse qui dicerent se inuenisse quosdam γογγρώνας appellantes eiusmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ συϛῶσι. At hic legitur γογγρώνα tamquam a nominat. γόγγρων. Hesych. γογγρώνη, ἀποϛῆμα ἐν φαρύγγι. ST.

l. ἢ τὸ ἀνάλογον, id est, vel quod proportione respondeat, s. gongris. I.

m. MS. γογγύλιον, ϛρογγύλον. Γογγυλὶς, ϛρογγύλη. Καὶ γογγύλια, τὰ μικρά. In L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν legitur καὶ γογγυλίδας διέφθους ποιέων. ST.

n. Vide Foes. p. 142.

a. Inuenitur et alia lectio huic contraria, δαΐτίδα μίκραν λαμ-

Γόγγρωνα) tumorem * gulae (ab eminentiis rotundis, quae in truncis arborum nafcuntur, vt Theophraftus in primo de ftirpibus, fic inquiens: Nonnullae autem gongros a quibufdam vocatos habent, vel quod pro arboris natura refpondeat,). vt olea.

Γογγύλιον) rotundum, et γογγυλίδια, parui globuli, vt pillulae.

Γριφόμενα) quae inuoluuntur, dictum a gripho, quod eft rete pifcatorium.

PRINCIPIVM Δ.

Δαίτιδες) magnae lampades, ardentefque vocantur, abutentibus autem aliquando fignificat etiam allii caput, eo quod ex multis fpicis compofitum colligatur, vt lampades.

Δακτύλιος) circulus, rotula, in libro de fterilibus.

* bronchocelen.

7 δαιτίδαι MS. D. δατίδα vulgg. et Aldus. 8 μικραὶ MS. D. cod. Mofq. Corn. vel cum St. vel mauult δαιτίδα μικρὰν λαμπάδα. 9 δαῖται MS. D. et cod. Mofq. δεῖται Aldus. 10 λαμπάσι cod. Mofq.

λαμπάδα. Ac certe δαιτὶς diminutiuum effe videtur a δαιτὴ, ideoque ratione non caret haec lectio. Sed et haec verba καιόμεναί τε καλεῦνται, quae dimidium hexametrum efficiunt, mihi funt fufpecta. Ac videri poffint duo haec vocabula καιόμεναί τε reliquiae effe verfus Homerici, quem citaui fupra p. 132. p. Quod fi verum eft, omiffa hic aliquot verba fuerint. ST. Haec gloffa in MS. Doru. poft δακτύλιος pofita, adeoque eft fecunda, quum in editis prima fit, et fic quoque Iunta edidit.

b. καιομένεται δεῖται eft in impreffis Aldinis, MSS. quidam codd. habent καίομεναι-ται δαιταὶ, id eft, ardentes lampades. Locus Homeri Iliados λ et ρ. I.

c. Mauult δακτύλιον, κύκλον et τροχίσκον Foefius ex Hipp. περὶ γυναικ. φύσ. pag. 230. 46.

[d] [1] Δίεδρος) διαφανὴς, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

[2] Διακνέει) ὅπερ καὶ ἀποκναίει. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ διακναίει λέγεται.

Διαπεπληγμένα) τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν [3] πληχάδα διεστῶτα. [4] Πληχὰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς ἐκφύσεως.

Διάστημα) τὴν ὥσπερ ἐρίοις ἐοικυῖαν [5] αὐτῶν τῶν σωμάτων σύνθεσιν.

[e] [6] Διαστομωτρίδα) μήλην τὴν [7] διαστέλλουσαν.

Διαφλύξιες) ὑπερβλύσεις.

[f] [8] Διαφλυχθεῖσα) διαχυθεῖσα, [9] ὑγρανθεῖσα.

Διαφλυχθὲν) ὑγρανθὲν.

Διαφλύοντα) ὑγραίνοντα.

Δίαφρος) ἀφρίζων.

Διὰ χωρὶς) ἀπὸ διαστήματος.

[g] [10] Διδύμη) ῥίζα τῆς βοτάνης, ἥτις καὶ [11] ὄρχις [12] ὀνομάζεται.

Διεβλήθησαν) ἐξηπατήθησαν.

Διῆσαι) [h] διασεῖσαι. Ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων δηλοῖ καὶ τὸ [13] διηθίσαι καὶ τὸ [14] διελεῖν.

[15] Δίιδρος) [i] [16] νοτηρὰ καὶ διίδρουσα.

Δίκλειδος) [k] [17] διμερής· ὡς δύνασθαι τοῦ κάτω μέρους [18] κεκλεισμένου τὸ ὑπερκείμενον ἀνοῖξαι.

Δί-

[1] διάνδρος MS. D. et Aldus. διάναρος cod. Mosq. Corn. cum St. fecit. [2] διακναίει MS. D. et cod. Mosq. [3] πλεχάδα MS. D. et Aldus. [4] πλεχὰς MS. D. et Aldus. [5] αὐτοῦ τῶν MS. D. et cod. Mosq. αὐτῷ Aldus. [6] διαστα-μωτρίδα μάλιστα Ald. [7] διαστέλλουσαν MS. D. [8] διαφλυθεῖσα MS. D. et Aldus. διαφλυχεῖσα Corn. [9] ὑγρανθεῖα cod. Mosq.

d. Fortasse non δίεδρος sed δίυδρος legendum. ST. Aut δίαιθρος, aut δίαιρτρος propter alphabeti seriem ex Foes. sententia et loco περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 201. 16. Hesychius interpretatur, διαφανὲς, καθαρὸν, δίυγρον.

e. Est proprie specillum, quo os clausum diducitur, vi etymi.

f. Hae glossae usque ad δία-

Δίεδρος) transpareus, in secundo de morbis maiore.

Διακνέει) idem quod moerore afficit, quod ipsum et διακναίει dicitur.

Διαπεπληγμένα) multum circa crurum exortum divaricata, πληχὰς enim, quod inter exortum crurum interest.

Διάστημα) tamquam lanis similem corporum ipsorum compositionem.

Διαστομωτρίδα) specillum dilatans.

Διαφλύξιες) effusiones.

Διαφλυχθεῖσα) perfusa, humectata.

Διαφλυχθέν) humectatum.

Διαφλύοντα) humectantia.

Δίαφρος) spumans.

Διὰ χωρὶς) ex interuallo.

Διδύμη) radix herbae, quae et ὄρχυς nominatur.

Διεβλήθησαν) decepti fuerunt.

Διῆσαι) concutere, in secundo de morbis mulierum significat transcolare, et diuidere.

Δίϊδρος) humida, exudans.

Δίκλειδος) bipartitus, vt possit inferiore parte clausa superpositam aperire.

[10] διδύμȣ MS. D. et cod. Mosq. [11] sic et MS. D. et cod. Mosq. ὄρχυς Iunta. [12] λέγεται MS. D. [13] διηθῆσαι MS. D. et cod. Mosq. [14] διρθεῖν MS. D. διελθεῖν cod. Mosq. [15] δίερδρος MS. D. δίϊδρος Chart. [16] νοτρὰ cod. Mosq. νοτέρα Chart. [17] διμερȣ̃ς Chart. [18] κεκλυσμένον MS. D.

δίαφρος in quibusdam editionibus coniunctae sunt.

g. Sic nominatur, quia gemina sit radice bulbosa, duplici et testiculis simili, vnde διδύμιος Hesychio dicitur.

h. Fortasse post διασεῖσαι ponenda dumtaxat hypodiastole, at vero τελεία στιγμὴ post γυναικείων. ST. Διῆσαι ἢ διασῆσαι legisse Galenum coniicit Foesius.

i. Reponendum puto νοτερὰ, vt cum apud alios, tum apud Hippocratem legitur περὶ φύσ. παιδ. ST. In loco Hippocr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν est δίϋδρος p. 201. 16.

k. Repono διμερȣ̃ς. Exponit enim δίκλειδος θύρης, quod est

l [1] Δίκρυν) τὸ οἷον δίκρανον, ὅπερ καὶ [2] δυσχιδὲς ὀνομάζουσι. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ [3] ἤδικρον δηλοῖ.

m [4] Δίοπτος) νεὼς [5] ἐπιμελητής. Παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῷ.

n [6] Διορώσιος) τῆς εἰς τὸ ὀῤῥῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς.

o [7] Δίπνος) [8] τρήματα τῶν εἰς τὰ κενὰ [9] συντετρημένων, καὶ οἷον κατὰ δύο στόματα ἀναπνεόντων.

p [10] Δόρπου) τοῦ δείπνου.

q [11] Δραπτὰ) [12] ἐσπαραγμένα.

r [13] Δυσανίης) Κριτίας ἐν τῷ περὶ Φύσεως [s] ἔρωτος ἢ [14] ἀρετῶν οὕτως ἐξηγεῖται [15] τοὔνομα. [16] Δυσανίης δέ ἐστιν ὅς τις ἐπὶ τοῖς [17] σμικροῖς ἀνιᾶται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον [18] ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἢ πλείω χρόνον.

rr Δυσήνιος) ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Ἔστι δὲ καὶ ὁ δυσχαλίνωτος ἢ ὁ δυσκολώτατος.

ΑΡΧΗ

[1] δίκραιον Corn. 28. 2. 4. [2] διοχιδὲς MS. D. et cod. Mosq. [3] ἢ δίκρουν MS. D. et cod. Mosq. ἤδικρον Chart. [4] διοπτὸν τὸ διαφαινόμενον Aldus. [5] ἐπιμελεῖται MS. D. et cod. Mosq. ἐπιμελειτὴς Ald. διοπτὸς, διαφαινόμενος vulgg. [6] διορώδιος MS. D. διωῤῥώσιος vulgg. [7] δίπνοον MS. D. [8] τρήματιον MS. D. et cod. Mosq. [9] συντετρημμένων cod. Mosq. συντετραμένων vulgg.

est apud Hippocratem ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. Sed fieri potest, vt ita scripserit Galenus, δικλεὶς θύρα, ἡ διμερής. ST. Vide Foes. p. 165.

l. Legimus δικροῦν apud Hippocr. ἐν κωακαῖς προγν. Alibi autem δίκραιον, pro quo fortasse hic perperam scriptum est ἤδικρον. ST. Vide Foes. p. 166.

m. In MS. Δίοπτον, τὸ διαφαινόμενον. Adstipulatur tamen Erotianus expositioni, quam habemus, nisi quod διοπτῷ sine τ scribit, supra p. 118. ST. Lectionem δίοπος praefert Foesius, et in fine mavult ἐν αὐτῇ.

n. Fortasse διορρώσιος scribi debet. ST. Sic et διοῤῥοῦσθαι et διορροῦσθαι et διουρέειν et διουρεῖσθαι ab Hippocrate vsurpatur pro saniosum aut serosum fieri, sero dilui ac veluti permingi.

o. Quaedam exempl. δίπνοα τρήματα) cum Foesio. Apud Hesychium non τρήματα, sed δίπνοια τραύματα, ἐς

κενὰ

Δίκρου) tamquam biceps, quod et bifidum dicitur, quod ipsum etiam ἥδικρον significat.

Δίοπτος) templi curator, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν, id est, a dispiciendo, vel curando, quae sunt in ipso.

Διοῤῥώσιος) in serosum, et aquosum mutationis.

Δίπνον) foramen paruum eorum, quae ad vacua perforata sunt, et tamquam duobus oribus respirant.

Δόρπου) coenae.

Δραπτὰ) dilacerata.

Δυσανίης) Critias in libro de manu amoris, vel virtutum, sic exponit nomen, δυσανίης autem est quicumque propter parua tristatur, et propter magna magis, quam alii homines, vel diutius.

Δυσήνιος) qui non facile tristatur, est autem et difficulter frenabilis, et morosissimus.

ΑΡΧΗ

[10] *δόρπου ignorat MS. D. et cod. Mosq.* [11] *δραπτὸ MS. D. δερπτὰ MS. St. et Chart.* [12] *ἐσπαργμένα MS. D.* [13] *δυσήνιος in MS. D. praecedit δυσανίης vt et in cod. Mosq.* [14] *ἀρωτῶν MS. D.* [15] *τὸ ὄνομα MS. D.* [16] *δυσανίως MS. D.* [17] *μικροῖς MS. D.* [18] *ἢ οἱ ἄλλοι MS. D. et cod. Mosq. ἢ ὁ δυσκ. cod. Mosq. haec non habet Corn.*

κενὰ τραύματα explicantur, quasi hispita vulnera, quae ad vacuum penetrant et transadiguntur.

p. Sic etiam coena, quae vesperi sumebatur, dicitur Homero Iliad. ή. v. 370. 380. 476.

q. Pro δραπτὰ in MS. est δερπτά. ST. Quo cum quaedam consentiunt exemplaria.

r. Δυσάνιος legi debere mauult Foes. ex Hippocr. epid. L. III. aegr. 11. Hesychius exponit δυσάνιον τὸν δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεστον. Eidem autem δυσήνιοι sunt ἀπειθεῖς δυσάγωγοι, ἐπὶ πολὺ σκυθρωποί, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι, ἀνυπότακτοι.

rr. Vide Erotianum p. 116. m. et annotationem meam in eum locum. ST. Expositio Galeni superioribus significationibus videtur contraria, nisi μὴ εὐκόλως, μὴ ἠπίως, ἀλλὰ δυσαρεστῶς καὶ ἐπαχθῶς significet, vt iudicat Foesius, ita vt indicetur, qui non moderate moerorem fert, sed qui implacide et grauiter angitur.

s. Eumdem librum duas inscriptiones tam diuersas habere verisimile non est. Vel igitur de natura ἔρωτος, id est,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

[a] Ἐβλημάθη) ἐμαλάχθη.

[b] Ἐγγαστρίμυθοι) οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ [1] τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς [2] φθέγγεσθαι.

[c] Ἐγγέλῃ) [3] ἀνερίσῃ.

[4] Ἐγκάμψει) ἐνερείξει. Καὶ ἐγκεκαμμένοι, οἱ [5] ἐνηρεικότες καὶ [6] γρυποί. Εἴρηται δὲ [7] ἐπὶ ὀνύχων.

[d] Ἐγκὰς) ἐν βάθει.

Ἐγγενὲς) συγγεγεννημένον, οἰκεῖον.

[e] Ἐγχαλίνωται) χαλινοῖς ἐμφερῶς περίκειται.

[8] Ἐκγλευκισμένος) [f] ὁ [9] ὑπόγειος, πεπαυμένος τοῦ [10] λεύκος εἶναι.

Ἔγρησις) ἡ ἐγρήγορσις.

[11] Ἐέρχαται) [12] ἐναπολαμβάνονται.

[g] [13] Ἔθραυσεν) ἔνυττεν, ἐκέντει.

Ἐκ-

[1] τῷ δοκεῖν *MS. D. et cod. Mosq.* καὶ ἢ *MS. D.* [2] φθέγγεσθαι *ignorat MS. D. et cod. Mosq. et Aldus.* [3] ἐνερίσῃ *MS. D. et cod. Mosq. qui totam sic:* Ἐγγέλῃ) ἐνερίσῃ. Καὶ ἐγκεκαμμένοι οἱ ἐνηρικότες καὶ γρυπτοί. Εἴρηται δὲ περὶ ὀνύχων. *Corn. cum Steph. facit.* [4] ἐγκάμψει, ἐνερείξει *ignorat MS. D.* [5] εὐκρικότες *MS. D.* [6] γρυπνοὶ *Aldus.*

est, amoris tantum legendum est, vel de natura ἀρετῶν, id est, virtutum, prior tamen lectio videtur probabilior. Error est in nominis similitudine: et alterum videtur esse glossema. I.

a. Hesychio βλημάζειν dicitur τοὺς μαστοὺς ὑποθλίβειν mammas leniter premere et attrectare, exponit autem quoque, στηθολαβεῖν, οἱονεὶ θλίβειν ἢ βαστάζειν, καὶ τὸ τοὺς ὄρνιθας ἐκ τῶν στηθῶν πειράζειν, rectis manibus attrectare aut premere, quod faciunt, qui aues ex pectoris amplitudine aestimant.

b. In MS. ἐγγαστρίμυθος ἡ κεκλεισμένου στόματος φθεγγομένη, καὶ δοκοῦσα ἀπὸ γαστρὸς φθέγγεσθαι. ST. Et sic Charterius.

c. In MS. Doruilii sequuntur ἐγκὰς καὶ ἐγγενὲς, deinde ἐγκέλῃ. In Aldina et Iuntina deest quoque ἐγκέλῃ, et Foes. censet legendum ἐγκέλλῃ aut ἐνκέλσῃ et ἐνερείσῃ.

d. Ἐκὰς legitur apud Hippocr. de vuln. cap. p. 446. 31. cui loco glossa optime quadrare

PRINCIPIVM E.

Ἐβλημάθη) mollificatus eſt, molle factum eſt.

Ἐγγαστρίμυθοι) qui clauſo ore loquuntur, quia videntur ex ventre loqui.

Ἐγκέλῃ) offirmet, ſuprafulciat, apprimat.

Ἐγκάμψει) innixi, et ἐγκεκαμμένοι inflexi, innitentes, incumbenteſue, et adunci, dictum eſt autem de vnguibus.

Ἐγγενὲς) congenitum proprium.

Ἐγκὰς) in profundo.

Ἐγχαλίνωται) frenis velut circumdatus eſt.

Ἐκγλευκισμένος) qui ſubterreſtris, et ſubliuidus eſt, qui deſiit albus eſſe.

Ἔγρησις) vigilantia.

Ἐέρχαται) conſtringunt.

Ἔθρασσεν) pungebat, ſtimulabat.

Ἐκ-

[7] περὶ MS. D. [8] ἐκγεγλευκισμένος Corn. Hipp. p. 155. 2. 50. ἐγλευκισμένος Ald. [9] ὑπογείως MS. D. [10] γλεῦκος alii. [11] ἔρχαται MS. D. [12] ἐν ἄλλοις εἰσέρχονται MS. D. εἰορχονται cod. Moſq. [13] ἔθρασεν vulgg. et ἐκλύτει vulgg.

re poteſt ex ſententia Foeſii, ſi ἐγκὰς ſubſtituatur, ſic vt ῥωγμαὶ dicantur ἐγκὰς ἐοῦσαι καὶ ἐῤῥωγότος ὀστέου, quae ſiſſo oſſe alte deſcendunt, quae oculis deprehendi nequeunt.

e. Pro ἐγκεχαλίνωται ST. Aldus habet ἐγχαλύνωται, Foeſius ἐγκεχαλίνωνται et περικεῖνται mauult ex loco περὶ ὀστέων Φύσ. p. 63. 16.

f. Vide num legendum ſit ὁ ὑπόγυιος, οὐ πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι. Quod ſi ἠγλευκισμένος legeretur (tamquam ab ἀγλευκίζομαι habente α priuatiuum) ſcribendum cenſerem ὁ ὑπογυιως πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι. ST. Firmandae huius ſententiae cauſa Foeſ. laudat locum epid. L. VII. p. 362. 6.

g. Pro ἔθραυσεν in MS. eſt ἔθρασσεν, quae genuina eſt, vt opinor, ſcriptura. Nam ἔθραυσεν eſt aor. prior verbi θραύω, qui non ſignificat pungere, ſed frangere. Adde quod aoriſtus per verbum praeteriti imperfecti non exponeretur: At vt hic legitur in veteri codice ἔθρασσεν, ſic infra ἐνθράσσει exponitur ἐγκειμένον νύττει. Et paulo poſt θράσ-

Ἐκβρήσσει) [h] ἐκβάλλει, [1] ἐκβράσσει.

Ἔκδεξιν) διαδοχήν.

[i] Ἐκκολύψας) ἀπολεπίσας.

[k] [2] Ἐκλὖσθω) σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ προσκλυζέσθω, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων καὶ τοῖς [3] προσκειμένοις τοῖς [4] περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ [5] τρωμάτων.

Ἔκμαγμα) τό, τε συνεστραμμένον φύραμα, καὶ τὸ κροκόμαγμα, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

[l] [6] Ἐκμάξαι) καὶ τὸ ἀναπλάσαι. Ἔστιν ὅτε δὲ [7] ἀλλοιῶσαι, [8] ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων, [9] δακτύλῳ ἐκμάξαι. Τουτέστιν, [10] ὡς τὸ κυκλίσκον ἀναπλάσαι. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίψαι, ὡς ἐν τῷ Περὶ νούσων τῷ πρώτῳ τῷ μείζονι, ἐπί τε σπόγγου καὶ τῆς λινοζώστιδος καὶ [11] ἀκτῆς τῶν φύλλων.

Ἐκματεῖσθαι) ἀναζητεῖν.

[m] [12] Ἐκμιαίνεται) [n] ἀποκρίνει τὸ σπέρμα.

[o] Ἐκνεφίας ὄμβρος) ὁ μετὰ ἡλίου γινόμενος.

[p] Ἐκνεφίας πυρετὸς) [13] ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης· [14] ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας.

Ἔκνυξεν) ἐψόφει. Ὠνοματοπεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ ψόφου.

Ἐκνύ-

[1] ἐκράσει vulgg. ἐκβράσσουσι Corn. ex coni. [2] ἐκλουέσθω vulgg. [3] προκειμένοις MS. D. [4] περὶ deest in MS. D. et Aldo. [5] τραυμάτων MS. D. [6] ἐκμάζαι cod. Mosq. [7] ἠλλοιώσε MS. D. et cod. Mosq. ἠλλιώσις τῷ περὶ ἀφόρων ὡς ἔν τε vulgg. ἀλλιῶσαι ὡς ἐν τῷ περὶ ἀφόρων Corn.

θράσσεται explicatur νύσσεται, ſicut ἔθρασσεν hic ἔνυττεν, ἐκέντει; quod poſterius verbum eſt primae coniugationis contractum, quum κεντᾶται, quo in illo altero loco vſus eſt, ſit ſecundae. ST.

h. Quidam addunt ἐκβράσσει, οὕτω δὲ καὶ ἐκφλύει, quod infra occurrit.

i. Mauult Foeſ. legiſſe Galenum ἐκκολάπτειν, exſculpere, extundere, tundendo eximere, quod et ἐκλέπειν ſignificat, quod eſt corticem aut putamen detrahere, tranſlatione ab auibus ſumta, quae roſtro pertuſis ouis pullos excludunt aut excudunt.

k. Foeſ. cenſet Hipp. ἐκλοῦσθαι pro ἐκλούσασθαι legiſſe, et pro προσκλύζεσθαι ſumſiſſe, quod eſt

Ἐκβρήσσει) eiicit, expellit.

Ἔκδεξιν) ſucceſſionem.

Ἐκκολύψας) qui corticem detraxit.

Ἐκλέσθω) ſignificat aliquando, et inundetur, vt in libro de ſterilibus, et in adiuncto libro de vulneribus capitis.

Ἔκμαγμα) et ſubacta maſſa, et crocomagna, vt in libro de ſterilibus.

Ἐκμάξαι) et formare: aliquando etiam aliud facere, et mutare, vt in libro de ſterilibus, digito formare, hoc eſt, tamquam rotulam effingere, ſed et exprimere, vt in libro de morbis primo maiore, de ſpongia, et mercuriali herba, et ſambuci foliis.

Ἐκματεῖσθαι) inueſtigare.

Ἐκμιαίνεται) emundat ſemen.

Ἐκνεφίας ὄμβρος) imber cum ſole factus.

Ἐκνεφίας πυρετὸς) humida ſimul et inflammata febris, quemadmodum et ſol, cum quo ſimul imber fit.

Ἔκνυξεν) ſtrepebat, nomen formatum eſt a ſtrepitu.

Ἐκνύ-

[8] ὡς ἐν *ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [9] ὡς ἐν δὲ δακτύλῳ *MS. D.* τε *cod. Moſq.* [10] ὡς *omiſſo* τὸ *MS. D. et cod. Moſq.* [11] ἐκτῆς *MS. D.* , [12] ἐκμίενται *MS. D. et Ald.* [13] ὁ *deeſt in vulgg.* [14] ὥσπερ ὁ ἥλιος *MS. D.*

eſt proluere, aut irrigare, et perfundere, aut pro λουέσθω ἐκλέσθω legit. Vide L. περὶ ἀφορ. p. 298. 28. 32. et 299. 25. et 298. 30.

l. Alibi μασᾶσθαι exponit ζητεῖσθαι. ST. Vide Foeſ. p. 188.

m. Alias ὀνειρώττειν explicatur, Veneris ludibriis aut ſeminis effluuio inquinari, quum inter ſomniandum Veneris ac libidinis imagines ſe offerunt. Hinc Ariſtoph. interpr. in βατράχοις p. 160. ἐκμιαίνεσθαι ſignificare ſcribit τὸ ἀποσπερματίζειν ὡς οἱ ὀνειρώττοντες.

n. Pro ἀποκρίνει habet ὑποκρίνει τὸ σπέρμα, id eſt, excernit ſemen, haec vox plerumque a Cor. perperam apud Hippocratem tranſfertur, et Caluo vt libr. de foetat. et ſuperfoet. I.

o. Heſych. exponit βροχὴ ἀπὸ νεφῶν.

p. Alias ἐκνέφελος quoque dicitur.

[1] Ἐκνύπη) ἐξηπλωμένη.

q [2] Ἐκπεπλημένον) ἐκτετραμμένον.

[3] Ἐκρήγμασαν) ἀποσχίσμασι ῥακῶν.

r Ἐκσυριγγȣ͂νται) ἀναςομȣ͂νται.

s Ἐκτόμȣ) [4] ἐλλεβόρȣ μέλανος.

t Ἔκτριψιν) τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα ȣ͂σαν [5] παράλλαξιν.

Ἐκφινθάνει) ἐξορμᾷ.

u Ἐκβράσσει) ȣ͂τω δὲ καὶ τὸ [6] ἐκφλύει.

x Ἐκχύμωσις) χυμῶν ἔκχυσις.

y [7] Ἔλαιον Ῥόδινον) τὸ μὴ ἠρωματισμένον.

Ἐλατήριον) ȣ̓ μόνον τὸ ἀπὸ τȣ͂ ἀγρίȣ σικύȣ γιγνόμενον, ἀλλὰ [8] (καὶ πᾶν τὸ τὴν κάτω κοιλίαν καθαῖρον.

Ἔλεια) ἄγρια.

z [9] Ἐλιθερὲς) τὸ ὡς ἀπὸ) ἡλίȣ θερμόν.

[10] Ἐλιθερείσθω) ἡλιȣ́σθω.

a Ἐλιννύειν) ἡσυχάζειν.

b [11] Ἐληχενευσάμην) ἐπὶ πλεῖςον διελέχθην.

Ἑλκυ-

[1] *ἐκνύτη MS. D. ἐκρύπτη vet. Corn.* [2] *ἐκπεπληγμένον MS. D.* [3] *ἔκρηγμα, ἀποσχίσμα ῥάκȣς Corn. ἐκρήγμασιν, ἀποσχήσμασι Aldus.* [4] *ἐλεβόρȣ MS. D.* [5] *παράλαξιν Aldus.* [6] *ἐκφύει producit germinat Chart.*

q. In gl. *σεσηρὸς ἐκπεπληγμένον* pro eadem ſignificatione ſcriptum eſt. Erotianus autem ſupra p. 158. *ἐκπεπληγμένον* exponit *ἐξεπτυγμένον*. At p. 104. tradit quoſdam *πληρῶδες* (quod apud Hippocratem legebatur pro *βλιχῶδες*) explicuiſſe *ἐξεπτυγμένον*. Fortaſſe autem *ἐκπεπλεγμένοι* legi apud Erotianum debet. ST.

r. h. e. aperiuntur, velut fiſtulae longos habent ductus aut cauitates, in fiſtulas tranſeunt, aut fiſtulas contrahunt.

s. Vide Dioſc. L. IV. c. 51. apud Plin. L. XXV. c. 21. *ἔντομον* vocatur. Heſ. *ἐκτομὸν ἐλλέβορος καὶ ἄτμητος λιβανωτός.*

t. Foeſ. ex Hipp. *κατ' ἰητρεῖον* p. 672. 14. ſic refingit hanc gloſſam *ἔκτρεψιν, τὴν ἐς τὰ πλάγια παράλλαξιν.*

u. Fuſius Foeſ. p. 196.

x. Vide Dioſc. L. IV. cap. 155.

y. Scribitur et *ἔλαια*, eſt quoque Heſychio *ἐλαίη ἄγρια νόσος*, agreſtis aut ferus morbus.

z. Ma-

Ἐκνύπη) explicata, explanata.
Ἐκπεπληγμένον) detortum.
Ἐκρήγμασιν) ſciſſuris pannorum.
Ἐκσυριγγοῦνται) aperiuntur.
Ἐκτόμου) veratri nigri.
[7]Ἐκτριψιν) ad viſcera mutationem.
Ἐκφινδάνει) erumpit.
Ἐκβράσσει) ſic autem et ἐκφλύει, id eſt, ebullit.
Ἐκχύμωσις) effuſio humorum.
[8]Ἔλαιον ῥόδινον) oleum roſarum, quod aromatibus conditum non eſt.
Ἐλατήριον) non ſolum ex agreſti cucumere factum, ſed etiam omne, quod deorſum ventrem purgat.
[9]Ἔλεια) agreſtia.
Εἰλιθερὲς) tamquam a ſole calidum.
Εἰλιθερείσθω) inſoletur.
Ἐλιννύειν) quieſcere.
Ἐληχνευσάμην) plurimum diſſerui.

Ἐλκυ-

[7] ἔλεον *MS. D.* [8] *Vncinis incluſa deſiderantur in MS. D.* [9] *ἐλιθορὲς Corn. ἐλιθερὲς Aldus.* [10] *ἐλιθερείσθω MS. D. et Aldus.* [11] *ἐληχνευσάμην Iunta et Corn.*

z. Malim εἰληθερὲς ſcribere ab εἵλη, item εἰληθερείσθω. Eamdem autem dat explicationem τῷ θαλερὸν p. 480, quam hic τῷ εἰληθερές. ST. Heſychio εἰληθερεῖν exponitur ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι, εἵλην γάρ φασι τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν, et εἰληθερῶν, ἡλιαζόμενος.

a. Heſychius explicat σχολάζειν, λήγειν, ὀκνεῖν, ἀναπαύεσθαι, διατρίβειν. Suidas autem ἡσυχάζειν, ἀναπαύεσθαι, βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, ἐνδιδόναι, διατρίβειν.

b. Non dubito quin ſcribendum ſit ἐλεσχηνευσάμην, vt apud Erotianum legitur λεσχηνευομένου, quod exponitur ὁμιλοῦντος. Nam fateor quidem variare ſcripturam huius verbi apud Hippocratem (vt docui antea in annot. p. 244. u.), ſed eius deriuatio certos de vera et genuina eius ſcriptura nos reddit. Nec enim dubium eſt, quin a λέσχη deriuetur, in ea videlicet ſignificatione ſumto, quam habet in hoc loco, qui eſt ex Callimachi epigr. ſumtus — — ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν — — Significat

enim

c Ἑλκυστῆρι) τῷ ἐμβρυουλκῷ.

d Ἔλυτρα) σκεπάσματα.

e Ἐμβάφιον) [1] ὀξύβαφον.

f [2] Ἔμιαι) ἔμετοι. Ἀττικὸν τὸ ὄνομα.

Ἔμπλην) πλησίον.

Ἐμπύους μοτοὺς) τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς [3] λημνίσκους.

Ἐμυκώθη) Διοσκουρίδης μέν φησι, τὸ [4] συνέμυσεν· οἱ πλεῖστοι δὲ τὸ, ἐπιφύσεις ἔσχε πλαδαρὰς, ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες.

Ἐμυλώθη) ἐσκληρύνθη.

[5] Ἐμυλήθη) [6] κατεμαράνθη.

g [7] Ἐνθλάσσει) [8] ἐνθλᾷ.

[9] Ἐνθράσσει) ἐγκείμενον νύττει.

h Ἐξαλίπτης) [10] κονιάτης, χρίστης.

i Ἐξαλίζοιτο) ἐκκενοῖτο.

k Ἐξάντης) ὑγιής.

Ἐξάραγμα) σύντριμμα.

l [11] Ἐξαρύαται) ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται. Τινὲς δὲ τὸ [12] ἐξορμᾶται καὶ ἀπειλὴν ποιεῖται.

Ἐξά-

[1] *ὀξυβάφιον vulgg. et Ald.* [2] *ἔμεαι MS. D.* [3] *λημνήσκους MS. D.* [4] *συνέμυσιν MS. D.* [5] *ἐμωλήθη MS. D. et cod. Mosq.* [6] *κατεμωράνθη Ald.*

enim hic longiorem otiosorum confabulationem: vnde Galenus rectiſſime *ἐλεσχηνευσάμην* exponit non ſimpliciter *διελέχθην*, ſed *ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην*. Exſtant autem haec Callimachi verba apud Diog. Laertium in vita Heracliti: ſed in vulgg. eius editt. (nam hoc obiter annotaſſe me non poenituerit) mendoſe legitur *ἐμνήσθη* pro *ἐμνήσθην*, et *ἠέλιον* pro *ἥλιον*, item *κατελύσαμεν* pro *κατεδύσαμεν*. Quin etiam hoc addam, mihi plane videri Virgilium ad hunc aut ſimilem quempiam locum reſpexiſſe, atque adeo huiuſmodi graeca verba exprimere voluiſſe, vbi ita canit — — *ſaepe ego longos Cantando puerum memini me condere ſoles.* Nam *καταδύειν ἥλιον* aptius et elegantius latine dici non poterat, quam *condere ſolem.* Ceterum hoc quoque ſciendum eſt, poſt expoſitionem verbi *ἐλεσχηνευσάμην* haec ſequi in vno veteri codice, Ἔλκεα ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν τὰ πρόσφατα Ἱπποκράτης

Ἑλκυστῆρι) inſtrumento quodam ad infantem ex vtero extrahendum.

Ἔλυτρα) velamenta.

Ἐμβάφιον) acetabulum.

Ἔμιαι) vomitus, Atticum nomen.

Ἔμπλην) prope.

Ἐμπύους μοτοὺς) linamenta concepta, (quae circumvoluuntur, et vulneribus induntur, ad ſaniem purgandam,) vel lemniſcos.

Ἐμυκώθη) Dioſcorides quidem ait, concluſit, plurimi autem, adnaſcentias habuit humidas, vt et fungi.

Ἐμυλώθη) induruit.

Ἐμυλήθη) contabuit.

Ἐνθλάσσει) infringit.

Ἐνθράσσει) vrgens pungit.

Ἐξαλίπτης) illitor, vnctor.

Ἐξαλίζοιτο) exinaniretur.

Ἐξάντης) ſanus.

Ἐξάραγμα) confractio, colliſio.

Ἐξαρύαται) euacuatur, exprimitur. Quidam vero, hoſtiliter aggreditur, minas facit.

7 ἐνθλάσει cod. *Moſq. et Ald.* 8 ἐνθρᾶ *Ald.* 9 ἐνθράσει *Ald.* 10 κοινιάτης *MS. D.* 11 ἐξαρίαται *MS. D.* 12 ἐξώρμησαν omiſſo καὶ *MS. D.* ἐξώρμησεν cod. *Moſq. et Ald.*

της καλεῖ, ἐν δὲ τῷ περὶ τραυμάτων τὰ χρόνια. ST.

c. Vide Paul. L. VI. 74. et Foeſ. p. 201.

d. Heſych. ἔλυτρα κυρίως τὰ ἐνειλήμματα, ἢ τὰ καλύμματα, et ἔλυτρον exponit δέρμα, θήκην, λέπυρον, ἐνείλημα, κάλυμμα, σκέπασμα.

e. Heſychio ſunt ἐμβαφίαι λεπάδες βαθεῖαι ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει; Polluci vero κελάρια, λεκάνια, τρυβλία et ὀξύβαφα.

f. Apud Hippocratem legitur ἐμεσίαι.

g. Heſych. exponit ταράττειν, ἐνοχλεῖν.

h. Malim ἐξαλείπτης. ST. Foeſius cum eo conſentit.

i. Heſychius exponit κυλίσαι, ἐκκομίσαι, euoluere, euomere, exportare.

k. Heſychio dicitur ὁ τῆς νόσου ἔξω ὤν, qui morbo defunctus eſt, et ἐξάντες τὸ ὑγιές.

l. Vide Foeſ. p. 215.

m 1 Ἐξάρυσις) ἀπάντλησις.

n Ἐξαςίας) ἔνιοι μὲν τὰ ἐπανιςάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας. 2 Ἐμοὶ δὲ καὶ τὰ πρὶν 3 σχισθῆναι πρέχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὀνομάζειν δοκεῖ.

o Ἐξητριασμένον) τὸ 4 διὰ ἠτρίȣ ἠθημένον. Λεπτὸν 5 δέ τι 6 ὕφασμα p τὸ ἤτριον.

Ἐξι-

1 ἐξείρυσιν, ἐπήντλησεν MS. D. et cod. Mosq. St. et Chart. 2 ἐμὴ δὲ MS. D. 3 σχιθῆναι MS. D.

m. MS. ἐξείρυσεν, ἀπήντλησεν. ST. Quaedam ἐξαρύσαι, ἀπαντλῆσαι.

n. Apud Hippocr. κατ' ἰητρ. p. 685. 17. occurrit vox ἐξεςίας, vbi Galenus ſic, τὰς ἐξεςίας, αἵ τινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις συμφαίνȣσιν, dictas velut exſtantias aut exſtantes in textilibus partes, et oblongas eminentias, quae interdum dedita opera, interdum etiam temere contingunt, quandoque ex ipſo ſubtegmine, quandoque e purpura intertexta, vt in iis, quas παρυφὰς vocant et praetextas, et cuiuſmodi ſaepe mulieres in ſuis operibus efficere conſueuerunt.

o. Tranſeo ad locum Galeni in Ἐξητριασμένον, vbi ait Ἐξητριασμένον, τὸ διὰ ἠτρίȣ ἠθημένον. Λεπτὸν δέ τι ὕφασμα τὸ ἤτριον. Locum Hippocratis, ad quem pertinet haec gloſſa, non indicauit in ſua oeconomia Foeſius: et ſane, aut valde fallor, aut fruſtra in noſtris editionibus quaeretur. Galenus tamen (ne longior ſim,) illud vocabulum reperit in Lib. I. de morb. mul. vbi iam ſic editur p. 632. 22. ἐμεσάτω, καὶ ῥοφέειν ἄλευρον δȣ̃ναι, καὶ ἐπιπιεῖν οἶνον εὐώδεα παλαιὸν ἐξηθριασμένον. Nullum eſt dubium, quin ibi legerit οἶνον εὐώδεα παλαιὸν ἐξητριασμένον: atque ſatis commoda eſt illa lectio, ſolebant enim veteres vina turbida, vel etiam generoſa per colum traiicere, illa quo defaecarentur, haec vero vt mitiora euaderent, ac caput minus tentarent: vnde etiam *caſtrari* dicebantur vina ita percolata. Videſis Foeſium, qui in Oeconomia plura hic pertinentia collegit. Vnum adducam Lucretium, L. II. v. 391. ita canentem: *Et quamuis ſubito per colum vina videmus Perfluere: at contra tardum cunctatur oliuum, Aut quia nimirum maioribus eſt elementis: Aut magis hamatis inter ſe, perque plicatis.* In quorum verſuum ſecundo pro *cunctatur* parum abeſt, quin corrigam cunctanter,

Ἐξάρυσις) exhauſtio.

Ἐξαςίας) quidam lina exſurgentia a ſummis linteis ſciſſis, et a pannis vilibus fila, mihi autem etiam antequam ſcindantur exſtantia eodem modo videtur appellare.

Ἐξητριασμένον) panno tenui colatum, eſt autem ἤτριον, tenuis quidam et agreſtis pannus.

[4] *διὰ τȣ͂ ἠτρίȣ MS. D.* [5] *τε. καὶ MS. D.* [6] *ὑφήμενον τὸ ἠτριτέον τε καὶ ἄγριον cod. Moſq. τε καὶ ἄγριον delet Corn.*

ter, quod τῷ ſubito opponatur. Sed hoc miſſo, miror omnino Lambinum ad hunc Lucretii locum notantem, *Colum eſſe vas ad colandum aptum, ex lapide, aut argilla:* quae confutari non merentur. Sacco enim lineo vina colabant, non lapide vel argilla; hinc Horat. ex perſona Catii, ſerm. L. II. ſ. 4. 53. *at illa* (Maſſica ſc.) *Integrum perdunt lino vitiato ſaporem.* Vbi commentator Cruquianus annotat: *per ſaccum lineum colata:* quae ideo adſcripſi, quod idem plane doceant atque Galenus, quum Ἐξητριασμένον explicat: τὸ διὰ ἠτρίȣ ἠθημένον. Ἤτριον itaque ſecundum Galenum eſt ſaccus ille colatorius, panno lineo conſtans, (addit enim ἤτριον eſſe λεπτόν τι ὕφασμα,) atque inde formatur verbum ἐξητριάζω. Ceterum Graecis colum tale dicebatur ὑλιςὴρ, τρύγοιπος, quin et σάκκος, quod ab aliis mutuo ſumſerunt Latini. Poll. L. X. ſ. 75. καὶ ὁ τρύγοιπος, καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τȣ͂ τρυγοίπȣ εἰρημένος, καὶ ὁ ὑλιςήρ· Ἱππῶναξ δέ φησι, Στάζȣσιν ὥσπερ ἐς τροπήϊον σάκος. Obiter noto MSS. Pollucis exhibere σάκος ſimplici κ: atque eam ſcripturam veram eſſe, et antiquiſſimis temporibus receptam liquet ex Anonymo Pythagoreo inter opuſcula a Galeno edita p. 725. ἐγὼ δὲ ȣ̓ πράγματος τοσȣ́τω προςεθέντος ἀλλοιȣ͂σθαι δοκῶ τὰ πράγματα, ἀλλ' ἁρμονίας διαλλαγείσας· ὥσπερ Γλαῦκος καὶ γλαυκὸς, Ξάνθος καὶ ξανθὸς, Ξȣ͂θος καὶ ξȣθὸς· ταῦτα μὲν τὴν ἁρμονίαν ἀλλάξαντα διήνεικαν. Τὰ δὲ μακρῶς καὶ βραχυτέρως ῥηθέντα, Τύρος καὶ τυρὸς, σάκος καὶ σάκκος κ. τ. λ. Attamen et ibi male editur σάκκος καὶ σάκος, plane contra auctoris mentem; qui paulo poſt addit: ἐπεὶ ὧν ȣ̓κ ἀφαιρεθέντος ȣ̓δενὸς τοσȣ͂τον διαφέρει, τὶ δὴ αἴ τις ἢ ποτιτιθεῖ τι, ἢ ἀφαιρεῖ. Id enim vult σάκος denotare res diuerſiſſimas pro varia prioris ſyllabae quantitate; quae ſi breuis

q [1] Ἐξεινοῖ) ἐκκενοῖ.

[2] Ἔξυρα) εἰς στενὸν συνηγμένα, ἃ δὴ καὶ r μύοπα ὀνομάζουσιν.

Ἔπακρα) [3] τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ ἔξυρα. s [4] Ἐπιτάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μᾶλλον.

t Ἐπαλύνων) ἐπιπάσσων.

Ἐπικέρας) τῆλιν. Ἔνιοι δὲ ἄλλην τινὰ βοτάνην οὕτως ὀνομαζομένην.

u Ἐπικτένιον) ἐπὶ μὲν τῶν [5] γυναικῶν τὸ [6] ἐπίσειον καλούμενον, ἐπειδὴ ὑπὲρ τὸν [7] κτένα ἐστίν· ἐπὶ δὲ τοῦ x [8] στυπείου ἢ τοῦ λίνου, τὸν τῷ [9] κτενὶ [10] προσιζάνοντα χνοῦν ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

y Ἐπιμηλίδα) Διοσκουρίδης μὲν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης

[1] ἐξείνει *Ald. et vulgg.* [2] ἔξυρα, *post hanc vocem MS. D. habet* ἐπαλύνων, ἐπιπάσσων, ἐπιτάττεται, καὶ ἐπὶ τοῦ μᾶλλον. *Sed et cod. Mosq.* [3] τοὺς εἰς *MS. D.* [4] *Verba vsque ad finem desunt in vulgg. et addita sunt in fine glossae sequentis.*

breuis est, *scutum* significat, si longa, *saccum:* quemadmodum Τύρος priore breui vrbis nomen est; τυρὸς eadem producta *caseum* notat. Iam vero in plerisque veterum locis σάκκος perperam legitur, vt ex dictis liquet. Satis itaque probabilis, (vt eo redeam,) est Galeni lectio in loco Hippocratis, nec dubitarem eam restituere, si constaret omnia ἀπόγραφα Galeni tempore ita legisse: quia vero plures loci a Criticis antiquis interpolati sunt, vereor ne et hic ex eorum numero sit, quippe altera illa scriptura ἐξῃθριασμένον aeque bene locum tueri potest. Solebant enim et vina aeri exponere, quo illa attenuarent et emendarent. Horat. loco ante adducto, v. 51. *Massica si caelo supponas vina sereno, Nocturna, si quid crassi est, tenuabitur aura, Et decedet odor neruis inimicus.* ad verbum ἐξαιθριάζειν procul dubio respexit, quod vix melius verteris, quam *caelo sereno supponere;* est enim ἐξαιθριάζω ab αἰθρία. Hanc vero scripturam et illud stabilit, quod Hippocrates alibi quoque eamdem vocem adhibet: sic L. de intern. affect. p. 551. 44. ταῦτα ὁκόταν λειφθῇ διηθήσας ἐξαιθριάσαι, vbi nullus locus alteri lectioni, ob praecedens διηθήσας. Vide et epid. L. II. p. 1020. A. Quaenam ergo vera Hippocratis

Ἐξείνει) euacuat.

[s]Ἔξερα) in anguſtum contracta, quae et μύοπα nominat.

[r]Ἔπακρα) in anguſtum deſinentia, quae et ἔξερα.

[t]Ἐπαλύνων) ſpargens: apponitur autem, et ad magis.

Ἐπικέρας) foenum graecum, quidam aliam quamdam herbam ſic nominatam.

Ἐπικτένιον) in mulieribus pubes, quae vocatur, nam ſupra pectinem eſt, in ſtuppa autem, vel lino pectini inſidentem puluerem in opiſicio.

Ἐπιμηλίδα) Dioſcorides quidem in primo de mate-

 ria,

[5] *γυναικείων MS. D. et cod. Moſq.* [6] *ἐπίσιον MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [7] *τὰ τενκὰ quidam. τὰς κτένας vel τὸν κτένα exem. Corn.* [8] *συππείε MS. D.* [9] *κτηνὶ cod. Moſq.* [10] *προσιζάνοντα Foeſ.*

cratis ſit manus, aliis decidendum relinquo, mihi variam lectionem e Galeno indicaſſe ſuffecerit. HER.

p. Poſt τὸ ἤτριον in vulgatis editt. ſequitur καὶ ἄγριον, quae duo verba veteres codices non agnoſcunt. ST. Suidas τὰ ἤτρια explicat per στήμονας.

q. Heſych. cum Galeno conſentit, Pollux τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dicit.

r. Pro μύοπα forſitan legendum eſt μύερα. ST. Sic quoque cenſet Gorraeus in def. med. et Foeſius, ex cuius coniectura etiam μείερα legi poſſet.

s. Pro ἐπιτάττεται vide num ſcribendum ſit ἔτι τάττεται, ſed et ſequentia verba ſuſpicione mendi non carent. ST.

t. Crediderim ſcribendum eſſe ἐπιπαλύνων. Hom. Od. κ'. v. 526. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν. Vbi ἄλφιτα ἐπιπαλύνειν eſt ἄλφιτα ἐπιπάσσειν. Vtitur autem et ſimplici παλύνειν, vt Iliad. σ'. v. 560 ſq. αἱ δὲ γυναῖκες Δεῖπνον ἐρίθοισι λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. Item Od. ξ'. v. 77. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν. Rurſus eodem L. v. 428. diuerſa conſtructione, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτε ἀκτῇ. Ex his autem locis manifeſtum eſſe puto reponi hic debere ἐπιπαλύνων. ST.

u. Pro pube occurrit de mul. L. I. p. 247. 40. pro pulviſculo autem ib. eod. p. 253. 34. et p. 261. 27.

x. Scribe potius συππείε. ST. Conſentit Foeſius.

y. Foeſius ſuſpicatur Galenum

ὕλης εἶδος μεσπίλου, τὸ καὶ σιτάνιον ὀνομαζόμενον· ἔνιοι δὲ τὰ μῆλα τὰ [1] σμικρὰ τὰ ἄγρια, ἅπερ καὶ [2] ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται.

z [3] Ἐπιμυλίδα) τὴν ἐπιγονατίδα, τὴν μύλην.

Ἐπισκληροῖς) τοῖς κατεσκληκόσι.

a Ἐπίσημος) ἐπισατική, [4] σύννους, [5] ἐφεκτική.

b Ἐπίχνουν) ἐπίπαγον, χνοώδη.

c [6] Ἐπορεξάμεναι) ἐπεκταθεῖσαι.

[7] Ἐπόσχιον) κλῆμα, ἐξ οὗ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης.

d [8] Ἐπῶδες) δυσῶδες, τὸ οἷον ἐπόζον.

e [9] Ἐπωκεστέρη) τῷ ὄξει πλέονι κεχρημένη.

f [10] Ἐρυγγάνει) ἀποβάλλει.

[11] Ἐρεύγη) ἐρύγνιον, ἀπόβλημα.

g Ἐρίκιδες) αἱ ἀδρομερῶς διῃρημέναι κριθαί. Τινὲς δὲ τὰς διχῇ διῃρημένας. Καὶ γὰρ τὸν [12] ἐρεγμὸν ἀπὸ τοῦ διχῇ [13] διῃρῆσθαί φασιν ὠνομάσθαι. Ἐμοὶ δὲ παρὰ τὸ [14] ἐρείκειν πάντα τὰ τοιαῦτα δοκεῖ γεγονέναι· ὅπερ οὐ

[1] μικρὰ MS. D. [2] ἀμαμηλίδης Ald. ἀμαμηλίδας Corn. [3] ἐπιμηλίδα Corn. ἐπιμιλήδα Ald. [4] σύνους MS. D. [5] ἐφυκτικὴ vulgg. [6] ἐπορηξάμενη Ald.

num in L. I. de mul. p. 245. 28. ἐπιμηλίδες pro ἀμαμηλίδες legisse, eamque explicasse, vnde ipsi videtur legendum ἐπιμηλίδες, ἐπιμηλίδα Διοσκ. aut censet affinitate vocis ἐπιμυλίδα Galenum fuisse deceptum.

z. Vide superius in dictione ἀμαμηλίδας. I. Pollux L. II. hanc dictionem Hippocraticam esse scribit: τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος, ἐπιγονατὶς, κόγχη, κόγχος, μύλη, καὶ ἐπιμυλὶς κατὰ Ἱπποκράτην.

a. In Aldina ed. voci ἐπίσημος adiectum est hoc signum * et noua inchoatur Glossa hunc in modum Ἐπισατική) σύνους ἐφυκτική.

b. Hesychius exponit ἐπιχνοῦν, περισπωμένως, ἐπεσκοτισμένον, obtenebratum, tenebris desuper opertum.

c. Hesychius interpretatur, ἐφορμήσας, ἐπιλαβόμενος.

d. Pro ἐπῶδες est in MS. ἐποειδές. ST. Charterius pro egregio suo Stephanum imitandi studio sic quoque dat.

e. Locum respexit Galenus ex L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 199.

ria, genus meſpili σιτάνιον etiam appellatum, quidam autem mala parua ſylueſtria, quae et ἀμαμηλίδεις nominantur.

Ἐπιμυλίδα) os, ceu conchula quaedam genu tegens, latum et rotundum, quo genuum commiſſura obtegitur, vulgo patellam vocant.

Ἐπισκληροῖς) induratis.

Ἐπίςημος) cunctatrix, cogitabunda, haeſitans.

Ἐπίσχυον) humorem concretum lanuginoſum.

Ἐπορυξάμεναι) extenſae, in longum porrectae.

Ἐπόχιον) palmes, ex quo natum eſt quippiam, vt ex colocynthide.

Ἐπῶδες) foetens, et tamquam male olens.

Ἐπωκεςέρη) aceto multo vtens.

Ἐρυγάνει) abiicit, repudiat.

Ἐρεύγη) ructus, eiectio.

Ἐρίκιδες) in craſſiores partes diuiſa hordea, quidam bifariam diuiſa, nam et ἐριγμὸν, hoc eſt, legumen freſum ab eo, quod eſt bifariam diuidi, aiunt nominatum eſſe: mihi autem παρὰ τὸ ἐρείκειν, id eſt, ab eo, quod ſcinduntur omnia talia, videtur nomen factum eſſe, quod

 non

[7] *ἐπόσχεον MS. D. et cod. Moſq.* [8] *ἐπόειδες MS. D. et cod. Moſq. ἐπίειδες Ald.* [9] *ἐπωκτέρη MS. D. et Ald.* [10] *ἐρυγάνει MS. D. et cod. Moſq. in Ald. deeſt.* [11] *haec gloſſa deficit in MS. D. et cod. Moſq. ἐρευγῆ Ald. et Iunt.* [12] *ἐραγμὸν MS. D. ἐρεγμὸν cod. Moſq. ἐριγμὸν Ald.* [13] *διηρεῖσθαι Ald.* [14] *ἐρίκειν MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

p. 199. 12. ἐν δὲ τῇσι πρώτῃσι τῶν ἡμερέων, ῥοφήμασι διαχρεέσθω, φακῇ ἐφθῇ, ἐπωκεςέρῃ τῷ ὄξει.

f. Legitur ἐρυγγάνῃ in prorrh. II. p. 415. 10. et 16. in libro de mul. II. p. 287. 6. de diaeta L. III. p. 104. 3. Foeſius tamen exiſtimat hanc gloſſam melius transferri poſſe ad epid. L. VII. p. 352. 20. σιτίον περὶ τὰς πρώτας ζ' ἐρύγμει καὶ ἀπήμει, vbi Galenus pro ἐρύγμει legerit ἐρυγγάνει, aut pro ἐρυγγάνει legendum ſit ἐρύγμει, quidquid lubet, ſenſus non immutatur.

g. Malim ἐρεικίδες, ſi verum eſt ab ἐρείκειν deduci. ST. Calculum ſuum Stephano adfecit quoque Charterius.

ὐ [1] τὸ διχῇ διαιρεῖν, ἐςὶν, ἀλλὰ [2] τὸ θραύειν ἁπλῶς. Ὅθεν καὶ τὸ ἴτριον [3] ἐρείκιον [4] ὀνομάζεται καὶ αὐτὸ, διότι [5] εὔθραυςον.

h [6] Ἐρὶξ) εἴρηται μὲν [7] καὶ ἐπὶ τῦ ἥπατος, γέγραπται [8] δὲ ἐν τοῖς πλείςοις μὲν [9] θρὶξ, δηλοῖ δὲ τὸ μέρος τῦ ἥπατος τὸ ἄνω, καθ᾽ ὃ ἀπ᾽ ἀλλήλων [10] σχίζονται οἱ λοβοί.

i Ἐρυγματώδης) ἡ [11] ἐρυγμῶν ἀπεργαςικὴ νόσος, ἡ πνευματῦσα.

k Ἐρυθρῦν ςέαρ) τὸ ἔναιμον.

l Ἐσαφάσας) [12] εἰς τὸ ἔσω [13] χαλάσας, ὥςε [14] μασᾶσθαι, ὅ ἐςι [15] ζητεῖσθαι.

m Ἐσφηκωμένα) συνδεδεμένα, συνεσφιγμένα.

[16] Ἐς χεῖρα) [17] δηλοῖ" καὶ τὸ πλησίον.

o Ἔτνος) πᾶν τὸ [18] ἀπὸ ὀσπρίυ [19] ἐρηρειγμένον ἕψημα.

p [20] Εὐάνθεμον) ὅπερ καὶ [21] ἀνθεμὶς λέγεται, καὶ χαμαίμηλον.

[22] Εὐθεσίην) τὴν ἐγγενετὴν τῦ σώματος ἕξιν, ὥς πυ καὶ ἐνιαυτὸς [23] εὐθεσίης καλεῖται, ὁ εὐφορίας ἀπεργαςικός.

Εὐκάρδιον) εὐςόμαχον.

[24] Εὐνὴ) ὐ μόνον [25] δηλοῖ τὴν κοίτην, ἀλλὰ καὶ τὴν συνυ-

[1] τῷ Ald. [2] τῷ Ald. [3] ἐρίκιον MS. D. et Ald. [4] ὀνομάζυσι MS. D. et cod. Mosq. [5] ἄθραςον MS. D. ἄθραυςον cod. Mosq. ἔνθραυςον Corn. [6] ἐριξ def. in Ald. [7] καὶ abest a MS. D. et cod. Mosq. [8] δὲ abest a MS. D. [9] θρὶξ def. ap. Ald. εἶναι ἡ θρὶξ MS. D. et cod. Mosq. [10] χωρίζονται MS. D. [11] ἐρυγκῶν MS. D. [12] ἐς τὸ MS. D. [13] μαλάσας MS. D.

h. Ad loca L. de nat. mul. p. 226. 5. et L. I. de mul. p. 245. 10. et p. 260. 6. Galenum respicere existimat Foesius, vbi tamen τῦ ἥπατος ἡ σύριγξ τέτρωται scriptum reperitur, vnde Gal. pro σύριγξ legisse videtur ἐρίξ.

i. In MS. ἐρευγματώδης. ST. Conf. Hipp. L. II. de morb. p. 156 48.

k. Ex Cornarii opinione huc pertinere infra scripta Glossa haec ἐρυσίπελας, πῦρ ἄγριον, videtur.

l. Vi-

non bifariam diuidere eſt, ſed frangere ſimpliciter, vnde placenta etiam ipſa ex ſeſamo et melle ἐρείκιον nominatur, quoniam facile frangitur.

Ἐρίξ) dicitur quidem et de iecinore, ſcriptum eſt in plurimis θρίξ, ſignificat autem partem hepatis ſuperiorem, qua iecinoris fibrae a ſe mutuo diiuiduntur.

Ἐρυγματώδης) ructuum effectiuus, morbus flatuoſus.

Ἐρυθρῦν ςεάρ) ſanguinolentus adeps.

Ἐσαφάσας) ad interiorem partem molliens, vel aperiens, vt μασᾶσθαι, quod eſt, quaeratur.

Ἐσφηκωμένα) colligata, conſtricta.

Ἐς χεῖρα) ſignificat et prope.

Ἔτνος) omne ex legumine fracto decoctum.

Εὐάνθημον) quod et ἄνθεμις dicitur, et chamaemelum.

Εὐθεσίην) ingenitum corporis habitum, quemadmodum alicubi, et annus εὐθεσίης vocatur, qui fertilitatem efficit.

Εὐκάρδιον) ſtomacho vtile.

Εὐνή) non ſolum ſignificat lectum, ſed et coitum, vt

[14] *μασσᾶσθαι MS. D.* [15] *ζητῆσαι Ald.* [16] *ἐσχεῖρα Ald.* [17] *δῆλον MS. D.* [18] *ἀπὸ τῦ ὀσ. cod. Moſq.* [19] *ἐρηριγμένυ MS. D. et ſic Corn. ἐριριγμένον Ald.* [20] *εὐάνθημον Ald.* [21] *ἀνθεμὲς MS. D. τ' ἀνθημες Ald.* [22] *εὐεσίην MS. D.* [23] *εὐεσίης MS. D. et cod. Moſq.* [24] *εὐνὴν MS. D. et Ald.* [25] *τὴν κοίτην δηλοῖ MS. D. et cod. Moſq.*

l. Vide Foeſ. p. 244. qui plurima loca congeſſit.

m. Heſych. ex Hom. Il. ρ'. v. 52. ἐσφήκωντο exponit, ἐδέδεντο, ἐσφιγμένοι ἦσαν, συνεσφιγμένοι, colligati erant et conſtricti, hoc eſt, in cuneum et anguſtum contracti, hinc etiam ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον, conſtrictum et contractum in anguſtum exponit, et ἐσφήκωνται, καταπεπλεγμένοι ἦσαν καὶ συνεσφιγμένοι, complicati et conſtricti erant.

n. Vett. codd. non habent καὶ poſt δηλοῖ. Ac certe ſi relinquatur, indicium omiſſionis aliquot verborum erit. ST.

o. Vide Foeſ. p. 246.

p. Huius mentionem fecit Hipp. L. I. de mul. p. 257. 45. in potione ad educendas ſecundas.

συνεσίαν, ὡς [1] ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων· Καὶ [2] ἄχθη [q] [3] τὰ σφοδρότατα εὐνήν.

[r] Εὐοργητοτέρα) εὐτροπωτέρα. Ὀργαὶ γὰρ οἱ τρόποι.

[4] Ἔφλυβον) ἐχαλάσθησαν.

[s] [5] Ἐχέτρωσις) ἡ λευκὴ βρυωνία.

[t] [6] Ἔψημα) ὅπερ καὶ [7] σίραιον. [8] Ἑψητὸν δὲ εἶδος ἰχθύων.

ΑΡΧΗ

[1] ἐν τῷ δ. *MS. D.* [2] ἄχθεται σφ. *vulgg.* [3] τὴν σφοδροτάτην *MS. D. et cod. Mosq.* [4] ἔφλυμον *Ald* [5] ἐχέτλωσις *MS. D. cod. Mosq. et vulgg.* ἐχέγγλωσις *Corn.*

q. Foesius suspicione laborare haud leui existimat verba haec, ἄχθη τὰ σφοδρότατα τὴν εὐνήν, quum in L. II. de mul. p. 283. 27. legatur: καὶ σφόδρα ἄχθεται τὴν εὐνήν.

r. Locus est in Libro de artic. p. 228. 40. vbi sic, καὶ τὰ ἔθνεα τῶν ἀνθρώπων ἠπιώτερα καὶ ἐνεργότερα. Pro ἔθνεα melius cum Galeno ἤθεα legetur. Sed non video, quomodo mores eorumdem hominum possint esse ἤπιοι et ἐνεργοὶ, hoc est, mites et tamen efficaces, quae me iudice pugnant. Quum igitur quidam MSS. legant, εὐεργότερα, non dubito quin emendandum sit εὐοργητοτέρα. Vnde huc Galeni haec glossa referenda. Vere autem notat Galenus ὀργὰς esse mores, vel potius animi affectus, ac plus semel ea notione hoc libro occurrit. Ita p. 283. 3. λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι, ὀργήν τε καὶ ξύνεσιν βελτίες εἰσὶν τῶν πρὸς βορέην· nec non p. 290. 34. ἀφ' ὅτων εἰκὸς τὴν ὀργὴν ἀγριῶσθαι. Hesychius, Ὀργὴ, τρόπος, μανία, θυμός. Idem, Εὐοργητὸς, ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος. Suidas: Εὐοργήτως, ἀντὶ τῦ εὐτρόπως. Ὀργὴ ὁ τρόπος παρὰ Θυκυδίδῃ. Exstat ὀργὴ hac notione apud Thucydidem, L. I. c. 140. Καίπερ εἰδὼς τὺς ἀνθρώπυς ὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένυς τε (forte τῦ) πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας. Consule ibi Scholiastem et praeprimis Cl. Wassium. Eodem libro, c. 122. ἐν ᾧ (πολέμῳ) ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν ὐκ ἐλάσσω πταίει Vbi quod maxime ad Hippocratem facit, vnus codex mendose εὐεργήτως habebat. Nec aliter capiendum hoc Herodoti, L. VI. c. 128. διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης, καὶ τῆς ὀργῆς

vt in fecundo de morbis mulierum, et oftenditur vehementiffime coitu.

Εὐοργητοτέρα) moratior, ὀργαὶ enim mores funt.

"Εφλυβον) depreffi fuerunt.

Ἐχέτρωσις) alba Bryonia.

"Εψημα) quod et σίραιον, hoc eft, mulfum ad tertiam partem decoctum, id eft, fapa.

Ἐψηλόν) autem genus pifcium.

PRIN-

[6] ἐψητὸν MS. D. cod. Mofq. ἐψηλὸν Ald. Cum MSS. confentit Corn. vel mauult ἕψημα. [7] σίρεον MS. D. et Ald. [8] ἐψηλὸν Iunta et Ald.

ὀργῆς παιδεύσιός τε καὶ τρόπȣ. Vide etiam Foefii oec. voc. ὀργᾶν, vbi e veteri fcholio, nefcio vnde haufto, Alcmanis verfum profert. Εὐόργητος itaque eft is, qui facilibus ac mitibus moribus eft praeditus, quod optime convenit cum ἤπιος. HER.

s. In MS. ἐχέτλωσις. Sed in vulgg. editt. Hippocratis legitur ἐχέτρωσις L. I. περὶ γυναικ. item ἐν τῷ περὶ γυναικ. φύσιος. ST. Prior locus exftat p. 263. 4. 25. cui adde L. II. p. 275. 1. pofterior legitur p. 222. 2. Cornarius quoque notauit vetus exemplar Hipp. habere ἐχέτρωσις fol. 113. 2. 6. 26.

t. In vulgg. editt. legitur: "Εψημα, ὅπερ καὶ σίραιον. Ἐψηλὸν δὲ, εἶδος ἰχθύων, at in quibufdam Manufcriptis habetur, "Εψηλον, ὅπερ καὶ σίραιον. "Εψητον δὲ, εἶδος ἰχθύων. Nos ex duabus hifce malis lectionibus vnam, quam vides, fecimus. Nam quod ad ἕψημα attinet, quae vox apud Hippocratem exftat libro περὶ διαίτης II. a Galeno aliis in locis itidem exponitur σίραιον, vt in epidem. L. VI. com. 6. καὶ τὸ σίραιον, ὅπερ ἕψημα καλȣ̃σιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. Et com. 3. in L. de morbis acut. καὶ μέντοι καὶ τὸ καλȣ́μενον ἕψημα, καὶ σίραιον, ἐκ τȣ̃ γλεύκȣς ἑψομένȣ γιγνόμενον. Appellatur autem σίραιον etiam σίρινος οἶνος. At quod ad ἐψητὸν attinet, certum eft quidem melius legi quam ἐψηλὸν, nam haec fcriptura ratione prorfus caret, fed malim tamen ἐψητὸς aut ἐψητοί. Nam ἐψητὸς, vt tradit Athenaeus, L. VII. ἐςὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. Ab eodem libro VIII. recenfentur cum alii pifces, tum hi, θυννὶς et θύννος, item ἀκαρνὰν, et ἀφύη, et κιβωτίς. Nam poft haec verba ἡ δὲ ἀφύη, βαρεῖά ἐςι καὶ δύσπεπτος, addit ὧν ἡ λευκὴ καλεῖται

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

[a] [1] Ζέιας) ὀλύρας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

[2] Ἡγκίςρευται) [a] [3] ἐγκαταπέπλεκται.

Ἡγκυροβόληται) ἐγκαταπέφυκεν [4] ἀγκύρᾳ ὁμοίως.

Ἠδὲ) ἔτι δέ.

Ἠδέλφισαι) [b] [5] οἰκείωται.

[6] Ἡδυντὴν πίσσαν) [7] τὴν ἠρωματισμένην· Ἕψεται [8] δὲ ὕδατι καὶ ἀρώματι.

[c] [9] Ἡδυντὸν ςέαρ) τὸ ἐν ὕδατι καὶ [10] ἀρώματι ἑψηθέν. Καὶ τὰ [11] ἀρώματα, καὶ ἡδύσματα.

Ἡμίο-

[1] ζείαι MS. D. [2] ἡκίςρευται MS. D. ἡγκρίςευται cod. Mosq. [3] ἐγκαταπέφυκεν MS. D. et cod. Mosq. [4] ἐγκύρα MS. D. ἥγκυρον C. Hipp. 27. 47. [5] ὠκείωται cod. Mosq. [6] ἡδὺν τὴν πίσσαν MS. D. contracte Corn. ἡδὺν, τὴν πίσσαν ἠρ. Ald.

ται κιβωτίς. Subiungit autem, καὶ ὁ ἑψητὸς δὲ τὸ μικρὸν ἰχθύδιον τῦ αὐτῦ γένυς ἐςί. Sed tamen in illo altero loco L. VII. non multo post ea, quae inde attuli verba, addit, πληθυντικῶς δὲ λέγυσιν ἑψητὺς κατὰ τὸ πλεῖςον. Et quum alia exempla profert, tum hoc ex Menandri Perinthia, τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἑψητὺς φέρον. Quem locum exprimens Terentius, (scimus enim ex ipso prologo, eum quae conuenere, in Andriam suam ex Menandri Perinthia transtulisse,) verbum Graecum duobus Latinis reddidit. Ita enim legimus in Andria Act. II. sc. 2. — *etiam puerum inde abiens conueni Chremis, olera et pisciculos minutos ferre obolo in coenam seni.* Quae Terentiana interpretatio facit, vt suspicer ἑψητὺς aliquando generaliter de omnibus minutis piscibus dici, non de certa quadam specie. Appellari autem ἑψητὺς exilissimo, quod solerent ἕψεσθαι, non autem ὀπτᾶσθαι, videlicet ἐπ' ἀνθράκων, aut ταγηνεύεσθαι, seu τηγανεύεσθαι. Hi enim tres erant, vt et hodie sunt, apparandorum piscium modi. Vnde etiam apud Athenaeum quidam pisces ἑφθοὶ dicuntur, nonnulli οἱ ἀπ' ἀνθράκων, vel ἐξ ἀνθράκων, alii οἱ ἀπὸ τηγάνυ. Denique ἑψητὺς Terentius interpretans pisciculos minutos, plane expressit nostratem

tem

PRINCIPIVM Z.

Ζείας) * farris.

PRINCIPIVM H.

Ἠγκίςρευεται) implicatus eſt.

Ἠγκυροβέληται) intus adhaeſit, vt in anchora.

Ἠδὲ) inſuper.

Ἠδέλφισαι) amicus familiaris, et tamquam frater factus.

Ἡδυντὴν πίσσαν) odoribus conditam picem, coquitur autem cum aqua, et aromatibus.

Ἡδυντὸν ςεάρ) adeps in aqua, et aromatibus coctus, et aromata, et vnguenta odorifera.

* Olyrae.

Ἠμίο-

[7] MS. D. omittit artic. τὴν et cod. Moſq. [8] δὲ αὐτῇ ὑδ. MS. D. et cod. Moſq. [9] ἥδυντον, ς. Ald. diſt. per comma. ἡδὺν τὸ ςέαρ MS. D. [10] ἀρώμασι MS. D. et Ald. [11] ἀρώμασιν MS. D. et cod. Moſq. v. Hipp. II. 2. 9. Corn.

tem vocem *menuiſe*, quae ad verbum ſonat minutias: et habemus prouerbium, cui hoc vocabulum adhibetur, quum dicimus: non es filius piſcatoris; ignoras enim quid ſit *menuiſe*. Quin etiam ἑψητὸς, vt ex antiquis auctoribus docet Euſtathius, vocabatur edulium quoddam ex minutis piſcibus, videlicet ἐξ ἀφύης, aut ἀθερίνης, vel τριγλίδων, ſeu σηπιδίων, et καρκινιδίων. ST. Codex quidam habet ἕψυτον, quae lectio et a viris doctis probatur. De hac etiam voce plura habet H. Stephanus. I. Iunta et Aldus cum aliis vitioſe habent ἑψηλὸν pro ἕψητον. Heſychius vero ſic: ἕψημα ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσι, ἄλλοι γλυκύ.

a. Foeſius ad locum περὶ ἐπικυήσιος, p. 52. 32. reſpici ait, et ζείας dici pro ζέας. Eſt autem tritici genus olyra, et ſiligo dicitur. Heſychius interpretatur, σίτου εἶδος, aliis ὀλύρας.

a. Pro ἐγκαταπέπλεκται in MS. ἐγκαταπέφυκεν. Sed haec fortaſſis lectio ex ſequenti verſu irrepſit. ST.

b. Scribe ᾠκείωται. ST. Vide locum περὶ ἀγμῶν, p. 568. 42. vbi ἠδελφίσαι, ὡμοίωται, καὶ κοινωνεῖ, καὶ συγγένειαν ἔχει exponit Galenus, ſimilitudinem, cognationem, aut communionem et familiaritatem inter ſe habent.

c. Locus eſt de mul. L. II. p. 288. 27.

[d] [1] Ἡμίοπον) ἥμισυ.

[e] [2] Ἡμιτύβιον) ὀθονίȣ παχέος μέρος.

[3] Ἦναι) κόψαι. Καὶ ἠνίων, τῶν κεκομμένων.

Ἠοίας) τὰς πρωΐας.

[4] Ἠραχνίωκεν) λεπτοῖς ἅμα καὶ [5] πολλοῖς φλεβίοις, ὥσπερ ἀράχνης [6] ὑφάσματα [f] [7] διαπέπλωκε.

[8] Ἡρμᾶσθαι) ἐρηρεῖσθαι, ἢ ἡρμόσθαι.

[h] Ἦσας) ἠθίσας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

[a] [8] Θαλερὸν πνεῦμα) θερμὸν ὡς ἀπὸ ἡλίȣ. Παρὰ γὰρ τὸ θέρεσθαι γέγονε τȣ̍νομα.

Θέρετρον) τόπος [9] ἐν διατρίβειν θέρȣς ἐπιτήδειος. Ἔνιοι δὲ θέντρον γράφȣσι.

[b] Θημὼν) σωρός.

[c] Θηρίον) τήν τε ἕλμινθα καὶ τὸ ἄγριον ἕλκος, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον· Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται διὰ τόδε. Καὶ ὁπόταν ἀφίκηται ὁ ἰχὼρ [d] [10] ἀπορέων, σήπει καὶ μετεωρίζει. Ἐν μέντοι τῷ Περὶ χυμῶν, ὅθεν [11] ἀλθαίνεται προειπὼν, [12] εἶτα ἐν

[1] ἡμίοτον MS. D. et cod. Mosq. [2] ἡμιτύμβιον MS. D. et cod. Mosq. [3] εἶναι MS. D. at in marg. ἦναι. [4] ἠράχνωκεν MS. D. [5] Hipp. 27. [6] ὑφάσματι MS. D. et cod. Mosq.

d. Vide Hipp. περὶ ἀφόρων, p. 293. 28.

e. Pollux L. VII. c. 16. ἡμιτύμβιον, legit, intelligitque vestem lineam Aegyptiacam, σȣδάριον a quibusdam dictam, quocum consentit Aretaeus de curat. morbb. diutt. L. I. c. 3. et c. 4. Aristoph. in Pluto 76. B. vbi Schol. σȣδάριον ῥάκος ἡμιτριβὲς, λινȣ̃ντι. Καὶ Σαπφὼ, ἡμιτύβιον σταλάσσων. Ἡμιτύβιον, λινȣ̃ν ἔνδυμα, ἢ συνδόνιον δίκροσσον.

f. Legendum puto διαπέπλοχε. ST. Consentit Foesius et Charterius, at Aldus habet διαπέπλοχεν. Ad locum respici putat Foes. περὶ ὀστέων φύσιος, p. 63. 10.

g. Vide quae docte de hac dictione commentatur Foes. p. 264.

h. Formatum est ab ἤθω pro ἠθέω aut ἠθίζω, colo, saccello.

a. Aldus habet θαλερὸν πνεῦμα, μέγα καὶ δεδιωγμένον, vide

Ἡμίσπον) dimidium.

Ἡμιτύβιον) lintei craſſioris pars.

Ἧναι) percutere, et ἠνίων, percutientium.

Ἠοίας) matutinas horas.

Ἠραχνίωκεν) tenuibus ſimul, et multis venulis, cuiuſmodi ſunt aranearum telae, implicauit.

Ἠρμᾶσθαι) firmatum eſſe, innixum eſſe, vel aptatum eſſe.

Ἤσας) conſueuiſti.

PRINCIPIVM Θ.

Θαλερὸν) calidum vt a ſole, nam ab eo, quod eſt θέρεσθαι, hoc eſt, calefieri, nomen factum eſt.

Θέρετρον) locus ad commorationem aeſtatis idoneus, quidam θέντρον ſcribunt.

Θημὼν) aceruus.

Θηρίον) lumbricum, et ſaeuum vlcus, vt in libro de locis hominis, ſaeuum vlcus in corpus aduenit propter hoc, et quum aduenerit ſanies defluens, putrefacit, et tumefacit, quum in libro de humoribus, vnde curatur, ante dixiſſet:

7 διαπέπλωχεν *MS. D.* διαπέπλοχε *cod. Moſq. et vulgg.* 8 θοαλερὸν *vulgg.* θολερὸν *Corn.* 9 ἔνθα διατρίβειν *MS. D. et cod. Moſq.* 10 ἀποῤῥέων *MS. D. et cod. Moſq.* 11 ἀθαίνεται *Aldus.* 12 εἴτε *MS. D. et cod. Moſq.*

vide infra, deinde autem ſeorſim venit θολερὸν, θερμὸν etc. quocum quaedam exemplaria conſentiunt. At in MS. Dorvillii ſequitur demum poſt τεῦνομα, θαλερὸν πν. Sic et θολερὸν explicauit Schol. ad Hom. Il. β'. v. 266. θολερὸν δακρὺ, θερμὸν καὶ ἀκμαῖον, calidam ac vigentem lacrymam, quae magna vbertate ex oculis profunditur, nec ſicceſſit, ſed velut frondes ex arboribus promanat. Heſych. exponit τὸ πολὺ, καὶ μὴ ξηραινόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀεὶ θάλλον.

b. Heſychio dicitur θήμων, πᾶν τὸ σεσωρευμένον οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν, omnis rerum ſimul congeſtarum aceruus ſeu cumulus, vt acerum aut tritici.

c. Vide locum de locis in hom. p. 72. 42. et 46. et περὶ χυμῶν p. 114. 37. Vide et Corn. 30. 2. 25.

d. ἀπορέων ſcribe ἀποῤ-

 ῥέων,

ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ θηρίον εἰπὼν, τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις συνιστάμενα δηλοῖ, τὰς [1] ἕλμινθας δηλονότι, καὶ τὰς ἀσκαρίδας. [d] Ὥσπερ καὶ ὅταν εἴπῃ, [e 2] Φθινοπώρων τὸ θηριῶδες, ἀπό τινος τῶν εἰρημένων ὀνομάζει. Δοκεῖ δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ φθινῶδες [3] οὕτως προσαγορεύειν. [f]

[4] Θλάσιν) [5] τὸν ἐμβρυοθλάστην, ὅπερ καὶ [6] πίεστρον καλεῖται. Τοὔνομα [7] ἐν πρώτῳ τῶν [8] γυναικείων.

[9] Θλασπόσιος) ἀντὶ τῆς θλάσπεως τῆς οὕτως ὀνομαζομένης βοτάνης.

Θράνον) [g] δίφρον ἀφοδευτικόν.

[h] Θολερὸν πνεῦμα) μέγα καὶ [10] δεδιωγμένον.

[i] Θράσσεται) νύσσεται, [11] κεντᾶται.

[k] Θρίξ) γράφεται [12] δὲ καὶ [13] τρίξ. Τρίχας δὲ [14] καλοῦσιν οἱ θύται [15] ἐπειδὰν [16] φανῇ κατὰ τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ λοβοῦ φλέβιον στενὸν, εὐθὺ, [17] μέλαν.

[l] Θύη) θυμιάματα, [18] ἀρώματα.

[m 19] Θύματα) θυμιάματα.

[n] Θυμβραίαν) οὕτως ὀνομάζει τὴν θύμβραν.

Θύμου

1 ἕλμιθας MS. D. 2 φθινοπώρου MS. D. et cod. Mosq. 3 οὕτω cod. Mosq. 4 θλάστην mauult Foes. 5 τῷ ἐμβρυοθλάστῃ MS. D. et cod. Mosq. ἐμβριθιάστῃ Ald. 6 ἐκπίεστρον MS. D. ἐκπίηστρον cod. Mosq. ἐκτίστρον Iunta. 7 ἐν τῷ πρ. MS. D. 8 γυναικῶν Ald. 9 θλάσπης MS. D. 10 διωγμένον cod. Mosq.

ρίων, vt legitur apud Hippocratem. Sed hoc quoque sciendum est, post διὰ τόδε non sequi continuo καὶ ὁπόταν ἀφίκηται, sed tribus lineis interiectis. ST.

e. Foesius animaduertit lectionem Stephani in omnibus Galeni exemplaribus esse, et locum subindicari censet epid. L. II. p. 311. 23. vbi tamen θηριώδεις male legitur, aut locum epid. L. VI. aph. 13. s. 1. aut certe per φθινοπώρων vtramque lectionem subnotare voluisse Galenum existimandum est.

f. In Aldina immediate sequitur γράφεται δὲ καὶ θρίξ, quod et Cornarius animaduertit. Vide infra θρίξ. Apud Hippocr. L. I. de mul. p. 259. 49. p. 260. 30. legitur θλάσπιος.

g. MS. θράνον, ἀφοδευτικὸν θρόνον. ST. Consentit Iunta

dixiſſet: Poſtea in aliis, tum θηρίον dixerit, animalia in inteſtinis conſiſtentia ſignificat, lumbricos ſcilicet, et aſcaridas, quemadmodum et quum dixerit autumnorum τὸ θηριῶδες, ab aliquo dictorum nominat: videtur autem et aliquando φθινῶδες, ſic appellare.

Θλάσιν) Foetus infractorem, quod et πίεστρον vocatur, nomen in primo de morbis mulierum.

Θλασπέσιος) pro Thlaſpis, ſic appellatae herbae.

Θολερὸν πνεῦμα) ſpiritus magnus, et impellens.

Θράνον) ſedem vtrimque peruiam.

Θράσσεται) pungitur, ſtimulatur.

Θρὶξ) ſcribitur et τρὶξ, pilos vocant ſacerdotes, quum apparuerit in ſimo iecinoris in dextra pinnula venula anguſta, recta, nigra.

Θύη) ſuffitus, odoramenta.

Θύματα) ſuffimenta.

Θυμβραίαν) ſic nominat ſatureiam.

[11] κωτᾶται MS. D. [12] part. δὲ omittit MS. D. et cod. Moſq. [13] θρίξ. Τριχὸς MS. D. [14] ὁ καλ. MS. D. [15] ἐπειδ' ἂν Ald. [16] φᾶναι Ald. φανῇ Corn. [17] μελανεῦν MS. D. cod. Moſq. et Ald. [18] ἀρωματικὰ MS. D. [19] θυῆται MS. D. et cod. Moſq.

Iunta et Charter. ἀφοδευτικὸν autem eſt qua vtuntur ad deiiciendam aluum. In Ald. ed. haec gloſſa deeſt.

h. Conf. Foeſ. p. 271.

i. Suidas etiam θράσσειν exponit νύσσειν, Heſychius autem ταράττειν, ἐνοχλεῖν.

k. Videtur hoc nomine ſignificari ſuperior hepatis pars iuxta quam fibrae inter ſe diuiduntur, quae ἐρὶξ et θρὶξ Galeno dicitur.

l. Heſychius eodem fere explicat modo, niſi quod θύματα pro θυήματα ponit. Θυήματα vero ei ſunt τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν, hoc eſt, mola qua in ſacrificiis litabatur. Et Homero Il. ζ'. v. 270. τὰ θύεα dicuntur τὰ θυμιάματα καὶ θυσίαι ſuffimenta et ſacrificia.

m. Hippocr. L. II. de mul. p. 290. 14. habet θυώματα pro odoramentis ad ſuffiendum idoneis et aromatis. Heſych. θύωμα, μύρον, ἄρωμα explicat, at Foeſius coniicit in loco noſtro legendum eſſe θυημάτων.

n. Apud Hipp. L. de nat. mul. p. 220. 24. legitur θυμβρίην.

[o] Θύμȣ) τȣ̃ ἀπὸ Θύμων. [1] Ἔθνος δέ ἐςι [2] τȣ̃το Θρακικόν.

[3] Θώρηξις) οἴνωσις, [4] ἤτοι ἡ μέθη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

[a] Ἰδνȣ̃ται) λοξȣ̃ται, συνιζάνει.

[b] [5] Ἰθαγενὲς) γνήσιον, [6] καθάπερ φησὶν ὁ [c] σοφὸς, ἀλλά [7] με ἶσον [8] ἰθαγένεσιν ἐτίμα.

[9] Ἴκταρ) ἐγγὺς [10] παρὰ γȣ̃ν τοῖς Ἀττικοῖς· παρὰ δὲ τῷ Ἱπποκράτει [11] ἐν δευτέρῳ τῶν [12] γυναικείων, τὸ τῆς γυναικὸς [13] αἰδοῖον καλεῖται.

[14] Ἰλλαίνειν) [d] διαςρέφειν τȣ̀ς ὀφθαλμȣ́ς.

[e] Ἱμερωθεῖσαι) [15] ἀντὶ τȣ̃, τῆς ἐπιθυμίας τυχȣ̃σαι, ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

[f] [16] Ἰνδικὰ) οἱ μὲν γράψαντες [17] τὰς ὀνομασίας τῶν φαρμάκων, καθάπερ [18] Μενεσθεύς τε καὶ Ἀνδρέας ὁ τȣ̃ Χρύσαρος, καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκȣρίδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἰνδικὸν ὀνομάζȣσι τὸ [19] ζιγγίβερι· πλανηθέντες [20] ἐκ τȣ̃ τινὰς οἴεσθαι ῥίζαν αὐτὸ τȣ̃ πεπέρεως ὑπάρχειν.

[1] *ἔτνος Ald.* [2] *pron. τȣ̃το ignorat MS. D.* [3] *θόριξις MS. D. et cod. Mosq.* [4] *ἤτοι ἡ ignorat MS. D. et cod. Mosq.* [5] *ἰδαγενὲς vulgg.* [6] *καθάπερ φ. ὁ σ. haec verba ignorat MS. D. et cod. Mosq. pro σοφὸς ex coni. Corn. Σοφοκλῆς.* [7] *μὲν cod. Mosq.* [8] *Ἰθαγενέεσιν MS. D. et sic recte.* [9] *ἰκτάρη MS. D.* [10] *παρὰ τοῖς MS. D. et cod. Mosq.*

o. In MS. est θύμης. S T.

a. Vide L. I. de mul. p. 236. 13. Hesych. ἰδνώθη exponit ἐκάμφθη, ἐτανύσθη.

b. Hesychius exponit αὐτόχθων, γνήσιος. Idemque apud Hom. ἰθαγενέεσσι γνησίοις τέκνοις καὶ καθαροῖς, ȣ̓ ἐκ παλλακίδος exponit, hoc est, genuinis et puris foetibus, neque ex pellice ortis. Est enim ἰθαγενὴς, vt exponit Eustathius, γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ᾽ ἰθὺ, τȣτέςι κατ᾽ εὐθύτητα νόμȣ γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος, genuinus foetus, et qui recto ordine, aut legitima generatione non oblique in familiam accitus est. Post ἰθαγενὲς verba vsque ad σοφὸς in Ald. desunt.

c. Per

Θύμϐ) ex Thymis, gens autem eſt haec ex Thracia.
Θώρηξις) vinolentia, vel ebrietas.

PRINCIPIVM I.

Ἰδνϐται) obliquatur, in ſe reſidet.

Ἰθαγενὲς) ingenuum, vt ait ſapiens; ſed me aeque, atque ingenuos honorabat.

Ἴκταρ) prope apud Atticos. Apud Hippocratem vero in ſecundo de morbis mulierum, mulieris teſticulus vocatur.

Ἰλλαίνειν) diſtorquere, vel circumagere oculos.

Ἱμερωθεῖσαι) cum viro miſtae.

Ἰνδικὸν) qui ſcripſerunt nomina medicinarum, vt Mneſthaeus, et Andreas Chryſaris, et Xenocrates, et Dioſcorides Alexandrinus Indicum nominant Zingiberi, decepti ex eo, quod quidam putant ipſum piperis radicem eſſe,

Hh 3

[11] *ἐν τῷ δ. MS. D. et cod. Moſq.* [12] *γυναικῶν Ald.* [13] *αἰδοίων δὴ κ. Ald.* [14] *ἰλένειν Ald. noſtram retinet Corn. v. 94. l.* [15] *Verba ἀντὶ τ. τ. ε. τυχϐσαι deſiderantur in MS. D. et in cod. Moſq.* [16] *Ἰνδικὸν MS. D.* [17] *τῆς ὠνομασίας MS. D.* [18] *Μενεθεὺς Ald.* [19] *ζυγγίβερι MS. D. ζυγγύβερι Ald.* [20] *ὅτι ἐκ τϐ MS. D. et cod. Moſq. ſed ὅτι delet Corn. quoque.*

c. Per σοφὸν Homerum intelligit, apud quem haec exſtant Odyſſ. ξ'. v. 203. ſed ἰθαγενέεσιν ibi legitur, vt hic reponendum eſt. ST.

d. Foeſius mauult διαστρέφεσθαι, quia ἰλλαίνειν, oculis diſtortis et peruerſis eſſe apud Hippocratem ſignificat, vnde hoc verbum pro neutro eſt accipiendum, quod firmatur ex Polluce L. II. Ἱπποκράτης δὲ ὀφθαλμὸν ἰλλαίνειν φησὶ τὸν διάστροφον γενόμενον.

e. Heſychius explicat ἱμείρεται, ἐρᾷ, ἐπιθυμεῖ, ποθεῖ. Locus eſt in Hipp. de mul. L. I. p. 239. 27.

f. In MS. Ἰνδικὸν, quod malim, nam et poſtea ſequitur. ST. Hippocrates in ſecundo de morb. mul. prope finem haec verba habet. Indicum (quod Perſae piper vocant, et in hoc eſt rotundum. quod vocant, Myrtidanum,) cum lacte etc. Vide etiam infra in dictione μυρτίδανον, et dict. στρογγύλον. I. Locus eſt de mul. L. II. p. 288. 28.

ἄρχειν. Ἀλλὰ [1] Διοσκουρίδης ὁ Ἀναζαρβεὺς σαφῶς διώρισέ τε καὶ ἀπεφήνατο περὶ [2] ζιγγιβέρεως καὶ [3] πεπέρεως. Ὁ τοίνυν Διοσκουρίδης ὁ νεώτερος ὁ γλωττογράφος, φυτὸν εἶναί φησιν ἐν Ἰνδίᾳ παραπλήσιον τῷ τοῦ πεπέρεως, οὗ ὁ καρπὸς ὀνομάζεται μυρτίδανον, ὅτι μύρτῳ ἔοικεν.

g [4] Ἰνέει) κενοῖ. Καὶ [5] ἰνηθμὸς, κένωσις. [6] Καὶ [7] ἰνεῖται, κενοῦται.

[8] Ἰξάλην) h τελείου αἰγὸς δέρμα.

i Ἰξίαι) κιρσοί.

k Ἶξιν) εὐθυωρίαν ἢ [9] ἄφιξιν.

l [10] Ἰξίον) φύλλον τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος.

m Ἰξύας) [11] τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος.

n [12] Ἶπος) ἡ πίεσις, ἐν μοχλικῷ.

o [13] Ἱπποφεως) τοῦτο οὐ μόνον ἱπποφαὲς ὀνομάζεται, ἀλλὰ καὶ κνάφον καὶ [14] στύβον.

p [15] Ἰσάλλην) διφθέραν, δέρμα.

Ἰσεν-

[1] Δ. τε ὁ Ἀναζαρβὲς *MS. D. et cod. Mosq.* δὲ *Ald. quod Corn. delet.* [2] ζυγγιβερέως *MS. D.* [3] πεπείρεως *Ald.* [4] ἰνέοι *MS. D.* [5] ἴενι ἰθμὸς *MS. D. et cod. Mosq.* [6] *haec vsque ad finem desunt in MS. D. v. 30. 2. Corn.* [7] ἰενιεῖται *MS. D. et cod. Mosq.* [8] ἰξάλλην *MS. D.*

g. Apud Erotianum scriptum est *ἰνηθμὸς*, sic et apud Hippocratem cum alibi, tum *ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν καθ' ἀνθρ.* aliquot locis. ST. Hesych. quoque *ἰνηθεῖσα* explicat per *καθαρθεῖσα* et *κενωθεῖσα*.

h. Repone *τελείας* ex Erotiani p. 190. ST. Cf. Hom. Il. δ'. v. 105.

i. Pollux L. IV. c. 25. *ἰξίαν* quoque *κιρσὸν* appellat *ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίων συστροφῶν*, et Hesych. quoque per *κιρσὸν* explicat, *κιρσὸς* inquit *πάθος τι περὶ τὸ σῶμα ὅπερ τινὲς ἰξίαν καλοῦσιν, ἄλλοι κιρσόν.*

k. Vide Foes. p. 284.

l. Ἰξίου φύλλου. ST. Diosc. L. III. c. 10. *ἰξίας χαμαιλέων λευκὸς, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι πρὸς ταῖς ῥίζαις αὐτῶν.* V. Plin. L. XXII. c. 18. Quaedam exempl. in loco nostro *ἰξίων* et *φυλλῶν* legunt. Alia *ἰξίον*, sed *φύλλα* pro *φύλλον* habent. Meliora autem Foesio videntur, quae *ἰξίου* et *φύλλου* legunt.

m. Vide Foes. p. 284.

n. Lo-

esse, sed Dioscorides Anazarbaeus aperte distinxit, et definiuit de zingibere et pipere. Dioscorides igitur iunior, qui linguas scripsit, stirpem esse ait in India similem stirpi piperis, cuius fructus appellatur Myrtidanum, quia myrto similis est.

Ἰνέει) euacuat, et ἴνηθμος, euacuatio, et ἰνεῖται, euacuatur.

Ἰξάλην) perfectae caprae corium.

Ἰξίαι) varices.

Ἶξιν) rectum progressum, vel accessum.

Ἰξίον) folium albi chamaeleontis.

Ἰξύας) pars, quae est inter vertebras coxarum, et lumbum.

Ἶπος) potio in curatione ossis luxati.

Ἱππόφαιως) hoc non solum lappago nominatur, sed et carduus, et stybum.

Ἰσάλλην) pellem caprae, corium.

 Ἰσεύσ-

[9] ἄφεξιν MS. D. [10] ἰξίου φύλλα MS. D. et cod. Mosq. [11] τὸ μεταξὺ τῆς ὀσφύος καὶ τῶν ἰσχίων MS. D. et cod. Mosq. [12] ἵππος MS. D. [13] ἱππόφεω MS. D. et cod. Mosq. ἱπποφέως Foes. ἱπποφέον, εἶδος βοτάνης ὀνομάζεται δὲ καὶ Chart. [14] στίλβον quidam. [15] ἰξάλην Chart.

n. Locus ille Foesio laborare videtur, quum ἶπος non legatur in mochlico, ipsique videtur locum de art. Galenus indicare p. 621. 53. et ἴπωσιν, hoc est, pressum aut pressuram, onus ac velut lignum, quo mures opprimuntur, quod etiam ἰπὸς Hesychio dicitur τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον.

o. MS. ἱππόφεον, εἶδος βοτάνης. Ὀνομάζεται δὲ καὶ κν. etc. ST. Dicitur et ἱπποφαὲς, ἱπποφανὲς, et ἱππόφυον Theophrasto, Plinio Hippophyes, L. XXI. c. 15. Hippophaes L. XXII. c. 12.

p. Pro ἰσάλλην suspicor legendum ἰξάλην, Hippocr. περὶ ἀγμῶν, Ἰξάλην δ' αἰγὸς χρὴ ὑποτετάσθαι. Vbi Galenus εἴτ' αἰγὸς δέρμα προσαγορεύεται ἰξάλη, εἴτε κατ' ἄλλο τινὸς ὑποφέρεσθαι δύναται τοὔνομα, περιττὸν ἐν τῇδε τῇ διδασκαλίᾳ ζητεῖν. Habes et apud Erotianum ἰξάλην supra p. 190. l. 1. At enim quum praecesserit initio huius paginae ἰξάλην, eodem modo expo-

q [1] Ἰσεννύϐσαι) ἰσάζϐσαι, μεσήλικες ϐσαι.
r [2] Ἰσχαλέαι) ἰσχναί. Καὶ [3] ἰσχαλέον, τὸ ἰσχνόν.
s Ἰχθυήματα) λεπίσματα φλοιῶν.
[4] Ἰχθύην) [5] ῥίνης t θαλαττίας δέρμα ξηρόν. Δύναται δὲ καὶ τὸν σιδηρϐν ὄνυχα δηλϐν, [6] ὥπερ εἰς τὰς [7] ἐμβρυϐλκίας καὶ ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, διὰ τὴν πρὸς τὰς λεπίδας τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

a [8] Καθαπτόμενοι) αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.
b Καθετῆρι) τῷ ςρεπτῷ μοταρίῳ, ἀπὸ τϐ καθίεσθαι, ἐν [9] δευτέρῳ [10] γυναικείων; [11] μοτϐν [12] ὠμολίνων καθετῆρι.
c Κακαγγελίη) κακοῤῥημοσύνη, κακολογία.
d [13] Κακοήθεα) κακοήθη.

Κακο-

[1] ἰσενίϐσαι MS. D. ἰσενύϐσαι Ald. [2] ἰσχαλαῖαι MS. D. ἰσχαλαία Ald. [3] ἰσχήλυον MS. D. ἰσχηλίον cod. Mosq. ἰσχνόλοον Ald. [4] ἰχθύης MS. D. [5] ῥίνας θαλαττίης MS. D. θαλάττης Ald. [6] ᾧ περὶ MS. D. ᾧ περὶ τὰς ἐμβρυοτομίας χρ. cod. Mosq.

expositum, quo apud Erotianum, quorsum hic repeteretur, praesertim quum hic non sit propria eius sedes? Certe si ἰσάλλην legi non posse pro certo habeamus, verisimile esse dicemus ἰξάλην primo quidem ob diuersas explicationes bis positum, postea vero alterum horum vocabulorum in ἰσάλλην deprauatum. Nec tamen quidquam pronuntio. ST. Nonnulli ἰξάλην scribunt, sed Foesio videtur Galenus per hanc diuersam scripturam variam loci de fract. p. 566. 2. lectionem indicare voluisse.

q. Foesio magis placet cum Varino et Iunta ἰσενύϐσαι legere, ex loco de mul. L. II. p. 265. 4. vbi falso est ἶσαι νῦν ἐϐσαι.

r. Hesychius interpretatur λεπτὸν, ξηρὸν, ἰνῶδες.

s. Sic apud Hippocr. περὶ ἑλκῶν p. 515. 6. 7. 8. 9. ἰχθυήματα τϐ λωτϐ corticis loti arboris ramenta occurrunt.

t. MS. θαλαττίης, et melius. ST. Locum περὶ ἐπικυήσιος p. 48. 34. indicari censet Foesius atque ἰχθύην idem cum ὄνυχα esse existimat, desumta similitudine ab hamo piscatorio, vnde vnguem aut vncum

Ἰσεύϛσαι) adaequantes, mediae aetatis exiſtentes.
Ἰσχαλέαι) tenues, et ἰσχαλέον, tenue.
Ἰχθυήματα) ſquamulae corticum.
Ἰχθύην) ſquatinae marinae pellem aridam: poteſt etiam ferreum vnguem ſignificare, quo in extractione, vel ſectione infantis immaturi adhuc in vtero exiſtentis vtimur, propter ſquamarum piſcis ſimilitudinem.

PRINCIPIVM K.

Καθαπτόμενοι) ſentientes vehementer.
Καθετῆρι) tortili linamento vulnerario, ab eo, quod demittatur in vulnus, in ſecundo de morbis mulierum, in vulnus indere tortile linamentum ex linteis factum.
Κακαγγελίη) maledicentia, procacitas.
Κακοήθεα) maligna.

Hh 5 Κακο-

[7] ἐμβρυϛλ. del. in Ald. καὶ ignorat MS. D. [8] καθαπτομαινοι Iunta. [9] δευτέρῳ τῶν MS. D. [10] γυναικῶν Ald. [11] μοτῷ MS. D. cod. Moſq. et Chart. [12] ὠμολίνῳ καθετῆρ MS. D. et cod. Moſq. ὀμολίνον Ald. [13] κακοήθης Ald.

vncum ferreum intelligit, quem pollici affigi iubet ad extrahendum foetum.

a. Repone αἰσθανόμενοι, legitur tamen in vulgg. editt. vt hic. ST. Inprimis haec vox de phreniticis vſurpatur, qui ad ſtrepitus tumultuantur aut perturbantur. Cornarius laudat Protr. 87. 29.

b. Aliud inſtrumentum chirurgicum etiam ſic appellatur, de quo Galen. meth. med. L. V. p. 86. 38. et 87. 47.) MS. μοτῷ. Eſt autem μοτάριον diminutiuum ἀπὸ τϛ̃ μοτϛ̃, ſicut habes μοτϛ̀ς ſupra pag. 466. Sed ſciendum eſt in vulgg. editt. Hippocratis legi, μοτϛ̃ν ὠμολίνῳ καθετηρίῳ. ST. Iunta in margine hoc quoque notauit.

c. Apud Hipp. in L. περὶ τέχνης p. 1. v. 8. obſeruante Foeſio eſt καταγγελίη, et ſic legitur quoque apud Phauorinum h. v.

d. Suſpectus mihi eſt hic locus, quis enim putet Galenum vocem Hippocratis eadem voce, mutata dumtaxat terminatione, explicaturum fuiſſe? ST. Foeſius emendat κακήθεα. Sic enim κακήθεα τάπιμήνια dicuntur Hipp. L. II. de mul. p. 276. 32.

e [1] Κακοσινώτατα) [2] ἐπιβλαβέςατα.

f [3] Καλλίφυτον) ὅπερ καὶ καλλίτριχον καὶ ἀδίαντον ὀνομάζεται.

g Καλλιωνύμου) ἰχθύος τινὸς οὕτως ὀνομαζομένου.

h Κάμμορον) τό, τε τῇ [4] σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῶον, καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο τῶν ῥιζῶν ὁμοιότητος, τὸ ἀκόνιτον· Ἀλλὰ οὐδέτερον αὐτῶν [5] ἀκοῦσαι δυνατὸν, ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον· [6] Καυσομένων, παραλαμβανομένου τοῦ καμμόρου. Ὅθεν καὶ i [7] Ἐρωτιανὸς οὐ μόνον αὐτὸ τὸ ζῶον κάμμορον, ἀλλὰ καὶ τὸ περικείμενον αὐτῷ βρύον, οὕτως ὀνομάζεσθαί φησι. [8] Ζήνων δὲ ὁ [9] Ἡροφίλειος τὸ [10] κώνειον· Ζεῦξις δὲ, φάρμακον [11] ψυκτικόν.

k [12] Κακόνιαι) ὀρθοὶ καὶ προσεςαλμένοι τὰς γαςέρας.

l [13] Κάρικον) καρικόν τι [14] ἔδεσμα οὕτως ὀνομάζει, οὗ καὶ [15] τὴν σκευασίαν ἐν τῷ Περὶ ἑλκῶν γράφει.

Καρυ-

[1] κακοσινώτατος MS. D. et cod. Mosq. [2] ἐπιβλαβέςατος MS. D. et cod. Mosq. [3] καλλίφυτα Ald. [4] μικρᾷ MS. D. [5] ἀκροῦσαι MS. D. [6] καυσουμένων MS. D. et cod. Mosq. ἐπὶ τῶν καυσ. forte Corn. [7] Ἐρωτινῶν Ald.

32. maligna menstrua, mali moris, et parciora quam antea, in vteris transuersis et obliquatis.

e. MS. κακοσινώτατος, ἐπιβλαβέςατος. Inuenio autem κακοσινώτερον in libro περὶ ἀγμῶν p. 577. 3. ST.

f. Recte emendat Foesius καλλίφυλλον, quod est adianti genus trichomanes dictum, de quo epid. L. VII. p. 361. 29. cf. Galen. de comp. medic. sec. loc. L. II. c. 2.

g. Vide Xenocrat. de alim. ex piscib. c. 9. et Glossar. nostrum in Xenocr. in voce ὀρανοσκόπος.

h. Scribitur etiam κάμμαρον et κάμαρον. Vide Dioscor. L. VI. c. 7. et L. VII. c. 77. Nicandr. in Alexiph. v. 41. Plin. H. N. L. XXVII. c. 3. v. Corn. 30. 2. 14.

i. Hoc ego non inuenio in Erotiano, codex Aldinus habet Ἐρωτινῶν * cum asterisco. Aliqui MSS. Ἐρωτινός. Aliqui Ἐρωτιανὸς, vt etiam Henr. Stephanus. Germanicus Ἡρόφιλος. I. Foesius quoque vel Erotion, vel Herophilus legi iubet.

k. Legitur quidem κακόνιαι, et apud Erotianum supra p. 210. sed eadem opera hunc

et

Κακοσινώτατα) nocentiſſima.

Καλλίφυτον) quod et capillus Veneris, et adiantum nominatur.

Καλλιωνύμου) piſcis cuiuſdam ſic vocati.

Κάμμορον) et animal paruae ſcillae ſimile, et aconitum, ab eo quod illius radices ſunt huius animalis ſimiles, ſed neutrum horum intelligi poteſt in libro de locis hominis, inflammatis aſſumto cammoro, vnde Erotianus non ſolum ipſum animal cammoro, ſed adhaerentem ipſi muſcum, ſic vocari ait: Zeno autem Herophylius cicutam: Zeuxis autem medicinam refrigerantem.

Κακόνιαι) qui rectis et promiſſis ventribus ſunt.

Καρικὸν) edulium quoddam ex nucibus ſic nominat, cuius et confectionem ſcribit in primo* libro de vlceribus.

Καρυ-

* Delenda eſt haec dictio *primo*, quum nec etiam in Grr. codd. inueniatur. I.

[8] *Ζῶνη MS. D. et cod. Moſq. Ζένων Ald.* [9] *Ἡρόφιλιος MS. D. et Ald. Ἡρόφιλος cod. Moſq.* [10] *κώνιον MS. D.* [11] *ψυκτόν cod. Moſq.* [12] *κανόνιαι MS. D. et Corn.* [13] *κάρυον MS. D. cod. Moſq. et MS. St.* [14] *ἔδεσμα deeſt apud Ald.* [15] *σύνθεσις σκευασίας ȣ κ. MS. D. et cod. Moſq. σύνθεσίν τινα vel καρικόν τι ἔδεσμα Corn.*

et illum locum emendandum puto ex vet. cod. in quo κανονίαι legitur. Quae vox ſecundum Alphabeti ſeriem locum ſuum hic habet; quod tamen parum me mouet. At hoc potius ad probandam hanc ſcripturam me impellit, quod Anthol. epigr. Graec. L. II. legitur in Nicaearchi epigrammate, — — γέγονον δ' ὀρθότερος κανόνος. Pro προεςαλμένοι autem videndum, num legendum ſit προσεςαλμένοι, quod participium habemus infra in voce, σκελιφρὸς, ςιφραὶ et ὑποξύρȣς. ST. Hanc lectionem laudat quoque Iunta. Foeſio κανονίαι dici videntur proceri et magni, quorum proceritas reliquis canon eſſe poſſit, et veluti ad regulam directi et exacti. Corn. 24. 2. 49.

l. καρικὸν) καρικόν τι ȣ̓τως ὀνομάζει, eſt in Aldino. In Germanico autem et aliis, vti Stephanus edidit, ſed iudicio meo non recte: in libro enim de vlceribus, medicamenti cuiuſdam efficacis καρικȣ̃ appellati confectio deſcribitur, non edulii: arbitror ergo legendum καρικὸν φάρμακον

[m] Καρυκοειδέα) [1] ὕφαιμα. Καλοῦσι δὲ [2] αὐτὸ ἰδίως οἱ [3] ἰατροί.

[4] Καρύκη) Λύδιον ἔδεσμα ποικίλον, ἐξ αἵματος σκευαζόμενον.

[n] [5] Καρχήσιον) [6] τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱςίῳ τῷ [7] ἔχοντι τροχηλίαν. Καὶ καρχήσιοι, [8] ἐπ' αὐτοῦ κάλοι οἱ τεταμένοι.

[o] Καταβλακεύουσιν) κατολιγωροῦσι.

[p] Κατάβλημα) περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ [9] σύγχειν τὰ ὑποκείμενα.

[q] Καταγυιοῖ) εἰς ἔσχατόν ἀχρηςίας ἢ ἀσθενείας ἄγει.

Κατακορέα) καλεῖ [10] μὲν οὕτως καὶ [r] [11] τὰ τῆς ἀκράτου χολῆς διαχωρήματα· Καὶ ςήθεα κατακορέα, τὰ τοῦ τοιούτου χυμοῦ γεννητικά· τινὲς μέντοι τὰ λάσια [12] ἤκουσαν. Ἀλλὰ καὶ κατακορεῖς ἀνθρώπους ὁμοίως ὀνομάζει. [s] Φάρμακον μέντοι κατακορὲς, ἢ διὰ τὸν κενούμενον ὑπ' αὐτοῦ χυμὸν, ἢ διὰ τὴν ἰδίαν χρόαν. Ὀνο-

[1] ὕφασμα *Ald.* [2] αὐτὰ *MS. D. et cod. Mosq.* [3] ἰητροὶ *MS. D. et deinde addit* Γδ'. *conf. cod. Mosq.* [4] καρύηκη *cod. Mosq.* καρύκκη δὲ *Ald.* κάρυον *MS. St.* [5] καρχήσιος *MS. D.* [6] τὸ ἐπ' *MS. D. et cod. Mosq. et Corn.*

μάκον τι οὕτως ὀνομάζει, vt illic habetur. I. Huius compositionis aut vnguenti apparatum Hipp. L. de vlcer. describit, p. 515. 27. Pro ἔδεσμα autem σκεύασμα aut ἄλειμμα aut aliud quid tale ex Foesio reponendum. Nonnulli scribunt καρυκὸν, a nucibus dictum, sed falso, nam nulla hic fit nucum mentio.

m. Ex his duabus glossis vnicam facere iubet Foesius, et per καὶ coniungere, καὶ καρύκην Λύδιον. Hesychio exponitur καρύκη, περίεργος ζωμός. Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν φασί. Suidas scribit βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεςηκὸς, καὶ αἵματος. Et εἶδος ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον, vnde καρυκεύειν τὸ ταράττειν. Idem dicit καρύκην ἕψημά τι ἐκ πολυτελοῦς σκευασίας συγκείμενον.

n. Vide Foes. p. 311.

o. He-

Καρυκοειδέα) sanguinea, vocant autem id proprie medici.

Καρύκη) Lydium edulium varium ex sanguine confectum.

Καρχήσιον) in summo velo habens rotulam, καρχήσιοι in ipso funes extenti nominati.

Καταβλακεύουσιν) paruipendunt.

Κατάβλημα) indumentum data opera factum ad tegendum subiectas partes.

Καταγυίοι) ad extremum inutilitatis, vel imbecillitatis ducit.

Κατακορέα) vocat sic et nimis biliosa excrementa, et pectora κατακορέα, talis humoris generatiua: quidam pilosa intellexerunt, sed et κατακορεῖς ἀνθρώπους similiter nominat: pharmacum quidem κατακορὲς, vel propter euacuatum ab ipso humorem, vel propter proprium colorem:

[7] *ἔχει δὲ MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [8] *ἐπ' αὐτῆς καλοῦνται MS. D. et cod. Mosq.* [9] *σφύγγειν Foes.* [10] *μὲν οὕτω καὶ MS. D. et cod. Mosq.* [11] *τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς MS. D. et cod. Mosq. vel τῆς ἀκράτου χολῆς, vel vt Corn. et alii nobiscum. τὰ ἄκρατα χολῆς δ. Ald.* [12] *ἤκασαν MS. D.*

o. Hesychius καταβλακεύειν, καταβλακεῖν, ῥᾳθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥᾳθύμως. In mochlico p. 508. 11. substituitur κατοκνεῖν, pigrari et segniorem esse in aliquid agendo.

p. Circumiectum data opera vinculum aut amiculum, ad ea quae subiecta sunt constringenda, hic notatur. Vide L. de arte p. 604. 40. ex quo loco Foesius pro σύγχειν substituit σφύγγειν.

q. Vide Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 77. 10.

r. MS. τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς. At in vulgg. editt. τὰ ἀκρατοχολῆ. s t. Conf. Foes. p. 315. qui multa loca egregie de hac voce congessit.

s. κατακορέα χολὴν, sinceram bilem in hepatis morbis dicit Aret. de morb. diut. L. I. c. 13. vnde κατακορὲς φάρμακον erit eiusmodi medicamentum, meracam admodum bilem deiiciens.

Ὀνομάζει δὲ καὶ δίψαν τοῦ κατακορῆ, τὴν ἤτοι διὰ τὸν τοιοῦτον χυμὸν γεγονυῖαν σφοδρὰν, [1] ἢ εἰς ἄκρον ἐπιτεταμένην, ὥσπερ οὖν καὶ [2] ἐκλύειν, κατακορεῖν.

[t] [3] Κατακούρην) τοῦ [4] ξηροῦ τὴν τομήν. Οὕτως ἄμεινον γράφειν ὁ Διοσκουρίδης [5] φησίν· οὐ κατὰ κορυφὴν [6] κουρηδὴν τομὴν, καὶ τὸ [7] κείρειν ἐντεῦθεν. Καὶ παρὰ τῷ Θεοφράστῳ ἡ [u] [8] κουριζομένη ἐλάτη, ἀντὶ τῆς τεμνομένης.

[x] [9] Κατακρούειν) κατασχίζειν.

Καταλείφειν) καταχρίειν.

[y] [10] Καταμώσας) καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητῆσαι. Γέγονε γὰρ ἡ λέξις παρὰ τὸ ματεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ καταματούμενος.

[z] [11] Καταναισιμοῦται) καταναλίσκεται.

Κατά-

[1] καὶ εἰς ἄκρον MS. D. [2] ἐνλύειν Ald. voces ὥσπερ οὖν καὶ ἐκλύειν delet Corn. [3] κατακορεῖς MS. D. κατὰ κουρὴν diuiſim Iunta et Corn. [4] ξηροῦ MS. D. om. τοῦ. [5] φησὶν τὴν κατὰ vulgg. Corn. inſerit vocem δηλονότι.

t. Foeſius dat diuiſim κατὰ κούρην, cui videtur Galenus per κουρὴν non tam comae per nouaculam raſuram, quam cultri tonſorii ſectionem ex Dioſcoride ſignificare velle. Locus eſt de medico, p. 13. 43. vbi pro κατακρούειν, κατὰ κούρην legiſſe Galenus videtur.

u. Id eſt, tonſilis, quae attonderi ſolet, et deputari, ſic Theophr. de hiſt. plant. L. II. c. 2. κουριζομένη κυπάρισσος, cupreſſus tonſilis, aut caedua, quae ſucciſa regerminat. V. Plinius H. N. L. XVI. c. 33.

x. Foeſius interpretatur, ſcalpellum adigere aut defigere, cutem pertundere, ac ſcalpello diſcindere, et laudat loca ex L. de vlcer. p. 516. 46. et 47. et περὶ ἰητροῦ p. 13. 43. et 45. quo in extremo loco interpp. ſcarificare dixerunt, ex quo coniicit eos κατασχάζειν pro κατασχίζειν legiſſe.

y. MS. καταμύσας, ſed non ſine manifeſto mendo. Nam μῶσθαι ſignificat ζητεῖν, a quo imperatiuus μωέο, quo vtitur Epicharmus in hoc verſu, ὦ πόνηρε μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς. Quare neſcio

colorem: appellat autem, et ſitim quodam in loco κατακορεῖ, quae ſiue propter talem humorem facta eſt vehementior, vel ad ſummum intenſam, ſic igitur, et eneruare κατακορεῖν.

Κατὰ κȣρὴν) nouaculae tonſuram, ſic melius eſt ſcribere, inquit Dioſcorides, κατὰ κορυφὴν κȣρηδὴν τομὴν, id eſt, in vertice puellarum tonſuram τὸ κείρειν, id eſt, tondere, hinc et apud Theophraſtum κȣριζομένοι, id eſt, tonſa, abies profecta.

Κατακρȣ́ειν) diffindere, vel diſcindere.

Καταλείφειν) illinere, vel inungere.

Καταμώσας) qui demiſit cauſa quaerendi, facta enim eſt vox a quaerendo, quemadmodum et qui quaeritur.

Κατανεσιμȣ̃ται) conſumitur.

Κατὰ-

[6] *κȣριδίην MS. D. et cod. Moſq.* [7] *κείρην MS. D.* [8] *κοριζομένη MS. D. et cod. Moſq.* [9] *κατακρόνειν MS. D.* [10] *καταμύσας Chart.* [11] *κατανεσιμȣ̃ται MS. D. et Ald. κατανεσημȣ̃ται cod. Moſq.*

neſcio quid ſibi velit Galenus dum hoc participium καταμώσας a ματεύειν deducit: nam ab hoc eſſet ματεύσας, et in compoſitione καταματεύσας, non καταμώσας. At infra μάτος explicat ἡ ζήτησις, et ματίσαι itidem ζητεῖν. ST. Ex Foeſii quoque ſententia καταμάσσας legi poteſt, a μάσσω, quod eſt, palpo et attrecto, vnde et μάσσαι eſt Heſychio ζητεῖν, et μασσᾶσθαι ἐφάψασθαι, attrectare, aut explorando inueſtigare, et attrectando explorare. Quae omnia a μάω deduci videntur, vnde etiam καταμώσας erui poteſt. Καταματȣ́μενος autem expreſſum videtur ex L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 192, 30. vbi tamen καταματευόμενος legitur, aut p. 194. 48, vbi etiam καταματτόμενος eſt. Pro quo forte quaedam exemplaria καταμώσας adſcripſerunt.

Z. Vide L. περὶ ἀδένων p. 56. 37. Heſychius ἀναισιμȣ̃ν, δαπανᾶν, ἀναλίσκειν exponit, et ἀνασιμώματα ἀναλώματα expenſas, impenſas, ſumtus. Suidas etiam αἰσιμόω per τὸ καταναλίσκω interpretatur.

Κατάστημα) [a] τὸ οἷον καταστήριγμα καὶ [1] ἀπόσκημμα, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν. Καὶ [2] καταστῆσαι, τὸ [3] ἀποσκῆψαι.

Καταφρονέοντα) [b] τὸν [4] ἀνετέως αἰσθανόμενον, ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

[c] [5] Κατάχλοα) ἄγαν χλοώδη.

[d] [6] Κατιαλλόμεναι) συνδεδεμέναι.

[e] [7] Κατηνόει) ἐσωφρόνει, [8] ᾐσθάνετο.

[f] Κατεπλήσσετο) [9] ἀποπληκτώδης [10] ἐγίνετο.

[g] Κατηβολίσι) [11] περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν.

[h] [12] Κατήρτητο) καθειστήκει, ἐσωφρόνει.

[13] Κατ' ἰητρεῖον) [i] τὰ κατὰ τὴν [14] χειρουργίαν.

[k] [15] Κατοπτῆρι) τῷ καλουμένῳ [16] ἑδροδιαστολεῖ· ὥσπέρ γε καὶ [17] δίοπτρα, ὁ [18] γυναικῶν διαστολεύς.

Κατω-

[1] *ἀπόσκεμμα MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [2] *καταστῆ MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [3] *ἀποσκήπτον Ald.* [4] *ἐνέτει MS. D. ἐν ἔτει cod. Mosq. et Ald.* [5] *κατὰ τὰ χλόα MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [6] *κατιλλομέναι vulgg.* [7] *κατενόει MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [8] *αἰσθάνετο Ald.* [9] *ἀποπλεκτόδες MS. D.*

a. Tota lectio Foesio suspecta videtur, quia neque L. II. epid. legatur, et pro ἀπόσκημμα, ἀπόσκεμμα quidam legant. Idem καταστῆσαι exponit decumbere, delabi. Est et καταστῆσαι sistere, reprimere, moderari, vt καταστῆσεσθαι sisti, retundi, moderari, reprimi, quod de bile dicitur L. I. de mul. p. 241. 14. quae medicamento refrigerante et adstringente reprimitur.

b. MS. τὸν ἐν ἔτει αἰσθανόμενον. Ego τὸν ἀνέτως αἰσθανόμενον malim. ST. Vide prorrh. L. II. p. 418. 19. καταφρονέειν autem de mentis et sensuum integritate restituta dicitur Hippocrati, et resipiscere ad seque redire significat, in his qui sensibus capti, sibi restituuntur L. περὶ γυν. φυσ. p. 214. 19.

c. Locus Foesio indicari videtur ex epid. L. VII. p. 356. 1. vbi tamen κατάχολα legendum esse coniicit.

d. Hanc glossam refert Foesius ad L. III. epid. st. pest. p. 422. 48. suspecta tamen ipsi videtur scriptura; vnde κατιλλόμεναι aut κατιλλαόμεναι substituit, ab ἴλλω aut ἰλλάω, quod est δεσμεύω, vincio, igitur in loco laudato voces κατιλλόμεναι, vinctae, colligatae,

Κατάςημα) confirmatio, et animaduerſio, in ſecundo de morbis popularibus, et καταςῆσαι animaduertere.

Καταφρονέοντα) remiſſe ſentientem, in maiori de praedictione.

Κατάχλοα) valde virentia.

Κατιαλλόμεναι) colligatae.

Κατηνόει) reſipiſcebat, quaſi expergiſcebatur.

Κατεπλήσσετο) ſtupidus factus eſt.

Καταβολίσι) circularibus initiis paroxyſmorum.

Κατήρτητο) placidum, et temperantem reddebat.

Κατ' ἰητρεῖον) ad chirurgiam pertinentia.

Κατωπτῆρι) eo inſtrumento, quod ἑδροδιαςόλην, id eſt, ſedem dilatans vocant, vt et διόπτρα inſtrumentum, quo mulierum naturale dilatatur, et inſpicitur.

Κατω-

[10] *ἐγένετο MS. D. et cod. Moſq.* [11] *περιοδικεῖν MS. D. ἀρχῶν Ald.* [12] *κατήντητο MS. D.* [13] *κατ' ἰητρίον MS. D.* [14] *χειρουργίαν MS. D.* [15] *κατωπτῆρι MS. D. κατωπτῆρι St. Iunta et Ald.* [16] *ἑδροδιαςόλῳ MS D. et cod. Moſq.* [17] *διώπτρα MS. D.* [18] *γυναικεῖος MS. D. et cod. Moſq.*

gatae, praepeditae, et ex deſtillatione interceptae ſunt.

e. Vide epid. L. V. p. 339. 8. vbi tamen κατενόει legitur.

f. Foeſius habet κατεπλέσσετο ex operarum errore.

g. Καταβολῇσι mauult Foeſius cum Varino, quia Budaeus καταβολὴν pro acceſſionis principio diei Galeno annotat.

h. Fortaſſe rectius ſcriberetur, κατήρτυτο, aut κατήρτιςο. ST. Κατηρτίζεσθαι autem dicitur proprie de luxatis artubus, quae ſibi reſtituuntur, et in locum ſuum reconduntur, vnde tranſlate epid. L. I. aegr. 8. de redeunte ad ſe ex mentis perturbatione dicitur. Sic et de ſtudio animum emendandi vſurpatur in SS. tabulis N. F. Gal. VI. 1.

i. Vide L. κατ' ἰητρεῖον p. 666. 52. epid. L. I. p. 353. 11.

k. Speculum ani et matricis chirurgi vocant. Vide Hipp. de fiſt. p. 517. v. 44 et de haemorrh. p. 520. 46. Paulo ex Leonide L. VI. c. 78. διόπτριον dicitur inſtrumentum, quo ſedes dilatatur, quodque ἑδροδιαςολεὺς vocatur, quo etiam ad ſinum muliebrem diducendum vtebantur.

[1] Κατωμοσαδέω) ὑπακουστέον κώμης, ὥσπερ Κατωσωσιλέω.

Καυλὸς) [2] ἡ μὲν ῥίζα τῆς πόας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, καυλὸς δὲ [3] καὶ ὁ ὀπὸς, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων. Γράφει γοῦν αὐτὸς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἢ σίλφιον, [4] ἢ [m] ὁ ὀπὸς, ἢ καυλὸς. [n] [5] Ἔστι καὶ καῦλος, τίς τόπος.

Καύσωμα) τὴν πύρωσιν, ἐν τῷ πρώτῳ [o] Περὶ νούσων τῷ [6] σμικροτέρῳ.

[p] Καυτῆρα [7] χάλκεον) καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' οὗ καίειν ἐστὶ καυτηρίδιον διαφανὲς [8] καθιέν.

[q] [9] Κάχρυος ῥίζαν) τῆς λιβανωτίδος. Ὅταν δὲ πληθυντικῶς εἴπῃ τὰς [r] [10] κάχρυς, τὰς πεφρυγμένας κριθὰς ἀκουστέον.

[s] Κέδματα) τὰς ἐκ ῥεύματος χρονίους διαθέσεις, ἤτοι περὶ τὰ ἄρθρα σύμπαντα, ἢ ἐξαιρέτως περὶ τὰ κατ' ἰσχίον. [t] Ἰδίᾳ δέ σοι τοῦτο [11] ἐξηγησόμεθα, ὥσπερ καὶ ἄλλας τινὰς λέξεις.

Κεκω-

[1] *κατομηδασαδέω MS. St. κατωμησαδέω Ald. et Iunta.* [2] *οἱ μὲν MS. D.* [3] *καὶ τόπος MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [4] *ἢ ὀπὸς MS. D.* [5] *Haec verba vsque ad finem desunt in MS. D. et cod. Mosq.*

l. In L. IV. epid. p. 333. 24. et 38. est ὁ δὲ κατὰ Μηδοσαδέω, qui ad Medosadem vicum habitabat. Et p. 332. 3. quoque legitur κατὰ Σωσιλέω.

m. ὁ ὀπὸς Cornarii ad marginem scriptum forte et huc pertinere videtur.

n. Vide Hipp. de rat. victus in morb. ac. p. 62. 26. Verba ἔστι καὶ καῦλ. absunt a vulgg. edd. neque Iunta habet in interpretatione. Caulum, Caulon, et Aulon dicitur, et est oppidum in prima Italiae fronte. Plin. L. III. 10. Stephano Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας. Vide Melam L. II. c. 4. 80. p. 191.

o. Quisnam sit liber de morbis minor, Foesium multosque alios prorsus latet.

p. Cauterium v. Hippocr. de haemorrh. p. 521. 7.

q. Vide Hipp. περὶ γυναικ. φυσ. p. 220. 21. Diosc. L. III. c. 87. Theophr. Hist. plant. L. IX. 12. Plin. XXIV. c. 11.

r. Sui-

Κατωμησαδέω) subaudiendum est vici, vt Κατωσωσιλέω.

Καυλός) radix quidem herbae silphium proprie vocatur, caulis autem, et succus vt aliorum. Scribit igitur ipse in libro de ratione victus acutorum, vel silphium, vel caulis, vel succus, est et Caulus locus quidam.

Καύσωμα) inflammationem, in primo de morbis minore.

Καυτῆρα) aeneum calamulum quemdam perforatum in fundo, per quem cauteriolum apparens demissum vrere potest.

Κάγχρυος ῥίζαν) thureae radicem: quum autem pluraliter dixerit τὰς κάγχρυς, tosta hordea intelligenda sunt.

Κέδματα) ex fluxu diuturnas affectiones, vel in omnibus articulis, vel praecipue circa vertebrum coxarum: proprie autem tibi hoc exposuimus, sicut et alia quaedam verba.

[6] μικροτέρῳ MS. D. [7] χάλκιον MS. D. καυτῆρα) χάλκεον cod. Mosq. et Iunta. [8] καθιέντες MS. D. καθιέντην cod. Mosq. [9] κάγχρυος MS. D. Iunta et Ald. [10] κάγχρυς MS. D. [11] ἐξηγησάμεθα MS. D. et cod. Mosq.

r. Suidas explicat τὰς κριθὰς, καὶ τὰς ἀλησμένας κριθὰς, hordea, et hordea molita, et Eustath. πεφρυγμένας κριθὰς quoque scribit, et Aristoph. Schol. in Ἱππεῦσι p. 203. dicit τὰς λελεπισμένας κριθὰς ἀφ' ὧν ἡ πτισσάνη. Vide Hippocr. περὶ γυν. φυσ. pag. 220. 17. de morb. II. p. 156. 29. et III. pag. 165. 33. et Theophr. de caus. plant. L. IV. c. 17.

s. V. Hippocr. aph. 21. f. 5. L. VI. epid. p. 129. 40. de aere, loc. et aqu. p. 79. 30. et p. 80. 5. de loc. in hom. p. 66. 40. 42. 45. epid. L. VII. p. 367. 43. Foesius notat in Scholio quodam MS. Hippocratis esse κέδμα ἡ χρονία περὶ τὰ ἄρθρα νοσώδης διάθεσις. Τινὲς δὲ καὶ τὴν περὶ τὰ γεννητικὰ μόρια κέδμα. Hesychius quoque κέδματα αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις, νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα αἱ δὲ περὶ τὰ γεννητικὰ μορία. Ἱπποκράτης.

t. Id est, separatim. I.

u Κεκωμῶσθαι) ἐν κώματι εἶναι.

x [1] Κεγχναλαῖον) [2] κέγχνε ποιητικόν. Οὕτως δὲ ἥ τε τραχύτης [3] ὀνομάζεται τῆς φάρυγγος, καὶ ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφος. Καὶ τὸ [4] κέγχνον δὲ καὶ τὸ κέγχνεται, καὶ οἱ κεγχνασμοὶ, τὸ ἀνάλογον [5] δηλοῦσιν.

[6] Κεφαλοειδοῦς) κεφαλὴν ἐχούσης.

z [7] Κιγκλισμὸς) [8] βραχεῖα συνεχὴς κίνησις· ἀπὸ τοῦ [9] κίγκλου τοῦ ζώου.

[10] Κιθαρὸν) θώρακα.

a [11] Κίων) [12] τὸ ἐκ τῶν θηριδίων ἄθροισμα τῶν τὸν σῖτον διαβιβρωσκόντων, ὧν ἕκαστον [13] κίων ὀνομάζεται. [14] Ἐπὶ τελευτῆς [15] τοῦ δευτέρου τῶν γυναικείων τοὔνομα.

Κλήϊ-

[1] κερχαλαῖον MS. D. cod. Mosq. et Ald. κερχαλέον apud Hipp. [2] κέρχου MS. D. et cod. Mosq. [3] ὀνομάζηται cod. Mosq. [4] κέρχον — κέρχεται Ald. [5] δηλοῦσι MS. D. [6] κεφαλοειδὴς MS. D. et cod. Mosq. [7] κιγαλισμὸς MS. D. κιμηλισμὸς Chart. [8] βραχίων συνεχὴς κεκλημένος Ald.

u. Forte κεκοιματῶσθαι. ST. Locum indicari censet Foesius ex L. II. de morb. p. 141. 35. vbi pro κεκωφῶσθαι substituit κεκωμῶσθαι.

x. Scribendum potius esset κερχναλέον quam κερχναλαῖον. Apud Hippocratem autem non solum cum ε in penvltima sed et sine ν scribitur κερχαλέον, epid. 7. Ibidem vero et βὴξ κερχαλέη. ST. Cerchni effectiuum, sic autem tum asperitas nominatur faucium: tum strepitus, qui in pulmone fit. Sic et τὸ κερχνέται et κερχνασμοὶ proportionale significant. His subiicit Cornarius ὃ γὰρ ἐν τῷ περὶ ἄρθρων κέρχνον, τοῦτο περὶ διαίτης ὀξέων ῥέγχος ὠνομάσε. Galen. Symp. 103. 2. 8. et Gal. II. Symp. pharm. c. 16. Locus indicatur epid. L. VII. p. 354. 9.

z. MS. κιμηλισμὸς pro κιγκλισμὸς, et κιμήλου pro κίγκλου. Sed Erotianus κιγκλισμὸς legit p. 226. et ita in vulgg. quoque Hippocratis editionibus in L. de art. μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου. Hesychius quoque testatur κίγκλον esse auem, quae identidem caudam motitat: vnde et κιγκλίζειν factum sit pro concuti. Quin etiam apud Theognin legimus, v. 303. οὐ δεῖ (vulg. χρὴ) κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν. Vbi etiam manifesta est huius verbi significatio ex opposito illi ἀτρεμίζειν.

Κεκωμῶσθαι) in ſomno eſſe, vel veterno.

Κεγχναλέον) aſperitatis effectiuum: ſic et aſperitas nominatur gutturis, et in pulmone ſtrepitus, et aſperum, et aſperari, et aſperationes ſimiliter ſignificant.

Κεφαλοειδοῦς) caput habentis.

Κιγκλισμός) breuis, continuata motio, a cinclo animali.

Κιθαρὸν) pectus.

Κίων) beſtiolarum congregatio, quae triticum comedunt, quarum vnaquaeque cion nominatur, in fine ſecundi de morbis mulierum nomen eſt.

 Κλητ-

9 κύγκλου MS. D. κίγκλου Chart. 10 κιδαρὸν MS. D. 11 κικὴ Chart. 12 τὸν vulgg. 13 κίκον Ald. 14 ἐπὶ τελευτῇ MS. D. et cod. Moſq. 15 τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ γυναικείῳ MS. D. et cod. Moſq. δευτέρου γυναικῶν Ald.

μίζειν. Non ſolum autem κιγκλισμὸν ſed et κίγκλισιν vſurpat Hippocrates pro eodem. Galenus autem κιγκλισμὸν exponit τὴν βραχεῖαν κίνησιν, at vero κίγκλισιν, τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν, nullam tamen, vt opinor, differentiam, inter haec duo conſtituere volens. ST. Auis autem Latinis dicitur *Motacilla*, quod continuo pennas, quas in cauda habeat, moueat aut agitet, ideoque σεισοπυγίδα dicitur. Heſychius κιγκλὸν exponit ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν. Et Suidas ὄρνεον πολλὰ τὸν ὀσφὺν κινοῦν. Vnde Heſychio eſt κιγκλίζειν διασείεσθαι, σαλεύειν. μοχλεύειν, κινεῖν.

a. Hippocr. in fine libri περὶ γυναικείων II. ἢν κιὼν ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται, ὀδύνη ἴσχει. In veteri quodam exemplari huius ἐξηγήσεως inuenio κικὼν pro priore κίων, at κικὸν pro poſteriore. Ac certe, vtut legendum hic ſit, hoc ſaltem nemo non videt, eamdem appellationem non recte vnicuique animalium et eorum multitudini tribui: vt μύρμηξ vtrumque non ſignificat, ſed μύρμηξ formicam, μυρμηκιὰ formicarum multitudinem. Quomodo autem haec Galeni expoſitio illi Hippocratis loco conuenire poſſit, alii viderint; ego namque omiſſa hic eſſe aliquot verba crediderim. Heſychio autem κίκη eſt συνουσία, item ἡ ἀπὸ αἰδοίων δυσοσμία. ST. Locus eſt de mulier. L. II. p. 290. 26. vbi κιὼν oxytonos ſcribitur. V. Aret. cur. acut. aff. L. I. c. 8. Actuar. περὶ διαγν. παθ. L. II. c. 18.

[b] Κλήϊθρον) ὁ περὶ τὴν κατάποσιν [1] τόπος ὑπὸ τοῖς παρισθμίοις.

[c] [2] Κλιμακεῖου) [3] τοῦ πλαγίου ἐν τοῖς [4] κλίμαξι ξύλου. Ἔνιοι δὲ κλιμακίου γράφουσι χωρὶς τοῦ ε. Καὶ ἡ διὰ τοῦ κλιμακίου ἑτέρη τίς τοιαύτη.

[d] Κλισμὸν) κλίνην, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

[e] [5] Κνημέου) τοῦ τῆς κνήμης. [6]

[f] Κνήματα) ξύσματα. Καὶ κνῆσαι, τὸ ξῦσαι.

[g] Κνήστρῳ) τῷ [7] τυροκνήστῃ. Ἔστι δὲ [8] μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξύεται ὁ τυρός. [9] Λέγεται δὲ καὶ κνέωρον.

[h] Κνιδώσιες) νύξεις τινὲς [10] κνισμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται.

[i] Κνιπότητα) [11] κνισμόν· Ἔνιοι δὲ τὴν ξηροφθαλμίαν ἤκουσαν.

[k] Κνύμα) ὠνοματοπεποίηται μιμήσει τοῦ ψόφου. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἠρέμα στενάζων, [l] [12] κνυζούμενος. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν κυνῶν [m] [13] κνυζηθμός.

Κόγ-

[1] τόπος τοῖς cod. Mosq. [2] κλιμακέου MS. D. et cod. Mosq. [3] παλαιοῦ MS. D. et cod. Mosq. παλαιῶς Ald. πλαγίου vel ἐγκαρσίου Corn. [4] τῇ κλίμαξι MS. D. τῇ κλίμακι cod. Mosq. [5] κνημαίου MS. D. et cod. Mosq. κνημέου Ald. [6] κνῆστρον) ὅπερ καὶ κνεύρον addit. in cod. Mosq.

b. Vide de morb. L. II. p. 146. 33. 40.

c. Vide L. de arte p. 584. 8. sic etiam vox κλιμακτὴρ vsurpatur ibidem v. 13. et p. 585. 12. et p. 656. 56.

d. Vide L. II. de mul. p. 278. 11. Hesychio dicuntur κλισμοί, θρόνοι ἢ ἀνάκλιντρα. Cf. Hom. Il. θ'. v. 438. et ι. v. 200. vbi Scholiastes κλισμοὺς exponit καθέδρας ἀνακλίσεις ἐχούσας, sellas recubitorias.

e. Forte pro κνημαίου, sic enim exemplaria meliora legunt.

f. Quaedam exemplaria legunt κνήσματα ex L. περὶ φύσ. παιδίου p. 32. 15. Sic κνῆσαι exstat L. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 209. 9. In codice Doru. editione Aldina et vulgatis sequitur κνῆστρον, ὅπερ καὶ κνέωρον, vbi Aldus dat κνίστρον.

g. Foesius censet Galenum κνήστρῳ pro πιέστρῳ ex quibusdam codicibus legisse L. I. περὶ γυν. p. 252. 23. τυροκνή-

στει

Κλήϊθρον) in gula locus ſub tonſillis.

Κλιμακέιϑ) tranſuerſi in ſcalis ligni: quidam autem κλιμακίϑ ſcribunt, ſine ε, et per climacium, altera quaedam talis.

Κλισμόν) lectum, in ſecundo de morbis mulierum.

Κνημέϑ) τϑ τῆς κνήμης, cruralis, ſi ita dici poſſet.

Κνήματα) raſurae, et κνῆσαι radere.

Κνήςρω) cultello quodam, eſt autem cultellus quo raditur caſeus. Dicitur et κνέωρον inſtrumentum ſcalptorium.

Κνιδώσιες) puncturae quaedam vellicationis modo, quales ab vrtica herba fiunt.

Κνιπότητα) vellicationem: quidam autem ariditatem oculorum intellexerunt.

Κνύμα) factum nomen eſt ad imitationem ſtrepitus. Sed et leniter ſuſpirans, κνυζόμενος dicitur ab eodem, et in canibus mugitus, κνυζιθμός, id eſt, gannitus.

[7] *τυροκνήςει MS. D. τῇ τυρ. cod. Moſq.* [8] *μαχαίριόν τι MS. D. τι ὁ ξύεται ὁ τυρὸς cod. Moſq.* [9] *Verba λέγεται δ. κ. κν. abſunt a MS. D.* [10] *κνησμώδεις MS. D.* [11] *κνησμὸν MS. D.* [12] *κνηζϑμενος MS. D. hoc delet Corn.* [13] *κνυζηθμὸς MS. D. et cod. Moſq.*

ςει quoque mauult idem. Κνήςρον autem per ſyncopen eſt pro κνηςήριον, quod idem eſt ac κνῆςις, id eſt, τυροτόμος μάχαιρα. Heſychio vero κνῆςις eſt κοπὶς σιδηρᾶ, ξυςὴρ ἐν ᾧ ξύϑσι τὸν τυρόν.

h. Vide prorrh. II. p. 422. 29. 32. et 39. in quibuſdam locis legitur κνηδώσιες, ſed κνιδώσιες praeferendum, quamquam apud Heſych. κνῆδαται legatur, quod eſt δάκνεται, nam κνίζειν eſt vrticae proprium, cum dolore pungere aut vrere.

i. Vide C. 29. 27. Vide locum de loc. in homine p. 67. 17.

k. Suidae κνῆμα exponitur ὁ ἠρεμαῖος κνησμὸς leuis pruritus aut ſcalptura. Vide de mul. L. II. p. 272. 49.

l. A voce κνηζόμενος noua Gloſſa in Codice Doruillii incipit.

m. Rectius ſcribetur κνηζηθμός. ST. quod et mauult Foeſius. Heſychio autem κνηζυθμὸς eſt ἰδίωμα ἤχϑ φωνῆς καὶ κλαυθμός.

[n] Κόγχην) [1] κεραμίδα. Οὐδὲν πλέον δηλοῖ [2] τῆς κεραμίδος.

Κόγχον) τὴν κόγχην, τὴν [3] [o] χημήν.

[p] [4] Κόκκαλον) οἱ μὲν πλεῖστοι τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου· Διοσκουρίδης δὲ τὸν Κνίδιον κόκκον, ὑποκοριστικῶς.

[q] Κόκκωνα) κόκκον [5] τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, οὐ [6] τὸν Κνίδιον, ὃν καὶ αὐτὸν ἐστιν ὅτε κοκκον ἄνευ προσθήκης [7] ὀνομάζει.

[r] Κόλλικας) τοὺς [8] τροχίσκους, Καὶ τὸ ἐν Ἀχαρνεῦσι, Κολλικοφάγε Βοιώτιε, ἐπὶ τῶν [9] σμικρῶν ἀρτίσκων εἴρηται.

[10] Κολοκύνθην ἀγρίην) τὴν κολοκυνθίδα.

[s] Κοπρίων) μελικηρῶν. Οἱ δὲ [11] πλεῖστοι γράφουσι κηρίων· δηλοῖ δὲ [12] τῶν ἀποπιεσμάτων [13] τοῦ κηροῦ.

[t] [14] Κορὴν) τὴν [15] πόαν, ἥτις καὶ ὑπερικὸν ὀνομάζεται. Ἔχει δὲ τὸν καρπὸν κορίῳ ὅμοιον.

[u] Κόρους) τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα.

[x] Κορυφάδων) τῶν κορυφῶν τῆς [16] πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς.

Κο-

[1] χυραμύδιον MS. D. χηραμίδιον cod. Mosq. [2] τοῦ χειραμυδίου MS. D. χηραμιδίου cod. Mosq. τοῦ κεραμύδου vulgg. τῆς κεραμῆδος Corn. [3] χείμην MS. D. χιμὴν Ald. [4] κόκαλον MS. D. [5] τὸ κοινῶς MS. D. [6] τὸν κνίδον ὃ Ald. [7] ὀνομάζειν Ald.

n. Vas figlinum sic dici censent primae notae viri, vt ollam seu testam conchae similem, aut concham testaceam seu figlinam. Sed Foesio placet κόγχην χηραμίδα substituere, quae nihilo plus significat, quam si χηραμίδα vocem solam posuisset, quae mensurae genus est, et quantum conchae testa maior capere potest, indicat. Vide de morb. L. III. p. 162. 36. 39. p. 164. 10. 19.

o. χήμη est etiam mensurae genus apud Hippocratem et duplicis generis, maior pendet drachmas tres et vigesimam partem cotyles, minor duas drachmas et tricesimam partem cotyles.

p. Hesychius interpretatur, ῥόμβος, στρόβιλος, πεύκη.

q. Locus est περὶ γυναικ. L. I. p. 243. 45. Dioscoridi L. IV. dicuntur κόκκοι τῆς ῥοίας grana mali punici. Hesychius explicat οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς,

Κόγχην κεραμίδα) hoc eſt, figlinum vas, nihil plus ſignificat, quam κέραμις, id eſt, figlinum vas.

Κόγχον) concham hiatulam.

Κόκκαλον) plurimi nucleum nucis pineae. Dioſcorides autem Cnidium coccum diminutiue.

Κόκκωνα) coccum communiter appellatum, non Cnidium, quod ipſum aliquando coccum ſine additione nominat.

Κόλλικας) rotulas, et illud (Ariſtophanis) in Acharnenſibus, κολλικοφάγε, id eſt, rotuliuora Boeotiole, de paruis panniculis dictum eſt.

Κολοκύνθην ἀγρίην) colocynthidem.

Κοπρίων) fauorum; plurimi autem ſcribunt κηρίων. Significat autem expreſſorum.

Κορήν) herbam, quae hypericon nominatur: habet autem fructum κορίῳ ſimilem.

Κόρους) ex ramis adnaſcentias, nouas germinationes.

Κορυφάδων) orarum contractionis ad vmbilicum.

8 τροχίσκους καὶ τὰ μικρὰ ἀρτίδια καὶ τὸ ἐν Corn. 9 μικρῶν MS. D. 10 κολοκύντην MS. D. ἀγρίαν Ald. 11 πλεῖςον MS. D. κηρίον vulgg. 12 τὸν ἀπὸ πιεσμ. cod. Moſq. 13 Verba τοῦ κηροῦ deſunt in MS. D. et apud Ald. 14 κόρη MS. D. et cod. Moſq. 15 ῥόην Ald. 16 πρὸς τὸ MS. D. τῷ ὀφθαλμῷ Ald.

ῥοιᾶς, καὶ ὅθεν ἰξὸς, mala grani punici, et vnde viſcum fit.

r. Erotianus quoque κόλλικας ſcribit cum ι, habent tamen κόλληκας vulgatae editt. Hippocratis. ST. Varinus quoque, κόλλικας dici ait παρὰ τῷ Ἱπποκράτει τοὺς τροχίσκους, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Ariſtophanis Scholiaſt. εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, quam κόλλαβον alii vocant. Corinthus, κόλλιξ εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Vide Aegin. L. I. c. 27.

s. Vide Hippocrat. περὶ γυναικ. p. 254. 27. et p. 288. 26.

t. Plures ſignificatus vide apud Foeſ. p. 349.

u. Κορὸς Heſychio eſt νεὰ βλαςήματα, Suidae κλάδος.

x. Admodum ſuſpecta Foeſio videtur huius gloſſae lectio.

[y] Κοτίδι) τῷ [1] ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι.

[z] [2] Κότινον) ἀγρίαν ἐλαίαν.

Κοτυλίδα) τὴν κοτύλην τῦ ἰσχίυ, ἔν τε τοῖς [3] [a] προκειμένοις τῷ μοχλικῷ, κἀν τῷ δευτέρῳ [b] Περὶ νύσων τῷ μείζονι, [4] Κοτυληδόνας δὲ, τὰ ςόματα τῶν εἰς τὰς μήτρας [5] καθηκόντων ἀγγείων, ὡς κἀν τοῖς [6] περὶ τῆς Ἱπποκράτυς ἀνατομῆς ἀποδέδεικται.

[c] Κοχώνην) τὴν σύζευξιν [7] τὴν ἐν τοῖς ἰσχίοις, [8] τὴν πρὸς τὴν ἕδραν, δι' ἣν καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν [9] ἕδραν τόπος ὕτως ὀνομάζεται.

Κράδαι) συκῆς [10] οἱ ἀκρέμονες.

[d] [11] Κραίνυσι) λήγυσι.

[e] Κραμβίῳ) κράμβης ἀφεψήματι.

[f] [12] Κρέκην) ὠνοματοπεποίηται τὸν μισητὸν [13] ἦχον, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νύσων τῷ μείζονι.

[g] [14] Κρήγυον) [15] τὸ ἀγαθόν.

[h] Κρημνοὶ) τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, ὡς [16] ἐν τῷ Περὶ [17] τόπων κατὰ ἄνθρωπον· καὶ τὰ [i] πτερυγώματα τῦ [18] γυναικείυ αἰδοίυ.

Κρη-

[1] ἰνύῳ *Ald.* παρακεφαλίδι *Corn.* [2] κότνιαν *vulgg.* κότνιον *Corn.* [3] προσκειμένης *Corn.* [4] κοτυληδόνα *MS. D. et cod. Mosq.* [5] καθικόντων *MS. D.* [6] παρὰ *vulgg.* [7] τῶν ἐν *MS. D. et Ald.* [8] τῶν πρὸς *MS. D. et cod. Mosq.* [9] ἕδρων *MS. D.*

y. Vide L. II. de morb. p. 140. 34. p. 144. 39. 45. 48. vbi notante Foesio MSS. quaedam regia male ex scholio quodam adscribunt κότις ἐςὶ τῆς κεφαλῆς ἡ κορυφή. Hesychio κότις, κότος est et ὀργή.

z. De morb. L. III. p. 164. 7. κότινος oleastri baccam significare videtur.

a. Legendum puto προσκειμένοις, vt infra habemus in voce Σφακέρος προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν etc. ST.

b. Liber de morbis maior notat apud Galenum librum περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν.

c. Locus est περὶ γυναικ. L. I. p. 235. 23. vbi per κοχώναν non solum vtriusque coxendicis, sed omnium, quae sunt circa sedem partium connexionem sic dici ait Cordaeus. Hesychio κοχῶναι dicuntur τὸ ἱερὸν ὀςῦν τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ, sed etiam sic nominantur τὰ τῦ ἱερῦ ὀςέυ τὰ ἑκατέρωθεν μέρη,

Κοτίδι) neruo ceruicis, cerebello.

Κότινον) fylueftrem oleam, fiue oleaftrum.

Κοτυλίδα) concauitatem vertebri coxae, et ita adiunctis libro * de curandis luxatis, et in fecundo de morbis maiore.

Κοτυληδόνας) ora vaforum in vuluas defcendentium, vt in libro de Hippocratis anatome demonftratum eft.

Κοχώνην) iuncturam in vertebris coxarum ad fedem, propter quam omnis locus circa fedem fic vocatur.

Κράδαι) fici rami maiores.

Κραίνυσι) defmunt.

Κραμβίω) crambes decocto.

Κρέκην) nomen factum eft, odiofum fonum, in fecundo de morbis maiori.

Κρήγιον) bonum.

Κρημνοί) labra vlcerum, vt in libro de locis hominis, et alae pudendi muliebris.

Κρή-

* Mochlico, et ita inferius.

10 *Artic. οἱ omittit MS. D. et cod. Mofq.* 11 *κρέαινυσι Ald. λέγυσι Foef.* 12 *κρέκην deeft in cod. Mofq. vacuo tamen fpatio, et poft legitur κραίνυσι) λήγυσι.* 13 *ἔχυς MS. D. ἤχυς cod. Mofq. ἦχυ Ald.* 14 *κρίγυον Ald.* 15 *art. τὸ omittit MS. D. et cod. Mofq.* 16 *ἐν τῶς MS. D.* 17 *τῶν κατὰ MS. D. et cod. Mofq.* 18 *γυναικώδυς Ald.*

μέρη, et ponitur etiam pro *ἰσχίῳ*. Ariftophanes in Ἱππεῦσι *τὰς κοχώνας* et *τὰ κόχωνα* dixit, vbi Scholiaftes *κοχώνην* interpretatur *τόπον ὑπὸ τῦ αἰδοίυ καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων.*

d. Alibi *τελευτῶσι* exponit Galenus. Hefych. *πληρῦσι, παρέχυσι, τιμῶσι, βασιλεύυσιν.*

e. Vide L. II. *περὶ γυν.* p. 268. 38. Hefych. *κώνειον* exponit.

f. Foef. cenfet Galenum pro *κρέκειν, κέρχνειν* legiffe, ipfique videtur locus fubnotari *περὶ τῶν ἔνθος παθῶν* p. 199. 43. *κρέκειν* eft *κρύειν* et quidem proprie *τὴν κιθάραν κρύειν*, hinc *κρέκει* Hefychio *κιθαρίζει* eft.

g. Hefychio *ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές.*

h. Vide de loc. in hom. p. 70. 42. et p. 74. 8.

i. MS. *πτερύγια*. Ceterum Erotianus non *κριμνοὶ* fed *κρήμνη*

k [1] Κρησέρα) ἡ τȣ̃ [2] ἀλεύρȣ πτίσις ὀνομαζομένη. [3] Μάρσιππος δέ τίς ἐςιν αὐτὴ [l] λίνȣς.

m [4] Κρίμνα) τὰ ἁδρομερέςερα τῶν ἀλφίτων. [5] Ὅταν δ' εἴπῃ· Κρίμνα ἀλφίτȣ ἁδρὰ, τὰ μέγιςα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ.

n Κρότωνας) τὰ ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη [6] βρόγχια, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νȣ́σων.

[7] Κρότωνος ῥίζα) τȣ̃το οἱ Αἰγύπτιοι o [8] κίκιον ὀνομάζȣσι.

p Κυάμȣ καρπὸν) ὁ μὲν Διοσκȣρίδης ὑοσκυάμȣ φησὶ λέγειν αὐτόν· Οὕτως ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων, ἔνιοι δὲ τȣ̃ Αἰγυπτίȣ ἀκȣ́ȣσιν.

r Κύαρ) τὸ τῆς βελόνης τρῆμα.

s Κύβιτον) τὸ ὠλέκρανον, ὅπερ καὶ ἀγκών. Διοσκȣρίδης δὲ τὸν κόνδυλον τȣ̃ βραχίονος ȣ̃τως ὠνομάσθαι φησί.

Κύ-

[1] κυησέρα MS. D. cod. Mosq. et vulgg. [2] ἡ ἀλευροπτίσις MS. D. ἡ ἀλευροπύσσης cod. Mosq. [3] μάρσιπος MS. D. et cod. Mosq. [4] κρίμνον Ald.

κρήμνη habet. Apud Hippocratem autem legimus κρημνῶν in genitiuo plurali in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθρ. ST.

k. Apud Erotianum legitur κυησέρα. ST.

l. MS. λινȣ̃ς, et ita repone. ST. Apud Galenum ex Foesio legendum ἡ ἀλευροτησις, aut ἡ ἀλεύρȣ σῆσις, vt sit vas illud et excussorium lineum, per quod farina cribratur et excutitur, aut sacculus quidam lineus, per quem farina transcolatur.

m. Vide Diosc. L. II. c. 112. multa loca huc pertinentia congessit Foesius p. 355.

n. Vide L. II. de morb. p. 152. 46.

o. περὶ γυναικ. L. II. p. 287. 15. Hesychius legit κίκυ.

p. Codd. quidem omnes Graeci, quos viderim, habent Dioscorides. Scio tamen Galenum citare libros Dioclis de morbis mul. VI. epid. s. 2. com. 44. I. Vide L. I. περὶ γυν. p. 260. 11. vbi est ὑοσκυάμȣ καρπὸς de faba autem accipitur L. II. περὶ γυν. p. 284. 10.

r. Hesych. τὸ τῆς ῥαφίδος τρῆμα, et τὸ τῆς κύπης τȣ̃ μύλȣ, manubrii foramen in mola trusatili. Pollux L. II. in aure asserit κύαρ vocari τὸ ἐντὸς

Κρήσερα) farinae tritici euolatio, quam vocant, et ſacculus quidam lineus.

Κρίμνα) craſſiores farinas: quum autem dixerit, κρίμνα ἀλφίτε ἁδρὰ craſſiſſimas farinas ſignificat.

Κρότωνας) in pulmone cartilagineae concauitates. In primo de morbis.

Κρότωνος ῥίζα) crotonis radix: hoc Aegyptii cicyon nominant.

Κυάμε καρπόν) fabae fructum. Dioſcorides ait ipſum hyoſcyami dicere: ſic enim in primo de morbis mulierum. Quidam autem Aegyptiae intelligunt.

Κύαρ) acus foramen.

Κύβιτον) os cubiti, qui et cubitus. Dioſcorides autem nodum bracchii ſic nominari ait.

Κύ-

[5] *Verba ab ὅταν vſque ἀλφίτων deſiderantur in MS. D.* [6] *βρόχια MS. D.* [7] *κρότωνος MS. D. et Corn. Haec tota gloſſa deeſt in cod. Moſq.* [8] *κικὶ Corn.*

ἐντὸς κατὰ τὸ τρύπημα τε ὠτὸς μέρος. V. Hippocr. de rat. vict. in morb. ac. p. 116. 47. de morb. L. II. p. 147. 23. 24.

s. In veteri codice legitur *κύβιτος*, et *ὠλέκρανον* per ω, quo etiam apud Pollucem ſcriptum eſt modo, qui hanc a Galeno praeteritam differentiam tradit, *ὠλέκρανον* partem eſſe *ἀγκῶνος* exterius prominentem. Obſeruandum eſt autem vocem cubitus ſiue cubitum mere Graecam eſſe, quum tamen eam vulgus mere Latinam eſſe autumet, tamquam a ſupino verbi cubo deductam. At Hippocrates ſcilicet a Romanis voces emendicare coactus fuerit. Ceterum neutro genere *κύβιτον* apud eum legitur, cum alibi, tum in libro *περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ.* ST. Loc. p. 65. 21. legitur. Pollux L. II. *κύβιτον* apud Hippocr. ſignificare ait *κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τε πήχεως ὑπὸ τῷ βραχίονι*, quam et *ἀγκῶνα* et *κύβωλον* appellari aſſerit. *Ὠλέκρανον* quoque explicat, extra exſtantem in brachii commiſſura gibbum, etſi quibuſdam *ὠλέκρανον* vocari ſcribit *τε πήχεως τὴν ὑπὸ τῷ βραχίονι συμβολήν, κατὰ μὲν τὴν ἔνδοθεν κοιλότητα.* Additque *Δωρικὸν εἶναι τὄνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων.* Ei quoque ἡ *γωνία τε ἄρθρε ἐφ' ἣν κλινόμενοι ςηριζόμεθα, ἀγκὼν*, ἡ *ὠλέκρανον* eſſe dicitur.

[t] Κύκλοι προσώπε) τὰ μῆλα, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι.

[u] [1] Κυγχνίδα) τήν τε [2] σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν [3] πιθάκνην.

[x] Κυρβασίην) [4] πῖλον ὀξὺν, [5] ὅνπερ καὶ [6] τιάραν.

[y] [7] Κυρήβια) [8] ἄχυρα. [9] Δηλοῖ δὲ καὶ τὰ [10] πίτυρα, καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβράσματα.

[z] [11] Κυρίησιν) [12] ἡμέραις ταῖς τὰ τοιαῦτα [13] κρίνειν πεπιςευμέναις.

Κύρσεον) [14] [a] πρωκτόν.

Κύ-

[1] κυνχίδα MS. D. κυνχνίδα cod. Mosq. κυχνίδα et κυλιχνίδα quidd. [2] μικρὰν MS. D. [3] πήθακνην MS. D. [4] πῆλον Ald. [5] ὅπερ MS. D. et cod. Mosq. [6] τέραν MS. D. [7] κυρήκια Ald.

t. Foes. laudat L. II. de morbis p. 152. 2. et addit sunt et τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν oculorum orbes et cauitates, quae oculos ambiunt Hippocr. epid. L. VII. p. 353. 48. τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπώδει, oculi in orbem intumescebant. Et κύκλα Ionice esse pro κύκλες: verum hoc esse lubens concedo: namque Scholiastes Apollonii Rhodii ad L. III. v. 137. notat: Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τὲς κύκλες, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Et plurima talia reperiuntur apud Homerum, Nicandrum, aliosque. Sed desidero aliquem, qui κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν dixerit: hunc donec repererim emendare licet τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν. Κύλα vel vt saepius apud Hippocr. legitur κοῖλα sunt cauitates sub oculis. Hesych. κύλα τὰ ὑπὸ κάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τὲς ὀφθαλμὲς μῆλα, τὰ ὑπώπια. Hinc κοιλοιδιᾷν, quasi τὰ κύλα οἰδεῖν dicitur is, cui tument illae partes. Consule omnino Foes. in oec. v. κοῖλα et Commentatores ad Polluc. L. II. s. 66. vbi Iungermannus obseruat MS. pro κύλον habuisse κύκλον eodem errore, quem in Hippocratis loco commiserunt. Vnicum tantum locum adiicio e L. II. de morb. mul. p. 642. 49. καὶ τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπανοιδέει, quae emendationem nostram haud parum firmant; sed et ibi malim κύλα rescribere: ac parum abest, quin id vbique pro κοῖλα substituendum putem, vbi de oculis sermo est. HER. Vide et Meursii Spicil. ad Theocrit. p. 5.

u. Vera scriptura ex sententia Foesii est κυλιχνίδα.

Ku-

Κύκλοι προσώπε) malae, in primo de morbis maiori.

Κυλιχνίδα) et paruum calicem, et vasculum medicinale.

Κυρβασίην) pileum acutum, quem et tiaram.

Κυρήβια) paleae, significat et furfures, et hordei purgamenta.

Κυρίησιν) diebus, quibus ad talia iudicanda creditur.

Κύρσεον) podicem.

Κύ-

[8] ἄχυμα MS. D. [9] δηλοῖ καὶ MS. D. et cod. Mosq. [10] πύτηρα Ald. [11] κυπρίησι MS. D. κυρίησι cod. Mosq. [12] ἡμερῇσι Ald. [13] κινεῖν cod. Mosq. [14] πρωκτὸν MS. D. et sic Corn.

Κυλιχνὶς enim et κυλίχνη, aut κύλιχνος et κυλικὶς, paruus calix et pyxis medicamentaria est. Hesychio κυλίχνη exponitur ἰατρικὴ πυξὶς καὶ φιάλη. Idem κυλιχνίδας quibusdam esse scribit κύλικας, aliis κεράμεα ἀγγεῖα, aliis pyxidas ἰατρικὰς, aliis λιβανωτρίδας.

x. Sequendo quoddam vetus exemplar Galenus non dicet esse κυρβασίην, sed videri esse πῖλον ὀξύ. Ita enim in eo legitur, πῖλον δοκεῖ εἶναι ὀξὺ, ὅπερ καὶ τιάρα. ST. Suidas explicat περικεφαλαίος εἶδος καὶ πίλε. Hesychius κορυφὴ ἀλέκτορος, καὶ ὀρθὴ τιάρα. Pollux L. VII. c. 13. κίθαρις καὶ πῖλος et L. V. c. 16. aeque τιάρα, est pilei acuti genus, qua Persarum reges vtebantur. Vnde ὀρθὴ τιάρα dicebatur, ad discrimen τῆς ἐπικεκλιμένης τιάρας, tiarae inclinatae, quam ἐπτυγμένην καὶ προβάλλεσαν εἰς τὸ μέτωπον, complicatam et in frontem inclinatam aut prominentem dicit Aristoph. Schol. in Auibus, eaque omnibus Persis vti licuisse scribit, erecta solis regibus relicta.

y. Suidas κυρήβια exponit τὰ ἄχυρα καὶ τὰ πίτυρα τῶν πυρῶν. Cornar. mauult κυβήρια ex Hipp. 40. 40.

z. Vide Hippocr. de morb. L. I. p. 132. 4. p. 133. 1. p. 137. 23. p. 138. 18. et L. I. περὶ γυν. p. 238. 38.

a. Exstat et alia scriptura longe diuersa, videlicet πρωκτόν. Est autem πρωκτὸν teste Galeno τὸ ὠμὸν ἐσθιόμενον, id est, quod crudum comeditur. Sed ego alteram lectionem sequor. ST. Foesius mauult κύσσαρον, quod pro κυσὸν positum est, et quod Hesychius per πυγὴν explicat.

[b] Κύϛιγγα) κύϛιν·[1] σμικράν.

[c] [2] Κώδεις) κώδυα.

[d] Κωλεὸς) τὸ κῶλον ἐν τῷ[3] τρώματι καὶ[4] βέλτιον ἐξαιρέσιος.

[e] Κῶμα) καταφορά. Γέγραπται δὲ, ὡς οἶδα, ἡμῖν περὶ[5] τούτου βιβλίδιον.

[f] Κωνίαν) οἶνον τὸν πισσίτην· [6] Ἐσβάλλεται σὺν τῷ φλοιῷ τῆς πεύκης[7] ἡμικοτύλιον εἰς τὸ[8] κεράμειον, καὶ οἱ μὲν[9] ἀπηθοῦσι μετὰ τὸ ζέσαι, οἱ δὲ καταλείπουσιν.

[g] [10] Κωφοὶ) οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς. Τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν ῥῆμα προσώπου τρίτου τὸ Κωφοῖ, ἀμαυροῖ καὶ ἀμβλύνει δηλοῖ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

[a] Λαβὴ)[11] ἐπισημασία, μάλιϛα[12] δὲ ἡ ἐκ περιόδου.

[b] [13] Λαγνείη) δηλοῖ ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ σπέρμα, ὡς ἐν τῷ Περὶ[14] παίδων φύσεως. Οὕτως δὲ καὶ τὸ[15] λάγνευμα.

[c] [16] Λάμπυρος) ἡ λαγονάτη καλουμένη βοτάνη.

[d] Λαμπτὴρ) ὃν οἱ πολλοὶ [e] φανὸν ὀνομάζουσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Παρὰ μέντοι τοῖς ἄλλοις καὶ μάλιϛα τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ξύλα τε κατεκαίετο

1 *μικρὰν MS. D.* 2 *κάδων, κώδια MS. D. κώδην cod. Mosq.* 3 *τρώματιοις MS. D. et cod. Mosq.* 4 *βελῶν MS. D. βελῶ cod. Mosq.* 5 *τούτων supraſcript. ου MS. D. et Ald.* 6 *ἐμβάλλεται MS. D. et cod. Mosq.* 7 *ἡμικοτύλη MS. D. et cod. Mosq.* 8 *κεράμιον MS. D. et ſic Corn. κεράμα Ald.* 9 *ἀποθοῦσι Ald.*

b. Vide Foeſium p. 366.

c. MS. pro κώδεις, κώδων. ST. Quaedam exemplaria κωδία, κώδυα.

d. Suſpecta eſt lectio Foeſio. Forte κωλεὼς idem eſt quod κωλεὰ et κωλή. Heſych. explicat μέρος κρέατος, ἀγκαλῶ δεσμὴ χόρτου, σκέλος ὑὸς ὀπίσθων, Περσικῆς τὸ ἐδώδιμον.

e. Vide Foeſ. p. 367.

f. κωνίαν οἶνον) mauult Foeſius. Dicitur autem κωνίας, quod κῶνος ſit τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης καρπὸς, vel potius fructus inuolucrum, ϛρόβιλος etiam nominatur.

g. Hipp.

Κύστιγγα) vesicam paruam.

Κώδεις) capita papaueris.

Κωλεὸς) concauum in vulnere, aliter membrum in vulnere, καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος.

Κῶμα) καταφορὰ, somni vehementis impetus. Scriptus est autem, vt scis, a nobis de hoc libellus.

Κωνίαν) vinum picatum, iniicitur cum cortice piceae semihemina in vas figlinum: et aliqui quidem excolant, postquam ebulliuit, alii vero praetermittunt.

Κωφοὶ) languidi, inualidi, κωφοῖ vero verbum tertiae personae tertiae coniugationis, languefacit, et retundit, significat.

PRINCIPIVM Λ.

Λαβὴ) initium accessionis febris, maxime autem ex circuitione.

Λαγνείη) significat aliquando etiam ipsum semen, vt in libro de natura pueri, sic, et τὸ λάγνευμα, id est, semen.

Λαγόπυρος) lagonate appellata herba.

Λαμπτὴρ) quem multi φανὸν, hoc est, pharum, vel lampadem nominant, in secundo de morbis maiore. Apud alios, et maxime Atticos, in quo ligna comburebantur

[10] κωροὶ *MS. D.* [11] ἐπιδημασία *MS. D. et cod. Mosq.* [12] δὲ ἐκ, *om.* ἡ *MS. D. et cod. Mosq.* δὴ *Ald.* [13] λαγνείην *MS. D. et cod. Mosq.* [14] παιδίε *MS. D. et cod Mosq.* [15] λάγνευμα *MS. D.* [16] λαγώπυρος *MS. D. et sic Corn.*

g. Hipp. περὶ φυσῶν p. 121. 30. περὶ σαρκῶν p. 43. 19.

a. Vide Foesium p. 372.

b. Vide L. de nat. pueri p. 34. 43. plures significatus collegit Foesius p. 371.

c. MS. λαγώπυρος. ST. Vide de vlceribus p. 515. 17. Plin. H. N. L. XXVI. c. 26. Diosc. L. IV. c. 17.

d. Repone λαμπτὴ vt in veteri codice. In quibusdam tamen legitur etiam λαπτηρὰ pro λαμπυρὰ, et λάπτη pro λάμπτη. ST. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 201. 17.

e. Φανὸς est lucerna aut lampas, aut pharus, qui in turribus suspenditur, vt nauigantibus praeluceat.

καίετο παρέξοντα φῶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ δάδος καὶ ὁ λύχνος ἐςὶν ὅ, [1] τε λαμπτὴρ ὀνομάζεται.

Λαπαχθῆναι) κυρίως μὲν τὸ [f] κενωθῆναι, [2] διὰ τῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι.

[g] [3] Λαμπηρὰ) τὰ ἀφρώδη. [4] Λάμπει γὰρ ὁ ἀφρός.

[h] Λάσιον) σινδόνην.

[i] Λεβηρίδα) τὸ τῦ ὄφεως γῆρας. Ἔνιοι δὲ κόγχην κενήν.

[k] Λέγνα) [5] τὰ ἄκρεα τῦ ςομίυ τῆς ὑςέρας, ἐκ μεταφορᾶς. [6] Οὕτως γὰρ [7] τὰ περὶ τὰς ὤας [8] καλεῖται τῶν ἱματίων. Ὀνομάζει δὲ [l] ἀλλαχόθεν τὰ ἄκρεα ταῦτα καὶ [9] ἀμφίδεα.

[m] Λέκιθον) φακῶν τὸ ἔνδον τῦ λέπυς.

[n] Λεπάδες) αἱ ταῖς πέτραις [10] προσεχόμεναι κόγχαι. [11]

[o] Λεπτὰ) ὕτως [12] ἐνίοτε καλεῖ τὰ ἀραιὰ, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν [13] κατ᾽ ἄνθρωπον.

[p] Λευκὴν ῥίζαν) [14] τὴν τῦ δρακοντίυ.

[q] Λευκοΐυ καρπὸν) [15] τὸ τῦ [16] ἴῦ λευκῦ σπέρμα φησὶν ὕτως εἰρῆσθαι ὁ Διοσκυρίδης.

Λεῶς) παντελῶς, [17] ἅπαν.

Λιβα-

[1] Coni. τε omittit MS. D. [2] ἀπὸ τύτυ δὲ MS. D. et cod. Mosq. [3] λαπτῆρα MS. D. et cod. Mosq. λαμπύρα Iunta. [4] λάπτη MS. D. et cod. Mosq. [5] ταὶ ἄκρα MS. D. [6] ὕτω γὰρ MS. D. et cod. Mosq. [7] τὰ παρὰ MS. D. et cod. Mosq. [8] καλεῖ MS. D. et Ald.

f. MS. κενωθῆναι, ἀπὸ τύτυ δὲ καὶ τὸ μαλ. ST. Vide Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 109. 42. 43. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. p. 7. 35.

g. Vide Foes. p. 373.

h. Λάσιον ab hispiditate sic dictum esse existimat Foesius.

i. Hesychio exponitur τὸ τῦ ὄφεως γῆρας, ὃ ἀποδύεται, serpentis senium quod exuit.

k. Hesychius λέγνα exponit τὸ ἔσχατον, ipsi autem λέγνη dicitur τὸ παρυφαινόμενον τῇ περιςροφῇ, διόπερ ἤν παχὺ περὶ τὴν ὤαν ἐκ ῥάμματος, quod extremae vestis orae attexitur, vt fimbria aut institia,

tur praebentia lumen. Sed et fax, et lucerna aliquando λαμπτὴρ nominatur.

Λαπαχθῆναι) proprie quidem euacuari, propter hoc autem, et μαλαχθῆναι, id eſt, mollire.

Λαμπηρά) ſpumoſa, ſplendet enim ſpuma.

Λάσιον) ſindon, linteum.

Λεβηρίδα) ſerpentis exuuium. Quidam autem concham vacuam.

Λέγνα) extremitates oris vuluae ex tranſlatione: ſic enim vocantur, ab extremitatibus indumentorum: nominat et alibi extremitates has ἀμφίδεα.

Λέκιθον) quod eſt inter lentis corticem.

Λεπάδες) petris adhaerentes conchae.

Λεπτά) ſic aliquando vocat rara, vt in libro de locis in homine.

Λευκὴν ῥίζαν) albam radicem dracunculi.

Λευκοΐȣ καρπὸν) albae violae ſemen ſic vocari ait Dioſcorides.

Λεῶς) omnino, omnia.

9 *ἀμφιδία MS. D. et cod. Moſq.* 10 *προσχόμεναι MS. D. προσερχόμεναι Ald.* 11 *Sequitur in MS D. λυπρὰ etc. quae infra in editis leguntur.* 12 *ἐνίοτε καλȣ͂σι MS. D.* 13 *κατὰ Ald.* 14 *τὴν δρακοντίαν MS. D. et cod. Moſq.* 15 *τὸν Ald.* 16 *ὅȣ MS. D.* 17 *ἅπαντα MS. D. et cod. Moſq.*

-inſtita, quod ex ſutura circa extremum limbum craſſeſcat.

l. Repone ἀλλαχόθι. ST.

m. Foeſius legendum cenſet λεκίθῳ φακῶν) τὸ etc. ex L. I. περὶ γυν. p. 246. 31. ἐπιπάσσε δὲ λεκίθῳ φακῶν, lentium farinae, aut lentium lomento (mali punici ſuccum) aſpergito. Cornarius hanc lectionem ſequutus, cui λεκίθος φακῶν dicitur κυαμίνη λεκίθος et πτισσάνης λεκίθος. Quidam codd. λεκύθον per υ ſcribunt.

n. Heſychio ſunt τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀςρέων ἐλάττω.

o. V. p. 66. 36.

p. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 219. 43. et p. 221. 9. de morb. L. II. p. 151. 26.

q. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 219. 7. 27. 24. p. 222. 33. p. 229. 38. p. 231. 3. περὶ γυν. L. II. p. 285. 43.

[r] Λιβανωτȣ̃ καρπὸν) αὐτὸν ἴσως τὸν ὀνομαζόμενον [1] ȣ̃τως λιβανωτόν· ἐπεὶ τό γε σπέρμα τȣ̃ φυτȣ̃ ȣ̓ γινώσκομεν εἰς χρῆσιν ἀγόμενον.

[s] [2] Λιβηρῷ) ὑγρῷ.

[t] [3] Λίβος) [4] ἐπίςαγμά τι τῶν ὀμμάτων [5] ἐγχυματιζόμενον· Γέγονε δὲ ἀπὸ τȣ̃ [u] [6] λίβειν, ὃ κυρίως δοκεῖ τὸ ςάζειν δηλȣ̃ν.

[x] [7] Λιγνυώδης) ἡ μελαίνȣσα, καὶ γὰρ ἡ λιγνὺς μέλαινα.

[y] Λίθον [8] μέλανα) ὃν καὶ μυλίτην ὀνομάζȣσι κόχλακα.

[z] Λιμακώδεις) οἱ ὑγροὶ καὶ βοτανώδεις.

[a] Λίπα) τὸ ἔλαιον. [9] Ἐν δευτέρῳ τῶν [10] γυναικείων.

[b] Λίριον) τὸ [11] κρίνον. Τὸ δ' ἔλαιον τὸ ἀπ' αὐτȣ̃, οἱ μὲν λίρινον μετὰ τȣ̃ ν γράφȣσιν, οἱ δὲ χωρὶς τȣ̃ ν λίριον. Καλεῖται δὲ ȣ̓ μόνον κρίνινον, ἀλλὰ καὶ σȣ́σινον καὶ [12] ἀνέθινον.

[c] Λȣ̃ν) ȣ̓ μόνον τὸ λȣ́ειν, ἀλλὰ καὶ τὸ [13] αἰονᾷν. [14] Οὕτως δὲ καὶ τὸ λȣ̃σθαι δύο σημαίνει παρ' αὐτῷ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια.

[d] Λυπρὰ) ψιλὰ καὶ ξηρὰ χωρία.

[e] Λύσιας) διαςάσεις, καθ' ἃς ἀπολέλυται ἀλλήλων τὰ ἄρθρα.

Λυῶ-

[1] ȣ̃τω MS. D. [2] λίβη, ὑγρῷ Ald. [3] λίβης MS. D. λιβυρῷ Iunta. [4] ἐπιςαγμάτι Ald. coniunctè. [5] ἐγχυτιζομένη vulgg. [6] λείβειν MS. D. et cod. Mosq. [7] λιχνυώδης vulgg. λιχνιώδης Ald.

r. Λιβανωτὸς Suidae dicitur ὁ καρπὸς τȣ̃ λιβάνȣ, atque adeo λιβανωτὸς ἀντὶ τȣ̃ λιβάνȣ hic sumitur. V. Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 286. 35.

s. Vide L. κατ' ἰητρεῖον p. 692. 7.

t. Sic λίβος idem est quod λιβάς.

u. Repone λείβειν. ST.

x. Vide aegr. 12. L. III. epid. post st. pest. in Larissaea virgine febre ardente laborante.

y. Vide L. περὶ ἀφόρων p. 294. 27.

z. Legitur λειμακώδης per ει in L. de aere, loc. et aqu. p. 28. 13. et p. 80. 37. vnde Foesius

Λιβανωτȣ καρπὸν) ipſum forte appellatum ſic thus, quoniam ſemen thuris arboris in vſum venire neſcimus.

Λιβηρῷ) humido.

Λίβος) deſtillatio quaedam oculorum fluida, facta eſt autem vox *παρὰ τὸ λίβειν*, id eſt, ab eo, quod eſt ſtillare, quod proprie videtur ſignificare guttatim cadere.

Λιγνυώδης) denigrans, *λιγνὺς* enim nigra.

Λίθον μέλανα) quem et molarem vocant, cochlacem.

Λιμακώδες) humidi et herbacei.

Λίπα) oleum, in ſecundo de morbis mulierum.

Λίριον) lilium. Oleum autem ex eo aliqui *λίρινον*, cum litera *ν* ſcribunt, aliqui vero ſine *ν λίριον*. Vocatur autem non ſolum *κρίνινον*, id eſt, lilinum, ſed ſuſinum, et anethinum.

Λȣ̃ν) non ſolum lauare, ſed et humectare: ſic *λȣ̃σθαι*, id eſt, lauari, duo ſignificat apud ipſum: et alia ſimilia.

Λυπρὰ) nuda, et arida loca.

Λυσίας) interualla, quibus articuli inter ſe diſiuncti ſunt.

8 *μέλαινα MS. D.* 9 *ἐν τῷ δ. MS. D. et cod. Moſq.* 10 *γυναικῶν Ald.* 11 *κρινίνον MS. D. et cod. Moſq.* 12 *ἀνήθινον cod. Moſq. et Ald. ἀνθίνον Corn.* 13 *αἰονεῖν MS. D. et cod. Moſq.* 14 *ȣ̃τω δὲ MS. D.*

Foeſius coniicit apud Galenum legendum *λειμακώδης, ὑγρὸς καὶ βοτανώδης*.

a. L. I. *περὶ γυν.* p. 242. 23. et L. II. p. 272. 33. p. 277. 39. interdum *ἔλαιον* additur ib. p. 278. 4. Vide Hom. Il. *κ'*. v. 577. et Heſiod. dier. v. 520.

b. Malim *λείριον*. ST. De hoc ſupra dictum eſt in litera *ἀνθίνην*: vnde hic legendum puto *ἀνθίνον*, non autem *ἀνεθήνον*. I. *Λείρια* Heſychio et Suidae ſunt *τὰ ἄνθη*.

c. Vide Foeſ. p. 389.

d. Heſychius explicat *λεπτὴν*, et exiſtimat Foeſius Galenum in loco de aere, loc. et aquis p. 80. 48. vbi *λεπτὰ* exſtat, legiſſe *λυπρά*.

e. Vnde *λυσιγυῖα* eſt membrorum fractio et diſſolutio in L. de loc. in homine p. 68. 27.

f [1] Λυῶδες) παρακοπτικόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

a Μαγίδα) [2] τό, τε οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλίαν.

b Μακρόπνους) ἤτοι μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακροῦ.

c [3] Μαλακίοισιν) [4] οὕτως καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων [5] ἄκανθαν οὐκ ἔχει, καθάπερ ὁ πολύπους [6] καὶ τευθὶς, καὶ [7] σηπία, καὶ [8] ἀκαλήφη· Ταῦτα δὲ καὶ ἄναιμα καὶ ἄσπλαγχνά ἐστι.

d [9] Μαλθώδεα) μαλακτικὰ ἢ κηρώδη. Μάλθη γὰρ ὁ κηρὸς, [10] καὶ μάλιστα ὁ μεμαλαγμένος.

e Μαρίλη) ἣν οἱ πολλοὶ θερμοσποδίαν ὀνομάζουσιν.

Μάθλης) f θέρμης.

Μάσ-

[1] *Haec glossa desideratur in MS. D. et cod. Mosq.* [2] τό τε οὖν *MS. D.* [3] μαλακείοισιν *Ald. et Iunta.* [4] οὕτω καλεῖ *MS. D. et cod. Mosq.* [5] ἀκάνθας *MS. D. et cod. Mosq.*

f. Λυσσῶδες multi legunt apud Galenum, quod est furibundum et ad insaniam adigens, λύσσα enim ἡ μανία dicitur παρὰ τὸ λύειν τὸν νοῦν. Mauult tamen apud Gal. Foesius λυώδεες et παρακοπτικοὶ ex L. de arte.

a. Vide Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 274. 21. περὶ ἀφόρων p. 297. 43. Diosc. L. I. p. 129. Polluci autem μαγὶς dicitur mactra ad panificium conficiendum L. VI. et VII. c. 70. et L. X. c. 24. Hunc Galeni locum laudat Reines. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 184. Μαγδαλιὰς vero et ἀπομαγδαλιὰς veteres vocarunt offas e farina non discreto furfure, quos manibus detergendis coci, et canibus proiicere solebant: τὰ τῶν ἀλφίτων ἀποβλήματα. Aristoph. Schol. in Equitt. Hinc medicis forma emplastrorum ceratorum, aliarumue massarum medicamentariarum rotunda et oblonga, *magdalion, magdalis,* μαγδαλεὼν nuncupatur. Scrib. Largus, *redactum in rotundas ampliores quas magdalidas dicunt.* Nostrates, *eine Rolle.*

b. Vide Hipp. epid. L. II. p. 315. 27. aph. 9. s. 2. L. VI. epid.

c. Vide locum περὶ γυν. φύσ. p. 214. 12. vbi pro μαλθακοῖσιν Galenus legisse videtur μαλακίοισιν, vt cibos molles, polypos, aliosque pisces ex mollium genere in vteri hydrope consulat Hippocrates. Et sic quoque emen-

Λυῶδες) inſaniens.

PRINCIPIVM M.

Μαγίδα) et velut offam, et maſſam, et magnam magdaliam.

Μακρόπνες) ſcilicet valde ſpirans, et per longum interuallum ſpirans.

Μαλακειοίσιν) ſic vocantur quaecumque aquatilium * ſpinam non habent, vt polypus, et loligo, et ſepia, et vrtica: haec enim, et ſanguine et viſceribus carent.

Μαλθώδεα) mollientia, ** et velut cerea, μάλθη enim cera eſt, et maxime mollita.

Μαρίλη) quam multi θερμοσποδιὰν, id eſt, cinerem calidum vocant.

Μάθλης) caloris.

 Μάσ-

* Al. ſpinas.

** ἢ κηρώδη, id eſt, vel cerea.

[6] καὶ ἡ τ. MS. D. [7] σηπίως Ald. [8] ἀκαλίφη vulgg. [9] μαλδώδα MS. D. et cod. Moſq. [10] καὶ deeſt in MS. D.

mendandus eſt locus Hippocr. L. I. de mul. p. 247. 38.

d. Vide de vlcer. p. 516. 11. 12. Heſychio μάλθη exponitur μεμαλαγμένος κηρὸς et μαλακία καὶ τρυφερή. Polluci μάλθη inter iudiciaria vaſa reponitur, et ceram ſignificat, qua tabellae iudicum illinebantur. L. X. autem eidem pro cera ſumitur, qua tabellae ſcriptoriae inducuntur. Feſtus notat Graecis maltham dici picem cum cera mixtam. Latinis eſt permixtio picis liquida, cum vnguine aut axungia ſiue calce, ad ſtrigmenti craſſitiem, qua ciſternarum, piſcinarum vel puteorum rimas aut lacunas cementant. Plinius Libr. XXXVI. 24. malthae quoddam genus deſcribit, compoſitio autem extat apud Palladium de R. R. L. I. 17.

e. Suidas explicat ἀμαυρὸν πῦρ, et ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων. Heſ. τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων. Pollux L. VII. 24. ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων. Ariſtophanis Schol. ἡ ἀνθράκων τέφρα καὶ σποδιά.

f. Foeſius mauult δέρμα, quod et Cornarius vidit, vide loc. de morb. L. II. p. 154. 38. Heſychius conſentit explicans τὸ δέρμα, διφθέραν, ἰνίαν, et ὑπόδυμα φοινικοῦν. Ari-

g [1] Μάσσειν) ȣ̓ μόνον τὸ ἀναδεύειν, ἢ φυρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίβειν, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νȣ́σων τῷ μείζονι.

h Μᾶσσον) πλέον, [2] ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

Μάτος) ἡ [3] ζήτησις. Καὶ τὸ ζητεῖν, [4] ματίσαι.

[5] Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ) τῷ φλεβοτόμῳ.

Μαχαιρίδι i στηθοειδεῖ) τῷ [6] σμιλίῳ ἰατρικῷ γαστρώδει.

k Μέλαινα) [7] λέγεταί τε καὶ ἡ νόσος ȣ̔́τως ἀπὸ μελαίνης χολῆς συνισαμένη.

l [8] Μέλαιναν ῥίζαν) τὴν τȣ̃ ἀσπαλάθȣ [9] τȣ̃ ἀρωματικȣ̃ καλȣμένȣ.

m Μελαῖνις) [10] περισπωμένως ὁ Διοσκȣρίδης ἀναγινώσκειν ἀξιοῖ, [11] μελαῖνις αἲξ καὶ [12] βȣ̃ς μελαῖνις. Καὶ δηλȣ̃σθαί φησι τὴν ἐκ Μελαινῶν. Πόλις δὲ αὕτη κατὰ τὸ [13] Κρισαῖον πεδίον [14] προκειμένη τῷ [15] Κριφίῳ, νομὰς ἀγαθὰς [16] ἔχȣσα καὶ [17] εὐγαλάκτȣς, ὥς φησιν ὁ Διοσκȣρίδης.

n Μελάνεον) τὸ ἐν τῷ προγνωστικῷ· τινὲς μὲν ὑφ' ἓν ἀναγινώσκȣσιν, ἵν' ᾖ τὸ μελανȣ̃ν· ἔνιοι δὲ διαιρȣ̃σι, χλωρὸν ἢ μέλαν ἐὸν, ἀντὶ τȣ̃ ὄν.

o Μέλανι φαρμάκῳ) τȣ̃το πῶς σκευάζεται, [18] ἐν τῷ Περὶ ἑλκῶν αὐτὸς ἐδίδαξεν.

Μέλαν

1 *μάσσον MS. D.* 2 *ὡς inſeritur a vulgg.* 3 *ζήτησις ὅτι καὶ MS. D. et cod. Moſq. μάτος, κτήσιος καὶ τὸ etc. Ald.* 4 *ματᾶσθαι MS. D. et cod. Moſq. ματεῖσθαι vel ματεῖσαι Corn. ματίσθαι Ald.* 5 *μαχαρύδι Ald.* 6 *σμυλίῳ omiſſo τῷ MS. D. et Ald. σμιλίῳ cod. Moſq.* 7 *λέγεται καὶ νόσος MS. D. cod. Moſq. et Ald.* 8 *μέλανα MS. D.* 9 *τὴν τῆς ἀρωματικῆς καλȣμένης MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

Ariſtoph. Schol. in Nubb. ὁ μεμαλαγμένος λῶρος.

g. Non *μάσσειν*, ſed *ἐκμάσσων* eſt in laudato loco, p. 143. 26. Heſych. exponit *φυράσαι, καθαρίσαι.*

h. p. 415. 17. huius prorrh. *μᾶλλον* legitur.

i. Quidam pro *στηθοειδεῖ*, *ξιφοειδεῖ* ſubſtituunt. Latum videlicet ſcalpellum exciſorium,

Μάσσειν) non ſolum miſcere vel ſubigere, ſed etiam exprimere, vt in primo de morbis maiori.

Μάσσον) plus, in maiori de praedictione.

Μάτος) quaeſtio, et inquirere ματᾶϑαι.

Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ) cultello acuto, phlebotomo.

Μαχαιρίδι ςηϑοειδεῖ) ſcalpello medico ventroſo.

Μέλαινα) dicitur et morbus ſic ex nigra bile conſtans.

Μέλαιναν ῥίζαν) aſphalathi aromatici appellati radicem.

Μελαῖνις) cum accentu circumflexo Dioſcorides legendum putat, μελαῖνις capra, μελαῖνις vacca, et ſignificari ait ex Melaenis. Vrbs autem ipſa ad Chryſaeum campum ſita ante Criphium, paſcua bona habet, et bonum lac gignentia, vt inquit Dioſcorides.

Μελάνεον) quod eſt in prognoſtico. Quidam coniunctim legunt, vt ſit denigrans: quidam autem diſtinguunt, viride vel nigrum ἐόν, pro eo, quod eſt exiſtens.

Μέλανι Φαρμάκῳ) nigro medicamento: hoc quomodo paretur in libro de vlceribus ipſe docuit.

[10] *περισπῶντας MS. D. et cod. Moſq.* [11] *μελαίνης αἰγὸς MS. D. et cod. Moſq.* [12] *μελαίνης βοὸς MS. D. et cod. Moſq.* [13] Κρισσαῖον *MS. D. et cod. Moſq.* [14] *προσκειμένη MS. D.* [15] ΚριΦύῳ *cod. Moſq.* [16] *εὔχεσα vulgg.* [17] *εὐγάλακτος MS. D.* [18] *ἐν τῷ διὰ τῦ περὶ Ald.*

rium, aut pectoroſum et ventroſum, nouacula.

k. Vide L. II. de morb. p. 157. 48.

l. Vide L. II. de mul. p. 285. 21.

m. Vide L. de mul. L. I. p. 245. 13. et p. 226. 8. Ex Dioſcoride mauult Foeſ. legi *βοὸς Μελαινίδος γάλα*, aut *μελανῦς* a recto *μελανεύς*, quod eſt *ἐκ Μελαίνων*. Criſaeus autem campus in Phocide ſitus eſt. Stephano *Μέλαιναι* ſunt Arcadiae vrbs et Lyciae, ex qua *Μελαινεὺς* et *Μελαινίτης* popularis dicitur.

n. Locus eſt in prorrh. p. 121. 38.

o. Variae deſcriptiones huius medicamenti exſtant in L. de vlc. et in Noth. L. I. *περὶ γυν.* p. 300. v. 10. ſed eius incerta eſt compoſitio, quum non in libro de vlceribus reperiatur, vnde cenſet Foeſius

[p] Μέλαν τὸ Κύπριον) τὴν Κυπρίαν [1] σποδὸν, ᾗ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώμεθα.

[q] Μελεδαίνοντι) ἐπιμελουμένῳ, θεραπεύοντι. Καὶ [2] μελεδὼν, [3] ἡ ἐπιμέλεια, οὐχ ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἡ λύπη.

[r] Μελιηδέα) οὐ μόνον τὸν ἡδὺν, ἀλλὰ [4] καὶ τῷ μέλιτι μεμιγμένον, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καὶ [5] μελίχρουν ὀνομάζει καὶ τὸν τοιοῦτον οἶνον.

[s] [6] Μεμύρηκεν) συνείληκεν. Ἀπὸ τῶν μυριομένων ἐρίων.

[t] Μεμιασμένον) [7] μεμολυσμένον· ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ.

[u] Μεμολυσμένους) ἔνιοι μὲν τοὺς κατεψυγμένους, ἔνιοι δὲ τοὺς [8] ἐσκιῤῥωμένους καὶ λιθώδεις ᾠήθησαν.

[x] Μεμωρωμένα) τὰ ἀναίσθητα.

[9] Μεσόδμη) ἡ καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσα τοῦ δοκοῦ [10] εἶρξις, [y] οἷον μεσοδμή τις οὖσα. Τινὲς δὲ καὶ τὸ ὑπερκείμενον στέγος μεσόδμην καλοῦσι.

Μεσό-

[1] σποδὴν MS. D. et Ald. [2] μελαιδὼν Ald. [3] ἡ ἐπιμέλα vulgg. [4] καὶ τὸ MS. D. καὶ τὸν Foes. [5] μελίχρους MS. D.

ſius hunc librum corruptum eſſe. Cf. tamen de vuln. cap. p. 449. 30. et Paul. L. VI. c. 90.

p. Locus notatur haud dubie περὶ γυν. L. I. p. 243. 40. Cornarius ibi atramentum et ſpodium Cyprium vertit, vſus eſt autem eo Hippocrates ad peſſum, vt medicamenti deſiccantis, et ſine acrimonia et morſu adſtringentis.

q. Vide prorrh. II. p. 413. 29. p. 414. 24. Heſychius explicat φροντίζειν.

r. Vide L. II. de morb. p. 145. 21. ſic et apud Hom. Il. ζ'. v. 258. et Il. μ'. v. 320. et Il. σ'. v. 545.

s. Videntur in μεμύρηκεν permutatae eſſe litterarum υ et η ſedes, ac ſcribi debere μεμήρυκεν. Nam μηρύεσθαι legimus, et μηρύσασθαι apud Heſiodum, a quo verbale μήρυμα, quo vtitur eleganter Syneſius in hymnis. Et quemadmodum Galenus hoc μεμύρηκε, vt hic quidem ſcriptum eſt, exponit συνείληκεν, ita et Euſtathius de araneo dicit, μηρύεται κατά τινα συνείλησιν. Ceterum ſi μεμήρυκεν legendum, itidem μηρυο-

Μέλαν τὸ Κύπριον) Cyprium cinerem, quo ad oculos vtimur.

Μελεδαίνοντι) curam habenti, curanti, et μελαιδὼν, cura, non vt apud Homerum triſtitia.

Μελιηδέα) non ſolum ſuauem, ſed et cum melle miſtum, vt in primo de morbis maiori, in eodem autem, et μελίχρουν nominat huiuſmodi vinum.

Μεμύρηκεν) conuoluit, a lanis, quae nentur.

Μεμιασμένον) foedatum, vt eſt apud poetam.

Μεμολυσμένους) quidam refrigeratos, quidam autem induratos, et lapideos putauerunt.

Μεμωρωμένα) carentia ſenſu.

Μεσοδμὴ) obſtaculum trabis ligneae ſeparans in vna domo in duas partes diuiſa, tamquam columna quaedam in medio poſita, quidam autem, et ſuperpoſitum tectum μεσοδμὴν vocant.

Μεσό-

[6] μεμυρήκε MS. D. [7] μεμαγμένον MS. D. μεμολισμένον ὡς καὶ Ald. [8] ἐσκιρωμένους Ald. [9] μεσοδομὴ St. [10] Poſt vocem εἶρξις in MS. D. additur μόκωσις, in cod. Moſq. μοηύσις.

ρυομένων. ST. Legitur quidem μεμύρηκεν περὶ ὀς. Φυσ. p. 62. 32. ſed falſo Foeſ. quoque μεμήρυκεν et μηρυομένων ἐρίων emendat.

t. Locus eſt de morbo ſ. p. 123. 33.

u. Vide Hipp. de aer. aqu. et loc. p. 283. 47. σπλῆνας μὲν ἀεὶ μεγάλους εἶναι καὶ μεμυωμένους. Optime Foeſius obſeruat huc reſpicere Galenum in hac Gloſſa. Verum quod Galenum ex Hippocrate emendare vult non laudo; niſi enim fallor, vterque corruptus eſt: adeoque vtrobique coniicio legendum μεμυλωμένους, a μυλόω, quod induro notat. Hinc eſt ἐμυλώθη, quod Galenus exponit ἐσκληρύνθη, Erotianus vero ἐτυλώθη, qui addit: Μύλον γὰρ καλοῦσι οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίῤῥον. HER.

x. Vide prorrh. p. 197. 53. et coac. praen. p. 429. 15.

y. Legendum ſuſpicor οἷον μεσοδομή τις. Certe μεσοδμὴ hic ſtare non poteſt. Abſurdum enim hoc eſſet, μεσόδμη dicitur quaſi μεσοδμὴ, perinde ac ſi differentiam in accentu dumtaxat poneret. Imo vero mutatus in hoc poſteriori

z [1] Μεσόβλημα) [2] ὡσεὶ καὶ [3] μεσέντῃ ἔλεγεν.

a [4] Μετακύρας) ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, τὸ γαλακτῶδες [5] σύγκραμα.

b Μηκώνιον) [6] τὸν πεπλὸν καλούμενον. Ὃν καὶ μηκωνίτην ὀνομάζει.

[7] Μήλην διαςομωτρίδα) [8] τὸν c διαςολέα.

Μήλην

[1] μεσόκλειον MS. D. et cod. Mosq. [2] ὡς εἰ MS. D. [3] μεαντέριον MS. D. in margine μελαντέριον. cod. Mosq. μεσεντέριον St. [4] μετακύραι MS. D. [5] συγκράμμα MS. D. et cod. Mosq. ἓν κράμμα Ald.

ſteriori vocabulo μεσοδμὴ accentus, mutationis quae facta fuerat in ſcriptura, veluti veſtigium manſiſſe videtur. Sic infra in voce Περσύας οἷον περισύας τις ὤν. ST. Foeſius cum Stephano et Cornario facit, aut μεσοδομήσις ἔσα legit, vt medium quemdam murum aut aedificium, vel mediam potius ſtructuram intelligat. Heſychio dicuntur μεσόδμαι et μεσόδματα, τὰ μεσόςυλα, vel τὰ τῶν δοκῶν διαςήματα. Et in nauibus μεσόδμη eſt ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱςὸς ἐνείρεται, ἢ τὰ μέσα ξύλα τῆς σχεδίας καὶ τοῦ πλοίου, aut ἡ ἱςοδόκη, ὅπου τίθεται ὁ ἱςὸς καὶ κλίνεται.

z. MS. μεσόκλειον, ὡς εἰ καὶ μεσεντέριον ἔλεγεν. ST. Neque hanc probat lectionem Foeſius, qui ſic legendum coniicit μεσοκώλων, ὡς εἰ καὶ μεσεντερίων ἔλεγεν. Prouocat ad aph. 6. ſ. 4. l. VI. epid. atque exiſtimat Hippocratem cenſuiſſe hominis inteſtina craſſiora, quae illic κῶλα dicuntur, ex meſocolis dependere, quaſi meſenteriis dixerit, hoc eſt, medianis quibuſdam membranis ac velut interſtitiis, quae μεσόκωλα dicuntur. Nam μεσεντερίων nomen generalius eſſe ſcribit Galenus, et tam ad tenuia inteſtina, quam craſſa pertinere, et corpus illud membranoſum craſſum inteſtina connectens indicare. Μεσοκώλον vero nomen εἰδικώτερον eſſe, et ad craſſiora tantum inteſtina ſpectare; velut ſi quis eam meſenterii partem, quae tenuia inteſtina connectit, μεσονήςιον vocaret, ſi vſus ferret, quod tamen μεσοραῖον, quaſi in medio tenuium inteſtinorum aut ventre poſitum, dici poteſt, quum ſit ἀραίη Heſychio γαςὴρ καὶ λεπτὰ ἔντερα.

a. Vitioſam hanc lectionem Foeſius aſſerit et μετάκερας aut μετακέρασμα mauult, quia omnia exemplaria in L. de rat. vict. in morb. acut. p. 84. 12. ſic exhibent, μετάκερας autem Heſychio eſt τὸ εὔκρατον ὕδωρ, ἢ χλιαρόν.

b. No-

Μεσόβλημα) vt ſi μεσέντη, dixiſſet.

Μετακύρας) in libro de ratione victus acutorum, lactea commiſtio.

Μηκώνιον) peplum vocatum, quem et ſuccum papaveris nominat.

Μήλην διασομώτριδα) ſpecillum ad diducendum, adaperiendumque idoneum.

Μήλην

[6] τὸ πεπλον MS. D. [7] διασοματίδα MS. D. et cod. Moſq. δ᾽ ἀσρωματίδα Ald. διασομωτρίδα Corn. [8] διασόλα δηλοῖ MS. D. διασολέα δηλοῖ cod. Moſq.

b. Notatu digna ſunt, quae hic habet Heringa emendans ſimul Heſychium, ſic enim dicit c. 24. p. 208. Βηκώνιον, εἶδος βοτάνης. Sero mihi perſuadebit Heſychius βηκώνιον fuiſſe nomen alicuius herbae: immo nullus dubito, quin vocem hanc formauerit ex μηκώνιον confuſis μ et β. Μηκώνιϧ vero herbae non ſemel meminit Hippocrates et ex eo Galenus in Exeg. vide Foeſ. in oec. qui tamen male, me iudice, accipit vltima verba Hippocratis de vict. rat. in morb. acut. p. 407. 36. quare non poſſum non, quin paucula de iis moneam. Ita igitur Cous ſenex: Καὶ τὸ μηκώνιον τρίβων, ὕδωρ ἐπιχέων, καὶ διηθέων, ἄλευρον φυρῶν, ἴτριον ὀπτῶν, μέλι παραχέων, τοῖσι ὑδροπικοῖσι τρώγειν δίδϧ — — — τὸ δὲ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον ξυλλέγων, ταμιεύϧ καὶ θεράπευε. Notum eſt μηκώνιον quoque dici excrementa, quae infantes recens in lucem editi emittere ſolent, ac de iis Foeſius intelligit τὸ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον; ſed quum antecedentia, τὸ μηκώνιον τρίβων omnino de herba πεπλίῳ intelligenda ſint, quomodo quis aliam hic vocis μηκώνιον rationem quaerere potuerit, miror: ita vero vertenda ſunt vltima illa: *peplum vero e ſterquiliniis collige, in vſum reconde.* Solent aliquando plantae pro diuerſo ſolo natali habitu et viribus multum variare, quod et in peplo obſeruaſſe videtur Hippocrates, adeoque illud commendat, quod in ſterquiliniis prouenìebat. Κοπρία enim, niſi mutato accentu κοπριὰ ſcribendum, ſterquilinium notat, et in hoc Hippocratis loco, et apud Strattidem Comicum e quo ſenarium ſequentem adducit Poll. L. VII. ſ. 134. ϧδ᾽ ἐν κοπρίᾳ θησαυρὸν ἐκβεβλημένον. Conſule ibi nota.

c. In vulgatis editionibus legitur διάσολον, nos ex veteri codice repoſuimus διασολέα,

Μήλην ἐξωτίδα) τὴν μηλωτίδα.

Μήλην [1] ἰσχυρὴν) τὴν τραυματικὴν μήλην.

[d] [2] Μήλῃ πλατείῃ) τῇ [e] [3] σπαθομήλῃ.

Μήλης τῷ [4] πλάτει) [5] τῷ κυαθίσκῳ τῆς ὀφθαλμικῆς μήλης.

[f] [6] Μῆλα) [7] τὰ πρόβατια.

[g] Μηλίας) ἡ [8] ἀπὸ Μήλης τῆς νήσȣ.

[9] Μηλιάδος ὠμῆς) [h] τῆς ἀπὸ [10] Μήλȣ χαλκίτεως, ἢ [11] ϛυπτηρίας.

[i] Μηλιάδα) ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νȣ́σων τῷ σμικροτέρῳ, τῇ Μηλιάδι λέγει τῇ ἀπὸ Μήλȣ τῆς νήσȣ.[12]

[k] Μήτρη) [13] κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι ἡ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη. Ἔϛι δὲ [14] κιρσώδης τὶς ὄγκος κατὰ τὴν [15] κορυφὴν ἐπικείμενος τῷ διδύμῳ.

Μη-

[1] *ἰσχυρῆς MS. D.* [2] *μήλην πλατείην MS. D. πατείαν cod. Mosq. πλατύη Ald.* [3] *τὴν σπαθομήλην MS. D. et cod. Mosq.* [4] *πλάτει Ald.* [5] *κυαθίσκῳ MS. D.* [6] *μήλεια MS. D. μηλία Corn.* [7] *τὰ deest in MS. D. et cod. Mosq.* [8] *ἀπὸ μήλȣ MS. D. et cod. Mosq.*

λέα, quod et antea dixerit *γυναικεῖος διαϛολεύς.* ST. Sic quoque Foesius, v. L. II. *περὶ γυν.* p. 279. 17. p. 224. 1. 23. p. 281. 3. *περὶ ἀφόρων* p. 292. 48.

d. Vide L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. 13. vbi *μηλαὶ τρεῖς τὸ πλάτει* squamae aeris specilla tria lata, aut specilla auersa tria. His enim verbis mensurae genus cyathiscum in specilli extremitate cauatum continens designatur, quo vtebantur ad ocularia instrumenta.

e. **Σπαθομήλη** est specillum, quod siue alterum caput, siue vtrumque latum habet, cui aliquid imponi, et vulneribus applicari, immitti, infundi et inspergi potest. Nam Spatha, quae et *tudicula, rudicula*, et *τορύνη, ἐοργὴ* seu *εὐέργη*, appellatur, instrumentum est, quo agitantur in vasis, quaecumque misceri volumus. *Μήλη ἀπὸ μήλȣ* a *pomo* dicta, quod globoso capitello instar pomuli praefixa sit; *ἀμφισμήλη*, vtrimque capitatum specillum ad sinus viscerum, vulnerumque explorandos. v. Gal. de admin. anat. L. VI. Reines. in varr. lectt. L. II. c. 8. p. 192.

f. MS. *μηλεία, τὰ προβάτεια.* Quam lectionem sequi debemus, altera reiecta. Nam *προβάτια*, per quod *μῆλα* expli-

Μήλην ἐξωτίδα) ſpecillum auricularium.
Μήλην ἰσχυρήν) ſpecillum vulnerarium.
Μήλη πλατείη) ſpecillo lato in modum rudiculae.
Μήλης τῷ πλάτει) cyathulo oculari ſpecilli.
Μῆλα) ouiculae.
Μηλίας) ex Mele inſula.
Μηλιάδος ὠμῆς) chalcitidis, vel aluminis ex Melo.
Μηλιάδι) in primo de morbis minore, Μηλιάδι inquit, a Melo inſula.
Μήτρη) tegmen, et tamquam inuolucrum quoddam ἐπιδιδυμὶς nominata: eſt autem varicoſus quidam tumor in ſummo imminens didymo.

Μη-

9 *MS. D. addit ἀλλὰ καὶ μηλείαν λέγει, et νήσε vulgg.* 10 *μῆλις cod. Moſq.* 11 *μηλιάδος MS. D. et cod. Moſq. et paulo poſt μικροτέρῳ MS. D.* 12 *τῇ κιμωλίᾳ MS. D. κημελίᾳ cod. Moſq. τῇ κιμήλῃ vulgg. μηλιάδι Corn.* 13 *κάλυμμά τι καὶ MS. D. ἔλιγμα ἢ MS. D. et cod. Moſq.* 14 *κιρώδης MS. D.* 15 *ſic quoque MS. D. ſed margo habet τὴν κοφηφήν.*

explicatur, diminutiuum eſt, quum μῆλα nihil minus ſit quam diminutiuum. Μῆλον enim dicitur ouis, non ouicula, ſed ab eo fit adiectiuum μήλειος, vnde μήλεια κρέα apud Hippocratem, cum alibi, tum περὶ νούσων L. II. σιτίοισι δὲ χρῆσθαι κρέασι μηλείοισι. Sic dicitur βοεία κρέα. ST. Vide L. περὶ παθῶν p. 188. 23. L. II. de morb. p. 151. 31. p. 152. 12. p. 157. 10. περὶ γυν. φύσ. p. 221. 29. L. II. περὶ γυν. p. 288. 23.

g. Si ſcribas μηλίας genitiuus erit, a nominatiuo μηλία, quum Galenus tamquam nominatiuum exponat. Mutata igitur ſede accentus reponendum eſt μηλιὰς, cuius genitiuus erit μηλιάδος. Ceterum in vno codice poſt ἢ ἀπὸ Μύλης τῆς νήσε, ſcriptum eſt ἀλλὰ καὶ μηλίαν λέγει. ST. Iunta obſeruat alios habere μήλεια.

h. Legendum videtur Μηλιάδι in dandi caſu, quia ſequitur τῇ Μηλιάδι λέγει τῇ etc. Sciendum eſt autem in quodam exemplari pro hoc τῇ Μηλιάδι legi τῇ κιμωλίᾳ. ST. Vide L. de vlcer. p. 515. 16.

i. Non parum hic locus de mendo ſuſpectus Foeſio videtur.

k. Foeſius mauult μίτρη, atque clarius ſic deſcribit: eſt

[l] [1] Μηείειν) μασσᾶσθαι, ἐσθίειν.

[m] Μήκη) μύσις.

[n] [2] Μυοχάνη) ἐπίθετον [3] χασκέσης. Εἰ δὲ [4] μυριοχαύνη γράφοιτο, ἡ ἐπὶ μυρίοις ἂν εἴη [5] χαυνεμένη.

[o] Μύῤῥαν) [6] Αἰολεῦσι [7] σμύρναν, [8] δὶς τὸ ῥ γράφεται.

Μυρτίδανον) οἱ πλεῖστοι μὲν τὸ πέπερι, Διοσκερίδης δὲ ὁ Αναζαρβεὺς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης ἐπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη περὶ τὸ τῆς [9] μυρσίνης πρέμνον. Ὅγε μὴν Ἱπποκράτης τὸν καρπὸν ἔτως ὀνομάζει ἐκ τῦ φυτῦ, ὅπερ αὐτός φησιν [p] [10] ὑπὸ ἑτέρων [11] ὠνομάσθαι πέπερι.

[q] Μύτις) καλεῖται μὲν ἔτως καὶ τὸ ἐν [12] τῷ σηπίας [13] σόματι μέλαν, [14] ἀλλὰ καὶ ἰχθῦς τὶς ὑπὸ τῦ Ἱπποκράτυς δηλῦται.

[r] Μυττωτὸν) ὑπότριμμα Διοσκυρίδης [15] εἶναί φησι σκορόδων ἢ [16] κρομμύυ.

Μώ-

[1] μηΐειν MS. D. [2] μηοχάνη MS. D. [3] χασχέσης Ald. [4] μυριοχάνη MS. D. μυιοχάνη Ald. [5] χαινομένη Corn. [6] αἰολισθαὶ fupraſcript. ι, id eſt, αἰολισθὶ MS. D. αἰολικὲς cod. Moſq. αἰολικὸν Corn. αἰολικὴν Ald. [7] τὴν σμύρναν MS. D. et cod. Moſq. [8] τὸ ῥρ MS. D. διτταὶ αἱ Corn. [9] μυῤῥίνης MS. D. et cod. Moſq.

eſt varicoſus quidam tumor, teſticulo circa verticem incumbens. Plures ſignificatus etiam apud eumdem vna cum laudatis locis conſpicere licet.

l. MS. μηΐειν. ST. Duo antiqui codices exhibent μηείην. I. Heſychius μίειν explicat ἐσθίειν. Locus tamen admodum laborat, nec facile ſanandus eſt.

m. MS. μύκη. ST. Proprie fungum haec vox ſignificat. Μύκητες vero vocantur in partibus vlceratis excreſcentiae quaedam ex humorum craſſitie enatae, velut tuberoſae quaedam eminentiae, quas in palpebris, pudendis ac reliquis exulceratis partibus oriri et μυκήτας vulgo dici ſcribit Galenus com. 3. in L. III. epid. p. 426. 31. et alibi paſſim.

n. Si μυριοχαύνη ſcribitur indicat τὴν ἐπὶ μυρίοις χαυνομένην, quae inter ſexcentas eſt, et ſic eſt in epid. L. II. p. 312. 38.

o. Vbi-

Μηνίειν) mandere, edere.

Μύκη) praeclusio, suffocatio.

Μυοχάνη) epitheton hiantis. Si autem μυριοχάνη scribatur, in millibus fuerit hians.

Μύῤῥαν) apud Aeoles σμύρναν, id est, myrrham, duplici ρ scribitur.

Μυρτίδανον) plurimi quidem piper, Dioscorides autem Anazarbaeus in primo de materia, adnascentiam inaequalem, et tumidam circa myrti ramum. Atque Hippocrates fructum sic nominat ex arbore, quam ipse ait ab aliis appellari piper.

Μύτις) vocatur quidem sic, et in ore sepiae atramentum, et piscis quidam ab Hippocrate significatur.

Μυττωτὸν) intritum Dioscorides esse ait alliorum vel ceparum.

Μω-

[10] *Verba ab ὄντως — ἑτέρων desunt in MS. D. eorumque loco scribitur ππ. et in cod. Mosq. πεπερέως vulgg.* [11] *ὠνομάσαι MS. D et cod. Mosq.* [12] *τῇ σηπίᾳ MS. D τῇ σήπι vulgg.* [13] *Verba σόματι μέλαν quidem absunt a MS. D. sed relinquitur spatium vacuum.* [14] *ἐνωδυέχος vulgg.* [15] *Verba εἶναι φησι σκορόδων quoque desiderantur in MS. D. cod. Mosq. et Corn. 32. 29.* [16] *κρομμύου MS. D. κρομύȣ Ald.*

o. Vbique apud Hippocratem σμύρνα audit.

p. Ad locum περὶ γυναικ. p. 288. 29. haec referenda esse existimat Foesius, et vt lectio Galeni Hippocratis lectionem referat propius, pro ἑτέρων, ὑπὸ Περσῶν legendum censet, et ὄνπερ pro ὅπερ substituit cum omnibus interpretibus, qui ad καρπὸν referunt, quae Hippocrates et Galenus vti constat ad φυτὸν retulere. Consulendus quoque est Plinius, L. XV. 31. vbi dicit veteres, antequam piperis vsum haberent, loco eius baccas myrti vsurpasse. Vide Hieron. Mercurial. varr. lectt. L. I. c. 12. p. 30.

q. Aristoteli H. A. L. IV. c. 1. 2 μύτις est in mollibus piscibus viscerum loco, sub ore, et per eam gula tendit. Μυττὶς Hesychio scribitur et exponitur τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὅπερ ἐν τῷ σόματι ἔχȣσα ἐκκρίνει.

r. Vide Foesium ad hanc vocem.

[s] Μώλυζα) σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον, καὶ μὴ διαλυομένην εἰς [1] ἄγλιθας· Τινὲς δὲ τὸ μῶλυ.

[t] Μωλυόμενα) κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

[a] Ναυσιώσιες) αἱ [2] παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζει, [3] μετενήνεγκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ταῖς ναυτίαις ἐμούντων [4] αἷμα τοὔνομα.

Νεῖον) τὸ νέον.

[b] Νεόμενον) τὸ νηχόμενον, [5] παραγινόμενον [6] ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι, [7] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄμφω· τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ χορίου, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου.

[8] Νηπέλει) ἀδυνατεῖ.

[c9] Νυκτάλωπες) οἱ τῆς νυκτὸς ἀλαιοί.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

[a] Ξηρῇ [10] σηπεδονώδῃ) ἤτοι τῇ γαγγραίνῃ, ἤ τινι ταύτης γενικωτέρῳ.

[b] [11] Ξύμη) ὃ καλεῖται κνησμός.

ΑΡΧΗ

[1] ἄγλυθας MS. D. [2] παρεισχέσεις vulgg. παρεισχύσεις Corn. [3] μετενήνεκται MS. D. [4] Vox αἷμα abest a MS. D. et cod. Mosq. [5] MS. D. et cod. Mosq. addit παρὰ τὸ νεῖν, qui posterior habet ν͂.

s. Foesius legit ἁπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον.

t. Vide epid. L. I. p. 364. 37.

a. Respicitur ad locum de fract. p. 546. 49.

b. Foesius in medium affert locum περὶ γυναικ. L. I. p. 245. 46. vbi pro χεόμενον Galenum νεόμενον legisse censet, hoc sensu: et vteri secundam sursum retrahunt, vtpote lubricam et innatantem, et in se ipsis detineat, et lapsus facilis a χεόμενον in νεόμενον aut νηχόμενον fuit. Vulgata tamen χεόμενον tolerari potest, quae secundam per vterum diffusam neque adhaerescentem indicat.

c. Scribe pro vulg. νυκτάλωπες. ST. Vberius hanc vocem explicat Actuar. in L. II. Meth. c. 7. νυκτάλωπας δ' ἐαρινές φασιν οἱ ὑπὲρ γῆν μὲν ὄντος τοῦ φωτὸς βλέπουσι, δυομένου δὲ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δ' ἤδη καταλαβούσης, οὐδὲν ὁρῶσι· λεπτῶν δ' ἄρα τοῦτο ὑγρῶν σύστημα, ὃ τὴν μὲν ἡμέραν τῇ

τοῦ

Μώλυζα) allium ſimplex caput habens, et non diuiſum in ſpicas: quidam autem moly herbam.

Μωλυόμενα) paulatim extabeſcentia.

PRINCIPIVM N.

Ναυσιώσιες) effuſiones ſanguinis, quas et ἐκχυμώσεις appellat: tranſlatum eſt autem nomen ab iis, qui in nauſea ſanguinem vomunt.

Νεῖον) nuper, vel nouum.

Νεόμενον) natantem, aduenientem, ab eo, quod eſt νεῖσθαι, hoc eſt, venire, in primo de morbis mulierum, vtrumque, alterum in loco (chorio), alterum in partu imperfecto.

Νηπέλει) impotens eſt.

Νυκτάλωπες) per noctem non videntes.

PRINCIPIVM Ξ.

Ξηρῆ σηπεδονώδη) videlicet gangraena, vel aliquo hoc generaliori morbo.

Ξύμη) quod vocatur pruritus.

[6] τὸ παραγόμενον *MS. D. et cod. Moſq.* [7] ἐν τῷ πρώτῳ *MS. D.* [8] νηπόλει *MS. D.* [9] *Sic quoque MS. D. et Corn.* οἱ τῇ νυκτὶ *cod. Moſq.* νυκτάλωψ *Ald.* [10] σηπεδόνι *MS. D.* [11] ξυσμὸς *vel* ξυσμὴ *Corn.*

τοῦ φωτὸς περιουσίᾳ δυναστεύεται, νυκτὸς δὲ συνεπισκοτεῖ τὴν ὄψιν. Luſcioſos vero vernos appellant, qui interdiu cernunt, ſed ſole occiduo hebetius, noctu autem nihil vident. Vitium gignitur ex tenuium humorum colluuie, quam interdiu quidem luminis copia euincit, ſed noctu viſioni tenebras offundit. v. Paul. L. III. c. 22. Aet. Tetrab. II. ſ. III. c. 46. Luſcioſi etiam ſunt qui parum propter oculorum vitium vident. Hippocrati prorrh. II. p. 422. 29. qui noctu melius cernunt, interdiu deterius. Et Auctori defin. med. p. 400. 5. nyctalops dicitur oculorum affectus abſque manifeſta cauſa, quum ſic affecti interdiu quidem nihil cernunt, noctu vero vident.

a. MS. ξηρῇ σηπεδόνι, et rectius. ST. Vide L. V. epid. p. 335. 10. Corn. ξηρωδέες addit in protr. 103. 2. 21.

b. Foeſius recte emendat ξυσμὴ auctoritate Erotiani, qui

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

[a] [1] Ὄα) τὰ πρὸς τῶν πολλῶν οὖα καλούμενα.

Οἰναρίῳ) ἀμπέλῳ.

[b] Οἰναρίδων) ἀμπέλου [2] κλημάτων.

[c] Οἴσπη αἰγὸς) ὁ [3] παρὰ ταῖς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐγγινόμενος ἐν τῇ ἕδρᾳ ῥύπος, [4] καὶ μάλιστα ταῖς κατὰ τὴν ἕδραν συνιστάμενος ῥύπος.

[d] [5] Οἰσοφάγος) ὁ τῆς γαστρὸς στόμαχος, οἷον οἰσοφάγος τίς ὤν.

[6] Οἰσυπίδας) προβάτου ῥύπον, [7] ἤγουν ἔριον ῥυπαρόν.

[8] Οἰσυπίδες) προβάτου [9] ῥύποι συνεστραμμένοι. Δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίου ῥυπαροῦ [e] [10] μαλλίον.

[f] Ὄκρις) ἐξοχὴ προμήκης.

Ὀλε-

[1] ὄσα *MS. D.* [2] κλιμάτων *vulgg.* [3] περὶ *MS. D. et cod. Mosq.* [4] *Voces* καὶ μάλιστα *vsque* ῥύπος *desiderantur in MS. D. cod. Mosq. et in Corn.* [5] *Haec glossa in MS. D. post sequentem legitur, prorsus autem deest in cod. Mosq.*

bui habet ξυσμὸς, vt et Hesychius vult, quid quod et ipse Hippocrates ξυσμὴ exhibet L. II. de morbis p. 153. 17. et p. 154. 26. ξυσμός. Corn. ξυσμὸς 29. 2. 30. 31. ξυσμὴ 44. 26.

a. Vide L. II. περὶ διαίτης, p. 95. 41. Sunt autem τὰ ὄα sorba et arboris fructus, quae etiam ὄα et ὄη, Latinis sorbus dicitur, et adstringentis virtutis est. v. Diosc. L. I. c. 174. Hesychius explicat δένδρον κάρπιμον. Καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ οὕτω καλεῖται ὄα, καὶ ἡ μηλωπή. Suidae ὄα ἀκροδρύων εἶδος exponitur, μήλοις μικροῖς ἐμφερὲς ὀπώρα ἡ ὄα.

b. Vide L. II. περὶ γυναικ. p. 289. 35. vbi ἐπὶ οἰναρίδων legitur, super sarmenta vitium.

c. Lego οἰσύπη, vt habemus apud Erotianum, item apud Hippocratem ipsum. Sicut et οἰσηπηρὰ, item οἰσυπώδεα: item hic legimus οἰσυπίδας. ST. Occurrit et οἴσυπος, et οἴσυπις, quae est lanarum pinguitudo et sordes, quas sub alis feminibus, et in collo e sudore pecudum fieri laudatiores prodidere. Sic Q. Seren. c. 54. *glomeramina, quae gerit intus clausa aries inter geminae coxendicis vmbras* diluere iubet et propinare somno inducendo. Ea sunt villis feminum parte domestica

PRINCIPIVM O.

"Οα) quae a multis ὄα vocantur, id est, sorba.

Οἰναρίῳ) viti.

Οἰναρίδων) palmitum vitis.

Οἴσπη αἰγὸς) sordes inter pilos caprae nascens, et maxime in eis, qui circa sedem sunt, consistens.

Οἰσοφάγος) ventris stomachus, tamquam guttur quoddam existens.

Οἰσυπίδας) ouis sordem, hoc est, lanam sordidam.

Οἰσυπίδες) ouis sordes conglobatae, significat et lanae sordidae vellus.

"Οκρις) eminentia oblonga.

6 *οἰσυσίδας Ald.* 7 *ἢ ἔριον MS. D. et cod. Mosq. ἔριον ῥυπαρὸν Corn. totam glossam delendam censet Corn.* 8 *οἰσυπίδας MS. D. et Ald.* 9 *ῥύπον συνεστραμμένον MS. D. et cod. Mosq.* 10 *μαλὸν MS. D.*

mestica et sede adhaerentes spurcities. cf. Reines. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 196. Hesychio οἴσπαι dicitur προβάτων κόπρος, ῥύπος, et Suidae, οἴσπη, ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια.

d. In posteriore loco falsa est haec scriptura οἰσοφάγος, sed quae vera sit, vix coniicere possum: nisi forte dicamus, eum scripsisse οἷον οἰσοφάγος, id est, quasi solus comedens. Similis error ostensus fuit paulo ante in μεσόδμη. At contra infra περσύας, οἷον περισύας τις ὤν. Legitur autem οἰσοφάγος apud Hippocratem cum alibi, tum ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ. vbi scribit ἡ δὲ κοίλη φλὲψ περαίνεται μὲν ὡς ὁ οἰσοφάγος, πέφυκε δὲ μεταξὺ τοῦ τε βρόγχου καὶ τοῦ οἰσοφάγου. ST. Vide Hipp. περὶ ἀνατομῆς p. 54. 35.

e. Foesius mauult μάλλιον, vt concinnata et carpta lana ac velut promissior concinnata accipiatur.

f. "Οκρις a Galeno in gloss. Hippocr. exponitur ἐξοχὴ προμήκης: hinc proprie de verticibus montium dicitur, atque a Graecis ad Latinos transiit. Vide Festum. Hinc ὀκριόεις acutas prominentias habens, asper. Vide Foesium in oecon. Hippocr. Verum plerique libri praeferunt ὀκρύοεις. Ita passim Homerus, Apollon. Rhod. L. II. v. 739. et ipse Quintus L. I. v. 537. ἀπὸ μόθων ὀκρυόεντα, et L. III. v. 637. πᾶσα δ' ἄρ' ὀκρυόεσσα πέτρη, ποταμῶν τε ῥέεθρα.

[g] Ὀλερὸν) δυσῶδες ἢ μέλαν, [1] ἀπὸ τοῦ τῶν σηπιῶν [2] ὄλου.

[h] Ὀλιθράζοντα) ὀλιθαίνοντα.

[i] [3] Ὁλκωνίτης) βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης.

[k] Ὄλον) τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

[l] Ὀλώδεα) θολερὰ ἢ μέλανα.

[4] Ὀλοφλυκτίδες) φλύκταιναι.

[m] Ὀνεύεσθαι) [5] ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. *Ονοι δὲ [6] καὶ [n] ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες· Γράφεται δὲ κατονεύεσθαι.

[o] Ὅπλα) κάλοι ἀπὸ [p] [7] στύπειου ἢ λίνου, ἢ [8] καννάβεως.

Ὀπὸς

[1] ἀπὸ τῆς σηπίης MS. D. et cod. Moſq. omittunt vulgg. [2] ſic et MS. D. et cod. Moſq. ὅλῳ Iunta. [3] ὀλοκωνίτης MS. D. [4] ὀλοφλοκτίδες, φλυκτέναι MS. D. et Ald. [5] ἤγουν MS. D. et cod. Moſq. ignorant.

θρα. Vide et Oppian. Cyneg. L. II. v. 452. Eodem tamen in Libro v. 598. ἐκ ἐρέω κρυερὸν γένος ὀκριόεντος ἐχίνου, et ſane analogum magis eſt ὀκριόεις, nec dubito quin aliquando alterum huius locum occupauerit: quod tamen damnare penitus, tot ſubnixum teſtimoniis, non ſuſtineo. Verum, vtut ſit, optime conuenit ὀκριόεις loco Calabri L. XII. v. 131. quum enim per metaphoram omnia dura aſpera ac horrida ὀκριόεντα vocentur, iure etiam ferrum, ſiue ferra intelligatur, ſiue ſecures, aliaue inſtrumenta, σίδηρος ὀκριόεις dicitur. HER. Foeſius mauult ὀκρὶς. Heſychius exponit ὁ τραχὺς λιθὸς, lapis aſper.

g. Sepiae atramentum ὀλὸν, aut ὀλὸς aut θολὸς dicitur. Vide Hippocr. L. I. περὶ γυναικ. p. 144. 44.

h. Foeſius exiſtimat Galenum in locis, vbi vulgo legitur ὀλιθαίνοντα, legiſſe ὀλιθράζοντα. v. c. L. de fract. p. 575. 9. et de art. p. 641. 24.

i. Quidam Dulichinum eſſe exiſtimant. v. L. I. περὶ γυν. p. 257. 49.

k. Foeſius pro μέλαν dat μέλας, et ὅλος in hac ſignificatione apud Heſychium occurrit, ſed Galenum legiſſe ὀλὸν pro θολὸν cenſet L. II. de morb. p. 157. 49. et L. IV. epid. p. 330. 26.

l. Vide L. de art. p. 295. 4. τὰ δὲ ὕδατα κρηναῖά τε καὶ στάσιμα πίνοιεν καὶ ὀδώδεα.

Non

Ὀλερὸν) male olens, vel nigrum, a ſepiarum atramento.

Ὀλιϑράζοντα) labentem.

Ὀλοκωνίτης) herba quaedam agreſtis oleracea.

[m]Ὄλον) atramentum ſepiae.

Ὀλώδεα) turbida vel nigra.

Ὀλοφλυκτίδες) puſtulae, quae ſubito erumpunt.

Ὀνεύεσϑαι) per * axium conuerſionem extendere, [n]ὄνοι enim et ὀνίσκοι axes, ſcribitur, et κατονεύεσϑαι.

[o]Ὅπλα) funes ex ſtuppa, vel lino, vel canabe.

* Forte axem legendum.

[6] καὶ deeſt in Ald. [7] ςύπτει MS. D. ςύπȣ Ald. [8] κανάβεως MS. D.

Non dubito quin a mala manu vltimum ſit hoc; ac pro ὀλώδεα irrepſerit: nihil facilius confuſione τῶν Λ et Δ. Hinc male ſcripſere ΟΔΩΔΕΑ pro ΟΛΩΔΕΑ. Huc igitur referenda Galeni gloſſa ὀλώδεα. Nec enim vox ὀλώδεα in vulgatis libris vllibi, quantum ſciam, legitur, vnde et Foeſius in oecon. locum illi aſſiguare nequiit. HER.

m. Foeſius exhibet, ὀνεύεσϑαι ἢ κατονεύεσϑαι δι' ὅ.

n. Ὄνισκοι etiam porcelliones vocantur apud Cael. Aurelianum tard. paſſ. L. I. c. 4. animalia, quae humectis aut aquoſis locis ſaepe naſcuntur, populariter ſuculae quoque dicuntur et millepedae.

o. Belle hunc in locum commentatur Reineſ. varr. lectt. L. III. c. 6. p. 440. ὅπλα ſunt, quos *nauium armamenta* appellat Plin. XIX. 2. funes ſeu rudentes in naui. Hippocr. L. de artic. diuerſa vinculorum genera chirurgo neceſſaria recenſens nominat δεσμὰ τὰ ἱμάντινα, σιδηρέα, ὅπλα, καὶ σχοινία: vbi Gal. com. 4. extr. per ὅπλα proprie τὰ ἐν τῇ νηῒ σχοινία, *rudentes nauticos*, per σχοινία vero reſtes in vrbibus et agris vſitatas ſignificari docet. Nauigaturo praeceptum Heſiodi L. II. opp. et dier. v. 245. Ὅπλα δ' ἐπαρμένα πάντα τεῷ ἐνικάτϑεο οἴκῳ. Deinde ὅπλα quoque res quaeuis in domo, inſtrumenta artificum et operum quorumcumque dicuntur. Vide Hippocr. L. de art. p. 615. 23. Confer Corn. 30. 3. 2.

p. Malim ςυππεἰȣ, vt et antea admonui. ST. Sic et Foeſius et Chart.

q 'Ὀπὸς) [1] ὁ τοῦ σιλφίου κατ' ἐξοχὴν, ὥσπερ καὶ [2] καυλός. Καλεῖ δὲ [3] σίλφιον [4] καὶ τὴν ῥίζαν μόνην.

r 'Ὀποῦ καρπὸν) σιλφίου σπέρμα· ὅπερ καὶ φύλλον ἑνικῶς, καὶ [5] μαγύδαρις ὑπό τινων καλεῖται.

s 'Ὀργάσασθαι) ἀναμίξαι, συγκεράσαι.

t 'Ὀρθοπρίονι) τῇ χοινικίδι.

u [6] 'Ὀροκωνίτιδος) ἑτέρα γραφὴ τῆς ὁλοκωνίτιδος, περὶ ἧς ἔμπροσθεν εἴρηται· Φησὶ δὲ Διοσκουρίδης τὴν [7] ἐν ὄρει [8] γεννωμένην [9] ὀροκωνίτιδα ὀνομάζεσθαι.

x [10] 'Ὀῤῥωδέων) τῶν ἄχρι τοῦ [11] ὄῤῥου ἐκτεινομένων. Ὄῤῥος δὲ, τοῦ ἱεροῦ [12] ὀστέου τὸ πέρας· ὅπερ καὶ [13] ὀῤῥοπύγιον καλεῖται.

y [14] Ὄρχεα) ὄσχεος.

[15] 'Ὀσχίῳ) τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας [16] ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει· z Ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ [17] κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ [18] ἀμφίδεον ὀνομάζει καὶ λέγνα.

zz [19] 'Ὀτίδος) τοῦ ὀρνέου, ὃ Ἀριστοτέλης ὠτίδα [20] διὰ τοῦ ω καλεῖ, Ξενοφῶν δὲ [21] ἐν τῷ πρώτῳ Κύρου ἀναβάσεως ὀτίδα [22] διὰ τοῦ ο γράφει.

ΑΡΧΗ

[1] ὁ ignorat *MS. D.* [2] καυλὸν *Ald.* [3] σύλφιον *MS. D.* [4] καὶ *deest in MS. D. et cod Mosq.* [5] ματίδαρις *MS. D.* μάνδαρις *vulgg.* μάγδαρις *MS. St. Voces ab* ὅπερ *ad* μάνδαρις *desunt in Aldo.* [6] ὀροκωνπίδιον *MS. D.* ὀροκωνπίδιος *cod. Mosq.* ὀροκόνιτιδι ἑτέρα *Corn.* ὀροκόνπιδι *Ald.* [7] ἐμόρι *MS. D.* [8] γενομένην *MS. D.* [9] ὀροκωνίτην *MS. D. et cod. Mosq.* ὀρεκονίτον *Ald. MSS. et nostram tuetur Corn.* [10] ὀῤῥωδίων *MS. D.*

q. V. de rat. victus in morbis acutis p. 62. 26. L. II. de morb. p. 149. 8. 15. epid. L. VII. p. 362. 23. et L. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 200. 8. 19. p. 202. 5. et alibi.

r. V. L. I. περὶ γυν. p. 257. 1.

s. Vide Hipp. epid. L. VI. aph. 6. f. 2.

t. Haesitat Foesius an ad locum in L. de vuln. capitis referenda sit haec glossa pag. 451. 28. χοινικὶς autem est modiolus aut terebra caua, qua in secandis caluariae ossibus vtebantur antiqui, eademque ὀρθοπρίων nominatur.

u. Sumta est lectio ex L. I. περὶ γυν. p. 257. 49.

x. Vide L. de vict. rat. in morb.

Ὀπὸς) ſuccus ſilphii per excellentiam, quemadmodum et thyrſus: vocat autem ſilphium etiam radicem ſolam.

Ὀπȣ̃ καρπὸν) ſilphii ſemen, quod et folium ſingulariter, et magydaris a quibuſdam vocatur.

Ὀργάσασθαι) commiſcere, contemperare.

Ὀρθοπρίονι) cibo tamquam in diem ſatis ſit.

Ὀροκομπίδιον) alia ſcriptura *ὀροκωνίτιδος*, de qua ante dictum eſt: ait autem Dioſcorides in monte natam *ὀροκωνίτιδα* nominari.

Ὀῤῥωδέων) vſque ad caudam extenſorum.

Ὄῤῥος) ſacri oſſis extremitas, quod etiam *ὀῤῥοπύγιον* vocatur.

Ὄρχεα) ſacculus teſticulorum.

Ὀσχίῳ) circa os vuluae flexuoſa extuberantia. *Ὄσχος* enim et *μόσχος*, palmites, et clauiculae: idem autem et *ἀμφίδεον*, et *λέγνα* nominat.

Ὀτίδος) auis. Ariſtoteles *ὠτίδα* per *ω* vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis *ὀτίδα* per *ο*, ſcribit.

[11] *ὄρȣ MS. D.* [12] *ὀςȣ̃ MS. D. et cod. Moſq.* [13] *ὀῤῥοπήγυον Ald.* [14] *ὄρχεος, ὄρχεα MS. D. et cod. Moſq.* [15] *ὄσχεον, niſi oculi me fallunt, Corn.* [16] *ἰλιχοειδεῖ vel ἑλικοειδεῖ Ald.* [17] *κλίμακα MS. D.* [18] *ἀμφίδαιον Ald.* [19] *ὠτίδος Chart.* [20] *διὰ τȣ̃ ω̃ μεγάλȣ καλεῖ MS. D. et cod. Moſq.* [21] *ἐν τῇ περὶ κ. MS. D. et cod. Moſq.* [22] *διὰ τȣ̃ ὂ μικρȣ̃ γρ. MS. D. et cod. Moſq.*

morb. acut. p. 108. 27. Ariſtoph. Schol. *ὀῤῥωδω̃ν* exponit *εὐλαβȣ́μενος, ἀπὸ τȣ̃ τὸν ὀῤῥὸν τὸν δειλὸν ἰδίειν.* Plures ſignificatus huius aeque ac vocis *ὄῤῥος* ſuppeditat Foeſius.

y. Foeſius *ὄσχεα* mauult, quae et *ὄσχη* dicitur, v. L. *περὶ γυν. φύσ.* p. 277. 1. p. 288. 17. Heſychius *ὄσχεα* exponit *μαρσύππια, ἢ τὸ τω̃ν διδύμων ἀγγεῖον.*

z. *ὄσχος* et *μόσχος* palmitem, ſurculum aut malleolum viteum ſignificat, et ramum tenellum ſeu ſarmenta et pampinos. Vnde *ὀσχοφόρια* dicuntur feſta, quibus ramulos vitis racemis onuſtos pueri geſtabant apud Athenienſes quaſi ramalia. Heſychius exponit *κλήματα βοτρύων πλήρη.*

zz. Mirum eſt Galenum affir-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

[1] Παλίνοπτα) τὰ ἀπὸ τῦ ἡλίυ ἀπεςραμμένα.

[a] Παλύναι) ἐπιπάσαι.

[b] Παράλαμψις) ἡ ἐν τῷ μέλανι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλάμπυσα ὐλὴ, διὰ τὸ ἡσυχῆ [2] παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος.

[c] Παράλιον) εἶδος [3] τιθυμάλλυ. Καλεῖται δὲ καί τι κράμβιον παράλιον.

Παραςάτας) τὰς ἐπιδιδυμίδας, ἐν τῷ Περὶ φλεβῶν, ὃ πρόκειται [d] τῷ μοχλικῷ.

[e] [4] Παραφᾶσαι) [5] παράψαθαι [6] μετὰ καθέσεως, ὥσπερ τὸ [7] ἐσαφάσαθαι, [8] εἰσβάλοντα τὴν χεῖρα ἅψαθαι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὺς κρυπτὺς τόπυς τὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον [9] αἰδοῖον, παραφάσιας [10] ὀνομάζυσι.

Παρα-

[1] πάλιν ὁ *MS. D.* [2] παχυτέραν *vulgg. vel* καὶ βαθυτέραν *Corn.* [3] τιθυμάλυ *MS. D.* [4] παραφάθαι *MS. D. et cod. Mosq.* [5] παραψέθαι *vulgg.*

affirmare Xenophontem ſcripſiſſe ὀτίδα per ο, quod in eius exemplaribus ita ſcriptum inueniſſet: quaſi librariis non minus fidei quam ipſi autographo adhibendum eſſet, quos partim incuria partim inſcitia huiuſmodi multa, imo etiam longe grauiora peccare, innumera exempla docent. Futile ſane teſtimonium affert, et cui contrarium afferre facillimum eſt, nimirum exemplarium contrariam ſcripturam habentium. In omnibus enim, quae mihi videre contigit ἀναβάσεως Xenophontis ἀντιγράφοις, vidi autem quinque minimum, ex quibus duo magnam vetuſtatem prae ſe ferebant, ὠτίδες per ω ſcriptum exſtat. Quin etiam Athenaeus L. IX. citans eum Xenophontis locum, habetur autem editionis meae p. 151. in fine, eamdem ſcripturam ſequitur. Sic et ὦτος, quod idem valet, cum ω apud eumdem legitur. Suſpicor autem ὠτίδα ſiue ὦτον appellatam hanc auem, quod circa ὦτα, id eſt, aures, duo πτερύγια habeat, teſte Ariſtotele. Quod ſi hoc ſit nominis huius etymum, quin per ω ſcribi debeat, nulla dubitatio relinquitur. Noſtrates vocem Graecam imitantes *ottarde* appellant. Ceterum Erotia-

nus

PRINCIPIVM Π.

Παλίνοπτα) a ſole auerſa.

Παλῦναι) inſpergere.

Παράλαμψις) in nigro oculorum ſplendens cicatrix, eo quod aliquando craſſior ſit aegide.

Παράλιον) ſpecies tithymali. Vocatur autem et quaedam braſſicula παράλιον marina.

Παράςατας) quaedam vaſa ſpermatica, in libro de venis, qui adiectus eſt libro de curandis luxatis.

Παραφᾶσαι) aberrante manu attingere, cum deceptione, vt, et ἐσαφᾶσαι iniicientem manum attingere; hinc et occulta loca iuxta muliebre pudendum παραφάσιας nominat.

Παρα-

[6] μετὰ καθιέως Ald. [7] ἐσάφασα MS. D. et cod. Moſq. [8] εἰσβάλλοντα MS. D. [9] Poſt αἰδοῖον MS. D. exhibet παραφρονεῖν ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν. αἰδοῖον deeſt apud Ald. [10] ὠνόμασε MS. D. et cod. Moſq.

nus duplicis et ipſe ſcripturae meminit, ſed mendoſe legitur apud eum ὠτίδα καὶ ὠτίδος, pro ὠτίδα καὶ ὀτίδα, vel ὠτίδος καὶ ὀτίδος. Quod enim ſubiungit ἑκατέρως γὰρ γράφεται non dubitatio eſt, quin diuerſitatem hanc, videlicet per ω et ο, ſignificet. Porro ſi quis miratur Galenum in deprauata exemplaria incidiſſe, legat quemdam mearum in Xenophontem annotationum locum, in quo idem ipſi quoque Theopompo vſu veniſſe doceo. ST. Vide Hippocr. de morbo ſacro p. 122. 32.

a. Plutarch. Symp. qq. L. II. qu. 4. παλῦναι explicat συμπάσαι, καταπάσαι.

b. Vide prorrh. II. p. 420. 17. vbi παραλήψις notante iam Foeſio vitioſe ſcribitur.

c. Eſt etiam παράλιος τιθύμαλος Dioſcor. L. IV. c. 165. ὅτι φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, quem tithymalida aut meconida quidam appellant. Cf. Theophraſt. hiſt. plant. L. IX. c. 2. et Plin. L. XXVI. c. 8.

d. Locus non exſtat in mochlico, quod vidit Foeſius, ſed in L. περὶ ὀςέων φύσ. p. 62. 7.

e. MS. παράφασις, ἀλλοφρόνησις. ST. Locus indicatur περὶ γυν. L. II. p. 282. 23. Vberius haec vox notat: ſenſim admota manu, ac velut fallente et aberrante contingere, et leuiter contrectare, idque

Παραφάσσειν) παραφρονεῖν, ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν. Ψιλῶς δ᾽ ἀναγνωςέον, οὐχ ὥσπερ τὸ πρὸ αὐτοῦ παραφᾶσαι. Ἔγκειται γὰρ ἐν ἐκείνῳ τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα.

f Παρθένιον) τὸ [1] σμικρόφυλλον. Καλεῖται [2] δὲ παρθένιον καὶ ἡ ἀνθεμὶς καὶ ἡ ἑλξίνη, καὶ ἡ λινόζωςις, καὶ τὸ ἀμάρακον. Ἀλλὰ καὶ Διοσκουρίδης, μήποτέ, φησιν, [3] ἀκουςέον ἤτοι τῆς ἑλξίνης, ἢ τῆς λινοζώςεως τὸ εἶδος τὸ [4] σμικρόφυλλον.

g [5] Πασπαλέτης) ὁ [6] κεγχραλέτης. [7] Πάσπαλος γὰρ ὁ κέγχρος.

h Πασσαλίσκῳ) τῷ [8] σμικρῷ πασσάλῳ, ὑποκοριςικῶς.

i Παφλάζουσιν) ὠνοματοπεποίηκε, τοὺς [9] πταίοντας, καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι δηλῶσαι [10] βουλόμενος.

k Πέζαι) [11] ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων οὕτως [12] γέγραπται· Καὶ οἱ πόδες οἰδίσκονται, αἱ [13] πέζαι μάλιςα. Ζηνόδοτος μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, πέζαν φησὶ τὸν πόδα καλεῖν Ἀρκάδας καὶ Δωριεῖς. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἔοικεν ἢ τὸ [14] πεδίον καλούμενον [15] τοῦ ποδὸς οὕτως ὠνομακέναι, ἢ τὰ σφυρά.

Πέλλα

1 μικρόφυλλον MS. D. 2 δὲ ignorat MS. D. et cod. Mosq. 3 ἀκουςέον ἐςὶν ἤτοι MS. D. et cod. Mosq. 4 μικρόφυλλον MS. D. 5 πασπαλέςης MS. D. 6 κεγχραλέςης MS. D. 7 πασπάλη MS. D. et cod. Mosq. 8 μικρῷ MS. D. 9 πτέονας — ἐπανκλαμβάνοντες Ald.

idque dicitur de contrectatis locis muliebribus, vbi os vteri distortum, aut in ischion prolapsum retorquetur et revellitur. Παραφᾶσαι autem non secus ac ἐσαφᾶσαι dicitur, quod est immissa manu, aut immisso digito contingere et contrectare. Quae omnia in muliebribus morbis admodum sunt familiaria.

f. Parthenium, herba thymia cutis, quae glandem degit persanans. Arbitratur Foesius respici ad locum de vlceribus p. 515. 15. Vocatur quoque ab Dioscoride L. III. c. 155. et L. IV. c. 191. anthemis et linozostis. Perdicium apud Celsum L. II. c. 33. artemisia Plinio L. XXV. 7. ab Artemisia Mausoli vxore denominata, quae antea Parthenis dicebatur.

g. Pro

Παραφάσσειν) desipere, vt et ἀλλοφάσσειν, tumultuari, cum tenui autem legendum est, non vt quod est ante ipsum παραφᾶσαι, inest enim in eo τῆς ἀφῆς, id est, tactus nomen.

Παρθένιον) millefolium, vocatur autem παρθένιον, et anthemis, et helxine, et mercurialis, et amaracum, sed et Dioscorides * numquam ait intelligenda est vel helxines, vel mercurialis species parua habens folia.

Πασπαλέτης) panis vel farina milii subtilis. Πασπάλη, vel πάσπαλος enim milium est.

Πασσαλίσκῳ) paruo palo, diminutiue.

Παφλάζουσιν) nomen fecit, errantes, et resumentes in disserendo significare volens.

Πέζαι) in secundo de morbis mulierum sic scriptum est, et pedes tumescunt pueri maxime. Zenodotus quidem in gentium vocabulis πέζαν ait pedem vocare Arcades, et Dores. Hippocrates autem videtur vel planitiem appellatam pedis sic nominasse, vel talos pedum.

Πέλλα

* μηποτὲ, id est, numquid per interrogationem. I.

[10] βουλόμενος δηλῶσαι MS. D. [11] οἱ πόδες ἐν τῷ δ. vulgg. [12] γέγραφε MS. D. et cod. Mosq. [13] πέζαι. Μάλιστα μὲν οὖν Ζην. MS. D. et cod. Mosq. μάλιστα delet Corn. [14] παιδίον MS. D. et Ald. [15] παιδίου Ald.

g. Pro πάσπαλος in MS. est πασπάλη. ST. Quidam vocem πασπαλέτην miliaceum interpretantur. Πασπάλη apud Suidam est ἀλευρότησις, τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, tenuissima farina, quae et παιπάλη dicitur. Hesychio πασπάλη est τὸ τυχὸν res vulgata et minima, additque οἱ δὲ κέγχρον, ἢ ἄλευρα κρίθινα, quidam milium aut farinam hordeaceam.

h. Vide περὶ γυν. L. II. p. 287. 39. 44. Πασσαλίσκος autem et πασσάλιον, palum aut clauum ligneum significat.

i. Vide Hipp. L. II. epid. p. 387. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. παφλάζω idem est ac ἀναζέω, et dicitur proprie de maris aestuantis aut fluctuantis sonitu. Hesychius παφλάζοντα exponit ἠχοῦντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα. Aretaeus autem de morb. ac. L. I. c. 7. de balbutientibus et inter loquendum haesitantibus adhibet.

k. Cornarius pedum extremitates

[l] Πέλλα) πελία, ὑπόκιῤῥα. Τὰ [1] δὲ αὐτὰ καὶ [2] πελιρὰ ὀνομάζει. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, [3] Σικυωνίους φησὶ τὸ κιῤῥὸν [4] πέλλον ὀνομάζειν.

[m] [5] Πεμφιγώδεες) [6] ἤτοι νοτίδος μεστὶ καὶ ὑγρότηδος, ἢ καὶ πνευματώδεις.

[n] Πέπλιον) ὅπερ καὶ [7] πέπλις καὶ ἀνδράχνη ἀγρία.

[o] Πέπλος) τὸ αὐτὸ καὶ [8] χαμαισύκη καὶ [9] μήκων ἀφρώδης, καὶ [p] μηκώνιον.

Περητηρίῳ) [q] τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ· Ἔστι γὰρ καὶ ἕτερον [10] ἡ χοινικίς.

[r] Περιεστέλλετο) τοῖς περιβολαίοις ἑαυτὸν ἔσκεπεν.

[11] Περικεκαλμένοι) περικεκαμμένοι, γρυποὶ, καὶ ἐπικαμπεῖς.

[s] [12] Περινήματος) [13] περικλύσματος.

Περινεῖ) περικλύζει, περινήχεται.

[t] [14] Περινῷ) περινέῳ. Ἔστι δὲ ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ὀσχέου, καὶ τῆς ἕδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος.

[u] [15] Πέριξύσας) ἐν κύκλῳ περιαμύξας.

Περι-

[1] δ' αὐτὰ MS. D. [2] πελληρὰ MS. D. et cod. Mosq. [3] σικυωνίας MS. D. suprascr. ου. [4] πέλον cod. Mosq. [5] πεμφιγγώδεες MS. D. [6] ἤτει vulgg. [7] πέπλης MS. D. [8] χαμαισύας MS. D. χαμαισίκη Ald.

mitates intelligit. Locus a Galeno laudatus legitur pag. 281. 48. Pollux ait: πέζα τὸ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος, καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα.

l. Vide progn. p. 124. 28. Hesychius πελλὸν exponit φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ et πελλὴν, κουφὴν καὶ φαιὰν τῷ χρώματι. Conf. Plin. L. X. c. 60. Aristot. H. A. L. IX. c. 1.

m. Vide Foes. p. 492.

n. V. Diosc. L. IV. c. 169. et Plin. L. XX. c. 20.

o. V. Plinium L. XXVI. c. 12.

p. Cuius medicamenti purgatorii saepius habetur mentio ab Hippocrate, vt in fine libri quarti de diaeta acut. et in libro de fist. et in 7 epid. non procul a fine. l.

q. Vide Hipp. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 200. v. 3. Vbi videtur Foesio Galenus legisse τρυπάνῳ περητηρίῳ vt terebra acuta ad os traiiciendum et viam aquae inter cutem faciendam vsus fuerit, non

Πέλλα πελιὰ, ὑπόκιῤῥα) liuores subfului, haec eadem et πελιρὰ vocat. Zenodotus autem in vocabulis gentium Sicyonios ait giluum πέλλον nominare.

Πεμφιγώδεες) vel humore, et humiditate pleni vel ventosi.

Πέπλιον) quod et peplis, et portulaca agrestis.

Πέπλος) idem, et humilis ficus, et papauer spumeum, et succus papaueris.

Περητηρίῳ) terebro recto, et acuto: est enim, et aliud choenicis.

Περιεστέλλετο) indumentis se ipsum tegebat.

Περικεκαλμένοι) inflexi, adunci: et curuati.

Περινήματος) circuminundationis.

Περινεῖ) circuminundat, circumnatat.

Περινῷ) perineo, est autem locus inter scrotum et anum, vbi vesicae collum est.

Περιξύσας) qui circumlacerauit.

Περι-

[9] μήκη MS. D. et cod. Mosq. [10] ἢ σχοινικὶς Ald. [11] Verbum περικεκαλμένοι ignorat MS. D. [12] περινεήματα MS. D. περινήλματος Ald. [13] περικλύσματα MS. D. et cod. Mosq. [14] In margine MS. D. legitur περίνεον. [15] vel περιαμύξας, ἐν κύκλῳ περιξύσας Corn.

non terebra caua, quae ad paruula ossa, non spatiosa, adaptatur. Et in sequentibus legit τλωγλητηρίῳ aut τρογλευτυρίῳ, quod τρώγλη, τρύπην, foramen significet, eoque nomine terebellum indicetur, quod cauernam pectoris subeat, aut foramen faciat, potius quam cauum aut foratum.

r. Vide epid. L. II. p. 313. 39. et epid. L. III. aegr. 3. et aegr. 15. post st. pest.

s. Quaedam exemplaria addunt πέρινήματα) περικλύσματα.

t. Vide Cael. Aurelian. passion. tard. L. V. c. 3. Hippocr. L. de arte et L. IV. aph. 80. περὶ γυναικ. L. I. p. 255. 14. Hesychius περίνεα et περίνεον τὸ αἰδοῖον dici vult, ἀφ' ȣ͂ καὶ τὸ περαίνεσθαι.

u. Praeprimis de circumradendo, de circumscarificando adhibetur.

[x] Περιποδίην) τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδας ἐοῦσαν καὶ κάτω.

[y] [1] Περιῤῥηδὲς) περικεκλασμένον ἐφ᾽ ἑκατέρα.

[z] [2] Περηναὶ) μελαίνουσαι, πελιδνοῦσαι.

Περόνην) ποτὲ μὲν ὀστοῦν ὅλον [3] κώλου, ποτὲ δὲ ἐπίφυσιν ὀστοῦ, ποτὲ δὲ ἐπιφύσεως ἐπανάστασιν.

Περσύας) ὁ [a] [4] περισυνὸς οἶνος, οἷον [5] περισύας τις ὢν, ὡς καὶ αὐτίτην ὀνομάζει τὸν αὐτοετίτην.

Πήρινα) [6] τὸν περίναιον. Ἐν δὲ τῷ [b] Περὶ [7] αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων καὶ τὴν ἕδραν [8] λέγειν δοκεῖ.

[c] Πιέστρῳ) τῷ [9] ἐμβρυοθλάστῃ καλουμένῳ.

[d] Πικέριον) βούτυρον.

Πιτυΐδι) [e] πιτυΐνῃ ῥητίνῃ.

[f] Πιτύλοις) εἰρεσίαις ἢ κώπαις.

Πλα-

[1] περιῤῥήδες, περικεκσασμένου Ald. [2] περκναὶ MS. D. et cod. Mosq. [3] κῶλον MS. D. et cod. Mosq. [4] περυσινὸς MS. D. et cod. Mosq. [5] περυσίας MS. D. et cod. Mosq.

x. Foesio videtur Galenus τὴν ἐπιδέσιν intelligere, et deligationem, quae pedi accommodetur, qualem περὶ τὸν πόδα περιβαλλομένην vocat in L. de fract. p. 545. 46. calcis deligationem catagmaticam, aut qualem pedi luxato ad directionem supponi velit, vt quae pedi optime quadret. Περὶ πόδα enim dici scribit Hesychius τὸ ἁρμόζον, quod optime quadrat et convenit, velut pedi calceus, sumta inde translatione, et περίποδος ponitur ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντος, et περὶ πόδα τὸ ἡρμοσμένον exponitur ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Et Pollux L. VII. c. 21. περίποδα dici scribit ὑποδήματα ἁρμόζοντα.

y. Vide Hippocr. de arte p. 598. 14. vbi etiam in commentario Galenus habet περικεκλασμένον.

z. In MS. περκναὶ pro περηναί. Item πελιδναὶ οὖσαι pro πελιδνοῦσαι. ST. Pro περηναὶ lego περκναί. Nam et Erotiano περκνὸν est μέλαν. Etsi apud Varinum περιναὶ legitur per ι. GESN. Pro radio sumitur, qui cubito in brachio iungitur. Vide L. de loc. in hom. p. 65. 16. 17. 18. 22. 23. pro fibula περὶ ὀστέων φύσ. p. 59. 9. 12. de art. p. 642. 42. pro osse tibiae exteriori in L. de fract. p. 549. 9. pro epiphysi de loc. in hom. p. 65. 15. 18. 20. pro appendice et eius extuberantia ib. 39.

a. Ma-

Περιποδίην) circulariter ſub pedibus exiſtentem, et infra.

Περιῤῥῆδες) perfractum vtrimque.

Περηναί) nigricantes, et liuentes.

Περόνην) aliquando quidem os totum coli, aliquando quidem adnaſcentiam oſſis, aliquando adnaſcentiae tumorem.

Περσύας) anni praeteriti vinum, tamquam περισύας, hoc eſt, anni praeteriti quoddam exiſtens, vt αὐτίτην nominat τὸν αὐτοετίτην, id eſt, eiuſdem anni.

Πήρινα) perineum, in libro autem de haemorrhoidibus, et fiſtulis, et ſedem dicere videtur.

Πιέστρῳ) inſtrumento, quod foetus imperfecti infractorem vocant.

Πικέριον) butyrum.

Πιτυΐδι) picea reſina.

Πιτύλοις) remigationibus, vel remis.

Πλα-

[6] τὸ περιν. MS. D. et cod. Moſq. [7] αἱμοῤῥοΐδος Ald. [8] Bina verba λέγειν δοκεῖ abſunt a MS. D. et cod. Moſq. Ald. et Corn. [9] ἐμβρυοθλάστην Iunta.

a. Mauult Foeſius περυσινὸς et περυσίας ex coniectura, quod πέρυσι anno praeterito, anno proxime elapſo ſignificet, et περυσινὸς καρπὸς fructus anni ſuperioris dicatur Theophraſto hiſtor. plant. L. III. c. 12. Πέρυσι etiam ὁ παρεληλυθὼς χρόνος exponitur Heſychio.

b. Locus in Hippocr. non inuenitur, ergo vitium ſubeſſe videtur. Cf. Foeſ. p. 504.

c. Vide Hipp. περὶ γυν. L. I. p. 252. 22. Cornarius vocat contuſorium, Caluus preſſorium. Eſt inſtrumentum chirurgicum, quo vtitur Hippocrates ad contundenda oſſa capitis in extrahendo foetu mortuo, quod Paulus L. VI. c. 74. ὀδοντάγραν et ὀστάγραν vocat, et συνθλᾶν δι' ὀδοντάγρας ἢ ὀστάγρας ipſi idem eſt, quod Hippocrati ξυμφλάσαι τῷ πιέστρῳ.

d. Vide Hippocr. περὶ γυν. L. I. p. 249. 22. L. II. p. 268. 16. et 40. et p. 282. 35. p. 263. 6. et p. 268. 40.

e. Πιτυΐνῃ ῥητίνῃ in ſuffitu ad vterum vſurpat Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 288. 3.

f. Πίτυλος proprie eſt ſonitus ſeu ſtrepitus aquae remo percuſſae, aut quum vno conſenſu

Πλαταμὼν) [1] ἔφαλος [g] πέτρα [2] λεῖα, ταπεινὴ, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα.

[h] Πλεκτανέων) πλεγμάτων, [3] ἀπαρτημάτων περιπλεκτικῶν.

[i] [4] Πλεννεραὶ) μυξώδεις. Καὶ πλέννα, ἡ μύξα.

[k] [5] Πλευμοῖ) [6] πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει.

Πλεῦμος) φθόη, ἢ τὸ πλευμῶδες πάθος.

[l] Πλήμην) τροχοῦ χοινικίδα.

[m] Πλήσιγγας) νάρθηκας, παρὰ τὸ [7] πλήσσειν.

[8] Πνευματώδης) ὅ, τε ἐμπεφυσημένος καὶ ὁ δύσπνους. Λέγει γὰρ πολλάκις καὶ αὐτὴν τὴν δύσπνοιαν, πνεῦμα.

[9] Ποίη) τὰ πρωτογάλακτα τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα.

Ποίην) [10] τὴν ἔχουσαν [11] τὸ φύλλον ὅμοιον [n] οἰνάρῳ τὴν φύσιν, ὡς τὸ τῆς κισσαμπέλου καλουμένης εἶδος.

Πολυγράω) πολυφάγω. [12] Καὶ γόνος [o] αἰρηῶν ἔγρασε κηδεμόνα, Καλλίμαχος, ἀντὶ τοῦ [13] κατέφαγε.

Πολύ-

[1] ὕφαλος MS. D. et cod. Mosq. ἐπιθαλάσσιος Corn. [2] λέα vulgg. [3] ἀπειρτημάτων Ald. [4] πλενεραὶ MS. D. πλεννεραὶ Ald. [5] πλεῦμαι MS. D. et Ald. [6] πλευμώδεις MS. D. πλευμώδης cod. Mosq. [7] πλείσσειν MS. D. [8] πνευματώδεις ὅ, τε ἐπεφυσημένος Ald.

sensu et remorum impulsu sonitum in aqua cient nautae. Hesychius exponit πιτύλοις ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων, καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων.

g. Post πέτρα λεία in vno exemplari in principio lineae MS. πλατινὴ, ἔνθα πλατύνεται τὰ κύματα, tamquam videlicet haec verba ἔνθα πλατύνεται etc. essent pro expositione vocis πλατυνὴ posita. Sed et πλατυνὴ potius scribendum esset, et ne sic quidem mihi placeret haec lectio, suspectam hic illius codicis fidem habenti. ST. Hesychio πλαταμὸς est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος, quibusdam etiam λεωπετρία, et ὀλισθηρὰ πέτρα dictus. Dicitur etiam de litore amplo et lato, aut fouea maritima, proprie tamen teste Suida ἐπὶ θαλάσσης ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας.

h. Vide L. περὶ ὀξέων φύσ. p. 62. 4. cirros intelligit circumplicantes apprehensiones, et veluti circumplexus quosdam. Πλέκταναι etiam dicuntur vteri cornua, aut sursum versus

Πλαταμὼν) eminens in mari petra laeuis, et humilis, circa quam dilatantur fluctus.

Πλεκτανέων). cirrhorum, apprehensionem circumplicantem.

Πλεννεραὶ) mucosae, et πλέννα mucus.

Πλευμοῖ) pulmonarius fit, vel tabescit.

Πλεῦμος) corruptio, vel pulmonaris affectio.

Πλήμνη) modiolus rotae.

Πλήστιγγας) ferulas, ab eo, quod est πλήσσειν, id est, percutere.

Πνευματώδης) et inflatus, et difficulter spirans: vocat enim saepe, et ipsam difficultatem spirandi, spiritum.

Ποίη) primae lactis partes ex se ipsis coagulatae.

Ποίην) quae habet folium simile viti natura, vt cissampeli appellatae species.

Πολυγράω) multiuorae, καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα. Callimachus pro eo, quod est, deuorauit.

[9] *Glossa ποίη deficit in MS. D. et cod. Mosq.* [10] *Voces τὴν ἔχουσαν ignorat MS. D. cod. Mosq. Ald. et Corn.* [11] τὸ φύλλῳ *MS. D. et cod. Mosq.* [12] κ. γ. ζειῶν· ἔγρασκε δὲ μόνα *MS. D. et cod. Mosq.* αἰζίων ἔγρα σκηδαιμόνα *Ald.* αἰζήων ἔγρασε κηδεμόνα *Corn.* [13] κατέφαγον *vulgg.* κατέφαγεν *Corn.*

versus vtrimque processus mammillares, cirrhis polyporum similes, quaque illic reuoluta implicantur vasa exterius vterum sustinentia. Pollux L. II. ait, τῆς δὲ μήτρας αἱ ἐπὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐκφύσεις, κεραῖα καλοῦνται καὶ πλεκτάναι.

i. Πλένναι etiam Hesychio dicuntur μύξαι.

k. L. II. de morb. p. 151. 9. πλευμᾶν est pulmonis laborare vitio, ex eoque tabescere vide Aret. περὶ χρ. παθ.. L. I. c. 12.

l. Quaedam exemplaria teste Foesio exhibent πλήμνην, et Eustathius affirmat πλήμνην per pleonasmum τοῦ ν factum esse. Hippocrates habet hanc vocem de fract. p. 549. 55. p. 550. 1. 33. 35. 45.

m. Vocantur quoque πλαστίγγια.

n. Non satis sibi constant exemplaria notante Foesio, quum quaedam ἄρῳ pro οἰνάρῳ legant, quod vitis pampinum aut folium significat.

o. Mihi videor alicubi hunc pentametrum cum αἰζηῶν legisse. ST.

[q] [1] Πολύκαρπον) τὸ [2] κρατειόγονον ὀνομαζόμενον.

[3] Πομφοὶ) ἐπαναστάσεις τοῦ δέρματος [r] [4] ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ βλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς.

[s] Πόσω) ὀλίγω.

[t] [5] Ποταίνια) τὰ πρόσφατα οἱ Δωριεῖς. [6]

[u] Πότι) πότε.

Πρὸς) [7] πρὸς δέ.

[x] [8] Πράμνιος) οἶνός τις οὕτως ὀνομάζεται μέλας καὶ αὐστηρός.

[y] Πρηνὲς) τὸ πρὸς τὴν γῆν νενευκός.

[z] Πρῆσμα) ἐμφύσημα, καὶ Πρήσιως, τῆς ἐμφυσήσεως, καὶ Πρηστικώτατον, τὸ ἐμφυσητικώτατον.

[a] Πρεαυξέας) νόσους τινὰς οὕτως ὀνομάζει, τὰς τοῖς προβεβηκόσι κατὰ τὴν ἡλικίαν γινομένας· ὅτι καὶ αὐτοὺς οὕτως ἐνίοτε καλεῖ τοὺς προβεβηκότας.

[b] [9] Πρόκα) ἐξαίφνης.

[c] Προκώνια) τὰ ἐκ τῶν νέων κριθῶν ἄλφιτα. [10] Τινὲς δὲ τὰ ἐκ τῶν ἀφρύκτων μόνα.

Προ-

[1] πολύκαρπος MS. D. et cod. Mosq. [2] κρατέγονος MS. D. κρατέγονον cod. Mosq. κρατόγονον Ald. [3] πολφοὶ MS. D. [4] ὀρθώδη Ald. [5] ποτένια Ald.

q. Hippocrati περὶ γυν. L. I. p. 250. 16. ad abluenda et detergenda vteri vlcera vsurpatur.

r. Foesius habet ἰχθώδεις, indicari autem locum censet περὶ γυν. L. II. p. 267. 12.

s. Pro πόσω repono ποσῶ. Sed et post ὀλίγω additum reperio τινὶ, in vno exemplari ST. Hanc lectionem quoque Foesius praefert.

t. V. Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 62. 35. περὶ γυν. φύσ. p. 217. 9. p. 220. 12. p. 227. 9. περὶ γυν. L. II. p. 290. 28. περὶ διαίτης L. II. p. 95. 15.

u. Ποτὶ alias apud Hippocratem significat praeterea, insuper maxime, praecipue, et significationem auget.

x. Nicandri Schol. οἶνον πράμνιον dici scribit ἀπὸ ἀμπέλου πραμνίας, ἣν καὶ ψιθίαν τίνες καλοῦσιν. Meminit eius Hom. Il. λ'. v. 638. Hipp. περὶ γυν. L. I. p. 246. 33. p. 268. 12. L. II. p. 285. 8. et p. 286. 39.

y. Hesychio πρηνὴς est ὁ ἐπὶ τὸ πρόσωπον πεπτωκώς. Loca huc pertinentia sunt in mochl. p. 507. 16. de fract. p. 528. 58. p. 527. 57. p. 575. 51.

z. He-

Πολύκαρπον) crateogonon appellatum, genus herbae.

Πομφοὶ) pustulae cutis tumentes, simul et liuidae, et rubentes.

Πόσῳ) modico.

Ποταίνια) recentia Dores.

Πότι) aliquando.

Προς) praeterea autem.

Πράμνιος) vinum quoddam sic appellatur, nigrum, et austerum.

Πρηνὲς) ad terram pronum.

Πρῆσμα) inflatio, et πρησίως inflationis, et πρησικώτατον maxime inflatiuum.

Προαυξέας) morbos quosdam sic nominat, qui in prouectis aetate fiunt, nam et ipsos sic aliquando vocat aetate prouectos.

Πρόκα) repente.

Προκώνια) ex nouis hordeis farinas: quidam autem ex non siccatis solas.

[6] *vulgg. addunt Φησί.* [7] *προσδὶ MS. D. vide Hipp. 208. 28. vbi Gal. πρὸς δὲ, Hippocr. vero ποτί. Corn.* [8] *πράμνιον MS. D.* [9] *πρόκει MS. D.* [10] *τινὲς τὰ MS. D.*

z. Hesychius quoque πρῆσαι per φυσῆσαι exponit.

a. Foesius laudat aphor. 25. sect. 5. L. VI. epid. vbi Galenus προαυξέας νόσους ex quibusdam legit exemplaribus, vbi tamen in comm. ἐπαυξέας dederit. Epidem. autem L. II. p. 312. 22. προαυξήσιες sunt corporis adauctae moles, ex quibus de totius temperamento aestimatio fieri debet, vbi et προαυξεῖς dicuntur, quibus ea corporis moles increuit.

b. Hesychius quoque habet πρόκα, εὐθὺς, ἐξαίφνης.

c. Vide περὶ γυν. L. II. p. 264. 29. farina sic dicta est, quod ex hordeo recenti prius fieret, quam in conos componeretur, ideoque exponit τὰ πρὸ τῆς τοῦ κώνου στάσεως, priusquam in conos exstrueretur. Κῶνος enim dicitur Galeno strues illa, quae ex ligno erecto in areis componitur, maximeque humidis in locis, circa quam in metae et coni figuram fructus adornantur. Alteram significationem Pollux habet τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, et Hesych. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυρμένων κριθῶν ἄλφιτα. Alias significationes quoque Foesius addidit.

d [1] Προκίδι [2] μαχαιριδίῳ) τῷ φλεβοτόμῳ.

e Προμυλλαίνει) [3] προεπεπτώκει, προέχει εἰς [4] τοὔμπροσθεν.

f [5] Προμυλήνας) προτείνας ἔξω τὰ χείλη.

ff Προσέχει ἡ νοῦσος) ἀντὶ τοῦ παραμένει, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

g Προτρέπεσθαι) μεταβάλλειν.

h Προσωδέστερον) δυσωδέστερον ἄνευ τοῦ ι, [6] τὸ δὲ μετὰ [7] ι τοῦ προσωδεστέρου, παρὰ τὸ οἴδημα γεγονὸς, τὸ ὀγκωδέστερον [8] δηλοῖ, ὡς ἐν δευτέρῳ Περὶ νούσων [9] τῷ μείζονι.

Προτιθέμενοι) προτείνοντες.

i Πρόφυσιν) βλάστημα.

Πυθμενόθεν) k οὐδὲ ὅλως. Γέγονε δὲ τοὔνομα παρὰ τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων, [10] ὡς εἰ καὶ ὁλοκλήρως [11] ἔλεγεν, ἢ τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ ἐξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. [12]

l Πυρίας) [13] τοὺς διαπύρους [14] κόχλακας, ἢ [15] θρύμματα διακαῆ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου.

Πυρή-

1 προμήκει MS. D. et Ald. προμήκη μαχαιρίδι al. 2 μαχαιρίδι MS. D. 3 προπεπτώκει MS. D. et Ald. 4 τοὔπροσθεν MS. D. 5 προμυλλήνας cod. Mosq. et Iunta. προμυλλαίνη Aldus. 6 τὰ δὲ MS. D. 7 ι τοῦ προσωδεστέρου τοῦ ι προσωδεστέρον MS. D. μετὰ τὸ ύ ί προσωδεστέρον — ἐν τῷ δευ. cod. Mosq. προσωδεστέρου, δυσωδεστέρου Ald.

d. In MS. προμήκει pro προκίδι. Hippocrates de articulis p. 590. 42. σιδηρίοισι δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι, μηδὲ λίην φαλακροῖσιν, ἀλλὰ προμήκεσι, vbi etiam lege Galeni com. ST. Totum tamen locum suspectum habet Foesius, et ignorat, qua ratione ipsi sit medendum.

e. Vnde ἀπομυλλαίνειν προβάλλειν τὰ χείλη συνηγμένως significat, labra adducta protendere.

f. Vide L. περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 11. 32.

ff. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 194. 29. p. 192. 41. p. 208. 27. p. 210. 2. p. 212. 42.

g. Vide quae adiecta L. de nat. hum. p. 20. 21. vbi προτρέπεσθαι est contrariam tum medicamentorum tum victus rationem instituere.

h. Nihil de hac re loco allegato

Προκίδι μαχαιριδίῳ) phlebotomo.

Προμυλλαίνει) procidit, prominet in anteriorem partem.

Προμυλλήνας) protendens extra labra.

Προσέχει ἡ νοῦσος) pro eo, quod eſt permanet morbus, in ſecundo de morbis maiore.

Προτρέπεσθαι) mutari.

Προσωδέστερον) graueolentius ſine iota, cum iota autem πρεσσωδέστερον a tumore facto tumidius ſignificat, vt in ſecundo de morbis maiori.

Προτιθέμενοι) protendentes.

Πρόφυσιν) germinationem.

Πυθμενόθεν) non omnino. Factum eſt autem nomen a fundo vaſorum, tamquam ſi integre, diceret, vel perfecte, vel plane, vel ab initio, vel omnino.

Πυρίας) feruentes panes, vel fragmenta accenſa ex ſcoria ferri.

[8] δῆλον ὡς Ald. [9] τῷ μεῖζον MS. D. [10] ὡσεὶ vulgg. [11] ἔλεγον Ald. [12] Quae ſupra defecerat gloſſa in MS. D. et cod. Moſq. hic ponitur, πύη τὰ πρῶτο γάλακτα τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα MS. D. ποίη vulgg. [13] τὰς cod. Moſq. [14] ἀκόχλακας quidam. [15] θρύματα cod. Moſq.

legato legitur, vnde mendi ſuſpicio eſt.

i. Vide L. VII. epid. p. 365. 5. vbi tamen eſt πρόσφυσιν, ſed Galeni lectio praeferenda, alias ἐπιγέννημα dicitur coac. praen. p. 430. 40.

k. Neſcio quid ſibi velint haec verba, οὐδὲ ὅλως, quum Galenus II. de diaeta ac. 42. dicat πυθμένοθεν. Hipp. ſignificari vel τὸ παντελῶς, id eſt, penitus, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς, id eſt, ab initio, vel igitur delenda ſunt haec verba, vel pro οὐδὲ ὅλως legendum videtur παντελῶς. I.

l. Vide L. II. περὶ γυν. p. 254. 40. Vbi tamen vocem πυρίας aliter ſumunt Intpp. exiſtimando aſſas eſſe deſudationes Celſi, quae ex ſilicibus et marinis lapidibus igne candentibus ſuſcitantur, aut ignitis ferri recrementis; quae in vaporarium immittebantur, vt adhuc quibuſdam moris eſt, ad ſudores eliciendos.

m [1] Πυρίνας) [2] τὰς χόνδρας. Εἴρηται δὲ ἐπὶ λιβανωτοῦ.

n Πυρὸς ἀγρίου) [3] τοῦ ἐρυσιπέλατος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

o [4] Ῥαγεῖσα) δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ἀθρόως ὁρμήσασα, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι [5] Καὶ ἡ αἱμοῤῥαγία αὐτὴ παρὰ τοῦτο σύγκειται.

p Ῥαιβοειδέα) [6] καμπύλον.

q Ῥᾶον) [7] ἑτοιμότερον καὶ εὐχερέστερον. Ἔνιοι μέντοι τὸ εὐφορώτερον ἤκουσαν.

r Ῥαφίῳ) τῷ [8] κεντηρίῳ, ᾧ διακεντοῦντες οἱ τεχνῖται τῶν τοιούτων ἐπιτηδείους ὀπὰς [9] τοῦ λίνου διέρσει παρασκευάζουσι.

s [10] Ῥέγξιν) καὶ [11] ῥέγκος, ὠνοματοπεποίηται [12] παρὰ τὸν γινόμενον ψόφον. Ὥσπερ καὶ τὸ ῥέγκειν.

t [13] Ῥέμβει) πλανᾶται.

[14] Ῥέμβην) [15] πλάνην, καί τινα ἄλλα, παρὰ τὸ [16] ῥέμβεσθαι.

Ῥηγῆ-

[1] πυρῆνας MS. D. cod. Mosq. et Iunta. [2] τὰς cod. Mosq. [3] δηλόνοτι addunt quidam. [4] ῥαγῆσα MS. D. [5] ἀλλὰ καὶ ἡ vulgg. [6] καμπύλου MS. D. [7] ἑτοιμότατον Ald. rectius ἑτοιμότερον vide 287. a. Corn. [8] κεντητηρίῳ MS. D. [9] τῇ τοῦ λίνου MS. D. et cod. Mosq. vel διαιρέσει, sed falso Corn.

m. Rectius πυρήνας ex Foesio. Vide L. περὶ ἐπικυήσιος, p. 51. 46. et L. II. περὶ γυν. p. 274. 12.

n. Vide L. VII. epid. pag. 356. 21.

o. Foesius dat τὸ ἀθρόον. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 197. 43. 45. p. 198. 4. plura apud Foesium laudantur loca.

p. Vide Hippocr. de arte, p. 617. 53.

q. ῥέον pro ῥᾶον apud Galenum videtur legisse Varinus.

r. Vide L. II. de morb. p. 156. 15. qui tamen locus corruptus Foesio videtur, qui mavult pro ῥαφὶς, ῥαφίῳ aut γραφίῳ κεντῆσθαι, velut ibid. p. 158. 5. καὶ τὸ στῆθος καὶ τὸ μετάφρενον δοκέει οἷον γραφείοισι κεντῆσθαι, pectus ac dorsum tamquam stylis pungi videntur.

s. Conf. L. de rat. vict. in morb.

Πυρήνας) grana, dictum est de thure.

Πυρὸς ἀγρίȣ) eryſipelatis.

PRINCIPIVM Ρ.

Ῥαγεῖσα) ſignificat aliquando collectim impetum faciens, vt in ſecundo de morbis maiore, et αἱμοῤῥαγία ipſa, hoc eſt, ſanguinis effuſio, ab hoc compoſita eſt.

Ῥαιβοειδέα) retortum.

Ῥᾶον) paratius, et facilius, nonnulli quidem feracius, copioſiuſue intellexerunt.

Ῥαφίῳ) ſubula, qua perforantes artifices talium commodos vſus lini traiectioni faciunt.

Ῥέγξιν καὶ ῥέγκος) ronchus, nomina facta ſunt ab eo ſtrepitu, qui in ſtertendo fit, vt et ῥέγκειν, id eſt, ſtertere.

Ῥέμβει) errat.

Ῥέμβην) errationem et quaedam alia, ab eo quod eſt ῥέμβεσθαι, hoc eſt, circumagi.

10 *ῥίγξιν MS. D.* 11 *ῥίγκος MS. D.* 12 *περὶ Ald.* 13 *Verba ῥέμβει, πλανᾶται deſiderantur in MS. D. et cod. Moſq.* 14 *ῥέμβειν MS. D. et Ald.* 15 *πλάνῃ τινὶ καὶ ἄλλῃ MS. D. et cod. Moſq. καὶ ἄλλως Ald.* 16 *ῥέβεσθαι MS. D.*

morb. ac. p. 49. 28. et L. V. epid. p. 340. 14. et L. VII. epid. p. 362. 44.

t. MS. ῥέμβῃ, πλάνῃ τινὶ καὶ ἄλῃ, παρὰ τὸ ῥέβεσθαι. Quam lectionem, excepto ῥέβεσθαι, pro noſtra reponendam cenſeo. Ceterum apud Hippocr. epid. L. VII. p. 356. 8. locus exſtat, in quo ῥεμβίῃ legitur dandi caſu, pro quo fortaſſe Galenus hunc datiuum ῥέμβῃ legebat. ST.

Quidam codices habent ῥέμβῃ πλάνῃ τινὶ καὶ ὅλῃ, id eſt, ῥέμβȣ, erratione quadam et vacatione, cuius etiam lectionis meminit H. Stephanus. I. In illo Hippocratis loco Galenus pro ῥεμβίῃ, ῥέμβῃ legiſſe videtur. In ῥέμβει πλανᾶται autem ſuſpecta lectio eſt Foeſio, quum ῥέμβεται, πλανᾶται, γυρεύει exponit Heſychius, vagatur, errat, circumuoluitur, et in gyrum circumagitur.

[1] Ῥηγῆσι) σχίσμασι, [2] ῥήγμασι.

[u] [3] Ῥηνέσιν) ἄρνασι. [4]

[x] Ῥήνικας) ἀρνακίδας.

Ῥηνὸς) ἀρνός.

[y] [5] Ῥηχίῃσι) οἷον [6] πλημμυρῇσι. Καὶ γὰρ καὶ ἡ ῥηχίη οἷον πλημμύρα τίς ἐστιν.

[z] Ῥίζα) [7] οὕτως καλεῖται [8] βοτάνιόν τι ἄκαυλον καὶ ἀνανθὲς, καὶ ἄκαρπον, ἔχον τρία φύλλα κατὰ πάντα προμήκη, [9] κατὰ τῆς γῆς κείμενα, δυοῖν δακτύλοιν τὸ μέγεθος, ἐοικότα τοῖς τῆς [10] ἀγχούσης, ῥίζαν δὲ λεπτὴν ἀσθενῶς καθαίρουσαν.

[a] Ῥίζαν λευκὴν) τὴν τοῦ δρακοντίου.

Ῥικνὸν) [b] [11] ῥυσόν.

[c] Ῥοικὰ) καμπύλα.

[12] Ῥόμματος) [13] ῥοφήματος, ἢ [14] ῥοφήσεως.

[15] Ῥόα) τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου [16] τὰ μόρα [d] τὰ ἄωρα, ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥοῦς, ὡς καὶ ὁ Διοσκουρίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὕλης λέγει.

Ῥοπτῶν) ῥοφημάτων, ἢ πάντων τῶν [17] ὁπωσοῦν [18] ῥοφουμένων.

Ῥύ-

[1] ῥηγεῖα *MS. D.* [2] ῥηγεῖσι *cod. Mosq. et Ald.* [3] ῥήμεσιν *MS. D. et cod. Mosq.* [4] *MS. D. addit* ῥήνεσιν, ἀρνίοις *et cod. Mosq. ac Ald.* [5] ῥηχέῃσιν *MS. D.* ῥηχίοισιν *cod. Mosq.* [6] πλημμύρισιν *MS. D. et cod. Mosq.* πλημμυρεῖ καὶ γὰρ καὶ ἡ *Ald.* πλημμύρῃ *Corn.* [7] οὕτω *MS. D.* [8] βοτανόν τι *MS. D.* [9] κατὰ γῆς *MS. D. et cod. Mosq.*

u. In vulgatis editionibus perperam ῥημέσιν, et ῥίνεσιν. ST. Hesychio quoque ῥῆνες, ἄρνες, πρόβατα, et Homero Il. ι. v. 154. ἄνδρες πολύρρηνες dicuntur πολυθρέμματοι, πλούσιοι, homines multorum agnorum, abundantes pecoribus et diuites.

x. Vide L. I. περὶ γυν. p. 247. 23. et L. V. p. 340. 19.

y. Ῥαχία maris restagnatio, quae vox teste Suida apud Ionas significat τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης.

z. Quidam ὄνοσμα Dioscoridis esse existimant in L. III. c. 147.

Ῥηγῆσι) ſciſſuris, fracturis.

Ῥημέσιν) agnis.

Ῥήνικας) pelles agninas.

Ῥηνὸς) agnis.

Ῥηχίησι) tamquam inundationibus: nam ῥηχίη tamquam inundatio quaedam eſt.

Ῥίζα) ſic vocatur herbula quaedam ſine caule, et ſine flore, et ſine fructu, habens tria folia ex omni parte oblonga humi iacentia duorum digitorum magnitudine, ſimilia foliis anchuſae, radicem autem tenuem leuiter purgantem.

Ῥίζαν λευκήν) radicem dracunculi.

Ῥικνὸν) rugoſum.

Ῥοικὰ) retorta.

Ῥόμματος) liquoris ad ſorbendum, vel actus ipſius ſorbendi, hoc eſt, ſorbitionis.

Ῥόα) ex moro mora immatura, et ſiccata, et contuſa, vt obſoniis inſpergantur, vt et proprie appellatus rhus, vt Dioſcorides in primo de materia inquit.

Ῥοπτῶν) ſorbitionum, vel omnium, quae quoquo modo ſorbentur.

Ῥύ-

10 ἐγχέσης MS. D. 11 ῥυσσόν MS. D. et St. et Chart. 12 ῥόμματα MS. D. et cod. Moſq. 13 ῥοφήματα MS. D. et cod. Moſq. 14 ῥοφήσει MS. D. ῥυσέως Ald. 15 ῥόον MS. D. cod. Moſq. et Ald. 16 μόρα omiſſo τὰ MS. D. et Ald. ἀόρα Ald. 17 ὁποσεῦν MS. D. et Ald. 18 ῥοφεῦντων MS. D.

c. 147. cf. Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 268. 36. et L. V. epid. p. 338. 48.

a. Cf. L. II. de morb. p. 151. 26. περὶ γυν. φύσ. p. 221. 9. L. I. περὶ γυν. p. 261. 4. p. 219. 43.

b. MS. ῥυσσόν, et ſic ῥυσσότερον infra in Gloſſa ϛολιδωδέϛερον. ST. Vide epid. L. VI. aph. 19. ſ. 3.

c. Cf. L. de aere, loc. et aqu. p. 79. 7. 11. Eſt enim ῥοικὸν τὸ εἴσω νεῦον καὶ ϛραβὸν, ὃ δὲ ῥοιβὸν λέγεται.

d. Foeſius poſt μόρα inſerit, ἅτινα ἄωρα, ſed nihil moueo refragrantibus MSS. Ad locum autem Dioſcoridis L. I. c. 181. haec referri videntur, τὰ δὲ ἀώρα μόρα ξηρὰ κοπέντα, ἀντὶ ῥοὸς τοῖς

ὄψοις

e [1] Ῥύματα) παρὰ τὸ ῥύεσθαι, τὰ βοηθήματα.

Ῥωγματίης) ὁ f [2] ἐῤῥωγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων· ὃν δὴ καὶ g ῥηγματίαν ὀνομάζει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

a Σαράπες) ἡ διασεσηρότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν.

b Σαρκάζειν) κυρίως μὲν τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν· ὁ δὲ Ἱπποκράτης, καὶ τὸ ἄκροις τοῖς χείλεσι συναγομένοις ἀποτίλλειν τι.

c [3] Σατυρισμοὶ) οἱ περὶ [4] τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων. Ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἤκουσαν.

Σαυρίδιον) ἡ καρδαμὶς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος. Ἡ αὐτὴ καὶ [5] κάρδαμον ὀνομάζεται.

Σελά-

[1] ῥύμα MS. D. et cod. Mosq. [2] ἐργὸς MS. D. ἀῤῥωγὼς Aldus.

ὄψοις μίγνυνται. Immatura mori pomae ſicca tuſa, acinorum rhois vice obſoniis miſcentur.

e. Id eſt praeſidia et auxilia παρὰ τὸ ῥύεσθαι, quod nos a morte vindicent, aut mortis periculo eximant et conſeruent. Ῥύεσθαι quoque eſt defluere, ac de virium corporis exſolutione ac diſſipatione effertur, vbi concidunt et exhauriuntur nimiis laboribus, v. epid. L. VI. aph. 3. ſ. 3.

f. MS. διεῤῥωγός. ST.

g. V. Libr. de aere, aqu. et loc. p. 453. 7. alias ῥηγματίαι dicuntur, quibus vaſa intus rumpuntur v. l. c. 10.

a. Cf. epid. L. II. p. 312. 43. vbi in vulgg. σαραπὶς legitur. Dicitur et σαράπους ἡ σάραπος, ὁ σύρων τὰς πόδας, qui magnis eſt pedibus, eoſque quodammodo trahit.

b. Varias huius vocis ſignificationes vide apud Foeſium p. 558.

c. MS. οἱ παρὰ τὰ ὦτα. ST. V. Hipp. aph. 26. L. III. vbi tamen σατυριασμοὶ eſt. A Satyrorum autem ſimilitudine ducta eſt vox, quod qui oblongas huiuſmodi circa aures eminentias habent, Satyrorum effigiem repraeſentent, velut de humoribus, quos Φήρεα vocat Hippocrates. Oribaſius per Satyriaſmos intelligit verrucarum genera, vbi verrucam maiorem aliae minores

Ῥύματα) ab eo, quod eſt ῥύεσθαι, id eſt, ſeruare remedia.

Ῥωγματίης) fractum aliquid intus habens, quem et ῥηγματίαν nominat.

PRINCIPIVM Σ.

Σαράπες) quae diſtractos et diſtantes habet digitos pedum.

Σαρκάζειν) proprie quidem per labrorum morſum ſubſannare. Hippocrates autem,, et ſummis labris contactis vellere aliquid.

Σατυρισμοί) circum aures prolixi tumores durarum concretionum carnis in ſe ipſum conuolutae. Quidam autem pudendorum intenſiones intellexerunt.

Σαυρίδιον) naſturtium herba a figurae ſimilitudine, eadem et cardamum vocatur.

Σελά-

[3] σατυρισμὸν MS. D. [4] παρὰ MS. D. [5] καρδάμωμον MS. D. cod. Moſq. et Ald.

minores circumdant. Videntur tamen inter glandularum tumores reponi, vt et ſtrumae et parotidum genera, quibus pueri infeſtantur. Elephas morbus, quum incipit, etiam ſic dicitur, quoniam Satyris ſpecie ſunt ſimiles, qui elephante laborant, quum conſumtis muſculis temporalibus oſſium eminentiae ad tempora apparent, et caput Satyrorum in modum cornutum euadit. Alii ſic elephantem dici, quod qui eo morbo laborant, quum calidi ſint et flatulenti, fere turgentem et contentum penem habeant, laſciuorum Satyrorum in morem. Indeque σατυριασμὸς et σατυρίασις eſt continens ac remittens pudendorum contentio, quae alias πριαπισμὸς audit. Sunt etiam σατυριασμοὶ oſſeae in temporibus eminentiae, quales in reliquis corporis partibus circa oſſa fiunt, quae ἐξοστώσις dicuntur. Paulo dicitur σατυρίασις pudendi palpitatio, inflammatoriae cuidam vaſorum ſpermaticorum affectioni cum intentione ſuperueniens. Aretaeo autem L. I. c. 12. de acut. inexplebilis coeundi appetitus et affectus ſpecies, qui laboranti penem excitat et erigit, ex Dei figurae ſimilitudine nomen habens.

d [1] Σελάχεσιν) [2] ὅτως καλεῖται ὅσα [3] ἰχθύων [4] λεπίδας ὅκ ἔχει καὶ [5] ζωοτοκεῖ.

Σεσηρὸς) τὸ ἐκτετραμμένον καὶ διεστηκὸς ἐπὶ πλεῖστον τοῖς χείλεσιν, ὅπερ καὶ e ἐκπεπληγμένον ὀνομάζεται.

f [6] Σηριγγώδη) χαῦνα, ἀραιὰ, πολλοῖς τρήμασι [7] διηρημένα. [8] Ταῦτα τὰ τρήματα σήριγγές τε καὶ σήραγγες ὀνομάζονται. Καὶ τὸ τοιῦτον σῶμα σηριγγῶδές τε καὶ σηραγγῶδες.

g Σησαμὶς) τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης.

h Σιτανίῳ) τῷ ἐκ τῦ ἐνεστηκότος ἔτυς πυρῷ, [9] τυτέστι, τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ.

[10] Σιτανώδει) ἤτοι ἐκ τῶν σιτανίων πυρῶν, ἢ διασεσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, τυτέστι, καθαρῶν.

Σιά-

[1] σελέχεσιν MS. D. [2] ὅτω MS. D. [3] Vocem ἰχθύων ignorat MS. D. cod. Mosq. et Ald. [4] λεπίδες MS. D. [5] ζωστοκεῖ MS. D.

d. V. L. II. de morb. p. 151. 32. p. 152. 13. et p. 158. 23. et L. περὶ γυν. p. 274. 8. L. I. p. 251. vide Plin. H. N. L. IX. 24. et Aristot. H. A. L. III. c. 1.

e. Supra p. 464. ἐκπεπλημένον sine γ, quod malo: nam apud Erotianum quidem ἐκπεπληγμένον habemus p. 158. sed alia significatione, videlicet pro ἐξεπτυγμένον. In qua tamen significatione recte scribi puto hoc participium cum γ, sed η in ε mutandum arbitror, vt legatur ἐκπεπλεγμένον, id est, explicitum. Nam Latinum implico nihil aliud est quam Graecum ἐμπλέκω, et explico nihil aliud quam ἐκπλέκω. Quod autem ad nostrum ἐκπεπλημένον attinet, non dubito quin ab ἔμπλην deductum sit, quod significat prope: vel potius a πλῆμι, quod propinquo seu appropinquo declarat: nam quod est ἐκπεπλημένον, id est, ἐκτετραμένον, id non est prope, nec propinquat, sed contra velut recedit. Quae si vera sunt, nihil enim praeter coniecturam habeo, certe ἐκπεπλημένον non ἐκπεπληγμένον hoc in loco, in illo autem Erotiani ἐκπεπλεγμένον non ἐκπεπληγμένον scribere debemus. S T. Locus a Galeno subindicatur L. de fract. p. 570. 16.

f. Vide L. περὶ σαρκῶν p. 40. 23. p. 41. 17. p. 42. 31. περὶ καρδίης p. 55. 34. de vuln. cap. p. 445. 26. σήραγγες dicuntur Hesychio κοιλώδεις τόποι, cauernae, rimae, ter-

rae

Σελάχεσιν) ſic vocantur omnes piſces, qui ſquamas non habent, et animal pariunt.

Σεσηρὸς) deflexum et plurium diſtans labris, quod et ἐκπεπληγμένον nominatur.

Σηριγγώδη) laxa, rara, multis foraminibus diuiſa: haec enim foramina σήριγγες, et σήραγγες vocantur, et tale corpus σηριγγῶδες, et σηραγγῶδες, hoc eſt, foraminoſum.

Σησαμὶς) ſeſamidis appellatae.

Σιτανίῳ) praeſentis anni tritico, hoc eſt, vere ſato.

Σιτανῶδει) vel ex praeſentis anni frumentis, vel ex excuſſis, et tenuibus farinis, hoc eſt, purgatis.

Σιάλε

[6] *σαραγγώδη Foeſ.* [7] *διηρημένοις vulgg. διηρημένα vel διειλημένα Corn.* [8] *ταῦτα γὰρ τὰ Foeſ. τὰ δὲ, τρ. Corn.* [9] *τετέςι τὸ MS. D.* [10] *σιταύδης MS. D.*

rae hiatus, fiſſurae, antra et ſpecus, et σήραγξ, σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχεσα.

g. Pro σήσαμὶς legendum puto σησάμης, vt Galenus dicat σησάμην ab Hippocrate appellari, quae vulgo σησαμὶς nominetur. At in vno veteri cod. MS. σησαμὶς τῆς ἔτω δὴ ὀνομαζομένης, ſed perperam. ST. Sic et Foeſ. quaedam autem exemplaria habent σησαμίε. Vide L. περὶ ἐντὸς παθῶν p. 207. v. 36. Dioſc. L. IV. c. 152. 153. Ariſtoph. Schol. in ἀχαρν. p. 303. σησάμη dicitur ἣν ἡμεῖς καλἕμεν σησαμίδα. Σησαμἕς vero εἶδος πλακἕντος. In εἰρήνῃ autem p. 468. σησαμῆν dicit ſcribit ἣν φαμὲν ἡμεῖς σησαμίδα.

h. Foeſius mauult σητανίῳ, a σῆτες Ionice, et Dorice σᾶτες, vnde σατινὸς hornus, et Attice τῆτες et τητινὸς, vt ſit σητάνειος πυρὸς, ὁ ἐπέτειος, hoc eſt, huius et inſtantis anni triticum, quod recte ſetanium dicetur, vt ſetania allia Plin. L. XIX. c. 9. σητάνια κρόμμυα Theoph. L. VII. c. 4. Et σητάνιον ἄλητον Hipp. περὶ γυν. L. II. p. 264. 27. p. 265. 16. et p. 285. 10. vt σητάνιον ἄλευρον L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. v. 9. et 29. Locus indicatur de art. p. 606. 37. Fuit certum quoddam tritici genus in Aſia Hippocratis et Galeni tempore, quod vere ineunte ſereretur, nec ſecus ac bimeſtre in maturitatem adoleſceret, ex eoque paſta admodum glutinoſa et tenax, quod paucis omnino furfuribus eſſet praeditum. Diuerſum a Dioſcor. L. II. c. 107.

i [1] Σιάλȣ [2] δαιδὸς καὶ [3] σιάλȣ αἰγὸς) τȣ͂ [4] λιπαρȣ͂.

k Σιαλώδεα) λιπαρὰ, πίονα.

l [5] Σιδιοειδεῖς) ὠχρὰς, ὡς [6] σίδιον.

m Σικύην ἄτμητον) [7] κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον.

n Σικυώνην) τέτταρα σημαίνει παρ' αὐτῷ· τὴν [8] κολοκυνθίδα, [9] τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν [10] ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν.

o [11] Σικυώνης σπόγγον) [12] κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον.

p Σιπύϊδα) πυξίδα. Δηλοῖ δὲ ἄλλως τȣ͂νομα καὶ κεραμεȣ͂ν τι σκεῦος, εἰς ὃ [13] ἄλφιτον ἐμβάλλεται.

q [14] Σινόμωρα) τὰ κακοήθη.

Σιραίῳ) r τῷ γλυκεῖ ἑψήματι.

Σικανὸς) s πονηρεῦμα [15] ἐνεδρευτικὸν, [16] αἴτιον κεκρυμμένον.

Σκαφίδα) [17] Ἀττικοὶ μὲν τὴν ποιμενικὴν σκάφην, καθώς πȣ λέγȣσι, t Γαυλοί τε σκαφίδες [18] τε τετυγμένα, τοῖσιν [19] ἄμελγεν. Ἱπποκράτης δὲ τὴν θαλασσίαν κόγχην τὴν παραμηκεστέραν, ἣν οἱ πολλοὶ μύακα προσαγορεύȣσι.

u Σκεθρῇ) [20] ἀκριβεῖ.

Σκε-

[1] σιάλης MS. D. [2] δαδὸς MS. D. et cod. Mosq. [3] σιέλȣ MS. D. σιάλης cod. Mosq. [4] λιπείρȣ Ald. [5] σιδωειδεῖ MS. D. σιτανώδη, nisi oculi me fallunt, Corn. [6] σιδίȣ MS. D. et Ald. [7] κολοκυύτιδα MS. D. et Ald. [8] κολοκύντην MS. D. cod. Mosq. et Ald. [9] Vox τὴν deest in cod. Mosq. [10] ἀπόθμενον MS. D.

i. L. II. περὶ γυν. p. 273. 33. πιάλȣ δαιδὸς ποιοτάτης legitur, ex pingui taeda, quae sit quam pinguissima.

k. Vide L. περὶ ἀφόρων p. 292. 36. et de morbo sacro p. 124. 32.

l. Foesius mauult σιδωειδὴς et ὠχρὰ ex L. περὶ ἐντὸς παθ. p. 202. 24. p. 203. 40. p. 204. 36. p. 209. 11. L. III. de morb. p. 160. 44. περὶ κρισίμων p. 389. 17.

m. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 211. 42.

n. Subindicatur locus περὶ ἀφόρων, p. 294. 28. 29.

o. V. περὶ ἀφόρ. p. 239. 36.

p. V. L. περὶ ἀφόρ. p. 297. 44. Hesychius σιπύη interpretatur σιδηρȣ͂ν ἀγγεῖον, ἢ ἀρτοθήκη.

q. He-

Σιάλυ δαιδὸς, καὶ σιάλυ αἰγὸς) pinguis conuiuii, et pinguis caprae.

Σιαλώδεα) pinguia, opima.

Σιδιοειδεῖς) luteas * vt cortex mali granati.

Σικύην ἄτμητον) cucurbitam agrestem indiuisam.

Σικυώνην) quatuor significat apud ipsum, colocynthidem, piro similem cucurbitam, medicinalem cucurbitam fundo carentem, et coni similem cucurbitam.

Σικυώνης σπόγγον) colocynthidis interior pars.

Σικυίδα) pyxidem, significat etiam alias nomen hoc, fictile quoddam vas, in quod farina iniicitur.

Σινόμωρα) quae mali moris sunt.

Σιραίῳ) dulci decocto.

Σικανὸς) malitia insidiatoria, caussa occulta.

Σκαφίδα) Attici quidem pastoralem mulctram, vt aliquando dicunt, situlae, et mulctralia facta, quibus mulgebant: Hippocrates autem marinam concham prolixiorem, quam multi μύακα, id est, mutilum vocant.

Σκεθρῇ) exacto.

Σκε-

* Vel pallidas.

[11] σικυώνον MS. D. [12] κολοκυντίδος MS. D. [13] ἄλφιτα MS. D. et cod. Mosq. [14] σινάμορα MS. D. et sic Corn. 287. 2. 40. et Ald. [15] ἐνεδευτικὸν vulgg. [16] ἀγγεῖον MS. D. et cod. Mosq. [17] ἀττικὸ — ποιμενικὴν Corn. ποιμαινικὴν vulgg [18] γε MS. D. et Ald. [19] ἀμέλγουσιν Hipp. et Ald. ἄμελγεν Corn. [20] ἀκριβεῖς Ald.

q. Hesychius σινάμορα exponit κακόσχολος.

r. Fortasse legendum est, τῷ γλεύκει ἑψήματι. ST. H. Stephanus non sine ratione sic legendum suspicatur. I. Vide L. I. περὶ γυν. p. 251. 3. L. II. p. 284. 6.

s. Haec scriptio valde suspecta videtur Foesio.

t. Homeri locus est in Od. ι. v. 223. Pollux L. X. c. 24. per μάκτραν explicat, id est, vas concauum et oblongum, in quo farina subigitur, qua significatione dici σκάφην scribit L. VI. c. 10. σκαφίδα quoque idem inter vasa culinaria numerat.

u. Vide L. I. περὶ γυν. p. 236. 26.

x [1] Σκολιφρὸς) ξηρὸς, [2] προσεσαλμένος.

y Σκεπαρνηδὸν) ἐκκεκλασμένως. Καὶ γὰρ ὁ [3] σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομάσθαι σκεπάρνων δοκεῖ.

z Σκῆμψις) [4] ἀπόσκημψις, [5] ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

Σκιαυγεῖ) ἀμβλυώττει.

a [6] Σκιμπέσθω) [7] κατακλειέσθω.

b [8] Σκίμφθη) δύο δηλοῖ παρ' αὐτῷ, τό, τε [9] διηρέθη καὶ τὸ ἐμπελάσθη.

c Σκηλήματι) σκελετείᾳ συμπτώσει.

d Σκληρὰ) κατεσκληκότα καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

[10] Σκληρύνει) σκελετεύει, καὶ σκληρύνεται, σκελετεύεται.

e [11] Σκορδινᾶσθαι) διατείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ [12] χάσμης.

Σκύ-

[1] σκελιφρὸς MS. D. et cod. Mosq. et Iunta. [2] προεσαγμένος MS. D. et cod. Mosq. προεσαλμένος Ald. [3] σκέπαρνον vulgg. [4] ἀπόσκηψις ἐν τῇ MS. D. [5] ἐν τῇ ς' subscr. ῃ cod. Mosq. [6] σκιμπτέσθω MS. D. σκιμπτέσθο Ald.

x. Repone σκελιφρὸς ex Hippocrate. Ita enim apud eum in L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 208. v. 11. legitur, πλὴν ἐκ οἰδέει, ἀλλὰ λεπτὸς καὶ σκελιφρός ἐστι καὶ ἀσθενής. Idem de artic. p. 587. 41. καὶ τοῖσιν ἀσάρκοισιν, ἢ τοῖσι σκελιφροῖσι. Idem de vuln. cap. p. 453. 4. τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνους τε καὶ σκελιφροὺς ἀνάγκη εἶναι. Quin etiam ipsa series alphabetica σκε non σκο hic poscit. Ceterum hic quidem ξηρὸς et προσεσαλμένος habemus, et paulo post ξηραὶ προσεσαλμέναι: at infra aliam scripturam inuenies, videlicet ὑποξύρους, explicatum προσεσαλμένας. ST. Foesius quoque hanc lectionem amplectitur.

y. Vide L. de fract. p. 564. 45. Hesychius tradit σκέπαρνον esse ἐπιδέσμου ἰατρικοῦ ὄνομα.

z. Videlicet aph. 28. f. 3. vbi est tamen σκῆψις et ἀπόσκηψις.

a. MS. σκιμπτέσθω. Inuenitur in alio et haec scriptura, σιπτέσθω, καταλυέσθω. Item additur in eodem Σκίμψαι, τύψαι, κατασχάσαι, διελεῖν.

Certe

Σκελιφρὸς) aridus, contractus.

Σκεπαρνηδὸν) effracte, nam σκέπαρνος ipsa ascia a fabrilibus nominata esse asciis videtur.

Σκῆμψις) consideratio, conclusio, in sexto de morbis popularibus.

Σκιαυγεῖ) coecutit.

Σκιμπτέσθω) concludatur.

Σκίμφθη) duo significat apud ipsum, et diuisum fuit, et adnotatum fuit.

Σκηλήματι) arefactione, contractione.

Σκληρὰ) desiccata, et ab eo omnia eadem ratione.

Σκληρύνει) desiccat, et σκληρύνεται, desiccatur.

Σκορδινᾶσθαι) extendi, et maxime cum hiatu.

 Σκύ-

[7] κατακλίεσθω MS. D. [8] σκίμφη MS. D. et cod. Mosq. [9] διαιρέθη — ἐμπελάσει Ald. sequitur in MS. D. σκύμψαι, quae glossa in editis legitur infra h. l. p. 564. σκήμψαι Corn. [10] σκνηρύνει MS. D. et Ald. [11] σκορδινέηται Chart. [12] χάσματος Ald.

Certe illud κατακλειέσθω, quo exponitur σκιμπέσθω, mihi prorsus suspectum est. Quod autem ad sequens σκίμφθη attinet, non id quidem, sed σκιμφθῇ coniunctiuum apud Hippocratem reperio L. I. de morb. p. 135. 25. καὶ ἢν μὲν ἐς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, ἢ ἐς τὸν ὦμόν τε καὶ τὸν νῶτον τείνῃ, παύεται ἡ ὀδύνη παραχρῆμα ὡς τὰ πολλά. Sed neutra significationum, quae hic positae sunt, huic loco conuenit. Videtur enim hoc σκίμπτομαι seu σκίμπομαι, a quo est σκιμφθῇ, id est, a quo factum est σκίμπων, quo etiam vtitur Hippocrates. ST. Hesychius σκίμπτεσθαι ἐρείσασθαι explicat.

b. Σκίμψαι Hesychius exponit ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι et σκιμφθῇ, ἐγγίσῃ, προσπελάσῃ. v. L. I. de morbis pag. 135. 25. Mauult Foes. σκιμφθῇ ἐμπελασθῇ, vel ἐμπελάσῃ. Alias verbi σκίμψαι significationes vide in obs. antec. Hesych. πλῆξαι.

c. Foesius coniicit σκλῆμα, quod est ossis exsiccatio, σκῆλαι enim exponitur Hesychio, ξηρᾶναι, et σκῆλεν, σκελετεύσειεν, ξηράνειεν, καύσειεν.

d. Conf. epid. L. VI. aph. 1. s. 7. et aph. 15. s. 6. et L. V. aph. 71.

e. Reperio apud Hippocratem σκορδινέηται, et ab eo deductum σκορδίνημα, item σκορδινίασμοι. Vide supra quamdam annotationem in Erotianum de hoc verbo. ST.

[1] Σκύρος) πῶρος. Καὶ [f] [2] σκυρωθῶσι, πωρωθῶσι.
Σκύμψαι) τύψαι, [3] κατασχάσαι, διελεῖν.
[4] Σκύτα) [5] τὰ κατὰ τὴν σκυταλίδα, τοῦ αὐχένος.
[6] Σμηκτίδα γῆν) τὴν [7] κιμωλίαν.
[g] Σμωδίκου) μωλωπικοῦ, τοῦ πρὸς τὰς [8] σμώδικας, ὅπερ ἐστὶ [9] μώλωπας, ἁρμόζοντος.
[h] Σπαδὼν) σπάσμα, θηλυκὸν τοὔνομα.
[i] Σπαργᾷ) ὀργᾷ.
[k] [10] Σπατίλη) τὸ ὑγρὸν διαχώρημα.
Σπέρμα) δηλοῖ καὶ τὸν καρπόν.
[l] Σπερχνὴ) ἐπείγουσα, συνεχής.
[m] Σπόγγοι) οἱ κατὰ τὴν φάρυγγα ἀδένες· ὡς ἐν [11] τῷ τετάρτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.
Σποδίτῃ ἄρτῳ) [12] τῷ ἐγκρυφίᾳ καλουμένῳ.
[n] [13] Σποράδες) διάφοροι, οὐχ ὁμογενεῖς, [o] ἄλλαι ἄλλαις συμβαίνουσαι.
[p] [14] Σταδιεὺς) Διοσκουρίδης φησὶ, σταδίοις αναμετρῶν τὸν περίπατον.
[q] Σταλαγμοῦ) [15] καταστάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Στέαρ

[1] σκίρρος MS. D. et cod. Mosq. [2] σκιρρωθῶσι MS. D. σκυῤῥωθῶσι Ald. [3] κατασχάσα MS. D. [4] σκύτει MS. D. [5] τὰ κατὰ τὸν αὐχένα MS. D. et cod. Mosq. [6] σμικτίδα MS. D. [7] κιμολίαν vulgg.

f. Supra p. 346. σκυῤῥωθῶσι, vbi lege meam annotationem. ST. V. L. I. περὶ γυν. p. 238. 46.

g. Scribe potius σμωδικοῦ. ST. Σμωδικὸν est pharmacum ad vibices conueniens, et σμῶδιξ vibex, plaga ὁ ἐκ πληγῆς ὕφαιμος μώλωψ. Hesychio σμῶδιξ exponitur, μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα, et ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος, et σμώδιγγες, μώλωπες, τραύματα.

h. In margine veteris codicis legitur, Σπάδων κατὰ γραμματικοὺς ὁ εὐνοῦχος λέγεται, παρ' Ἱπποκράτει δὲ τὸ ἐν φλεβίῳ σπάσμα, καὶ κατασπάσματα σπάδωνα καλοῦνται. ST. Vide L. I. de morb. p. 132. 33. p. 133. 10. p. 134. 43. 45. Hesychius quoque τὸ σπάσμα ἢ τὸν εὐνοῦχον explicat, et Suidae similiter est σπάθων ὁ ἐκτομίας.

i. Cf. epid. L. II. p. 318. 29. σπαργᾷν exponit Hesychius ὅτε οἱ μαθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος.

k. Vide

Σκύρος) callus, et σκυρωθῶσι, occalluerit.

Σκύμψαι) verberare, ſecare, diuidere.

Σκύτα) quae in articulo ceruicis ſunt.

Σμηκτίδα γῆν) cretam terram albam, qua fullones vtuntur.

Σμωδικῶ) ad vibices ſanandas apti, ad σμώδικας, hoc eſt, liuores, qui ex percuſſione fiunt, proficientis.

Σπαδὼν) conuulſio, femininum nomen.

Σπαργᾷ) luxuriatur, turgeſcit.

Σπατίλη) humidum excrementum.

Σπέρμα) ſignificat etiam fructum.

Σπερχνὴ) feſtinans, aſſidua.

Σπόγγοι) in faucibus tonſillae, quarto de morbis popularibus.

Σποδίτῃ ἄρτῳ) pane ſubcineritio vocato.

Σποράδες) differentes, non eiuſdem generis aliae aliis * conuenientes.

Σταδιεὺς) Dioſcorides ait, ſtadiis menſurans ambulationes.

Σταλαγμῶ) deſtillationis a capite.

* συμβαίνουσαι, id eſt, euenientis.

[8] *μώδικας Ald.* [9] *μώλωπι MS. D. et cod. Moſq.* [10] *σπλατίγλη MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [11] *τῇ τετάρτῃ MS. D. et cod. Moſq.* [12] *ap. Ald. def. τῷ.* [13] *σποράδην MS. D. et cod. Moſq.* [14] *Deſideratur haec gloſſa in MS. D.* [15] *κατασάσεως Ald.*

k. Vide de vict. rat. in morb. acut. p. 58. 46.

l. V. περὶ γυν. φύσ. p. 223. 29 p. 225. 36. L. II. περὶ γυν. p. 276. 25. L. I. περὶ γυν. p. 248. 1. p. 224. 17. et alibi paſſim.

m. Locus exſtat pag. 328. 41. Dicuntur autem σπογγοὶ, quod humorem ſpongiarum more combibant.

n. Sunt morbi vagantes et palantes, qui non multos omnino, ſed vnumquemque ſparſim adoriuntur, et quorum alius alium occupat.

o. MS. ἄλλαι ἄλλοις, quam γραφὴν ſequor. ST.

p. Idem ſonat, quod ςαδίας, aut ςαδιοδρόμος, qui ſtadium decurrit, aut ſtadio certat.

q. Σταλαγμὸς etiam exponitur Heſychio, ςαγὼν, ῥανίς. Dioſcor. L. II. c. 91. hunc condiendi modum fuſius deſcribit.

Στέαρ ἥδυντὸν) τὸ ἐν ἀρώμασί [1] τισι καὶ ὕδατι ἑψηθέν.

r [2] Στεῖλαι) ἐπικαλύψαι, ἐπιχρίσαι.

s Στενυγρῶσαι) στενῶσαι. [3] Τινὲς δὲ [4] τὸ συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι.

t Στηθοειδεῖ) μαχαιρίῳ· [5] τῷ σμιλίῳ.

u Στητῶδες) στεατῶδες.

x [6] Στίον) ψηφὶς, λίθος. Στίαι γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφίδες. Καὶ στιῶδες ἐντεῦθεν, τὸ σκληρόν.

y Στίφραι) ξηραὶ, προσεσταλμέναι.

z Στοίβης καρπὸν) [7] τὸ ἱππόφεως σπέρμα.

a Στολιδωδέστερον) [8] ῥυσσότερον.

b Στομάργου) [9] ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν ὁ Διοσκουρίδης [10] οὕτως γράφει, καὶ δηλοῦσθαι φησὶ τοῦ λαλοῦντος [11] μανικῶς. Οἱ δὲ ἄλλοι συμάργου γράφουσι, καὶ ὄνομα κύριον ἀκούουσι.

Στόμβον) βαρύηχον, c βαρύφθογγον.

d Στρεβλοὶ) οὓς καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι.

Στρέφει) e στρόφον παρέχει. Στρέ-

[1] τισὶ deeſt in MS. D. cod. Moſq. et Ald. [2] Gloſſae στεῖλαι, στενυγρ. deſunt in cod. Moſq. [3] τινὲς δὴ vulgg. [4] τῷ vulgg. [5] σμηλίῳ MS. D. et cod. Moſq. σμυλίῳ Ald.

r. Sic Suidas apud Hipp. στείλασθαι κρύψαι, στέλλεσθαι enim declinare, deuitare et abſtinere ſignificat, metaphora a nautis ſumta, qui ſcopulos declinant aut deuitant contractis velis. V. L. περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 6. 7.

s. V. epid. L. VI. aph. 1. ſ. 2.

t. Coniungi debent στηθοειδεῖ et μαχαιρίῳ. Nam στηθοειδὲς μαχαίριον exponit σμηλίον. Rectius autem στηθοειδεῖ legetur ſine contractione, vt eſt apud Hippocratem: ſed apud eum μαχαιρίδι habetur. s τ. Locus eſt L. II. de morb. p. 150. 47.

u. Videtur contractum a στεατῶδες.

x. Vnde στιάζει, λίθοις βάλλει explicat Heſychius.

y. Locus eſt de aere, loc. et aqu. p. 453. 18. Heſychio στιφρὸς eſt, πυκνὸς καὶ εὐθαλής.

z. Supra p. 486. στύβον ſcribit. Sed legimus στοίβην in hoc Hippocratis loco περὶ γυν. φύσ. Ἀπ' ἀμφορέως ἐλαιηροῦ τὸ ἐπίθεμα τὴν στοίβην ὑποκαίων. Imo στοιβὴν ibi non στοίβην ſcriptum eſt, in vulgg.

Στέαρ ἡδυντὸν) adeps in aromatibus quibusdam, et aqua coctus.

Στεῖλαι) supertegere, inungere.

Στενυγρῶσαι) angustare. Quidam autem claudere humidorum exitus, et siccare.

Στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ) scalpello medico latiore.

Στητῶδες) adipe obesum.

Στίον) calculus, lapillus, στίαι enim sunt iuxta mare calculi, et στιῶδες hinc durum.

Στίφραι) aridae, contractae.

Στοίβης καρπὸν) lappaginis semen.

Στολιδωδέστερον) rugosius.

Στομάργου) in secundo de morbis popularibus Dioscorides sic scribit, et significari ait, loquentis furiose. Alii συμάργου scribunt, et nomen proprium intelligunt.

Στόμβον) grauisonum, grauiter sonans.

Στρεβλοί) quos et strabones nominant.

Στρέφει) dolorem intestinorum praebet.

[6] σίον vulgg. [7] τὸ τοῦ ἱππόφεως MS. D. et cod. Mosq. [8] ῥυσσώτερον MS. D. [9] ἐν τῇ δευτέρᾳ MS. D. et cod. Mosq. [10] οὕτω MS. D. [11] μονικῶς Ald.

vulgg. editt. ST. Locus est L. II. περὶ γυν. p. 284. 33. Quidam στίλβης et στίλβον legunt. Hesychio στοίβη est εἶδος χόρτου. Est autem herba exstruendis torulis, hoc est, lectulis ex herba torta, aut stibadiis conficiendis, et centunculis tomenti loco suffarciendis idonea. Phleon quidam appellauere. Vide Plin. H. N. L. XXI. c. 15. Theoph. H. P. L. VI. c. 1.

a. Vide de artic. p. 639. 26. de rugis in fronte, ano et de plicis in vestibus haec vox vsurpatur.

b. Locus exstat p. 317. 13. vbi tamen in publicatis legitur exemplaribus ἢ συμαργέω οἰκέτης.

c. Pro βαρύφθογγον in MS. est βαρύφωνον. ST. Vide L. II. de morb. p. 147. 19. vbi pro σομφὸν legit Galenus στόμβον. Placet mirifice mihi coniectura Foesii στόμφον scribentis, quod vocis grauitatem sonat et amplitudinem.

d. V. L. II. epid. p. 318. 23.

e. Foesius dat στρόφον παράσχει, hoc est, torquet, aut tormen inducit.

f [1] Στρέφεται) τὸ οἷον [2] ἐνοικεῖ, ἐν τῷ Περὶ [3] ἀέρων καὶ τόπων καὶ ὑδάτων.

g [4] Στρόγγυλον μήλην) τὴν σπαθομήλην.

Στρογγύλȣ) h τȣ̃ [5] μυρτιδάνȣ. Αὐτὸς γὰρ ȣ̃τως γράφει, καὶ τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλȣ̃σι [6] Πέρσαι πέπερι. Ἐν τȣ́τῳ δὲ [7] ἐςί τι ςρογγύλον, ὃ καλȣ̃σι [8] μυρτίδανον.

i [9] Στρυβλὴν) [10] ςρεπτόν τι, ἐν τῷ Περὶ αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων. Στρυ-

[1] ςρέφηται Ald. [2] ἐν οἴκῳ MS. D. [3] ὅρων MS. D. [4] ςρογγύλη μήση MS. D. ςρ. μύλη cod. Mosq. μῆλον σπαθομῆλον Ald. [5] μυρτιδανȣ̃ Ald.

f. Vide loc. de aer. loc. et aqu. p. 451. 37. quem egregie Heringa hunc in modum refinxit: Ὅτι τὸ παχύτατον καὶ χολωδέςατον αὐτȣ̃ μένει καὶ συςρέφεται. Legendum omnino θολωδέςατον, quod etiam MS. a Seruino adhibitus, praeferebat, quin et Lindanus in textum suum recepit, vt alias multas lectiones partim bonas, partim malas. Dein vel cum Foesio et Galeno legendum ςρέφεται, vel dicendum variam hic in exemplaribus etiam antiquis lectionem fuisse. Immo fateor placere hanc lectionem prae illa Galeni: quippe ςρέφεται ab ipso exponitur per ἐνοικεῖ, quod a μένει vix differt. Συςρέφεσθαι vero plus notat, conglomerari scil. et in vnum colligi; quod aptum ad generationem calculi exprimendam. Verterem itaque: *quum quod crassissimum ac maxime turbidum est, ibi maneat et colligatur.* Firmat hanc lectionem, quod paulo ante dixerat: τὸ δὲ παχύτατον καὶ θολωδέςατον ξυςρέφεται καὶ συμπήγνυται: nisi tamen et ibi ςρέφεται legerit Galenus. Interim semel hic notare liceat orthographiam, qua in Hippocrate edendo vsi sunt; quae vbique inconstans plane est. Ita hic paucis lineis interiectis vides ξυςρέφεται et συςρέφεται, l. 27. legitur συγκαίει, p. 294. 12. συμπήξει, sed l. 18. ξυμπήξει, p. 287. 42. ξυνίςαται l. vero 46. συνίςαται. Et tamen vix dubium est, quin ipse Hippocrates vbique eamdem dederit scripturam; vnde auctor sum, vt in sequentibus, si quae futurae sunt, Senis nostri editionibus, vera eius manus reuocetur, omnia ea per ξ scribendo: ita antiqui omnes, Herodotus, Thucydides, Sophocles, etc. ac mutanda omnia, quae per σ reperiuntur, nisi quod poetae saepe metri causa σ adhibent. Vide etiam Suidam in ξὺν, et ξυμπάθεια. Millies hoc in nostro

Στρέφεται) tamquam inhabitat, in libro de aeribus, et locis, et aquis.

Στρόγγυλον μήλην) ſpathomelen, ſpecilli genus.

Στρογγύλȣ) piperis, ipſe enim ſic ſcribit, et Indicum, quod vocant Perſae piper, in hoc autem eſt quoddam rotundum, quod vocant Myrtidanum, id eſt, piper.

Στροβίλην) vertibilem, in libro de haemorrhoidibus et fiſtulis.

[6] *Πέρσαι non agnoſcit MS. D.* [7] *ἔνι MS. D. et cod. Moſq. δὲ ἐν ϛρογγύλῳ Ald.* [8] *μηρτίδανον Ald.* [9] *ϛροβίλην Iunta.* [10] *ϛρεπτίριον τι MS. D. ϛρεπτάριόν τι cod. Moſq.*

noſtro erratum. Nec in aliis melius ipſi conſultum: aliquando edi videas σμικρὸς, aliquando μικρὸς, vt p. 282. 42. ἕως μικρὰ ῇ. Sed ibi manifeſtum eſt τὸ σ a praecedenti voce abſorptum eſſe, et reſtituendum tam hic, quam vbique σμικρὰ, ne Ioniſmum noſtri in Soloeciſmum mutemus. Ita eodem hoc libro quum paſſim bene edatur πόλιες et πόλιας, tamen p. 281. 39. et p. 282. 45. male habetur πόλεων: atque eadem pagina, l. 54. πόλει, quum procul dubio πολίων et πόλι reliquerit Hippocrates. Nec non illud ab Ioniſmo recedit, quod p. 643. 51. edatur ἀφηλικεϛέραι, et p. 1235. F. ἀφηλικεϛέρῃ, quum Iones eas adſpirationes in medio haud ament: hinc reſcribendum ἀπηλικεϛέραι, vt Herodotus dicere amat, et ſic p. 288. 11. et alibi legendum ἀπικνέονται, non ἀφικνέονται. Verum vt iam indicaui ſingulis paginis plura huius generis menda reſtant, quae omnia notare taedioſum eſſet, nec adeo magnae vtilitatis: in editiones autem poſthac non recipienda talia: et iam diu eſt, quod peccarint hic librarii: vt inde liquet, quod Galenus in Exegeſi ſub litera Σ recenſeat: Συλλοχίας· Σύναγμα· Συναρθμȣ̃ται, et multa alia, quae omnia per Ξ exaranda eſſe iam monui. Nec dubito, quin plurima horum e MSS. reſtitui poſſint: namque in LL. de fractis et articulis codex Mediceus ſaepe Ioniſmum Hippocratis, ab aliis ſuſque deque habitum, ſeruauit. Hucuſque HER. Foeſio etiam συϛρέφεται arridet et θολωδέϛατον.

g. Specillum latum vocatur a Celſo L. VI. c. 6.

h. Vide ſupra in dictione Indicum, et in dictione Myrtidanum. I. Vide L. II. περὶ γυν. p. 288. 29.

i. Foeſius mauult ϛροβίλην, nam

[k] Στρυμάργȣ) [1] οἶδε καὶ ταύτην τὴν [2] γραφὴν ὁ Διοσκȣρίδης, ȣ̓ μόνον [3] τὴν ϛομάργȣ. [4] Ἀλλὰ καὶ τȣ̃το ȣ̓χ ὡς κύριον ὄνομα [5] ἐξηγεῖται, ἀλλὰ καὶ [6] μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια δηλȣ̃σθαί [7] φησιν. [8] Εἰρῆσθαι γὰρ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον [9] ἐπίθετα, καθάπερ [10] μυοχάνη, [11] σαράπȣς, [12] γρυπαλώπηξ. Ἀλλὰ καὶ παρ᾽ Ἐρασιϛράτῳ φησὶν ὁ [13] ῥινοκολȣ̃ρος.

[l] Στυπτηρίη χαλκῖτις) ἣν ἁπλῶς ȣ̃τως ὀνομάζομεν χαλκῖτιν.

Συγκομιϛοὶ [m] [14] ἄρτοι) ῥυπαροὶ, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι, καὶ [15] μὴ διακρίνεσθαι.

[n] Σῦκα) [16] ἐπαναϛάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινόμεναι.

[17] Σύκιον) τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα.

[18] Συκῆς) [19] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικειῶν, καὶ πυρίαν συκῆς

[1] οἶδα MS. D. et cod. Mosq. [2] Post γραφὴν MS. D. et cod. Mosq. punctum ponunt, et post ὁ Διοσκȣρίδης addunt φησὶν. [3] τὴν ϛομ. MS. D. non habet. τȣ̃ cod. Mosq. ϛομαργὴν Ald. [4] ἀλλὰ καὶ MS. D. ἀλλὰ τὸν cod. Mosq. [5] ἐξηγεῖται deficit pariter in MS. D. [6] μανικὸν cod. Mosq. μονικῶν vulgg. [7] φησὶ MS. D. [8] εἰρεῖσθαι Ald. [9] ἐπιθετὸν MS. D.

nam ϛροβίλη aut ϛρόβιλος dicitur linamentum in turbinis formam intortum, quod et ϛρομβίλη etiam dici potest. Hinc a ϛροβίλων forma nuces pineae ϛρόβιλοι vocantur, quas antiquitus Attici κύνȣς dicebant, vt scribit Galen. L. II. τῶν κατὰ τόπ. p. 256. 54. quod coni figuram imitentur, etiam a Diosc. L. I. c. 87. nucis pineae nuclei ϛρόβιλοι vocantur.

k. Vide L. II. epid. p. 312. 44. vbi ἢ ϛυμαργέω, et ϛρύμαργȣ Dioscoridem legisse Foesio est verisimile ex eodem libro p. 317. 13. etsi vtrobique publicata exemplaria ϛυμαργέω legunt.

l. Vide L. de vlceribus p. 515. 15. et p. 516. 5.

m. Additum est ex veteri codice ἄρτοι, quod in vulgatis deest Hippocratis editionibus. Hipp. περὶ διαίτης ὀξέων νȣσημάτων, p. 62. 32. Καὶ οἱ ἄγαν καθαροί τε καὶ σύγκομιϛοὶ παρὰ τὸ ἔθος βρωθέντες διαφέροντα ἀλλήλων ποιέȣσι.

Στρυμάργε) agnoſcit et hanc ſcripturam Dioſcorides non ſolum ϛομάργε. Atque hoc nomen vt proprium nomen exponit, ſed furioſe affectum circa rem veneream ſignificari ait, dicta enim eſſe apud Hippocratem et alia eodem modo epitheta, vt myochane, ſarapos, ῥυπαλώπηξ, vel grypalopex, ſed et apud Eraſiſtratum ait rhinocoluros, hoc eſt, qui mutilatis naribus eſt.

Στυπτηρίη χαλκῖτις) quam ſimpliciter vocamus chalcitem, vulgo vitriolum vocatur.

Συγκομιϛοὶ ἄρτοι) ſordidi panes, quod omnes ſimul farinae colliguntur, et non ſecernuntur.

Σῦκα) tumores carnoſi in partibus palpebrarum facti.

Σύκιον) ficorum aridarum decoctum.

Συκῆς) in primo de morbis mulierum, et fomentum συκῆς

[10] *μιοχάνης MS. D. μυοχάνης cod. Moſq. et Ald. forte μυοχάνη Corn.* [11] *ἀγράπες MS. D. et cod. Moſq. ἀράπες Ald.* [12] *ῥυπαλώπηξ MS. D. τρυπαλώπηξ cod. Moſq.* [13] *ῥινοκλῦρος MS. D.* [14] *ἄρτοι ignorat MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [15] *μὴ deeſt in MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [16] *ἐπαναϛάσις σαρκώδης ἐντὸς τῶν βλεφάρων MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [17] *σικύον MS. D. et cod. Moſq.* [18] *συγκῆς Ald.* [19] *ἐν τῷ πρ. MS. D. et cod. Moſq. γυναικῶν Ald.*

ἐϛσι. Proxime autem praeceſſerant haec, ἢ αὐτός γε ὁ ἄρτος θερμὸς βρωθεὶς οἵην δίψην παρέχει, καὶ ἐξαπιναίην πληθώρην, διὰ τὸ ξηραντικόν τε καὶ βραδύπορον. ST. Huic pani opponitur ἄρτος καθαρός. Diphilo apud Athenaeum ἄρτοι συγκομιϛοὶ dicuntur, οἱ ἐξ ἀσήϛων ἀλεύρων γενόμενοι, qui ex farina non excuſſa ſeu cribrata conficiuntur, et multum alimentum exhibent.

n. L. III. epid. in ſt. peſt. p. 426. 25. V. Paul. L. III. c. 3. Heſychius exponit σῦκα τὸ ἐπὶ τοῖς βλέφαροις νόσημα, ὅ τινες σύκωσιν. Et Pollux, τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἕλκη. Et Ariſtophanis Scholiaſt. p. 176. ſcribit, σῦκον εἶδος παθήματος ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τε σώματος φυόμενον, ὅ φασιν ἰδιοτικῶς συκάμινον. Quibus addit σῦκον ἕλκος ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένον, et σῦκα τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συκώματα λεγόμενα.

συκῆς ἀπὸ ῥίζης. Ἐν ἴσῳ τῷ [o] [1] συκύας, τυτέςι, συκαμίνυ. Ὅπερ ἑτέρωθι ὥσπερ ἐξηγύμενός φησι, [2] μορέυ ῥίζης.

[p] Συλλοχίας) ἀθροίσματα. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν [3] εἰς τὺς λόχυς συνειλεγμένων.

Σύναγμα) ἤτοι ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόςασις, ἢ πῶρος. [q] Καὶ ἄμεινον [4] ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἐπιδημιῶν λέγει.

[r] [5] Συναρθμῦται) συναρμόζεται.

Σύνθεσις) δηλῦται ποτὲ καὶ [6] ἡ οἷον πυκνότης [rr] καὶ σφίγξις.

[7] Συνδεαίνεται) συνδιπλῦται.

[s] [8] Συνεκχυμῦν) συμμιγνύειν καὶ κατακεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς.

Συνέρξει) τῇ οἷον [t] [9] συγκλήσει.

Συνηρεφὲς) ἐπικεκαλυμμένον, συνεσκιασμένον.

[u] Συνηρεῤῥωμένα) [10] συνηρμοσμένα, ὡς [11] κἀν τῷ Μοχλικῷ. [12]

Συνη-

[1] σικύας MS. D. συκύας Ald. [2] μορίυ MS. D. et cod. Mosq. [3] τὺς def. in cod. Mosq. λόγυς συνελεγμένων MS. D. et cod. Mosq. ἐπὶ λόχων Corn. εἰς λόχων Ald. [4] καὶ ἐν MS. D. et cod. Mosq. [5] συναριθμῦται MS. D. συναιθμῦται Ald. [6] καὶ οἷον MS. D.

o. Συκύας et πυρίαν vitiose legitur apud Galenum. Vide locum περὶ γυν. L. I. p. 263.9. vbi interpretes omnes fomentum ex fici radice accipiunt, quos egregie refutat Foesius p. 593.

p. Vide L. περὶ ὀκταμήνυ, p. 47. 34. Quo in loco agitur de excrementis et viis in pueris secundum naturam apertis, per quae ea expurgantur. Innuere autem videtur per eas vias pueris statim in lucem editis ea excrementa repurgari, quae sensim et in modum militum in cohortem coactorum, in vtero collecta fuerunt. Ex vitiosa lectione exemplarium συλλοχείας interpretes partus et puerperii purgamenta acceperunt, non expressa eleganti translatione, et Galeni explicatione neglecta.

q. Foesius καὶ ὕτως ἄμεινον legit. Locus est s. 3. aph. 11. conf. epid. 7. p. 363. 28.

r. In

συκῆς a radice, aeque atque συκύας, hoc eſt, mori, quod alibi tamquam exponens ait mori radicis.

Συλλοχίας) congregationes, tranſlatio a congregatis in exercitibus.

Σύναγμα) vel humor quidam concretus, vel internus tumor, vel hypoſtaſis, vel callus, et melius in ſexto de morbis popularibus dicit.

Συναρθρεῦται) coaptatur.

Σύνθεσις) ſignificatur aliquando, et tamquam denſitas, et adſtrictio.

Συνδεαίνεται) conduplicatur.

Συνεκχυμοῦν) commiſcere, et contemperare ſanis ſuccis.

Συνέρξει) velut concluſione.

Συνηρεφές) obtectum, adumbratum.

Συνηρερόμενα) coaptata, vt in libro de curandis luxatis.

Συνη-

[7] συνδιαινέται *Varin.* [8] συνεκλυμοῦν *Ald.* [9] συγκλείσει *MS. D.* [10] συνηρμωσμένα *Ald.* [11] καὶ ἐν τῷ *MS. D. et cod. Moſq.* [12] *Additur* εὑρήσεις *in MS. D. et cod. Moſq.*

r. In veteri codice συναρθρεῦται, at in vulgaribus editionibus συναριθμοῦται. Ego ex Erotiano repoſui συναρθμοῦται, apud quem itidem ἀριθμὸς pro ἀρθμὸς habetur in veteri exemplari, quum tamen illud συναρθμοῦται praeceſſerit. ST. Ex hac diſſerentia Foeſio fit veriſimile, veteres alicubi apud Hippocratem συναρθμοῦται pro συναρθροῦται legiſſe.

rr. Foeſius ἢ addit καὶ ἢ σφίγξις. V. epid. L. VI. aph. 1. ſ. 3.

s. Vide epid. L. VI. ſ. 2.

t. Repono συγκλείσει. Nam συνείργω, pro quo dicitur συνέργω et συνεέργω, eſt συγκλείω. ST. Varino eſt συνέργειν, συλλέγειν, συνδεσμοῦν.

u. Quaedam exemplaria συνηρερωμένα, quaedam συνηρερύμενα, at Foeſius συνηρηρομένα legendum eſſe exiſtimat, aut ἀρήρω aut ἀρῶ per reduplicationem Atticam. Locus autem legitur l. c. p. 505. 25.

[x] Συνημωμένα) [1] τὰ συνόντα.

[y] Συρμαία) ἡ [2] μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις.

Σύςαθμον) ἰσόςαθμον.

[z] Συςροφὰς) φύματα. [3] Σκληρίας.

[a] [4] Σφαδάζει) δυσφορεῖ.

[b] [5] Σφάκελος) φθορὰ πᾶσα, καθ᾽ ὃν ἂν γίγνηται τρόπον. Οἶδα δὲ, ὅτι καὶ περὶ τούτου διὰ πλειόνων ἡμῖν ἀποδέδεικται.

[c] Σφάκερος) ἐν [6] τοῖς [7] προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν [8] ἐν τῇ κεφαλῇ τρωμάτων· [9] Κεφαλαλγία δὲ καὶ σφάκερος ἢν ᾖ, [10] κρόμμυα πολέμιον. Ἐν δὲ τοῖς πλείςοις ἄντικρυς σφάλερος [d] [11] γράφεται.

Σφενδόνην) ἐν [12] μὲν τῷ [e] Περὶ ἄρθρων, τὸ ἀπὸ τῆς τοὺς λίθους βαλλούσης σφενδόνης [13] ὠνομασμένον εἰς ἀνάληψιν κώλου [14] χρήσιμον. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἀφόρων τὸν καλούμενον φύλακα. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, ὅσα τε τούτῳ παραπλήσια.

[f] [15] Σπυράδες) τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα.

Σχάσαι) τρία σημαίνει, ἀμύξαι, ἐκκρῖναι, χαλάσαι.

Σχε-

[1] *συννόμα vulgg. σιώνομα Ald. τὰ ignorat MS. D. et cod. Mosq.* [2] *μετρία MS. D. et cod. Mosq. γινομ. def. ap. Ald.* [3] *σακληρίας MS. D.* [4] *σφαδιάζει vulgg.* [5] *σφακέλλος MS. D. 32. 2. 8. Corn.* [6] *τοῖς def. in Ald.* [7] *προκειμένοις MS. D. et cod. Mosq.*

x. Hesychius explicat σύνδρομα, ὁμόφρονα. Multa exempl. legunt σύννομα, id est, simul conuersantia, iisdem pascuis vtentia. Varinus vitiose συνημωμία.

y. Vide Foes. p. 601. qui plures huius vocis significationes profert.

z. V. Hippocr. de art. p. 612. 53. vbi humorum collectiones, concretiones, et tumores συςροφαὶ vocantur, cf. et p. 613. 11. L. περὶ ὑγρῶν χρήσιος, p. 114. 7. L. de rat. vict. in morb. p. 93. 2.

a. V. L. I. περὶ γυν. pag. 244. 1.

b. Confer Foes. p. 603. qui fusius hac de voce disserit.

c. Non-

Συνηνωμένα) coniuncta, vel coeuntia.

Συρμαΐα) moderata eorum, quae in ventre ſunt, purgatio.

Σύςαθμον) par pondere.

Συςροφάς) tubera, durities.

Σφαδάζει) aegre fert.

Σφάκελος) corruptio omnis quocumque fiat modo: ſcis autem et de hoc a nobis pluribus demonſtratum eſſe.

Σφάκερος) in adiunctis libro de vulneribus capitis, dolens caput autem, et ſideratus ſi fuerit, cepae contrarium, in plurimis autem manifeſte σφαλερὸς ſcribitur.

Σφενδόνην) in libro de articulis a funda lapides iaciente appellatum, ad reſtitutionem membri vtile, in libro autem de ſterilibus vocatum cuſtodem, ſignificat autem, et muliebre pedum tegumentum, et quaecumque huic ſimilia.

Σπυράδες) caprarum et ouium excrementa.

Σχάσαι) tria ſignificat, laniare, excernere, relaxare.

Σχε-

[8] *ἐν κεφ. MS. D. et cod. Moſq. περὶ τῶν ἐγκεφάλων Ald.*
[9] *κεφαλαλγὴς MS. D. et cod. Moſq. κεφαλαλγὲς Ald.*
[10] *κρομύα Ald.* [11] *γέγραπται MS. D. et cod. Moſq.*
[12] *μὲν τῶν MS. D. τῶν περὶ τῶν MS. D. et cod. Moſq.*
[13] *ὠνομασμένης MS. D. et cod. Moſq. ὠνομάσμένην Ald.*
[14] *χρησιμὸς MS. D. et cod. Moſq.* [15] *σφύραδες vulgg.*

c. Nonnulli σφάλερος, alii σφακέλος, quam poſteriorem lectionem Foeſius praefert.

d. Pro γράφεται legitur et γέγραπται, ſed tam leuia ſoleo praetermittere. ST.

e. In vno veteri codice legitur περὶ παρθενίων pro περὶ ἄρθρων. Verum reperio quidem ἐν τῷ περὶ ἀρθρῶν, p. 598. 34. ſed non in iis, quae ex illo libro περὶ παρθενίων ſuperſunt. Reperitur etiam et ἐν τῷ περὶ γυναικείων L. II. p. 277. 21. item ἐν τῷ περὶ ὀς. φύσ. p. 62. 36. item ἐν τῷ περὶ γυν. φύσ. praeterea ἐν τῷ περὶ ἀφόρων p. 299. 42. ST. Talia vincula antiquitus erant lanea, non linea. v. Hom. Il. ι. v. 599. et v. 716.

f. Quidam σπυράδες vitioſe. Σφυράδας mauult Foeſius ex L. II. περὶ γυν. p. 278. 5. Heſychio σφυράδες exponuntur quoque τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

g [1] Σχεδιάδα) τὴν ἄγχουσαν. [2] Λέγεται γὰρ καὶ οὕτως.

Σχέσει) h τῇ συνοχῇ ἐν [3] περισχέσει καὶ i σχέσει, καὶ ἐπιδέσει, καὶ [4] πιέζει. Ὅταν δὲ εἴπῃ, Διαφέρει μέντοι τι καὶ σχέσει σώματος, [5] τὴν οἷον ἕξιν δηλοῖ.

[6] Σχινδυλήσει) k [7] σχήματι καλάμου· [8] οὕτως δὲ δοκεῖ καὶ ὁ [9] σκινδαλμὸς εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ἐσχίσθαι.

l Σχῖνον) οὐ μόνον τὸ θαμνῶδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδός τι [10] σκίλλης, εἰ μὴ ἄρα καὶ πάσης [11] σκίλλης τὸν βολβόν.

m Σχοῖνον) [12] ἡδύοσμον, τὴν ἀρωματικὴν [13] σχοῖνον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

a Τάμισον) πιτύαν.

b Τέγγειν) διαβρέχειν.

c Τελεῖν) ἀναλίσκειν, [14] ὡς ἐν τῷ Περὶ παθῶν d λέγει.

e Τέλσον) τέλος καὶ ἔσχατον.

f Τέρμινθοι) οἱ [15] τῷ τοῦ τερμίνθου καρπῷ παραπλήσιοι κατὰ τὸ δέρμα συνιστάμενοι παρὰ φύσιν ὄγκοι.

Τέρ-

[1] σχελίδα MS. D. σχεδιάδα Hipp. 110. 50. et 52. Corn. [2] λέγει γὰρ οὕτως MS. D. et cod. Mosq. λέγει γ. κ. οὕτος Ald. [3] περισχέσει addit σώματος MS. D. [4] πίξει MS. D. [5] τῇ οἷον συνοχῇ MS. D. cod. Mosq. Ald. et Chart. et post ἐν περισχώσει καὶ σχώσει Ald.

g. Vide L. I. περὶ γυν. p. 255. 40. 42. Varinus legit σχελίδα literis paululum immutatis, nam Δ et Λ facile inter se confunduntur, et α forte excidit.

h. MS. τῇ οἷον συνοχῇ. ST.

i. Locus exstat L. κατ' ἰητρ. p. 677. 53. vbi pro σχέσει est vitiose περισχέσει. Est autem σχέσις praeparatio, habitus accommodatus curationi suscipiendae aegri, aut partis affectae habitus, dispositio et collocatio, quum ad chirurgiam pars affecta accommodatur ac praeparatur.

k. Foesius σχίσματι mavult, et quidem rectius. Notat vero fissionem, quae assulose fit.

l. Hesychio quoque σχῖνος est εἶδος φυτοῦ καὶ ἡ σκίλλα. v. et Aristoph. in Pluto, v. 720. Locus est in Hipp. L. II. περὶ γυν. p. 287. 5.

m. Vide

Σχεδιάδα) anchusam, herbae genus, dicitur enim et sic.

Σχέσει) compressione in continendo, et detentione, et alligatione, et pressione, quum autem dixerit, differt quidem aliquid, et habitu corporis, tamquam habitum significat.

Σχινδυλήσει) figura calami, sic enim videtur calamus dictus esse παρὰ τὸ ἐσχίσθαι, id est, ab eo, quod scinditur.

Σχῖνον) non solum fruticosam stirpem, sed etiam speciem quamdam scillae, vel potius omnem scillae bulbum.

Σχοῖνον ἡδύοσμον) iuncum odoratum.

PRINCIPIVM T.

Τάμισον) coagulum.

Τέγγειν) humectare.

Τελεῖν) consumere, vt in libro de affectionibus dicit.

Τέλσον) finem et vltimum.

Τέρμινθοι) terminthi arboris fructui similes in cute praeter naturam consistentes tumores. Τέρ-

[6] *σχινδυλήσει MS. D.* [7] *σχίσματα MS. D. et cod. Mosq. σχίσματι Corn. σχήματα Ald.* [8] *ἔτω MS. D.* [9] *σκινδάλαμος Ald.* [10] *σκύλλης MS. D.* [11] *σκίλης MS. D.* [12] *ἡδύοσμος Ald.* [13] *σχῖνον (in duplo) MS. D.* [14] *ὡς des. in cod. Mosq.* [15] *τῷ τῆς MS. D. et cod. Mosq. τῆς τερμινθύνης Ald.*

m. Vide L. II. περὶ γυν. p. 289. 18. Celsus L. III. c. 21. iuncum rotundum, Plin. L. XXI. c. 18. iuncum odoratum, et Dioscor. L. I. c. 16. σχοῖνον simpliciter vocat.

a. Locus est L. II. περὶ γυν. p. 285. 22. vbi vitiose τὸ μισὸν legitur.

b. Conf. L. de vlceribus p. 512. 30. Eadem significatio obtinet quoque in illo Alcaei versu, adducto ab Athenaeo, L. IX. c. 8. p. 430. Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ. Τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

c. Ex L. περὶ παθῶν, p. 184. 20. p. 186. 46. p. 187. 3. 25. p. 189. 19.

d. Pro λέγει MS. habet δοκεῖ λέγειν. ST.

e. Hesychius τέλσον explicat πέρας καὶ ὅμοια.

f. Loca sunt L. II. epid. p. 312. 49. περὶ χυμῶν, p. 117. 28. epid. L. VI. s. 3. aph. 28. Vide Paul. L. IV. c. 24. Plura habet Foes. p. 616.

g Τέρθρον) κυρίως μὲν ὅτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς [1] κεραίας, καὶ τέρθριοι [2] οἱ κάλοι ἐντεῦθεν, ἐπὶ τὰ ἄκρα τῦ [3] ἱςίῦ παρήκοντες. Ὁ δ' Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [4] γυναικειῶν, Ἐπὴν ἐνθάδε, φησὶ, τὸ τέρθρον ἢ τῦ πάθεος. [5] Ἐν ἴσω τῷ, τὸ ἄκρον καὶ [6] ἀνώτατον, καὶ [7] ἐπιμελείας μάλιςα δεόμενον.

[8] Τετάρσωνται) πεπλάτυνται. Τάρσος γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον.

Τετράγωνα βέλη) τὰ [9] τέσσαρας ἔχοντα γλωχῖνας.

h [10] Τετραγώνῳ) τινὲς μὲν ταῖς εὑρισκομέναις [11] κατὰ τὸ ςίμμι πλαξί· τινὲς δὲ αὐτὸ τὸ ςίμμι.

i [12] Τετρεμαίνει) τρέμει.

Τέτρομος) [13] τρόμος ῥιγώδης.

Τέως) k [14] τὸ ἕως, καὶ τὸ τηνικαῦτα, [15] καὶ τὸ πρότερον.

l [16] Τηλέφιον) εἶδος βοτάνης, ὅπερ καὶ [17] ἀείζωον [18] ἄγριον, καὶ ἀνδράχνην ἀγρίαν ὀνομάζῦσι, Ῥωμαῖοι δὲ [19] illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην m [20] ῥοφέονται) τὴν λινόζωςιν ἔοικε λέγειν· ἐπειδὴ καὶ ἀλλαχῦ ἔφη, Ῥοφήσαντα δὲ [21] λινόζωςιν.

n [22] Τομεῖον) τομεὺς καλεῖται σιδηρῦν ἐργαλεῖον διχη-

[1] κεραίας MS. D. [2] οἱ κάλλοι οἱ ἐντ. MS. D. [3] ἱςίῦ MS. D. [4] γυναικῶν Ald. [5] ἴσῳ τῶν MS. D. et cod. Mosq. [6] ἀνώτατω MS. D. [7] ἐπιμελίας Ald. [8] συντετάρσωνται MS. D. τετάρσονται Ald. [9] τέσσαρα vulgg. [10] τετραμμύνῳ MS. D. [11] κατὰ τὸ ςιμὰ Ald. [12] τετρεμμαίνει cod. Mosq. τετραμμένει huc pertinere videtur Corn. τετραμμένω B.

g. Cf. L. II. de mulier. p. 269. 28.

h. Meminit huius Hipp. L. I. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 209. 14. p. 211. 2.

i. Locus exstat L. II. περὶ γυν. p. 282. 12. et p. 276. 20. in quibus locis τετρεμαίνει legit Galenus.

k. Legitur etiam τότε pro τὸ ἕως. ST. Plurima loca collegit Foesius, p. 617. quas Hesychius complectitur, et addit μεχρὶ, ἢ πρὸς τὸ παρὸν, ἢ

Τέρθρον) proprie quidem ſic nominatur ſummitas antennae, et τέρθριοι ipſi rudentes inde in ſummum velum peruenientes. Hippocrates autem in ſecundo de morbis mulierum, quum hic inquit, τέρθρον fuerit morbi, aeque ac ſi diceret, ſummum, et ſupremum, et curationis maxime egens.

Τετάρσωνται) dilata fuerunt, τάρσος enim omne dilatatum eſt.

Τετράγωνα βέλει) ſagittae quatuor habentes cuſpides.

Τετραγώνῳ) quidam exponunt, inuentis in ſtibio cruſtis. Quidam autem ipſum ſtibium.

Τετραμένει) tremit.

Τέτρομος) tremor cum frigore.

Τέως) donec, et tunc, et prius.

Τηλέφιον) genus herbae, quod ſemperuiuum agreſte, et portulacam agreſtem vocant; Romani autem illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην ῥοφέονται) in farina herbam ſorbent, mercurialem herbam viſus eſt dicere, quoniam et alibi ait, ſorbiturum autem mercurialem.

Τομεῖον) inciſor, ſic vocatur ferreum inſtrumentum bila-

Oo 2

[13] τρώμος ῥιγώδεως *MS. D.* [14] τότε ἕως *MS. D. et cod. Moſq.* [15] καὶ πρότερον *MS. D.* [16] τελέφων *cod. Moſq.* [17] ἀείζον *Ald.* [18] ἀγρίαν ἀνδράχνην *MS. D. et cod. Moſq.* [19] *Illecebram* ἠλεκέβραν *MS. D. et cod. Moſq. qui delet illec.* ἠλεκέβραι *Ald.* [20] ῥόφεον. *MS. D. et cod. Moſq.* [21] λινοζώστην *Ald.* [22] τόμοι *MS. D.* τόμει *cod. Moſq.* τομεῖον καὶ τομεὺς *Corn.*

ἢ ὅμως, ἢ τότε, ἢ ἐν τούτῳ.

l. Heſ. ἀείζωον ἄγριον explicat. Loca ſunt, L. II. περὶ γυν. p. 287. 21. et L. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48.

m. Ex loco L. VII. epid. p. 352. 38. ῥοφέοντι, et p. 353. 25. ῥοφήσαντι emendat Foeſius, p. 617. quem conſule.

n. Fortaſſe legendum eſt τομεῖον καὶ τομεὺς καλ. κ. τ. λ. ST. Suſpecta videtur lectio Foeſio, quum τόμα apud Varinum legatur. Heſychio eſt τμήτης, ἤγουν ὁ τέμνων, ſector, inciſor, hoc eſt, ſcalprum aut culter inciſorius, et ſectionis inſtrumentum, aut quo ipſa ſectio adminiſtratur.

[1] δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸς [2] ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσαι ἥλους χρῶνται.

o [3] Τοξεύματα) βέλη.

p Τορνεύματα) ξύσματα.

q [4] Τρόφης) εὔτροφος, [5] παχύς.

r Τροφιῶδες) [6] ἔχον ἐμφερόμενά τινα πεπηγότα· παρὰ τὸ s [7] τρέφεσθαι, ὅ ἐστι πήγνυσθαι.

t Τροχοὶ) δρόμοι.

u [8] Τρυχνοῦν) καταπονεῖν, ἰσχναίνειν.

x Τρώειν) τιτρώσκειν, ἀποσχάζειν. Ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [9] γυναικείων.

y [10] Τρωθῇ) [11] βλαβῇ, κακωθῇ. Καὶ [12] τρῶμα, ἡ βλάβη.

z Τρώσκεσθαι) ἐκτιτρώσκειν.

a Τρωκτοῖσιν) ὠμοῖς ἐσθιομένοις.

b Τύρσιν) πύργον, καὶ μάλιστα [13] τὸν ἐν τοῖς τείχεσι.

c [14] Τυφλώδης) [15] ἐνεὸς [16] καθεζόμενος.

Τυφω-

[1] δίχειλον vulgg. [2] ἀλλά γε τ. vulgg. [3] τοξευμάτων βελῶν MS. D. et cod. Mosq. [4] τροφὶς Ald. τροφῆς Corn. τροφεὶς vulgg. [5] παχεῖα MS. D. et cod. Mosq. [6] ἔχει MS. D. et cod. Mosq. [7] τρέπεσθαι Chart. [8] τρυχοῦν Ald.

o. Foesius mauult τοξεύματι et βέλει ex epid. L. V. p. 339. 29.

p. Plin. L. XXIV. c. 8. ramenta et scobem dixit, quae τορνεύματα de fraxino habet Diosc. L. I. c. 109.

q. Mauult cum aliis Foesius τροφὶς, quod τροφὶς exponitur Hesychio εὖ τεθραμμένος, et Eustathio significat τρόφιμον, alumnum.

r. V. epid. L. VII. p. 367. 32. Eustathius quoque τρέφεσθαι exponit πήγνυσθαι, et Hesych. τρέφειν, πηγνῦναι, et τρέφεσθαι, πήγνυσθαι.

s. Pro τρέφεσθαι reponendum est τρέπεσθαι, si Erotianum sequamur, τετραμμένον exponentem πεπηγότα, item τρέψαι, τὸ πῆξαι. Nisi forte aliquis contra Erotianum ex Galeno emendandum putet, θ in locum τ reponendo: quod ei durum videatur τρόφαλις a τρέπειν deducere. Sed ego illi non assentiar. ST.

t. V. περὶ διαίτης L. II. p. 98. 22. et L. III. p. 101. 30.

u. Est

bilabrum, quod fabri ferrarii, et ad alia multa, et ad tollendos et commouendos clauos vtuntur.

Τοξεύματα) fagittae.

Τορνεύματα) ramenta.

Τρόφης) bene nutritus, pinguis.

Τροφιῶδες) habens illata quaedam infixa, a τρέφεσθαι, quod eft infigi.

Τροχοὶ) curfus.

Τρυχνῦν) domare, attenuare.

Τρώειν) vulnerare, fecare venam, vt in fecundo de morbis mulierum.

Τρωθῇ) laefa fuerit, male affecta fuerit, et τρῶμα, laefio.

Τρώσκεσθαι) parere abortum.

Τρωκτοῖσιν) crudis deuoratis, vel immaturis.

Τύρσιν) turrim, et praecipue, quae eft in muris.

Τυφώδης) qui mente alienatus eft, ceritus.

 Τυφω-

[9] γυναικῶν Ald. [10] τρωθεῖσα MS. D. et cod. Mofq. τρωθεῖ, βλαβεῖ, κακωθεῖ Ald. [11] βλαβεῖσα, κακωθεῖσα MS. D. et cod. Mofq. [12] τρόμος MS. D. [13] τὸ ἐν MS. D. [14] τυφώδης MS. D. et Iunta. [15] ἐνεὸς καὶ καθ. Ald. [16] κατέχομενος MS. D. et cod. Mofq.

u. Eft pro τρύχειν. Hefychio eft φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοπαθεῖν. Vide Hipp. περὶ ἱερ. νοσ͂ p. 128. 40. de morb. L. III. p. 164. 36. περὶ γυν. L. I. p. 234. 24. 28. p. 235. 32. p. 248. 39. p. 251. 24.

x. p. 279. 28. ὡς μὴ τρώσῃ ibi tamen eft, pro τιτρώσκῃ, vbi forte Galenus legit ὡς μὴ τρώειν.

y. Hac dictione omnes infignes noxae et laefiones comprehenduntur ab externo aliquo contingentes, fiue vlcus aut vulnus refpiciant, fiue citra ea fiant, v. L. de cap. vuln. p. 447. 43. p. 449. 26. coac. praen. p. 440. 6.

z. L. περὶ γυν. φύσ. p. 214. 4. περὶ γυν. L. I. p. 247. 29. p. 250. 23. p. 251. 16. 32. coac. praen. p. 441. 16.

a. περὶ γυν. L. II. p. 267. 24. Vt plurimum τρωκτὰ vocantur, quae cruda edi folent, velut quae in acetariis, vel fecundis edenda apponuntur menfis.

b. V. Hipp. de art. p. 615. 9. 21.

c. MS. τυφώδης pro τυφλώδης.

[d] Τυφωμανίη) μικτὸν ἐκ φρενίτιδος καὶ [1] ληθάργου κάθημα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

[a] Ὑβοὶ) κυρτοί· καὶ [2] ὕβωμα, τὸ κύρτωμα.

[b] Ὑδαταινέσησιν) ὑδερώδεσιν, [3] ἢ ἐξυδατέσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις.

[c] Ὑδατόχλοα) [4] ὡς εἰ καὶ ὑδατόχλωρα [5] ἔλεγε.

Ὑδατώδεας) [d] ὑδρωπικάς.

[e] [6] Ὕδριον) ἡ μικρὰ [7] ὑδρία, ὑποκοριστικῶς.

[f] [8] Ὕδρωψ) Διοσκουρίδης [9] ἐν δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν [10] ὀξυτόνως ἀναγινώσκει, καὶ δηλοῦσθαί φησι τὸν [11] ὑδρωποειδῆ.

[g] Ὑπάλειπτρον) [12] ἐλασμάτιον, ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς.

[h] [13] Ὑπάλειπτον) ἔγχριστον φάρμακον.

Ὑπεζύγωται) ὑπέζευκται.

[i] [14] Ὑπιλληθέωσιν) [15] ὑποσυστραφῶσιν.

[k] [16] Ὑπέρινος) ὁ ὑπερκεκαθαρμένος ἄνθρωπος, καὶ αὕτη [17] ὑπερίνησις. [18] Οὕτως γοῦν [19] ἐξηγήσαντό τινες, καὶ

[1] ληθαργίας MS. D. et cod. Mosq. λιθάργου Ald. [2] κύβωμα MS. D. [3] καὶ ἐξυδ. cod. Mosq. [4] ὡσεὶ MS. D. [5] ἔλεγεν MS. D. [6] ὑδρίον vulgg. [7] ὑδρεία Ald. [8] ὑδρωπικοὺς MS. D. cod. Mosq. et Chart. [9] ἐν τῷ δευτέρῳ MS. D. et cod. Mosq. [10] ὀξυτονῶν MS. D. et cod. Mosq. ὀξύτονον Ald.

φλώδης. Sic saepe apud auctores alios obseruaui diuersas hasce scripturas τετύφλωται, τετύφωται. Atque vt hic MS. τυφώδης pro τυφλώδης, ita viciſſim in alio exemplari τυφλομανίη pro τυφωμανίη. ST. epid. L. IV. p. 329. 16. p. 328. 19. p. 334. 7. epid. L. II. p. 317. 40.

d. V. L. IV. epid. p. 329. 16.

a. Vide L. de artic. p. 623. 22.

b. epid. L. VI. aph. 6. f. 1.

c. epid. L. III. aegr. 16. post st. pest. vbi tamen MSS. quidam habent ὑδατοχρόα.

d. MS. τοὺς ὑδρωπικοὺς, quod malo. ST. V. epid. L. VI. f. 7. aph. 8.

e. Malim ὑδρίον. ST. περὶ χυμ. p. 116. 21.

f. p. 317. 38. vbi ὕδρωψ dicitur,

Τυφωμανίη) mixtus ex phrenitide, et lethargo morbus.

PRINCIPIVM Υ.

Ὑβοὶ) gibboſi, et ὕβωμα, gibboſitas.

Ὑδατανέσησιν) hydrope laborantibus, vel in aquam mutantibus ſanguinem, et aquoſa tollentibus, purgantibusue.

Ὑδατόχλοα) vt ſi aquiuiridia dixiſſet.

Ὑδατώδεας) hydropicos.

Ὕδριον) parua ſitula, diminutiue.

Ὕδρωψ) Dioſcorides in ſecundo de morbis popularibus cum accentu in vltima ſyllaba legit, et ſignificari ait ὑδροποειδῆ, hoc eſt, ſpeciem hydropis prae ſe ferentem.

Ὑπάλειπτρον) fruſtulum, quo aliquis ſublinere poſſet oculos.

Ὑπάλειπτον) medicamentum, quod illini poteſt.

Ὑπεζύγωται) ſubiectum eſt.

Ὑπειλληθέωσιν) in ſe ſubuoluantur.

Ὑπερινὸς) vltra modum vacuatus homo, et ipſa vltra modum vacuatio. Sic igitur exponunt quidam, et vltra

 modum

[11] ὑδροποειδῆ *Ald.* [12] ἐδεσμάτων *MS. D. et cod. Moſq.* [13] ὑπάλιπτον *MS. D.* [14] ὑπειληθέωσιν *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [15] ὑποσυντραφῶσι *MS. D. et Ald.* [16] ὑπέρκυος *MS. D.* ὑπέρηνος *cod. Moſq.* [17] ὑπερήνησις *MS. D.* ὑπερκυήσις *cod. Moſq.* ἡ περίνησις *Ald.* [18] ἔτω *MS. D.* [19] ἐξηγησόνται *Ald.*

citur, quem 34. ὑδρωπιῶντα appellauerat, plura loca habet Foeſius, quem conſule.

g. V. L. de art. p. 590. 55. p. 607. 33. Talia inſtrumenta ſunt ſpecilla, ſpathae, et quae διπύρηνα dicuntur, nucleata, quaeque in ſummo habent rotunda capitula. Vide Paul. L. VI. c. 91.

h. V. de art. p. 599. 36.

i. MS. ὑπειληθέωσιν. Apud Erotianum autem exſtat vox actiua ὑπείλλειν. Sed ὑπίλλειν ſcribendum puto vel ὑπειλεῖν: nam ſimplicia ſunt εἰλεῖν et ἰλλεῖν, a quo etiam nomen ἰλλάς. ST. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 225. 2. et L. II. περὶ γυν. p. 276. 18.

k. V. epid. L. VI. p. 517. 49. de loc. in hom. p. 74. 34.

καὶ τὸ, [1] ὑπερῖνος ἰσχναίνει. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ μακρόπνȣς καὶ τὸ βραχύπνȣς δίχως ὡσαύτως λέγεσθαι.

Ὑπερτονεῖ) ὑπερτείνεται.

[l] Ὑπέρυδρον) ἄγαν πλήρη τȣ̃ [2] παρακεχυμένȣ ὕδατος.

Ὑπερχολήσει) [3] πολλῆς [m] πληρώσει χολῆς.

[4] Ὑπερψύχθη) [n] μετρίως [5] ὑπανῆλθε τῆς πυρεκτικῆς θερμότητος.

[o] [6] Ὑπνȣ̃σα) ὑπνωτικῶς ἔχȣσα, ὕπνῳ [7] κοιμωμένη.

[p] Ὑπολείβεται) ὑποστάζει, ὑποῤῥεῖ.

Ὕπομβρον) [8] ὕφυγρον, ὑπόπυον.

[q] [9] Ὑπομύσαρα) [10] δυσώδη καὶ ἄξια τȣ̃ μυσάττεσθαι.

Ὑπονησαμένη) ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθȣ̃σα.

[r] Ὑπόξηρα) ὑπόκοιλα, ταπεινότερα.

[s] Ὑπόξυρος) γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ [11] ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τȣ̃ ὑψώματος.

Ὑποξύρȣς) [t] ταπεινοτέρας, [12] προσεσταλμένας. Εἴρηται δὲ ἐπὶ γαστέρων ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

[u] Ὑπόσφαγμα) [13] ὅλȣ τȣ̃ μέλανος τῆς σηπίας τὸ οἷον ὑπότρυγον.

[x] Ὑποτροπὴ) ȣ̓ μόνον ἡ ὑποστροφὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐναλλὰξ μεταβολή. Ὥσπερ ὅταν εἴπῃ, [14] Κωματώδης ἐν ὑποτροπῇ.

Ὑπο-

[1] ὑπερήνος MS. D. et cod. Mosq. ὑπερῖνος vulgg. [2] παρεγκεχυμένȣ MS. D. et cod. Mosq. παρεκχυμένȣ Ald. [3] πολλῇ πληρωθεῖσα χολῇ MS. D. et cod. Mosq. πληρωθήσει Ald. [4] ὑπεψυχθῇ Corn. [5] ὑπανεθεῖσα MS. D. et cod. Mosq. ὑπήνεχθη Corn. ὑπανελθεῖν Ald. [6] γράφεται δὲ καὶ ὕπνȣ cod. Mosq. ἐκοιμάτων γράφεται δὲ καὶ ὕπνȣ Ald. Voces γρ. δὲ etc. delet Corn. ὑπηȣ̃σα Ald.

l. περὶ παθῶν p. 183. 27.

m. MS. πεπληρωμένον habet pro πλήρη. ST.

n. MS. μετρίως ὑπηνέχθη τῆς πυρεκτικῆς etc. ST.

o. L. VII. epid. p. 355. 15.

p. L. I. περὶ γυν. p. 241. 37.

q. epid. L. VII. p. 365. 2. Hesychius μυσαρὰν explicat ῥυπαρὰν, ἀκαθάρτον.

r. de

modum vacuatur, vel attenuatur. Videtur autem longum ſpirans, et breue ſpirans dupliciter ſic dici.

Ὑπερτονεῖ) vltra modum extenditur.

Ὑπέρυδρον) valde plenum infuſa aqua.

Ὑπερχολήσει) multa repletione bilis.

Ὑπεψύχθη) mediocriter remiſſus eſt a calore febrili.

Ὑπνοῦσα) ſomnolenter habens, ſomno ſopita.

Ὑπολείβεται) deſtillat, defluit.

Ὕπομβρον) ſubhumidum, ſubpingue.

Ὑπομύσαρα) male olentia, et digna, quae omnes abominentur.

Ὑπονησαμένη) quae ſubnatauit, quae ſubiuit.

Ὑπόξηρα) ſubcaua, humiliora.

Ὑπόξυρος) aduncus naſus, quia humiliora ſunt, quae circumcirca ſunt, quam ipſa ſublimitas.

Ὑποξύρους) humiliores, contractos, dictum eſt autem de ventribus in maiori de praedictione.

Ὑπόσφαγμα) totius atramenti ſepiae tamquam ſubſidens fex.

Ὑποτροπή) non ſolum reuerſio, ſed et viciſſim mutatio, vt quum dixerit laſciuiens in mutatione per vicem.

[7] ἐκοιμᾶτο MS. D. ἐκοιμᾶτω cod. Moſq. [8] ἔφυγρον MS. D. et cod. Moſq. [9] Hanc gloſſam ignorat MS. D. ὑπομύσερα cod. Moſq. et Ald. [10] δυσώθη Ald. [11] ταπεινοτέρους MS. D. et cod. Moſq. ταπεινοτερὰ ἐστὶν Ald. [12] προσεσταλμένους MS. D. et cod. Moſq. [13] ὅλου MS. D. [14] κωματώδη Ald.

r. de fract. p. 534. 13.

s. epid. L. VI. aph. 49. f. 8. vbi tamen ὑπόξηρος legitur, quod ex noſtro Galeno emendauit iure Foeſius.

t. MS. ταπεινοτέρους, προσεσταλμένους. Obſerua autem ſupra p. 566. σιφραὶ exponi ξηραὶ, προσεσταλμέναι, et in hac ipſa, paulo ante ὑπόξηρα per η, explicari ταπεινότερα: quum hic ὑποξύρους per υ exponatur, itidem ταπεινοτέρας. ST. V. I. l. p. 420. 46. vbi eſt ὑποξύμους γαστέρας, ſed falſo. Mauult etiam Foeſius ὑποξήρους, Stephani rationem ſequutus.

u. Vide Foeſium ad hanc gloſſam p. 642.

x. V. Foeſium p. 643.

y [1] Ὑποψέφαρα) ζοφοειδεῖ, ὑπομέλανα.

z Ὑποψάφαρα) τραχύτερα. Τὸ γὰρ ψαφαρὸν ἔγκειται, τῷ ὀνόματι.

a [2] Ὑπωμίη) τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο, ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.

b [3] Ὑφύδρους) τοὺς ὑδεριῶντας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

a [4] Φαγεδαίνῃ) ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ.

b Φαίνηται) [5] σημαίνει καὶ τὸ [6] διαφανὲς ἐν τῷ πυρὶ [7] γίνηται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

c [8] Φαλαρὰ) τὰ στρογγύλα μετὰ λειότητος.

d Φαρκιδῶδες) ῥυτιδῶδες.

e [9] Φαύσιγες) κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις ἐπανιστάμενοι κύκλοι ἐρυθροί· [10] καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί.

f Φέρβεται) βιβρώσκει, καταναλίσκει.

Φήρεα) αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἐξοχαὶ, οἵας καὶ οἱ σάτυροι ἔχουσιν. Ἔνιοι δὲ [11] καὶ φῆρες καὶ θῆρες καλοῦνται, ἵν' ᾖ οἷον g [12] φηρεακτικῶς εἰρημένον.

Φθί-

[1] *Desideratur haec glossa in MS. D.* ὑποψήφαρα, *nisi me oculi fallunt, Corn.* ὑποψαφαρά *Iunta.* [2] ὑπωμένη *vulgg.* [3] ὑφέδρους *cod. Mosq. et Ald.* [4] φαφεδαίνῃ *MS. D.* [5] σημίωσαι *MS. D.* [6] διαφανὴς *MS. D.*

y. Hesychio ψεφὰς est σκοτὸς, et ψέφαρα, σκοτεινῆ, habet etiam Galen. μελανεῦντα pro ὑπομέλανα. Pro ψοφοείδῃ tamen Foesius mavult ψέφαρα.

z. coac. praen. p. 443. 39.

a. ὑπωμίη habet Foesius.

b. prorrh. L. II. p. 413. 49. vbi tamen ἐφύδρους passim legitur in codicibus omnibus.

a. Vide Foes. p. 648. Hesychio est νόσος et ἑλκῶδες νεμόμενον. Polluci L. IV. c. penult. ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα.

b. Locum inuenire in L. de mul. non potuit Foesius.

c. Foesius mauult φαλακροῖς et στρογγύλοις, v. L. I. de art. p. 590. 42. et p. 641. 37.

d. He-

Ὑποψέφαρα) caliginosa, subobscura.

Ὑποψάφαρα) asperiora, nam ψαφαρὸν, hoc est, cano situ obductum inest in nomine.

Ὑπωμείη) subiectum sic dici posset vel in humerali vel humero.

Ὑφύδρες) aqua inter cutem laborantes.

PRINCIPIVM Φ.

Φαγεδαίνῃ) vlcere exedenti.

Φαίνηται) significat et transparens in igne fiat, vt in secundo de morbis mulierum.

Φαλακρὰ) rotunda cum laeuitate.

Φαρκιδῶδες) rugosum.

Φαύσιγγες) proprie quidem ab igne in cruribus exorientes circuli rubri, abusiue autem, et reliqui circuli.

Φέρβεται) exest, consumit.

Φήρεα) oblongae sub auribus glandulosae eminentiae, quales et Satyri habent. Quidam autem, et φῆρες, et θῆρες vocantur, vt sit tamquam ferine dictum.

Φθί-

7 γένηται MS. D. 8 φαλακρὰ MS. D. cod. Mosq. et Iunta. 9 φαύσιγγες MS. D. et Ald. 10 καταχρηστικῶς καὶ καὶ MS. D. 11 καὶ deest in MS. D. 12 φηριακτικῶς MS. D. et cod. Mosq. φηρία ἀττικῶς forte et καλοῦσι Corn.

d. Hesychius interpretatur, ῥητὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρους γινομένη, ἢ ςολὶς, hinc φαρκιδούμενος aut φαρκιδώδης, corrugatus, qui est fronte caperata.

e. MS. φαύσιγγες. ST. Quidam σπίλοι pro κύκλοι legunt. Hesychio φαύσιγγες sunt αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. Ἔνιοι τὰς ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γινομένας φλυκταίνας. Δηλοῦσι δὲ καὶ αὐγὰς, καὶ ἀκτῖνας. Ἄλλοι δὲ αἱμοῤῥοΐδας καὶ φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας.

f. Exponit Hesychius φέρβειν, τρέφειν, βόσκειν.

g. Putarim pro φηρεακτικῶς legendum esse φήρεα κτητικῶς: vt dicat φηρέα a φῆρες deductum, formam habere κτητικοῦ ὀνόματος, vt φήρεα sint τὰ τὴν ἐμφερείαν ἔχοντα φηρῶν, vt ipse Galenus dicit com. 3. in VI. epid. Hipp. Sed in vulgatis editionibus perperam scriptum est ibi φηρεῶν pro φηρῶν. Parti-

h [1] Φθίνει) δηλοῖ συντήκεται, [2] ἰσχναίνεται, μειοῦται, ἀτροφεῖ.

i Φθόεις) τροχίσκους.

k [3] Φιάρην) λαμπρὸν ὑπὸ ὑγρότητος.

l Φιβάλιος) εἶδος συκῆς.

m [4] Φιλεταίριος) ἣν καὶ [5] ἀπαρίνην ὀνομάζουσι.

n Φιλίστιον) τὸ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι [6] τῇ ἀπαρίνῃ καὶ [7] φιλεταιρίῳ.

o Φλάζουσιν) ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγονται. Πεποίηται τοὔνομα.

p [8] Φλεβοτομίαν) οὐ μόνον τοῦ συνήθους [9] τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν διῃρημένην τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος. Καὶ τὸ [10] φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως.

Φλέγ-

[1] θίνει vulgg. [2] ἰσχνένεται MS. D. [3] φιὰρ MS. D. [4] φιλαίτερερος MS. D. φιλεταίριος εἶδος βοτάνης, ἣν Corn. [5] ἀπάριεριvην MS. D.

Particulam autem οἷον accipit Galenus ex ipſo Hippocratis loco in epid. VI. aph. 10. ſ. 3. Hanc autem ſuam expoſitionem confirmat ille iſto eiuſdem Hippocratis loco, qui eſt in epid. L. VII. ἐπεδήμησαν βῆχες, μάλιστα δὲ παιδίοις τὰ περὶ τὰ ὦτα πολλοῖσιν, οἷα τοῖς σατύροις. Recenſet tamen et alias duas enarrationes diuerſas, vnam, vt Φηρέα vocet Hippocrates τὰ ἐν Φηραῖς τῆς Πελοποννήσου πλεονάζοντα: alteram, vt Φέρεα, ita enim quoſdam ſcribendum cenſuiſſe, appellet τὰ ἐν Φεραῖς τῆς Θετταλίας πολλάκις γινόμενα. Interim nullam plane eius explicationis mentionem facit, quam habes ſupra apud Erotianum p. 360. ST. Foeſius Φηρεῖα ſumi videntur pro θηρεῖα, vt in omnibus manuſcriptis et publicatis codicibus legitur. Quo nomine ferina dici poſſunt et tubercula oblonga intelligi, quae in ferarum coriis, veluti bubalis, vris aut elephantis viſuntur.

h. V. L. de loc. in hom. p. 69. 43. et περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 194. 31. et περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 7. 39.

i. V. Hippocr. notha adiecta ad L. I. περὶ γυν. p. 300. 30. 44. et 47. in quibuſdam ſcribitur φθοεῖς. Φθοῖς eſt placentae genus apud Ariſtoph. in Pluto p. 36. vbi Schol. φθοῖς φθοΐδας exponit ἀντὶ τοῦ πλακοῦντος, πέμματα, quae ſignificatio obtinet apud Hippocr.

L. II.

Φθίνει) ſignificat, colliqueſit, attenuatur, minuitur, non nutritur.

Φθόεις) rotulas.

Φιάρην) ſplendens ob humiditatem.

Φιβάλιος) genus fici.

Φιλεταίριος) quam et lappam in lente naſcentem vocant.

Φιλίςιον) idem et hoc videtur eſſe, quod aparine, et philetaerium, id eſt, lappa.

Φλάζουσιν) obſcure et indiſtincte loquuntur, factum eſt nomen.

Φλεβοτομίαν) non ſolum conſuetae ſectionis venae, hoc eſt, ſed et aliam quomodocumque diſtinctam a venis euacuationem ſanguinis ſignificat, et φλεβοτομηθῆναι, hoc eſt, phlebotomari ſimiliter.

Φλέγ-

[6] τῇ παρίνῃ MS. D. et cod. Moſq. [7] φιλεταίρῳ cod. Moſq. [8] φλεβοτόμῳ MS. D. [9] τοῦτο MS. D. et cod. Moſq. [10] φλεβοτομηθέντα MS. D.

L. II. περὶ γυν. p. 289. 37. et 38.

k. Heſychius quoque φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν explicat.

l. Φιβαλέα εἶδος συκῶν quoque Heſychio, et ἡ συκῆ. Quidam ficus aridas aut caricas ita dici volunt.

m. Poſt φιλεταίριος legitur in veteri codice εἶδος βοτάνης ἣν καὶ etc. Obſerua autem ſcriptum eſſe ſtatim poſt φιλεταιρίῳ in datiuo. ST. Vocatur quoque Gal. L. II. τῶν κατὰ τοπ. φιλανθρωπεῖος βοτανή, hanc nominis rationem nacta, quod affricantium laciniis ſua tenaci aſperitate adhaereat, et eos complectatur.

n. V. Hipp. L. I. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48. et L. II. περὶ γυν. p. 287. 20. vſus fuit eo Hippocr. ad ſubdititia medicamenta: eſt officinarum aſpergula, ſiue aſperula Gorrhaei, quem conſule, in defin. medic.

o. Vide L. II. epid. p. 317. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. vbi haud dubie pro παφλάζουσιν legit Galenus φλάζουσιν.

p. V. L. IV. epid. p. 334. 41. non ſolum de vena ſecta, ſed etiam quouis modo diuiſa ibi haec accipitur vox.

[q] Φλέγμα) οὐ μόνον τὸν χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγωσιν δηλοῖ.

[r] Φλεγυρὸν) πυρῶδες, τὸ [1] οἷον [2] φλέγον.

Φλεδονώδεα) [s] [3] φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι.

[t] [4] Φλέου) φλογμῶδές τι ἐστὶ τοῦτο [5] καὶ παπυρῶδες φυτὸν, ὅπερ καὶ πλεκόμενον [6] περιτίθεται τοῖς ἐλαιηροῖς [7] κεραμίοις.

Φληνύουσα) φλυαροῦσα.

[u] Φληναφώδεις) φλύαροι.

[x] Φλιὰς) ξύλα ὀρθὰ καταντικρὺ πεπηγότα, καθάπερ καὶ αἱ τῶν νεύρων φλιαί.

[y] [8] Φλεγεαὶ) ἐρυθραί.

[z] [9] Φλογιᾷ) [10] πυρέσσεται μετὰ ἐρυθήματος.

Φλυδᾷ

[1] οἷον δυναμένον Corn. [2] φλέγεων Ald. [3] φλήαρον MS. D. [4] φλεὸν, ἐκ τοῦ φλέω, φλεγμῶδες MS. D. et cod. Mosq. φλήου φλεολοχμῶδες Ald. [5] καὶ παπυρῶδες ἐστὶ δὲ τοῦτο φυτόν MS. D. καὶ πανυρῶδες ἐπὶ δὲ τοῦτο φυτόν cod. Mosq.

q. Vide progn. p. 150. 32. epid. VII. p. 365. 9. de morb. L. II. p. 146. 11. 20. p. 147. 12. de vlcer. p. 512. 37. de fistul. p. 518. 32. περὶ φύσ. παιδ. p. 34. 8. 11.

r. Sic Hesych. φλέγωμεν exponit καίωμεν, λαμπρύνωμεν, et φλεγυρὰ, λαμπρὰ, ὑβριστικὰ καὶ βλαβερά.

s. Legendum est potius φλύαρα, vt respondeat τῷ φλεδονώδεα, quod est adiectivum plur. neutrius generis, habens subauditum substantivum πάθεα. Sciendum est autem, quamuis ab Hesychio quoque φλέδων exponatur φλυαρία ipsum tamen Galenum, com. 3. in L. III. prorrh. exponentem locum, in quo vsus est Hippocrates hoc vocabulo, non φλεδόνας, sed φλεβοιδόνας dicere veteres, φλυαρίας et λήρους appellasse. Vnde deduxisse quosdam vocem φλεβοδονώδεα, qui ita legere maluerint apud Hippocratem quam φλεβοτονώδεα. Sed a φλεβοιδόνες scribendum esset φλεβοιδονώδεα retinendo ι. ST. V. L. IV. epid. p. 333. 31. Hesychius φλεδονεῖ explicat ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ.

t. Scriptio suspecta videtur Foesio, et φλέος aut φλέμος pro φλέου legendum, et φλομῶδες pro φλογμῶδες. Est enim

Φλέγμα) non ſolum humorem hunc album, et frigidum, ſed et inflammationem ſignificat.

Φλέγυρον) ignitum et tamquam ardens.

Φλεδονώδεα) nugacem, φλεδόνες enim nugae.

Φλέ8) verbaſco ſimilis quaedam eſt haec, et papyracea ſtirps, quae texta circumponitur oleariis fictilibus.

Φληνύ8σα) nugans.

Φληναφώδεις) nugaces.

Φλιὰς) ligna recta e regione fixa, vt et neruorum paraſtatas.

Φλογεαὶ) rubrae.

Φλογιᾶ, vel φλογεῖται) ignitur cum rubore.

Φλυδᾷ

[6] τίθεται MS. D. et cod. Moſq. [7] κέραμα Ald. [8] φλόγεαι Corn. [9] φλογεᾷ MS. D. [10] *Iunta et quidam addunt ἢ φλογεῖται.*

enim φλέμος idem quod φλόμος verbaſcum, et planta quaedam folia habens craſſa, pinguia, et lanuginoſa, quae et φλόνος et θρυαλλὶς dicitur, quibuſdam lucernaria. Ad L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν reſpici videtur p. 204. 37. vbi φλ8ς idem quod φλοὸς aut φλοιὸς ſignificet, hoc eſt, corticem aut cutem deſquamatam, vel vt de ſerpentis exuuio dicitur. Heſychio quoque φλ8ς eſt φλοιὸς, λεπύχανον, et λεπυρόν. Vnde ex Galeni lectione φλέος aut φλέμος indicatur in capite ſub pilis lanugo quaedam craſſa et alba, qualis in verbaſco videtur ſubeſſe, quae cutis deſquamationi aut ſquamulis ſimilis eſt.

u. Heſychius interpretatur φλυναφᾶ, φλυαρεῖ, μορωλογεῖ, et φλύναφος ipſi eſt φλύαρος, λῆρος, μωρολόγος.

x. Ita legitur in vet. cod. totus hic locus: Φλιὰς, τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας. Καθὰ δὴ καὶ τῶν νεύρων φλέβες. ST. Foeſius emendat ſic: καὶ τῶν θυρῶν φλιαὶ, ligna vecta ex oppoſito infixa, velut ianuarum poſtes. Varinus autem φλιὰς τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας, καθὰ δὴ καὶ αἱ τῶν θυρῶν φλιαί. Conſ. Foeſ. egregie de hac voce differentem.

y. Vitioſe quidam φλεγεαὶ. v. Hipp. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 192. 3. vbi φλογίαι paſſim legitur, quaſi flammeae a φλόξ.

z. V. L. II. de morb. p. 156. 13. L. III. p. 159. 49. de morbo ſacro, p. 127. 47.

[a] Φλυδᾷ) ὑγραίνεται, μυδᾷ.

Φλυδαρὴν) ὑγρὰν.

Φλύεται) ὑγραίνεται.

[b] Φλυζούσῃσι) [1] βλυούσαις.

[c] [2] Φλυζάκια) ψυδράκια.

Φλύσιος) ἐξανθήσεως, τῆς ἐπὶ πλεονεξίᾳ γινομένης τοῦ κατὰ τὸ σῶμα ὑγροῦ.

[d] [3] Φοινίκινος) ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως εἰρῆσθαι τὴν ἐλεφαντίασιν ὑπονοήσειεν ἄν τις.

Φοινικίη νόσος) ἡ [4] κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα. Δηλοῦσθαι δὲ κἀνταῦθα δοκεῖ ἡ ἐλεφαντίασις.

[e] Φολλικώδεα) τὰ [5] οἱονεὶ [6] θυλακώδεα καὶ σομφά.

[f] [7] Φονᾷ) φονεύσαι ἐπιθυμεῖ.

[g] Φορίνη) δέρμα.

[h] Φόρος) εὐσύλληπτος.

[i] [8] Φορύξαντες) [9] φυράσαντες.

[k] Φύλλα) τὰ [10] κηπαῖα καὶ βοτανώδη χλωρὰ ἡδύσματα.

Φύλλια

[1] βλυέσαις Ald. [2] Φλυζάκεια MS. D. [3] Φοινίκιος MS. D. [4] κατὰ αὐτὸν τὸν τῆς Φοινικῆς τόπον Corn. [5] οἷον Ald.

a. Foesius censet legendum esse φλυδᾷν, ὑγραίνεσθαι et μυδᾷν ex L. de morbo sacro pag. 127. 15. Hesychius φλυδᾷν exponit διαχεῖσθαι.

b. V. epid. L. II. p. 316. 5. vbi in vulgatis legitur ἐν τῇσι σφύζουσιν, etc. quem locum ex Galeno Foesius restituit optime.

c. Vide de rat. vict. in morbis acutis p. 104. 2. vbi φλυζάκια exponit Galenus φλυκταίνας. Φλυκταίνα autem Hesychio est τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι, vide et coac. praen. p. 427. 5.

d. Pro φοινίκινος legendum existimat Foesius φοινικίνη νόσος, vt sit elephantiasis ex colore rutilo et puniceo, quales sunt fructus palmae arboris non satis insolati, quae et φοινικίη νόσος dicitur. Laudat autem locum prorrh. L. II. p. 424. 28.

e. Subindicatur locus epid. L. IV. p. 430. 17. quo indicat Hippocrates toto corpore enatas

Φλυδᾶ) humectatur, putrescit.

Φλυδάρην) humidam.

Φλύεται) humectatur.

Φλυζέσησιν) scaturientibus.

Φλυζάκια) pustulae genus quoddam.

Φλύσιος) eruptionis pustularum, in superabundantia existentis in corpore humidi.

Φοινίκινος) a colore sic dictam esse elephantiasin suspicare vtique posset aliquis.

Φοινικίη) morbus in Phoenicia, et in aliis orientalibus partibus abundans, significari autem et hic videtur elephantiasis.

Φολλικώδεα) tamquam folliculosa, et laxa.

Φονᾶ) necare cupit.

Φορίνη) pellis.

Φόρος) facilis captu.

Φορύξαντες) quum miscuissent.

Φύλλα) hortensia, et herbacea viridia odoramenta.

Φύλλια

6 ϑηλυκώδεα *MS. D.* 7 φόναι *Ald.* εὐσύληπτος *Ald.* 8 φορίξαντες *MS. D.* φορύξαντες *Ald.* 9 φορύσαντες *MS. D.* 10 κηπεῖα *MS. D. et cod. Mosq.* τὰ κηπώδη *Ald.*

enatas pustulas varis similes, subinanes, et folliculorum semine vacuorum instar molles, laxas et fungosas ab acri et tenui materia in cutem erumpente.

f. Φονάω idem est ac φονεύω.

g. Foesius mauult φορίνης et δέρματος ex loco de rat. vict. in morb. acut. p. 111. 55. dicitur autem praeprimis de pelle suilla.

h. V. L. I. περὶ γυν. p. 236. 10.

i. V. L. περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 5. 36. Hesychio φορύξαντες dicuntur συγχέαντες, et φορύξαι συγχέαι, φυράσαι, cf. et L. περὶ ἀφόρ. p. 293. 36.

k. Videtur Foesio Galenus locum indicare de morb. L. II. p. 146. 2. vbi forte φυλλία legit Galenus, nam ibi gargarismum parari vult Hippocrates ex origano, satureia, apio, mentha et modico nitro, cf. p. 146. 47. p. 147. 4. p. 152. 40.

Φύλλια) [1] ἡδύσματα κηπαῖα, [2] ἃ τοῖς ὠνεμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον [3] κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, [4] σέλινον.

[1] [5] Φύλλον) τὸ τοῦ σιλφίου σπέρμα, διὰ τὸ [6] πλατὺ εἶναι, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [7] γυναικείων. Προστίθησι δὲ καὶ [8] αὐτὸς ἐν τῷ λόγῳ ποτὲ μὲν Λιβυκὸν, ποτὲ δὲ Αἰθιοπικόν.

[m] [9] Φύσιγγα) τὸ καλούμενον ἐκκαύλημα, καὶ μάλιστα [10] τὸ κοῖλον.

[11] Φυτάνη) ὁ τοῦ φυτεύειν καιρός.

[n] [12] Φυτευτηρίων) τῶν εἰς τὴν γῆν φυτευομένων ξύλων.

[o] Φωΐδες) [13] αἱ φαύσιγγες, ὑπὲρ ὧν εἴρηται.

[p] Φωνὴ [14] περιπνευμονικὴ) ἡ κερχνώδης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

[a] Χαλκίτης συπτηρίη) ἴσον [15] τῷ χαλκίτιδι.

[16] Χαραδρωθέωσι) [17] δίκρουν ἔχωσιν.

[18] Χαράκτωρι) ὠξυσμένῳ ὑπὸ τοῦ χαρακτῆρος.

[b] Χασκῶν) περισπῶν ὁ Διοσκουρίδης [19] ἀναγινώσκει, καί φησιν οὕτως εἰρῆσθαι τὰς μήτρας διὰ τὸ [20] ἀνεστομῶσθαι.

Χειμίη) ψύχος, ῥίγος.

[c] Χειμίουσα) ψυχομένη, ῥιγῶσα.

Χελί-

[1] ἡδύσματα κήπου MS. D. et cod. Mosq. [2] ἃ τοῖς ὠν. haec delet Corn. [3] κορύανον MS. D. κορίανον cod. Mosq. [4] σέληνον MS. D. [5] Φυλλία τὸ τοῦ Ald. [6] πλάτος Ald. [7] γυναικῶν Ald. [8] αὐτὸ ἐν τῷ MS. D. et Ald. [9] Φύσητρα MS. D. φυσητὰ cod. Mosq. [10] τὸν MS. D.

l. Sic teste Theophrasto H. Pl. L. VI. c. 3. Gal. semen silphii nominari scribit. Loca sunt περὶ γυν. L. II. p. 274. 9. L. II. p. 258. 2. περὶ γυν. φύσ. p. 227. 24. et p. 228. 7.

m. MS. φυσητα. At supra apud Erotianum p. 352. habes σκόροδου φύσιγγα, τὸ ἔξωθεν λέμμα. ST. Alii scribunt quoque φυσίτρα. V. L. de fistul. p. 517. 36. 37. 44.

n. Vide locum περὶ φύσ. παιδ. p. 35. 19. 28. 35.

o. Id est, circuli aut maculae rubentes in tibiis ex nimia

Φύλλια) odoramenta hortenſia, quae ementibus olera addunt, vt coriandrum, menta, ruta, apium.

Φύλλον) ſilphii ſemen, eo quod latum eſt, in ſecundo de morbis mulierum, addit autem ipſe in oratione aliquando quidem Libycum, aliquando Aethiopicum.

Φύσιγγα) caulium exortus qui vocatur, et maxime concauus.

Φυτάνη) ſerendi tempus.

Φυτευτηρίων) lignorum, quae in terram ſeruntur, panguntur ue.

Φωίδες) ab igne in cruribus exſurgentes circuli rubri, de quibus dictum eſt.

Φωνὴ περιπνευμονικὴ) vox aſpera.

PRINCIPIVM X.

Χαλκίτις συπτηρίη) aeque valens, vt chalcitis.

Χαραδρωθέωσι) bifidum habuerint.

Χαράκτωρι) exacerbato ob characterem.

Χασκῶν) in diuerſum trahens. Dioſcorides legit, et ait ſic dici vuluas ex eo, quod aperiuntur.

Χειμίη) frigus, gelus, rigor.

Χειμίεσα) infrigidata, gelu correpta.

 Χελί-

[11] φυτάνοι *MS. D. et Ald.* [12] φυτευτ. *deſinit hic cod. Moſq.* [13] ἀλφαύσιγγες *MS. D.* [14] περιπνευμονὴ *vulgg.* [15] χαλκίτει μόνῳ *MS. D.* τῇ χαλκ. *vulgg.* [16] χαραδρώσεως *MS. D.* [17] διέκρυν σχῶσι *MS. D. et vulgg.* [18] χαράκτωρ *MS. D. et vulgg.* [19] γράφει καὶ φησὶν *MS. D.* [20] ἀνακσομῶσθαι *MS. D.*

nimia ignis vicinia contractae.

p. V. L. V. epid. p. 341. 44. et L. VII. p. 364. 21.

a. De chalcitide vide Dioſcor. L. V. c. 115. Plin. L. XXXIV. c. 12. conf. et Hipp. L. de vlcer. p. 516. 5.

b. V. epid. L. VI. ſent. 9. ſect. 8. et epid. L. II. p. 316.

12. Participium χασκῶν eſt pro χασκάων, et tunc σόμα τῆς μήτρας ἢ ὕσερας ſubaudiendum, quomodo Dioſcorides ſumſiſſe videtur, aut τὸ χασκῶν dicitur, quod hiat, pro vtero hiante.

c. Mauult Foeſius χειμιεῦσα ex L. de locis in homine p. 70. 48. Heſychius quoque χειμέω pro ῥιγῶ vſurpat.

[d] [1] Χελίσκιον ξηρὸν) ὑποκοριςικῶς εἴρηται τὸ χελίσκιον, τὸ βραχὺ βηχίον. Ξηρὸν δέ ἐςιν, ὅταν μηδὲν ὑγρότητος [2] ἀναχρεμπτομένης εἰς τὸ ςόμα [3] παραγένηται.

[e] Χαραδέως) ἀθρόως. Γέγονε δὲ [4] ἀπὸ χαράδρας.

[f] [5] Χῆς) καταχέας.

[g] Χηλὴν) μήλην δίκρυν κατὰ τὸ ἄκρον [6] ἐκτετμημένην ἐμφερῶς χήλῃ.

Χήλωμα) [h] τὴν [7] δισχιλῆ γλυφίδα τῦ βέλυς, ᾗ προςιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν [8] τῇ νευρᾷ τὸ βέλος.

[i] [9] Χήμην χηραμίδα) τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μείζονα.

Χλοηροῖσι) λαχάνοις, τοῖς [10] κηπαίοις ἡδύσμασι.

[11] Χλοιῦνται) [12] ὡς εἰ καὶ [13] χλωραίνονται ἔλεγε.

Χλῦς) ἡ χλωρότης.

[k] Χλοῶδες) χλωρόν.

[l] Χλώρασμα) [14] χλωρότης λαμπρὸν διαυγυμένη καὶ ἐπὶ τὸ [15] ὑδαρῶδες ῥέπυσα.

[m] Χολήϊον) χολῆς ἀγωγόν. Χυτλά-

[1] χελύσκιον MS. D. [2] ἀναχριμπτομένης MS. D. ἀνακαμπτομένης Ald. [3] παραγίνεται MS. D. [4] ἀπὸ τῦ ἀλχέραδος MS. D. ἀλισχέραδρος al. ἀλισχέραδος καὶ ἀπὸ τῦ δὲ ἀλχέρα Ald. [5] χῆμα κατασκευάσας MS. D. κατασκευάς Ald. [6] ἐκτετμεμένον MS. D. ἐκτεταμένην Ald. ἐντετμημένην vulgg. [7] διχηλῇ MS. D. δισχηδῇ Chart.

d. Emendat hunc locum Foesius legendo χελύσκιον, quum χελὺς pectus significet, quod sit veluti testudinatum et pulmones, et χελύσσεσθαι expectorare, screando aut tussiendo e pectore educere aut eructare. Sic enim Schol. Nicandri in Alexiph. p. 55. διὰ χέλυος, τυτέςι τῦ ςήθυς τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖσθαι ex testudine, hoc est, pectore ructus educere et expectorare.

e. Legendum videtur χαραδρέως: retinendo ρ, quod est in χαράδρα. ST. Et sic quoque Foesius. Vide L. de flatib. p. 120. 25. Hesychio χαράδραι exponuntur αἱ χαράξεις τῦ ἐδάφυς, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

f. Varinus legit χῆ, sed lectio Galeni suspecta videtur Foesio.

g. Id est, specillum bifurcum summa parte incisum vngu-

Χελίσκιον) aridum. Diminutiue dictum est χελίσκιον parua tussicula, arida autem est, quum nihil humoris, qui exscreetur, in os accedit.

Χαραδέως) confertim. Factum est autem a torrente.

Χῆς) qui effudit.

Χήλην)specillum bifidum in summo,dissectum vt forsex.

Χήλωμα) bifidam cauitatem sagittae, qua parte in sagittando sagittam neruo applicant.

Χήμην χηραμίδα) cauatiorem concham, et maiorem.

Χλοεροῖσι λαχάνοις) hortensibus odoramentis.

Χλοιοῦνται) vt si, virescunt, dixisset.

Χλοῦς) viriditas.

Χλοῶδες) virens.

Χλώρασμα) viriditas clare fulgens, et ad aqueum colorem declinans.

Χολήϊον) bilis eductiuum.

[8] τὴν νευρὰν τοῦ βέλους MS. D. et Corn. [9] χήμην χηραμύν τινα MS. D. χηραμυντίν τὴν Ald. [10] κηπείοις MS. D. [11] χλοιοῦντα MS. D. [12] ὡσεὶ MS. D. [13] χλωραίνοντα MS. D. [14] λαμπρὸν χλωρότης MS. D. et Ald. [15] ὑδερῶδες MS. D.

vngulae instar, quod pes caprinus dicitur. Locus est L. II. de morb. p. 147. 25. et 40. Plures significatus qui legere cupit, adeat Foesium, p. 677. Apud Hippocratem in quibusdam exempl. vitiose χειλῆς legitur.

h. Non dubito quin legendum sit διϲχιδῆ. Est enim facilis et frequens lapsus literae δ in λ, et contra: fortasse tamen aliquis ex διϲχιδῆ facere malit διϲχηλῆ. ST. Locum hunc ex Varino firmando Stephani emendationem sic refingit Foesius: τὴν διϲχιδῆ γλυφίδα τοῦ βέλους, ᾗ προστιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν τὴν νευρὰν τοῦ βέλους, hoc est, bifidam rimam in sagitta exsculptam, cui neruum ipsius arcus applicant inter iaculandum. Hesychio χήλωμα est γλύψις velut exsculpta terra.

i. L. III. de morbis p. 162. 37. est κόγχην χηραμίδα, vbi Galenus haud dubie legit χήμην χηραμίδα.

k. V. L. IV. epid. p. 329. 20.

l. Obscuram hanc dictionem esse asserit Foesius, ex vocis χλωρὸν ambiguitate dependentem.

m. V. L. I. περὶ γυν. p. 240. 33.

[n] Χυτλάζηται) [1] ὡς εἰ καὶ κλύζηται ἔλεγε.

[o] Χυτριδέαν) χύτραν.

Χυτρίδιον) χύτραν.

[p] Χύτρινον) χύτραν.

[q] Χωλεύσειεν) ἀνάπηρον κατά [2] τι τῶν ἄρθρων ποιήσειεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

[a] Ψάγδας) εἶδός τι μύρȣ.

[b] Ψαίρειν) [3] ἐννήχεσθαι, προσψαύειν.

[c] Ψαιςὴν μάζαν) [4] τὴν μέλιτι καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένην. Ὅτι καὶ τὰ ψαιςὰ [5] ȣ̔́τως δεύεται.

[d] [6] Ψαφερὸν) [7] ψαθυρόν.

Ψέφαρα) [e] [8] ψοφοειδῆ, μελανειδȣ̃ντα. Ψέφος γὰρ τὸ σκότος.

[f] [9] Ψόφȣ καθαπτόμενοι) ψόφȣ ῥαδίως αἰσθανόμενοι. Καὶ μέντοι καὶ πτοȣ́μενοι· [10] ὡς εἰ καὶ [11] ψοφώδεις ἔλεγεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[a] [12] Ὠδεῖ) ἐπὶ τȣ̃ κακȣ̃. Ἀρκεσιλάῳ δὲ καὶ κακὸν ὤδει, δηλονότι χωρὶς τȣ̃ ι γράφεται, ȣ̓χ ὡς τὸ μετ' αὐτὸ σὺν τῷ ι.

[b] [13] Ὠιδεῖ) [14] οἰδαίνει. Δῆλον δὲ ὡς σὺν τῷ ι τȣ̃το [15] γράφεται, ὅτι καὶ τὸ [16] οἰδεῖν. Ὠμή-

[1] ὡσεὶ MS. D. [2] τὸ Ald. Addit in fine huius literae Corn. χοινικὶς V. p. 5. 2. 25. 36. [3] ἐνήχεσθαι MS. D. ἐν νηχέσθαι diuisim vulgg. [4] τὴν ἐν μέλιτι MS. D. [5] ȣ̔́τω MS. D. [6] ψαφαρὸν Iunt. [7] ψευδικὸν MS. D.

n. χυτλάζει exponit Hesychius κλυδάζεται.

o. V. Libr. de vlcer. p. 515. 41. 43. appellatur et χυτρίδιον.

p. V. L. II. περὶ γυν. p. 271. 48. p. 272. 2. 4. 6. 26. 27. Hesychio autem χυτρῖνοι sunt τὰ κοῖλα τῆς γῆς δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἐνίενται.

q. Vide περὶ γυν. L. I. p. 234. 13.

a. ψαδὰς, ψαγδῆς, μυρόν ποιόν exponit Hesychius.

b. V. L. II. περὶ γυν. p. 277. 3. et p. 268. 26. Hesychius καταψαίρȣσι, κινȣ̃νται, et Aristoph. Schol. in Ὄρνισι p. 431. διαψαίρειν ἡσυχῆ διακινεῖσθαι καὶ ψοφεῖν.

c. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 198. 21. et p. 207. 24. Aristoph. Schol. in Pluto p. 8. scribit ψαισὸν dici κυρίως ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον, καταχρηςικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον. Suidas: ἄλφιτα ἐλαίῳ καὶ

Χυτλάζηται) vt ſi, inundetur, dixiſſet.

Χυτριδέαν) ollam.

Χυτρίδιον) ollam.

Χύτρινον) ollam.

Χωλεύσειεν) mutilum aliquo articulo faceret.

PRINCIPIVM Ψ.

Ψάγδας) genus quoddam vnguenti.

Ψαίρειν) innatare, attingere.

Ψαιστὴν μάζαν) in melle, et oleo ſubactam, quoniam et liba ſic madefiunt.

Ψάφαρον) fragilem.

Ψέφαρα) tenebroſa, nigricantia. Ψέφος enim tenebrae.

Ψόφου καθαπτόμενη) ſtrepitum facile ſentientes, et timentes, vt ſi, formidoloſos, dixiſſet.

PRINCIPIVM Ω.

Ὠδεῖ) in malo, Arceſilao autem, malum, ſic videlicet ſine iota ſcribitur, non cum iota, vt id quod ſequitur.

Ὠιδεῖ) tumeſcit: manifeſtum autem eſt, cum iota hoc ſcribi, quoniam et οἰδεῖν, hoc eſt, tumere.

Pp 4 Ὠμή-

8 ψεφοειδῆ *MS. D.* ζοφοειδῆ *St. Corn. et Chart.* 9 ψοφου καθαπτ. *MS. D.* 10 ὡσεὶ *MS. D.* 11 ψοδώδεις *Ald.* 12 *Deſideratur haec gloſſa in MS. D.* Ὠδεῖ αὔξεν ἡρακλ.* Ὠδῖ του κακου Ἀρκ. δὲ καὶ κ. ὠδὲ *Ald.* et αὐτου *habet.* 13 ὠδεῖν *MS. D.* 14 οἰδαλεάνειν *MS. D.* οἰδαλεαίνει *Ald.* 15 γράφει *MS. D.* 16 οἴδημα *Chart.*

καὶ οἴνῳ δεδευμένα, ἅπερ ἐπεθυμίων τοῖς θεοῖς. Heſych. ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα.

d. Malim ψαφαρὸν, vt p. 586. ὑποψάφαρα et ψαφαρόν. Heſychius tamen tam ψαφαρὰ quam ψαφερὰ exponit ψαθυρά. ST. V. περὶ ἀδένων p. 56. 23. p. 57. 37. coac. praen. p. 442. 41.

e. Repono ζοφοειδῆ pro ψοφοειδῆ, quod videtur irrepſiſſe ex proxime ſequenti verſu. Scimus enim ψέφας vocari τὸν ζόφον. Rectius autem legetur ψεφαρὰ retracto in vltimam accentu. ST. V. prorrh. III. p. 207. 57.

f. Vide prorrh. p. 176. 17. coac. praen. p. 426. 35.

a. Intelligit, vt opinor, Galenus τῷ ω eſſe adſcribendum ι videlicet ad latus: quod poſtea ſubſcribi cepit. Ceterum pro οἰδεῖν MS. οἴδημα. ST. V. epid. L. VI. ſ. 3. aph. 8. VII. p. 360. 5. V. p. 336. 5. VII. 353. 48.

b. Ma-

c [1] Ὠμήλυσιν) τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν ἄλφιτά τε καὶ ἄλευρα. Τὸ [2] γὰρ οἷον ὠμὸν ἄλευρον κυρίως φασὶν [3] ὠμήλυσιν ὀνομάζεσθαι· καταχρηστικώτερον [4] δὲ τὸ ἄλλο πᾶν ἄλευρον.

[5] Ὠρεόντων) φροντιζόντων, ὅτι καὶ ἡ φροντὶς [6] ὤρα.

d Ὥρου) [7] ἐνιαυτῷ.

e [8] Ὥρουσαν) ὥρμησαν.

f [9] Ὠτειλὰς) οὐ μόνον τὰς οὐλὰς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἕλκη.

g Ὠχετεῦται) ἐκρύσεις καὶ [10] διεξόδους κέκτηται.

Ὠμήλυσιν) ex non ſiccatis hordeis farinae craſſiores, farinae tenuiores: nam velut crudam farinam proprie aiunt ὠμήλυσιν nominari, magis abuſiue autem omnem aliam farinam.

Ὠρεόντων) curantium, nam et cura ὤρα.

Ὥρου) anno.

Ὥρουσαν) impetum fecerunt.

Ὠτειλὰς) non ſolum cicatrices, ſed etiam vlcera.

Ὠχέτευται) effluxiones, et exitus poſſedit.

1 *ὠμηλυπέσι MS. D. ὠμηλύσαν Corn.* 2 *γὰρ deeſt in MS. D. et in Ald.* 3 *ὠμηλέσιν Ald.* 4 *δὲ καὶ τὸ ἄλλο MS. D.* 5 *ὠρέοντα, φροντίζοντα MS. D.* 6 *ὤρη MS. D. ὤρει Ald.* 7 *ἐνιαυτοῦ MS. D.* 8 *ὤρουσεν, ὤμησεν MS. D.* 9 *ὠτειλὲς Ald.* 10 *ἐξόδους MS. D.*

b. Mauult Foeſ. ὦδει, ab ὠδίζω, quod praeterito medio facit ὦδε, et ὦδει praeterito plusquamperfecto.

c. V. περὶ γυν. φύσ. p. 218. 29. περὶ γυν. L. I. p. 238. 5. p. 246. 39. L. II. p. 285. 12. p. 286. 41. L. II. de morb. p. 147. 4. 9. L. II. περὶ γυν. p. 285. 8. Heſych. τὸ κρίθινον ἄλευρον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατάπλασμα. Abſyrtus ὠμήλυσιν eſſe ſcribit mixtionem quamdam ex farinis ſeminis lini et hordei aequali pondere confarctis.

d. Lege ὤρου, et expone ἐνιαυτοῦ. Hipp. περὶ ἑπταμήνου p. 541. 31. πολλὰ δὲ καὶ διὰ παντὸς ὤρου, διὰ etc. ST. Stephanus arbitratur legendum eſſe ὤρου, citatque locum ex L. de ſeptim. partu. I. Heſychio quoque exponitur ὦρος, ἐνιαυτός.

e. L. I. περὶ γυν. p. 244. 37. eſt ὤρουσεν, et ſic quaedam exemplaria ὤρουσεν, ὥρμησεν.

f. V. L. de art. p. 590. 50. 54. cf. Hom. Il. λ'. v. 266. Il. έ. v. 870. Hipp. de vuln. cap. p. 449. et de artic. p. 593. 18.

g. V. περὶ ὀστέων φύσ. p. 62. 48.

III. HE-

III

HERODOTI DICTIONARIVM VOCVM HIPPOCRATIS ANTIQVARVM GRAECOLATINVM.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ἀνέλῃ) χρήσῃ.
[a] Ἀναξυρίδας) τὰ βαθέα καὶ βασιλικὰ τῶν ὑποδημάτων.
Αὐλὸς) εἶδος ἀκολάστου ὀρχήματος.
[b] Ἀνακῶς) ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς.
Ἀβρὸν) καλὸν, αὔθαδες, τρυφερόν.
[c] Ἀναισιμοῦν) δαπανᾶν, ἀναλίσκειν.
[d] Ἀνέγνωσεν) ἀνέπεισεν, ἐδίδαξεν.

Ἀντί-

a. Hesychius ἀναξυρίδας, φημινάλια, βρακία βαρβαρικὰ et ἔνδυμα ποδῶν, et ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικὰ, quales fere sunt alti socci et ocreae, quae non solum pedem, sed etiam crura et femora degunt, v. Herod. L. I. c. 16. ap. Hippocr. de aere, loc. et aqu. p. 80.7. sunt braccarum genus, aut subligaculum, quo Scythae vtuntur.

b. Herod. VIII. 109. fine ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν, seu ἐπιμελῶς ἔχειν, ibi σπόρου ἀνακῶς ἔχετο. CAM.

c. Her. L. I. 27. fine πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται. ST.

d. Sic Stephanus in Lex. Herod. ἀναγινώσκω, *suadeo, persuadeo*, quemadmodum πείθω vtrumque vsum habet, vt Herod. VII. 10. γνόντα, ἐπ' οἴκους ἄνδρας ἀναγνώσκεις βασιλῆα στρατεύεσθαι, vbi est potius suades quam persuades: quamuis postea persuaserit. At IV. 158. ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν non solum suaserunt, sed etiam persuaserunt. Sic etiam I. 187. τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνωσε, sequente infinitiuo καταστῆναι. Itidem passiuum ἀναγνωσθεὶς persuasus, in IV. 154. ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, is autem ab vxore persuasus, rem nefariam aduersus filiam moliri cepit. At interpres male ἀναγνωσθεὶς reddidit deceptus. Omnemque illi excusationem praeripit verbum πείθει, quod maxime praecedit, de eadem πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτω. Quin etiam L. III. c. 61. actiuae voci ἀναγνώσας aliam tribuit significationem idem interpres: τοῦτον τὸν ἄνδρα ἀναγνώσας ὁ μάγος Πατιζείθης ὡς οἱ αὐτὸς πάντα διαπρήξει,

HERODOTI DICTIONARIVM VOCVM HIPPOCRATIS ANTIQVARVM.

ʼANEΛHI) vſui.

ʼΑναξυρίδας) alta ac regia calciamenta.

Αὐλὸς) laſcinae ſaltationis ſpecies.

ʼΑνακῶς) accurate, caute.

ʼΑβρὸν) honeſtum, audax, tenerum.

ʼΑναισιμοῦν) impendere, conſumere.

ʼΑνέγνωσεν) perſuaſit, praecepit.

ʼΑντί-

πρήξει. εἶσε ἄγων ἐς βασιλήϊον θρόνον, ita enim haec reddidit: hunc virum magus Patizithes inſtructum quemadmodum ipſe illi omnia peracturus eſſet, in regium ſolium perducit. Quum debuiſſet ita vertere; huic viro quum perſuaſiſſet magus Patizithes fore, vt ipſe illi omnia effecta redderet. Erat enim Patizithes, qui Smerdi omnia confecturus erat, non contra: quod tamen potius prae ſe ferre videtur altera interpretatio, vt autem ἀναγινώσκω, ſic etiam συγγινώσκω apud Herodotum a vulgari vſu diſcedit. Sed quid de Galeno et Erotiano dicemus, verbum ἀναγνῶναι apud Hippocratem Ionica dialecto vtentem et ipſum non πεῖσαι, id eſt, perſuadere, ſed μεταπεῖσαι, id eſt, diſſuadere, vel de ſententia deducere, a ſententia dimouere, nec non μεταδιδάξαι exponentibus? καὶ οὐκ ἠδυνάμην, inquit Hipp. L. de art. p. 48. 2. αὐτοὺς ἀναγνῶναι· εἰ μὴ μόλις ὅτι τὸ δʼ ἐστὶ τοιόνδε. Suſpicor, vnum ex altero ſumſiſſe, qui loco praepropere, vt fit, lecto, nec bene memoriae mandato, horum tantum verborum recordatus ſit, αὐτοὺς ἀναγνῶναι, ac non horum quoque, quae ſubiunguntur, ὅτι τόδʼ ἐστὶ τοιόνδε, ſimulque praepoſitionis ἀνὰ verbo γνῶναι praefixae vſum eum imaginatus ſit, quem habet in aliis quibuſdam verbis, et nominatim in ἀναδιδάσκομαι apud ipſum Herodotum. Hoc etiam addo perperam Galenum et Erotianum ἀναγνῶναι, non ἀναγνῶσαι legiſſe apud Hippocratem: et quoſdam male lectionem

[e] Ἀντίξον) τὸ ἐναντιουμένον.
Ἀλεξομένους) ἀμυνουμένους.
[f] Ἄρδις) φαρέτρα, καὶ τὸ βέλος.
Ἀπίσας) ἱκανώσας.
Ἀφιδέας) ἀλύσεις. Οἱ δὲ ψέλλια.
Ἀποφορὴν) τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.
Ἀποτιμοτέρους) ἀτίμους.
[g] Ἀπεματαίσεν) ἐμώρανεν.
[h] Ἀπηλικέστερον) πρεσβύτερον.
Ἀμύσσειν) ταράσσειν, ἕλκειν, ξέειν.
Ἀνδροσφίγγα) σύνθετον ἄνθρωπος, καὶ σφὶγξ δημιούργημα.
Ἀτιμώρητι) ἤγουν καταφρονήσας.
Ἀνδρόγυνος) ἑρμαφρόδιτος.
Ἀμβολάδην) καθ' ὑπερβολήν.
Αἰγὶς) ἣν Λιβύες φοροῦσι δοράν.
[i] Ἀνθέρικας) τοὺς καυλοὺς τῶν ἀσφοδέλων.
Ἀγηλατέειν) διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν.
Ἀχαιρεσίη) τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι.
Ἄφλαστον) τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης.
[k] Ἀρθμία) φιλία.
Αἰωρηθέντες) μετεωρισθέντες.
Ἀναιρεόμενον) τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον.

Ἄβιος

ctionem hanc in illam mutandam censuisse. Nam et hic ex I 87. habes ἀνέγνωσε, et legitur itidem VI. 75. Eodemque modo exstat ἀνέγνωσαν I. 128. Sic autem et I. 85. ἄλλον γνώσας, vbi repono ἀλλογνώσας.

e Ἀντίξοος, aduersarius, hostis, ἐνάντιος, πολέμιος in c. 218. L. VII. ἐλπόμενοι γὰρ οὐδένα σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον, ἐνεκήρυσαν στρατῷ. Et actiue γνώμη ἀντίξοος, sententia contraria, sententia repugnans, VIII. 119. ST. Rectius fortasse ἀντίξοον.

f. Genus teli, vt volunt, pharetra: sed significat apud Herodotum ferrum, vt opinor, sagittae. CAM.

g. Aliam

Ἀντίξον) aduerſans.
Ἀλεξομένους) vltos.
Ἄρδις) pharetra atque telum.
Ἀπίσας) perueniens.
Ἀφιδέας) catenas, ſunt qui interpretantur armillas.
Ἀποφρὴν) honorem, quo ſerui heros afficiunt.
Ἀποτιμοτέρους) abiectos.
Ἀπεμάταισεν) deſipiebat.
Ἀπηλικέστερον) antiquius.
Ἀμύσσειν) turbare, vlcerare, radere.
Ἀνδρόσφιγγα) homo et ſphinx compoſitum opificium.
Ἀτιμώρητι) ſcilicet paruifaciens.
Ἀνδρόγυνος) hermaphroditus.
Ἀμβολάδην) per hyperbolen.
Αἰγίς) quam Libyes ſerpentes pellem geſtant.
Ἀνθέρικας) caules aſphodelorum.
Ἀγηλατέειν) expellere, fugare, cogere, violare.
Ἀχαιρεσίη) auram captare popularem, pecuniiſque donari.
Ἄφλαστον) extremitas puppis.
Ἀρθμία) amicitia.
Αἰωρηθέντες) in ſublime elati.
Ἀναιρεόμενον) quod in ventre conceptum eſt.

Ἀκαν-

g. Aliam prorſus ſignificationem habet Lex. Herodot. ἀπεματαῖσε, ſignificat apud Herod. crepitum emiſit, II. 162. ὁ δὲ Ἄμασις, (ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου κατήμενος) ἐπάρας ἀπεματάισσε. CAM.

h. V. epid. L. VII. p. 365. 42.

i. Vide Plin. L. XXI. 17. Dioſcoridi ἀνθερικὸς aſphodeli flos dicitur L. II. c. 199. Heſych. exponit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν et βοτάνης εἶδος. Euſtathius vero et Varinus ἀσφοδέλου καρπὸν ἢ καυλὸν.

k. Ἄρθμιος, concors, beneuolus, amicus, VII. 1. in princ. μὴ ἐόντες ἄρθμιοι, et IX. 4. Ἀθηναίων ἡμῖν ἐόντων μὴ ἀρθμίων. At vero ἀρθμία ſubſtantiui vice fungitur VI. 83. τέως μὲν δὴ σφι ἦν ἀρθμια ἐς ἀλλήλους, concordia inter eos erat. Item ἀρθμίη, concors, amica, IX. 36. ST.

[l] Ἀκανθοπλὴξ) ὁ πλήσσομενος.
Ἄβιος) ὁ πολύβιος. Ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.
ΒΥΣΣΟΣ) βυθός.
[m] Βάρις) ναῦς.
Βϐπόρϐς) ὀβελὸς μεγάλϐς.
Βαλανάγρα) κλείς.
ΓΑΥΛΟΣ) πλοῖον Φοινίκιον. Καὶ φρέατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.
Γεωπεῖναι) οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἄποροι.
[n] Γνωσιμαχεῖν) τὸ γνῶναι τὴν αὐτϐ ἀσθένειαν καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν.
Γοργύρη) δεσμωτήριον ὑπόγεων.
Γυμνοπαιδία) ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χορὸς ἱςᾶσι.
ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες.
[o] Διθύραμβος) ὕμνος εἰς Διόνυσον.
[p] Διασφᾶγες) αἱ διεςῶσαι πέτραι.
Διφροφορευμένϐς) φορείοις φορϐμένϐς.
ἘΓΧΡΙΨΑΙ) ἐμπεσεῖν, προσπελάσαι.
Ἐσηθίσαντες) ὑλίσαντες.
Ἐνηβητήρια) ἐνευωχητήρια.
Ἐλόχισεν) εἰς λόχϐς κατέταξεν.
Εὔλεων) σκωλήκων.
Ἐπιφορήματα) τραγήματα.
Ἐπίλαμπος) καταφανής.
[q] Ἐπάϊςος) φανερός.

Ἐπι-

l. V. L. I. περὶ γυν. pag. 252. 1.

m. Βάρις in Euterpe, c. 41. nauigium Aegyptiacum. CAM.

n. Γνωσιμαχεῖν interpretantur, perpendere ſuas vires, quae inferiores ſint aduerſariorum viribus. Itaque poſſet accipi Thalia, c. 25. εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε. Significare videtur ſimpliciter τῇ γνώσει μάχεσθαι, hoc eſt, mutare ſententiam et perpendere. Vrania, c. 29. γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὅμοιοι ἡμῖν. At Polymn. c. 130. γνωσιμαχέοντες καὶ τἄλλα, καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετον. CAM.

o. V. Galen. L. I. Therap. meth.

Ἀκανθοπλὴξ) armatus.

Ἄβιος) longaeuus, veluti ἄξυλος multis lignis refertus.

ΒΥΣΣΟΣ) profunditas.

Βάρις) nauis.

Βϐπόρϐς) magna verua.

Βαλανάγρα) clauis.

ΓΑΥΛΟΣ) nauigium Phoenicium, hydria putei, mulctra lactis.

Γεωπεῖναι) ii sunt, quibus parum aut nihil agri est, et censu sunt destituti.

Γνωσιμαχεῖν) propriam aegritudinem noscere, contrariorumque vim.

Γοργύρη) subterraneus carcer.

Γυμνοπαιδία) festum Spartae, in quo nudi tripudiant.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) in aerario laborantes.

Διθύραμβος) hymnus ad Dionysium.

Διασφᾶγες) seiuncti lapides.

ΔιφροφορευμένϐΣ) sella gestatorum.

ἘΓΧΡΙΨΑΙ) incidere, accedere.

Ἐσηθίσαντες) inferentes.

Ἐληβητήρια) coenacula.

Ἐλόχισεν) insidiatus est.

Εὔλεων) vermium.

Ἐπιφορήματα) secundae mensae.

Ἐπίλαμπος) conspicuus.

Ἐπάϊςος) manifestus.

Ἐπι-

meth. τινὸς μελοποιϐ κατὰ Πίνδαρον ἄσαντος ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πάλαι τὸν Διόνυσον.

p. Διασφάξ, crepido rupium. CAM. Hes. αἱ διεςῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν, et διασφὰξ ἡ διατομὴ ὄρϐς. Sic disparationes in diductione venarum dicuntur Hipp. de loc. in hom. p. 64. 33. et venarum interstitia epid. II. p. 312. 24.

q. Ἐπάϊςος, de quo auditum est aliquid, vt II. 119. ὡς ἐπάϊςος ἐγένετο τϐτο ἐργασμένος, postquam auditum fuit eum hoc fecisse, vel innotuit, compertum fuit, siue compertus est, sic VIII. 128. ἐπάϊςος ἐγένετο προδιδές. ST.

[r] Ἔπιπλα) ἡ μὴ βεβαία κτῆσις, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. Ἔπιπλα καὶ τὰ ἄνω τῶν στρωμάτων.

[s] Εὔτηκτα) ῥαδίως εἰργασμένα.

[t] Ἐννώσας) ἐννοήσας.

[u] Εὐμάρεια) ἡσυχία, εὐκολία.

[x] Ἔμβολος) χάλκωμα περιτίθεμενον περὶ τὴν πρώραν ταῖς ναυσίν.

[y] Ἐνάριες) οἱ ὁπλῖται.

[z] Ἔφεδρον) ἐπίκληρον.

[a] Ἐπίστιον) ἔποικον, κατάλυμα.

[b] Ἔκνιζεν) ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πόας.

[c] Ἐναγίζειν) χοὰς ἐπιφέρειν τοῖς κατοιχομένοις.

Ἐδώλοισι) ὑποστρώμασι νηός.

Ἐκύρησεν) ἔτυχεν.

Ἐπικάρσιον) πλάγιον.

[d] Ἐπιστρεφέως) ἐπιμελῶς.

Ἐλῶν) ἐλάσας.

Ἐπαμησάμενος) ἀνακινήσας.

Ἐνωμοτία) τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἑρμὶς) ὁ κλινόπους.

[e] Ἔλυτρον) σκέπη, δέρμα.

Εἰρὴν) παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρην. Ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ιδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ τὸ μελείρην. Ὥσπερ πυθμὴν ἀπύθμην, αὐχὴν ὑψαύχην.

Ἐπί-

r. Ἐπίπλα supellex. CAM.

s. Εὔτυκτα Iunta.

t. Ἐννώσας, id est, ἐννοήσας, quum intellexisset, Clione, c. 86. et ibid. c. 77. ἐνένωτο, τὸν χειμῶνα παρεὶς ἅμα τῷ ἦρει στρατεύειν, in animo habebat, et ἐνενώκασι, animaduerterunt. III. 6. CAM.

u. Interpres εὐμαρία, falso.

x. Ἔμβολον rostrum in naui et veluti claustrum regionis. Et de portis χαλκόδε τ' ἔμβολα Phoenissis. CAM.

y. Ἐνάριες Scythae euirati et vates Scythici, quorum et Hippocrates quoque meminit ἐν τῷ περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων.

"Επιπλα) haud firma adeptio, sed leuis: ἔπιπλα praeterea supernae partes stragulorum.

Εὔτυκτα) quae facile sunt confecta.

Ἐννώσας) considerans.

Εὐμαρεία) quies, facilitas.

"Εμβολος) aes circa nauium puppim situm.

Ἐνάριες) armigeri.

"Εφεδρον) haereditarium.

Ἐπίστιον) hospitale, diuersorium.

Ἐκνίζεν) pungebat ἀπὸ τῆς ποάς, hoc est, ab herba.

Ἐναγίζειν) defunctis inferias afferre.

Ἐδώλοισι) fascibus naui suppositis.

Ἐκύρησεν) obtinuit.

Ἐπικάρσιον) obliquum.

Ἐπιστρεφέως) diligenter.

Ἐλῶν) abigens.

Ἐπαμησάμενος) exagitans.

Ἐνωμοτία) turma apud Athenienses.

Ἑρμίς) lectipes.

"Ελυτρον) velamen pellis.

Εἰρήν) apud Lacedaemonios primo anno puer ῥωβίδας nuncupatur: altero anno προκομιζόμενος: tertio μικιζόμενος: quarto πρόπαις: quinto παῖς: sexto μελείρην. Pubescit apud eosdem a 14 anno vsque ad 20. Proferatur autem cum graui accentu τὸ μελείρην veluti πυθμὴν, id est, imum, ἀπύθμην, αὐχὴν, id est, ceruix, ὑψαύχην.

Ἐπίπων. Sed ibi ἀνανδριεῖς vocat. Aliqui annotarunt ἐνάρίας esse bellatores apud Ionas. CAM.

z. Hipp. L. I. de fract. p. 541. 31. dicitur ἔφεδρον aliquid stabile aut firmum, in quo quis firmiter desidere possit.

a. Ἐπίσιος, ἐφέσιος. Et Iupiter ἐπίστιος, l. 44. CAM.

b. Occurrit et ἐκνύξεν.

c. Ἐναγίζειν inferias mittere, Euterpe c. 44. in fine ὡς ἥρωϊ ἐναγίζουσι. CAM.

d. Ἐπιστρεφέως accurate, vehementer, item oblique. CAM. Et in sq. pro ἐδώλοισι rectius fortasse ἐδωλίοισι. ST.

e. Hesychius quoque δέρμα, θήκην, λέπυρον, ἐνείλημα, κάλυμμα, σκέπασμα explicat.

[f] Ἐπίδοξα) ἀντὶ τȣ̃ προσδόκιμα.

Εὐεςὴ) ἡ εὐημερία, εὐετηρία. Ἡ καλλίςη τῶν ἐτῶν διαγωγή· Διογενιανὸς ἄνευ τȣ̃ σ´ γράφει.

Εἰρὰ) μίτρα, ζώνη.

ΖΥΓΑΙΣ) καθέδραις.

[g] Ζώνη) πορφυρȣ̃ν ἔνδυμα.

Ζάκορος) νεωκόρος, ἱερεύς.

ἩΜΕΚΤΕΩΝ) δυσφορῶν.

Ἡβηδὸν) μετ᾽ ἰσχύος, μετ᾽ ἀκολασίας, ὀρχηδόν.

Ἤλυσιν) ἔφοδον, πορείαν.

ἼΛΗ) τάξις ἱππικὴ, συςροφή.

[h] Ἰθαγενεῖς) οἱ γνήσιοι παῖδες.

Ἰςία) δεῖπνα.

Ἰακχάζȣσι) λέγȣσι, φλυαρȣ̃σι.

[i] ΚΝΑΦΟΣ) ἄκανθα ἕλκȣσα ἱμάτια.

Κατατέλεα) τὰ ἀναλώματα καὶ συνέδρια.

[k] Κνυζημάτων) γοερῶν ἀποφθεγμάτων.

Κορύνη) ξύλον ἐπικαμπές.

Κρέξ) ὄρνεον δυσοιώνιςον τοῖς γαμȣ̃σι.

Κάπτοντες) ἀποδεχόμενοι.

Καινȣ̃ν) τὸ χρήσασθαι λόγῳ καινῷ.

Κομιδὴ) ἀνάσωσις, ἐπιμέλεια.

Κέρκȣρος) νεὼς εἶδος.

Κληρȣ̃χȣς) γεωργός.

ΚρησφύγετονÌ) καταφυγὴ, ὀχύρωμα.

Καταγινέων) καταλύων.

Καλλιε-

f. Sic et Hesychius et Erotianus, quos vide. Et in sq. pro εὐέςη fortasse εὐεςώ. ST.

g. Ζωνὴ est Herodoto πορφυρȣ̃ν ἱμάτιον teste Suida. ST.

h. Ἰθαγενὲς germanum, natiuum Il. 17. ȣ̓κ ἰθαγενέα ςόματά ἐςι, ἀλλὰ ὀρυκτὰ, non sunt ostia natiua, sed fossilia. CAM. Vsus est hoc vocabulo non solum Homerus, sed Hippocrates quoque: sed vterque paulo alia significatione, quam in loco, qui modo ex Hippocrate allatus fuit. Legimus enim Odyss. ξ´. ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, vbi ἰθαγενέεσσιν sonat γνησίοις. Apud Hippocratem vero ἰθαγενὲς κύημα potest quidem fortasse exponi ibidem γνήσιον, sed alia tamen

Ἐπίδοξα) hoc eſt, approbata.

Εὐεστὴ) optatus dierum exitus, annus periodus proſperus, annorum optima tranſactio. Diogenianus citra hanc litterulam σ conſcribit.

Εἰρὰ) mitra, zona.

ΖΥΓΑΙΣ) ſubſelliis.

Ζώνη) purpureum indumentum.

Ζάκορος) aedituus, antiſtes.

ἩΜΕΚΤΕΩΝ) aegre ferens.

Ἡβηδὸν) cum vi, laſciuia, ſaltuatim.

Ἤλυσιν) acceſſum, diſceſſum.

ἸΛΗ) turma, equeſtris coitio.

Ἰθαγενεῖς) legitimi filii.

Ἰστία) coenas.

Ἰακχάζουσιν) loquuntur, fabulantur.

ΚΝΑΦΟΣ) ſpina laniens indumenta.

Κατατέλεα) ſumtus, conuentus.

Κνυζημάτων) lugubrium documentorum.

Κορύνη) lignum curuum.

Κρέξ) inauſpicata auis nubentibus.

Κάπτοντες) ſuſcipientes.

Καινεῖν) noua oratione vti.

Κομιδὴ) inſtauratio, ſedulitas.

Κέρκουρος) nauis ſpecies.

Κληρούχους) agricolas.

Κρησφύγετον) refugium, munimen.

Καταγινέων) diruens.

Qq 2 Καλλιε-

men ratione. Eſt enim conceptus verus, et qui a falſo, id eſt, a mola diſtinguitur. Videndum an vocabulum genuinus et hic et illic habere locum poſſint. ST.

i. Carduus fullonius, notat etiam officinam fulloniam L. II. de mul. p. 266. 4.

k. Κνυζημάτων, Euterpe, c. 2. vagitus puerilis, ſignificatio πεποιημένως, vt videtur Camerario. Quamuis autem ita legatur in editione illa Baſileenſi, puto tamen Camerarium ſcripſiſſe πεποιημένη, non πεποιημένως, aut ita πεποιημένως, vt videtur, facta vel potius huic vocabulo data, vel tale quid. ST. Iunta dat κνυξημάτων.

[l] Καλλιερεῖσθαι) θύειν.
Κυματώγη) ὑπαγωγὴ, αἰγιαλός.
[m] Κυρβασίας) τιάρας.
ΛΕΥΚΗ) πάθος περὶ ὅλον τὸ σῶμα.
[n] Λαῦραι) ῥύμαι, ἀμφόδια.
Λίνον) λύρας χορδὴ, ἢ ᾠδῆς ὄνομα.
Λάξιν) λῆξιν, μερισμὸν, κλῆρον.
Λάσθη) αἰσχύνη.
[o] ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) τινές.
[p] Μύδρον) σίδηρον ἀργόν.
[q] Μελεδωνοί) φροντισαί.
Μυχοί) καταδύσεις.
[r] ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) νεωστὶ κινῆσαι.
Ναυλόχιον) λιμένα.
[s] ΞΕΝΙΗΝ συνεθήκατο) ὡς ξενίην ἐδωρήσατο.
[t] ΟΡΘΙΟΣ νόμος) τρόπος μελῳδίας.
Οὖρος) ὀροθεσία.
[tt] Ὄχανα ἀσπίδων) πόρπακες καὶ δεσμοί.
Οὐ καταπροΐξεσθαι) προῖκα ποιῆσαι.
Ὀργίσας) μαλάξας.
Οἰσύπη) ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια.
[u] Οὐκ ἱκνεομένως) οὐ προσηκόντως.

Ὄνος

l. Iunta dat καλλιερῆσθαι.

m. Vide quae de hoc diximus ad Galenum p. 511.

n. Λαύρα angiportum, vt et Odyss. χ'. CAM.

o. Μετεξέτεροι, id est, τινές. II. 36. Ζεὰς μετεξέτεροι καλέουσι. CAM.

p. Μύδρος candens massa, vt μύδρον σιδήρεον, I. 165. vel λίθος διάπυρος, vt ille philosophus dixit: solem esse μύδρον, Anaxagoras Clazomenius. Ion. CAM. V. Hipp. L. II. περὶ γυν. p. 274. 46. περὶ φυσῶν p. 119. 41.

q. Μελεδωνὸς curator vel curatrix, cui cura rei alicuius demandata est, praefectus alicui rei seu alicui negotio, II. 65. μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς χωρὶς ἑκάστων καὶ ἔρσενες καὶ θήλεαι τῶν Αἰγυπτίων. Paulo post τῇ μελεδωνῷ θηρίων. Item τῶν οἰκηΐων μελεδωνὸν, III. 61. quod repetitur etc. 63. sq. sed et ipsum verbum μελεδαίνειν habes VIII. 115. μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν, videlicet τοὺς νοσέοντας. ST.

r. Νεοχμοῦν nouare, id est, recen-

Καλλιερεῖσθαι) ſacrificare.
Κυματώγη) ſubductio, littus.
Κυρβασίας) tiaras.
ΛΕΥΚΗ) paſſio circa totum corpus.
Λαῦραι) vici, biuia.
Λίνον) lyrae chorda, vel cantilenae nomen.
Λάξιν) deſinentiam, diuiſionem, ſortem.
Λάσθη) dedecus.
ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) nonnulli.
Μύδρον) ferrum illaboratum.
Μελεδωνοὶ) procuratores.
Μυχοὶ) abditi loci.
ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) recenter mouere.
Ναυλόχιον) portum.
ΞΕΝΙΗΝ συνεθήκατο) veluti amicitiam largitus eſt.
ˢ'ΟΡΘΙΟΣ νόμος) modus venuſtae cantationis.
Οὖροι) termini.
ᵗᵗ'Οχανα ἀσπίδων) anſae, vincula.
Οὐ καταπροΐζεσθαι) dotem facere.
'Οργίσας) ſubigens.
Οἰσύπη) ſuccidae lanae ouium.
Οὐκ ἰκνεομένως) nequaquam decenter.

 'Ονος

recenter mouere. CAM. V. Foeſ. p. 426.

s. Ξενίην et Φιλίην et ὁμαιχμίην συνθέσθαι et διαλύσασθαι hoſpitii amicitiaeque et belli coniunctionem et diſſolutionem ſignificat. CAM.

t. 'Ορθιος νόμος eſt modorum appellatio, vt de Arione, I. 24. νόμον τὸν ὄρθιον διεξελθεῖν, quos apparet acutos fuiſſe, et concini ſolitos voce altiore. CAM.

tt. Iunta dat ὄχανα ἀσπύδων.

u. Ab ἰκνέομενως, eſt οὐκ ἰκνεομένως et οὐκ ἰκνευμένως, non debite, et μᾶλλον τοῦ ἰκνεομένου magis quam conueniret. Haec CAM. Exempla autem habes VI. 65. Φὰς αὐτὸν οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν τῶν Σπαρτιητέων. Paulo poſt eodem capite οὔτε ἰκνευμένως βασιλεύοντα Σπάρτης. Quod autem et aliis in locis feci in Gallorum et aliorum, qui Gallici ſermonis ſtudioſi ſunt, gratiam, hic quoque faciam, vt quam bene conueniat

"Ονος) τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπουν καὶ συστρεφόμενον.

x Ὀρχηδόν) ἡβηδόν.

ΠΗΚΤΙΣ) ὄργανον, ψαλτήριον.

Πεσσοί) ψῆφοι.

y Πρυτανεῖον) θεσμοθέτιον, θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου θήκη.

Πρόχυσις) τὸ ἀποσπεῖσαι.

Πρόπολος) νεωκόρος. Μετὰ τὸ σ´ ὁ δοῦλος.

Πάταικοι) θεοὶ Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἱδρυμένοι.

Παλάθας) τὰ ἐκ τρυγὸς πλάσματα. Κυρίως δὲ ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις.

ΠεριΦορητά) ἀκτά.

Πρόξενοι) προστάται.

Πολέμαρχος) ἄρχων τῶν ξένων.

Πρό-

niat hic aduerbii iſtius vſus cum eo, quod gallice dicitur, oſtendam. Quum enim adverbium ἱκνευμένως, hanc enim lectionem praefero, a verbo ἱκνέομαι originem habeat, quod eſt venire, gallice *venir:* animaduertendum eſt iſta verba οὐκ ἱκνεομένως βασιλεύει, poſſe ita noſtro illo ſermone exprimi: *Il ne lui vient pas de regner.* Eſt enim *vient* a latino venit, litera I ex fine ad principium tranſeunte; Ionice οὐκ ἱκνέεται perinde ac ſi quis diceret, οὐκ ἱκνέεται εἰς αὐτὸν τὸ βασιλεύειν, pro illis, οὐκ ἱκνεομένως βασιλεύει. Alioqui et his verbis hoc exprimeret ſermo noſter: *Il ne lui touche pas de regner.* Alterius autem generis loquendi μᾶλλον οὐκ ἱκνεομένου exemplum tibi ſuppeditat VI. 84. ὁμιλέοντα μᾶλλον τοῦ ἱκνεομένου, quum antea pro μᾶλλον τοῦ ἱκνεομένου dixiſſet μεζόνως, vtens his verbis ὁμιλέειν σφι μεζόνως. Nam qui aliquid facit μᾶλλον τοῦ ἱκνεομένου, id eſt, magis quam conuenit, ſiue magis quam par eſt, is dici poteſt illud ποιέειν μεζόνως, quod Ionicum eſt pro μειζόνως, quaſi dicas, maiorem in modum quam oporteat. Sed Valla male hunc locum vertit, non ſecus quam ſi verba illa μᾶλλον τοῦ ἱκνεομένου non ad ὁμιλέειν, ſed ad ἀκρητοποτεῖν ſiue ad ἀκρητοποσίην, vt ibi legimus, referrentur. Addam et hoc Hippocratem quoque

Ὄνος) vermiculus, qui circa aquaria vaſa naſcitur, et in ſemet ipſum contrahitur.

Ὀρχηδὸν) laſciuiter.

ΠΥΚΤΙΣ) inſtrumentum muſicum.

Πεσσοὶ) calculi.

Πρυτανεῖον) Theſmothetium, locus Athenis erat publicus, in quo ſcripturas retinebant, et qui ex Prytaneo forent, comedere conſueuerunt, tholus, camera.

Πρόχυσις) litare.

Πρόπολος) antiſtes, cum σ vero ſeruus dicitur.

Πάταικοι) dei Punici in puppibus collocati.

Παλάθας) figmenta ex faece, proprie autem caricarum mutua poſitio.

Περιφορητὰ) verſatilia.

Πρόξενοι) hoſpites publici.

Πολέμαρχος) dux belli.

quoque illo aduerbio vſum eſſe, et quidem alicubi ſignificare apud illum, quantum par eſt, quantum ſatis eſt, vt quum dicit γάλα πίνειν ἱκνεομένως. Apud eundem ἐν τῷ ἱκνεομένῳ χρόνῳ, debito tempore, conuenienti tempore, ſuo tempore. Miror autem ex illo loco ſcripturam ἱκνευομένῳ e loco L. de fract. ἐν τῷ ἱκνευομένῳ χρόνῳ, et dici ἱκνευόμενον χρόνον non minus quam ἱκνεόμενον in vſu eſſe: quaſi vero illam quoque ſcripturam lingua graeca poſſit admittere, ac non iubeat nos vel ἱκνευμένῳ vel ἱκνεομένῳ dicere. Ceterum huius generis loquendi aptum habemus hoc quoque exemplum, προγήρασκειν τȣ̃ χρόνȣ τȣ̃ ἱκνευμένȣ ſeneſcere ante debitum tempus. Et quaſi quis dicat ante legitimum tempus. Alioqui et ſimpliciter ante tempus dici poteſt. Ex eodem aſſertur et hoc φροντίδες ȣ̓κ ἱκνȣ́μεναι, (ſed malo ἱκνεόμεναι,) pro curis intempeſtiuis, at vero illud ἐν τῷ ἱκνεομένῳ χρόνῳ apud Herod. etiam exſtat VI. 86. ST.

x. Ὀρχυδόν Iunta ex operarum errore.

y. Etymol. M. τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίȣς, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο οἱονεὶ πυροταμεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος; τȣτέςι τȣ̃ σίτȣ δημοσίȣ ταμεῖον.

[z] Πρόκα) εὐθύς.
ῬΗΠΙΣ) πλέγμα.
Ῥηχίης) φραγμοῦ, ἢ δέσμης τῶν φραγμῶν.
Ῥῆχος) φραγμός.
[a] ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) ταραχθείς.
Σκευὴ) ὅπλισις καὶ στολή.
[b] Συμψήσας) συντρίψας.
[c] Σαγάρεις) πελέκεις.
[d] Σχοινοτενὲς) μακρόν.
[e] Συρμαΐζειν) καθαίρειν πόματι τῷ ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Σπαδίξας) ἐκδείρας. Σπάδιξ γὰρ φλοιὸς ῥίζης πρινίνης. Οἱ δὲ, φοίνικος ῥάβδον. Σπάδακες δὲ καὶ οἱ κύνες. Καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν.

Συρμαία) βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Ἢ λάχανον σελίνῳ ἐοικός.

Σκυτάλαις) ῥάβδοις.
Σῶστρα) σωτήρια, λύτρα.
Σώχουσι) τρίβουσι.
Σχοίνου συμβολεῖς) οἱ ψιαθοπλόκοι.
Στρόφος) τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐρεοῦν.
Σταθμός) ὁδοῦ μέτρον, κατάλυμα.
Σινάμωριον) κακόσχολον.
Σαυρωτὴρ) ξυστόν, δόρυ. Ἢ στύραξ ὃν ἔνιοι καλοῦσιν οὐρίαχον.

ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) δεῖπνα κατὰ δήμους καὶ ἀριθμοὺς ἀνδρῶν λʹ.

Ταρ-

z. Πρόκα subito L. VIII. c. 65. καὶ πρόκα τε φωνῆς ἀκούειν. CAM.

a. Σπέρχειν aduersari et offendi, et σπερχθεὶς perturbatus. CAM.

b. Συμψήσας interpretantur συντρίψας, Clione, c. 189. significat autem correptionem. CAM.

c. Apud Her. σαγήρεις secures, aut bipennes, aut aliud barbarici teli genus, ita Camerarius; siquidem fides est habenda illi Basileensi editioni: ac non potius credendum est,

Πρόκα) statim.
'ΡΗΠΙΣ) rete.
'Ρηχίης) sepis, fasciculi sepum.
'Ρῆχος) sepes.
ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) turbatus.
Σκεύη) armatum, et stola.
Συμψήσας) conterens.
Σαγάρεις) bipennes.
Σχοινοτενὲς) longum.
Συρμαΐζειν) purgare potione ex aqua et zea.
Σπαδίξας) excorians, nam σπάδιξ cortex est radicis iliceae: sunt etiam qui autumant palmae esse baculum. Ceterum σπάδακες adhuc canes vocantur. Praeterea σπάδιξ instrumentum quoddam cytarestum existit.
Συρμαία) edulium ex adipe et melle conflatum, aut olus, quod apio assimilatur.
Σκυτάλαις) virgis.
Σῶςρα) liberalia, redemtionis pretia.
Σώχουσι) terunt.
Σχοίνου συμβολεῖς) rectiones, deprauate legitur in graeco codice ψιαθοιπλόκοι, nam aut σχοινοπλόκοι scribendum est, aut ψιαθοπλόκοι, hoc est, rectiones, aut storearum contextores. Dictio enim ψιαθόπλοκοι nullibi reperitur, aut storearum contextores.
Στρόφος) fascia capitis, aut corona.
Σταθμὸς) viae mensura, diuersorium.
Σινάμωριον) male feriatum.
Σαυρωτήρ) hasta, iaculum, aut manubrium hastae, quod graeci nonnulli οὐρίαχον appellant.
ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) coenae ad multitudinem triginta virorum.

est, illum σαγάρεις scripsisse. ST.

d. Σχοινοτενὲς rectum. CAM.

e. Συρμαΐζειν purgare τῇ συρμαίῃ, quam alii potionem, alii herbam aut radicem, alii succum quempiam fuisse putauerunt. CAM.

[f] Ταρσοὶ καλάμων) πρασιὰ ἐν ᾗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον.

[g] Τριφάσιοι) τρίφωνοι, τριπλάσιοι.

Τόρνιον) τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό.

Τέμπεα) τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.

Ταινίαν) διάδημα.

Ταρσὸς) ἡ τῶν ὀρνίθων πτέρωσις.

[h] ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) βαφαῖς.

[i] Φάλαρα) τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα.

[k] Φάρσος) τρύφος, κλάσμα.

[l] Φρενήρης) σώφρων.

Φριμάξασθαι) φρυάξασθαι, φυσῆσαι.

Φόρμος) πλέγμα, ὁ κόφινος.

Φυλάξαντες) ἐπιτηρήσαντες.

[m] Φερέγγυος) βεβαιωτής.

[n] ΧΡΗΜΑΤΟΣ) πράγματος.

Χοιράδες) πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσσῃ.

Χορδεύων) τέμνων.

[o] ΨΗΝΕΣ) κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις τοῖς ἄρσεσι.

f. Τάρσοις καλάμων, Clione, c. 179. interpretatur, areolas arundineas, ſuper quibus lateres areſcerent. Sunt et ταρσοὶ ποδῶν, et remigia ταρσῶν habent appellationem. Nominantur etiam ταρσοὶ in volucribus. CAM.

g. Τριφάσιον triplex, vt διφάσιον duplex. CAM.

h. Φάρμακα colores, Clione c. 98. et φαρμακεύειν tingere. CAM.

i. Φάλαρα ornamenta equorum. CAM.

k. Φάρσος portio. CAM.

l. Φρενήρης mentis compos. CAM.

m. Φερέγγυος, δυναμένος, ſufficiens. CAM.

n. Χρῆμα, vt συὸς μέγα χρῆμα I. 36. et τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν, III. 53. et χρῆμα πολλὸν νεῶν VI. 43. et χρῆμα χειμένος ἀφόρητον VII. 88. CAM.

o. Ψῆνες, quae in caprificis beſtiolae naſcuntur. CAMER.

Ταρσοὶ καλάμων) areola, in qua laterem exſiccabant.
Τριφάσιοι) triuoces, triplices.
Τόρνιον) foramen, et quod in hoc inſeritur.
Τέμπεα) anguſtiae montium, loca arboribus conſita.
Ταινίαν) diadema.
Ταρσὸς) auium ala.
ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) tincturis.
Φάλαρα) quae circa genas apponuntur operimenta.
Φάρσος) fractum, fragmentum.
Φρενήρης) ſapiens.
Φριμάξασθαι) fremere, inflare.
Φόρμος) rete, corbis.
Φυλαξάντες) obſeruantes.
Φερέγγυος) praes, ſtipulator.
ΧΡΗΜΑΤΟΣ) negotii.
Χοιράδες) lapides leues in mari.
Χορδεύων) ſcindens.
ΨΗΝΕΣ) calices, qui in caprificis oboriuntur.

ADDENDA

AD

EROTIANVM, GALENVM et HERODOTVM.

P. 6. Ioh. Alb. Fabricius in Bibl. Gr. L. IV. c. 36. Vol. IV. p. 579. partem praefationis Erot. a mendis purgauit, incipiendo a verbis πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων etc. quae leguntur p. 6. lin. 17. vſque p. 12. l. 7. Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. etc. Indicabimus qua ratione differat a noſtra lectione. Sic p. 8. l. 7. pro Παρεπικελεύςυ etc. legendum iubet Καὶ παρ' Ἐπικλέους τοῦ Κρητὸς — διὰ γ' συντάξεων — — Φακᾶ. p. 10. l. 4. pro πολυσχίςου l. πολυςίχου, et l. 5. pro τοῦτο habet ταυτό. l. 6. κ' βιβλίον. p. 12. l. 1. ἀναδεξάμενος. Adiunxit etiam verſionem, quam ſponte omittimus, noſtroſque lectores ad ipſum Fabricium amandamus.

P. 8.

P. 8. ad verba *μαρτυρίας ποιητῶν.* Galenus praefatione ad glossas Hippocratis refert, Aristarchum Grammaticum Bacchio τὸ παραδειγμάτων siue loca scriptorum suppeditasse.

P. 32. *ἀτρεκέως,* vere vel certe, vt Herod. I. 15. *ὐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν.* Sic II. 167. *ὐκ ἔχω ἀτρεκέως κρῖναι.* Hoc aduerbium frequens est apud Homerum etiam et Hippocratem; apud Hom. pro vere, apud Hipp. et pro certo, explorato, et plerumque pro *ἀκριβῶς* exacte, vt in progn. *ὐ δυνάται ἀριθμεῖσθαι ἀτρέκεως.* Sic et *ἀτρεκὴς* pro exactus. Exstat etiam *ἀτρεκείη* apud Herod. quo significatur veritas. Apud Hippocratem *ἀτρεκείη* scribitur, vt *ἀτρεκείη κρῖναι* apud eum legitur pro eo, quod ex Herodoto *ἀτρεκέως κρῖναι.* ST.

P. 51. not. y. adde. Vide Valckenarium in Diatrib. Eurip. p. 286.

P. 60. *Ἀράβη.* Vide L. de aere, aqu. et locis, p. 290. 40. *ἔτι δὲ πρὸς τοιύτοισιν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἐρημῦσθαι τὴν γῆν ὑπό τε πολεμίων καὶ ἀργίης, ὥςε καὶ εἴτις φύσει πέφυκεν ἀνδρεῖος καὶ εὔψυχος ἀποτρέπεσθαι τὴν γνώμην ἀπὸ τῶν νόμων.* Si in pluribus MSS. legeretur *ἡμερῦσθαι τὴν ὀργὴν,* id lubens acciperem cum Zuingero et Foesio, sed id forte ex coniectura tantum ortum; praeterea importuna tum est vox *πολεμίων.* Nec video cur adeo displicuerit hominibus eruditis vulgata lectio. Id agit Hippocrates, vt probet eos, qui vnius dominatui parent, minus esse strenuos ac nauos iis, qui in republica degunt. Hi enim quidquid efficiunt, id sibi ipsi lucrantur: illi non nisi damna sibi, lucra, si quae sunt, dominis acquirunt. Nihil igitur mirum, si desides fiant hi homines, atque eo nomine ab hostibus contemnantur, qui pro lubitu eorum regiones infestant: sed et ipsi culturam agrorum negligunt, quod non sibi, sed dominis metant, atque hoc est, quod dicit eorum terram desolari ab hostibus et ab desidia. Sic igitur totum locum verto, sensu, quantum mihi videtur, maxime idoneo: sed praeterea talium hominum regionem desertam reddi necesse est, et ab hostibus et a desidia, vt adeo, etsi quis natura sit fortis et magnanimus, mens tamen eius deterreatur a legibus, id est, retineatur a virtute sua exercenda, quia domino tantum vtilis esse potest, non sibi. Verum hoc loco quin pro *ἀνάγκη,* *Ἀράβη* legerit Erotianus vix dubito, exponit enim *βλαβή.* Id autem vel hunc, vel alium vicinum locum respicere liquet ex ordine, quo voces refert: antecedens enim *Ἄναλκες* legitur eadem hac pagina l. 38. et seq. *ἀργὰ* p. 292. 18. vt mox

mox monſtrabo: intermedio igitur loco quaerendum τὸ ἀρά, quod donec certius diſcam huc refero, et puto Erotianum legiſſe: ἔτι δὲ πρὸς τούτοισιν τῶν τοιούτων ἀνθρώπων ἀράβη, ἐρημοῦσθαι τὴν γῆν κ. τ. λ. Praeterea et illud damni his accedit hominibus, vt vaſtetur eorum regio etc. ſenſu ſatis commodo, at tamen vulgatam retinere malo. HER.

P. 60. ἀργά. V. L. de aere, loc. et aqu. p. 292. 17. τὰ εἴδεα αὐτῶν παχέα ἐςὶ καὶ σαρκώδεα, καὶ ἄρθρα καὶ ὑγρὰ καὶ ἄτονα. Ineptum hic eſt τὸ ἄρθρα, nec male ἄναρθρα coniiciunt: malim tamen corrigere ἀργά: ita legiſſe Erotianum certum habeo: quum enim exponit ἀργὰ, ἀγύμναςα ἢ λευκά, non alium quam hunc locum ob oculos habuit. Alii hoc forte in margine explicuerunt νωθρὰ, quod dein in aliquibus codicibus textum inſedit, vera eiecta lectione. Lindanus textum pro lubitu refingens, edidit καὶ (τὰ) ἄρθρα ὑγρὰ καὶ ἄτονα. HER.

P. 100. αἰολᾶ, Euſtachii et Foeſii emendationem in αἰολᾶται firmat etiam Pierſon. ad Moer. p. 47.

P. 120. δίκαιαι ὀργυιαὶ apud Herod. II. 149. quae ſunt iuſtae magnitudinis. Vtitur autem et lingua Gallica illa voce Latina in hac ſignificatione. Apud Hippocratem δίκαιον exponitur εὔλογον, quod non ſolum rationi conſentaneum, ſed proportioni conſentaneum, alicubi interpretandum eſſe videtur. Alioqui ἴσον etiam exponitur. Erotianus autem et quaſdam expoſitiones affert, quae mihi violentae videntur. ST.

P. 132. lin. 4. pro Φοίνικῃ dat Fabr. Φοίνικι. not. n. adde. Veram lectionem διϊπέτης ὁ γόνος eſſe declarant Albert. ad Heſych. Tom. I. p. 993. et Valckenar. Diatr. Eurip. p. 274.

P. 160. ἐπίςαςθαι non ſolum pro ſcire, noſſe: ſed alicubi et pro exiſtimare. In quibuſdam Homeri et Hippocratis locis exponitur δύνασθαι, vbi tamen non video quid obſtet, quominus ſignificationem ſuam retineat. ST.

P. 170. et p. 230. Apud Herod. eſt καταγίζειν, vt καταγίζειν πυρὶ igni conſecrare, item immolare et ſacrificare. Clione, c. 68. et Melpom. c. 35. et ἐναγίζειν inferias mittere. Euterpe, c. 44. in fine ὡς ἥρωϊ ἐναγίζουσι. CAM. Illi autem καταγίζειν addendum eſt καταγιάζειν. Siquidem emendate ſcriptum eſt καταγιαζομένου I. 202. Sed verum vt fatear, ſuſpicione apud me ſcriptura haec non caret: praeſertim quum et Erotianus ἐναγίζειν non ἐναγιάζειν ſcribat. Sicut Heſychius χοὰς ἐπιφέρειν vel θύειν τοῖς κατοιχομένοις. Sed magis priorem probo expoſitionem, quam poſteriorem: et in poſteriori placet, quod κατοιχομένοις tantum dixerit, non autem

autem cum Erotiano ἢ τοῖς καταχθονίοις, quoniam hoc de aliis inferis dici ſolet. Non ſolum autem inferias mittere dixerunt Latini, ſed etiam inferias ferre, et inferias dare. At inferias facere, vt etiam exponitur, me legere haud memini. ST.

P. 172. l. 13. pro Κλοταῖς l. Κλωπαῖς, et p. 210. pro Ἀχαϊάδη l. Ἀλευάδαις. Fabr.

P. 244. Λεβηρίδες, vide Meurſium in Gloſſ. Gr. Barb. p. 276. vbi vocem κουίκλος explicat.

P. 284. Ὄργια myſteria, licet proprie et primo de Liberi patris et Cereris ſacris dicebantur, tamen deinde ad quaeuis alia ſignificanda, quae ſecreta haberi volebant veteres, fuerunt detorta. V. Ioh. Henr. Meibom. ad Hippocr. Iuſiur. p. 105.

P. 362. pro οἴνη l. οἰνεῖ. p. 394. l. 4. pro Σμηριγόνη l. Ἠριγόνη. et p. 396. l. 3. pro Μάρια l. Μάρικα. Fabr.

P. 421. ad not. o. Vide ἀκρατὴς γλῶσσα expoſitum infra a Galeno. ST.

P. 424. ad not. s. Pro ἀλυχὴ legitur etiam ἄλυξις, apud Hippocratem autem in aphor. legitur, ἀλύκη, χάσμη, Φρίκη etc. ST.

P. 426. ἀμβλυωσμὸς. Vide quae de hac voce diſputat I. H. Meibom. ad Hippocr. iuſiur. p. 132. ſq.

P. 442. voce ἀσκὸς — πυριατὸς, πυριατῆρας MS. St. in varr. lect. n. 15. adde pro κεραμεῖς autem legendum κεράμους. ST.

P. 444. Ἀσᾶσθαι moleſtia et dolore affici, et ἄση moleſtia. CAM. Herod. I. 136. extremo, μηδεμίαν ἄσην ἀηδῆ τῷ πατρὶ προσβάλλῃ, vbi videri poſſit neceſſe minime fuiſſe addere ἀηδῆ. Ab Hippocrate ἄση de certo quodam moleſtiae genere dicitur: nimirum de ſtomachi faſtidio, nec non de faſtidio ciborum. Quin etiam de inquieta corporis iactatione, quae aegrotis contingit. Vnde et ἀσώδεις hi vocantur, pro quo et ἀσσώδεις gemino σσ. Sic vero et ἀσσᾶσθαι apud eumdem, non ſolum ἀσᾶσθαι. ST.

P. 528. Prius μήκη ediderat Steph. ſed mutata deinde ſententia MS. lectionem μύκη praetulit.

P. 602. Ἀνέλῃ. Ἀνέλειν eſt reſpondere, vt de oraculis Latini dixere, l. 13. ἢν μὲν δὴ τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι τῶν Λυδῶν, ſi oraculum reſponderit ipſum regem Lydorum eſſe. Euterpe, c. 139. ἀνεῖλε ὡς δέοι αὐτὸν Αἰγύπτου βασιλεῦσαι ἔτεα πεντήκοντα. CAM.

INDEX

INDEX AVCTORVM,

qui in his gloſſariis laudantur.

Epi-

DISPO-

DISPOSITIO VOCVM

QVAE IN HOC OPERE CONTINENTVR IVXTA ORDINEM LITERARVM ET SYLLABARVM.

A.

'Αναίσ-

Ἄχνη

 Δια-

Ἐκνε-

Z.

H.

Ἡρύ-

Καρύ-

Κοι-

Λέγων

Μη-

Ὀνεύε-

Περκ-

Πυθμε-

ΤριΦά-

Χο-

